

Chỉ Cần Đủ Nắng Hoa Sẽ Nở

Contents

Chỉ Cần Đủ Nắng Hoa Sẽ Nở	4
1. Chương Lời Mở Đầu	5
2. Chương 1-1: Lời Mở Đầu	6
3. Chương 1 : Duyên Số	8
4. Chương 1-2: Duyên Số	10
5. Chương 1 : Duyên Số Mệnh (Tiếp Theo)	11
6. Chương 2: Duyên Số Mệnh 2	15
7. Chương 2 : Say Nắng	16
8. Chương 3: Duyên Số Mệnh 3	19
9. Chương 2 : Say Nắng (Tiếp Theo)	20
10. Chương 4: Duyên Số Mệnh 4	21
11. Chương 3 : Trò Chuyện	23
12. Chương 5: Say Nắng	25
13. Chương 3 : Trò Chuyện (Tt)	27
14. Chương 6: Say Nắng 2	29
15. Chương 4 : Có Những Cuộc Gặp Gỡ Do Người Ta Tự Định Lấy	31
16. Chương 7: Trò Chuyện	33
17. Chương 4 : Có Những Cuộc Gặp Gỡ Do Người Ta Tự Định Lấy (Tt)	34
18. Chương 8: Trò Chuyện 2	36
19. Chương 5 : Người Yêu Cũ	38
20. Chương 9: Trò Chuyện 3	41
21. Chương 6 : Trước Lúc Rời Xa	43
22. Chương 10: Có Những Cuộc Gặp Gỡ Do Người Ta Tự Định Lấy	44
23. Chương 6 : Trước Lúc Rời Xa (Tt)	46
24. Chương 11: Có Những Cuộc Gặp Gỡ Do Người Ta Tự Định Lấy 2	47
25. Chương 7 : Chỉ Cần Hứa Thì Sẽ Đợi	48
26. Chương 12: Có Những Cuộc Gặp Gỡ Do Người Ta Tự Định Lấy 3	49
27. Chương 8 : Bên Em	50
28. Chương 13: Người Yêu Cũ	51
29. Chương 8 : Bên Em (Tt)	53
30. Chương 14: Người Yêu Cũ 2	54
31. Chương 9 : Có Anh Bên Em Rồi	55
32. Chương 15: Người Yêu Cũ 3	56
33. Chương 9 : Có Anh Bên Em Rồi (Tt)	57
34. Chương 16: Trước Lúc Rời Xa	59
35. Chương 10 : Rời Xa	60
36. Chương 17: Trước Lúc Rời Xa 2	61
37. Chương 10 : Rời Xa (Tt)	62
38. Chương 18: Chỉ Cần Hứa Thì Sẽ Đợi	64
39. Chương 11 : Kể Thứ Ba - Diễm Quỳnh	65
40. Chương 19: Bên Em	66
41. Chương 12 : Hiểu Lầm	68

42. Chương 20: Có Anh Bên Em Rồi	69
43. Chương 12 : Hiểu Lầm (Tt)	71
44. Chương 21: Có Anh Bên Em Rồi 2	72
45. Chương 13 : Thử Thách Tình Yêu	74
46. Chương 22: Rồi Xa	75
47. Chương 13 : Thử Thách Tình Yêu (Tt)	77
48. Chương 23: Rồi Xa 2	78
49. Chương 14 : Thở Lộ	79
50. Chương 24: Kẻ Thứ Ba - Diễm Quỳnh	80
51. Chương 14 : Thở Lộ (Tt)	81
52. Chương 25: Hiểu Lầm	83
53. Chương 15 : Kể Từ Ngày Xa Anh	84
54. Chương 26: Hiểu Lầm 2	85
55. Chương 15 : Kể Từ Ngày Xa Anh (Tt)	86
56. Chương 27: Thử Thách Tình Yêu	87
57. Chương 16 : Niềm Tin Dành Cho Nhau	89
58. Chương 28: Thử Thách Tình Yêu 2	91
59. Chương 16 : Niềm Tin Dành Cho Nhau (Tt)	93
60. Chương 29: Thở Lộ	95
61. Chương 17 : Manh Mối Của Sự Sát Hại P1	96
62. Chương 30: Thở Lộ 2	97
63. Chương 18 : Làm Lành	98
64. Chương 31: Kể Từ Ngày Xa Anh	101
65. Chương 19 : Làm Lành (Tt)	103
66. Chương 32: Niềm Tin Dành Cho Nhau	105
67. Chương 20 : Diệt Khẩu Phần 1	107
68. Chương 33: Niềm Tin Dành Cho Nhau 2	109
69. Chương 20 : Diệt Khẩu P.1 (Tt)	110
70. Chương 34: Niềm Tin Dành Cho Nhau 3	111
71. Chương 21 : Chuyển Dã Ngoại	113
72. Chương 35: Manh Mối Của Sự Sát Hại P1	115
73. Chương 21 : Chuyển Dã Ngoại (Tt)	116
74. Chương 36: Làm Lành	117
75. Chương 22 : Bên Nhau	119
76. Chương 37: Làm Lành 2	121
77. Chương 23 : Cơn Ác Mộng	123
78. Chương 38: Diệt Khẩu Phần 1	125
79. Chương 24 : Lời Hứa Hồi Đó	126
80. Chương 39: Diệt Khẩu Phần 1 (2)	127
81. Chương 25 : Manh Mối Của Sự Sát Hại P.2	129
82. Chương 40: Chuyển Dã Ngoại	130
83. Chương 25 : Manh Mối Của Sự Sát Hại P.2 (tt)	133
84. Chương 41: Bên Nhau	134
85. Chương 26 : Lời Hứa Hồi Đó (Tt)	136
86. Chương 42: Cơn Ác Mộng	139
87. Chương 27 : Từ Chối	140
88. Chương 43: Lời Hứa Hồi Đó	141
89. Chương 28 : Chẳng Có Gì Có Thể Thay Đổi Tình Yêu Anh Dành Cho Em	142
90. Chương 44: Manh Mối Của Sự Sát Hại P.2	144
91. Chương 29 : Hạnh Linh Và Khắc Lạc	146
92. Chương 45: Lời Hứa Hồi Đó 2	147
93. Chương 30 : Lời Đề Nghị	149
94. Chương 46: Lời Hứa Hồi Đó 3	150
95. Chương 30 : Lời Đề Nghị (Tt)	152

96. Chương 47: Từ Chối	153
97. Chương 31 : Kỳ Tường Là Của Riêng Tôi.	155
98. Chương 48: Chẳng Có Gì Có Thể Thay Đổi Tình Yêu Anh Dành Cho Em	156
99. Chương 31 : Kỳ Tường Là Của Riêng Tôi (Tt)	156
100. Chương 49: Chẳng Có Gì Có Thể Thay Đổi Tình Yêu Anh Dành Cho Em 2	158
101. Chương 32 : Sự Thật	158
102. Chương 50: Hạnh Linh Và Khắc Lạc	159
103. Chương 32 : Sự Thật (Tt)	160
104. Chương 51: Hạnh Linh Và Khắc Lạc 2	161
105. Chương 33 : Lâm Khả Hòa - Ông Đã Bị Bắt	162
106. Chương 52: Lời Đề Nghị	163
107. Chương 33 : Lâm Khả Hòa - Ông Đã Bị Bắt (Tt)	164
108. Chương 53: Lời Đề Nghị 2	165
109. Chương 34 : Trả Thù Hận	167
110. Chương 54: Kỳ Tường Là Của Riêng Tôi	168
111. Chương 34 : Trả Thù Hận (Tt)	169
112. Chương 55: Kỳ Tường Là Của Riêng Tôi 2	170
113. Chương 35 : Diễm Quỳnh, Không Ai Bỏ Rơi Cô Cả	171
114. Chương 56: Sự Thật	172
115. Chương 35 : Diễm Quỳnh, Không Ai Bỏ Rơi Cô Cả (Tt)	173
116. Chương 57: Sự Thật 2	175
117. Chương 36 : Kỳ Nghỉ Hè Hạnh Phúc	176
118. Chương 58: Lâm Khả Hòa - Ông Đã Bị Bắt	177
119. Chương 36 : Kỳ Nghỉ Hè Hạnh Phúc (Tt)	178
120. Chương 59: Lâm Khả Hòa - Ông Đã Bị Bắt 2	181
121. Chương 37 : Diễm Quỳnh & Quốc Trình	182
122. Chương 60: Trả Thù Hận	184
123. Chương 38 : Bữa Cơm Gia Đình Lớn	185
124. Chương 61: Trả Thù Hận 2	187
125. Chương 38 : Bữa Cơm Gia Đình Lớn (Tt)	188
126. Chương 62: Diễm Quỳnh, Không Ai Bỏ Rơi Cô Cả	190
127. Chương 39 : Khởi Đầu Mới	192
128. Chương 63: Diễm Quỳnh, Không Ai Bỏ Rơi Cô Cả 2	193
129. Chương 40 : Vụ Án Kinh Dị P.1	194
130. Chương 64: Kỳ Nghỉ Hè Hạnh Phúc	196
131. Chương 41 : Tâm Tình Của Bạn Thân	197
132. Chương 65: Kỳ Nghỉ Hè Hạnh Phúc 2	199
133. Chương 42 : Chuyển Nhà	201
134. Chương 66: Kỳ Nghỉ Hè Hạnh Phúc 3	203
135. Chương 42 : Chuyển Nhà (T.t)	205
136. Chương 67: Diễm Quỳnh & Quốc Trình	207
137. Chương 43 : Vụ Án Kinh Dị P.2	208
138. Chương 68: Diễm Quỳnh & Quốc Trình 2	212
139. Chương 44 : Vụ Án Kinh Dị P.3	213
140. Chương 69: Bữa Cơm Gia Đình Lớn	217
141. Chương 44 : Vụ Án Kinh Dị P.3 (t.t)	219
142. Chương 70: Bữa Cơm Gia Đình Lớn 2	220
143. Chương 45 : Vụ Án Kinh Dị P.4	222
144. Chương 71: Bữa Cơm Gia Đình Lớn 3	224
145. Chương 46 : Giáng Hòa	225
146. Chương 72: Khởi Đầu Mới	228
147. Chương 46 : Giáng Hòa (Tt)	229
148. Chương 73: Khởi Đầu Mới 2	231
149. Chương 47 : Du Học Xa Nhà	232

150. Chương 74: Vụ Án Kinh Dị P.1	233
151. Chương 47 : Du Học Xa Nhà (t.t)	234
152. Chương 75: Vụ Án Kinh Dị P.1 (2)	235
153. Chương 48 : Quà Sinh Nhật Bất Ngờ	236
154. Chương 76: Tâm Tình Của Bạn Thân	238
155. Chương 49 : Bệnh Tình Tái Phát	240
156. Chương 77: Tâm Tình Của Bạn Thân	241
157. Chương 49 : Bệnh Tình Tái Phát (t.t)	242
158. Chương 78: Chuyển Nhà	245
159. Chương 50 : Tôi Đã Chết Rồi Sao?	247
160. Chương 79: Chuyển Nhà 2	249
161. Chương 51 : Ranh Giới Của Sự Sống Và Cái Chết	251
162. Chương 80: Chuyển Nhà 3	252
163. Chương Cuối :	255
164. Chương 81: Vụ Án Kinh Dị P.2	257
165. Chương 82: Vụ Án Kinh Dị P.2 (2)	258
166. Chương 83: Vụ Án Kinh Dị P.2 (3)	260
167. Chương 84: Vụ Án Kinh Dị P.3	261
168. Chương 85: Vụ Án Kinh Dị P.3 (2)	262
169. Chương 86: Vụ Án Kinh Dị P.3 (3)	264
170. Chương 87: Vụ Án Kinh Dị P.3 (4)	265
171. Chương 88: Vụ Án Kinh Dị P.3 (5)	266
172. Chương 89: Vụ Án Kinh Dị P.4	267
173. Chương 90: Vụ Án Kinh Dị P.4 (2)	269
174. Chương 91: Giăng Hòa	270
175. Chương 92: Giăng Hòa 2	271
176. Chương 93: Giăng Hòa 3	272
177. Chương 94: Du Học Xa Nhà	274
178. Chương 95: Du Học Xa Nhà 2	275
179. Chương 96: Quà Sinh Nhật Bất Ngờ	277
180. Chương 97: Quà Sinh Nhật Bất Ngờ 2	278
181. Chương 98: Bệnh Tình Tái Phát	279
182. Chương 99: Bệnh Tình Tái Phát 2	280

Chỉ Cần Đủ Nắng Hoa Sẽ Nở

Giới thiệu

Cô gái ngược nhìn chàng trai và nói: -Anh à, anh có biết khi yêu thì điều gì làm người ta vui nhất không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chỉ-can-du-nang-hoa-se-no>

1. Chương Lời Mở Đầu

Cô gái ngược nhìn chàng trai và nói:

-Anh à, anh có biết khi yêu thì điều gì làm người ta vui nhất không?

Chàng trai nhanh nhẩu đáp :

- Có phải là nắm tay, ôm , hôn và trao lời yêu và ở bên nhau hàng ngày hàng giờ nè.

Cô gái cười rồi nói tiếp:

-Thế anh biết khi giận hờn thì sẽ như thế nào hở anh?

Chàng trai suy nghĩ 1 hồi lâu và đáp :

- Thì họ sẽ cố tranh luận là đúng rồi sau đó không nhắn tin hay gọi cho nhau. Còn gì nữa không ?

Cô gái nhìn chàng trai và tiếp tục nói:

- Thế khi chia tay nhau ai sẽ là người đứng lại để nhìn người kia bước đi ?

Chàng trai đặt bàn tay của mình lên bàn tay kia sau đó ngập ngừng nói:

-. . . . E. . .M. . . Em....

Cô gái quay sang nhìn chàng trai với đôi mắt trù mền dịu dàng hỏi:

- Sao anh? Từ nay em sẽ bước ra khỏi bầu trời của anh . Vì em biết trong cái bầu trời ấy mình chưa từng được tồn tại dù chỉ là 1 góc nhỏ khuất nắng, và giờ đây đã có người mới bên anh thay cho em rồi thế nên em không cần phải ở bên cạnh anh quan tâm yêu thương và làm phiền tới anh nữa, em sẽ nhường lại vị trí này cho cô gái ấy!

Anh im lặng nhìn Đóa Lệ thật lâu, dường như đang suy nghĩ điều gì đó trong đầu mình, anh rút bàn tay lại thật nhanh sau đó hơi hột lạnh lòng nói :

-Nếu em đã đoán được cuộc hẹn rồi thì anh sẽ nói thẳng l.u..ô..n.... – giọng người con gái đối diện anh cắt ngang với ngữ điệu cứng rắn dứt khoát :

-Vậy chúng ta chia tay nhau đi. Em mệt mỗi khi phải cứ như vậy hoài rồi.

Dù bên ngoài cứng rắn, dứt khoát đấy nhưng bên trong đã tan vỡ thành từng mảnh vụn rồi, Đóa Lệ đã phải lấy đủ bình tĩnh lắm để nói ra trọn vẹn từng chữ đấy, nói xong cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa kính cùng với ánh mắt vô hồn.Hình như có một lối suy nghĩ khá nực cười trong đầu cô bấy giờ đó là anh sẽ phản đối lời đề nghị ấy của cô rằng “anh sai rồi, mình đừng chia tay nhau em nhé, anh không muốn mất em...” ...Nhưng sự thật thì luôn là thứ đáng nhất . Anh, hình như đã chờ đợi câu nói này của cô suốt bao lâu nay chẳng hay từ trước tới giờ anh chưa bao giờ yêu cô cả mà chỉ do cái bản thân của cô tự ảo tưởng hóa lên mọi thứ mà thôi. Anh vừa đặt ly nước xuống chẳng buồn lòng nhìn cô một cái, một khi đã hết yêu rồi thì dù chỉ một lời nói thôi cũng đủ xát muối con tim người ta, anh kéo ghế đứng dậy lạnh lùng nhấn tâm đáp :

- Ủ, mình chia tay đi em. Còn giờ anh phải đi rồi.

Sau khi dứt câu nói ấy thì anh bước nhanh ra về. Một thứ gì đó khi đã nhàm chán rồi ta sẽ rất nhấn tâm mà bỏ mặc nó dù ta đã từng một thời yêu thích nó và trong tình yêu cũng vậy, một khi đã có ý nghĩ buông bỏ nhau rồi thì bao nhiêu lời nói hay nước mắt của người kia cũng chẳng làm thay đổi ý nghĩ ấy cùng với hành động lời nói nhấn tâm và tàn nhẫn cũng chỉ để làm cho ai kia đau đớn khôn nguôi . Anh đã – không- còn – là – của – riêng – cô – nữa rồi...Còn riêng cô thì vẫn cố nắm lấy một thứ gì đó đã và đang tụt ra khỏi tầm tay của mình, nhưng đó cũng chỉ là hành động đầy vô ích của kẻ bị bỏ rơi. Ngoài đường trời đổ mưa bất chợt, những giọt nước lăn dài trên cửa kính vô tình khiến cho kẻ nhìn nó mà vỡ òa khóc thật to, Đóa Lệ đưa tay lên che mặt lại rồi òa khóc thật to trong quán, giờ đây không tâm hơi đâu để quan tâm đến cái nhìn của mọi người khác về mình, trái tim bấy giờ đã quá sức chịu đựng rồi, bao nhiêu lời yêu, hành động anh dành cho mình giờ đây nó đã là những mảnh vụn đang đâm vào tim mình rồi. Và câu hỏi cuối khi cô hỏi anh :

-Thế khi chia tay nhau ai sẽ là người đứng lại để nhìn người kia bước đi ?

Câu trả lời cô đã tìm được khi anh buông tay cô và bước đi , đó là :

- Em sẽ đứng lại để nhìn anh quay lưng và bước đi ra khỏi cuộc đời của em.

Hạnh phúc sẽ lại đến rồi buồn sẽ tan đi hay buồn giữ ưu thế hạnh phúc sẽ vụt bay?

Đoá Lệ - 1 cô gái tràn đầy năng động và không thể nào thiếu đi sự nhạy cảm, hồn nhiên của tuổi tròn đôi mươi. Mái tóc dài mượt cùng với đôi mắt to tròn đen láy nổi bật hơn đó là lúm đồng tiền với chiếc mũi cao và chiếc răng khểnh duyên. Đoá Lệ vừa mới trải qua kì thi đại học.

Kỳ Tường – chàng trai sinh viên năm cuối của Đại học kinh tế nổi tiếng của thành phố Y, dáng người cao ráo . Khuôn mặt chữ điền, đôi mắt hút hồn với lông mi dài cong vút. Là một chàng trai ít nói, lạnh lùng. Khi mới 15 tuổi , anh đã bắt đầu có hứng thú với chứng khoán và chỉ trong đầy vòng 3 năm anh đã có cho riêng một tài khoản khủng, lại là con trưởng của một tập đoàn hùng mạnh nhất thành phố đó.

Khắc Lạc – cạ cứng từ thời còn lộ thiên tắm mưa chung với Kỳ Tường. Anh và Kỳ Tường được mọi người đặt cho biệt danh là “ Trưởng Công – Tiểu Thụ” vì lúc nào cũng kè kè theo nhau. Đã thế lại đẹp trai , tài giỏi không kém gì thằng bạn thân cả . Còn biệt danh bị Tường gọi là Bèo là vì “ chưa bao giờ chịu chi trả bất cứ món đồ nào cả, thậm chí xài ké mà lại hết sức nhiệt tình . Cũng là một thứ công tử của một tập đoàn nhỏ . Về tình yêu thì y chẳng bằng bạn thôi. (ta nói đã ế rồi thì đừng để đứa ế khác đeo bám vì cả 2 sẽ không bao giờ khá lên nổi).

Diễm Quỳnh - là một mỹ nhân đã kề vai sát cánh từ thời lộ thiên tắm mưa của 2 anh chàng đẹp kia . Họ được mọi người biết đến với cái tên đó là “ Bộ ba hoàn mỹ” Là một cô kim tiểu thư của tập đoàn chỉ đứng sau duy nhất tập đoàn hùng mạnh của Kỳ Tường mà thôi. Thông minh, tài giỏi và luôn được mọi người đánh giá cao về thái độ cũng như thần thái bên ngoài là ưu nhĩ , đoan trang nhưng cô lại có một tính cách vô cùng say mê và đầy nhiệt huyết táo bạo khi bắt đầu làm một việc gì đó thì thành quả phải đạt được đó là sự hoàn mỹ. Ngoài sự táo bạo trong công việc thì còn có một tính khác đó là tính chiếm hữu cao về một thứ / một ai đó mà bản thân đã để ý muốn có. Được bạn họ Kỳ đặt biệt danh là Còi – bởi vì hồi nhỏ cô luôn biếng ăn , chỉ ăn khi có anh với cậu bạn Bèo kia qua chơi thôi. Và rất là sợ ma (chỗ này có cần phải miêu tả thêm về sắc đẹp của cô này không nhỉ? Thôi sơ sơ nhé, đã là kim tiểu thư thì khuôn mặt với ngoại hình rất đẹp , đặc biệt nhất là đôi mắt vô cùng sắc sảo)

2. Chương 1-1: Lời Mở Đầu

Cô gái ngược nhìn chàng trai và nói:

-Anh à, anh có biết khi yêu thì điều gì làm người ta vui nhất không?

Chàng trai nhanh nhẩu đáp:

- Có phải là nắm tay, ôm, hôn và trao lời yêu và ở bên nhau hàng ngày hàng giờ nè.

Cô gái cười rồi nói tiếp:

-Thế anh biết khi giận hờn thì sẽ như thế nào hở anh?

Chàng trai suy nghĩ 1 hồi lâu và đáp:

- Thì họ sẽ cố tranh luận là đúng rồi sau đó không nhắn tin hay gọi cho nhau. Còn gì nữa không?

Cô gái nhìn chàng trai và tiếp tục nói:

- Thế khi chia tay nhau ai sẽ là người đứng lại để nhìn người kia bước đi?

Chàng trai đặt bàn tay của mình lên bàn tay kia sau đó ngập ngừng nói:

-.... E...M... Em....

Cô gái quay sang nhìn chàng trai với đôi mắt trù mẩn dịu dàng hỏi:

- Sao anh? Từ nay em sẽ bước ra khỏi bầu trời của anh. Vì em biết trong cái bầu trời ấy mình chưa từng được tồn tại dù chỉ là 1 góc nhỏ khuất nắng, và giờ đây đã có người mới bên anh thay cho em rồi thế nên em không cần phải ở bên cạnh anh quan tâm yêu thương và làm phiền tới anh nữa, em sẽ nhường lại vị trí này cho cô gái ấy!

Anh im lặng nhìn Đóa Lệ thật lâu, dường như đang suy nghĩ điều gì đó trong đầu mình, anh rút bàn tay lại thật nhanh sau đó hơi hột lạnh lòng nói:

-Nếu em đã đoán được cuộc hẹn rồi thì anh sẽ nói thẳng l..u..ô..n.... – giọng người con gái đối diện anh cắt ngang với ngữ điệu cứng rắn dứt khoát:

-Vậy chúng ta chia tay nhau đi. Em mệt mỗi khi phải cứ như vậy hoài rồi.

Dù bên ngoài cứng rắn, dứt khoát đấy nhưng bên trong đã tan vỡ thành từng mảnh vụn rồi, Đóa Lệ đã phải lấy đủ bình tĩnh lắm để nói ra trọn vẹn từng chữ đấy, nói xong cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa kính cùng với ánh mắt vô hồn. Hình như có một lối suy nghĩ khá nực cười trong đầu cô bấy giờ đó là anh sẽ phản đối lời đề nghị ấy của cô rằng “anh sai rồi, mình đừng chia tay nhau em nhé, anh không muốn mất em...”...Nhưng sự thật thì luôn là thứ đáng nhất. Anh, hình như đã chờ đợi câu nói này của cô suốt bao lâu nay chẳng hay từ trước tới giờ anh chưa bao giờ yêu cô cả mà chỉ do cái bản thân của cô tự ảo tưởng hóa lên mọi thứ mà thôi. Anh vừa đặt ly nước xuống chẳng buồn lòng nhìn cô một cái, một khi đã hết yêu rồi thì dù chỉ một lời nói thôi cũng đủ xát muối con tim người ta, anh kéo ghế đứng dậy lạnh lùng nhấc tâm đáp:

- Ủ, mình chia tay đi em. Còn giờ anh phải đi rồi.

Sau khi dứt câu nói ấy thì anh bước nhanh ra về. Một thứ gì đó khi đã nhàm chán rồi ta sẽ rất nhẩn tâm mà bỏ mặc nó dù ta đã từng một thời yêu thích nó và trong tình yêu cũng vậy, một khi đã có ý nghĩ buông bỏ nhau rồi thì bao nhiêu lời nói hay nước mắt của người kia cũng chẳng làm thay đổi ý nghĩ ấy cùng với hành động lời nói nhẩn tâm và tàn nhẫn cũng chỉ để làm cho ai kia đau đớn khôn nguôi. Anh đã – không – còn – là – của – riêng – cô – nữa rồi...Còn riêng cô thì vẫn cố nắm lấy một thứ gì đó đã và đang tụt ra khỏi tầm tay của mình, nhưng đó cũng chỉ là hành động đầy vô ích của kẻ bị bỏ rơi. Ngoài đường trời đổ mưa bất chợt, những giọt nước lăn dài trên cửa kính vô tình khiến cho kẻ nhìn nó mà vỡ òa khóc thật to, Đóa Lệ đưa tay lên che mặt lại rồi òa khóc thật to trong quán, giờ đây không tâm hơi đâu để quan tâm đến cái nhìn của mọi người khác về mình, trái tim bấy giờ đã quá sức chịu đựng rồi, bao nhiêu lời yêu, hành động anh dành cho mình giờ đây nó đã là những mảnh vụn đang đâm vào tim mình rồi. Và câu hỏi cuối khi cô hỏi anh:

-Thế khi chia tay nhau ai sẽ là người đứng lại để nhìn người kia bước đi?

Câu trả lời cô đã tìm được khi anh buông tay cô và bước đi, đó là:

- Em sẽ đứng lại để nhìn anh quay lưng và bước đi ra khỏi cuộc đời của em.

Hạnh phúc sẽ lại đến rồi buồn sẽ tan đi hay buồn giữ ưu thế hạnh phúc sẽ vụt bay?

Đóa Lệ - 1 cô gái tràn đầy năng động và không thể nào thiếu đi sự nhạy cảm, hồn nhiên của tuổi tròn đôi mươi. Mái tóc dài mượt cùng với đôi mắt to tròn đen láy nổi bật hơn đó là lúm đồng tiền với chiếc mũi cao và chiếc răng khểnh duyên. Đóa Lệ vừa mới trải qua kì thi đại học.

Kỳ Tường – chàng trai sinh viên năm cuối của Đại học kinh tế nổi tiếng của thành phố Y, dáng người cao ráo. Khuôn mặt chữ điền, đôi mắt hút hồn với lông mi dài cong vút. Là một chàng trai ít nói, lạnh lùng. Khi mới 15 tuổi, anh đã bắt đầu có hứng thú với chứng khoán và chỉ trong đầy vòng 3 năm anh đã có cho riêng một tài khoản khủng, lại là con trưởng của một tập đoàn hùng mạnh nhất thành phố đó.

Khắc Lạc – cạ cứng từ thời còn lộ thiên tắm mưa chung với Kỳ Tường. Anh và Kỳ Tường được mọi người đặt cho biệt danh là “ Trưởng Công – Tiểu Thụ” vì lúc nào cũng kè kè theo nhau. Đã thế lại đẹp trai, tài giỏi không kém gì thằng bạn thân cả. Còn biệt danh bị Tường gọi là Bèò là vì “ chưa bao giờ chịu chỉ trỏ bất cứ món đồ nào cả, thậm chí xài ké mà lại hết sức nhiệt tình. Cũng là một thứ công tử của một tập đoàn

nhỏ. Về tình yêu thì y chẳng thẳng bạn thôi. (ta nói đã ế rồi thì đừng để đứa ế khác đeo bám vì cả 2 sẽ không bao giờ khá lên nổi).

Diễm Quỳnh - là một mỹ nhân đã kề vai sát cánh từ thời lộ thiên tẩm mưa của 2 anh chàng đẹp kia. Họ được mọi người biết đến với cái tên đó là “ Bộ ba hoàn mỹ” Là một cô kim tiểu thư của tập đoàn chỉ đứng sau duy nhất tập đoàn hùng mạnh của Kỳ Tường mà thôi. Thông minh, tài giỏi và luôn được mọi người đánh giá cao về thái độ cũng như thần thái bên ngoài là ưu nhã, đoan trang nhưng cô lại có một tính cách vô cùng say mê và đầy nhiệt huyết táo bạo khi bắt đầu làm một việc gì đó thì thành quả phải đạt được đó là sự hoàn mỹ. Ngoài sự táo bạo trong công việc thì còn có một tính khác đó là tính chiếm hữu cao về một thứ / một ai đó mà bản thân đã để ý muốn có. Được bạn họ Kỳ đặt biệt danh là Còi – bởi vì hồi nhỏ cô luôn biếng ăn, chỉ ăn khi có anh với cậu bạn Bèo kia qua chơi thôi. Và rất là sợ ma (chỗ này có cần phải miêu tả thêm về sắc đẹp của cô này không nhỉ? Thôi sơ sơ nhé, đã là kim tiểu thư thì khuôn mặt với ngoại hình rất đẹp, đặc biệt nhất là đôi mắt vô cùng sắc sảo)

3. Chương 1 : Duyên Số

7h sáng. Sáng sớm trời tinh mơ và không khí trong lành rất tốt cho việc chạy bộ , cô đeo tai nghe và chạy bộ ra công viên gần nhà. Vừa chạy vừa ngân nga theo lời bài hát :

“Cho em được khóc nếu phút chốc em yếu lòng.

Cho em được ôm lấy kí ức xưa vụng về khi bên em anh nói cười.

Ngại ngừng khi anh thì thầm sẽ mãi yêu mình em.

Mỉ ngoan ngày ấy vẫn ướt đầm khi nhớ anh

Bao đêm dài thao thức ước muốn thêm một lần ta trong tay chung lối đi.

Dù là xa xôi dù là trong mơ thôi

Em vẫn yêu anh như ngày đầu tiên.”

“Ếc...rầm...” 1 âm thanh chói tai phát ra. Chả biết từ đâu một chiếc xe máy chạy với tốc độ gần như bay đâm chĩa tín hiệu báo gì cho người khác biết. Mất hơn 1 phút sau, Kỳ Tường dựng xe lên và đứng phắt người và cất giọng bực bội nói:

- Này.Cô kia đi đường kiểu gì thế? Nè có nghe tôi hỏi không đấy.. này này..!

Cô cố ngượng người ngồi dậy sau bị xe “ hôn ” khuôn mặt thì nhăn nhó miệng thì càu nhàu nói lại :

- Nè nha cho nói lại đó, mới sáng sớm 7h30 sáng mà chạy xe như bay chĩa kèn báo gì cả. Đã vậy đụng người ta ngã mà không biết xin lỗi và đỡ người ta dậy à? Ở đó mà...

Đoá Lệ cảm thấy choáng váng rồi dần dần cô nhắm mắt rơi vào trạng thái ngất xỉu. Anh ngồi xuống lay cô dậy , vừa lay vừa nói to :

- Thiệt tình phiền hà gì đâu ! Cô gì ơi! Dậy đi. Tôi sắp trễ học tới nơi rồi. Dậy đi, ngủ thì về nhà ngủ đi . Còn không mau mở mắt là tôi mắc xác cô đấy.

Anh kêu mãi chẳng thấy động tĩnh gì, máu cô vẫn chảy rất nhiều , thấy vậy anh liền gọi xe cấp cứu đến, trong khi đợi xe cấp cứu tới thì anh suy nghĩ “ ủa mình đâu tông mạnh đâu mà lại chảy máu gì mà nhiều vậy ta? ” đồng thời anh kéo tai nghe của cô ra để lấy điện thoại trong túi quần ra luôn. 20 phút sau thì xe đã tới và nhanh chóng đưa Đoá Lệ lên xe, Kỳ Tường chạy theo với một tâm trạng rối bời không khỏi lo sợ. Đến bệnh viện, anh chạy theo xe đẩy đưa đến phòng cấp cứu một đoạn thì anh buộc phải đứng ngoài chờ đợi , trong khi đợi tay anh cầm lấy dt của Đoá Lệ , mài mò mãi mới gọi điện cho sdt người nhà của cô . Giọng người đàn ông tuổi ở trung niên dịu dàng hỏi đáp:

- Alô, Bố nghe nè con gái. Con gọi bố có việc gì không ?

- Dạ alô..con gái của bác...

- Cậu là ai mà dám cầm đt của con gái cưng của tôi.? Nói mau, con gái của tôi bị làm sao hả? Cậu là ai? – giọng của đàn ông đó đã thay đổi 360 độ với giọng điệu vô cùng khó chịu .

- Dạ, cháu là người tông con gái của bác ạ.... Hiện tại đang ở Bệnh Viện A.

Kỳ Tường áp úng đáp rồi tắt máy, anh cảm thấy có gì đó rất ghê sợ và đầy áp lực với mình nhưng vẫn cố lấy bình tĩnh để tiếp tục giải quyết mọi chuyện

Một lúc sau, bố mẹ Đoá Lệ đã có mặt trước phòng cấp cứu và chờ đợi cô con gái của mình. Một tiếng , hai rồi ba tiếng rồi 4 , 5 tiếng trôi qua chậm rãi càng khiến cho người đợi ngoài phòng thêm sốt ruột và lo lắng hơn . Và rồi Đoá Lệ đã được chuyển ra phòng hồi sức sau đó bác sĩ ra ngoài thông báo :

- Bệnh nhân vẫn đang trong trạng thái hôn mê và tình hình sức khỏe rất tệ .Tôi cần gấp người thân của bệnh nhân !.

Bố mẹ của cô không ngừng hỏi khi vừa thấy bác sĩ bước ra ngoài với giọng điệu sốt ruột lo lắng :

- Chúng tôi là bố mẹ của bệnh nhân thưa bác sĩ, tình hình sức khỏe con gái của chúng tôi như thế nào ? Nó bị gì thưa bác sĩ ? Có nguy hiểm đến tính mạng con bé không bác sĩ??

- Theo như kết quả xét nghiệm cho thấy...con gái ông bà bị ung thư máu giai đoạn đầu và cần phải được chữa trị gấp nếu không sẽ.. ảnh hưởng tới tính mạng của cô ấy sau này .Và chỉ bị trầy xước nhẹ ngoài da thôi. Chúng ta cần người có nhóm máu A để tiến hành ghép tủy cho con gái của ông bà.

- Con gái chúng tôi bị..bị..ung thư...máu – nói dứt câu, mẹ cô ngắt xiu vì quá sốc, còn bố cô mặc dù rất buồn và thương xót con nhưng vẫn giữ bình tĩnh hỏi rõ hơn về bệnh tình và cách điều trị với bác sĩ. Sau khi nghe bác sĩ giải thích rõ của căn bệnh này, ông càng lo lắng hơn vì chưa tìm được ai có tủy phù hợp để ghép cả.

Kỳ Tường thì vẫn ngồi ở đó và lắng nghe sự tình mọi việc và rửa thầm trong bụng rằng : “ Chả biết nay ngày gì mà xui xẻo quá đi thôi! Tự dưng lại vướng phải cô.! Nhưng dù sao mình là người gây ra cũng phải có một phần trách nhiệm với cô ta. Chỉ cần tìm được người phù hợp với tủy cô ấy là mình sẽ tự do rồi”. Sau một hồi suy nghĩ, anh bỗng giật mình khi bố cô tới bắt chuyện :

- Chuyện cũng đã xảy ra, đây là chuyện không thể biết trước và cũng chẳng tránh được cho nên chúng tôi cũng chẳng trách cậu được. Dù gì cũng cảm ơn cậu đã đưa con gái tôi đến bệnh viện kịp thời..!

Anh trở lại trạng thái bình thường và từ tốn trả lời :

- Dạ, bác không cần phải khách sáo như vậy đâu ạ. Do cháu chạy xe ẩu tả nên mới ra chuyện như vậy ạ. Cháu thành thật xin lỗi 2 bác nhiều ạ.!...

Anh nhìn ông rồi đưa mắt ngó sang phòng Đoá Lệ đang nằm với ánh mắt đầy lo lắng. Bố cô chỉ nhìn anh rồi cười vội quay đi thăm vợ mình xem bà nhà đã tỉnh lại chưa. Kỳ Tường đứng dậy, đi lại gần cửa kính và hướng mắt vào trong phòng, có cái gì đó ở cô rất nổi bật và hút ánh mắt của anh về cô, anh cũng chẳng rõ là gì nữa. Nhìn cô một hồi lâu, anh quay đi tìm bố mẹ cô để chào ra về và nói rằng mai sẽ quay lại thì cũng là lúc bố mẹ cô đang đi tới, anh cúi đầu chào và nói :

- Thưa hai bác, cháu về ạ. Ngày mai cháu sẽ lại đến nữa, giờ đã đến giờ cháu đi học rồi cháu xin về trước để đi học. Mỗi ngày cháu sẽ tới chăm sóc cô ấy với hai bác ạ. Cháu chào hai bác.!

Hai người nhìn anh rồi khẽ gật , bảo :

- Ừ, thế thì cậu về đi, kéo lại trẻ học. Khi rảnh cậu ghé cũng được, không cần phải ngày ngày đến đâu như thế sẽ khổ thân cho cậu lắm. Chào cậu ! Mai gặp lại vậy!

4. Chương 1-2: Duyên Số

7h sáng. Sáng sớm trời tinh mơ và không khí trong lành rất tốt cho việc chạy bộ, cô đeo tai nghe và chạy bộ ra công viên gần nhà. Vừa chạy vừa ngân nga theo lời bài hát:

“Cho em được khóc nếu phút chốc em yếu lòng.

Cho em được ôm lấy kí ức xưa vụng về khi bên em anh nói cười.

Ngại ngần khi anh thì thầm sẽ mãi yêu mình em.

Mi ngoan ngày ấy vẫn ướt đầm khi nhớ anh

Bao đêm dài thao thức ước muốn thêm một lần ta trong tay chung lối đi.

Dù là xa xôi dù là trong mơ thôi

Em vẫn yêu anh như ngày đầu tiên.”

“Éc...rầm...” 1 âm thanh chói tai phát ra. Chẳng biết từ đâu một chiếc xe máy chạy với tốc độ gần như bay đâm chĩa tới hiệu báo gì cho người khác biết. Mất hơn 1 phút sau, Kỳ Tường dựng xe lên và đứng phải người và cất giọng bực bội nói:

- Này.Cô kia đi đường kiểu gì thế? Nè có nghe tôi hỏi không đấy.. này này..!

Cô cố ngượng người ngồi dậy sau bị xe “ hôn ” khuôn mặt thì nhăn nhó miệng thì càu nhàu nói lại:

- Nè nha cho nói lại đó, mới sáng sớm 7h30 sáng mà chạy xe như bay chĩa kèn báo gì cả. Đã vậy đụng người ta ngã mà không biết xin lỗi và đỡ người ta dậy à? Ở đó mà...

Đoá Lệ cảm thấy choáng váng rồi dần dần cô nhắm mắt rơi vào trạng thái ngất xỉu. Anh ngồi xuống lay cô dậy, vừa lay vừa nói to:

- Thiết tình phiền hà gì đâu! Cô gì ơi! Dậy đi. Tôi sắp trễ học tới nơi rồi. Dậy đi, ngủ thì về nhà ngủ đi. Còn không mau mở mắt là tôi mặc xác cô đấy.

Anh kêu mãi chẳng thấy động tĩnh gì, máu cô vẫn chảy rất nhiều, thấy vậy anh liền gọi xe cấp cứu đến, trong khi đợi xe cấp cứu tới thì anh suy nghĩ “ ủa mình đâu tông mạnh đâu mà lại chảy máu gì mà nhiều vậy ta? ” đồng thời anh kéo tai nghe của cô ra để lấy điện thoại trong túi quần ra luôn. 20 phút sau thì xe đã tới và nhanh chóng đưa Đoá Lệ lên xe, Kỳ Tường chạy theo với một tâm trạng rối bời không khỏi lo sợ. Đến bệnh viện, anh chạy theo xe đẩy đưa đến phòng cấp cứu một đoạn thì anh buộc phải đứng ngoài chờ đợi, trong khi đợi tay anh cầm lấy đt của Đoá Lệ, mãi mò mãi mới gọi điện cho sdt người nhà của cô. Giọng người đàn ông tuổi ở trung niên dịu dàng hỏi đáp:

- Alô, Bố nghe nè con gái. Con gọi bố có việc gì không?

- Dạ alô...con gái của bác...

- Cậu là ai mà dám cầm đt của con gái cưng của tôi.? Nói mau, con gái của tôi bị làm sao hả? Cậu là ai? – giọng của đàn ông đó đã thay đổi 360 độ với giọng điệu vô cùng khó chịu.

- Dạ, cháu là người tông con gái của bác ạ.... Hiện tại đang ở Bệnh Viện A.

Kỳ Tường ấp úng đáp rồi tắt máy, anh cảm thấy có gì đó rất ghê sợ và đầy áp lực với mình nhưng vẫn cố lấy bình tĩnh để tiếp tục giải quyết mọi chuyện

Một lúc sau, bố mẹ Đoá Lệ đã có mặt trước phòng cấp cứu và chờ đợi cô con gái của mình. Một tiếng, hai rồi ba tiếng rồi 4, 5 tiếng trôi qua chậm rãi càng khiến cho người đợi ngoài phòng thêm sốt ruột và lo lắng hơn. Và rồi Đoá Lệ đã được chuyển ra phòng hồi sức sau đó bác sĩ ra ngoài thông báo:

- Bệnh nhân vẫn đang trong trạng thái hôn mê và tình hình sức khoẻ rất tệ.Tôi cần gặp người thân của bệnh nhân!.

Bố mẹ của cô không ngừng hỏi khi vừa thấy bác sĩ bước ra ngoài với giọng điệu sốt ruột lo lắng:

- Chúng tôi là bố mẹ của bệnh nhân thừa bác sĩ, tình hình sức khỏe con gái của chúng tôi như thế nào? Nó bị gì thừa bác sĩ? Có nguy hiểm đến tính mạng con bé không bác sĩ??

- Theo như kết quả xét nghiệm cho thấy...con gái ông bà bị ung thư máu giai đoạn đầu và cần phải được chữa trị gấp nếu không sẽ.. ảnh hưởng tới tính mạng của cô ấy sau này.Và chỉ bị trầy xước nhẹ ngoài da thôi. Chúng ta cần người có nhóm máu A để tiến hành ghép tủy cho con gái của ông bà.

- Con gái chúng tôi bị..bị..ung thư...máu – nói dứt câu, mẹ cô ngắt xủ vì quá sốc, còn bố cô mặc dù rất buồn và thương xót con nhưng vẫn giữ bình tĩnh hỏi rõ hơn về bệnh tình và cách điều trị với bác sĩ. Sau khi nghe bác sĩ giải thích rõ của căn bệnh này, ông càng lo lắng hơn vì chưa tìm được ai có tủy phù hợp để ghép cả.

Kỳ Tường thì vẫn ngồi ở đó và lắng nghe sự tình mọi việc và rủa thầm trong bụng rằng: “ Chả biết nay ngày gì mà xui xẻo quá đi thôi! Tự dưng lại vướng phải cô.! Nhưng dù sao mình là người gây ra cũng phải có một phần trách nhiệm với cô ta. Chỉ cần tìm được người phù hợp với tủy cô ấy là mình sẽ tự do rồi”. Sau một hồi suy nghĩ, anh bỗng giật mình khi bố cô tới bắt chuyện:

- Chuyện cũng đã xảy ra, đây là chuyện không thể biết trước và cũng chẳng tránh được cho nên chúng tôi cũng chẳng trách cậu được. Dù gì cũng cảm ơn cậu đã đưa con gái tôi đến bệnh viện kịp thời..!

Anh trở lại trạng thái bình thường và từ tốn trả lời:

- Dạ, bác không cần phải khách sáo như vậy đâu ạ. Do cháu chạy xe ẩu tả nên mới ra chuyện như vậy ạ. Cháu thành thật xin lỗi 2 bác nhiều ạ..!...

Anh nhìn ông rồi đưa mắt ngó sang phòng Đoá Lệ đang nằm với ánh mắt đầy lo lắng. Bố cô chỉ nhìn anh rồi cười vội quay đi thăm vợ mình xem bà nhà đã tỉnh lại chưa. Kỳ Tường đứng dậy, đi lại gần cửa kính và hướng mắt vào trong phòng, có cái gì đó ở cô rất nổi bật và hút ánh mắt của anh về cô, anh cũng chẳng rõ là gì nữa. Nhìn cô một hồi lâu, anh quay đi tìm bố mẹ cô để chào ra về và nói rằng mai sẽ quay lại thì cũng là lúc bố mẹ cô đang đi tới, anh cúi đầu chào và nói:

- Thừa hai bác, cháu về ạ. Ngày mai cháu sẽ lại đến nữa, giờ đã đến giờ cháu đi học rồi cháu xin về trước để đi học. Mỗi ngày cháu sẽ tới chăm sóc cô ấy với hai bác ạ. Cháu chào hai bác..!

Hai người nhìn anh rồi khẽ gật, bảo:

- Ủ, thế thì cậu về đi, kéo lại trễ học. Khi rảnh cậu ghé cũng được, không cần phải ngày ngày đến đâu như thế sẽ khổ thân cho cậu lắm. Chào cậu! Mai gặp lại vậy!

5. Chương 1 : Duyên Số Mệnh (Tiếp Theo)

Kỳ Tường cúi đầu chào tạm biệt rồi nhanh chóng bước xuống chỗ gửi xe . Bố mẹ cô nói xong quay sang nhìn đứa con gái yêu dấu của mình đang trong trạng thái hôn mê mà buồn rầu lo lắng.

Trên đường đi , hình ảnh cô gái có lúm đồng tiền, đôi mắt to tròn đen láy vừa chạy vừa đeo tai nghe và ngân nga hát bất chợt hiện lên trong đầu Kỳ Tường từ chỗ bệnh viện cho đến quãng đường dài đến trường, chẳng hiểu sao cô gái ấy lại để ấn tượng với anh sâu sắc như vậy. Bước vào lớp học, đám bạn thấy anh cứ như kẻ mất hồn liền chạy tới chào hỏi anh. Kỳ Tường ban đầu vẫn tỏ ra vẻ bình thường nhưng vì bị chào hỏi mãi buộc anh phải lên tiếng :

- Này này.. được rồi nhá mấy cu.. Bộ chưa bao giờ thấy Tường tao đây như vậy à? Chọc tao vui lắm hay sao mà tụi bây cứ nhây ?? Muốn ăn đấm không hả ?

- Haha..mày là đứa thuộc máu lạnh mà nay cũng bày đặt tương tư em nào nữa à? Thường ngày tao thấy bọn con gái tới bắt chuyện thì mày lại làm mặt hình sự cơ mà..nay có em nào trong số đó lọt vào mắt xanh của mày rồi à Kỳ Tường ?

- Không ai trong số bọn con gái đó lọt vào mắt xanh của tao cả. Mà là...người sáng nay tao cho cô ấy “đo đường” thôi. - cười mỉm rồi mấy chốc lại trở về khuôn mặt lạnh lùng .

- Ôi giờ a..gớm chưa...! Ê, Tú nay chắc tao với mày về nhà là mưa ngập chết máy đấy haha...! Thôi không chọc mày nữa. Cô vào lớp rồi kìa.

- Mày biết như vậy thì tốt đó cu Bèò à ! Tụi bây mà cứ chọc thì tao cũng...

- Kỳ Tường lên đây. Tôi biểu

Anh giật mình khi nghe cô giáo kêu mình lên , tay cầm quyển tập mà chả một chữ nào lọt vào đầu cả thế nên Kỳ Tường cảm thấy mất tự tin và lo sợ không biết có bị niềm vui xẻo gì nữa không đây. Bước đến bàn giáo viên với 1 tâm trạng đầy lo sợ , càng lo sợ hơn khi cô giáo cứ nhìn anh chằm chằm với ánh mắt hắc ý và cô giáo bắt đầu nói :

- Bài kiểm tra lần này... Cậu biết mình được mấy điểm không ? Mà đứng chào tôi thì lại đùa giỡn hả cậu Kỳ Tường?

- Bao nhiêu vậy cô?

- Trong lớp này, có mình cậu là thấp điểm nhất. – ánh mắt đã có sự chuyển biến thành vui vẻ , cô giáo ngừng 1 hồi lâu rồi nói tiếp :

- Là con 8 đấy! Chả ai cao cả, tôi khá thuyết phục bởi cách làm bài của cậu đấy. Và tôi khá thất vọng về lớp vì cái đề tôi ra là vô cùng đơn giản thế mà chả bài nào làm ra hồn cả!

Toát cả mồ hôi hột, anh thở phào nhẹ nhõm rồi cầm lấy bài kiểm tra của mình về chỗ . Và bắt đầu một ngày học mới , đầy phấn khởi và hăng hái khi mình là người có số điểm cao nhất , mặc dù anh luôn là kẻ đứng đầu lớp. Trống tiết, Kỳ Tường nhìn ra ngoài ngắm mưa rơi , tâm hồn lơ lửng bổng hình ảnh sáng nay lại hiện lên trong đầu anh . Một cô gái dáng cao, khuôn mặt xinh xắn đang chạy bộ và hát ngân nga theo bài hát “bóp”...1 cái đánh đau điếng ở sau lưng, làm mất đi hình ảnh ấy , anh quay sang và càu có nói :

- Má..tụi bây..thằng nào gan hôm nay dám đánh bóp vào bản lưng đẹp đẽ của ông?

- Tao nè cu , rồi mày làm gì được tao hả thằng Kỳ kia hả? Haha – giọng đầy châm chọc và khiêu khích của Khắc Lạc, đứa bạn thân từ nhỏ cho đến lớn của anh cũng là đứa luôn luôn bày trò ra để châm chọc khi anh suy tư về 1 điều đó.

- Là mày à? A, hôm nay mày ngon lắm rồi đấy. Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ hả mầy? Muốn thấy quan tài thì lại đây tao cho thấy.

- Ấy ấy, sao mày khôn thế? tao lại đây để mày bực tao à? Tao đâu có “nhu” hahamày có ngon thì lại đây này, tao chờ xem quan tài mày cho tao trông như thế nào hahahaha

- Thằng chó kiamày chết với tao. Đúng yên đó, tao qua tới nơi là mày tới số với tao.

Khắc Lạc quá hiểu tất tần tật tính tình thằng bạn thân của mình, nên anh vẫn ngồi yên đấy và chờ gần đến rồi co chân chạy vì thừa biết rõ ràng về môn chạy thì Kỳ Tường không bằng anh. Đang trong lúc gần qua tới chỗ thằng quỷ kia thì bỗng tiếng chuông điện thoại trong túi Kỳ Tường reo lên nhưng đây lại là 1 âm điệu khác hẳn như mọi ngày, Khắc Lạc ngạc nhiên hỏi :

- Ê thằng kia, bộ mày mới đổi điện thoại hay mới đổi nhạc chuông khác à ? Sao nay nghe nhạc chuông sến rện vậy cha nội? Chả lẽ giờ mày chuyển sang muốn làm thụ rồi sao mà lại đổi nhạc nghe như đứa con gái vậy ? – Vừa nói tay vừa chỉ vô túi quần của nó : - Điện thoại reo kìa ba.

Kỳ Tường đứng lại và móc điện thoại :

- Bố mày đây không có bị cong như chú mày đâu ở đây mà cong với chả thụ, giờ tao mới biết mày chuyển thể sang đọc Đàm Mỹ luôn rồi. – Tay thì lấy đt ra nhưng miệng vẫn không ngừng nghỉ nói chuyện:

- Đt này là của con bé sáng nay tao cho nó “đo đường” đấy. Tao đâu có khùng đến nỗi đi đổi đt mới hay đổi nhạc chuông khác trong khi đt tao vẫn còn quá mượt mà, mày bị hâm sao ?

- Ồhmmm...Vậy quần đi, giữ làm gì cho chặt túi, nếu tiếc của thì cho tao cũng được haha..Tao sẽ xài giùm cho nhỏ đó vậy..Nghe đt giùm con đi cha nội, nhạc chuông gì mà không thể nào chấp nhận được !! Nghe đi..!

Kỳ Tường nghe thằng bạn nói vậy anh càng nhây hơn đó là không nghe máy để tiếng nhạc chuông ấy cho thằng quý đó nhức đầu chơi nhưng vì thấy khuôn mặt tội nghiệp nên đã đắc trí nói :

- Muốn tao nghe thì làm ơn ngậm miệng lại, mày cứ bô bô suốt sao tao nghe được. Suyt. Để tao nghe máy đã rồi tao tính sổ mày sau. Ồ yên đấy nhá

Kỳ Tường bắt máy chưa kịp trả lời thì đã nghe giọng của đầu dây sang sang nói hí hở :

- Alô.. Tiểu Lệ hả? Mày đậu Đại Học (ĐH) Y Dược rồi đấy. Đậu ngành bác sĩ tâm lý đấy! Chúc mừng mày nha con quý !...tút..tút...

Kỳ Tường vừa tắt máy thì lại ôm bụng cười đứng cười ha hả mà chẳng hề quan tâm thằng bạn thân nó đang đứng đực mặt ra một cách ngây ngô chẳng hiểu vì sao thằng này lại cười một cách điên loạn ngay sau khi nghe đt xong liền hỏi :

- Thằng khùng kia, người ta nói gì mà mày cười nghiêng cười ngả dữ vậy ??

- Tao đậu đại học Y Dược ngành tâm lý rồi haha...!

- Thôi bớt ảo tưởng dùm cái, cha là cha già nhất cái trường này rồi ,là sinh viên năm cuối của ĐH Kinh Tế rồi cha ơi. Tao hỏi thiệt đó, nói đi. Nín cười lại, nãy giờ mày tự làm mày mất hình tượng với mấy em thích mày rồi đấy cu Kỳ à!

- Okê ..okê..là bạn của con bé Lệ gì đó gọi qua chúc mừng con bé đó là nó đã đậu ĐH Y Dược ngành bác sĩ tâm lý rồi thế thôi.! Hết rồi đấy thừa thím Bèo ạ.! Con trai gì mà tám phét...chả hiểu sao tao thân với một đứa tám như mày nữa Bèo à! – Nói xong, anh quay mặt sang chỗ khác và có gì đó rất vui trong anh. Tiết học cuối cùng trôi qua nhanh , Kỳ Tường thì mãi mê cầm đt của Đoá Lệ mà ngắm với nghịch cái đt mãi đến nỗi đã hết tiết cuối cùng mà chả hay chả biết.

Anh giật mình thì thấy mọi người đã về rồi, cầm đầu chạy xuống lấy xe vọt về nhà xong lại chạy lên bệnh viện để trả lại đt cho bố mẹ Tiểu Lệ. Vừa đi vừa lẩm bầm “Tiểu Lệ” cái tên độc và hay , khuôn mặt thì cũng xinh xắn , đã vậy đt cũng rất độc nữa càng làm mình muốn biết những gì trong đt này quá. Nhưng mà...”

-Hừ..bắt quả tan rồi nha, nghe hết rồi nha - giọng người con gái vang lên , đây là Diễm Quỳnh - người con gái thầm thương trộm nhớ đơn phương Kỳ Tường bao lâu nay. Kỳ Tường giật mình vội cất đt vào trong túi rồi ho khan nói :

- Hết thằng cu Bèo thì lại đến con mèn Còi này đến chọc mình, haiz..khổ 2 đứa này ghê. Phối hợp ăn ý với nhau ghê . Sao có gì không Còi ? bắt gì ? nghe gì? Nhiều chuyện quá...

- Ó..sao suốt ngày cứ đem Còi ra so với cha Bèo hoài thế hở? Tường biết Còi không ưa Bèo mà..hic..! Không có gì, chỉ là vô tình nghe được ai đó lẩm bầm thôi hihi..

- Ý.. ý...ở đằng sau có ai kìa....

- Á...á...á...thôi nha ba...Còi sợ ma mà... hic hic

- Thật đấy thôi, chạy trước nhá ...

- Ế.. ề..chờ ..với...chờ..huhu..quý Tường tui ghét ông nhất..biết người ta sợ mà cứ đem ra chọc hic hic...đợi tui ...

Kỳ Tường cười và nói thầm trong đầu-“haha...vậy đã thoát khỏi 2 con quỷ hắc ám rồi, khoẻ quá. Giờ về thôi rồi còn lên bệnh viện nữa xem tình hình con bé đó đã khá lên tí nào chưa” . Kỳ Tường dắt xe ra rồi chạy vọt đi, không hề hay biết rằng sau lưng mình vẫn có một ánh mắt luôn nhìn trộm theo mà chưa bao giờ anh để ý và quan tâm đến đó là Diễm Quỳnh cả. Còn cô thì yêu anh lắm nhưng biết thừa rằng với anh thì mình chỉ là một người bạn không hơn không kém , Diễm Quỳnh thích đứng từ xa mà nhìn Kỳ Tường vì cô không muốn anh biết rằng mình yêu anh nhiều như thế nào., bỗng cô nhớ lại lúc ban nãy cô nghe được

Kỳ Tường nhắc đến cái tên “Tiểu Lệ” với một giọng điệu vui và có gì đó rất thích thú thì lại càng làm cô cảm thấy buồn, tò mò muốn biết cái tên ấy là của ai , là người như thế nào mà tại sao lại được anh nhắc đến.

Kỳ Tường về đến nhà nghỉ ngơi một chút sau đó chuẩn bị dắt xe đi lên bệnh viện thì anh bị mẹ gọi lại và hỏi chuyện :

- Giờ này còn đi đâu nữa vậy con trai cưng ? Nay là thứ 6 cuối tuần sao con không ở nhà với mẹ mà còn đi đâu thế hả con ?

- Dạ..con đi công chuyện tí mẹ à. Lát con về ngay thôi. Con đi mẹ nhé.

- Ủ. Thế con đi mau về sớm con nhé, hôm nay ông ấy lại về trễ rồi nên con phải tranh thủ về sớm trước khi ba con về. Đi cẩn thận đấy con à.!

Mẹ anh vẫn chưa biết vụ tai nạn nhỏ mà a gây ra nên anh vẫn ung dung dối mẹ mà đi lên bệnh viện mà chăm sóc Đoá Lệ.

Kỳ Tường bước đến gần chỗ bố mẹ của Đoá Lệ ngồi lễ phép gật đầu chào hỏi

- Cháu chào hai bác , hai bác đã ăn gì chưa ạ? hai bác đã đến lâu chưa?

- Ủa , sao cậu bảo là ngày mai mới tới mà..sao giờ lại đến đây? Chúng tôi đã ăn rồi, cũng đến lâu rồi. Còn cậu ?

Kỳ Tường đứng ngai đầu , cười rồi đáp :

- Dạ..do cháu cảm thấy lo lo cho tình trạng con gái của hai bác nên cháu nghĩ là mình phải đến đây để xem tình hình như thế nào thôi ạ. Dạ cháu cũng đã ăn ở nhà với mẹ rồi ạ. À , bác à, người ta đã tìm được ai có mẫu tuỷ phù hợp chưa bác?

- Hềy....vẫn chưa... Tình hình này cứ tiếp tục thì...- tiếng thở dài và đứt khoản của bố cô lại càng làm cho anh thêm lo lắng và cảm thấy vô cùng áy náy khi để mọi chuyện lại xảy ra như vậy. Bố cô đứng dậy , nói tiếp :

- Thôi...bác sĩ đã cho người nhà vào thăm rồi đấy, cậu muốn vào thì cứ vào thăm con bé đi. Tôi đưa mẹ nó về nhà rồi lát nữa tôi quay lại thì cậu về đi , chứ về khuya thì bố mẹ cậu lại trông đấy , biết chưa.!?

- Dạ, cháu chào hai bác ạ.

- Ủ vậy! Chào cậu.

Cứ thế anh luôn thúc trực cùng bố mẹ của Đoá Lệ để chăm sóc cho cô. Đến ngày kia khi anh vừa mới đến thì cũng là lúc bố của cô chuẩn bị đưa vợ mình về nghỉ ngơi, ba người đứng nói chuyện sau đó một hồi thật lâu thì sau đó anh cúi đầu chào tạm biệt bố mẹ cô rồi đẩy cửa bước vào , đứng ngắm từ xa mà khuôn mặt ấy rất xinh , càng đi đến gần Đoá Lệ thì anh lại thấy khuôn mặt ấy xinh hơn nhiều. Kỳ Tường đứng ngắm nhìn 1 cách say mê, càng nhìn anh lại càng muốn được sờ vào khuôn mặt ấy đối với anh thì đó là khuôn mặt hoàn mỹ vì nụ cười ấy đã vô tình khiến cho anh bị dao động, một suy nghĩ khác trong đầu anh hiện ra đó là muốn được hôn lên đôi môi của cô, muốn được nắm lấy bàn tay ấy nhưng anh tự nhủ rằng không thể như vậy được, không thể nào dễ dàng bị dao động bởi khuôn mặt này được , anh đặt ra cho riêng mình một giới hạn chỉ đứng đấy mà ngắm nhìn thôi. Hồi lâu, anh nhìn sang máy điều trị thì thấy có điều lạ xảy ra, nhịp tim đã từ từ đập lại, đôi mắt đang nhắm chặt thì đang bắt đầu linh động và rồi bàn tay của Đoá Lệ đã nhúc nhích . Anh mừng rỡ , nhanh chóng đẩy cửa rồi chạy đi tìm bác sĩ tới, cố chạy thật nhanh tới phòng bác sĩ , mở cửa vào , anh nói :

- Thưa bác sĩ. Bệnh nhân của phòng X đã tỉnh lại rồi

- Vậy anh về phòng trước đi, tôi sẽ tới đó sau .

- Vâng.

Anh vội đóng cửa rồi mỉm cười thật tươi , về tới phòng anh thấy bố của Đoá Lệ đang ngồi đọc báo, anh đi nhanh tới và vui vẻ thông báo :

- Bác ơi, con gái của bác đã tỉnh dậy rồi đây
 - Thật...thật sao? Con gái cưng của tôi đã tỉnh dậy rồi à. Như vậy thì mừng quá rồi, thế cậu đã đi báo cho bác sĩ hay chưa?
 - Dạ rồi ạ, cháu mới từ phòng bác sĩ về thưa bác, bác đợi tí hồi bác sĩ tới sẽ khám cho em ấy sau ạ.
 - À..mà..cậu nè..tôi nhờ cậu một việc được không?
 - Vâng, được ạ. Bác cứ nói đi nếu có thể giúp được thì cháu sẵn sàng giúp bác.
 - Ờ..thì chuyện cũng chả lớn lao hay khó khăn gì cả . Là cậu có thể ghép tuỷ cho con gái tôi thôi.!
 - Dạ..dạ..bác nói sao ạ? Ghép tuỷ ấy hả bác? Vâng, được ạ. Hi, cháu cũng đang định trao đổi với bác về điều này mà vẫn chưa dám nói. Nay bác nói như vậy thì cháu xin sẵn ghép tuỷ cho em Tiểu Lệ .
 - Ủa sao cậu lại biết biệt danh Tiểu Lệ của con bé vậy? Cậu cứ gọi con bé nhà tôi là Lệ được rồi . Ủ vậy thì tôi rất cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu nhiều lắm . Tôi không biết làm sao để đền ơn cho cậu nữa đây.! À mà cậu tên gì vậy?
- Kỳ Tường với khuôn mặt ái ngại vì vẫn chưa biết nên trả lời làm sao với câu hỏi kia nên anh đành nhanh nhẩu đánh trống lảng vậy.
- Trời ..có gì đâu mà bác phải cảm ơn cháu, cháu chỉ thấy chuyện này cũng chẳng có gì gọi là phải đền ơn đáp nghĩa đâu bác à. Bác làm như vậy tội nghiệp cho tinh thần nghĩa hiệp của cháu bác ơi..Dạ cháu tên Kỳ Tường ạ.
 - Haha..cậu nhóc này vui tính thật đấy . Nếu cậu nói vậy ta đây không khách sáo .
- Sau cuộc trò chuyện vui vẻ của 2 người , thì bác sĩ đã tới và đẩy cửa vào kiểm tra tình trạng sức khoẻ mắt một lúc thì bước ra ngoài với khuôn mặt vui, thông báo rằng:
- Tình trạng của bệnh nhân đã có tiến triển tốt , hiện giờ bệnh nhân đã tỉnh nhưng vẫn chưa có thể ăn uống , nói chuyện nhiều được. Cần tìm được người ghép tuỷ gấp thì tình trạng sẽ tốt hơn có thể thì cô ấy sẽ mau hồi phục lại.
 - Cảm ơn bác sĩ, tôi đã tìm được người ghép tuỷ cho con gái tôi rồi ạ.
 - Dạ, tôi xin ghép tuỷ cho cô ấy . Liệu có được không bác sĩ?
 - Sao không nói sớm để tôi tiến hành sớm thì hay biết mấy không nào. Được hay không thì tôi cần mẫu để xét nghiệm rồi khi ấy tôi sẽ cho mọi người câu trả lời. Vậy anh có thể cho tôi cái hẹn rồi chúng ta sẽ xét nghiệm được không ?
 - Vâng, được ạ, ngày mai lúc 7h sáng tôi rảnh thưa bác sĩ.
 - Ok, vậy mai 7h sáng . Tôi có việc rồi chào 2 người .
 - Vâng, chào bác sĩ ạ.!!

6. Chương 2: Duyên Số Mệnh 2

Kỳ Tường cúi đầu chào tạm biệt rồi nhanh chóng bước xuống chỗ gửi xe. Bố mẹ cô nói xong quay sang nhìn đứa con gái yêu dấu của mình đang trong trạng thái hôn mê mà buồn rầu lo lắng.

Trên đường đi, hình ảnh cô gái có lúm đồng tiền, đôi mắt to tròn đen láy vừa chạy vừa đeo tai nghe và ngân nga hát bất chợt hiện lên trong đầu Kỳ Tường từ chỗ bệnh viện cho đến quảng đường dài đến trường, chẳng hiểu sao cô gái ấy lại để ấn tượng với anh sâu sắc như vậy. Bước vào lớp học, đám bạn thấy anh cứ như kẻ mất hồn liền chạy tới chầm chọc anh. Kỳ Tường ban đầu vẫn tỏ ra vẻ bình thường nhưng vì bị chầm chọc mãi buộc anh phải lên tiếng:

- Này này.. được rồi nhá mấy cu.. Bộ chưa bao giờ thấy Tường tao đây như vậy à? Chọc tao vui lắm hay sao mà tụi bây cứ nhây?? Muốn ăn đấm không hả?

- Haha..mày là đứa thuộc máu lạnh mà nay cũng bày đặt tương tự em nào nữa à? Thường ngày tao thấy bọn con gái tới bắt chuyện thì mày lại làm mặt hình sự cơ mà..nay có em nào trong số đó lọt vào mắt xanh của mày rồi à Kỳ Tường?

- Không ai trong số bọn con gái đó lọt vào mắt xanh của tao cả. Mà là...người sáng nay tao cho cô ấy “đo đường” thôi. - cười mỉm rồi mấy chốc lại trở về khuôn mặt lạnh lùng.

- Ồi giờ ả..gớm chưa...! Ê, Tú nay chắc tao với mày về nhà là mưa ngập chết máy đấy haha...! Thôi không chọc mày nữa. Cô vào lớp rồi kìa.

- Mày biết như vậy thì tốt đó cu Bèo à! Tụi bây mà cứ chọc thì tao cũng...

- Kỳ Tường lên đây. Tôi biểu

Anh giật mình khi nghe cô giáo kêu mình lên, tay cầm quyển tập mà chẳng một chữ nào lọt vào đầu cả thế nên Kỳ Tường cảm thấy mất tự tin và lo sợ không biết có bị niềm xui xẻo gì nữa không đây. Bước đến bàn giáo viên với 1 tâm trạng đầy lo sợ, càng lo sợ hơn khi cô giáo cứ nhìn anh chằm chằm với ánh mắt hắc ý và cô giáo bắt đầu nói:

- Bài kiểm tra lần này... Cậu biết mình được mấy điểm không? Mà đứng chào tôi thì lại đùa giỡn hả cậu Kỳ Tường?

- Bao nhiêu vậy cô?

- Trong lớp này, có mình cậu là thấp điểm nhất. – ánh mắt đã có sự chuyển biến thành vui vẻ, cô giáo ngừng 1 hồi lâu rồi nói tiếp:

- Là con 8 đấy! Chẳng ai cao cả, tôi khá thuyết phục bởi cách làm bài của cậu đấy. Và tôi khá thất vọng về lớp vì cái đề tôi ra là vô cùng đơn giản thế mà chẳng bài nào làm ra hồn cả!

7. Chương 2 : Say Nắng

Ông nhìn cô thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt buồn rầu mệt mỏi mỗi ngày nào thì giờ đã vui vẻ tràn đầy sức sống rồi lấy điện thoại ra gọi về nhà để thông báo tin vui. Còn anh thì cứ chăm chú nhìn vào trong phòng chốt nhìn thấy ánh mắt cô nhìn anh rồi nhanh chóng đảo mắt nhìn chỗ khác. Anh vẫy tay chào cười mỉm với cô nhằm gây sự chú ý nhưng chỉ nhận được từ cô cái hồi đáp bằng sự chề môi. Anh cười rồi quay sang bắt chuyện với bố cô vài phút rồi lấy trong túi cái đĩa của Đoá Lệ đưa ra và nói :

- Đây là điện thoại của con gái bác ả, mấy ngày cháu đi vội quá nên quên đem trả lại nhân sẵn tiện nay có tin vui nên cháu trả lại và xin báo với bác rằng. . .- Reng..reng...tiếng đĩa reo vang khắp không phòng, Kỳ Tường xin phép nghe máy :

- Dạ con xin nghe ả.

- Sao giờ này con chưa về nữa? Ba con đang lần nhẫn này giờ không thấy con. Mau mau về lẹ đi con trai.

- Dạ con biết rồi...5 phút nữa con về. Không còn gì nữa thế thôi con cúp máy nha. Chào mẹ!

Bố cô ngồi đợi anh nghe đĩa xong hẳn rồi ông nói :

- Mẹ cậu gọi ả, thế thôi cũng tối rồi nên về đi kéo lại bị la rầy nữa. Mai 7h nhớ đến gặp bác sĩ rồi chúng ta sẽ trò chuyện tiếp cũng được. Cảm ơn cậu vì đã giữ gìn đĩa của con bé nhé.!

- Dạ, thôi cũng tối rồi cháu xin về trước, có gì mai cháu lên bệnh viện rồi 2 bác cháu ta trò chuyện tiếp nha bác. Dạ không có gì đâu ả. Cháu chào bác cháu về! Chúc bác và em Lệ tối ngủ ngon nhé!

- Ủ. Cảm ơn cậu, cậu cũng vậy.

Kỳ Tường cúi đầu chào ông rồi khẽ đẩy cửa phòng Đoá Lệ vẫy tay chào cô rồi quay bước đi về. Về tới nhà thì đã thấy bố mẹ mình đang ngồi trên ghế đợi mình, sau khi thấy con trai bước vào thì bố của Kỳ Tường lên tiếng :

- Cậu đi đâu mà giờ này mới về ? Riết rồi quên luôn việc phép tắc giờ giấc trong nhà này phải không?
- Con chào bố mẹ con mới về, con qua nhà bạn làm bài tập.
- Ngồi xuống ghế đi rồi ta nói chuyện.

Kỳ Tường bước tới ghé vào ghế ngồi xuống trả lời :

- Bố nói đi ạ. Có chuyện gì vậy ?
- Từ ngày mai cậu phải báo rõ cho tôi biết giờ giấc cậu đi đâu và chỉ được về trước 10h tối. Đã là con trưởng đồng thời sau này cậu sẽ tiếp quản một tập đoàn lớn vì vậy tôi muốn cậu phải tự ý thức cũng như tự rèn thêm tính kỷ luật về thời gian là cái quý giá nhất của một người kinh doanh cho nên không được dành nó cho những việc vô nghĩa. Sẵn đây tôi cũng báo luôn rằng sau khi cậu tốt nghiệp xong thì cậu sẽ du học bên Anh với con gái của chú Lâm .

- Bố nói sao ạ.? Con không đồng tình với ý kiến đó con đã lớn nên đủ để tự kiểm soát chính bản thân mình chẳng phải từ nhỏ con đã được bố dạy cho tính tự lập cũng như kỷ luật rồi sao? Hà có gì bây giờ lại phải rèn thêm những việc đó? Là con trưởng nhưng cũng đâu đồng nghĩa là con sẽ bị tước đi quyền tự do?. Về trước 10h thì được nhưng cái chuyện mỗi lần đi đâu đó tại sao con phải báo cho bố biết để làm gì? Còn việc đi du học bên Anh thì con muốn đi một mình, con không đi với ai cả. Bố nói vậy chả khác gì. . . .

khuôn mặt của ông bố vẫn bình thản nhưng giọng nói của ông thì đầy sự quyết đoán :

- Tôi là bố của cậu nên tôi có quyền được kiểm soát cậu từ những hoạt động của con mình. Một khi Gia Dũng này đã nói rồi thì không ai được cãi lời. Không tranh cãi nhiều. Mau về phòng mà ngủ đi. Tôi không muốn nghe những câu từ chối hay tranh cãi của cậu từ giờ trở cho tới ngày đi du học nữa.

Kỳ Tường đang trong tâm trạng vui vẻ thì trở nên hậm hực phản đối ngay sau khi nghe những câu nói quyết đoán một là một của ông, anh liền đứng bật người phản bác lại :

- Bố chưa bao giờ đặt mình vào vị trí của người nghe cả. Con cũng xin nói luôn là con không đi du học với bất kì ai là một, và càng không muốn bản thân mình bị ai dăm sát cả là hai. Con thật hết cách nói với bố rồi.

Anh bước ra khỏi phòng khách sau đẩy dất xe ra một mạch không nói năng gì thêm với bố mẹ. Anh lao đầu chạy nhanh qua nhà thẳng bạn thân. Tới trước cổng nhà thì anh thấy cổng mở sẵn rồi anh chạy thẳng vào, thầm nghĩ “ Chắc thằng cu Bèo biết mình qua nên mở cửa trước đón mình đây”. Bỗng nghe tiếng phát ra từ cái chuông trước cổng :

- Tuờng hả cu ?. Vào đi, tao chờ mày nãy giờ đấy.

Kỳ Tường chạy thẳng vào trong nhà, anh đi vào phòng khách bèn cười đắc ý nói :

- Haha..tao nghĩ đâu có sai, chỉ có mình mày ở nhà nên cổng nó mới mở toát như vậy thôi.

Khắc Lạc thì nằm dài trên bộ salon mắt vẫn chăm chú vào tivi một hồi lâu, anh nhòm người ngồi dậy nhìn thẳng bạn thân của mình đang trong bộ dạng hậm hực rồi thở dài nói :

- Rồi lại là chuyện mày với bố mày nữa đúng không? Sao kể tao nghe sự tình sao mà cái mặt ụ một đồng cứ như mặt sổ gạo vậy?
- Ủ, bố tao bắt tao mỗi lần đi đâu đó phải thông báo cho ông ấy biết đã thế còn bắt buộc tao phải nghe theo lời bố tao bảo đó là... - Kỳ Tường dừng nửa chừng thản nhiên lấy ly nước đặt trên bàn đưa lên miệng uống. Khắc Lạc thấy thế không khỏi thắc mắc bèn châm chọc :
- Khát nước tới vậy luôn sao? Tội ghê mà thôi kể hết cho tao nghe đi rồi tao lấy nước cho uống sau.

Sau khi uống đã khát rồi, Kỳ Tường bắt đầu nói tiếp câu chuyện đang kể nửa chừng của mình :

- Bố tao bảo sau khi tốt nghiệp xong là đi du học bên Anh với... Ờ mà khoan tao khát với đói quá mày làm gì cho tao ăn coi.

Khắc Lạc tỏ thái độ không tin được khi nghe câu thẳng bạn nói cứ như mình là sen cho nó không bằng vậy. Anh sẽ không can tâm phục vụ đồ ăn cho thẳng bạn cho đến khi nghe hết sự tình câu chuyện, Khắc Lạc lườm bạn của mình sau đó thái độ nói :

- Mày giống rồi đấy, giống boss và còn tao là sen con ở cho mày rồi đó cu. Là khách mà cứ như là chủ nhà vậy trời. Biết rồi đợi tí. Kể hết đi rồi tao làm đồ ăn cho ăn he he he

Kỳ Tường nhìn cu Bèo bằng ánh mắt long lanh (ám chỉ là tao đói thật mà năn nỉ mày đó, giống như mấy chú cún làm nũng để được cho ăn) rồi nói với giọng điệu dịu dàng trêu mếu :

- Tao đói lắm Bèo ạ. Thôi được rồi để tao sẽ kể hết một lượt cho mày được chưa. Đó là bắt tao đi du học vs mền Còi Mà tao thì chả ưa con nhỏ đó tí nào, nhỏ đó phiền phức lắm. Đã vậy, tao chưa kịp trả lời thì bố tao đã quyết định như đinh đóng cột rồi. haizz. Giờ thì làm ơn xuống làm gì đó cho tao ăn đi. Đói lắm rồi.

Cu Bèo sau khi nghe hết câu chuyện bèn ôm bụng cười ha hả một hồi sau đấy mới đứng dậy phán cho câu :

- Ha ha ha ha, tội chưa xác định đời mày dính chặt với nó rồi con ơ. Được rồi, ngồi yên trên đây và đợi tí. Tao xuống bếp kiểm gì cho mày ăn rồi sẽ hỏi tội mày sau.

Nói dứt câu, Khắc Lạc đi xuống bếp chế biến mì gói cho thẳng bạn mình ăn. 3 phút sau anh bê lên một tô mì gói kèm theo ly sữa nóng, đặt xuống bàn rồi nói :

- Ăn đi không cần phải làm ánh mắt cảm kích với tao đâu, chẳng ai tốt với mày như tao đâu. Ly sữa này là của tao chứ không cho mày, phần của mày chỉ có tô mì thôi. Giờ thì khai thật cho tao biết đi rằng bữa giờ mày đã và đang giấu tao chuyện gì nữa?

Kỳ Tường mừng rỡ khi thấy đồ ăn, anh cắm đầu vào ăn một hơi sau đó dừng lại bình thản trả lời với giọng điệu vui vẻ :

- Sao mày tinh thế hả cu Bèo...muốn giấu cũng chả xong chả yên với mày và mền Còi đó. - vừa nói xong một câu vừa gấp mấy đũa vào miệng ăn nhồm nhem và nói tiếp - ừ thì đó là cô bé mà bữa tao cho đo đường và giữ điện thoại đấy thì từ lúc chuyện xảy ra thì tao vẫn luôn lên chăm sóc em ấy thôi. Cho tới hôm nay thì cũng đã khỏe rồi. Ngày mai tao lên bệnh viện để tiến hành ghép tử cho cô bé đó.

Khắc Lạc vừa nhâm nhi ly sữa vừa với tay lấy điện thoại của Kỳ Tường đang đặt trên bàn và khẽ hỏi :

- Có hình không? Cho xem dung nhan của cô bé đó coi.

Kỳ Tường đang gấp miếng cuối cùng vào miệng thì vội giựt điện thoại lại cầu nhàu đáp :

- Đâu có dễ dàng như vậy đâu cu. Muốn xem thì thêm mồi với bia đi, rồi tao cho coi ha ha.

Khắc Lạc nhanh tay giựt lại điện thoại sau đó đứng dậy lau bầu chửi rửa thẳng quỳ bạn và đi xuống bếp làm thêm đồ ăn và lấy bia lên. Thế là Kỳ Tường không phiền lấy lại điện thoại của mình khi thấy nó đã ngoan ngoãn xuống bếp làm thêm đồ ăn cho mình, anh ngã mình dựa vào lưng ghế thì chợt nhớ đến hành động chề môi của cô và cười trong vô thức. Khắc Lạc đem đồ ăn cùng với bia lên đặt mạnh xuống bàn, ho khan vài tiếng nói :

- Hèm, giờ thì mở hình cho coi được chứ? Nãy giờ bị ăn ” hành ” đủ rồi, mau mở cho tao coi đi.

Anh với tay lấy điện thoại của mình rồi mở hình của Đóa Lệ và đưa cho thẳng bạn nhiều chuyện của mình xem, sau đó nói với giọng boss khi được sen phục vụ tận tình:

- Được duyệt, mày có tố chất lắm. Xem ra không uống đồng tiền bát gạo cũng như công sức của tao khi làm bạn mày đó cu Bèo à. Hình của em ấy đây.

Khắc Lạc giựt lấy điện thoại rồi lườm thẳng bạn vì dám châm chọc mình chẳng khác gì thẳng sen của nó. Nhìn vào màn hình điện thoại anh thấy một cô gái đang cười tươi với lúm đồng tiền và mái tóc dài đen mượt đang bay trong gió, thật đẹp làm sao. Khắc Lạc trả lại điện thoại và thốt lên một câu:

- Beautiful girl.

Kỳ Tường nghe xong lời khen của Khắc Lạc cảm thấy rất vui sướng khi nghe người khác khen người mình thích. Anh cười trong sự thỏa mãn

8. Chương 3: Duyên Số Mệnh 3

Toát cả mồ hôi hột, anh thở phào nhẹ nhõm rồi cầm lấy bài kiểm tra của mình về chỗ. Và bắt đầu một ngày học mới, đầy phấn khởi và hăng hái khi mình là người có số điểm cao nhất, mặc dù anh luôn là kẻ đứng đầu lớp. Trống tiết, Kỳ Tường nhìn ra ngoài ngắm mưa rơi, tâm hồn lơ lửng bổng hình ảnh sáng nay lại hiện lên trong đầu anh. Một cô gái dáng cao, khuôn mặt xinh xắn đang chạy bộ và hát ngân nga theo bài hát “bốp”...1 cái đánh đau điếng ở sau lưng, làm mất đi hình ảnh ấy, anh quay sang và câu có nói:

- Má..tụi bây..thằng nào gan hôm nay dám đánh bốp vào bản lưng đẹp đẽ của ông?
- Tao nè cu, rồi mày làm gì được tao hả thằng Kỳ kia hả? Haha – giọng đầy châm chọc và khiêu khích của Khắc Lạc, đứa bạn thân từ nhỏ cho đến lớn của anh cũng là đứa luôn luôn bày trò ra để châm chọc khi anh suy tư về 1 điều đó.
- Là mày à? A, hôm nay mày ngon lắm rồi đấy. Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ hả mầy? Muốn thấy quan tài thì lại đây tao cho thấy.
- Ấy ấy, sao mày khôn thế? tao lại đây để mày bịp tao à? Tao đâu có “nhu” hahamày có ngon thì lại đây này, tao chờ xem quan tài mày cho tao trông như thế nào hahahaha
- Thằng chó kiamày chết với tao. Đúng yên đó, tao qua tới nơi là mày tới số với tao.

Khắc Lạc quá hiểu tất tần tật tính tình thằng bạn thân của mình, nên anh vẫn ngồi yên đấy và chờ gần đến rồi co chân chạy vì thừa biết rõ ràng về môn chạy thì Kỳ Tường không bằng anh. Đang trong lúc gần qua tới chỗ thằng quỷ kia thì bỗng tiếng chuông điện thoại trong túi Kỳ Tường reo lên nhưng đây lại là 1 âm điệu khác hẳn như mọi ngày, Khắc Lạc ngạc nhiên hỏi:

- Ê thằng kia, bộ mày mới đổi điện thoại hay mới đổi nhạc chuông khác à? Sao nay nghe nhạc chuông sến rện vậy cha nội? Chẳng lẽ giờ mày chuyển sang muốn làm thụ rồi sao mà lại đổi nhạc nghe như đứa con gái vậy? – Vừa nói tay vừa chỉ vô túi quần của nó: - Điện thoại reo kìa ba.

Kỳ Tường đứng lại và móc điện thoại:

- Bố mày đây không có bị cong như chú mày đâu ở đây mà công với chả thụ, giờ tao mới biết mày chuyển thể sang đọc Đàm Mỹ luôn rồi. – Tay thì lấy đt ra nhưng miệng vẫn không ngừng nghỉ nói chuyện:
- Đt này là của con bé sáng này tao cho nó “đo đường” đấy. Tao đâu có khùng đến nỗi đi đổi đt mới hay đổi nhạc chuông khác trong khi đt tao vẫn còn quá mượt mà, mày bị hâm sao?
- Ồmmm...Vây quần đi, giữ làm gì cho chặt túi, nếu tiếc của thì cho tao cũng được haha..Tao sẽ xài giùm cho nhỏ đó vậy..Nghe đt giùm con đi cha nội, nhạc chuông gì mà không thể nào chấp nhận được.!! Nghe đi..!

Kỳ Tường nghe thằng bạn nói vậy anh càng nhây hơn đó là không nghe máy để tiếng nhạc chuông ấy cho thằng quỷ đó nhứt đầu chơi nhưng vì thấy khuôn mặt tội nghiệp nên đã dắc trí nói:

- Muốn tao nghe thì làm ơn ngậm miệng lại, mày cứ bô bô suốt sao tao nghe được. Suyt. Để tao nghe máy đã rồi tao tính sổ mày sau. Ổ yên đấy nhá

Kỳ Tường bắt máy chưa kịp trả lời thì đã nghe giọng của đầu dây sang sang nói hí hở:

- Alô.. Tiểu Lệ hả? Mày đậu Đại Học (ĐH) Y Dược rồi đấy. Đậu ngành bác sĩ tâm lý đấy! Chúc mừng mày nha con quỷ!...tút..tút...

Kỳ Tường vừa tắt máy thì lại ôm bụng cười đứng cười ha hả mà chẳng hề quan tâm thằng bạn thân nó đang đứng đực mặt ra một cách ngây ngô chẳng hiểu vì sao thằng này lại cười một cách điên loạn ngay sau khi nghe đt xong liền hỏi:

- Thằng khùng kia, người ta nói gì mà mày cười nghiêng cười ngả dữ vậy??

- Tao đậu đại học Y Dược ngành tâm lý rồi haha...!

- Thôi bớt ảo tưởng dùm cái, cha là cha già nhất cái trường này rồi, là sinh viên năm cuối của ĐH Kinh Tế rồi cha ơi. Tao hối thiệt đó, nói đi. Nín cười lại, này giờ mày tự làm mày mất hình tượng với mấy em thích mày rồi đấy cu Kỳ à!

- Okê..okê..là bạn của con bé Lệ gì đó gọi qua chúc mừng con bé đó là nó đã đậu ĐH Y Dược ngành bác sĩ tâm lý rồi thế thôi! Hết rồi đấy thừa thím Bèo ạ! Con trai gì mà tám phét...chả hiểu sao tao thân với một đứa tám như mày nữa Bèo à! – Nói xong, anh quay mặt sang chỗ khác và có gì đó rất vui trong anh. Tiết học cuối cùng trôi qua nhanh, Kỳ Tường thì mãi mê cầm đt của Đoá Lệ mà ngắm với nghịch cái đt mãi đến nỗi đã hết tiết cuối cùng mà chả hay chả biết.

Anh giật mình thì thấy mọi người đã về rồi, cầm đầu chạy xuống lấy xe vọt về nhà xong lại chạy lên bệnh viện để trả lại đt cho bố mẹ Tiểu Lệ. Vừa đi vừa lẩm bầm “Tiểu Lệ” cái tên độc và hay, khuôn mặt thì cũng xinh xắn, đã vậy đt cũng rất độc nữa càng làm mình muốn biết những gì trong đt này quá. Nhưng mà...”

-Hừ..bắt quả tan rồi nha, nghe hết rồi nha - giọng người con gái vang lên, đấy là Diễm Quỳnh - người con gái thầm thương trộm nhớ đơn phương Kỳ Tường bao lâu nay. Kỳ Tường giật mình vội cất đt vào trong túi rồi ho khan nói:

- Hết thằng cu Bèo thì lại đến con mèn Còi này đến chọc mình, haiz..khổ 2 đứa này ghê. Phối hợp ăn ý với nhau ghê. Sao có gì không Còi? bắt gì? nghe gì? Nhiều chuyện quá...

- Ô..sao suốt ngày cứ đem Còi ra so với cha Bèo hoài thế hở? Tường biết Còi không ưa Bèo mà..hic..! Không có gì, chỉ là vô tình nghe được ai đó lẩm bầm thôi hihi..

- Ý.. ý...ở đằng sau có ai kìa....

- Á...á...á...thôi nha ba...Còi sợ ma mà... hic hic

- Thật đấy thôi, chạy trước nhá ...

- Ế.. ê..chờ..vội...chờ..huhu..quỷ Tường tui ghét ông nhất..biết người ta sợ mà cứ đem ra chọc hic hic...đợi tui...

9. Chương 2 : Say Nắng (Tiếp Theo)

Kỳ Tường cười thỏa mãn đáp với giọng điệu vô cùng tự tin :

- Hehehehe tất nhiên rồi. Người tao yêu thì phải đẹp chứ. Tới phiên mày kể chuyện của mày cho tao nghe.

Khắc Lạc khui bia rồi uống một ngụm gạt đầu tán thành, khẽ thở dài nói:

- Uhm... Chuyện là hồi lúc sáng tan trường về tao vô tình gặp lại người xưa, thì cũng đứng lại nói chuyện một hồi lâu với người đó rồi người ta nói với tao là

- Ha ha ha, cái mặt của mày cũng có từ điển là “ người xưa” nữa sao?? Tao hồi đó giờ cứ tưởng mày chỉ thích thăm người đó thôi chứ, ai dè là tụi mày có quen luôn rồi sao? Thế mà sao tao không biết nhỉ ?

Khắc Lạc cầm lon bia trên tay như muốn ném thật mạnh cái lon ấy vào bản mặt đê tiện của thằng quỷ đang ngồi kế bên mình. Dù anh chỉ thương thầm thôi nhưng tính ra cũng khá lâu rồi từ khi tốt nghiệp cấp 2 cho tới bây giờ mới gặp lại thì không phải là “ người xưa” thì là người gì. Anh im lặng hồi lâu. Kỳ Tường thấy thằng bạn im như vậy nên quay sang vỗ vai cái vào lưng rồi cất giọng hỏi :

- Rồi sao nữa? kể thì kể đại đi cứ ngắt quãng là sao hả?

- Người ta nói với tao là người ta sắp đám cưới trong tháng này và mời tao đi ăn đám cưới. Tao nghe xong mà cảm thấy buồn phải mất 5 10 phút sau tao bình tĩnh lại nhìn người đó rồi gạt đầu và bỏ đi về đấy. Rồi lúc vừa về tới nhà lại nghe một tin trời đánh từ nhỏ em tao là bố mẹ tao li dị rồi , từ hồi sáng tới chiều họ

cãi vã um sùm trong nhà cuối cùng là đưa ra quyết định là li dị vừa kí đơn xong, mẹ tao đưa ra điều kiện quyết định đó là giành quyền nuôi hai anh em tụi tao và giữ cái căn nhà này còn bố tao thì dọn qua nhà riêng ở với bà vợ bé. Nhỏ em tao đang trên phòng học bài thì nghe được nên bèn chạy xuống ngăn cản kêu ông bà đừng li dị nữa. Lúc nó chạy xuống thì thấy bố tao đang dơ tay lên đánh mẹ thì nó bay lại đỡ thế là bị ông đẩy mạnh ra nên va người vào bàn ăn ở dưới bếp, sau khi hất mạnh nó thì bố tao ông một mạch quay lưng đi mà không thèm ngó ngang gì tới cả. Nó ngồi dậy ôm mẹ tao khóc lóc và hỏi ngọn ngành câu chuyện thì chỉ nghe bà bảo là ” giữa bà và bố tao không còn quan hệ vợ chồng gì nữa cả rồi, điều đó có nghĩa là ông ấy sẽ không còn tư cách gì trong ngôi nhà cũng như trong công ty nữa. Mọi thứ từ bây giờ sẽ thuộc về ba mẹ con nhà tao thôi ” song mẹ tao đỡ nó đứng dậy và dặn khi nào tao về kể lại cho tao nghe mọi sự việc và kêu tao lấy xe chở nó qua ngoại với mẹ, còn giờ bà ấy đi công chuyện. Lúc bước vô nhà tao đã thấy nhà cửa thất thường quá là tao cũng đã đoán được phần nào rồi nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn để nghe nhỏ em nó kể cho xong, kể tiếp đó là tao cũng đã chở nó qua ngoại theo như mẹ tao dặn. Khi tao về nhà cũng đang tính là gọi mày qua ngủ với tao thì chưa kịp gọi gì mày đã xuất hiện rồi. Hết rồi đó.

- Haiz....vậy giờ mày cũng để cho ông bà già mày li dị luôn à ? Còn thằng anh của mày đâu? Bộ ông không nói gì sao? Tao là tao thấy trong chuyện này thấy tội cho nhỏ em mày nhất vì nó còn nhỏ mà phải chịu đựng cảnh như thế này rồi hèn....

- Thôi đừng nhắc đến thằng cha đó, có cũng như thừa vậy. Từ khi được bay qua nước Ý du học và sinh sống thì chả còn coi nhà tao ra hệ thống gì. Thích thì gọi về nói vài câu rồi thôi, còn không thì im hơi lặn tắt góc xó nào đó. Chỉ khi hết tiền xài thì mới gọi về để xin thêm thôi. Rồi mới hôm bữa thì nhận tin cho tao bảo là không quay về lại căn nhà này nữa và bảo là bị bố tao từ ông rồi nên từ hôm đó trở đi chả thấy tin nhắn nào mới từ cái thằng cha cả. Tao ức chế nên mới chửi lại cho vài câu và bảo là ” nếu đã vậy thì tốt nhất đừng vác bản mặt khốn của mình về đây mà gặp gia đình này để xin xỏ, nếu vác về thì đừng trách tại sao tôi không nể tình nghĩa. Còn điều nữa là ông nên nhớ cho rõ là mình chỉ là đứa con rơi con rớt của bố thôi thôi.” thế là thằng cha đó hậm hực tắt máy cho tới bây giờ chả dám gọi cho tao hay mẹ tao nữa. Còn vụ bố mẹ tao thì cũng đã bao nhiêu lần ông bà đòi li dị nhưng cuối cùng cũng có đầu, rồi bao nhiêu lần mẹ con tao đi tìm bố tao vì những lần trốn nợ này nọ, mẹ tao bắt quả tang ông ngoại tình nhưng cũng bỏ qua hết cho ông ấy thôi. Mà giờ ông lại khăng khăng đòi li dị và kiếm chuyện đánh đập chửi bới mẹ tao cũng chỉ để được ra sống với con điểm kia cả thôi. Cái tập đoàn này là của bên ngoại tạo dựng nên và mẹ tao cũng khó khăn lắm mới xin bên ngoại cho ông làm chủ tịch tập đoàn thế mà bấy nhiêu lần do một tay ông mà tập đoàn nhà tao hết 5 lần 7 hiệp nợ nần chồng chất may là nhà ngoại đủ mạnh để chống đỡ cho qua hết, thế mà bố tao lại không biết điều...Tao hết cách bào chữa rồi Tường ạ...Nhiều khi tao ước tao không mang trong người dòng máu của ông ấy thì hay biết mấy. Có người bố chả ra gì đằng này thêm thằng anh chả biết nghĩa, hai cha con đó chỉ biết phá hoại thôi là giỏi...Mẹ tao, bà ấy chịu khổ quá nhiều rồi, nay khi nghe tin li dị của bố mẹ tao thì cũng chẳng mấy ngạc nhiên hay buồn gì nhiều, vì nhiều khi đây lại là dấu chấm hết cho sự chịu đựng suốt 30 mấy năm dài đằng. Chỉ là thấy thương nhỏ em của tao vì nó vẫn còn nhỏ mà phải chứng kiến chuyện bố mẹ li dị rồi, hèn... nhưng tao biết sao giờ..giờ không có bố với thằng anh trời đánh kia của tao thì tao là trụ cột trong gia đình cũng được cả sao..

- Ủ...Thế thì đành chịu thua thôi,mày cố hết tháng này rồi mau quay về công ty quản lý đi để mà còn phụ mẹ mày nữa đây. Còn vụ người xưa của mày thì do mày thôi, muốn chúc phúc cho cô ta thì đi còn không thì gửi thiệp cũng được cả sao đâu. Uống nốt lon này dọn dẹp đồ ăn xuống rồi đi ngủ vì mai tao còn phải lên bệnh viện nữa. Zô..zô..

- Zô..zô...ừa, mai khi nào mày đi thì rủ tao đi cùng nhé

10. Chương 4: Duyên Số Mệnh 4

Kỳ Tường cười và nói thầm trong đầu-“haha...vậy đã thoát khỏi 2 con quỷ hắc ám rồi, khoẻ quá. Giờ về thôi rồi còn lên bệnh viện nữa xem tình hình con bé đó đã khá lên tí nào chưa”. Kỳ Tường dắt xe ra rồi chạy vụt đi, không hề hay biết rằng sau lưng mình vẫn có một ánh mắt luôn nhìn trộm theo mà chưa bao giờ anh để ý và quan tâm đến đó là Diễm Quỳnh cả. Còn cô thì yêu anh lắm nhưng biết thừa rằng với anh thì mình chỉ là một người bạn không hơn không kém, Diễm Quỳnh thích đứng từ xa mà nhìn Kỳ Tường vì cô không muốn anh biết rằng mình yêu anh nhiều như thế nào., bỗng cô nhớ lại lúc ban nãy cô nghe được

Kỳ Tường nhắc đến cái tên “Tiểu Lệ” với một giọng điệu vui và có gì đó rất thích thú thì lại càng làm cô cảm thấy buồn, tò mò muốn biết cái tên ấy là của ai, là người như thế nào mà tại sao lại được anh nhắc đến.

Kỳ Tường về đến nhà nghỉ ngơi một chút sau đó chuẩn bị dắt xe đi lên bệnh viện thì anh bị mẹ gọi lại và hỏi chuyện:

- Giờ này còn đi đâu nữa vậy con trai cưng? Nay là thứ 6 cuối tuần sao con không ở nhà với mẹ mà còn đi đâu thế hả con?

- Dạ..con đi công chuyện tí mẹ à. Lát con về ngay thôi. Con đi mẹ nhé.

- Ủ. Thế con đi mau về sớm con nhé, hôm nay ông ấy lại về trễ rồi nên con phải tranh thủ về sớm trước khi ba con về. Đi cẩn thận đấy con à.!

Mẹ anh vẫn chưa biết vụ tai nạn nhỏ mà a gây ra nên anh vẫn ung dung dối mẹ mà đi lên bệnh viện mà chăm sóc Đoá Lệ.

Kỳ Tường bước đến gần chỗ bố mẹ của Đoá Lệ ngồi lễ phép gật đầu chào hỏi

- Cháu chào hai bác, hai bác đã ăn gì chưa ạ? hai bác đã đến lâu chưa?

- Ủa, sao cậu bảo là ngày mai mới tới mà..sao giờ lại đến đây? Chúng tôi đã ăn rồi, cũng đến lâu rồi. Còn cậu?

Kỳ Tường đứng ngái đầu, cười rồi đáp:

- Dạ..do cháu cảm thấy lo lo cho tình trạng con gái của hai bác nên cháu nghĩ là mình phải đến đây để xem tình hình như thế nào thôi ạ. Dạ cháu cũng đã ăn ở nhà với mẹ rồi ạ. À, bác à, người ta đã tìm được ai có mẫu tuỷ phù hợp chưa bác?

- Hềy....vẫn chưa... Tình hình này cứ tiếp tục thì...- tiếng thở dài và dứt khoát của bố cô lại càng làm cho anh thêm lo lắng và cảm thấy vô cùng áy náy khi để mọi chuyện lại xảy ra như vậy. Bố cô đứng dậy, nói tiếp:

- Thôi...bác sĩ đã cho người nhà vào thăm rồi đấy, cậu muốn vào thì cứ vào thăm con bé đi. Tôi đưa mẹ nó về nhà rồi lát nữa tôi quay lại thì cậu về đi, chứ về khuya thì bố mẹ cậu lại trông đấy, biết chưa.!?

- Dạ, cháu chào hai bác ạ.

- Ủ vậy! Chào cậu.

Cứ thế anh luôn thúc trực cùng bố mẹ của Đoá Lệ để chăm sóc cho cô. Đến ngày kia khi anh vừa mới đến thì cũng là lúc bố của cô chuẩn bị đưa vợ mình về nghỉ ngơi, ba người đứng nói chuyện sau đó một hồi thật lâu thì sau đó anh cúi đầu chào tạm biệt bố mẹ cô rồi đẩy cửa bước vào, đứng ngắm từ xa mà khuôn mặt ấy rất xinh, càng đi đến gần Đoá Lệ thì anh lại thấy khuôn mặt ấy xinh hơn nhiều. Kỳ Tường đứng ngắm nhìn 1 cách say mê, càng nhìn anh lại càng muốn được sờ vào khuôn mặt ấy đối với anh thì đó là khuôn mặt hoàn mỹ vì nụ cười ấy đã vô tình khiến cho anh bị dao động, một suy nghĩ khác trong đầu anh hiện ra đó là muốn được hôn lên đôi môi của cô, muốn được nắm lấy bàn tay ấy nhưng anh tự nhủ rằng không thể như vậy được, không thể nào dễ dàng bị dao động bởi khuôn mặt này được, anh đặt ra cho riêng mình một giới hạn chỉ đứng đấy mà ngắm nhìn thôi. Hồi lâu, anh nhìn sang máy điều trị thì thấy có điều lạ xảy ra, nhịp tim đã từ từ đập lại, đôi mắt đang nhắm chặt thì đang bắt đầu linh động và rồi bàn tay của Đoá Lệ đã nhúc nhích. Anh mừng rỡ, nhanh chóng đẩy cửa rồi chạy đi tìm bác sĩ tới, cố chạy thật nhanh tới phòng bác sĩ, mở cửa vào, anh nói:

- Thưa bác sĩ. Bệnh nhân của phòng X đã tỉnh lại rồi

- Vậy anh về phòng trước đi, tôi sẽ tới đó sau.

- Vâng.

Anh vội đóng cửa rồi mỉm cười thật tươi, về tới phòng anh thấy bố của Đoá Lệ đang ngồi đọc báo, anh đi nhanh tới và vui vẻ thông báo:

- Bác ơi, con gái của bác đã tỉnh dậy rồi đấy

- Thật...thật sao? Con gái cưng của tôi đã tỉnh dậy rồi à. Như vậy thì mừng quá rồi, thế cậu đã đi báo cho bác sĩ hay chưa?
 - Dạ rồi ạ, cháu mới từ phòng bác sĩ về thưa bác, bác đợi tí hồi bác sĩ tới sẽ khám cho em ấy sau ạ.
 - À..mà..cậu nè..tôi nhờ cậu một việc được không?
 - Vâng, được ạ. Bác cứ nói đi nếu có thể giúp được thì cháu sẵn sàng giúp bác.
 - Ờ..thì chuyện cũng chả lớn lao hay khó khăn gì cả. Là cậu có thể ghép tuỷ cho con gái tôi thôi.!
 - Dạ..dạ..bác nói sao ạ? Ghép tuỷ ấy hả bác? Vâng, được ạ. Hi, cháu cũng đang định trao đổi với bác về điều này mà vẫn chưa dám nói. Nay bác nói như vậy thì cháu xin sẵn ghép tuỷ cho em Tiểu Lệ.
 - Ủa sao cậu lại biết biệt danh Tiểu Lệ của con bé vậy? Cậu cứ gọi con bé nhà tôi là Lệ được rồi. Ừ vậy thì tôi rất cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu nhiều lắm. Tôi không biết làm sao để đền ơn cho cậu nữa đây.! À mà cậu tên gì vậy?
- Kỳ Tường với khuôn mặt ái ngại vì vẫn chưa biết nên trả lời làm sao với câu hỏi kia nên anh đành nhanh nhẩu đánh trống lảng vậy.
- Trời..có gì đâu mà bác phải cảm ơn cháu, cháu chỉ thấy chuyện này cũng chả có gì gọi là phải đền ơn đáp nghĩa đâu bác à. Bác làm như vậy tội nghiệp cho tinh thần nghĩa hiệp của cháu bác ơi..Dạ cháu tên Kỳ Tường ạ.
 - Haha..cậu nhóc này vui tính thật đấy. Nếu cậu nói vậy ta đây không khách sáo.
- Sau cuộc trò chuyện vui vẻ của 2 người, thì bác sĩ đã tới và đẩy cửa vào kiểm tra tình trạng sức khoẻ mất một lúc thì bước ra ngoài với khuôn mặt vui, thông báo rằng:
- Tình trạng của bệnh nhân đã có tiến triển tốt, hiện giờ bệnh nhân đã tỉnh nhưng vẫn chưa có thể ăn uống, nói chuyện nhiều được. Cần tìm được người ghép tuỷ gấp thì tình trạng sẽ tốt hơn có thể thì cô ấy sẽ mau hồi phục lại.
 - Cảm ơn bác sĩ, tôi đã tìm được người ghép tuỷ cho con gái tôi rồi ạ.
 - Dạ, tôi xin ghép tuỷ cho cô ấy. Liệu có được không bác sĩ?
 - Sao không nói sớm để tôi tiến hành sớm thì hay biết mấy không nào. Được hay không thì tôi cần mẫu để xét nghiệm rồi khi ấy tôi sẽ cho mọi người câu trả lời. Vậy anh có thể cho tôi cái hẹn rồi chúng ta sẽ xét nghiệm được không?
 - Vâng, được ạ, ngày mai lúc 7h sáng tôi rảnh thưa bác sĩ.
 - Ok, vậy mai 7h sáng. Tôi có việc rồi chào 2 người.
 - Vâng, chào bác sĩ ạ.!!

11. Chương 3 : Trò Chuyện

Loay hoay dọn dẹp 1 lúc, Kỳ Tường lại mê mẩn với mấy hình ảnh của Đoá Lệ thiếp đi lúc nào không hay. Trong lúc anh ngủ thiếp đi, Khắc Lạc lấy điện thoại của thằng bạn rồi đặt chuông báo thức để mai 2 đứa cùng dậy lên bệnh viện. Trong giấc mơ, Kỳ Tường mơ thấy cô gái đang ngân nga câu hát, anh chợt chạy đến nắm lấy tay cô và rồi anh khẽ hôn lên đôi môi đang ngân nga ấy thì “rầm” hình ảnh cô gái biến thay vào đó hình ảnh Khắc Lạc đang nằm ôm lấy mình – giật mình dậy, anh cầm điện thoại lên xem bây giờ là mấy giờ thì cũng cùng lúc chuông báo thức reo vang, anh tắt báo thức rồi nhẹ nhàng chuông ra khỏi cái tư thế “gay” của thằng quý Bèo. Anh nhanh chóng xuống nhà chuẩn bị đồ ăn sáng chờ thằng bạn thân mình dậy rồi cả 2 sẽ xuất phát lên bệnh viện. Khắc Lạc rửa mặt dậy chả thấy thằng bạn đâu cả anh bật người dậy rồi bực mình rửa to :

- Cái thằng Tường này...chưa gì đã bỏ rơi mình rồi haiz...KỠ TƯỜNG ƠI LÀ KỠ TƯỜNG..mày về đây mày biết tay tao nhá...

Ở dưới nhà , đang đưa ly cà phê lên nhấp uống thì anh không khỏi 1 tràn hắt xì sau đó thì quả nhiên đã nghe thấy tiếng rửa mình từ trên lầu vọng xuống đã làm gián đoạn việc uống cà phê của mình, anh phải đặt ly cà phê chuẩn bị thưởng thức xuống và lên tiếng :

- Ê....thằng kia...Tao là tao dậy sớm làm đồ ăn sáng cho cả 2 chứ tao đã đi đâu đâu mà mày réo tên tao như heo róng vậy hả? Dậy đi, xuống đây ăn sáng mà còn lên đó nữa chứ. Mày lâu quá là tao cho mày ở nhà đây nhá cu Bèo!! Lẹ đi đồ ăn nguội hết rồi này.

Khắc Lạc nghe lời hồi âm của thằng quỷ sứ họ Kỳ kia rồi mới yên tâm đứng dậy nhanh rồi sửa soạn xong đi xuống nhà và nét mặt hối lỗi , anh nói :

- Đúng là chỉ Tường hiểu và quan tâm thân Bèo già này thôi. Đã xong tất cả mọi thứ và giờ thì ăn sáng thôi nào. Sau đó là chúng ta sẽ xuất phát đi làm người hùng ka ka ka. Love you so Tường ơi.

- Êu ơi...gì vậy trời mắc ói quá ,mới sáng sớm đã bị như vậy rồi ..sao mà chịu nổi...phụt phụt..haha..Tối qua nằm mơ đã thấy ớn cả người giờ lại...Thôi ăn nào, tao đói rã ruột vì chờ mày đây.

7h15 dù trễ 15p' nhưng anh có cảm giác rất nôn nóng và vui vì điều gì đó sắp xảy ra, Kỳ Tường và Khắc Lạc đã tới trước phòng của Đoá Lệ đang định đẩy cửa vào thì cùng lúc bác sĩ từ trong phòng đẩy cửa ra. Bác sĩ nhìn 2 người , rồi mỉm cười nói :

- Ai sẽ ghép tủy cho cô gái này đây ? Anh hay cả 2 anh ?

- Là Tôi.Tôi là người hẹn với bác sĩ vào ngày hôm qua ạ.

- Ok.Vậy anh đi ra quầy đăng kí thủ tục ghép tủy rồi sau đó tới phòng làm việc của tôi và chúng ta sẽ bắt đầu. Tôi đi trước.

- Dạ chào bác sĩ ạ!

Vừa nói dứt lời với bác sĩ, anh quay sang nhìn thẳng bạn ,nói :

- Vậy tí nữa tao đi rồi thì mày vô thăm xem em ấy như thế nào giùm tao nhé. À, nhớ hỏi thăm sức khỏe em ấy giùm lun nhá, nhớ đừng kể với em Lệ là tao hiến máu cho em ấy nhá thanks mày trước. Tao đi đây.

- Vâng vâng vâng.Dạ thưa anh Kỳ, em nhớ và biết rồi ạ. Anh đi ạ...

- Ủ giỏi. Tao đi nhá

Khắc Lạc đứng nhìn thẳng bạn mình đi ra quầy đăng kí thủ tục mà trong đầu anh không khỏi thắc mắc ngạc nhiên khi thấy 1 đứa gần với biệt danh là máu lạnh, ít nói , lằm lằm lì lì như vậy mà nay lại đầy phần khởi, vui vẻ như thế này. Anh bước tới cửa phòng , gõ cửa chờ câu cho phép mới bước vào, anh chờ mãi chẳng thấy lên tiếng anh gõ lần thứ 2 thì nghe tiếng nói :

- Dạ mời vào ạ!!

1 giọng nói rất dịu dàng , nhỏ nhẹ nhưng có vẻ hơi yếu vì tình trạng sức khỏe vẫn chưa được tốt lắm. Anh liền đẩy cửa vào, thấy 1 cô gái đang nằm chăm chú nhìn vào cuốn album và đang cười tươi ,dù sức khỏe không tốt nhưng khuôn mặt của Đoá Lệ vẫn rất đẹp với đôi mắt to tròn đen láy kèm theo đôi má lúng đồng tiền in hằn lên, nhìn từ xa đã mê hoặc người khác làm cho người ta muốn đến gần với mong muốn là được bắt chuyện làm quen , giờ thì Khắc Lạc đã hiểu được vì sao thằng bạn mình lại trở nên như vậy rồi vì cô gái này quả là có sức hút ngay cả anh, anh cũng gần như bị mê hoặc mất rồi. Anh tiến gần hơn lại cận mặt hơn anh lại bị mê hoặc nhiều hơn và rồi anh dừng lại . Đoá Lệ đóng cuốn album lại ngồi dậy và khẽ lên tiếng :

- Anh là ai vậy ? Mình có quen biết nhau không ? Sao anh lại đứng ngay người ra đây mà nhìn tui hoài vậy ?

Khắc Lạc lúng túng đáp :

- À, anh là bạn của thằng mà ngày nào cũng lên chăm sóc cùng với bố mẹ em đấy. Anh tên là Khắc Lạc, còn thằng đưng em tên là Kỳ Tường. Rất vui khi được gặp em.

- Ai ...à...à...thì ra là thằng cha vô duyên mà ngày nào em cũng nghe bố mẹ em khen với nhắc hoài luôn đó hả? Ừa thằng cha ấy đầu mà lại để anh mình vậy ? Còn em tên là Đoá Lệ ạ. Em cũng rất vui khi được gặp anh. Anh lấy ghế ngồi đi, đứng chỉ cho một người.

- Ồ...ừm...hì. Sao em lại kêu bạn anh = thằng cha tội cho nó , nó cũng tốt lắm đấy em à. À chắc giờ nó đang trong phòng phẫu thuật...à không có gì..nó đi mua đồ ấy mà..Nó dặn anh phải vào phòng bắt chuyện với em cho vui ! Em khỏe hẳn chưa ?

12. Chương 5: Say Nắng

Ông nhìn cô thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt buồn rầu một mỗi ngày nào thì giờ đã vui vẻ tràn đầy sức sống rồi lấy điện thoại ra gọi về nhà để thông báo tin vui. Còn anh thì cứ chăm chú nhìn vào trong phòng chờ nhìn thấy ánh mắt cô nhìn anh rồi nhanh chóng đảo mắt nhìn chỗ khác. Anh vẫy tay chào cười mỉm với cô nhằm gây sự chú ý nhưng chỉ nhận được từ cô cái hồi đáp bằng sự chề môi. Anh cười rồi quay sang bắt chuyện với bố cô vài phút rồi lấy trong túi cái đt của Đoá Lệ đưa ra và nói:

- Đây là điện thoại của con gái bác ạ, mấy ngày cháu đi vội quá nên quên đem trả lại nhân sẵn tiện nay có tin vui nên cháu trả lại và xin báo với bác rằng...- Reng.. Reng... Tiếng đt reo vang khắp khuông phòng, Kỳ Tường xin phép nghe máy:

- Dạ con xin nghe ạ.

- Sao giờ này con chưa về nữa? Ba con đang lặn nhần này giờ không thấy con. Mau mau về lẹ đi con trai.

- Dạ con biết rồi...5 phút nữa con về. Không còn gì nữa thế thôi con cúp máy nha. Chào mẹ!

Bố cô ngồi đợi anh nghe đt xong hẳn rồi ông nói:

- Mẹ cậu gọi à, thế thôi cũng tối rồi nên về đi kéo lại bị la rầy nữa. Mai 7h nhớ đến gặp bác sĩ rồi chúng ta sẽ trò chuyện tiếp cũng được. Cảm ơn cậu vì đã giữ gìn đt của con bé nhé.!

- Dạ, thôi cũng tối rồi cháu xin về trước, có gì mai cháu lên bệnh viện rồi 2 bác cháu ta trò chuyện tiếp nha bác. Dạ không có gì đâu ạ. Cháu chào bác cháu về! Chúc bác và em Lệ tối ngủ ngon nhé!

- Ủ. Cảm ơn cậu, cậu cũng vậy.

Kỳ Tường cúi đầu chào ông rồi khẽ đẩy cửa phòng Đoá Lệ vẫy tay chào cô rồi quay bước đi về. Về tới nhà thì đã thấy bố mẹ mình đang ngồi trên ghế đợi mình, sau khi thấy con trai bước vào thì bố của kỳ Tường lên tiếng:

- Cậu đi đâu mà giờ này mới về? Riết rồi quên luôn việc phép tắc giờ giấc trong nhà này phải không?

- Con chào bố mẹ con mới về, con qua nhà bạn làm bài tập.

- Ngồi xuống ghế đi rồi ta nói chuyện.

Kỳ Tường bước tới ghếvà ngồi xuống trả lời:

- Bố nói đi ạ. Có chuyện gì vậy?

- Từ ngày mai cậu phải báo rõ cho tôi biết giờ giấc cậu đi đâu và chỉ được về trước 10h tối. Đã là con trưởng đồng thời sau này cậu sẽ tiếp quản một tập đoàn lớn vì vậy tôi muốn cậu phải tự ý thức cũng như tự rèn thêm tính kỉ luật về thời gian là cái quý giá nhất của một người kinh doanh cho nên không được dành nó cho những việc vô nghĩa. Sẵn đây tôi cũng báo luôn rằng sau khi cậu tốt nghiệp xong thì cậu sẽ du học bên Anh với con gái của chú Lâm.

- Bố nói sao ạ.? Con không đồng tình với ý kiến đó con đã lớn nên đủ để tự kiểm soát chính bản thân mình chẳng phải từ nhỏ con đã được bố dạy cho tính tự lập cũng như kỉ luật rồi sao? Hà có gì bây giờ lại phải rèn thêm những việc đó? Là con trưởng nhưng cũng đâu đồng nghĩa là con sẽ bị tước đi quyền tự do?. Về trước 10h thì được nhưng cái chuyện mỗi lần đi đâu đó tại sao con phải báo cho bố biết để làm gì? Còn việc đi du học bên Anh thì con muốn đi một mình, con không đi với ai cả. Bố nói vậy chả khác gì...

Khuôn mặt của ông bố vẫn bình thản nhưng giọng nói của ông thì đầy sự quyết đoán:

- Tôi là bố của cậu nên tôi có quyền được kiểm soát cậu từ những hoạt động của con mình. Một khi Gia Dũng này đã nói rồi thì không ai được cãi lời. Không tranh cãi nhiều. Mau về phòng mà ngủ đi. Tôi không muốn nghe những câu từ chối hay tranh cãi của cậu từ giờ trở cho tới ngày đi du học nữa.

Kỳ Tường đang trong tâm trạng vui vẻ thì trở nên hậm hực phản đối ngay sau khi nghe những câu nói quyết đoán một là một của ông, anh liền đứng bật người phản bác lại:

- Bố chưa bao giờ đặt mình vào vị trí của người nghe cả. Con cũng xin nói luôn là con không đi du học với bất kì ai là một, và càng không muốn bản thân mình bị ai dăm sát cả là hai. Con thật hết cách nói với bố rồi.

Anh bước ra khỏi phòng khách sau đẩy dắt xe ra một mạch không nói năng gì thêm với bố mẹ. Anh lao đầu chạy nhanh qua nhà thằng bạn thân. Tới trước cổng nhà thì anh thấy cổng mở sẵn rồi anh chạy thẳng vào, thầm nghĩ “Chắc thằng cu Bèo biết mình qua nên mở cửa trước đón mình đây”. Bỗng nghe tiếng phát ra từ cái chuông trước cổng:

- Tường hả cu?. Vào đi, tao chờ mày này giờ đây.

Kỳ Tường chạy thẳng vào trong nhà, anh đi vào phòng khách bèn cười đắc ý nói:

- Haha.. Tao nghĩ đâu có sai, chỉ có mình mày ở nhà nên cổng nó mới mở toát như vậy thôi.

Khắc Lạc thì nằm dài trên bộ salon mắt vẫn chăm chú vào tivi một hồi lâu, anh nhòm người ngồi dậy nhìn thằng bạn thân của mình đang trong bộ dạng hậm hực rồi thở dài nói:

- Rồi lại là chuyện mày với bố mày nữa đúng không? Sao kể tao nghe sự tình sao mà cái mặt ụ một đồng cứ như mặt sổ gạo vậy?

- Ủ, bố tao bắt tao mỗi lần đi đâu đó phải thông báo cho ông ấy biết đã thế còn bắt buộc tao phải nghe theo lời bố tao bảo đó là... - Kỳ Tường dừng nửa chừng thản nhiên lấy ly nước đặt trên bàn đưa lên miệng uống. Khắc Lạc thấy thế không khỏi thắc mắc bèn chăm chọc:

- Khát nước tới vậy luôn sao? Tội ghê mà thôi kể hết cho tao nghe đi rồi tao lấy nước cho uống sau.

Sau khi uống đã khát rồi, Kỳ Tường bắt đầu nói tiếp câu chuyện đang kể nửa chừng của mình:

- Bố tao bảo sau khi tốt nghiệp xong là đi du học bên Anh với... Ê mà khoan tao khát với đói quá mày làm gì cho tao ăn coi.

Khắc Lạc tỏ thái độ không tin được khi nghe câu thằng bạn nói cứ như mình là sen cho nó không bằng vậy. Anh sẽ không can tâm phục vụ đồ ăn cho thằng bạn cho đến khi nghe hết sự tình câu chuyện, Khắc Lạc lườm bạn của mình sau đó thái độ nói:

- Mày giống rồi đấy, giống boss và còn tao là sen con ở cho mày rồi đó cu. Là khách mà cứ như là chủ nhà vậy trời. Biết rồi đợi tí. Kể hết đi rồi tao làm đồ ăn cho ăn he he he

Và một cô gái bình thường từ Cần Thơ kiếm tiền tỷ nhờ vào mọ này

Làm lớn ngực của bạn trong 3 ngày!

Kỳ Tường nhìn cu Bèo bằng ánh mắt long lanh (ám chỉ là tao đói thật mà năn nỉ mày đó, giống như mấy chú cún làm nũng để được cho ăn) rồi nói với giọng điệu điệu dằng trêu mếu:

- Tao đói lắm Bèo ạ. Thôi được rồi để tao sẽ kể hết một lượt cho mày được chưa. Đó là bắt tao đi du học vs mén Còi Mả tao thì chả ưa con nhỏ đó tí nào, nhỏ đó phiền phức lắm. Đã vậy, tao chưa kịp trả lời thì bố tao đã quyết định như đinh đóng cột rồi. Haizz. Giờ thì làm ơn xuống làm gì đó cho tao ăn đi. Đói lắm rồi.

Cu Bèo sau khi nghe hết câu chuyện bèn ôm bụng cười ha hả một hồi sau đấy mới đứng dậy phán cho câu:

- Ha ha ha ha, tội chưa xác định đời mày dính chặt với nó rồi con ơi. Được rồi, ngồi yên trên đây và đợi tí. Tao xuống bếp kiếm gì cho mày ăn rồi sẽ hỏi tội mày sau.

13. Chương 3 : Trò Chuyện (Tt)

Đóa Lệ nhìn anh với ánh mắt đầy sự khó hiểu và thắc mắc là tại sao cái thằng cha Kỳ đó đã dặn điều gì mà sao người bạn này lại ấp úng đánh lảng sang chuyện khác. Cô mỉm cười đáp:

- Dạ, em cũng khỏe rồi nhưng mà vẫn chưa khỏe hẳn lắm vì đang đợi có người hiến máu cho nữa ... Vậy anh và thằng cha đó...à đâu anh bạn đó của anh còn đi học hay đi làm rồi ?

- Ủ..chắc nay mai sẽ có liền à, em đừng lo quá nha cố ăn nhiều vào cho khỏe, hi...bạn anh ấy hả? tụi anh còn đi học hiện đang là sinh viên năm cuối ngành Kinh Tế . Còn em thì sao nè ?

Cô vốn có tí khó chịu khi nghe ai nhắc đến ĐH Kinh Tế là bởi vì người yêu cũ của cô học trường đó. Nhưng dù sao anh chàng này cũng trông đẹp trai nên cô cười mỉm qua chuyện đó.

- Hihi..em thì mới vừa thi đại học xong luôn ấy..tự nhiên cái gặp thằng cha nội..à không bạn của anh mà em phải nghỉ hè trong cái bệnh viện này đây ..(khôn mặt vô cùng đau khổ). Ủa nay anh không đi học sao mà lại vào đây thăm em ?

Khắc Lạc nổi tiếng với sự đảm đang nên khi mới ngồi xuống trò chuyện thì anh đã kiếm dao để gọt táo cho Đóa Lệ rồi. Anh vừa gọt táo vừa luyên thuyên trò chuyện đáp :

- Em muốn gọi nó là thằng cha gì hay ra sao cũng được cả, miễn là em thấy vui là được rồi.Anh cũng thấy vui khi thằng đó bị ai khác chửi nó lắm cô bé à.Không nay bạn anh được nghỉ nên mới lên thăm em . Ở hà quen, em đã ăn sáng chưa? Khi nào bố mẹ em vào ?

- Em đã ăn với mẹ hồi sáng rồi anh, bố mẹ em vào hồi sáng sớm rồi sau đó thì vừa mới về được tí thì 2 anh mới đến á. Chắc cỡ trưa trưa bố mẹ em mới lên lại.Còn 2 anh đã ăn chưa?

- À thì ra là như vậy, bạn anh ăn no nê xong rồi mới lên đây. À, em đậu mấy trường đại học? Bác sĩ có nói khi nào em xuất viện không ?

- Em đậu 1 trường đại học y dược và cao đẳng marketing. Em nghe mẹ nói là cỡ 1 2 tuần gì đó em được xuất viện à hi. Sao em vẫn chưa thấy bạn anh đến nữa? Chắc ông đó sợ vô bị em chửi nên trốn đi đâu bỏ anh 1 mình rồi hi hi.

- Wow, giỏi vậy ta . Thôi, thằng đó em khỏi lo nó mà bỏ anh thì nó cũng chả có yên đâu, lát nữa nó về giờ. Anh ra ngoài nghe đt tí nha

- Dạ..

Kỳ Tường bước vào phòng bác sĩ , anh hít thật sâu rồi thở từ từ để lấy bình tĩnh và can đảm hơn vì đây lần đầu tiên anh đi ghép tủy. Bác sĩ mời anh nằm xuống giường rồi làm từng tữ mọi thao tác rất cẩn thận và rất nhanh chóng chỉ trong vài tích tắc đã xong. Anh ngồi dậy và chờ đợi kết quả từ bác sĩ, do quá nôn nóng hay do quá vui mừng anh vội hỏi liên tục :

- Thưa bác sĩ liệu mẫu máu của tôi được không vậy? Nếu thiếu thì cứ lấy tiếp ạ miễn sao bệnh nhân đó khỏe là được rồi bác sĩ.

- Từ từ nào đợi tí đã... có kết quả rồi đó là mẫu máu của anh hợp với bệnh nhân..Xong rồi anh có thể về vào phòng thăm cô ấy được rồi..Chút nữa tôi sẽ bắt đầu ghép tủy cho bệnh nhân.

- Mừng quá vậy là được rồi. Cảm ơn bác sĩ nhiều ạ.

- Không có gì cả.

Anh đứng dậy và đẩy cửa ra thở phào nhẹ nhõm, anh cố bước thật nhanh về phòng của Đóa Lệ. Tới trước phòng thì thấy cánh cửa phòng khẽ mở và nghe tiếng cười đùa nói :

- Hihihi...cái này hay nè, anh làm lại đi..làm lại em xem đi..hihi

- Hehe..okê..anh làm lại lần nữa thôi đó nha..em xem cho kĩ nha ..

Nghe giọng nói , cười đầy sản khoái của Đoá Lệ cùng với giọng nói của Khắc Lạc làm cho anh có cái gì đó cảm thấy rất lạ , cảm thấy hơi khó chịu tí nhưng lại vui . Không tiếng gõ cửa gì cả anh liền đẩy cửa bước vào nói :

- 2 người chơi gì vui quá đợ ? Cho Kỳ Tường tui chơi chung với được hông nè?

Đóa Lệ không thèm liếc mắt lên để nhìn tổng quát về cái tên đã cho mình đo đường trông như thế nào cả, cô vẫn chăm chú vào trò mà Khắc Lạc mới bày ra cho cô coi. Cô lạnh lùng nói :

- Không cho anh biết là tui tui đang chơi gì đâu, anh là người đi xe vô duyên nhất nhất mà tui từng gặp. Anh chỉ được đứng im đó mà nhìn tui với bạn anh chơi thôi biết chưa.

Khắc Lạc cảm thấy có 1 luồng không khí lạnh toát ra phía sau lưng , anh nhanh nhẩu đáp lời như thể đang cố giải vây cho bản thân mình với giọng điệu của kẻ ngây ngô vô tội vừa sợ sệt vừa dịu dàng :

- Ấy ấy..em làm vậy là chết anh đấy Lệ à. Hồi nữa nó cho anh đi xe cẳng hải đó em ơi...cứ cho nó chơi đi...Lại đây..cho mày chơi chung nè Kỳ Tường..

Kỳ Tường cười khẩy, tiến tới gần với điệu bộ vui sướng đồng thời hồi đáp bằng một giọng điệu vô cùng gian xảo đầy ý của một tên chuyên gia chọc ghẹo người khác :

- Dù em có cho hay không cho thì anh vẫn có quyền được chơi đấy thôi, em có nói với thằng kia cỡ nào thì nó cũng sẽ phải nghe và làm theo lời anh thôi hehe, em thua rồi cô bé à.

Cô ầm ỨC bậm môi ngược mắt lên liếc anh rồi lên giọng nói :

- Đúng là ngược, người thì trông đẹp mà không ngờ lại vô duyên, phát ghét. Chả bù cho người bạn đi cùng tí nào, người ta vừa đẹp trai, vừa dịu dàng triu mến lại còn biết cách làm trò cho người khác yêu quý mình nữa. Anh tới chơi thì tui chả thèm chơi nữa, cho anh chơi hết một mình luôn nè...lêu lêu.. (khuôn mặt đầy thái độ không quan tâm và ghét bấy giờ của cô mà đang dành anh chàng họ Kỳ kia).Ủa sao em nghe bạn anh bảo anh đi mua đồ gì mà sao lại thấy anh vô duyên với tay không vậy?

Kỳ Tường từ lúc vào cho tới giờ thì cứ ngó mặt như đang bị ai tạch hồ vô mặt vậy, anh không ngờ rằng quyết định dẫn thằng bạn đi chung lại là một quyết định sai lầm nhất mà anh đã từng làm, nó thì được khen còn mình thì bị cô ấy hết chê môi , ngay cả một cái nhìn cũng chả thèm nhìn mà chỉ có cái liếc là nhận được 2 lần rồi, đã thế giờ cô ấy lại còn chê mình nữa chứ...Anh vô cùng thất vọng , nhưng anh lại nghĩ “ thế thì cũng hay, anh sẽ từ từ khiến em phải suy nghĩ lại những gì em đã nhận xét về anh vào hôm nay, đợi đấy cô bé Tiểu Lệ à, rồi em sẽ phải thích anh hơn thằng Bèu mập dẹt đó thôi, hô hô (nụ cười nham nhở) ” ,anh đáp lại:

- À ừm anh mới đi mua đồ về, hày ...mà chẳng thấy cái nào hợp cho người bệnh hết mà chỉ toàn thấy đồ ăn ngon không thôi , anh tính đem vô cho thằng bạn của anh ăn chung mà nghĩ lại 2 người mà 1 người nhin thì không hay . Đám ra anh quyết định là một mình anh ăn hết rồi . Đợi khi nào em khỏe lại anh sẽ mua cái khác cho em ăn nhé cô bé.

Đóa Lệ nghe vậy liền chề môi , lại một lần nữa tự anh làm xấu mình trong ánh mắt lẫn suy nghĩ của cô “ không ngờ, bề ngoài trông đẹp thế mà mở miệng nói chuyện thôi đã khiến người ta thấy ghét rồi, quả nhiên mình không ưa nam sinh của Đh Kinh Tế là thế, chỉ ngoại trừ cái người tên Khắc Lạc này ra là mình thấy được thôi, còn lại hẳn ta với người yêu cũ của mình thì thật là đáng ghét , khó ưa gì đâu”. Cô bật tivi lên coi . Trong khi đó , Khắc Lạc vẫn chưa có thể giải vây cho mình được đã vậy giờ gặp thêm không khí khó chịu đang bao vây mình nữa, nên anh đành làm anh hùng vượng kiêu phá không khí khó chịu đó vậy, anh chợt nghĩ “ đây cũng là lúc anh thừa cơ hội xia xối thằng bạn mình hả hê để lấy lòng mỹ nhân cũng hay, ha ha ha mày sẽ chết dưới tay tao thôi thằng Kỳ à, anh đây sẽ không nương tay đâu , muahahaha” :

- Em đừng buồn hay ghét chi nó cho một người em à...Nó ăn ngủ như heo, đã vậy còn không biết thương bạn bè gì cả đâu. Nên nó không mua gì cho chúng ta ăn chung với nó đâu. Nó cố tình nói như vậy cũng chỉ để chọc tức anh với em thôi, chứ anh biết hôm nay nó ra đường làm gì đem theo tiền lấy đâu mà mua cho nó hay chúng ta. Nhìn bề ngoài đẹp trai vậy đó nhưng búng xỉ keo xỉ bo lắm. Ngay cả anh bạn nó cũng chả được gì mà còn phải mua cho nó ăn đấy em ơi, em thấy thương cho anh chưa . huhu (bề ngoài thì đang giả vờ khóc nhưng bên trong đang cười thỏa mãn vì đã được 1 phe dìm thằng bạn xuống để lấy lòng mỹ nhân)

Kỳ Tường ức lắm nhưng anh đành kìm nén lại để đó đợi sau khi trở về anh sẽ xử tên bạn khốn này sau, với anh “ quân tử trả thù 10 năm chưa muộn.” Đóa Lệ nghe xong thì cười sảng khoái, đưa tay vỗ lấy vai của tên bạn kia với sự đồng cảm nhưng mắt cô vẫn liếc anh chàng họ Kỳ đang đứng ngó người ra nhìn cô.

Cả 3 người đã có 1 cuộc nói chuyện vui vẻ và sảng khoái. lát sau bác sĩ tới để đưa Đóa Lệ vào phòng để tiến hành trị liệu khi đã có kết quả xét nghiệm của Kỳ Tường. Kỳ Tường đi tới rồi nắm lấy tay của Tiểu Lệ nói :

- Cố lên nhé cô bé. Em sẽ khỏi bệnh ngay thôi. Cố lên!!

- Cố lên nha em. – Khắc Lạc đứng kế bên Kỳ Tường ,anh lẳng lặng quan sát từng lời nói và cử chỉ cũng đã đoán ra được tình cảm của thằng bạn thân dành cho cô gái này trước nên anh sẽ không muốn chen chân vào , vì anh sợ mất đi tình bạn thiêng liêng tốt đẹp của cả 2 đứa.

Cô khẽ gạt đầu mỉm cười tươi nhìn 2 người mà không nói 1 lời nào cả. 1 tiếng đồng hồ trôi qua thật chậm rồi 2 tiếng trôi qua, Kỳ Tường xót ruột vì chờ mãi mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì cả anh cứ đi qua đi lại mãi đến nỗi Khắc Lạc buộc phải lên tiếng :

- Ê..bộ mày ngồi yên không được sao? Mày cứ đi tới đi lui đi qua đi lại vậy hoài làm tao chóng mặt quá. Cái gì cũng từ từ thôi chứ, rồi mọi chuyện cũng ổn thoả hết mà. Mày yên tâm đi em yêu của mày không sao đâu Kỳ ạ!!

- Nói như mày vậy nói làm gì nữa. Dù gì cũng phải có trách nhiệm tới cùng chứ. Ai là em yêu tao chứ? Mày bị khủng hoảng hả thằng Bèo kia? Ở đó mà nói bậy nói bạ đi nha...

Từ xa bố mẹ của Đóa Lệ đang bước tới gần, anh đứng lại khiêu thằng bạn đứng dậy chung, cả 2 cúi đầu chào hỏi :

- Dạ bọn cháu 2 bác ạ.

- Chào 2 cậu. Nay dẫn bạn theo à. Nãy giờ có vô thăm con gái bác chưa? Bác sĩ có nói gì không cháu ?

- Dạ bọn cháu vào thăm rồi ạ. Vừa nãy bác sĩ tới đưa em ấy vào phòng để tiến hành quá trình ghép tủy rồi thưa bác. Hai bác ngồi nghỉ cho đỡ mệt.

- Thế là nãy giờ cả 2 đứa đứng chờ đó hả. Tội nghiệp chưa! Sáng nay không học sao mà vào đây?

- Nay bọn cháu được nghỉ học ạ.

Đóa Lệ được đưa vào phòng lại, cô đang trông trạng thái hôn mê, bác sĩ đi đến thông báo với mọi người :

- Con gái của ông bà không sao cả. Tuần sau có thể làm thủ tục xuất viện được rồi đấy. Nhớ đừng cho bệnh nhân hoạt động quá mạnh và ăn uống tẩm bổ vào nhé.

- Vâng. Cảm ơn bác sĩ đã giúp con gái chúng tôi ạ.

14. Chương 6: Say Nắng 2

Nói dứt câu, Khắc Lạc đi xuống bếp chế biến mì gói cho thằng bạn mình ăn. 3 phút sau anh bê lên một tô mì gói kèm theo ly sữa nóng, đặt xuống bàn rồi nói:

- Ăn đi không cần phải làm ánh mắt cảm kích với tao đâu, chẳng ai tốt với mày như tao đâu. Ly sữa này là của tao chứ không cho mày, phần của mày chỉ có tô mì thôi. Giờ thì khai thật cho tao biết đi rằng bữa giờ mày đã và đang giấu tao chuyện gì nữa?

Kỳ Tường mừng rỡ khi thấy đồ ăn, anh cầm đầu vào ăn một hơi sau đó dừng lại bình thản trả lời với giọng điệu vui vẻ:

- Sao mày tinh thế hả cu Bèo... Muốn giấu cũng chả xong chả yên với mày và mền Còi đó. - Vừa nói xong một câu vừa gấp mấy đĩa vào miệng ăn nhồm nhem và nói tiếp - ừ thì đó là cô bé mà bữa tao cho đo đường và giữ điện thoại đây thì từ lúc chuyện xảy ra thì tao vẫn luôn lên chăm sóc em ấy thôi. Cho tới hôm nay thì cũng đã khỏe rồi. Ngày mai tao lên bệnh viện để tiến hành ghép tủy cho cô bé đó.

Khắc Lạc vừa nhâm nhi ly sữa vừa với tay lấy điện thoại của Kỳ Tường đang đặt trên bàn và khẽ hỏi:

- Có hình không? Cho xem dung nhan của cô bé đó coi.

Kỳ Tường đang gấp miếng cuối cùng vào miệng thì vội giắt điện thoại lại cầu nhàu đáp:

- Đâu có dễ dàng như vậy đâu cu. Muốn xem thì thêm mồi với bia đi, rồi tao cho coi ha ha.

Khắc Lạc nhanh tay giắt lại điện thoại sau đó đứng dậy lau bầu chửi rửa thẳng quỳ bạn và đi xuống bếp làm thêm đồ ăn và lấy bia lên. Thế là Kỳ Tường không phiền lấy lại điện thoại của mình khi thấy nó đã ngoan ngoãn xuống bếp làm thêm đồ ăn cho mình, anh ngã mình dựa vào lưng ghế thì chợt nhớ đến hành động chê môi của cô và cười trong vô thức. Khắc Lạc đem đồ ăn cùng với bia lên đặt mạnh xuống bàn, ho khan vài tiếng nói:

- Hèm, giờ thì mở hình cho coi được chứ? Nãy giờ bị ăn “hành” đủ rồi, mau mở cho tao coi đi.

Anh với tay lấy điện thoại của mình rồi mở hình của Đóa Lệ và đưa cho thẳng bạn nhiều chuyện của mình xem, sau đó nói với giọng boss khi được sen phục vụ tận tình:

- Được duyệt, mày có tố chất lắm. Xem ra không uống đồng tiền bát gạo cũng như công sức của tao khi làm bạn mày đó cu Bèo à. Hình của em ấy đây.

Khắc Lạc giắt lấy điện thoại rồi lườm thẳng bạn vì dám châm chọc mình chẳng khác gì thẳng sen của nó. Nhìn vào màn hình điện thoại anh thấy một cô gái đang cười tươi với lúm đồng tiền và mái tóc dài đen mượt đang bay trong gió, thật đẹp làm sao. Khắc Lạc trả lại điện thoại và thốt lên một câu:

- Beautiful girl.

Kỳ Tường nghe xong lời khen của Khắc Lạc cảm thấy rất vui sướng khi nghe người khác khen người mình thích. Anh cười trong sự thỏa mãn

Kỳ Tường cười thỏa mãn đáp với giọng điệu vô cùng tự tin:

- Hehehehe tất nhiên rồi. Người tao yêu thì phải đẹp chứ. Tới phiên mày kể chuyện của mày cho tao nghe.

Khắc Lạc khui bia rồi uống một ngụm gạt đầu tán thành, khẽ thở dài nói:

- Uhm... Chuyện là hồi lúc sáng tan trường về tao vô tình gặp lại người xưa, thì cũng đứng lại nói chuyện một hồi lâu với người đó rồi người ta nói với tao là

- Ha ha ha, cái mặt của mày cũng có từ điển là “người xưa” nữa sao?? Tao hồi đó giờ cứ tưởng mày chỉ thích thăm người đó thôi chứ, ai dè là tụi mày có quen luôn rồi sao? Thế mà sao tao không biết nhỉ?

Khắc Lạc cầm lon bia trên tay như muốn ném thật mạnh cái lon ấy vào bản mặt đê tiện của thẳng quỳ đang ngồi kế bên mình. Dù anh chỉ thương thầm thôi nhưng tính ra cũng khá lâu rồi từ khi tốt nghiệp cấp 2 cho tới bây giờ mới gặp lại thì không phải là “người xưa” thì là người gì. Anh im lặng hồi lâu. Kỳ Tường thấy thẳng bạn im như vậy nên quay sang vỗ vài cái vào lưng rồi cất giọng hỏi:

- Rồi sao nữa? Kể thì kể đại đi cứ ngắt quãng là sao hả?

- Người ta nói với tao là người ta sắp đám cưới trong tháng này và mời tao đi ăn đám cưới. Tao nghe xong mà cảm thấy buồn phải mất 5 10 phút sau tao bình tĩnh lại nhìn người đó rồi gạt đầu và bỏ đi về đấy. Rồi lúc vừa về tới nhà lại nghe một tin trời đánh từ nhỏ em tao là bố mẹ tao li dị rồi, từ hồi sáng tới chiều họ cãi vã um sùm trong nhà cuối cùng là đưa ra quyết định là li dị vừa kí đơn xong, mẹ tao đưa ra điều kiện quyết định đó là giành quyền nuôi hai anh em tụi tao và giữ cái căn nhà này còn bố tao thì dọn qua nhà riêng ở với bà vợ bé. Nhỏ em tao đang trên phòng học bài thì nghe được nên bèn chạy xuống ngăn can kêu ổng bả dừng li dị nữa. Lúc nó chạy xuống thì thấy bố tao đang dơ tay lên đánh mẹ thì nó bay lại đỡ thế là bị ổng đẩy mạnh ra nên va người vào bàn ăn ở dưới bếp, sau khi hất mạnh nó thì bố tao ổng một mạch quay lưng đi mà không thèm ngó ngang gì tới cả. Nó ngồi dậy ôm mẹ tao khóc lóc và hỏi ngọn ngành câu chuyện thì chỉ nghe bà bảo là “giữa bà và bố tao không còn quan hệ vợ chồng gì nữa cả rồi, điều đó có nghĩa là ông ấy sẽ không còn tư cách gì trong ngôi nhà cũng như trong công ty nữa. Mọi thứ từ bây giờ sẽ thuộc về ba mẹ con nhà tao thôi” xong mẹ tao đỡ nó đứng dậy và dặn khi nào tao về kể lại cho tao nghe mọi sự việc và kêu tao lấy xe chở nó qua ngoại với mẹ, còn giờ bà ấy đi công chuyện. Lúc bước vô nhà tao đã thấy

nhà cửa thất thường quá là tao cũng đã đoán được phần nào rồi nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn để nghe nhỏ em nó kể cho xong, kế tiếp đó là tao cũng đã chờ nó qua ngoại theo như mẹ tao dặn. Khi tao về nhà cũng đang tính là gọi mày qua ngủ với tao thì chưa kịp gọi gì mày đã xuất hiện rồi. Hết rồi đó.

- Haiz... Vậy giờ mày cũng để cho ông bà già mày li dị luôn à? Còn thằng anh của mày đâu? Bộ ông không nói gì sao? Tao là tao thấy trong chuyện này thấy tội cho nhỏ em mày nhất vì nó còn nhỏ mà phải chịu đựng cảnh như thế này rồi hày...

- Thôi đừng nhắc đến thằng cha đó, có cũng như thừa vậy. Từ khi được bay qua nước Ý du học và sinh sống thì chả còn coi nhà tao ra hệ thống gì. Thích thì gọi về nói vài câu rồi thôi, còn không thì im hơi lặn tắt góc xó nào đó. Chỉ khi hết tiền xài thì mới gọi về để xin thêm thôi. Rồi mới hôm bữa thì nhận tin cho tao bảo là không quay về lại căn nhà này nữa và bảo là bị bố tao từ ông rồi nên từ hôm đó trở đi chả thấy tin nhắn nào mới từ cái thằng cha cả. Tao ức chế nên mới chửi lại cho vài câu và bảo là “nếu đã vậy thì tốt nhất đừng vác bản mặt khốn của mình về đây mà gặp gia đình này để xin xỏ, nếu vác về thì đừng trách tại sao tôi không nể tình nghĩa. Còn điều nữa là ông nên nhớ cho rõ là mình chỉ là đứa con rơi con rớt của bố tôi thôi.” Thế là thằng cha đó hậm hực tắt máy cho tới bây giờ chả dám gọi cho tao hay mẹ tao nữa. Còn vụ bố mẹ tao thì cũng đã bao nhiêu lần ông bà đòi li dị nhưng cuối cùng cũng có đâu, rồi bao nhiêu lần mẹ con tao đi tìm bố tao vì những lần trốn nợ này nọ, mẹ tao bắt quả tang ông ngoại tình nhưng cũng bỏ qua hết cho ông ấy thôi. Mà giờ ông lại khăng khăng đòi li dị và kiếm chuyện đánh đập chửi bới mẹ tao cũng chỉ để được ra sống với con điểm kia cả thôi. Cái tập đoàn này là của bên ngoại tạo dựng nên và mẹ tao cũng khó khăn lắm mới xin bên ngoại cho ông làm chủ tịch tập đoàn thế mà bấy nhiêu lần do một tay ông mà tập đoàn nhà tao hết 5 lần 7 hiệp nợ nần chồng chất may là nhà ngoại đủ mạnh để chống đỡ cho qua hết, thế mà bố tao lại không biết điều... Tao hết cách bào chữa rồi Tường ạ... Nhiều khi tao ước tao không mang trong người dòng máu của ông ấy thì hay biết mấy. Có người bố chả ra gì đằng này thêm thằng anh chả biết nghĩa, hai cha con đó chỉ biết phá hoại thôi là giỏi... Mẹ tao, bà ấy chịu khổ quá nhiều rồi, nay khi nghe tin li dị của bố mẹ tao thì cũng chả mấy ngạc nhiên hay buồn gì nhiều, vì nhiều khi đây lại là dấu chấm hết cho sự chịu đựng suốt 30 mấy năm dài đằng. Chỉ là thấy thương nhỏ em của tao vì nó vẫn còn nhỏ mà phải chứng kiến chuyện bố mẹ li dị rồi, hày... Nhưng tao biết sao giờ.. Giờ không có bố với thằng anh trời đánh kia của tao thì tao là trụ cột trong gia đình cũng được chả sao..

- Ủ... Thế thì đành chịu thua thôi, mày cố hết tháng này rồi mau quay về công ty quản lý đi để mà còn phụ mẹ mày nữa đây. Còn vụ người xưa của mày thì do mày thôi, muốn chúc phúc cho cô ta thì đi còn không thì gửi thiệp cũng được chả sao đâu. Uống nốt lon này dọn dẹp đồ ăn xuống rồi đi ngủ vì mai tao còn phải lên bệnh viện nữa. Zô.. Zô..

- Zô.. Zô... Ủa, mai khi nào mày đi thì rủ tao đi cùng nhé

15. Chương 4 : Có Những Cuộc Gặp Gỡ Do Người Ta Tự Định Lấy

Từ đó trở đi, anh luôn muốn gặp lại cô, ngày nào cũng đứng chờ ở cái hẻm gần công viên nhưng sao chờ mãi không thấy. Cho đến ngày kia, khi anh đang đi tản bộ trong công viên thì tình cờ anh gặp lại Đoá Lệ đang đi dạo với vài người bạn cười đùa, anh mừng rỡ như gặp vàng nên vội chạy tới bắt chuyện :

- Chào cô bé! Dạo này khỏe không ? Còn nhớ anh là ai không ?

Đoá Lệ cùng với vài người bạn hết hồn vì tự nhiên khi không có người con trai lạ mặt chạy vội chạy vàng đến trước mặt làm quen với mình, cô nhìn anh chằm chằm rồi chợt nhớ ra anh là ai sau đó cười chế nhạo anh rồi mới đáp lời :

-Thì ra là anh sao? Lâu ngày không gặp lại vẫn vô duyên như ngày nào. Anh bạn của anh dạo này khỏe chứ ?

Kỳ Tường cảm thấy rất vui vì cô vẫn còn nhớ mình là ai, khi nghe tới về “ anh bạn của anh dạo này khỏe chứ ” thì anh cảm thấy hơi hụt hẫng và có cảm giác nhói nhói ở trong lòng , anh thầm nghĩ “ chả lẽ trong

mắt của cô ấy mình lại đáng ghét tới nỗi 1 câu quan tâm cũng không được hỏi sao. Anh nhanh chóng cười, đáp lại câu hỏi ấy :

- Bọn anh khoẻ như trâu ấy. Thật là vui khi em vẫn còn nhớ anh . Đạo này học hành tốt chứ ? Em có thể cho anh làm bạn với em được không?

Cô thì đứng nhìn anh chăm chăm với lối suy nghĩ “ thằng cha này bị khinh hay cố tình không hiểu ý mình hỏi sao? Mình hỏi bạn ông mà chứ có hỏi ông đâu mà lại trả lời là bọn anh cơ chứ, đúng là hết chỗ nói . Đã vậy còn muốn làm quen với mình nữa à, đúng là khó hiểu. Mà thôi cứ ừ đại cho vui , sẵn đây bây giờ mình cũng rồi nên thử làm bạn với thằng cha họ Kỳ này xem có gì thú vị không”. Thế là cô cười tươi và lấy đt ra tắt nhạc và nói :

- Vẫn tốt hết ạ, cảm ơn. Okie được thôi.

Kỳ Tường như trúng số cười toe tét vội lấy đt ra :

- Thế em cho anh sdt của em hoặc email của em được không??

Cô vẫn khuôn mặt bình thường trả lời :

- Okie,nhưng nếu làm phiền hoài là chặn đó nha, có gì mình nói chuyện sau nha. Bye bye

Đóa Lệ và vài người bạn vội chào anh rồi nhanh chóng bước thật nhanh, họ vừa đi vừa bàn tán khá vui vẻ . Chỉ có mỗi Kỳ Tường đứng cười như kẻ điên với cái điện thoại trong tay khi đang đứng giữa công viên mà thôi. Ai đi ngang anh đều không dám quay đầu lại nhìn mà chỉ biết cắm đầu đi thật nhanh mà thôi. Hình như anh chàng họ Kỳ này đã ý thức được hành động khác người của mình này giờ rồi nên đã mau chóng chỉnh chu lại phong độ của mình và giờ mới trả lời “ okê bye em” thì nhìn xung quanh cô gái đã đi từ đời kiếp nào rồi. Thế là anh chàng họ Kỳ chạy một mạch ra bãi xe rồi chạy về.

Về nhà tới anh định kể cho thằng bạn thân biết anh đã gặp lại cô và đã có sdt của cô rồi nhưng sau một hồi đắn đo suy nghĩ thì anh quyết định là không nói cho thằng bạn đó biết , vì thế nào đấy cũng sẽ là mục tiêu được đem làm trò cười mà thôi.

Tiểu Lệ thì đang chuẩn bị đồ để hưởng thụ kì nghỉ hè ngắn hạn trong 2 tuần cùng với nhỏ bạn thân Hạnh Linh ở Thái Lan.

Từ lần gặp đó, số lượng tin nhắn mà Đóa Lệ nhận được tăng lên rất nhiều từ 1 vài tin nhắn của đám bạn ngoài ra các tin nhắn còn lại cô nhận được mỗi ngày đều là của Kỳ Tường. Ban đầu thì cô cảm thấy hơi phiền phức vì lúc nào cái tên vô duyên học kinh tế đó cũng nhắn tin với mình, nhưng rồi chả hiểu sao những lần sau đó cô lại có một cái cảm giác mong chờ tin nhắn của hắn ta. Rồi bắt đầu xuất hiện những cuộc gọi đêm của 2 người, những tin nhắn hết sức quan tâm đến nhau và từ từ lại khiến cho cô và anh càng gần gũi với nhau hơn, hầu như việc nhắn tin , gọi ,chia sẻ cho nhau đã trở thành thói quen từ lúc nào mà cả 2 không hề hay biết. Kỳ Tường càng ngày càng thấy thích Đóa Lệ nhiều hơn và muốn được ở bên cạnh cô mỗi ngày, còn cô thì cũng có đôi chút cảm tình với anh, nhưng dù sao anh đối với cô vẫn là thằng cha vô duyên phiền phức đáng ghét không hơn tí tẹo nào. Trước một ngày cô chuẩn bị đi nghỉ hè với nhỏ bạn thân thì cô nhắn tin qua cho anh :

-Ngày mai tui đi Thái Lan chơi rồi, anh có muốn được tui mua tặng gì về cho không?

Kỳ Tường đang ngồi làm bài thuyết trình cho một bài kiểm tra giữa kì thì chuông báo tin nhắn reo lên, anh dừng tay và mở hộp tin ra đọc , xong rồi anh đuổi người ra và nhắn tin lại :

-Chà sao mà em sướng thế, đi Thái Lan luôn... Chả bù cho kẻ sinh viên năm cuối như anh đây phải thức đêm làm bài nộp giữa kì ..huhu *icon buồn*... Em không cần mua quà cho anh đâu, chỉ cần em đi vui và khi về vẫn ổn hết thì đó là món quà anh cần rồi. Nhớ chụp hình nhiều và gửi cho anh coi nhé.

Tiểu Lệ đang nằm giỡn với cún cưng thì tin nhắn tới liền mở lên đọc cái tin nhắn ấy bỗng dưng lại có một cảm giác gì đó vui vui với một chút gì đó đang khiến cho mặt cô có cảm giác ngồ ngộ . Lắc đầu mấy cái rồi trả lời lại :

-Xí, ai cần anh quần mấy chuyện vui hay không tui chứ. Vậy anh ráng ở nhà học đi nha lêu lêu trong khi đó tui sẽ tha hồ vui chơi thỏa thích và tui sẽ không mua quà cho anh đâu. Bye, giờ tui ngủ đây để 8 giờ sáng

mai còn ra sân bay đi nữa. G9

Vừa bấm nút send xong và khi đọc lại tin nhắn mình mới gửi thì thấy mình đã nói cho hẳn biết giờ mình ra sân bay mất rồi, giờ có hối hận cũng đã muộn màng rồi. Cô lấy gỗ vào đầu mình lầm bầm “mày là đồ ngốc, tại sao lại phải nói cho hẳn ta biết cơ chứ, chả lẽ mày muốn hẳn ra tiễn mày chẳng? Tiểu Lệ ơi là Tiểu Lệ, mày đúng là đồ ngốc mà, tại sao mày không để ý trước khi gửi tin nhắn ấy.” lát sau lại suy nghĩ tiếp “không biết hẳn ta sẽ trả lời như thế nào đây, cầu mong là hẳn bảo bạn nên không tới tiễn mình đi được”, cô tắt đt và leo lên giường ôm lấy chú cún cưng và ngủ. Anh chàng họ Kỳ cũng vừa mới xong bài thuyết trình, đang chuẩn bị đi ngủ thì tin nhắn tới, anh vội vàng mở đt ra rồi đọc tin nhắn. Tin nhắn lần này làm anh bật cười vì ngay cả anh không ngờ rằng hôm nay cô lại dễ thương tới như thế, anh ngẫm nghĩ “chắc cô ấy đang muốn ngày mai mình tiễn ra sân bay đây, nhưng mà với tính cách của cô bé này thì nếu mình bảo là okê ngày mai 8h sáng anh ra tiễn em có lẽ cô ấy sẽ không thích thậm chí sẽ tỏ thái độ phớt lờ mình, nhưng nếu mình nhắn là ngày mai anh bận rồi thì chắc chắn sẽ đúng như điều cô ấy nghĩ bây giờ. Vì thế mình quyết định sẽ nhắn là”

- Hề...buồn quá ngày mai giờ đó anh có bài kiểm tra thuyết trình rồi làm sao đây. Thôi chúc em đi vui vẻ nhé. Thượng lộ bình an. G9 em. Mơ đẹp

Và tin nhắn đã được gửi đi, anh vẫn một lần nữa mở tin nhắn của cô ra đọc rồi tắt đèn đi ngủ.

16. Chương 7: Trò Chuyện

Loay hoay dọn dẹp 1 lúc, Kỳ Tường lại mê mẩn với mấy hình ảnh của Đoá Lệ thiếp đi lúc nào không hay. Trong lúc anh ngủ thiếp đi, Khắc Lạc lấy điện thoại của thằng bạn rồi đặt chuông báo thức để mai 2 đứa cùng dậy lên bệnh viện. Trong giấc mơ, Kỳ Tường mơ thấy cô gái đang ngân nga câu hát, anh chợt chạy đến nắm lấy tay cô và rồi anh khẽ hôn lên đôi môi đang ngân nga ấy thì “rầm” hình ảnh cô gái biến thay vào đó hình ảnh Khắc Lạc đang nằm ôm lấy mình – giật mình dậy, anh cầm điện thoại lên xem bây giờ là mấy giờ thì cũng cùng lúc chuông báo thức reo vang, anh tắt báo thức rồi nhẹ nhàng chuồng ra khỏi cái tư thế “gay” của thằng quý Bèo. Anh nhanh chóng xuống nhà chuẩn bị đồ ăn sáng chờ thằng bạn thân mình dậy rồi cả 2 sẽ xuất phát lên bệnh viện. Khắc Lạc chợt mình dậy chả thấy thằng bạn đâu cả anh bật người dậy rồi bực mình rửa to:

- Cái thằng Tường này... Chưa gì đã bỏ rơi mình rồi haiz... KỲ TƯỜNG ƠI LÀ KỲ TƯỜNG.. Mày về đây mày biết tay tao nhá...

Ở dưới nhà, đang đưa ly cà phê lên nhấp uống thì anh không khỏi 1 tràn hắt xì sau đó thì quả nhiên đã nghe thấy tiếng rửa mình từ trên lầu vọng xuống đã làm gián đoạn việc uống cà phê của mình, anh phải đặt ly cà phê chuẩn bị thưởng thức xuống và lên tiếng:

- Ê... Thằng kia... Tao là tao dậy sớm làm đồ ăn sáng cho cả 2 chứ tao đã đi đâu đâu mà mày réo tên tao như heo rống vậy hả? Dậy đi, xuống đây ăn sáng mà còn lên đó nữa chứ. Mày lâu quá là tao cho mày ở nhà đấy nhá cu Bèo!! Lẹ đi đồ ăn nguội hết rồi này.

Khắc Lạc nghe lời hồi âm của thằng quý sứ họ Kỳ kia rồi mới yên tâm đứng dậy nhanh rồi sửa soạn xong đi xuống nhà và nét mặt hối lỗi, anh nói:

- Đúng là chỉ Tường hiểu và quan tâm thân Bèo già này thôi. Đã xong tất cả mọi thứ và giờ thì ăn sáng thôi nào. Sau đó là chúng ta sẽ xuất phát đi làm người hùng ka ka ka. Love you so Tường ơi.

- Êu ơi... Gì vậy trời mắc ói quá, mới sáng sớm đã bị như vậy rồi.. Sao mà chịu nổi... Phụt phụt.. Haha.. Tới qua nằm mơ đã thấy ớn cả người giờ lại... Thôi ăn nào, tao đói rã ruột vì chờ mày đây.

7h15 dù trễ 15p' nhưng anh có cảm giác rất nôn nóng và vui vì điều gì đó sắp xảy ra, Kỳ Tường và Khắc Lạc đã tới trước phòng của Đoá Lệ đang định đẩy cửa vào thì cùng lúc bác sĩ từ trong phòng đẩy cửa ra. Bác sĩ nhìn 2 người, rồi mỉm cười nói:

- Ai sẽ ghép tửy cho cô gái này đây? Anh hay cả 2 anh?

- Là Tôi. Tôi là người hẹn với bác sĩ vào ngày hôm qua ạ.

- Ok. Vậy anh đi ra quầy đăng kí thủ tục ghép tử rồi sau đó tới phòng làm việc của tôi và chúng ta sẽ bắt đầu. Tôi đi trước.

- Dạ chào bác sĩ ạ!

Vừa nói dứt lời với bác sĩ, anh quay sang nhìn thẳng bạn, nói:

- Vậy tí nữa tao đi rồi thì mày vô thăm xem em ấy như thế nào giùm tao nhé. À, nhớ hỏi thăm sức khỏe em ấy giùm lun nhá, nhớ đừng kể với em Lệ là tao hiến máu cho em ấy nhá thanks mày trước. Tao đi đây.

- Vâng vâng vâng. Dạ thưa anh Kỳ, em nhớ và biết rồi ạ. Anh đi ạ...

- Ủi giời. Tao đi nhá

Khắc Lạc đứng nhìn thẳng bạn mình đi ra quầy đăng kí thủ tục mà trong đầu anh không khỏi thắc mắc ngạc nhiên khi thấy 1 đứa gần với biệt danh là máu lạnh, ít nói, lằm lằm lì lì như vậy mà nay lại đầy phần khởi, vui vẻ như thế này. Anh bước tới cửa phòng, gõ cửa chờ câu cho phép mới bước vào, anh chờ mãi chẳng thấy lên tiếng anh gõ lần thứ 2 thì nghe tiếng nói:

- Dạ mời vào ạ!!

1 giọng nói rất dịu dàng, nhỏ nhẹ nhưng có vẻ hơi yếu vì tình trạng sức khỏe vẫn chưa được tốt lắm. Anh liền đẩy cửa vào, thấy 1 cô gái đang nằm chăm chú nhìn vào cuốn album và đang cười tươi, dù sức khỏe không tốt nhưng khuôn mặt của Đoá Lệ vẫn rất đẹp với đôi mắt to tròn đen láy kèm theo đôi má lúng đồng tiền in hằn lên, nhìn từ xa đã mê hoặc người khác làm cho người ta muốn đến gần với mong muốn là được bắt chuyện làm quen, giờ thì Khắc Lạc đã hiểu được vì sao thằng bạn mình lại trở nên như vậy rồi vì cô gái này quả là có sức hút ngay cả anh, anh cũng gần như bị mê hoặc mất rồi. Anh tiến gần hơn lại cận mặt hơn anh lại bị mê hoặc nhiều hơn và rồi anh dừng lại. Đoá Lệ đóng cuốn album lại ngồi dậy và khẽ lên tiếng:

- Anh là ai vậy? Mình có quen biết nhau không? Sao anh lại đứng ngay người ra đây mà nhìn tui hoài vậy?

Khắc Lạc lúng túng đáp:

- À, anh là bạn của thằng mà ngày nào cũng lên chăm sóc cùng với bố mẹ em đấy. Anh tên là Khắc Lạc, còn thằng đưng em tên là Kỳ Tường. Rất vui khi được gặp em.

- Ai... À... À... Thì ra là thằng cha vô duyên mà ngày nào em cũng nghe bố mẹ em khen với nhắc hoài luôn đó hả? Ủa thằng cha ấy đâu mà lại để anh mình vậy? Còn em tên là Đoá Lệ ạ. Em cũng rất vui khi được gặp anh. Anh lấy ghế ngồi đi, đứng chỉ cho một người.

- Ồ... Ừm... Hi. Sao em lại kêu bạn anh = thằng cha tội cho nó, nó cũng tốt lắm đấy em à. À chắc giờ nó đang trong phòng phẫu thuật... À không có gì.. Nó đi mua đồ ấy mà.. Nó dặn anh phải vào phòng bắt chuyện với em cho vui! Em khỏe hẳn chưa?

17. Chương 4 : Có Những Cuộc Gặp Gỡ Do Người Ta Tự Định Lấy (Tt)

Sáng hôm sau, anh dậy rất sớm, chạy xe qua công viên nơi anh gặp cô. Anh chàng họ Kỳ kiếm nơi ẩn mình để quan sát xem hôm nay cô bé Tiểu Lệ có dậy chạy bộ trước khi đi chơi không thì từ xa bóng dáng cô gái ấy đã xuất hiện và đang chạy bộ cùng với chú cún cưng bên cạnh mình. Anh tính chạy ra bắt chuyện nhưng vì sợ cô biết được anh nói dối là đi học để không tiện cô thì không hay cho lắm nên đành ngồi ngắm cô vậy. Tiểu Lệ dừng lại rồi lấy đt ra đọc tin nhắn của anh vào tối qua. Cô mỉm cười như có điều gì đó đã như ý muốn của mình, cô liền nhắn tin lại :

-Tui nói vậy không có nghĩa là tui muốn anh ra tiễn tui đâu, chỉ là tui vô tình nhắn thôi. Thế anh lo đi học đi. Chào buổi sáng tốt lành.

Chuông báo tin nhắn reo lên, anh vội mở ra đọc. Đúng như những gì anh suy đoán về tính cách của cô bé này , anh cứ đọc đi đọc lại rồi lại ngồi cười, những lúc như thế anh lại vô tình khiến cho bao con tim của

nữ sinh khác phải rung động bởi nụ cười của mình rồi. Anh đứng lên trả tiền với khuôn mặt lạnh lùng như vốn có của mình, rồi chạy một mạch sang nhà thằng bạn thân họ Khắc kia để bàn bạc vài chuyện.

Khắc Lạc sau một ngày đi ăn đám cưới của người xưa về thì tinh thần có mấy phần không được vui. Anh cảm thấy mình cô đơn hơn và chẳng hiểu trong lúc này trong đầu lại hiện lên khuôn mặt đang mỉm cười của Tiểu Lệ, anh lắc đầu liên tục. Trong lúc không để ý thì thằng bạn họ Kỳ đã đứng trước mặt của mình rồi, trông hẳn ta có vẻ đang vui sướng vì chuyện gì đó nên khuôn mặt tươi tắn hẳn lên. Anh ngược mặt lên hỏi:

-Cơn gió nào đưa Kỳ sang đây? Có chuyện gì muốn nhờ tao phải không?

Kỳ Tường nhìn thằng bạn hồi lâu rồi ngồi xuống bên cạnh nói:

-Tao nhớ mày nên qua đây coi mày còn sống hay chết rồi. Đùa thôi, bữa giờ tao có nhắn tin nói chuyện với Tiểu Lệ, và hôm nay em ấy sẽ đi Thái Lan chơi 2 tuần lận, tao tính rủ mày 1 ngày sau bay ra Thái Lan chơi luôn, mày thấy sao??

Khắc Lạc nghe xong thì cau gắt với anh và đáp:

-Giờ mày còn tâm trạng để đi chơi sao hả Kỳ? Bố mày ông chuẩn bị xong hết mọi giấy tờ du học cho mày rồi kìa, mày không lo mà đi du học hoặc từ chối đi. Ở đó mà mơ mộng tới Tiểu Lệ gì của mày hoài. Mày không thấy nhỏ đó vô vị sao? Tao thấy nó chẳng có gì thu hút chẳng hiểu sao mày lại mê nó. Nó đi chơi thì kệ đi, hơi đâu lại lo lắng. Tao không đi với mày đâu, mày muốn tiền nhỏ đó thì tự đi đi. Tao đang không vui.

- Haiss... Bố tao muốn làm gì là chuyện của ông, chuyện tao đi du học Anh thì tao đã hứa với mẹ tao là sẽ đi rồi nên mày đừng lo là tao sẽ bỏ trốn như hồi đó nữa. Uhm, chỉ mình tao mê Tiểu Lệ thôi là đủ rồi, mày không phải nói như vậy đâu. Nếu mày không vui thì tao về đây, không phiền mày.

Kỳ Tường đứng dậy hừm với thằng bạn thân rồi một mạch dẫn xe ra ngoài và thở dài, anh biết được tâm trạng hiện giờ của hẳn nên giờ mình muốn trách hay gì cũng chẳng được. Anh chạy về nhà thì thấy chú Lâm và cô con gái Diễm Quỳnh đang ngồi trong phòng khách nói chuyện với bố mẹ mình vô cùng vui vẻ, anh bước vô và chào mọi người rồi bước nhanh tới cầu thang thì bố anh lên tiếng hỏi chuyện:

-Con không biết như thế nào gọi là phép lịch sự tối thiểu hết sao Kỳ Tường? Chú Lâm với bé Quỳnh qua nhà chơi từ sáng tới giờ chỉ mong gặp con để trò chuyện mà giờ con về chỉ cần chào thôi là xong sao? Đi ra đây nói chuyện nào.

Diễm Quỳnh đã nhanh trí nói đỡ dùm anh:

-Dạ không sao đâu bác trai, chắc sáng nay anh ấy tập thể dục nhiều nên giờ hơi mệt đâm ra không ở lại nói chuyện được. Con với bố của con không có trách hay để bụng đâu. Mong bác trai đừng la rầy anh ấy ạ.

-Con bé này khéo ăn nói ghê đấy, thôi được rồi ông à, đừng la rầy con nó nữa, lát nó còn phải tới trường nữa mà. Con mau lên tắm rửa đi. Để mẹ kêu đi tư đem đồ ăn sáng lên phòng cho con nhé con trai cưng của mẹ. – một giọng dịu dàng và đầy yêu thương của mẹ Kỳ Tường đã làm tan đi không khí nặng nề mà do 2 cha con tạo ra. Và cũng vì lý do đó mà anh chẳng còn tâm trạng đâu ra tiền Tiểu Lệ của anh đi chơi cả, anh chỉ biết nhăn cho cô:

-Em đi vui nhé. Khi nào về anh sẽ ra đón em vậy. Bye em.

Tiểu Lệ thì đã đến sân bay, đang chuẩn bị bước vô phi trường thì đt reo lên, cô đọc tin nhắn rồi bước đi vào phi trường với một suy nghĩ khá buồn “anh ấy không tiền thì lần sau có về cũng chẳng đón mày đâu, hôm qua mày quả là con ngốc mà Tiểu Lệ”.

Sau hai tuần xả thả ga ở Thái Lan thì cuối cùng ngày nhập học cũng đã tới. Cô háo hức vì cuối cùng ước mơ được làm tâm lý học của cô đã thành thật. Có những ước mơ, không chỉ ước thôi là đủ mà nó còn cần sự phấn đấu cố gắng hết sức để biến nó thành sự thật. Vì thế đã dám ước mơ thì hãy mạnh dạn biến nó thành sự thật dù chỉ với 1 hy vọng nhỏ nhoi thôi. Một ngày kia, cô đang nằm chờ tin nhắn của Kỳ Tường tới thì có một tin nhắn tới với nội dung:

- Hi em! Dạo này em vẫn khỏe chứ? Học hành sao rồi?? Anh nhớ em lắm, em có thể gặp anh vào ngày nào đó được không?

Cô đang lim dim ngủ bỗng nghe tin nhắn tới, cô vội mở đt lên với tâm trạng vui, nhưng khi vào mục tin nhắn cô thấy sdt khá quen sau một hồi lâu nghĩ ra ngay đó là anh chàng người yêu cũ đây mà. Đoá Lệ cầm đt lên và đang băn khoăn có nên trả lời tin nhắn này hay không, suy nghĩ một hồi lâu cô quyết định trả lời :

- Chào anh, em vẫn khỏe cảm ơn anh đã hỏi thăm. Em học cũng tốt lắm. Có dư thừa khi anh nói câu đó không? Okie, vậy anh chọn địa điểm và ngày giờ đi ! Hiện giờ em đang bận chút việc anh cứ nhắn địa điểm và ngày giờ nếu đi được em sẽ đi.!!

Cô nhập xong nội dung và send đi tức thời thì Kỳ Tường gọi đến, cô bắt máy với giọng điệu buồn:

- Alô...!

Kỳ Tường nghe giọng cô buồn không như mọi hôm , anh cảm thấy rất lo liền hỏi:

- Em sao thế? Nay có chuyện gì buồn à? Nào tâm sự anh nghe. Tại này giờ anh bận học bài nên không nhắn tin cho em được ,sorry nhé.

- Ờ...tui đâu có bị gì àu..tui cũng bình thường mà..hổng có chuyện gì hết trơn cả hi...vậy giờ anh học xong chưa? Hình như bữa anh bảo sắp thi hử?

- Thật không đấy cô bé? Anh mà biết em nói dối anh là em biết tay với anh đó nhá. Ờm ừm, tuần sau là anh thi rồi, bài vẫn còn nhiều nhưng giờ anh đang nghỉ lao nên mới gọi cho em nè. Tối thế em vẫn chưa ngủ sao?

- Thiệt và anh nên tin điều đó đi...hổng có nói dối anh àu hihi..thiệt 100,1% luôn hihi. Tí nữa tui mới ngủ lặn, tại tui đợi ai đó làm thủ tục xong mới ngủ được...à không gì đâu.

- Dữ lun..100% cũng đủ chết rồi nay lại thêm vụ 100,1% nữa cơ à thế thì anh tin em 100,2% luôn đó. Thủ tục?? Thủ tục gì vậy em??

- Hihihi..à không gì cả, nói linh tinh thôi. Thế nhé, anh ngủ ngon.

- À ừ, vậy chắc anh nghe lầm rồi, thôi tối rồi em mau ngủ đi nhé, thức khuya quá sau này không có sức thức để làm thuyết trình cho bài tập giáo viên giao đâu. Em ngủ ngon, nếu có chuyện gì thì đừng ngại chia sẻ với anh nhé, được không?

- Dạ, à..ờ..thì..thật ra cũng có chuyện muốn với anh nhưng mà...à mà thôi không gì đâu.

- Ờ ừ.. ủa sao thiếu thiếu cái gì đó em ơi...hình như là...

- Thiếu gì anh?? hình như gì anh??

- Moahz, anh chúc em ngủ ngon nhé. Thương em.

- Anh giữ mà hôn người yêu anh đi, tui không cần đâu. Bye ngủ ngon.

18. Chương 8: Trò Chuyện 2

Đoá Lệ nhìn anh với ánh mắt đầy sự khó hiểu và thắc mắc là tại sao cái thằng cha Kỳ đó đã dặn điều gì mà sao người bạn này lại ấp úng đánh lảng sang chuyện khác. Cô mỉm cười đáp:

- Dạ, em cũng khỏe rồi nhưng mà vẫn chưa khỏe hẳn lắm vì đang đợi có người hiến máu cho nữa... Vậy anh và thằng cha đó... À đâu anh bạn đó của anh còn đi học hay đi làm rồi?

- Ừ.. Chắc nay mai sẽ có liên à, em đừng lo quá nha cố ăn nhiều vào cho khỏe, hi... Bọn anh ấy hả? Tụi anh còn đi học hiện đang là sinh viên năm cuối ngành Kinh Tế. Còn em thì sao nè?

Cô vốn có tí khó chịu khi nghe ai nhắc đến ĐH Kinh Tế là bởi vì người yêu cũ của cô học trường đó. Nhưng dù sao anh chàng này cũng trông đẹp trai nên cô cười mỉm cho qua chuyện đó.

- Hihi.. Em thì mới vừa thi đại học xong luôn ấy.. Tự nhiên cái gặp thằng cha nội.. À không bạn của anh mà em phải nghỉ hè trong cái bệnh viện này đây.. (Khuôn mặt vô cùng đau khổ). Ủa nay anh không đi học sao mà lại vào đây thăm em?

Khắc Lạc nổi tiếng với sự đảm đang nên khi mới ngồi xuống trò chuyện thì anh đã kiếm dao để gọt táo cho Đoá Lệ rồi. Anh vừa gọt táo vừa luyên thuyên trò chuyện đáp:

- Em muốn gọi nó là thằng cha gì hay ra sao cũng được cả, miễn là em thấy vui là được rồi. Anh cũng thấy vui khi thằng đó bị ai khác chửi nó lắm cô bé à. Không nay bọn anh được nghỉ nên mới lên thăm em. Ở ha quen, em đã ăn sáng chưa? Khi nào bố mẹ em vào?

- Em đã ăn với mẹ hồi sáng rồi anh, bố mẹ em vào hồi sáng sớm rồi sau đó thì vừa mới về được tí thì 2 anh mới đến á. Chắc cỡ trưa trưa bố mẹ em mới lên lại. Còn 2 anh đã ăn chưa?

- À thì ra là như vậy, bọn anh ăn no nê xong rồi mới lên đây. À, em đậu mấy trường đại học? Bác sĩ có nói khi nào em xuất viện không?

- Em đậu 1 trường đại học y được và cao đẳng marketing. Em nghe mẹ nói là cỡ 1 2 tuần gì đó em được xuất viện à hì. Sao em vẫn chưa thấy bạn anh đến nữa? Chắc ông đó sợ vô bị em chửi nên trốn đi đâu bỏ anh 1 mình rồi hì hì.

- Wow, giỏi vậy ta. Thôi, thằng đó em khỏi lo nó mà bỏ anh thì nó cũng chả có yên đâu, lát nữa nó về giờ. Anh ra ngoài nghe đt tí nha

- Dạ..

Kỳ Tường bước vào phòng bác sĩ, anh hít thật sâu rồi thở từ từ để lấy bình tĩnh và can đảm hơn vì đây lần đầu tiên anh đi ghép tủy. Bác sĩ mời anh nằm xuống giường rồi làm từng tự mọi thao tác rất cẩn thận và rất nhanh chóng chỉ trong vài tích tắc đã xong. Anh ngồi dậy và chờ đợi kết quả từ bác sĩ, do quá nôn nóng hay do quá vui mừng anh vội hỏi liên tục:

- Thưa bác sĩ liệu mẫu máu của tôi được không vậy? Nếu thiếu thì cứ lấy tiếp ạ miễn sao bệnh nhân đó khoẻ là được rồi bác sĩ.

- Từ từ nào đợi tí đã... Có kết quả rồi đó là mẫu máu của anh hợp với bệnh nhân.. Xong rồi anh có thể về vào phòng thăm cô ấy được rồi.. Chút nữa tôi sẽ bắt đầu ghép tủy cho bệnh nhân.

- Mừng quá vậy là được rồi. Cảm ơn bác sĩ nhiều ạ.

- Không có gì cả.

Anh đứng dậy và đẩy cửa ra thở phào nhẹ nhõm, anh cố bước thật nhanh về phòng của Đoá Lệ. Tới trước phòng thì thấy cánh cửa phòng khẽ mở và nghe tiếng cười đùa nói:

- Hihihi... Cái này hay nè, anh làm lại đi.. Làm lại em xem đi.. Hihi

- Hehe.. Okê.. Anh làm lại lần nữa thôi đó nha.. Em xem cho kĩ nha..

Nghe giọng nói, cười đầy sẵn khoái của Đoá Lệ cùng với giọng nói của Khắc Lạc làm cho anh có cái gì đó cảm thấy rất lạ, cảm thấy hơi khó chịu tí nhưng lại vui. Không tiếng gõ cửa gì cả anh liền đẩy cửa bước vào nói:

- 2 người chơi gì vui quá đợ? Cho Kỳ Tường tui chơi chung với được hông nè?

Đoá Lệ không thềm liếc mắt lên để nhìn tổng quát về cái tên đã cho mình đo đường trông như thế nào cả, cô vẫn chăm chú vào trò mà Khắc Lạc mới bày ra cho cô coi. Cô lạnh lùng nói:

- Không cho anh biết là tui tui đang chơi gì đâu, anh là người đi xe vô duyên nhất nhất mà tui từng gặp. Anh chỉ được đứng im đó mà nhìn tui với bạn anh chơi thôi biết chưa.

Khắc Lạc cảm thấy có 1 luồng không khí lạnh toát ra phía sau lưng, anh nhanh nhẩu đáp lời như thể đang cố giải vây cho bản thân mình với giọng điệu của kẻ ngây ngô vô tội vừa sợ sệt vừa dụi dàng:

- Ấy ấy.. Em làm vậy là chết anh đấy Lệ à. Hồi nữa nó cho anh đi xe căng hải đó em ơi... Cứ cho nó chơi đi... Lại đây.. Cho mày chơi chung nè Kỳ Tường..

Kỳ Tường cười khẩy, tiến tới gần với điệu bộ vui sướng đồng thời hồi đáp bằng một giọng điệu vô cùng gian xảo đặc ý của một tên chuyên gia chọc ghẹo người khác:

- Dù em có cho hay không cho thì anh vẫn có quyền được chơi đấy thôi, em có nói với thằng kia cỡ nào thì nó cũng sẽ phải nghe và làm theo lời anh thôi hehe, em thua rồi cô bé à.

Cô ầm Ức bặm môi ngược mắt lên liếc anh rồi lên giọng nói:

- Đúng là ngược, người thì trông đẹp mà không ngờ lại vô duyên, phát ghét. Chả bù cho người bạn đi cùng tí nào, người ta vừa đẹp trai, vừa dịu dàng trù mền lại còn biết cách làm trò cho người khác yêu quý mình nữa. Anh tới chơi thì tui chả thèm chơi nữa, cho anh chơi hết một mình luôn nè... Lêu lêu.. (Khuôn mặt đầy thái độ không quan tâm và ghét bấy giờ của cô mà đang dành anh chàng họ Kỳ kia). Ủa sao em nghe bạn anh bảo anh đi mua đồ gì mà sao lại thấy anh vô đây với tay không vậy?

19. Chương 5 : Người Yêu Cũ

Cuộc nói chuyện cùng với Kỳ Tường cũng đã ngừng , cả 2 đều cảm thấy rất vui và thoải mái trong suốt cuộc trò chuyện,Đoá Lệ đọc tin nhắn mới đã đến trong lúc đang nói chuyện đt mà cô chưa đọc. Mở hộp tin ra, nội dung trong tin nhắn hiện ra :

- Ủ. thế vào ngày mai lúc 8h sáng ở quán cà phê mà em thích nhé. Thôi nếu em bận rồi thì thôi vậy. Chúc em ngủ ngon nhé!

- Okie, hẹn anh vào ngày mai. Cảm ơn.

Nhắn xong cô cảm thấy có điều gì đó không vui lắm ,có cảm giác không thích vào cuộc hẹn ngày mai chút nào cả. Cô lại có cảm giác “ ửng đỏ” khi nhớ về câu “ moazh, thương em” của Kỳ Tường ban nãy mới nói xong, thì cái cảm giác không vui khi nhận tin nhắn của người yêu cũ cũng đã tan biến đi mất. Nằm suy nghĩ lâu, cô lấy đt ra và nhắn tin cho Kỳ Tường :

- Không biết giờ có làm phiền anh không? Ngày mai anh rảnh hông? Cỡ 8h sáng anh có phải đi học gì không? Nếu hông có thì đi cafe với em nhé, được không anh?

Kỳ Tường đang cắn răng ngậm bút suy nghĩ về bài làm bỗng nghe tiếng chuông của tin nhắn tới, anh đọc tin nhắn xong không khỏi ngạc nhiên vì tin nhắn này đã có sự thay đổi hơn mọi ngày đó là từ “ tui” hằng ngày nay đã đổi sang từ “em” rồi,anh không biết nên vui mừng hay sao nữa, trả lời tin nhắn:

- Ngày mai đó hả em? Ủ anh rảnh, vậy mai anh qua đón em ha?

5phút sau tin nhắn tới , không ngoài sự mong đợi , suy nghĩ của cô là anh sẽ đi với cô khi cô mở ra đọc tin nhắn của anh. Có cảm giác gì đó rất lạ khi đọc tin nhắn đó,không đợi lâu cô liền trả lời :

- Okie .vậy sáng mai anh chạy qua chỗ công viên gần nhà em rồi chúng ta đi nhé. Thôi em đi ngủ đây. Mai anh nhớ đến sớm đó nha.

- Tuân lệnh. Anh biết rồi. Em ngủ ngon...Thương em.

Màn đêm đã buông xuống khắp thành phố, Đoá Lệ chìm vào trong giấc ngủ ngon. Bình minh lên đón chào ngày mới tốt lành và căng đầy sức sống, cô dậy từ sáng sớm đi tập thể dục vừa về tới nhà ngồi trên chiếc ghế cầm đt trên tay định gọi báo thức Kỳ Tường dậy chưa kịp gọi cho anh thì anh đã gọi đến cho cô, cảm giác rất vui và điều đó làm cho cô nhớ đến những thói quen khi xưa cùng với người yêu cũ. Cô bắt máy với giọng vui vẻ, cô nói :

- A..lô...em nghe nè...

- Ô..la...anh nghe đây..em dậy rồi hả? Em mới đi tập thể dục về và đang định gọi cho anh đúng không nè?

- Bingo.,sao anh biết hay quá vậy. Ai báo trước cho anh sao mà anh biết là em đang định gọi cho anh vậy. Anh dậy chưa. Nếu dậy rồi thì qua nay ăn sáng với em rồi chúng mình đi luôn.

- Anh mà lại. Okê, vậy em đợi anh 15' anh sẽ có mặt ở công viên gần nhà em yêu liền. Đợi anh đó nhá, đừng đi đâu đấy.

- Okie anh, mau mau nha, em chờ đó. Lâu quá thì ở nhà nhè

- Okê anh biết rồi.moazh

Cô cúp máy rồi đi thay đồ để lát đi gặp người yêu cũ, vẫn còn chút tình cảm gì đó với người ấy mặc dù trong suốt thời gian qua bản thân đã luôn cố nhận thức rằng mình đã quên được nhớ về kí ức buồn đó nữa nhưng thật sự mà nói thì trong lòng vẫn còn nhung nhớ người yêu cũ. Chỉ cần nhắc đến 3 từ người-yêu-cũ thôi thì tim cô đã bắt đầu cảm thấy đau nhói vì không biết bao nhiêu kí ức xưa lại ùa về trong đầu của mình. Lấy tay gạt đi dòng nước mắt vô thức tuôn rơi từ đôi mắt của mình, Tiểu Lệ hít một hơi thật sâu rồi trang điểm để cùng Kỳ Tường đi gặp mặt một người cũ đã từng thương yêu.

Kỳ Tường đã đến công viên chờ đợi, anh hôm nay mặc đồ rất đơn giản nhưng vẫn toát ra bên ngoài một vẻ lịch lãm và đẹp trai, cũng vì thế mà trong suốt quãng thời gian đến và đợi Tiểu Lệ thì đã không biết bao nhiêu ánh mắt của các cô gái nhìn anh một cách say mê không những thế một số trong đám người con gái đã bạo dạn tới làm quen với anh nhưng...cái kết quả mà bọn họ nhận được từ anh chàng lạnh lùng ít nói họ Kỳ này đó là câu nói “ Tôi đã có người yêu rồi. Cảm phiền xin đứng xa tôi ra.” Đóa Lệ từ xa đi tới thì đã thấy xung quanh anh đã bị bao vây bởi những người con gái khác, cô vừa đi vừa ôm bụng cười kiêu đắc trí không ngờ kẻ vô duyên đáng ghét chỉ đẹp ở bề ngoài như anh ta mà lại thu hút nhiều cô gái phải bao vây như vậy – cô nghĩ thế rồi chẳng hiểu sao càng đi đến gần thì càng cảm thấy khó chịu thế này, chẳng biết cái cảm giác bây giờ của cô là do đâu mà ra nữa. Tiểu Lệ bèn lên tiếng giải vây cho hấn ta : “ Anh yêu à, em xin lỗi vì em sửa soạn hơi lâu lát em sẽ bù lại cho anh yêu nhé”. Thế là anh chàng họ Kỳ tên Tường đó cuối cùng được giải thoát ra khỏi đám nữ háo sắc đó, anh mừng rỡ bước xuống xe và đi tới ôm siết lấy cô và hôn lên đôi má đang ửng hồng vì bất ngờ bị anh ôm lấy. Sau đó anh bế cô đặt lên xe mình, cẩn thận đội nón bảo hiểm cho cô. Và hai người xuất phát tới quán cà phê mà Tiểu Lệ đã hẹn với người yêu cũ. Xuyên suốt quãng đường tới quán ấy, cô cứ như nửa muốn nói rõ ràng vấn đề của cuộc hẹn hôm nay là muốn dẫn mặt người yêu cũ mà thôi chứ thật sự cô không có ý khác, nhưng chẳng hiểu sao một nửa khác thì cô lại muốn có một cuộc hẹn cà phê này với anh cùng với một tư cách gì đó có thể tạm gọi là “ trên mức bạn bè một tí”. Cứ thế cho tới khi bánh xe dừng lại trước cửa quán, Đóa Lệ bước xuống xe, đảo mắt nhìn xung quanh quán vài lần và trong lòng cô lúc này đây có một thứ gì đó rất đau nhói không thể dễ dàng đối diện được. Cảnh vật không thay đổi, mà tại sao lòng người thương lại đổi thay. Chưa chát làm sao, có phải nước mắt của cô đang rơi ra không? Không phải đâu, chắc chắn là như thế...Tiểu Lệ đưa tay lên quệt đi giọt nước mắt đang lăn dài xuống gò má, cô nhanh chóng lấy lại tinh thần trong khi đợi Kỳ Tường gửi xe. Tại sao trong đầu cô cứ muốn quay về thế kia, chẳng phải cô muốn chứng tỏ cho kẻ phản bội đó thấy rằng những tháng ngày xa hấn, cô đã tìm cho mình một nửa mới rồi sao? Chẳng phải tới qua cô đã quyết định như thế rồi sao? Thì hà cớ gì bây giờ đã tới quán rồi thì cô lại muốn quay về nhà? Hàng vạn câu hỏi đang được đặt ra trong đầu của cô, thì bất chợt có bàn tay ai thật ấm áp đang nắm lấy tay cô rồi cô nghe thấy giọng nói có chút ấm áp khi gọi tên của cô. Đó là Kỳ Tường, anh đã đứng bên cạnh này giờ và tay anh thì vẫn đang nắm lấy tay cô và anh cất tiếng :

- Đóa Lệ ơi, Anh thật xin lỗi, bãi xe đông quá bắt em phải đứng đợi rồi, nào vô trong quán ngồi và thưởng thức nước thôi nào. Chắc này giờ em đứng đợi anh lâu như vậy thì chắc em khát nước phải không? Thế thì phải nhanh chóng vào trong kiểm chỗ ngồi và gọi cho em mới được.

Anh vừa nói dứt câu cánh tay ấy vẫn đang nắm chặt lấy tay cô không buông, cô quay sang nhìn anh vô tình nhận được nụ cười tỏa nắng của anh đang mỉm cười với mình. Tim cô lại một lần nữa lạc nhịp, sự buồn bã này giờ trong cô đã tan biến mất. Tại sao anh lại kì diệu tới như thế, như thể anh biết được rằng cô đang buồn đang lo vì một chuyện gì đó. Bước vào trong quán, thì một chàng trai thanh niên cỡ 20 mấy đứng dậy ra dấu hiệu với cô. Bàn tay cô bắt đầu toát hơi lạnh và có cảm giác bây giờ như đang cố muốn trốn tránh điều gì, không hiểu sao bàn tay cô đã được nắm chặt hơn, hơi ấm áp từ bàn tay kia đang truyền qua cô, tinh thần cô đã từ từ ổn trở lại. Đóa Lệ nắm chặt lấy bàn tay ấy rồi bước tới cái bàn của chàng trai kia. Kỳ Tường hình như đã biết được tại sao lại có cuộc hẹn này nên anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đối diện với nó. Anh giữ thái độ bình tĩnh bước đi cùng với Tiểu Lệ. Chàng trai kia đứng lên chào và đưa tay ra bắt tay với Kỳ Tường nhưng anh ta chỉ nhận được cái gạt đầu. Kỳ Tường kéo ghế cho cô ngồi, và lấy menu chọn nước cho cô uống. Trong lúc anh chuẩn bị kêu nước thì anh chàng đó đã lên tiếng gọi trước : “ Cho cô

ấy một ly capuchino lạnh ít đá với ít đường.” Đóa Lệ giật mình , đưa mắt nhìn người yêu cũ của mình bèn suy nghĩ “ tại sao anh lại phải làm như vậy chứ? Anh muốn chứng tỏ là anh vẫn còn thương tôi sao? Hay là anh muốn biết đây có phải là người yêu mới thật sự của tôi không? Ngu xuẩn, dù anh có ra vẻ như thế nào đi chăng thì những tình cảm hồi đó cũng đã chết mòn hết rồi, Quý Thành” , bỗng nhiên cô lên tiếng :

-Thật bất ngờ khi anh vẫn còn nhớ rõ loại nước em thích uống nhỉ. Nhưng mà giờ em không còn thích loại nước đó nữa rồi. Nên chị phục vụ làm ơn gạch loại nước đó đi dùm ạ. Đợi người con trai ngồi bên cạnh em gọi đã. Cảm ơn chị.

Kỳ Tường quay sang nhìn cô như hiểu ý nên đã nhanh chóng gọi ly Cookie Coffee cho Tiểu Lệ cùng với ly Espresso cho mình.

Cuộc nói chuyện giữa người-yêu-cũ với người tạm được gọi là người-yêu bắt đầu. Quý Thành, chàng trai giám đốc trẻ tuổi nhất của một công ty đồ sộ nhất nhì ở quận B cũng chẳng thay đổi gì nhiều so với lúc mới bắt đầu yêu cô. Anh vẫn như xưa từ kiểu tóc , cách phối đồ , ánh mắt và giọng nói ấy dường như nó không hề thay đổi, nhưng mà sao nay cô lại cảm thấy nó quá xa lạ , cảm thấy những thứ đó không còn thuộc về cô . Dù giờ đây anh vẫn đang ngồi diện nhưng chẳng còn cảm giác vui vẻ hay hạnh phúc như trước kia, phải chăng khi đã cạn tình hết duyên rồi thì mọi thứ từ ai kia không còn quan trọng cũng như cái cảm giác khi gặp lại họ mà thay vào đó là sự nhạt nhẽo bình thường mà thôi. Nhưng không hiểu sao trái tim thì lại đang thấy vui khi anh vẫn nhớ loại nước cô hay thích uống mỗi khi buồn cũng như khi vui, nhưng tại sao cô lại phải nói dối chứ? Cô rất nhớ anh – người-yêu-cũ của mình, thậm chí ngay bây giờ cái bản thân yếu đuối này đang ước rằng có thể chạm vào bàn tay đang sờ quanh miệng ly Capuchino nóng kia, anh vẫn còn thích loại nước ấy sao? Tại sao anh không thay đổi đó đi chứ? Cô và Quý Thành giống như hai cực trái nhau, anh thì nhẹ nhàng , giỏi giang về mọi mặt, anh thích ăn / uống những loại nóng. Còn cô thì ngược lại anh hoàn toàn, cô ghét nóng, cô chỉ thích lạnh , và cũng chính vì lí do trái ngược nhau mà cô với anh đã yêu nhau tròn 2 năm. 2 năm chẳng là nhiều nhưng cũng chẳng là ít đâu, bao nhiêu kỉ niệm buồn vui đều có cả, nhưng vì đâu anh lại rời xa cô một nhẵn tâm như thế và từ lúc chia tay cho tới giờ cô vẫn không chưa bao giờ muốn biết lí do vì sao lại bị anh bỏ rơi mình như vậy. Ừ có lẽ anh cũng giống như tên đáng ghét họ Kỳ đang ngồi kế bên cô đây, lúc nào cũng bị đám con gái cũng vây quanh , làm gì cũng được người chú ý đến, đã vậy anh và hẳn cũng cùng học chung trường ĐH Kinh Tế, thật nực cười làm sao. Thế nên đó cũng là một phần nhỏ góp phần chia tay. Tiểu Lệ vẫn mãi quần quanh bên bao câu hỏi , kí ức xưa trong đầu , bất chợt Kỳ Tường quay sang nhìn cô và đưa mặt tiến lại gần mặt của Đóa Lệ sau đó nhẹ nhàng hôn lên má của cô, rồi mỉm cười nói “ anh đi ra nghe đt tí nhé em yêu của anh” . Nói xong anh liền đứng dậy bước đi vừa thầm nói trong bụng “ chết tiệt, tại sao tim mình cảm thấy bức bối khó chịu tới vậy, Gia Kỳ Tường à , mày đã tám chín phần biết lí do của cuộc hẹn này rồi mà sao giờ mày lại bức tức tới như vậy thế hả? Mày cũng đã hôn cô ấy trước mặt thằng tòi kia rồi mà. Tại sao mày vẫn chưa hả giận vậy. Phải chăng mày đang tức giận với số phận rằng tại sao không cho mày và cô ấy gặp nhau sớm để giờ đây cô gái ấy không phải đau khổ và khó xử như bây giờ?” anh ra ngoài hút thuốc vừa suy nghĩ .

Trong lúc đó , Quý Thành mới nhìn thẳng vào Đóa Lệ thật lâu ,rồi anh khẽ cười nhạt nói :

-Xem ra, em tìm kẻ đóng giả người yêu tài ba rồi đấy , Tiểu Lệ của anh à.

Đóa Lệ nghe tới 2 từ “ của anh” thì bỗng nhiên cô cảm thấy phát ớn lạnh, cô nghĩ “ “Tiểu Lệ của anh” có quá nhảm không? Khi giờ đây anh và cô đã không quan hệ gì với nhau nữa rồi, anh đừng cố làm cho cô phải buồn nôn trước những hành động cũng như lời nói thừa thãi đó đi là được.” Cô uống nước sau đó nhìn anh cười khinh đáp :

-Ai là người đóng giả người yêu ? Anh không thấy hay giả vờ không thấy ban nãy anh ấy mới hôn tôi sao? Anh làm ơn vô tư thẳng vấn đề của cuộc hẹn hôm nay đi.

Quý Thành nói thầm trong lòng “ anh quá hiểu cái suy nghĩ hiện giờ của em mà Đóa Lệ, có phải em cũng đang muốn quay về bên anh phải không? Có phải em không thể sống thiếu anh phải không? Em đừng nghĩ lời nói đó của em cùng với hành động của hẳn ta có thể gạt được anh khi hai chúng ta đã gắn bó yêu thương nhau suốt 2 năm trời thì làm sao mà anh không đoán và hiểu được mọi thứ từ ánh mắt của em chứ Lệ. Anh biết hẳn ta không phải là người yêu của em đâu, nhưng anh sẽ không vội vén màn lên sớm đâu em đừng lo, anh sẽ giành em lại hẳn ta trước khi hẳn ta có tình cảm với em , anh hứa đó Tô Đóa Lệ yêu dấu của anh”. Anh khẽ lắc đầu mỉm cười nói :

- Chỉ là anh muốn gặp lại em sau mấy tháng trời chúng ta xa cách thôi, em vẫn nói chuyện lạnh nhạt với những ai mà em không thích. Hôm nay trông em đẹp lắm, hẳn ta liệu đã khen câu đó với em chưa, Tiểu Lệ của anh ? Dù bên anh giờ đây không thiếu những cô gái vây quanh , nhưng em yên tâm đi , em vẫn là người duy nhất trong tim anh dù cho em đã có mác là – người cũ rồi . Anh nhớ em lắm.

-Anh thôi ngay đi cho tôi, anh bỏ rơi tôi vào cái ngày mà tôi mất bà nội, anh mặc cho tôi đứng khóc từ đằng sau lưng của anh và mặc cho tôi đang phải đau khổ như thế nào thì vừa tròn 2 tuần chia tay, bạn tôi bắt gặp anh đang cặp với con nhỏ Thanh Thanh . Và bây giờ thì anh còn cái tư cách gì mà nói câu “ anh nhớ em” với tôi hả? Anh có cái tư cách gì nữa mà lại trơ trẽn lên tiếng bảo tôi giả vờ kêu người khác đóng giả là người yêu của tôi. Tôi , Tô Đóa Lệ đây không bao giờ cần sự quan tâm, hay yêu thương hay là cái vị trí gì đó trong lòng của Trần Quý Thành anh đâu. Anh hôm nay càng làm cho tôi càng cảm thấy ghê tởm anh hơn thôi. Sẵn đây tôi xin nhắc lại một lần nữa...là...T..Ồ..I... – giọng nam lạnh lùng đầy sự tự tin cắt ngang nói :

-Tôi là người yêu của Tô Đóa Lệ, anh không còn đủ tư cách để gọi hay nói với người yêu của tôi với mấy câu “ anh nhớ em hay anh muốn gặp lại hay bất cứ loại câu khác”. Với tư cách là người yêu của cô ấy , tôi không cho phép anh đụng tới người yêu của Gia Kỳ Tường này . – Kỳ Tường đã nhận ra được tình cảm bao lâu nay anh dành cho Đóa Lệ là gì cũng là lúc cô đang nói câu “ Tôi đã có người yêu mới và anh ấy tên là Kỳ Tường – chàng trai đi cùng với tôi gặp anh” .

Nói xong thì anh nắm lấy tay của cô kéo đứng dậy đi ra khỏi bàn đó, Đóa Lệ vừa đi theo sau anh tay vừa đưa lên lau nước mắt nước mũi tèm lem sau đó thì vẫn cảm nhận được rằng bàn tay của mình đang được bàn tay anh vẫn luôn đang chặt lấy, bỗng anh dừng lại và quay người lại kéo mạnh cô vào lòng mình, dịu dàng nói :

-Cô bé Lệ gốc của anh. Tại sao em lại không cho anh biết cuộc hẹn hôm nay là em gặp lại tên khốn đó chứ? Tại sao lại tự mình làm đau mình tới như thế chứ? Em có biết là tim anh cũng đau theo em không? Anh quả nhiên có bất ngờ khi thấy tên khốn đó vì anh cứ nghĩ cuộc hẹn hôm nay sẽ cuộc hẹn đầu tiên cho mối tình của chúng ta. Em ngoan, đừng khóc nữa. Xin em sau này đừng tự mình làm đau mình như vậy nữa. Anh không chịu nổi cảnh thấy em đau bên trong lòng mà bên ngoài vẫn mỉm cười vui vẻ đâu. Anh yêu em, Tô Đóa Lệ.

Đóa Lệ lúc ấy chỉ biết siết chặt vòng tay của mình khi đang ôm lấy anh, mặc cho nước mắt cô đang tuôn rơi rất nhiều, úp mặt vào lòng của anh , thúc thích nói :

-Anh mới là đồ ngốc, biết em nói dối như thế mà vẫn chấp nhận đi cùng với em tới đây. Biết em vẫn chưa quên người cũ mà anh vẫn yêu em , vẫn dành sự quan tâm đến em. Biết hết mọi thứ mà sao anh vẫn đón nhận chúng mọi thứ một cách bình thản tới như vậy chứ? Đáng lẽ anh phải ghét em chứ? Tại sao anh vẫn muốn yêu em? Kỳ Tường đồ ngốc, đại ngốc... anh s.e..e..

Công lực của nụ hôn hình như được dùng đúng lúc rồi thì phải , anh cúi xuống , một tay ôm cô còn một tay nâng mặt cô lên để đặt nụ hôn thay cho những câu trả lời cho những câu hỏi ngốc nghếch của cô.

20. Chương 9: Trò Chuyện 3

Kỳ Tường từ lúc vào cho tới giờ thì cứ ngớ mặt như đang bị ai tạch hồ vô mặt vậy, anh không ngờ rằng quyết định dẫn thằng bạn đi chung lại là một quyết định sai lầm nhất mà anh đã từng làm, nó thì được khen còn mình thì bị cô ấy hết chê môi, ngay cả một cái nhìn cũng chả thèm nhìn mà chỉ có cái liếc là nhận được 2 lần rồi, đã thế giờ cô ấy lại còn chê mình nữa chứ... Anh vô cùng thất vọng, nhưng anh lại nghĩ “thế thì cũng hay, anh sẽ từ chối em phải suy nghĩ lại những gì em đã nhận xét về anh vào hôm nay, đợi đấy cô bé Tiểu Lệ à, rồi em sẽ phải thích anh hơn thằng Bèo mập *** đó thôi, hô hô (nụ cười nham nhở)”, anh đáp lại:

- À ừm anh mới đi mua đồ về, hày... Mà chẳng thấy cái nào hợp cho người bệnh hết mà chỉ toàn thấy đồ ăn ngon không thôi, anh tính đem vô cho thằng bạn của anh ăn chung mà nghĩ lại 2 người mà 1 người nhin thì không hay. Đám ra anh quyết định là một mình anh ăn hết rồi. Đợi khi nào em khỏe lại anh sẽ mua cái khác cho em ăn nhé cô bé.

Đoá Lệ nghe vậy liền chề môi, lại một lần nữa tự anh làm xấu mình trong ánh mắt lẫn suy nghĩ của cô “không ngờ, bề ngoài trông đẹp thế mà mở miệng nói chuyện thôi đã khiến người ta thấy ghét rồi, quả nhiên mình không ưa nam sinh của Đh Kinh Tế là thế, chỉ ngoại trừ cái người tên Khắc Lạc này ra là mình thấy được thôi, còn lại hẳn ta với người yêu cũ của mình thì thật là đáng ghét, khó ưa gì đâu”. Cô bật tivi lên coi. Trong khi đó, Khắc Lạc vẫn chưa có thể giải vây cho mình được đã vậy giờ gặp thêm không khí khó chịu đang bao vây mình nữa, nên anh đành làm anh hùng vượng kiêu phá không khí khó chịu đó vậy, anh chợt nghĩ “đây cũng là lúc anh thừa cơ hội xả xối thẳng bạn mình hả hê để lấy lòng mỹ nhân cũng hay, ha ha ha mà y sẽ chết dưới tay tao thôi thẳng Kỳ à, anh đây sẽ không nương tay đâu, muahahaha”:

- Em đừng buồn hay ghét chi nó cho mệt người em à... Nó ăn ngủ như heo, đã vậy còn không biết thương bạn bè gì cả đâu. Nên nó không mua gì cho chúng ta ăn chung với nó đâu. Nó cố tình nói như vậy cũng chỉ để chọc tức anh với em thôi, chứ anh biết hôm nay nó ra đường làm gì đem theo tiền lấy đâu mà mua cho nó hay chúng ta. Nhìn bề ngoài đẹp trai vậy đó nhưng bụng xỉ keo xỉ bo lắm. Ngay cả anh bạn nó cũng chẳng được gì mà còn phải mua cho nó ăn đấy em ơi, em thấy thương cho anh chưa. Huhu (bề ngoài thì đang giả vờ khóc nhưng bên trong đang cười thỏa mãn vì đã được 1 phe dìm thẳng bạn xuống để lấy lòng mỹ nhân)

Kỳ Tường ức lắm nhưng anh đành kìm nén lại để đó đợi sau khi trở về anh sẽ xử tên bạn khốn này sau, với anh “quân tử trả thù 10 năm chưa muộn.” Đoá Lệ nghe xong thì cười sảng khoái, đưa tay vỗ lấy vai của tên bạn kia với sự đồng cảm nhưng mắt cô vẫn liếc anh chàng họ Kỳ đang đứng ngó người ra nhìn cô.

Cả 3 người đã có 1 cuộc nói chuyện vui vẻ và sảng khoái. lát sau bác sĩ tới để đưa Đoá Lệ vào phòng để tiến hành trị liệu khi đã có kết quả xét nghiệm của Kỳ Tường. Kỳ Tường đi tới rồi nắm lấy tay của Tiểu Lệ nói:

- Cố lên nhé cô bé. Em sẽ khỏi bệnh ngay thôi. Cố lên!!

- Cố lên nha em. – Khắc Lạc đứng kế bên Kỳ Tường, anh lảng lảng quan sát từng lời nói và cử chỉ cũng đã đoán ra được tình cảm của thẳng bạn thân dành cho cô gái này trước nên anh sẽ không muốn chen chân vào, vì anh sợ mất đi tình bạn thiêng liêng tốt đẹp của cả 2 đứa.

Cô khẽ gạt đầu mỉm cười tươi nhìn 2 người mà không nói 1 lời nào cả. 1 tiếng đồng hồ trôi qua thật chậm rồi 2 tiếng trôi qua, Kỳ Tường xót ruột vì chờ mãi mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì cả anh cứ đi qua đi lại mãi đến nỗi Khắc Lạc buộc phải lên tiếng:

- Ê.. Bộ mày ngồi yên không được sao? Mày cứ đi tới đi lui đi qua đi lại vậy hoài làm tao chóng mặt quá. Cái gì cũng từ từ thôi chứ, rồi mọi chuyện cũng ổn thoả hết mà. Mày yên tâm đi em yêu của mày không sao đâu Kỳ à!!

- Nói như mày vậy nói làm gì nữa. Dù gì cũng phải có trách nhiệm tới cùng chứ. Ai là em yêu tao chứ? Mày bị khủng hoảng thẳng Bèo kia? Ở đó mà nói bậy nói bạ đi nha...

Từ xa bố mẹ của Đoá Lệ đang bước tới gần, anh đứng lại khiêu thẳng bạn đứng dậy chung, cả 2 cúi đầu chào hỏi:

- Dạ bọn cháu 2 bác ạ.

- Chào 2 cậu. Nay dẫn bạn theo à. Nay giờ có vô thăm con gái bác chưa? Bác sĩ có nói gì không cháu?

- Dạ bọn cháu vào thăm rồi ạ. Vừa nãy bác sĩ tới đưa em ấy vào phòng để tiến hành quá trình ghép tủy rồi thưa bác. Hai bác ngồi nghỉ cho đỡ mệt.

- Thế là nay giờ cả 2 đứa đứng chờ đó hả. Tội nghiệp chưa! Sáng nay không học sao mà vào đây?

- Nay bọn cháu được nghỉ học ạ.

Đoá Lệ được đưa vào phòng lại, cô đang trông trạng thái hôn mê, bác sĩ đi đến thông báo với mọi người:

- Con gái của ông bà không sao cả. Tuần sau có thể làm thủ tục xuất viện được rồi đấy. Nhớ đừng cho bệnh nhân hoạt động quá mạnh và ăn uống tẩm bổ vào nhé.

- Vâng. Cảm ơn bác sĩ đã giúp con gái chúng tôi ạ.

21. Chương 6 : Trước Lúc Rời Xa

Tình yêu đã bắt đầu bước vào giai đoạn đơn bông rồi. Thế là anh chàng Kỳ Tường cứ tưởng là sẽ ế dài hạn nhưng giờ thì đã có Tiểu Lệ tới rước về rồi * tung hoa *.

Đóa Lệ đã nhập học hơn ba tháng , vốn dĩ là 1 cô gái năng động , dễ gần nên chỉ trong thời gian ngắn thôi cô đã làm quen rất nhiều người bạn mới. Dù chỉ mới nhập học thôi mà thành tích học tập của cô đã đứng nhất nhì bằng ngành tâm lí. Vì là sinh viên năm cuối nên những tháng ngày cận kề tốt nghiệp cũng đã đến, Kỳ Tường ngày đêm ôn luyện với đồng giáo trình đề án tốt nghiệp của mình, nhưng cũng chẳng vì thế mà anh không có thời gian quan tâm, yêu thương tới người yêu của mình. Họ luôn cùng nhau chia sẻ buồn vui luôn có những cuộc hẹn cuối tuần và tình cảm của họ ngày càng thêm sâu đậm hơn. Nhưng cứ mỗi lần tiễn Tiểu Lệ về nhà thì anh lại có cảm giác buồn , vì đâu anh lại như thế? Kỳ Tường nằm trên giường và suy nghĩ rất nhiều rằng sau khi tốt nghiệp vài ngày anh sẽ đi du học ở nước Anh trong suốt 3 năm trời, nhưng điều mà khiến anh thật sự không thích đó là người đi du học với anh là Lâm Diễm Quỳnh. Anh nên nói làm sao với Tiểu Lệ đây? Liệu cô ấy sẽ như thế nào? Rất nhiều câu hỏi đang hiện ra trong đầu của mình và nó càng khiến anh mệt mỏi , khi người ta quá mệt mỏi thì chìm vào giấc ngủ rất nhanh. Và rồi ngày thi tốt nghiệp cũng đã đến với những sinh viên năm cuối của ngành kinh tế, hình như cuộc thi cuối ngành này trôi qua rất nhanh , nhanh tới nỗi mới đây thôi đã kết thúc 1 tuần lễ thi. Bạn bè ai ai cũng đều rủ nhau đi xóa hết mình, chỉ có Kỳ Tường chọn riêng cho mình một nơi đó là quán nhậu bằng một tâm trạng buồn khôn siết. Anh lấy đt và gọi cho Khắc Lạc :

-Alô, Bèò hả cu? Hiện tại tao đang ở quán nhậu. Mà đến đây nhậu với tao đi.

Khắc Lạc cũng đang trên đường tìm quán nhậu thì nhận được cuộc gọi của thằng bạn mình, anh nhanh chóng chuyển hướng đi tới chỗ quán đó. Vài phút sau tới nơi, anh bước đến bàn của Kỳ Tường thì thằng bạn thân bật dậy ôm chầm lấy anh mà nghẹn ngào trong men say nói :

-Tao chỉ muốn yêu một người con gái mà mình chọn thôi mà sao lại khó khăn tới như thế? Bố tao đã cấm tao với Tiểu Lệ yêu nhau rồi, ông cho người điều tra về em ấy và rồi ông ấy đã cấm tao tiếp tục yêu Tiểu Lệ nữa , ông còn nói “ một kim tiểu thư đoan trang, nét na và lại có gia thế tốt như Diễm Quỳnh mà cậu là không thương, không quan tâm tới con bé ấy. Nay lại đi yêu một con bé gia thế thì bình thường, cậu muốn cả họ Gia này phải chịu sự xỉ nhục hay cái nhìn khinh từ bao người khác sao hả Kỳ Tường, tôi từ đây không muốn thấy cậu tiếp tục quen con bé Lệ gì đó nữa” . Tao đau lắm, Tiểu Lệ của tao không đáng phải bị những lời nói nặng của ông ấy được. Em ấy là tất cả đối với tao đó Khắc Lạc à.!

Anh ngừng lại ở đấy rồi ngồi xuống ghế lấy chai bia rót cho mình và kêu thêm ly khác cho thằng bạn. Khắc Lạc thì chỉ biết đứng ngây người ra đó mà trong lòng không khỏi đau xót , cảm thông cho thằng bạn của mình. Anh chỉ biết thở dài nhìn thằng bạn đang rót bia cho mình và nó, lát sau mới lên quát bằng một giọng điệu đầy cộc cằn khó chịu :

-Mày là thằng nhóc tí lên ba à? Chuyện con con như vậy mà chỉ biết tự chuốt cho bản thân say sấn rồi tự ngồi ở giữa đồng chai bia mà khóc bù lu bù loa như thằng nhóc lên ba thôi sao hả? Tao không ngờ mày lại hèn tới như vậy đó, Gia Kỳ Tường à.

Kỳ Tường nghe tới đấy, tay dừng rót bia lại, anh ngược mặt lên nhìn thằng bạn mình đang đứng trước mặt mình với thái độ tức giận rồi cự lại nói :

-Mày thì biết gì chứ hả? Tao cũng đã đồng ý đi du học với Diễm Quỳnh rồi. Tại sao ông ấy lại cứ ép tao phải làm theo lời ông ấy nói chứ? Vài ngày nữa thôi, tao sẽ xa người tao yêu trong suốt 3 năm du học ở đó. Mày đã bao giờ yêu ai đâu thì làm sao hiểu được cái cảm giác hiện giờ của tao hả thằng kia??

- Đúng là tao chưa yêu ai nhưng tao chắc chắn với mày là dù có ra sao tao cũng không ngồi khóc giữa những chai bia xung quanh như mày đâu, thằng nhóc lên ba ạ. Mày cứ ở đó mà ngồi đó khóc đi, tao chả hứng thú khi nói chuyện với bộ dạng say sấn be bét này của mày. Với lại nếu tao là mày thì cũng chả chọn cái con bé có gia đình bình thường ấy đâu. Chắc nó cũng yêu vì đồng tiền mà thôi. Có những thằng nhất gan, hèn như mày mới ngồi đây khóc lóc say sấn...

-Mày cầm ngay cho tao. Mày kêu ai nhất hả? Mày đang muốn gây sự với tao đúng không? Tao cầm mày dùng những từ ngữ như vậy khi nói về người yêu của tao. Mày biến ngay cho tao. – Bụp bụp – Kỳ Tường đứng dậy chồm người tới rồi đưa tay nắm lấy cổ áo người đối diện mình và thẳng tay đâm vào mặt của kẻ đó 2 cú thật mạnh. Sau đó anh buông tay , kéo ghế lại ngồi xuống đó rồi bực bội nói :

-2 cú đâm này để cảnh cáo cho mày biết rằng MÀY ĐỪNG BAO GIỜ DÙNG NHỮNG TỪ NGỮ KHÔNG HAY VỀ NGƯỜI YÊU CỦA TAO. Nhớ đây. Tao sẽ chứng minh cho mọi người trong gia đình tao, cũng như Diễm Quỳnh và cả mày biết được là trong tim của Gia Kỳ Tường này chỉ có duy nhất và mãi mãi một người con gái tên Tô Đoá Lệ mà thôi. Và tao sẽ làm cho cả mọi người cảm thấy mình đã sai khi nhìn giá thể mà đánh giá về con người.

Khắc Lạc dơ tay lên lau miệng mới bị chảy máu của mình rồi anh đi tới chỗ thằng bạn và nắm lấy cổ áo rồi dơ nắm đấm lại sát mặt của Kỳ Tường và nói với một giọng điệu đầy thách thức :

-Nếu mày không làm được thì tao sẽ tìm mày dù mày ở đâu đi nữa , tao cũng sẽ đánh trả cho mày cả vốn lẫn lời. Mày tốt nhất nên ghi nhớ lại những gì mình nói sau khi đánh tao đi để còn chứng minh cho tao thấy rằng tao đã sai khi đánh giá về người con gái mày yêu. Còn nếu không cái nắm đấm này và thêm những cái khác sẽ khiến mày phải bầm mình. Nhớ cho kĩ lời tao nói hôm nay.

Anh buông ra và quay lại chỗ mình ngồi, anh thầm mỉm cười vì đây là lần đầu tiên thằng bạn của mình cũng đã ra dáng một người đàn ông mạnh mẽ khi ra sức bảo vệ người con gái mình yêu. Rồi hạ giọng nói tiếp :

-Kỳ Tường, giờ thì tao về trước, mày tự về được không?

22. Chương 10: Có Những Cuộc Gặp Gỡ Do Người Ta Tự Định Lấy

Từ đó trở đi, anh luôn muốn gặp lại cô, ngày nào cũng đứng chờ ở cái hẻm gần công viên nhưng sao chờ mãi không thấy. Cho đến ngày kia, khi anh đang đi tản bộ trong công viên thì tình cờ anh gặp lại Đoá Lệ đang đi dạo với vài người bạn cười đùa, anh mừng rỡ như gặp vàng nên vội chạy tới bắt chuyện:

- Chào cô bé! Dạo này khỏe không? Còn nhớ anh là ai không?

Đoá Lệ cùng với vài người bạn hết hồn vì tự nhiên khi không có người con trai lạ mặt chạy vội chạy vàng đến trước mặt làm quen với mình, cô nhìn anh chằm chằm rồi chợt nhớ ra anh là ai sau đó cười chế nhạo anh rồi mới đáp lời:

- Thì ra là anh sao? Lâu ngày không gặp lại vẫn vô duyên như ngày nào. Anh bạn của anh dạo này khỏe chứ?

Kỳ Tường cảm thấy rất vui vì cô vẫn còn nhớ mình là ai, khi nghe tới về “anh bạn của anh dạo này khỏe chứ” thì anh cảm thấy hơi hụt hẫng và có cảm giác nhói nhói ở trong lòng, anh thầm nghĩ “chả lẽ trong mắt của cô ấy mình lại đáng ghét tới nỗi 1 câu quan tâm cũng không được hỏi sao. Anh nhanh chóng cười, đáp lại câu hỏi ấy:

- Bọn anh khỏe như trâu ấy. Thật là vui khi em vẫn còn nhớ anh. Dạo này học hành tốt chứ? Em có thể cho anh làm bạn với em được không?

Cô thì đứng nhìn anh chằm chằm với lối suy nghĩ “thằng cha này bị khinh hay cố tình không hiểu ý mình hỏi sao? Mình hỏi bạn ông mà chứ có hỏi ông đâu mà lại trả lời là bọn anh cơ chứ, đúng là hết chỗ nói. Đã vậy còn muốn làm quen với mình nữa à, đúng là khó hiểu. Mà thôi cứ ừ đại cho vui, sẵn đây bây giờ mình cũng rồi nên thử làm bạn với thằng cha họ Kỳ này xem có gì thú vị không”. Thế là cô cười tươi và lấy đi ra tất nhạc và nói:

- Vẫn tốt hết ạ, cảm ơn. Okie được thôi.

Kỳ Tường như trúng số cười toe tét vội lấy đi ra:

- Thế em cho anh số của em hoặc email của em được không??

Cô vẫn khuôn mặt bình thường trả lời:

- Okie, nhưng nếu làm phiền hoài là chặn đó nha, có gì mình nói chuyện sau nha. Bye bye

Đóa Lệ và vài người bạn vội chào anh rồi nhanh chóng bước thật nhanh, họ vừa đi vừa bàn tán khá vui vẻ. Chỉ có mỗi Kỳ Tường đứng cười như kẻ điên với cái điện thoại trong tay khi đang đứng giữa công viên mà thôi. Ai đi ngang anh đều không dám quay đầu lại nhìn mà chỉ biết cầm đầu đi thật nhanh mà thôi. Hình như anh chàng họ Kỳ này đã ý thức được hành động khác người của mình này giờ rồi nên đã mau chóng chỉnh chu lại phong độ của mình và giờ mới trả lời “okê bye em” thì nhìn xung quanh cô gái đã đi từ đời kiếp nào rồi. Thế là anh chàng họ Kỳ chạy một mạch ra bãi xe rồi chạy về.

Về nhà tới anh định kể cho thằng bạn thân biết anh đã gặp lại cô và đã có sdt của cô rồi nhưng sau một hồi đắn đo suy nghĩ thì anh quyết định là không nói cho thằng bạn đó biết, vì thế nào đấy cũng sẽ là mục tiêu được đem làm trò cười mà thôi.

Tiểu Lệ thì đang chuẩn bị đồ để hưởng thụ kì nghỉ hè ngắn hạn trong 2 tuần cùng với nhỏ bạn thân Hạnh Linh ở Thái Lan.

Từ lần gặp đó, số lượng tin nhắn mà Đóa Lệ nhận được tăng lên rất nhiều từ 1 vài tin nhắn của đám bạn ngoài ra các tin nhắn còn lại cô nhận được mỗi ngày đều là của Kỳ Tường. Ban đầu thì cô cảm thấy hơi phiền phức vì lúc nào cái tên vô duyên học kinh tế đó cũng nhắn tin với mình, nhưng rồi chả hiểu sao những lần sau đó cô lại có một cái cảm giác mong chờ tin nhắn của hắn ta. Rồi bắt đầu xuất hiện những cuộc gọi đêm của 2 người, những tin nhắn hết sức quan tâm đến nhau và từ từ lại khiến cho cô và anh càng gần gũi với nhau hơn, hầu như việc nhắn tin, gọi, chia sẻ cho nhau đã trở thành thói quen từ lúc nào mà cả 2 không hề hay biết. Kỳ Tường càng ngày càng thấy thích Đóa Lệ nhiều hơn và muốn được ở bên cạnh cô mỗi ngày, còn cô thì cũng có đôi chút cảm tình với anh, nhưng dù sao anh đối với cô vẫn là thằng cha vô duyên phiền phức đáng ghét không hơn tí tẹo nào. Trước một ngày cô chuẩn bị đi nghỉ hè với nhỏ bạn thân thì cô nhắn tin qua cho anh:

- Ngày mai tui đi Thái Lan chơi rồi, anh có muốn được tui mua tặng gì về cho không?

Kỳ Tường đang ngồi làm bài thuyết trình cho một bài kiểm tra giữa kì thì chuông báo tin nhắn reo lên, anh dừng tay và mở hộp tin ra đọc, xong rồi anh đuổi người ra và nhắn tin lại:

- Chà sao mà em sướng thế, đi Thái Lan luôn... Chả bù cho kẻ sinh viên năm cuối như anh đây phải thức đêm làm bài nộp giữa kì.. Huhu *icon buồn*... Em không cần mua quà cho anh đâu, chỉ cần em đi vui và khi về vẫn ổn hết thì đó là món quà anh cần rồi. Nhớ chụp hình nhiều và gửi cho anh coi nhé.

Tiểu Lệ đang nằm giỡn với cún cưng thì tin nhắn tới liền mở lên đọc cái tin nhắn ấy bỗng dưng lại có một cảm giác gì đó vui vui với một chút gì đó đang khiến cho mặt cô có cảm giác ngổ ngỗ. Lắc đầu mấy cái rồi trả lời lại:

- Xí, ai cần anh quản mấy chuyện vui hay không tui chứ. Vậy anh ráng ở nhà học đi nha lêu lêu trong khi đó tui sẽ tha hồ vui chơi thỏa thích và tui sẽ không mua quà cho anh đâu. Bye, giờ tui ngủ đây để 8 giờ sáng mai còn ra sân bay đi nữa. G9

Vừa bấm nút send xong và khi đọc lại tin nhắn mình mới gửi thì thấy mình đã nói cho hắn biết giờ mình ra sân bay mất rồi, giờ có hối hận cũng đã muộn màng rồi. Cô lấy gỗ vào đầu mình làm bầm “mày là đồ ngốc, tại sao lại phải nói cho hắn ta biết cơ chứ, chả lẽ mày muốn hắn ra tiễn mày chẳng? Tiểu Lệ ơi là Tiểu Lệ, mày đúng là đồ ngốc mà, tại sao mày không để ý trước khi gửi tin nhắn ấy.” Lát sau lại suy nghĩ tiếp “không biết hắn ta sẽ trả lời như thế nào đây, cầu mong là hắn bảo bạn nên không tới tiễn mình đi được”, cô tắt đt và leo lên giường ôm lấy chú cún cưng và ngủ. Anh chàng họ Kỳ cũng vừa mới xong bài thuyết trình, đang chuẩn bị đi ngủ thì tin nhắn tới, anh vội vàng mở đt ra rồi đọc tin nhắn. Tin nhắn lần này làm anh bật cười vì ngay cả anh không ngờ rằng hôm nay cô lại dễ thương tới như thế, anh ngẫm nghĩ “chắc cô ấy đang muốn ngày mai mình tiễn ra sân bay đây, nhưng mà với tính cách của cô bé này thì nếu mình bảo là okê ngày mai 8h sáng anh ra tiễn em có lẽ cô ấy sẽ không thích thậm chí sẽ tỏ thái độ phớt lờ mình, nhưng nếu mình nhắn là ngày mai anh bận rồi thì chắc chắn sẽ đúng như điều cô ấy nghĩ bây giờ. Vì thế mình quyết định sẽ nhắn là”

- Hề... Buồn quá ngày mai giờ đó anh có bài kiểm tra thuyết trình rồi làm sao đây. Thôi chúc em đi vui vẻ nhé. Thượng lộ bình an. G9 em. Mơ đẹp

Và tin nhắn đã được gửi đi, anh vẫn một lần nữa mở tin nhắn của cô ra đọc rồi tắt đèn đi ngủ.

23. Chương 6 : Trước Lúc Rời Xa (Tt)

Anh nhìn sang người đối diện thì hần quả thật đã gục đầu xuống bàn mà ngủ này giờ rồi. Khắc Lạc với lấy điện thoại đặt trên bàn rồi nhắn tin cho Đóa Lệ “ Không biết bây giờ có làm phiền em không nữa, em hãy tới địa chỉ này đón cu Kỳ nhà em về nhé, anh Khắc Lạc đây”. Anh trả lại điện thoại vào đúng vị trí cũ và ngồi nhắm nhĩ đồ ăn trong khi đợi Đóa Lệ đến nơi.

Tiểu Lệ đang dắt chú cún cưng đi dạo gần nhà thì nhận được tin nhắn đến cũng cùng lúc cô chuẩn bị khóa cửa ngủ, sau khi đọc xong thì nhanh chóng bắt taxi chạy đến địa chỉ trên. Vừa tới nơi, cô bước vào thì từ xa nhìn vào thôi, dáng vẻ của hai chàng thanh niên kia đang ngồi góc trong cùng là cô đã biết đây là Kỳ Tường với Khắc Lạc rồi, vì cô đã quen thuộc với ở họ có một điểm rất đặc biệt đó là luôn kề kề bên nhau cùng với cách mặc đồ cũng hao hao nhau. Đi lại gần bàn thì cô không khỏi ngạc nhiên khi thấy người yêu của mình lại đang nằm gục đầu xuống bàn trong một trạng thái say sấn như vậy, chỉ biết lắc đầu mà kéo ghế ngồi xuống kế bên anh ấy. Cô quay sang nhìn Khắc Lạc thì phát hiện trên mặt anh bị sưng trông giống như mới xô xác gây sự với ai nên cô bèn hỏi :

-Hôm nay mặt anh bị làm sao mà sưng vậy?

Khắc Lạc sờ vào chỗ sưng trên mặt mình rồi cười hì hì nói :

-Anh bị té thôi á mà, em không cần phải lo đâu. À mà giờ em đã ăn uống gì chưa? Thật ngại quá khi gần tới rồi mà còn làm phiền em như vậy.

Tiểu Lệ quan sát anh thật kĩ rồi trầm tư nói :

-Em biết hai người nhậu rồi có vấn đề gì nè nên mặt anh mới bị như vậy có đúng không , anh Khắc Lạc?? Em không la anh ấy đâu, anh nói thật cho em nghe đi.

-Đúng là không giấu cô sinh viên theo ngành tâm lý học rồi. Ừ thì thằng quỷ sứ đó có đánh vào mặt anh, nhưng không sao đâu, đây là kiểu bọn anh “ nựng yêu” nhau mỗi khi không hợp ý ấy mà. Thôi cũng trễ rồi để anh kêu tính tiền rồi dắt xe của nó ra cho em đeo nó về nhé.

Đóa Lệ im lặng quay sang nhìn Kỳ Tường vẫn đang gục đầu xuống bàn , thầm thở dài rồi bắt đầu nói với giọng điệu buồn bã:

-Thật ra thì, em...em cũng đã biết được là vài ngày sau anh Kỳ Tường của em sẽ đi du học bên Anh suốt tận 3 năm rồi. Vì sao em lại biết được chuyện này thì em vô tình nghe cuộc nói chuyện giữa mẹ anh ấy và dì tư giúp việc khi họ đang nói chuyện với nhau đó là “ Tháng sau thằng Kỳ nhà tôi thi xong tốt nghiệp thì nó sẽ đi du học bên Anh , mà ngay tháng đó tôi với bố của nó có công chuyện đột xuất ở bên Ý rồi nên dì tư thay tôi chăm sóc nó và phụ nó thu xếp hành lí để đi du học nhé” ...chuyện đó em biết được là do tháng trước khi tụi anh thi tốt nghiệp, em được anh ấy chở qua nhà chơi cho biết nên em mới vô tình nghe thấy thôi... Em không muốn nhắc đến vấn đề này hay hỏi về nó vì không muốn tạo áp lực cho anh ấy. Nhưng không sao đâu, em xem đây như là sự thử thách cho tình yêu của tụi em thêm nồng nàn và thắm thiết hơn.– tay cô vừa nắm chặt lại với nhau rồi nói tiếp – dù sao sẽ tốt hơn khi đợi anh ấy tự chủ động nói cho em biết vào lúc anh ấy cảm thấy thích hợp nhất, anh nhỉ?

Cô ngược mắt nhìn sang Khắc Lạc và mỉm cười rồi nhanh chóng đảo mắt nhìn về Kỳ Tường với một ánh mắt chất chứa nỗi buồn.

Khắc Lạc chỉ biết lắng nghe, nhưng tại sao anh lại cảm thấy mình đau lòng và cảm thấy thương cho cô bé Tiểu Lệ, biết chuyện người mình yêu đi du học tận 3 năm mà vẫn bình thường như chưa biết gì thì quả là

hay rồi, đằng này cô còn không trách móc mà lại có thể mỉm cười như vậy. Anh muốn kéo cô lại và ôm vào lòng để an ủi, nhưng với lí trí của một người bạn thân thì anh đành phải im lặng làm nơi chuốt bầu tâm sự cho cô ấy mà thôi. Đóa Lệ bắt đầu nói tiếp :

-Mà thôi, bỏ đi ... xem như em chưa nói gì đi nhé, anh giữ bí mật về chuyện này dù em được không? Mình phải mau tính tiền để em còn đưa anh ấy về nhà một cách an toàn nữa.

24. Chương 11: Có Những Cuộc Gặp Gỡ Do Người Ta Tự Định Lấy 2

Sáng hôm sau, anh dậy rất sớm, chạy xe qua công viên nơi anh gặp cô. Anh chàng họ Kỳ kiếm nơi ẩn mình để quan sát xem hôm nay cô bé Tiểu Lệ có dậy chạy bộ trước khi đi chơi không thì từ xa bóng dáng cô gái ấy đã xuất hiện và đang chạy bộ cùng với chú cún cưng bên cạnh mình. Anh tính chạy ra bắt chuyện nhưng vì sợ cô biết được anh nói dối là đi học để không tiễn cô thì không hay cho lắm nên đành ngồi ngấm cô vậy. Tiểu Lệ dừng lại rồi lấy đt ra đọc tin nhắn của anh vào tối qua. Cô mỉm cười như có điều gì đó đã như ý muốn của mình, cô liền nhắn tin lại:

- Tui nói vậy không có nghĩa là tui muốn anh ra tiễn tui đâu, chỉ là tui vô tình nhắn thôi. Thế anh lo đi học đi. Chào buổi sáng tốt lành.

Chuông báo tin nhắn reo lên, anh vội mở ra đọc. Đúng như những gì anh suy đoán về tính cách của cô bé này, anh cứ đọc đi đọc lại rồi lại ngồi cười, những lúc như thế anh lại vô tình khiến cho bao con tim của nữ sinh khác phải rung động bởi nụ cười của mình rồi. Anh đứng lên trả tiền với khuôn mặt lạnh lùng như vốn có của mình, rồi chạy một mạch sang nhà thằng bạn thân họ Khắc kia để bàn bạc vài chuyện.

Khắc Lạc sau một ngày đi ăn đám cưới của người xưa về thì tinh thần có mấy phần không được vui. Anh cảm thấy mình cô đơn hơn và chẳng hiểu trong lúc này trong đầu lại hiện lên khuôn mặt đang mỉm cười của Tiểu Lệ, anh lắc đầu liên tục. Trong lúc không để ý thì thằng bạn họ Kỳ đã đứng trước mặt của mình rồi, trông hẳn ta có vẻ đang vui sướng vì chuyện gì đó nên khuôn mặt tươi tắn hẳn lên. Anh ngược mặt lên hỏi:

- Con gió nào đưa Kỳ sang đây? Có chuyện gì muốn nhờ tao phải không?

Kỳ Tường nhìn thẳng bạn hồi lâu rồi ngồi xuống bên cạnh nói:

- Tao nhớ mày nên qua đây coi mày còn sống hay chết rồi. Đùa thôi, bữa giờ tao có nhắn tin nói chuyện với Tiểu Lệ, và hôm nay em ấy sẽ đi Thái Lan chơi 2 tuần lận, tao tính rủ mày 1 ngày sau bay ra Thái Lan chơi luôn, mày thấy sao??

Tôi đã kiếm đủ tiền mua ô tô chỉ trong 2 tháng

Làm lớn ngực của bạn trong 3 ngày!

Khắc Lạc nghe xong thì cau gắt với anh và đáp:

- Giờ mày còn tâm trạng để đi chơi sao hả Kỳ? Bố mày ổng chuẩn bị xong hết mọi giấy tờ du học cho mày rồi kìa, mày không lo mà đi du học hoặc từ chối đi. Ở đó mà mơ mộng tới Tiểu Lệ gì của mày hoài. Mày không thấy nhỏ đó vô vị sao? Tao thấy nó chẳng có gì thu hút chẳng hiểu sao mày lại mê nó. Nó đi chơi thì kệ đi, hơi đâu lại lo lắng. Tao không đi với mày đâu, mày muốn tiễn nhỏ đó thì tự đi đi. Tao đang không vui.

- Haiss... Bố tao muốn làm gì là chuyện của ổng, chuyện tao đi du học Anh thì tao đã hứa với mẹ tao là sẽ đi rồi nên mày đừng lo là tao sẽ bỏ trốn như hồi đó nữa. Uhm, chỉ mình tao mê Tiểu Lệ thôi là đủ rồi, mày không phải nói như vậy đâu. Nếu mày không vui thì tao về đây, không phiền mày.

25. Chương 7 : Chỉ Cần Hứa Thì Sẽ Đợi

Khắc Lạc đứng dậy rồi đi tới và dìu Kỳ Tường cùng cô ra chỗ quầy tính tiền sau đó dìu thẳng bạn say sấn kia ra cổng để nhân viên dẫn xe ra. lát sau, khi anh đã đặt thẳng bạn mình lên yên xe và chuẩn bị mọi thứ an toàn rồi thì mới yên tâm đi vào dất xe của mình ra. Trên đường chạy về gần tới nhà của người yêu, cô lại dừng xe cách đây 100 mét bước xuống xe và đang loay hoay chuẩn bị lấy điện thoại ra gọi cho báo cho bố mẹ biết là hôm nay mình về trễ, thì bất chợt có đôi bàn tay vòng eo ra từ đằng sau và ôm lấy thật chặt và nói :

-Lại hành động ngốc nữa rồi cô nương của anh. Anh giả vờ say thôi chứ bao nhiêu bia đó nhằm nhò gì với anh đâu chứ, chỉ là khi đang uống thì anh cảm thấy hơi mệt đâm mới chớp mắt tí thôi, ai ngờ thằng Bèò lại làm quá mọi chuyện lên, buổi tối rồi còn dám nhắn tin báo em chạy ra đón anh về. Thật tình, bực nó hết sức. Em đang định gọi cho ai vậy, em yêu?

Bỗng nhiên cô cảm thấy khóe mắt hơi cay, cô đưa tay lên để chặn giọt nước mắt nó lại, rồi dịu dàng đáp:

-Em gọi về nhà báo cho bố mẹ biết là hôm nay em về trễ nên bố mẹ không cần đợi cửa chờ em về. Anh hay lắm, còn giả bộ say nữa chứ. Ngày mai em sẽ xử lí anh sau, nếu giờ anh tỉnh rồi thì anh vô nhà đi, em sẽ bắt taxi về nhà.

Kỳ Tường bước xuống xe nhưng vẫn vòng tay ôm lấy cô, anh thầm ước khoảnh khắc này phải chỉ dừng lại mãi, để cô vẫn ở mãi trong vòng tay của mình. Anh cúi đầu xuống kề sát vào tai của Tiểu Lệ nói :

-Em gọi đi, rồi sau đó anh sẽ đưa em đi đến một nơi này chỉ có duy nhất anh biết mà thôi, và giờ đây em sẽ là thứ hai biết nơi này. Anh mong rằng em sẽ thích nó .

Tiểu Lệ ngoan ngoãn gật đầu rồi gọi cho gia đình, lát sau cô đưa chìa khóa xe cho Kỳ Tường và nhanh chóng leo lên yên sau ngồi. Thế là anh rồ ga cứ thế chạy trên con đường dài , một hồi sau, anh dừng xe lại trước một ngôi nhà nhỏ, quay sang nói với cô :

-Đóa Lệ, em thấy ngôi nhà này trông như thế nào?

-Wow, ngôi nhà này rất đẹp , có cả sân vườn nữa. Mà đây là nhà của ai vậy ? – Đóa Lệ ngấm nhìn ngôi nhà thật lâu , cô không khỏi rời mắt khỏi khung cảnh của nó được bởi vì trông nó rất đẹp và đầy thơ mộng . Cô đã từng ước mình sẽ có một ngôi nhà như vậy, và sẽ sống ở trọn cùng với gia đình nhỏ của mình. Nhưng cô vẫn thắc mắc là tại sao anh lại đưa mình đến đây.

Kỳ Tường bế cô xuống xe , đi tới mở cánh cửa và dắt xe vào, anh vừa đi vừa nói :

-Ngôi nhà này là của ông nội xây tặng riêng cho anh, ông nói “ đến khi cháu có bạn gái rồi thì hãy dẫn cô bé ấy về đây chiêm ngưỡng ngôi nhà của riêng hai đứa nhé” và lúc đó thì anh vẫn còn nhỏ lắm nên vẫn không quan tâm chuyện này. Cho tới khi anh gặp được em, thì câu nói ấy của ông lại xuất hiện trong đầu của anh. Vì thế đây là lí do anh đưa công chúa của anh đến đây để chiêm ngưỡng ngôi nhà của hai đứa mình sẽ ở sau này”

Vừa nói xong, anh gạt chân chống xe , rồi quỳ xuống nhìn cô với ánh mắt đầy trìu mến, anh nắm lấy bàn tay Tiểu Lệ lên, còn một tay thì rút từ trong túi quần ra một hộp nhỏ màu hồng, anh dịu dàng nói :

-Ôi Đóa Lệ, ngày hôm nay, anh muốn được tỏ tình với em. Em có chấp nhận làm bạn gái của anh và sẽ chấp nhận chờ đợi anh hai năm không?

Tiểu Lệ lúc này mặt ửng đỏ , nước mắt thì lại rơi ra. Cái cảm giác bây giờ của cô đó chính là hạnh phúc không gì có thể diễn tả được, tay cô nắm lấy bàn tay anh khẽ gật đầu đáp :

-Em rất hạnh phúc...em ...em không biết nói gì hơn nữa Kỳ Tường à. Em vui lắm. Vì đây là lần đầu tiên có người cầu hôn tỏ tình với em. Em...

Kỳ Tường đứng dậy và kéo cô vào lòng ngấm nhìn thật lâu rồi khẽ trao nụ hôn của mình đến cô.

Tối hôm đó, cặp đôi Kỳ Tường và Đóa Lệ đã có một đêm ở bên nhau thật nồng nàn ân ái. Sáng hôm sau, khi đang nằm ngủ thì Tiểu Lệ nghe tiếng gọi mình với giọng điệu vô cùng dịu dàng trìu mến : “ Chào buổi

sáng em yêu, dậy đi nào. Anh đã chuẩn bị bữa sáng cho em rồi.” Cô ngồi dậy nhìn anh đang ngồi bên cạnh mình rồi mỉm cười thật tươi.

Đôi khi chỉ cần một lời hứa từ một người mà mình yêu rằng họ sẽ quay về bên mình thôi thì chắc chắn con tim sẽ gập đầu đồng ý chờ đợi một cách ngây ngô chân tình nhất. Đoá Lệ nghĩ thế, cô nhớ về đêm qua anh đã quỳ xuống tỏ tình mình chỉ cần nhớ thôi mà tim cô như đã bắt đầu loạn nhịp. Buổi sáng hôm ấy, hai người dùng chung bữa ăn sáng trong ngôi nhà dành riêng cho họ sau này.

26. Chương 12: Có Những Cuộc Gặp Gỡ Do Người Ta Tự Định Lấy 3

Kỳ Tường đứng dậy hờn với thằng bạn thân rồi một mạch dẫn xe ra ngoài và thở dài, anh biết được tâm trạng hiện giờ của hắn nên giờ mình muốn trách hay gì cũng chẳng được. Anh chạy về nhà thì thấy chú Lâm và cô con gái Diễm Quỳnh đang ngồi trong phòng khách nói chuyện với bố mẹ mình vô cùng vui vẻ, anh bước vô và chào mọi người rồi bước nhanh tới cầu thang thì bố anh lên tiếng hỏi chuyện:

- Con không biết như thế nào gọi là phép lịch sự tối thiểu hết sao Kỳ Tường? Chú Lâm với bé Quỳnh qua nhà chơi từ sáng tới giờ chỉ mong gặp con để trò chuyện mà giờ con về chỉ cần chào thôi là xong sao? Đi ra đây nói chuyện nào.

Diễm Quỳnh đã nhanh trí nói đỡ dùm anh:

- Dạ không sao đâu bác trai, chắc sáng nay anh ấy tập thể dục nhiều nên giờ hơi mệt đâm ra không ở lại nói chuyện được. Con với bố của con không có trách hay để bụng đâu. Mong bác trai đừng la rầy anh ấy ạ.

- Con bé này khéo ăn nói ghê đấy, thôi được rồi ông à, đừng la rầy con nó nữa, lát nó còn phải tới trường nữa mà. Con mau lên tắm rửa đi. Để mẹ kêu di tư đem đồ ăn sáng lên phòng cho con nhé con trai cưng của mẹ. – một giọng dịu dàng và đầy yêu thương của mẹ Kỳ Tường đã làm tan đi không khí nặng nề mà do 2 cha con tạo ra. Và cũng vì lý do đó mà anh chẳng còn tâm trạng đâu ra tiền Tiểu Lệ của anh đi chơi cả, anh chỉ biết nhấn cho cô:

- Em đi vui nhé. Khi nào về anh sẽ ra đón em vậy. Bye em.

Tiểu Lệ thì đã đến sân bay, đang chuẩn bị bước vô phi trường thì đt reo lên, cô đọc tin nhắn rồi bước đi vào phi trường với một suy nghĩ khá buồn “anh ấy không tiễn thì lần sau có về cũng chẳng đón mày đâu, hôm qua mày quả là con ngốc mà Tiểu Lệ”.

Sau hai tuần xóa thả ga ở Thái Lan thì cuối cùng ngày nhập học cũng đã tới. Cô háo hức vì cuối cùng ước mơ được làm tâm lý học của cô đã thành thật. Có những ước mơ, không chỉ ước thôi là đủ mà nó còn cần sự phấn đấu cố gắng hết sức để biến nó thành sự thật. Vì thế đã dám ước mơ thì hãy mạnh dạn biến nó thành sự thật dù chỉ với 1 hy vọng nhỏ nhoi thôi. Một ngày kia, cô đang nằm chờ tin nhắn của Kỳ Tường tới thì có một tin nhắn tới với nội dung:

- Hi em! Dạo này em vẫn khỏe chứ? Học hành sao rồi?? Anh nhớ em lắm, em có thể gặp anh vào ngày nào đó được không?

Cô đang lim dim ngủ bỗng nghe tin nhắn tới, cô vội mở đt lên với tâm trạng vui, nhưng khi vào mục tin nhắn cô thấy sdt khá quen sau một hồi lâu nghĩ ra ngay đó là anh chàng người yêu cũ đây mà. Đoá Lệ cầm đt lên và đang băn khoăn có nên trả lời tin nhắn này hay không, suy nghĩ một hồi lâu cô quyết định trả lời:

- Chào anh, em vẫn khỏe cảm ơn anh đã hỏi thăm. Em học cũng tốt lắm. Có dư thừa khi anh nói câu đó không? Okie, vậy anh chọn địa điểm và ngày giờ đi! Hiện giờ em đang bận chút việc anh cứ nhắn địa điểm và ngày giờ nếu đi được em sẽ đi.!!

Cô nhập xong nội dung và send đi tức thời thì Kỳ Tường gọi đến, cô bắt máy với giọng điệu buồn:

- Alô...!

Kỳ Tường nghe giọng cô buồn không như mọi hôm, anh cảm thấy rất lo liền hỏi:

- Em sao thế? Nay có chuyện gì buồn à? Nào tâm sự anh nghe. Tại này giờ anh bận học bài nên không nhắn tin cho em được, sorry nhé.

- Ồ... Tui đâu có bị gì đâu.. Tui cũng bình thường mà.. Hồng có chuyện gì hết trơn cả hi... Vậy giờ anh học xong chưa? Hình như bữa anh bảo sắp thi hử?
- Thật không đấy cô bé? Anh mà biết em nói dối anh là em biết tay với anh đó nhá. Ồm ừm, tuần sau là anh thi rồi, bài vẫn còn nhiều nhưng giờ anh đang nghỉ lao nên mới gọi cho em nè. Tối thế em vẫn chưa ngủ sao?
- Thiệt và anh nên tin điều đó đi... Hồng có nói dối anh à hihi.. Thiệt 100,1% luôn hihi. Tí nữa tui mới ngủ lận, tại tui đợi ai đó làm thủ tục xong mới ngủ được... À không gì đâu.
- Dữ lun..100% cũng đủ chết rồi nay lại thêm vụ 100,1% nữa cơ à thế thì anh tin em 100,2% luôn đó. Thủ tục?? Thủ tục gì vậy em??
- Hihihi.. À không gì cả, nói linh tinh thôi. Thế nhé, anh ngủ ngon.
- À ừ, vậy chắc anh nghe lầm rồi, thôi tối rồi em mau ngủ đi nhé, thức khuya quá sau này không có sức thức để làm thuyết trình cho bài tập giáo viên giao đâu. Em ngủ ngon, nếu có chuyện gì thì đừng ngại chia sẻ với anh nhé, được không?
- Dạ, à.. Ồ.. Thì.. Thật ra cũng có chuyện muốn với anh nhưng mà... À mà thôi không gì đâu.
- Ồ ừ.. Ủa sao thiếu thiếu cái gì đó em ơi... Hình như là...
- Thiếu gì anh?? Hình như gì anh??
- Moahz, anh chúc em ngủ ngon nhé. Thương em.
- Anh giữ mà hôn người yêu anh đi, tui không cần đâu. Bye ngủ ngon.

27. Chương 8 : Bên Em

Thế là ngày đầu tiên sau khi kì thi tốt nghiệp đã kết thúc, với Kỳ Tường lần này không gì hạnh phúc hơn. Nhưng anh vẫn còn một chuyện vẫn chưa nói với Tiểu Lệ đó chính là chuyện mình đi du học, trong lúc đang ngồi trầm tư suy nghĩ trên phòng của mình thì có tiếng gõ cửa, anh lên tiếng hỏi ai thì người đó tự động bước vào rồi choàng tay từ sau ôm lấy cổ anh và nói :

-Này ông kia, chỉ còn 3 ngày nữa là đi du học bên Anh rồi, ông đã mua đồ hết chưa? Bữa giờ từ khi có người yêu rồi thì quên lém nhỏ Còi này rồi phải không? Hờn dễ sợ.

Anh gỡ đôi tay đang ôm choàng lấy cổ mình ra, nét mặt trầm tư khi này đã biến đổi thành lạnh lùng khó chịu , anh đứng dậy và đáp :

-Chuyện đó Còi khỏi lo, tui chuẩn bị xong hết rồi. Ừm, có người yêu thì phải quan tâm tới người yêu của mình chứ. Còi không mau có người yêu đi để dành thời gian quan tâm cho người ấy nữa. Hôm nay qua kiểm tui có chuyện gì à?

-Xi...tui cũng có yêu một người nhưng mà người đó đâu thềm ngó ngang gì tới tui đâu. À nhớ ông nên qua gặp ông tí rồi lát đi mua sắm vài món linh tinh khi qua bên đó dùng thôi. Ông muốn đi chung với tui không?

Kỳ Tường vẫn giữ khoảng cách với Diễm Quỳnh, anh đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài đó thật lâu rồi đáp :

-Hôm nay tui bận rồi, không đi được.

Diễm Quỳnh đi đến gần anh , kè sát vào tai anh nói :

-Tranh thủ chào tạm biệt cô người yêu hạ lưu ấy đi để rồi còn qua đó học hành nữa.

Kỳ Tường quay sang nhìn cô với ánh mắt sát lạnh sau đó nhặt nhéo nói :

-Nếu không vì lợi nhuận của cả hai bên thì tôi cũng chẳng hứng thú đi du học với Diễm Quỳnh đâu. Còi vừa bảo ai là hạ lưu ? Nếu thế thì xin mời đi ra phòng tôi ngay lập tức. – nói xong anh lại quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Diễm Quỳnh nhìn anh cười khẩy, cô cố tỏ ra bình thường dù bên trong cô vô cùng bức tức Đóa Lệ vì đây là lần đầu tiên cô bị Kỳ Tường đối xử lạnh nhạt tới như thế, mối thù này cô nhất định sẽ trả. Cô hạ giọng nói :

-Huhu, hôm nay có người vì người yêu mà nặng nhẹ với tui kìa. Thôi, không ghẹo ông nữa. Tui đi đây. Hẹn gặp lại nhau vào 3 ngày sau nhé. Moahz – trước khi ra khỏi phòng, dù biết anh sẽ không thèm quay lại tiễn cô nhưng cô vẫn mi giọng anh trước khi đi.

Trưa hôm đó, anh hẹn Tiểu Lệ đi chơi, trong suốt cuộc hẹn đấy anh hầu như không rời mắt ra khỏi cô dù chỉ một giây. Anh thương cô nhiều lắm, càng ngắm nhìn những khoảnh khắc cô vui cười như thế này thì lại càng khiến anh chỉ muốn duy nhất một điều đó được ở cùng cô mà không hề phải quan tâm đến địa vị hay gia cảnh. Nhưng nhìn cô càng vui cười trong hạnh phúc bao nhiêu anh lại thầm trách số phận mình bấy nhiêu, anh trách số phận rằng “ tại sao bố anh lại là người tham vọng quan trọng gia cảnh đến thế cơ chứ? Tại sao ông lại dễ dàng đánh giá người khác chỉ cần nhìn vào gia cảnh? Đóa Lệ tuy chỉ là cô gái bình thường không phải là kim tiểu thư như Diễm Quỳnh kia nhưng khi ở bên Đóa Lệ thì anh cảm thấy thật bình yên và hạnh phúc. Anh phải làm sao đây.” Trong lúc đang ngồi thừ người ra với hàng đồng lồi suy nghĩ vu vơ ấy thì Tiểu Lệ đi từ xa tới trên tay cầm hai cây kem và cô mỉm cười tươi nhìn anh nói :

-A Tường ơi. Nãy giờ đợi em lâu không? Chỗ bán kem đông con nít tới mua quá nên em phải nhường các em ấy hết rồi mới tới lượt mình ấy. Vừa mua xong là em cấp tốc chạy về chỗ anh đang ngồi liền nè.

28. Chương 13: Người Yêu Cũ

Cuộc nói chuyện cùng với Kỳ Tường cũng đã ngừng, cả 2 đều cảm thấy rất vui và thoải mái trong suốt cuộc trò chuyện, Đóa Lệ đọc tin nhắn mới đã đến trong lúc đang nói chuyện đấy mà cô chưa đọc. Mở hộp tin ra, nội dung trong tin nhắn hiện ra:

- Ủ. Thế vào ngày mai lúc 8h sáng ở quán cà phê mà em thích nhé. Thôi nếu em bận rồi thì thôi vậy. Chúc em ngủ ngon nhé!

- Okie, hẹn anh vào ngày mai. Cảm ơn.

Nhắn xong cô cảm thấy có điều gì đó không vui lắm, có cảm giác không thích vào cuộc hẹn ngày mai chút nào cả. Cô lại có cảm giác “ưng ả” khi nhớ về câu “moahz, thương em” của Kỳ Tường ban nãy mới nói xong, thì cái cảm giác không vui khi nhận tin nhắn của người yêu cũ cũng đã tan biến đi mất. Nằm suy nghĩ lâu, cô lấy đt ra và nhắn tin cho Kỳ Tường:

- Không biết giờ có làm phiền anh không? Ngày mai anh rảnh hông? Cỡ 8h sáng anh có phải đi học gì không? Nếu hông có thì đi cafe với em nhé, được không anh?

Kỳ Tường đang cắn răng ngậm bút suy nghĩ về bài làm bỗng nghe tiếng chuông của tin nhắn tới, anh đọc tin nhắn xong không khỏi ngạc nhiên vì tin nhắn này đã có sự thay đổi hơn mọi ngày đó là từ “tui” hằng ngày nay đã đổi sang từ “em” rồi, anh không biết nên vui mừng hay sao nữa, trả lời tin nhắn:

- Ngày mai đó hả em? Ủ anh rảnh, vậy mai anh qua đón em ha?

5phút sau tin nhắn tới, không ngoài sự mong đợi, suy nghĩ của cô là anh sẽ đi với cô khi cô mở ra đọc tin nhắn của anh. Có cảm giác gì đó rất lạ khi đọc tin nhắn đó, không đợi lâu cô liền trả lời:

- Okie. Vậy sáng mai anh chạy qua chỗ công viên gần nhà em rồi chúng ta đi nhé. Thôi em đi ngủ đây. Mai anh nhớ đến sớm đó nha.

- Tuân lệnh. Anh biết rồi. Em ngủ ngon... Thương em.

Màn đêm đã buông xuống khắp thành phố, Đóa Lệ chìm vào trong giấc ngủ ngon. Bình minh lên đón chào ngày mới tốt lành và căng đầy sức sống, cô dậy từ sáng sớm đi tập thể dục vừa về tới nhà ngồi trên chiếc

ghế cầm đt trên tay định gọi báo thức Kỳ Tường dậy chưa kịp gọi cho anh thì anh đã gọi đến cho cô, cảm giác rất vui và điều đó làm cho cô nhớ đến những thói quen khi xưa cùng với người yêu cũ. Cô bắt máy với giọng vui vẻ, cô nói:

- A.. Lô... Em nghe nè...

- Ô.. La... Anh nghe đây.. Em dậy rồi hả? Em mới đi tập thể dục về và đang định gọi cho anh đúng không nè?

- Bingo., sao anh biết hay quá vậy. Ai báo trước cho anh sao mà anh biết là em đang định gọi cho anh vậy. Anh dậy chưa. Nếu dậy rồi thì qua nay ăn sáng với em rồi chúng mình đi luôn.

- Anh mà lại. Okê, vậy em đợi anh 15' anh sẽ có mặt ở công viên gần nhà em yêu liền. Đợi anh đó nhá, đừng đi đâu đấy.

- Okie anh, mau mau nha, em chờ đó. Lâu quá thì ở nhà nhè

- Okê anh biết rồi. Moazh

Cô cúp máy rồi đi thay đồ để lát đi gặp người yêu cũ, vẫn còn chút tình cảm gì đó với người ấy mặc dù trong suốt thời gian qua bản thân đã luôn cố nhận thức rằng mình đã quên được nhớ về kí ức buồn đó nữa nhưng thật sự mà nói thì trong lòng vẫn còn nhung nhớ người yêu cũ. Chỉ cần nhắc đến 3 từ người-yêu-cũ thôi thì tim cô đã bắt đầu cảm thấy đau nhói vì không biết bao nhiêu kí ức xưa lại ùa về trong đầu của mình. Lấy tay gạt đi dòng nước mắt vô thức tuôn rơi từ đôi mắt của mình, Tiểu Lệ hít một hơi thật sâu rồi trang điểm để cùng Kỳ Tường đi gặp mặt một người cũ đã từng thương yêu.

Kỳ Tường đã đến công viên chờ đợi, anh hôm nay mặc đồ rất đơn giản nhưng vẫn toát ra bên ngoài một vẻ lịch lãm và đẹp trai, cũng vì thế mà trong suốt quãng thời gian đến và đợi Tiểu Lệ thì đã không biết bao nhiêu ánh mắt của các cô gái nhìn anh một cách say mê không những thế một số trong đám người con gái đã bạo dạn tới làm quen với anh nhưng... Cái kết quả mà bọn họ nhận được từ anh chàng lạnh lùng ít nói họ Kỳ này đó là câu nói "Tôi đã có người yêu rồi. Cảm phiền xin đứng xa tôi ra." Đóa Lệ từ xa đi tới thì đã thấy xung quanh anh đã bị bao vây bởi những người con gái khác, cô vừa đi vừa ôm bụng cười kiêu đắc trí không ngờ kẻ vô duyên đáng ghét chỉ đẹp ở bề ngoài như anh ta mà lại thu hút nhiều cô gái phải bao vây như vậy – cô nghĩ thế rồi chẳng hiểu sao càng đi đến gần thì càng cảm thấy khó chịu thế này, chẳng biết cái cảm giác bây giờ của cô là do đâu mà ra nữa. Tiểu Lệ bèn lên tiếng giải vây cho hẳn ta: "Anh yêu à, em xin lỗi vì em sửa soạn hơi lâu lát em sẽ bù lại cho anh yêu nhé". Thế là anh chàng họ Kỳ tên Tường đó cuối cùng được giải thoát ra khỏi đám nữ háo sắc đó, anh mừng rỡ bước xuống xe và đi tới ôm siết lấy cô và hôn lên đôi má đang ửng hồng vì bất ngờ bị anh ôm lấy. Sau đó anh bế cô đặt lên xe mình, cẩn thận đội nón bảo hiểm cho cô. Và hai người xuất phát tới quán cà phê mà Tiểu Lệ đã hẹn với người yêu cũ. Xuyên suốt quãng đường tới quán ấy, cô cứ như nửa muốn nói rõ ràng vấn đề của cuộc hẹn hôm nay là muốn dẫn mặt người yêu cũ mà thôi chứ thật sự cô không có ý khác, nhưng chẳng hiểu sao một nửa khác thì cô lại muốn có một cuộc hẹn cà phê này với anh cùng với một tư cách gì đó có thể tạm gọi là "trên mức bạn bè một tí". Cứ thế cho tới khi bánh xe dừng lại trước cửa quán, Đóa Lệ bước xuống xe, đảo mắt nhìn xung quanh quán vài lần và trong lòng cô lúc này đây có một thứ gì đó rất đau nhói không thể dễ dàng đối diện được. Cảnh vật không thay đổi, mà tại sao lòng người thương lại đổi thay. Chưa chát làm sao, có phải nước mắt của cô đang rơi ra không? Không phải đâu, chắc chắn là như thế... Tiểu Lệ đưa tay lên quệt đi giọt nước mắt đang lăn dài xuống gò má, cô nhanh chóng lấy lại tinh thần trong khi đợi Kỳ Tường gửi xe. Tại sao trong đầu cô cứ muốn quay về thế kia, chẳng phải cô muốn chứng tỏ cho kẻ phản bội đó thấy rằng những tháng ngày xa hẳn, cô đã tìm cho mình một nửa mới rồi sao? Chẳng phải tới qua cô đã quyết định như thế rồi sao? Thì hà cớ gì bây giờ đã tới quán rồi thì cô lại muốn quay về nhà? Hàng vạn câu hỏi đang được đặt ra trong đầu của cô, thì bất chợt có bàn tay ai thật ấm áp đang nắm lấy tay cô rồi cô nghe thấy giọng nói có chút ấm áp khi gọi tên của cô. Đó là Kỳ Tường, anh đã đứng bên cạnh này giờ và tay anh thì vẫn đang nắm lấy tay cô và anh cất tiếng:

- Đóa Lệ ơi, Anh thật xin lỗi, bãi xe đông quá bắt em phải đứng đợi rồi, nào vô trong quán ngồi và thưởng thức nước thôi nào. Chắc này giờ em đứng đợi anh lâu như vậy thì chắc em khát nước phải không? Thế thì phải nhanh chóng vào trong kiếm chỗ ngồi và gọi cho em mới được.

Anh vừa nói dứt câu cánh tay ấy vẫn đang nắm chặt lấy tay cô không buông, cô quay sang nhìn anh vô tình

nhận được nụ cười tỏa nắng của anh đang mỉm cười với mình. Tim cô lại một lần nữa lạc nhịp, sự buồn bã này giờ trong cô đã tan biến mất. Tại sao anh lại kì diệu tới như thế, như thể anh biết được rằng cô đang buồn đang lo vì một chuyện gì đó. Bước vào trong quán, thì một chàng trai thanh niên cỡ 20 mấy đứng dậy ra dấu hiệu với cô. Bàn tay cô bắt đầu toát hơi lạnh và có cảm giác bây giờ như đang cố muốn trốn tránh điều gì, không hiểu sao bàn tay cô đã được nắm chặt hơn, hơi ấm áp từ bàn tay kia đang truyền qua cô, tinh thần cô đã từ từ ổn trở lại. Đó là Lê nắm chặt lấy bàn tay ấy rồi bước tới cái bàn của chàng trai kia. Kỳ Tường hình như đã biết được tại sao lại có cuộc hẹn này nên anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đối diện với nó. Anh giữ thái độ bình tĩnh bước đi cùng với Tiểu Lệ. Chàng trai kia đứng lên chào và đưa tay ra bắt tay với Kỳ Tường nhưng anh ta chỉ nhận được cái gật đầu. Kỳ Tường kéo ghế cho cô ngồi, và lấy menu chọn nước cho cô uống. Trong lúc anh chuẩn bị kêu nước thì anh chàng đó đã lên tiếng gọi trước: “Cho cô ấy một ly capuchino lạnh ít đá với ít đường.” Đó là Lê giật mình, đưa mắt nhìn người yêu cũ của mình bèn suy nghĩ “tại sao anh lại phải làm như vậy chứ? Anh muốn chứng tỏ là anh vẫn còn thương tôi sao? Hay là anh muốn biết đây có phải là người yêu mới thật sự của tôi không? Ngu xuẩn, dù anh có ra vẻ như thế nào đi chăng thì những tình cảm hồi đó cũng đã chết mòn hết rồi, Quý Thành”, bỗng nhiên cô lên tiếng:

- Thật bất ngờ khi anh vẫn còn nhớ rõ loại nước em thích uống nhỉ. Nhưng mà giờ em không còn thích loại nước đó nữa rồi. Nên chị phục vụ làm ơn gạch loại nước đó đi dùm ạ. Đợi người con trai ngồi bên cạnh em gọi đã. Cảm ơn chị.

29. Chương 8 : Bên Em (Tt)

Kỳ Tường nhìn cô đang cười tươi và cầm hai cây kem trên tay đứng trước mặt mình, anh đứng dậy ôm cô vào lòng mình, anh dường như đang cố kìm nén nước mắt đang chuẩn bị tuôn ra, dịu dàng anh nói:

-Tiểu Lệ, em biết không? Lần đầu tiên gặp em, anh đã từng rất khó chịu với em, vì em mà anh xém nữa trễ học đã thế em không những khiến anh gặp phải phiền phức về vụ tai nạn xe mà em còn vô tình bắn vào tim anh một mũi tên tình yêu. Anh chẳng hiểu vì sao anh ngày lại thương em nhiều hơn khi chúng ta trò chuyện với nhau. Và tự bao giờ anh chẳng muốn rời xa em dù chỉ một giây xa em thôi anh đã cảm thấy rất cô đơn và trống vắng lắm rồi. Em hãy hứa với anh là đừng bao giờ rời xa hay buông tay anh , em nhé. Anh thương em rất nhiều. Nhưng em đừng nghĩ gì khi nghe anh nói từ “thương” em nhé, vì anh sẽ nói từ “yêu” vào giây phút trọng đại và đầy thiêng liêng hơn .

Đó là Lê hai tay dơ cao lên để không làm bắn áo của anh, cô đỏ mặt vì những câu nói này của anh người yêu đang ôm mình đây. Giờ đây Tiểu Lệ đang rất hạnh phúc vì anh từ lần này tới lần khác khiến cô cảm thấy mình là cô gái hạnh phúc nhất. Dù cho trước đây, cô đã từng yêu một người, nhưng chưa bao giờ như hôm nay đã khiến cô rơi nước mắt vì hạnh phúc. Cô thầm nghĩ “ có lẽ cái kết thúc của mối tình cũ ấy chỉ là cái mở đầu cho cuộc tình mới chân thật hơn và đáng trân trọng hơn dành cho những ai yêu thật lòng mình như cô”. Đó là Lê cúi đầu vào lòng anh , lắc qua lắc lại rồi bảo:

-Anh à, em mỗi tay, mỗi chân và muốn được ăn kem. Anh cho em ngồi để ăn kem nhé. Như thế em càng thương anh hơn đó anh chàng không hề nhẽo của em. Em chỉ đi có một chút mà anh lại hành động như mèo con bị chủ làm lơ vậy.

Kỳ Tường cúi xuống nhìn cô , anh cười và bắt đầu chọc ghẹo cô người yêu của mình :

-Hèy, này giờ em đứng đợi mua kem mà vẫn không thể cao thêm tí nào cả sao ? Sau hôm nay anh sẽ phải nghĩ ra biện pháp giúp em cao hơn rồi, chứ không là anh sẽ mỗi cổ lắm khi cúi xuống hôn em đấy, cô bé chân ngắn của anh. Được rồi, em được phép ngồi xuống và thưởng thức cây kem rồi đấy. – nói xong anh đưa tay cầm lấy hai cây kem trên tay của cô, một tay anh cầm cao, còn một tay kia anh đưa kem lên miệng thưởng thức.

Tiểu Lệ ngược mặt lên nhìn anh với ánh mắt long lanh đầy dỗi hờn, cô bĩu môi nhìn anh nói với giọng giận dỗi :

-Xì, chân ngắn thì sao? Chân ngắn đáng yêu mà lại ùn ùn người theo đấy thôi. Anh không trả kem cho em thì em đi mua cây khác rồi mặc kệ anh ngồi đây buồn như con mèo con luôn. Lè lè...

-Xem kìa, hôm nay có người đòi mặc kệ anh chỉ vì không được ăn kem rồi sao? Huhuhu...giờ mới biết đồ ăn còn quan trọng với em hơn anh đấy. – anh đưa cây kem xuống cho cô nhưng khi cô vừa đưa tay ra lấy thì anh lại dơ tay cao lên, cứ thế hai người giỡn nhau cho tới khi cây kem vì trời nóng mà tan ra hết. Cô nhìn cây kem trong sự tiếc nuối, quay sang lườm anh và sau đó thì méu máo nói to :

-Huhu, mọi người xem anh ấy bắt nạt người thấp con hơn mình kìa. Huhu, tui chỉ là cô bé nhỏ con chỉ muốn ăn kem thôi mà bị kẻ cao khều kia chọc ghẹo tới nỗi kem tan ra hết rồi. Mọi người có thấy hần ta quá đáng không. – cô vừa đứng méu vừa nói để gây sự chú ý của mọi người xung quanh mình, thì quả nhiên kết quả rất ấn tượng đó là bao nhiêu con mắt sát thủ đều đổ dồn về phía anh xen lẫn có những tiếng xì xầm nói “ con trai thời đại bây giờ không biết thương yêu bạn gái của mình gì cả, tưởng mình cao ráo đẹp trai là muốn làm gì thì làm sao/ haiss cậu ấy thật không biết gì ...v.v.” Thế là anh chàng họ Gia tên Tường từ một người con trai vô tội chỉ sau sự méu máo của cô người yêu thôi mà đã biến anh thành kẻ tội đồ vì dám chọc người yêu của mình. Anh cười trong ngưỡng ngùng, anh cúi người xuống và khoanh tay lại trước mặt cô rồi nói với giọng điệu của kẻ ăn năn hối lỗi :

-Dạ em xin lỗi tiểu thư Đóa Lệ ạ, em xin chừa. Từ nay về sau không dám chọc tiểu thư giữa chốn đông người, em sẽ luôn dành sự ưu tiên cho tiểu thư khi có đồ ăn ạ. Tiểu thư xinh đẹp dễ thương đoan trang hiền thực nét na trong lòng em hãy tha lỗi cho em đi. Em sẽ cấp tốc đi mua lại cây kem khác cho chị ạ.

Tiểu Lệ cười tủm tỉm nhìn anh, cô không ngờ chiêu nhõng nhẽo trước đám đông lại có hiệu quả tới như vậy. Tiểu Lệ khẽ nói lớn tiếng bằng ngữ điệu vô cùng thỏa mãn, lẩn thích thú và hài lòng :

-Phải như vậy ở ngay lúc đầu thì có phải anh không phải bị nhiều người nhìn với ánh mắt hình viên đạn sao? Biết điều vậy là ngoan. Mau đi mua lại cho em cây khác đi, nếu không là anh không yên cho tới khi đi ra khỏi công viên này đâu nhé. Em cho anh một phút 30 giây để mua cây kem cho em.

30. Chương 14: Người Yêu Cũ 2

Kỳ Tường quay sang nhìn cô như hiểu ý nên đã nhanh chóng gọi ly Cookie Coffee cho Tiểu Lệ cùng với ly Espresso cho mình.

Cuộc nói chuyện giữa người-yêu-cũ với người tạm được gọi là người-yêu bắt đầu. Quý Thành, chàng trai giám đốc trẻ tuổi nhất của một công ty đồ sộ nhất nhì ở quận B cũng chẳng thay đổi gì nhiều so với lúc mới bắt đầu yêu cô. Anh vẫn như xưa từ kiểu tóc, cách phối đồ, ánh mắt và giọng nói ấy dường như nó không hề thay đổi, nhưng mà sao nay cô lại cảm thấy nó quá xa lạ, cảm thấy những thứ đó không còn thuộc về cô. Dù giờ đây anh vẫn đang ngồi diện nhưng chẳng còn cảm giác vui vẻ hay hạnh phúc như trước kia, phải chăng khi đã cạn tình hết duyên rồi thì mọi thứ từ ai kia không còn quan trọng cũng như cái cảm giác khi gặp lại họ mà thay vào đó là sự nhạt nhẽo bình thường mà thôi. Nhưng không hiểu sao trái tim thì lại đang thấy vui khi anh vẫn nhớ loại nước cô hay thích uống mỗi khi buồn cũng như khi vui, nhưng tại sao cô lại phải nói dối chứ? Cô rất nhớ anh – người-yêu-cũ của mình, thậm chí ngay bây giờ cái bản thân yếu đuối này đang ước rằng có thể chạm vào bàn tay đang sờ quanh miệng ly Capuchino nóng kia, anh vẫn còn thích loại nước ấy sao? Tại sao anh không thay đổi đó đi chứ? Cô và Quý Thành giống như hai cực trái nhau, anh thì nhẹ nhàng, giỏi giang về mọi mặt, anh thích ăn / uống những loại nóng. Còn cô thì ngược lại anh hoàn toàn, cô ghét nóng, cô chỉ thích lạnh, và cũng chính vì lý do trái ngược nhau mà cô với anh đã yêu nhau tròn 2 năm. 2 năm chẳng là nhiều nhưng cũng chẳng là ít đâu, bao nhiêu kỉ niệm buồn vui đều có cả, nhưng vì đâu anh lại rời xa cô một nhấc tâm như thế và từ lúc chia tay cho tới giờ cô vẫn không chưa bao giờ muốn biết lý do vì sao lại bị anh bỏ rơi mình như vậy. Ừ có lẽ anh cũng giống như tên đáng ghét họ Kỳ đang ngồi kế bên cô đây, lúc nào cũng bị đám con gái cũng vây quanh, làm gì cũng được người chú ý đến, đã vậy anh và hần cũng cùng học chung trường ĐH Kinh Tế, thật nực cười làm sao. Thế nên đó cũng là một phần nhỏ góp phần chia tay. Tiểu Lệ vẫn mãi quần quanh bên bao câu hỏi, kí ức xưa trong đầu, bất chợt Kỳ Tường quay sang nhìn cô và đưa mặt tiến lại gần mặt của Đóa Lệ sau đó nhẹ nhàng hôn lên má của cô, rồi mỉm cười nói “anh đi ra nghe đi tí nhé em yêu của anh”. Nói xong anh liền đứng dậy bước đi vừa thầm nói trong bụng “chết tiệt, tại sao tim mình cảm thấy bức bối khó chịu tới vậy, Gia Kỳ Tường à, mày đã tẩm chín

phần biết lí do của cuộc hẹn này rồi mà sao giờ mày lại bực tức tới như vậy thế hả? Mày cũng đã hôn cô ấy trước mặt thằng tui kia rồi mà. Tại sao mày vẫn chưa hả giận vậy. Phải chăng mày đang tức giận với số phận rằng tại sao không cho mày và cô ấy gặp nhau sớm để giờ đây cô gái ấy không phải đau khổ và khó xử như bây giờ?” Anh ra ngoài hút thuốc vừa suy nghĩ.

Trong lúc đó, Quý Thành mới nhìn thẳng vào Đóa Lệ thật lâu, rồi anh khẽ cười nhạt nói:

- Xem ra, em tìm kẻ đóng giả người yêu tài ba rồi đấy, Tiểu Lệ của anh à.

Đóa Lệ nghe tới 2 từ “của anh” thì bỗng nhiên cô cảm thấy phát ớn lạnh, cô nghĩ “” Tiểu Lệ của anh “có quá nhầm không? Khi giờ đây anh và cô đã không quan hệ gì với nhau nữa rồi, anh đừng cố làm cho cô phải buồn nôn trước những hành động cũng như lời nói thừa thãi đó đi là được.” Cô uống nước sau đó nhìn anh cười khinh đáp:

- Ai là người đóng giả người yêu? Anh không thấy hay giả vờ không thấy ban nãy anh ấy mới hôn tui sao? Anh làm ơn vô thẳng vấn đề của cuộc hẹn hôm nay đi.

31. Chương 9 : Có Anh Bên Em Rồi

Và thế ngày thứ 2 của anh ở bên cô cũng đã trôi qua thật vui vẻ tràn đầy hạnh phúc. Ngày sau , anh đang nằm ngủ thì nhận một cuộc điện thoại từ Tiểu Lệ, đầu dây bên kia nói trong sự ghen ngào đứt quãng :

-Kỳ Tường anh ơi... bố...bố...em...

Kỳ Tường bật người ngồi dậy vội mắt thì anh lại có linh tính không hay cho mấy ở trong lòng mình:

-Bố em...bác ấy làm sao? Em ngoan, bình tĩnh lại rồi kể anh nghe xem nào, anh có ở đây, anh nghe em nói.

-Bố em...bố em...đã bị người tông xe và đã tử nạn trên đường đi đến bệnh viện cấp cứu rồi vào tới qua rồi , anh à...huhu...em.....em...hic hic...huhu.....em...hic hic...hic..em cảm thấy mình cô đơn lắm... tút tút.. – cô tắt máy và vùi mình vào trong lòng Hạnh Linh mà khóc to .

Kỳ Tường dù đang trong trạng thái mới ngủ dậy nhưng khi nghe xong cuộc điện thoại ấy, anh dường như không còn cảm giác buồn ngủ nữa. Anh vội vàng nhắn tin cho Khắc Lạc để thông báo về tin buồn của Đóa Lệ. Lát sau Khắc Lạc đã có mặt trước cổng nhà anh , anh bước ra với khuôn mặt đầy buồn , lo lắng. Khắc Lạc không chờng gì nhiều, cứ thế mà chạy tới nhà của Đóa Lệ dưới sự chỉ dẫn đường của Kỳ Tường.

Trong lúc đó, cuộc nói chuyện dt :

-Alo thưa ông chủ. Tui đã làm theo lời ông dặn, ông ta đã bị thuộc hạ của tui tông chết vào tới hôm qua rồi ạ.

-Ừ, tốt lắm. Để ta xem nhà lão ta sẽ như thế nào. Lão ta nghĩ che giấu mình dưới thân phận ấy và cho nhỏ con gái hạ lưu kia tiếp cận nhà họ Gia kia là có thể dễ dàng giành lại những gì hắn đã mất cách đây 19 năm về trước sao. Ha ha ha..Tô Diệp à, kế hoạch khôi phục lại địa vị của người nay đã không còn nữa rồi, Lâm Khả Hòa ta đây đã chặn mất rồi. Ha ha ha.

Không khí đau buồn đang bao quanh ngôi nhà của Tiểu Lệ. Dòng người tới chia buồn đã đến từ rất sớm. Đóa Lệ và mẹ trông rất suy sụp khiến bao người nhìn vào họ mà không khỏi đau xót . Mẹ cô vì quá sốc trước tin chồng mình bị xe tông chết vào tới qua nên bà đã khóc ngất và xỉu ngay khi đến bệnh viện nhận xác của chồng vào buổi tối hôm qua. Bà nhìn ông nằm trên giường, nước mắt cứ tuôn dài ra mãi, tay vừa lau vừa mở miệng trách móc ông :

-Tô Diệp à, ông hứa với tui là sáng nay ông sẽ làm bánh kem nhân dịp tròn 19 năm chung sống với nhau cơ mà. Vậy mà giờ...bánh gato ông làm cho tui là cái đám tang này đây đó hả , Tô Diệp ? Ông nói đi...ông đừng nghĩ là nằm im đó là tui bỏ qua cho ông.

Cảnh ấy lại khiến người đi viếng càng thêm đau buồn, người thân trong nhà đi tới dìu bà đứng dậy ra chỗ khác rồi kêu bà ăn sáng để bình tĩnh lại. Tiểu Lệ, dường như vẫn không tin nổi vào mắt mình khi mọi thứ đang diễn ra tại trong nhà mình, . Làm sao mà bản thân có thể chấp nhận được cú sốc này đây vì rõ ràng lúc cô đi chơi về, cô còn thấy bố mình mặc đồ và dẫn xe ra ngoài rồi bảo “ bố đi mua nguyên liệu làm bánh gato cho mẹ con ăn, lát nữa bố về liền nên con với mẹ cứ ngủ trước đi, khi nào về bố sẽ tự vào. Yêu con gái của bố” sau khi đóng cửa cho bố , cô vội vàng kiểm công thức làm bánh gato rồi viết nó ra tờ giấy để khi bố về chỉ cần đọc là sáng mai có thể làm rồi, sau đó cô mới an tâm lên lầu ngủ. Trong khi đang nằm ngủ được tí, thì cô nghe tiếng giống ai đang ngồi khóc. Cô vội mở cửa chạy xuống nhà thì mẹ cô hai tay ôm điện thoại , nước mắt bà lại cứ chảy ra mãi không ngưng, khuôn mặt thì lại thất thần vô hồn. Cô chạy lại ôm mẹ và nhẹ nhàng hỏi:

-Mẹ à, sao tối mà mẹ vẫn chưa ngủ vậy? Hay mẹ đợi bố về? Mà giờ nay cũng trễ lắm sao bố vẫn chưa về nhỉ? Thôi mẹ lên phòng ngủ đi con sẽ ngồi đây đợi bố về.

Bà buông điện thoại ra ôm chầm lấy cô và khóc nức nở , một hồi sau khi cố lấy bình tĩnh thì bà mới cất tiếng nói trong sự nghẹn ngào :

-Hồi này có người y tá trong bệnh viện. Họ gọi cho mẹ, và ...và..họ bảo là... – bà chỉ vừa cố bình tĩnh được chút thì khi chuẩn bị nói ra câu “ bố con bị người ta tông chết rồi” thì bà đã ngất xỉu trong lòng của Tiểu Lệ.

-Mẹ à...mẹ ... mẹ... bố mình bị làm sao? Trả lời con đi... xin đừng làm cho con sợ mà.

32. Chương 15: Người Yêu Cũ 3

Quý Thành nói thầm trong lòng “anh quá hiểu cái suy nghĩ hiện giờ của em mà Đóa Lệ, có phải em cũng đang muốn quay về bên anh phải không? Có phải em không thể sống thiếu anh phải không? Em đừng nghĩ lời nói đó của em cùng với hành động của hấn ta có thể gạt được anh khi hai chúng ta đã gắn bó yêu thương nhau suốt 2 năm trời thì làm sao mà anh không đoán và hiểu được mọi thứ từ ánh mắt của em chứ Lệ. Anh biết hấn ta không phải là người yêu của em đâu, nhưng anh sẽ không vội vén màn lên sớm đâu em đừng lo, anh sẽ giành em lại hấn ta trước khi hấn ta có tình cảm với em, anh hứa đó Tô Đóa Lệ yêu dấu của anh”. Anh khẽ lắc đầu mỉm cười nói:

- Chỉ là anh muốn gặp lại em sau mấy tháng trời chúng ta xa cách thôi, em vẫn nói chuyện lạnh nhạt với những ai mà em không thích. Hôm nay trông em đẹp lắm, hấn ta liệu đã khen câu đó với em chưa, Tiểu Lệ của anh? Dù bên anh giờ đây không thiếu những cô gái vây quanh, nhưng em yên tâm đi, em vẫn là người duy nhất trong tim anh dù cho em đã có mắ là – người cũ rồi. Anh nhớ em lắm.

- Anh thôi ngay đi cho tôi, anh bỏ rơi tôi vào cái ngày mà tôi mất bà nội, anh mặc cho tôi đứng khóc từ đằng sau lưng của anh và mặc cho tôi đang phải đau khổ như thế nào thì vừa tròn 2 tuần chia tay, bạn tôi bắt gặp anh đang cặp với con nhỏ Thanh Thanh. Và bây giờ thì anh còn cái tư cách gì mà nói câu “anh nhớ em” với tôi hả? Anh có cái tư cách gì nữa mà lại trơ trẽn lên tiếng bảo tôi giả vờ kêu người khác đóng giả là người yêu của tôi. Tôi, Tô Đóa Lệ đây không bao giờ cần sự quan tâm, hay yêu thương hay là cái vị trí gì đó trong lòng của Trần Quý Thành anh đâu. Anh hôm nay càng làm cho tôi càng cảm thấy ghê tởm anh hơn thôi. Sẵn đây tôi xin nhắc lại một lần nữa... Là... T.. Ô.. L... – giọng nam lạnh lùng đầy sự tự tin cất ngang nói:

- Tôi là người yêu của Tô Đóa Lệ, anh không còn đủ tư cách để gọi hay nói với người yêu của tôi với mấy câu “anh nhớ em hay anh muốn gặp lại hay bất cứ loại câu khác”. Với tư cách là người yêu của cô ấy, tôi không cho phép anh đụng tới người yêu của Gia Kỳ Tường này. – Kỳ Tường đã nhận ra được tình cảm bao lâu nay anh dành cho Đóa Lệ là gì cũng là lúc cô đang nói câu “Tôi đã có người yêu mới và anh ấy tên là Kỳ Tường – chàng trai đi cùng với tôi gặp anh”.

Nói xong thì anh nắm lấy tay của cô kéo đứng dậy đi ra khỏi bàn đó, Đóa Lệ vừa đi theo sau anh tay vừa đưa lên lau nước mắt nước mũi tèm lem sau đó thì vẫn cảm nhận được rằng bàn tay của mình đang được bàn tay anh vẫn luôn đang chặt lấy, bỗng anh dừng lại và quay người lại kéo mạnh cô vào lòng mình, dịu dàng nói:

- Cô bé Lệ ngọc của anh. Tại sao em lại không cho anh biết cuộc hẹn hôm nay là em gặp lại tên khốn đó chứ? Tại sao lại tự mình làm đau mình tới như thế chứ? Em có biết là tìm anh cũng đau theo em không? Anh quả nhiên có bất ngờ khi thấy tên khốn đó vì anh cứ nghĩ cuộc hẹn hôm nay sẽ cuộc hẹn đầu tiên cho mối tình của chúng ta. Em ngoan, đừng khóc nữa. Xin em sau này đừng tự mình làm đau mình như vậy nữa. Anh không chịu nổi cảnh thấy em đau bên trong lòng mà bên ngoài vẫn mỉm cười vui vẻ đâu. Anh yêu em, Tô Đóa Lệ.

Đóa Lệ lúc ấy chỉ biết siết chặt vòng tay của mình khi đang ôm lấy anh, mặc cho nước mắt cô đang tuôn rơi rất nhiều, úp mặt vào lòng của anh, thúc thích nói:

- Anh mới là đồ ngốc, biết em nói dối như thế mà vẫn chấp nhận đi cùng với em tới đây. Biết em vẫn chưa quên người cũ mà anh vẫn yêu em, vẫn dành sự quan tâm đến em. Biết hết mọi thứ mà sao anh vẫn đón nhận chúng mọi thứ một cách bình thản tới như vậy chứ? Đáng lẽ anh phải ghét em chứ? Tại sao anh vẫn muốn yêu em? Kỳ Tường đồ ngốc, đại ngốc... Anh s.. E.. Ē..

Công lực của nụ hôn hình như được dùng đúng lúc rồi thì phải, anh cúi xuống, một tay ôm cô còn một tay nâng mặt cô lên để đặt nụ hôn thay cho những câu trả lời cho những câu hỏi ngốc nghếch của cô.

33. Chương 9 : Có Anh Bên Em Rồi (Tt)

Cô gọi taxi rồi đưa mẹ vô viện cấp cứu , trong lúc đứng chờ mẹ tỉnh lại thì cô vô tình nghe mọi người ở xung quanh bàn tán “ hồi này tui đang trên đường đi tới bệnh viện này thì thấy một vụ tai nạn thảm khốc lắm, ông kia đang chạy xe thì bị chiếc xe hơi từ đầu lao ra rồi tông thật mạnh sau đó tên tài xế đó phóng nhanh đi mất tiêu, rồi lát sau ông đó được tới bệnh viện này cấp cứu, mà tui nghe đâu là ông tử nạn trong lúc tới đây rồi. Tội ghê, không biết bị người ta hại hay do tới số nữa” một giọt nước mắt rơi, rồi hai giọt, ba giọt và cuối cùng thì thành hai dòng nước mắt tuôn rơi từ đôi mắt của cô khiến bao người xung quanh đều quay sang nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên lẫn xót xa. Cô lấy tay lau đi nước mắt và đi tới quầy y tá hỏi về vụ người đàn ông bị tông kia. Chẳng có gì đau đớn và trống trải bằng khi nghe tin người thân thuộc – nhất là người sinh dưỡng của mình qua đời, nhưng có lẽ sự đau đớn còn hơn đó chính là họ bị tai nạn do người khác làm rồi bỏ trốn. Cô quy chân xuống dưới quầy, tay đặt vào lòng ngực, cô cảm thấy như sinh thể mình bây giờ đã mất mát đi một thứ rất lớn vô cùng, cô vẫn không tin được cái người đàn ông xấu số ấy là bố của mình. Trong lúc đó, y tá dịu cô đứng dậy và hỏi cô có phải là con gái của bà Mộc Tử Hương bị ngất xỉu không rồi báo cáo tình hình cho cô biết. Và thế là hai mẹ con cô trở về nhà trong tình trạng thất thần, suy sụp. 7 giờ sáng hôm sau, bệnh viện chờ hải cứu của ông Tô Diệp về nhà rồi chia buồn cùng với gia đình cô. Làm sao cô có thể nào tin được đây, mới hôm qua thôi ông cô còn nói chuyện với nhau kia mà, chỉ vừa mới tới qua trước lúc ông đi mua đồ thôi , ông nói câu “ yêu con gái của bố” cơ mà. Sao giờ ông lại nằm im mà không thèm cử động hay nói chuyện gì với hai mẹ con cô hết vậy. Tiểu Lệ đứng nép bên góc tường , thần thờ nhìn quan tài mà bố cô đang nằm trong đó, cô cứ nhắm mắt miệng lẩm bẩm nói “ đây chỉ là cơn ác mộng thôi, chỉ cần mình mở mắt ra thì sẽ khác ” nói xong lại mở mắt, rồi cứ như thế mở mắt rồi mở mắt bao nhiêu lần thì sự thật nó cũng không hề thay đổi. Hạnh Linh đi tới bên cô , lẳng lặng kéo cô lại và ôm lấy cô, chỉ có lúc ấy cô không còn thấy mọi thứ xung quanh nữa cô mới òa khóc thật to , đối với cô bây giờ giống như có cái gì đó đang đâm thẳng vào tim cô vậy, đau đớn tới nỗi nước mắt của cô cứ lã lã dài mãi. Tiểu Lệ lấy lại bình tĩnh rồi gọi cho Kỳ Tường . Lát sau hai chàng thanh niên mặc hai bộ đồ màu đen bước vào viếng tang. Hạnh Linh dìu Tiểu Lệ tới chỗ Kỳ Tường đang đứng thấp nhang cho bố của Tiểu Lệ, Hạnh Linh gật đầu rồi nói :

-Giao Tiểu Lệ lại cho anh. Tôi còn phải làm vài việc thay cho con mắt đó nữa.

Kỳ Tường choàng tay ôm lấy cô, bàn tay anh thật ấm áp khi anh dìu cô vào trong nhà ngồi nghỉ. Anh lấy nước, khăn giấy, đồ ăn sáng đặt trên bàn rồi nhẹ nhàng kéo ghế ngồi kế bên cô người yêu của mình, anh nhìn cô mà trong lòng thấy mình thật vô dụng, nếu hôm qua anh có mặt ở đó thì có lẽ hôm nay trông cô không thất thần như vậy, anh giờ đây ngoài sự im lặng ngồi bên cô và lau nước mắt , an ủi cho cô thì anh chả còn biết làm gì hơn. Anh kéo cô dựa vào bờ vai của mình và nói :

-Tiểu Lệ , em phải ngoan , không được không khóc nữa. Em phải mạnh mẽ để còn lo cho mẹ em nữa, nếu em khóc dẫn đến sức khỏe em mệt thì ai lo cho mẹ em đây. Anh lại sắp thành một thằng người yêu vô dụng rồi, ngày mai nữa thôi không còn ở bên em an ủi và làm trò cho em vui được rồi. Em nín đi được không, nhìn em cứ như vậy hoài làm sao anh có thể đành lòng xa em mà đi lo cho cuộc sống của chúng ta sau này được chứ?

Tiểu Lệ tựa đầu vào vai anh, cô khóc càng lớn hơn. Chỉ có những lúc ở bên cạnh anh như thế này thì cô cảm thấy không khí xung quanh mình không còn lạnh lẽo nhiều nữa, vì anh mang đến cho cô một sự ấm áp và yên bình. Khi đã lấy lại bình tĩnh rồi thì Tiểu Lệ ngẩng đầu lên nhìn anh với đôi mắt sưng, giọng nói u buồn xen lẫn nghẹn ngào :

-Em sẽ ngoan, em không khóc nữa để còn lo cho mẹ thay cho bố em sau này...hic... em chỉ là không tin bố em bị tai nạn như vậy. Em nghĩ là đã có kẻ sát hại bố em. Vì tối qua, phía công an nói lại với em là “ người dân xung quanh đã thấy chiếc xe hơi kia sau khi tông chết bố em thì bỏ chạy thật nhanh rồi” thậm chí có người đã kịp chụp lại biển số xe đó rồi. Em sẽ tìm rõ chân tướng về cái chết của bố em. Anh thì cứ yên tâm đi du học đi, em sẽ không hư đâu, em sẽ mạnh mẽ hơn để chăm sóc cho mẹ và tìm hiểu chân tướng vụ việc này.

Kỳ Tường nghiêng đầu đặt đầu mình trên đầu cô rồi nói :

-Ừ phải có như vậy mới là người anh yêu chứ. Anh cũng sẽ cùng em điều tra vụ việc này, anh cũng nghĩ là có kẻ đứng sau vụ án này. Vì theo anh thấy thì bố em là người hiền lành dễ mến nên chắc sẽ không bao giờ gây thù oán với ai đâu, chắc là có kẻ muốn sát hại bố em. Em đừng buồn nữa nhé. Giờ thì uống nước ăn miếng đồ ăn đi rồi ra phụ mẹ chào khách nữa.

Tiểu Lệ gạt đầu ngồi bình thường trở lại và uống nước sau đó đứng dậy bước đi ra ngoài thì cô bị anh túm áo kéo lại bắt cô ăn phải ăn ½ cái mìn thầu.

Kỳ Tường cùng với Khắc Lạc ở bên nhà Đóa Lệ xuyên suốt đêm đến sáng ngày hôm sau, mẹ cô dù buồn nhưng vẫn chu đáo làm đồ ăn cho mọi người ăn. Trong lúc họ ăn, Khắc Lạc vốn dĩ nổi tiếng với tên “ kẻ làm trò” thì anh đã phần nào phá tan đi sự buồn tủi của mọi người trong lúc này. Buổi trưa đó, Kỳ Tường đang phụ quét dọn thì chuông điện thoại của anh reo lên , anh nghe máy :

-Alô con trai cưng của mẹ, con đừng mãi nghỉ xả hơi mà quên mất rằng tối nay con phải ra sân bay để đi du học nhé. Mẹ với bố con đang bận bên đây nên không tiện đưa con trai cưng của mẹ được rồi. Mẹ xin lỗi nhé, con đi ngoan. Yêu con.

Kỳ Tường cố gắng đáp lại bằng ngữ điệu vui và bình thường :

-Dạ , con nhớ rồi. Bố mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe nhé. Con cũng yêu bố mẹ .

Khắc Lạc cầm ly tới kế bên rồi bình thần lấy nó gõ vào đầu của Kỳ Tường, anh mỉm cười và cất giọng nói :

-Rồi tao hiểu nhiệm vụ của tao khi ở đây là gì rồi. Nên trước khi tới giờ mày đi 2 tiếng tao sẽ chở mày về thu xếp hành lí rồi sau đó là tiễn mày với tư cách là một người yêu ..kaka..

-Này, mày không thể nghiêm túc được sao? Thôi bỏ đi, mày hiểu được điều tao định nhờ mày vậy tao đỡ phải tốn hơi nói rồi. Mày ngoài việc tiễn tao xong thì ngày hôm sau trước khi tới công ty làm thì ghé sang đưa đồ ăn cho cô ấy là được. Dù sao cũng cảm ơn mày và sẽ còn phải cạy vào mày nhiều lắm, Khắc Lạc à.

Kỳ Tường nói xong và tiếp tục bắt tay vào việc làm quét dọn cho xong, anh còn phụ người trong nhà của cô làm những việc khác. Trước khi ra về, anh cùng Đóa Lệ đi bộ ra công viên gần nhà cô và khi đấy anh đứng đối diện trước mặt cô nhìn thật lâu , anh đưa tay vuốt mái tóc đen đang bay nhẹ nhàng trong gió , anh khẽ nói:

-Em ở lại đây ngoan, đợi anh nhé. 3 năm sau anh sẽ về với em, rồi chúng ta sẽ lại gần bên nhau như chưa bao giờ xa cách. Hãy hứa với anh rằng em sẽ luôn chăm sóc cho bản thân và mẹ tốt , em sẽ hoàn thành thật xuất sắc mấy năm học đại học của mình. Còn những chuyện khác em đừng lo, có anh ở đây bên cạnh em rồi. Anh sẽ là người bảo vệ em trước những cơn sóng gió. Anh yêu em nhiều lắm, Tô Đóa Lệ.

Anh nói xong cười thật tươi và kéo cô vào lòng mình rồi ôm cô thật chặt , vì trong lòng anh bây giờ chẳng muốn rời xa cô người yêu này dù chỉ nửa bước chân. Cô đứng trọn trong vòng tay của anh, cô không nói nên lời chỉ biết dụi đầu vào lòng anh và ôm anh thật chặt nhất có thể , vì sau tối hôm nay anh sẽ xa cô rồi, 3 năm sau họ mới đoàn tụ lại bên nhau. Cô cũng yêu anh nhiều lắm, nhưng cô không thể vì sự yếu đuối này mà làm gián đoạn việc học của anh được. Cô nhón chân lên , ngược đầu lên tính hôn anh thì anh dường như biết trước là cô sẽ hôn mình nên đã cúi mặt xuống chờ đợi nụ hôn của cô. Sau nụ hôn nồng nàn ấy, cô mạnh dạn nói :

-Tối nay, em không tiễn anh đi được rồi, anh thông cảm cho em nhé. Em sẽ ở nhà cầu mong anh đi bình an. Em sẽ ở lại nơi đây chờ anh trở về, em sẽ chăm sóc cho mẹ và bản thân mình thật tốt. Nên anh hãy cứ yên tâm mà đi học ở bên Luân Đôn anh nhé. Em luôn biết anh luôn ở ngay đây bên em, ở ngay trong trái tim này của mình. Em chờ anh. Em yêu anh.

-Uhm, anh cũng yêu em. Giờ thì chúng ta đi về nào, để còn phụ mẹ của chúng ta dọn dẹp nữa.

34. Chương 16: Trước Lúc Rời Xa

Tình yêu đã bắt đầu bước vào giai đoạn đơm bông rồi. Thế là anh chàng Kỳ Tường cứ tưởng là sẽ ế dài hạn nhưng giờ thì đã có Tiểu Lệ tới rước về rồi * tung hoa *.

Đóa Lệ đã nhập học hơn ba tháng, vốn dĩ là 1 cô gái năng động, dễ gần nên chỉ trong thời gian ngắn thôi cô đã làm quen rất nhiều người bạn mới. Dù chỉ mới nhập học thôi mà thành tích học tập của cô đã đứng nhất nhì bảng ngành tâm lý. Vì là sinh viên năm cuối nên những tháng ngày cận kề tốt nghiệp cũng đã đến, Kỳ Tường ngày đêm ôn luyện với đồng giáo trình đề án tốt nghiệp của mình, nhưng cũng chẳng vì thế mà anh không có thời gian quan tâm, yêu thương tới người yêu của mình. Họ luôn cùng nhau chia sẻ buồn vui luôn có những cuộc hẹn cuối tuần và tình cảm của họ ngày càng thêm sâu đậm hơn. Nhưng cứ mỗi lần tiễn Tiểu Lệ về nhà thì anh lại có cảm giác buồn, vì đâu anh lại như thế? Kỳ Tường nằm trên giường và suy nghĩ rất nhiều rằng sau khi tốt nghiệp vài ngày anh sẽ đi du học ở nước Anh trong suốt 3 năm trời, nhưng điều mà khiến anh thật sự không thích đó là người đi du học với anh là Lâm Diễm Quỳnh. Anh nên nói làm sao với Tiểu Lệ đây? Liệu cô ấy sẽ như thế nào? Rất nhiều câu hỏi đang hiện ra trong đầu của mình và nó càng khiến anh mệt mỏi, khi người ta quá mệt mỏi thì chìm vào giấc ngủ rất nhanh. Và rồi ngày thi tốt nghiệp cũng đã đến với những sinh viên năm cuối của ngành kinh tế, hình như cuộc thi cuối ngành này trôi qua rất nhanh, nhanh tới nỗi mới đây thôi đã kết thúc 1 tuần lễ thi. Bạn bè ai ai cũng đều rủ nhau đi xóa hết mình, chỉ có Kỳ Tường chọn riêng cho mình một nơi đó là quán nhậu bằng một tâm trạng buồn khôn siết. Anh lấy đt và gọi cho Khắc Lạc:

- Alô, Bèu hả cu? Hiện tại tao đang ở quán nhậu. Mày đến đây nhậu với tao đi.

Khắc Lạc cũng đang trên đường tìm quán nhậu thì nhận được cuộc gọi của thằng bạn mình, anh nhanh chóng chuyển hướng đi tới chỗ quán đó. Vài phút sau tới nơi, anh bước đến bàn của Kỳ Tường thì thằng bạn thân bật dậy ôm chầm lấy anh mà nghẹn ngào trong men say nói:

- Tao chỉ muốn yêu một người con gái mà mình chọn thôi mà sao lại khó khăn tới như thế? Bố tao đã cấm tao với Tiểu Lệ yêu nhau rồi, ông cho người điều tra về em ấy và rồi ông ấy đã cấm tao tiếp tục yêu Tiểu Lệ nữa, ông còn nói “một kim tiểu thư đoan trang, nét na và lại có gia thế tốt như Diễm Quỳnh mà cậu là không thương, không quan tâm tới con bé ấy. Nay lại đi yêu một con bé gia thế thì bình thường, cậu muốn cả họ Gia này phải chịu sự xỉ nhục hay cái nhìn khinh từ bao người khác sao hả Kỳ Tường, tôi từ đây không muốn thấy cậu tiếp tục quen con bé Lệ gì đó nữa”. Tao đau lắm, Tiểu Lệ của tao không đáng phải bị những lời nói nặng của ông ấy được. Em ấy là tất cả đối với tao đó Khắc Lạc à!.

Anh ngừng lại ở đấy rồi ngồi xuống ghé lấy chai bia rót cho mình và kêu thêm ly khác cho thằng bạn. Khắc Lạc thì chỉ biết đứng ngây người ra đó mà trong lòng không khỏi đau xót, cảm thông cho thằng bạn của mình. Anh chỉ biết thở dài nhìn thằng bạn đang rót bia cho mình và nó, lát sau mới lên quát bằng một giọng điệu đầy cộc cằn khó chịu:

- Mày là thằng nhóc tì lên ba à? Chuyện con con như vậy mà chỉ biết tự chuốt cho bản thân say sấn rồi tự ngồi ở giữa đồng chai bia mà khóc bù lu bù loa như thằng nhóc lên ba thôi sao hả? Tao không ngờ mày lại

hèn tới như vậy đó, Gia Kỳ Tường à.

Kỳ Tường nghe tới đấy, tay dừng rót bia lại, anh ngược mặt lên nhìn thẳng bạn mình đang đứng trước mặt mình với thái độ tức giận rồi cự lại nói:

- Mày thì biết gì chứ hả? Tao cũng đã đồng ý đi du học với Diễm Quỳnh rồi. Tại sao ông ấy lại cứ ép tao phải làm theo lời ông ấy nói chứ? Vài ngày nữa thôi, tao sẽ xa người tao yêu trong suốt 3 năm du học ở đó. Mày đã bao giờ yêu ai đâu thì làm sao hiểu được cái cảm giác hiện giờ của tao hả thằng kia??

- Đúng là tao chưa yêu ai nhưng tao chắc chắn với mày là dù có ra sao tao cũng không ngồi khóc giữa những chai bia xung quanh như mày đâu, thằng nhóc lên ba ạ. Mày cứ ở đó mà ngồi đó khóc đi, tao chẳng hứng thú khi nói chuyện với bộ dạng say sấn be bét này của mày. Với lại nếu tao là mày thì cũng chẳng chọn cái con bé có gia đình bình thường ấy đâu. Chắc nó cũng yêu vì đồng tiền mà thôi. Có những thằng nhát gan, hèn như mày mới ngồi đây khóc lóc say sấn...

- Mày cảm ngay cho tao. Mày kêu ai nhát hả? Mày đang muốn gây sự với tao đúng không? Tao cấm mày dùng những từ ngữ như vậy khi nói về người yêu của tao. Mày biến ngay cho tao. – Bụp bụp – Kỳ Tường đứng dậy chồm người tới rồi đưa tay nắm lấy cổ áo người đối diện mình và thẳng tay dấm vào mặt của kẻ đó 2 cú thật mạnh. Sau đó anh buông tay, kéo ghế lại ngồi xuống đó rồi bực bội nói:

- 2 cú dấm này để cảnh cáo cho mày biết rằng MÀY ĐỪNG BAO GIỜ DÙNG NHỮNG TỪ NGỮ KHÔNG HAY VỀ NGƯỜI YÊU CỦA TAO. Nhớ đấy. Tao sẽ chứng minh cho mọi người trong gia đình tao, cũng như Diễm Quỳnh và cả mày biết được là trong tim của Gia Kỳ Tường này chỉ có duy nhất và mãi mãi một người con gái tên Tô Đoá Lệ mà thôi. Và tao sẽ làm cho cả mọi người cảm thấy mình đã sai khi nhìn gia thế mà đánh giá về con người.

35. Chương 10 : Rời Xa

Thế là tới hôm đó, ngày cuối cùng ở lại thành phố này cũng đã đến. Anh kéo hành lý ra sân bay mà trong lòng cứ như người mất hồn, anh nửa không muốn xa cô, nửa lại muốn hoàn thiện bản thân mình thật tốt để sau này quay về đây có thể cho cô một cuộc sống hạnh phúc nhất mà anh có thể mang đến. Lúc ấy tin nhắn điện thoại đến “ anh yêu của em, anh đi mạnh giỏi. Qua đó ráng học hành thật chăm chỉ, nhớ là phải luôn tự chăm sóc bản thân mình đó biết chưa? Đừng có bỏ bữa nếu thức ăn đó không ngon hay không tâm trạng để ăn hay gì đó nhé. Về đây mà anh trông gầy gò hơn là biết tay em. Giờ thì em bận rồi. Yêu anh nhiều lắm Gia Kỳ Tường của em” đọc xong tin nhắn ấy, tim anh càng nhói đau hơn, ngay trong lúc này đây anh chỉ muốn ôm chầm lấy cô vào lòng rồi ngủ một giấc thật ngon như ngày họ ở ngôi nhà nhỏ kia thôi. Chưa kịp nhắn tin trả lời lại thì Khắc Lạc đã đi bên cạnh anh từ lúc nào đã nhanh tay bấm khóa điện thoại của anh rồi, đã thế hẳn ta còn quay lại nhìn anh và chỉ chỉ ở đằng sau. Lúc đấy, anh mới quay lại thì Diễm Quỳnh mặt hầm hầm một mình kéo vali đi ở sau mình. Anh đứng lại chờ cô và ngẩng đầu nói:

-Nặng không? Đi đến đây nhanh đi rồi kéo đi dùm cho .

Diễm Quỳnh dù đang hầm hầm bực bội nhưng khi nghe anh nói câu ấy cô vội vứt bỏ mọi sự khó chịu ấy mà chạy lại về phía anh đang đứng đợi mình, cô cười tươi nói :

-Đây mới đúng là Kỳ Tường bạn của tui. Ông kéo dùm tui nha, tui có tí chuyện muốn nói với Khắc Lạc. Thank you * mi gió *

Khắc Lạc dừng chân lại nhìn hai người họ rồi lắc đầu cười. Diễm Quỳnh chạy tới cặp cổ anh nói nhỏ với anh :

-Nè ông Bèò , lần này tui với Kỳ Tường đi rồi, ông nhớ là thay Kỳ Tường của tui chăm sóc con nhỏ hạ lưu Lệ gì đó nha. Biết đâu, ông sẽ khiến nhỏ đó từ bỏ Kỳ Tường mà theo ông. Tui hy vọng ông với nhỏ ấy thành đôi lắm ,hihi. Bảo trọngnhé.

Khắc Lạc quay mặt sang nhìn cô với ánh mắt đầy sự khó hiểu lẫn khó chịu, anh im lặng ngẫm nghĩ lâu rồi mới bắt đầu nói :

-Tui cũng hy vọng là người tui cưới không phải là người yêu của thằng bạn thân của mình. Diễm Quỳnh à, xem ra bà chưa hiểu về tình yêu rồi. Cái gì càng tham vọng thì càng không bao giờ trọn vẹn đâu. Tui sẽ còn phải suy nghĩ là có nên nói cho Kỳ Tường biết cuộc nói chuyện này không đây.

-Ông quả là trọng nghĩa khinh tình mà. Nhưng cái điều mà đám con trai ông không bao giờ giấu được đó chính sự “ quan tâm chú ý đến một người con gái thân thiết bên cạnh mình nhất là khi cô ấy lại cô đơn một mình” , nên tui tin ngay bây giờ trong lòng ông ít nhiều cũng sẽ có cảm tình với nhỏ đó rồi. Còn nếu không phải thì xem như tui đang chọc ông đi . hihi

Kỳ Tường đã bắt kịp hai người bạn của mình thì cũng là lúc chuyến bay cũng đã chuẩn bị cất cánh. Anh vỗ vai Khắc Lạc rồi bước nhanh vào cánh cổng ngăn cách.

Chuyến bay từ thành phố đến Lon Don đã cất cánh bay.

Xuyên suốt chuyến bay, Kỳ Tường chỉ chăm chú vào ipad của mình hết xem hình chụp của mình với người yêu thì lại chơi game, còn không nữa thì anh ngồi ngủ. Vốn dĩ có tính cách lạnh lùng nên ít khi nào quan tâm đến những thứ mà mình không hứng thú, cũng vì lí do đó mà anh đã phớt lờ đi Diễm Quỳnh ngồi kê bên mình. Diễm Quỳnh càng cảm thấy mình như người vô hình, cô bực bội đánh vào tay anh sau đó khó chịu nói:

-Này đủ rồi nha. Tui là tui nhện ông lắm rồi nha. Ông giả vờ hay thật sự là quên sự hiện diện của tui vậy hả? – Diễm Quỳnh vừa nói nhưng vẫn không ngừng đánh vào tay anh nhằm gây sự chú ý với dùng đó để hả cơn giận. Kỳ Tường đang nghe nhạc và chìm vào giấc ngủ thì bị đánh liên tục vào tay nên anh mở mắt quay đầu nhìn sang cô bằng ánh mắt cực kì bực bội, anh cúi mày cầu nhàu nói:

-Gì nữa đây? Nếu thật sự đã quên rồi thì cũng không có phải cực khổ vác cái xác lên máy bay ngồi từ hai ngày trước cho tới hôm nay đâu. Nếu là giả vờ thì cũng chỉ đi đến sân bay rồi đánh lăng quay về bên người yêu thôi. Chứ không có phải vì lời hứa của hai gia đình mà chấp nhận đi đâu. Bực mình. Chuyện gì nói đi nghe nè.

- Bộ phải có chuyện gì mới có quyền kêu ông sao? Chẳng lẽ vì lời hứa của hai người lớn mà ông chấp nhận đi du học với tui bằng thái độ khó chịu như đi cực hình sao hả , Kỳ Tường? Trong khi đó tui...tui...lại rất hào hứng và vui mừng khi được đi du học với ông đó , ông có biết điều đó không? Nếu như không muốn đi thì ông có thể bảo tui để tui từ chối dù ông được mà! Ông quá đáng lắm. . .hừ...hừ...

36. Chương 17: Trước Lúc Rời Xa 2

Khắc Lạc dơ tay lên lau miệng mới bị chảy máu của mình rồi anh đi tới chỗ thằng bạn và nắm lấy cổ áo rồi dơ nắm đấm lại sát mặt của Kỳ Tường và nói với một giọng điệu đầy thách thức:

- Nếu mày không làm được thì tao sẽ tìm mày dù mày ở đâu đi nữa, tao cũng sẽ đánh trả cho mày cả vốn lẫn lời. Mày tốt nhất nên ghi nhớ lại những gì mình nói sau khi đánh tao đi để còn chứng minh cho tao thấy rằng tao đã sai khi đánh giá về người con gái mày yêu. Còn nếu không cái nắm đấm này và thêm những cái khác sẽ khiến mày phải bầm mình. Nhớ cho kĩ lời tao nói hôm nay.

Anh buông ra và quay lại chỗ mình ngồi, anh thăm mím cười vì đây là lần đầu tiên thằng bạn của mình cũng đã ra dáng một người đàn ông mạnh mẽ khi ra sức bảo vệ người con gái mình yêu. Rồi hạ giọng nói tiếp:

- Kỳ Tường, giờ thì tao về trước, mày tự về được không?

Anh nhìn sang người đối diện thì hẳn quả thật đã gục đầu xuống bàn mà ngủ này giờ rồi. Khắc Lạc với lấy điện thoại đặt trên bàn rồi nhấn tin cho Đóa Lệ “Không biết bây giờ có làm phiền em không nữa, em hãy tới địa chỉ này đón cu Kỳ nhà em về nhé, anh Khắc Lạc đây”. Anh trả lại điện thoại vào đúng vị trí cũ và ngồi nhắm nhĩ đồ ăn trong khi đợi Đóa Lệ đến nơi.

Tiểu Lệ đang dắt chú cún cưng đi dạo gần nhà thì nhận được tin nhắn đến cùng lúc cô chuẩn bị khóa cửa ngủ, sau khi đọc xong thì nhanh chóng bắt taxi chạy đến địa chỉ trên. Vừa tới nơi, cô bước vào thì từ xa nhìn vào thôi, dáng vẻ của hai chàng thanh niên kia đang ngồi góc trong cùng là cô đã biết đây là Kỳ Tường với Khắc Lạc rồi, vì cô đã quen thuộc với ở họ có một điểm rất đặc biệt đó là luôn kè kè bên nhau cùng với cách mặc đồ cũng hao hao nhau. Đi lại gần bàn thì cô không khỏi ngạc nhiên khi thấy người yêu của mình lại đang nằm gục đầu xuống bàn trong một trạng thái say sấn như vậy, chỉ biết lắc đầu mà kéo ghế ngồi xuống kế bên anh ấy. Cô quay sang nhìn Khắc Lạc thì phát hiện trên mặt anh bị sưng tròng giống như mới xô xác gây sự với ai nên cô bèn hỏi:

- Hôm nay mặt anh bị làm sao mà sưng vậy?

Khắc Lạc sờ vào chỗ sưng trên mặt mình rồi cười hì hì nói:

- Anh bị té thôi á mà, em không cần phải lo đâu. À mà giờ em đã ăn uống gì chưa? Thật ngại quá khi gần tới rồi mà còn làm phiền em như vậy.

Tiểu Lệ quan sát anh thật kĩ rồi trầm tư nói:

- Em biết hai người nhậu rồi có vấn đề gì nè nên mặt anh mới bị như vậy có đúng không, anh Khắc Lạc?? Em không la anh ấy đâu, anh nói thật cho em nghe đi.

- Đúng là không giấu cô sinh viên theo ngành tâm lý học rồi. Ừ thì thằng quỷ sứ đó có đánh vào mặt anh, nhưng không sao đâu, đây là kiểu bọn anh “nựng yêu” nhau mỗi khi không hợp ý ấy mà. Thôi cũng trễ rồi để anh kêu tính tiền rồi dắt xe của nó ra cho em đèo nó về nhé.

Đóa Lệ im lặng quay sang nhìn Kỳ Tường vẫn đang gục đầu xuống bàn, thăm thở dài rồi bắt đầu nói với giọng điệu buồn bã:

- Thật ra thì, em... Em cũng đã biết được là vài ngày sau anh Kỳ Tường của em sẽ đi du học bên Anh suốt tận 3 năm rồi. Vì sao em lại biết được chuyện này thì em vô tình nghe cuộc nói chuyện giữa mẹ anh ấy và dì tư giúp việc khi họ đang nói chuyện với nhau đó là “Tháng sau thằng Kỳ nhà tôi nó thi xong tốt nghiệp thì nó sẽ đi du học bên Anh, mà ngay tháng đó tôi với bố của nó có công chuyện đột xuất ở bên Ý rồi nên dì tư thay tôi chăm sóc nó và phụ nó thu xếp hành lý để đi du học nhé”... Chuyện đó em biết được là do tháng trước khi tụi anh thi tốt nghiệp, em được anh ấy chở qua nhà chơi cho biết nên em mới vô tình nghe thấy thôi... Em không muốn nhắc đến vấn đề này hay hỏi về nó vì không muốn tạo áp lực cho anh ấy. Nhưng không sao đâu, em xem đây như là sự thử thách cho tình yêu của tụi em thêm nồng nàn và thắm thiết hơn. – tay cô vừa nắm chặt lại với nhau rồi nói tiếp – dù sao sẽ tốt hơn khi đợi anh ấy tự chủ động nói cho em biết vào lúc anh ấy cảm thấy thích hợp nhất, anh nhỉ?

Cô ngược mắt nhìn sang Khắc Lạc và mỉm cười rồi nhanh chóng đảo mắt nhìn về Kỳ Tường với một ánh mắt chất chứa nỗi u buồn.

Khắc Lạc chỉ biết lắng nghe, nhưng tại sao anh lại cảm thấy mình đau lòng và cảm thấy thương cho cô bé Tiểu Lệ, biết chuyện người mình yêu đi du học tận 3 năm mà vẫn bình thường như chưa biết gì thì quả là hay rồi, đằng này cô còn không trách móc mà lại có thể mỉm cười như vậy. Anh muốn kéo cô lại và ôm vào lòng để an ủi, nhưng với lí trí của một người bạn thân thì anh đành phải im lặng làm nơi chuốt bầu tâm sự cho cô ấy mà thôi. Đóa Lệ bắt đầu nói tiếp:

- Mà thôi, bỏ đi... Xem như em chưa nói gì đi nhé, anh giữ bí mật về chuyện này dù em được không? Mình phải mau tính tiền để em còn đưa anh ấy về nhà một cách an toàn nữa.

37. Chương 10 : Rời Xa (Tt)

Kỳ Tường nhìn cô vừa nói vừa rưng rưng nước mắt, lúc này đây anh mới nhận ra rằng bản thân mình thật sự cũng hơi vô tình nên đã khiến cô bạn thân của mình buồn đến như vậy, anh mở túi ra lấy cục kẹo rồi đưa qua cho cô nhưng ánh mắt anh lại không nhìn cô, anh nhẹ giọng xuống nói:

-Được rồi,nín đi được chứ. Cầm cục cứng này rồi ăn đi cho vui. Tui không có ý khiến bà buồn đâu, chả qua là do tui đang buồn ngủ thôi. Ăn xong rồi thì nghe nhạc ngủ nghỉ tí đi , còn khoảng tiếng nữa là tới nơi rồi.

Diễm Quỳnh cũng chả thèm nhìn anh, môi thì chề ra nhưng tay vẫn nhận lấy cục kẹo anh đưa rồi gỡ ra và đưa vào miệng ăn. Anh vẫn hay thường làm như thế với cô khi cả hai còn nhỏ chỉ cần anh thấy cô buồn hay khóc thì anh chạy tới nhìn cô mỉm cười , trong tay thì cầm nguyên nhúm kẹo đủ màu chìa ra trước mặt cô và bảo cô ăn đi cho hết buồn. Cũng vì những lúc như thế ấy mà cô lại thương anh mất rồi, dù ngay khoảnh khắc này anh không nhìn cô và mỉm cười nhưng mà anh vẫn đưa kẹo cho cô. Thử hỏi làm sao cô có thể giận anh lâu được chứ. Khoảng một tiếng sau, tiếp viên hàng không thông báo sắp đáp cánh xuống sân bay quốc tế London. Cả hai nhanh chóng xem xét lại hành lí của mình.

London International Airport.

Kỳ Tường vừa kéo vali đi vừa lấy điện thoại ra nhanh chóng lắp sim khác vào thì gọi liền cho Đóa Lệ.

Lúc này ở thành phố Y đang là buổi tối, Đóa Lệ đang bù đầu trong đống bài tập dành cho sinh viên năm nhất bỗng nghe thấy điện thoại reo chỉ cầm lên nghe máy, quên nhìn số điện thoại của ai đang gọi, cô than thở nói :

-Alô,help me ...huhu... tao vẫn chưa mò ra nữa mày ơi...huhu, có mỗi bài toán mà vẫn không làm xong. Chắc ngày mai cũng sẽ bị giáo viên mắng nữa đây. Huhu khổ quá mà, ai biểu lúc đầu giỏi quá nên giờ ôm nguyên đống bài tập nâng cao đã vậy còn được tặng kèm theo câu nói của cô giáo đó là “ tôi luôn hy vọng em sẽ giải tốt nó, Tô Đóa Lệ à”...haiss...mệt thiệt đó.

Kỳ Tường nghe xong nhưng lại không tài nào nhịn cười nổi, anh đứng khựng lại một tay vẫn cầm điện thoại đặt bên tai, một tay còn lại ôm bụng cười khoái chí. Anh thật không ngờ, mình chỉ đi xa thành phố 3 ngày thôi mà cô ấy lại học hành có dấu hiệu sa sút nhanh như vậy , nhưng dù rồi rầm trong đống bài tập đấy mà giọng cô nói thật dễ thương làm sao, nó khiến anh muốn được hôn cô biết bao. Anh cố giả giọng con gái rồi đáp:

-Không ngờ bà giỏi vậy mà không giải được thế mà tui giải được rồi đấy. Đợi 3 năm sau tui về tui chỉ cho hướng giải nhé, không muộn đâu , hihi.

Tiểu Lệ nghe giọng ai lại có vẻ trông giống với giọng nói của anh yêu mình nên đã vội đưa điện thoại ra xem lại số thì mới biết đây là số gọi về từ nước ngoài. Cô cũng không thể nào nhịn cười nổi, ôm bụng cười và đáp lại :

-Anh này còn dám chọc em nữa chứ. Anh mới đáp tới sân bay hử?? Anh đi có mệt không?

Lúc này Kỳ Tường giờ mới chỉnh lại giọng của mình rồi nói :

-Chà, em nhận ra được giọng anh sao. Uhm, anh mới đáp xuống sân bay thì gọi liền cho em nè. Anh mệt lắm, ước gì có em ngay lúc này để anh ôm cho đỡ mệt thì tốt biết mấy. Em có nhớ anh hông nè?

-Honey của em lại mè nheo nữa ời, em nhớ anh lắm, hihi. Thôi, anh nhanh chóng kiếm người thân sau đó rồi về nhà họ nghỉ ngơi đi. Khi nào khỏe người thì gọi cho em nè. Yêu anh.

-Ấy...ấy..chưa gì em muốn đuổi anh đi rồi sao..huhu..anh nhớ em và muốn được nghe giọng em lắm... thôi em nói vậy rồi thì xin tuân lệnh em yêu của anh. Bye em nhé. Khi nào tới nhà anh sẽ gọi nói chuyện với em sau nhé. Yêu em.

-Vậy mới ngoan chứ, mốt về em thưởng cho nè. Em tắt máy trước nhé, để còn tranh thủ làm bài để mai nộp cho cô nữa. Yêu anh nhiều.

-Uhm, em nhớ nghỉ sớm đó. Bye em.

Anh tắt điện thoại rồi tiến tới chỗ Diễm Quỳnh đang đứng đợi mình này giờ cùng với người thân của cô. Diễm Quỳnh thấy anh đi tới chỗ mình rồi thì cô khoác tay vào tay anh vừa đi vừa mỉm cười. Anh thì dù không thích cho mấy nhưng vẫn cố mỉm cười khi người nhà của cô quay lại nhìn hai người đang đi ở đằng sau.

38. Chương 18: Chỉ Cần Hứa Thì Sẽ Đợi

Khắc Lạc đứng dậy rồi đi tới và dìu Kỳ Tường cùng cô ra chỗ quầy tính tiền sau đó dìu thẳng bạn say sấn kia ra cổng để nhân viên dẫn xe ra. lát sau, khi anh đã đặt thẳng bạn mình lên yên xe và chuẩn bị mọi thứ an toàn rồi thì mới yên tâm đi vào dất xe của mình ra. Trên đường chạy về gần tới nhà của người yêu, cô lại dừng xe cách đây 100 mét bước xuống xe và đang loay hoay chuẩn bị lấy điện thoại ra gọi cho báo cho bố mẹ biết là hôm nay mình về trễ, thì bất chợt có đôi bàn tay vòng eo ra từ đằng sau và ôm lấy thật chặt và nói:

- Lại hành động ngốc nữa rồi cô nương của anh. Anh giả vờ say thôi chứ bao nhiêu bia đó nhằm nhò gì với anh đâu chứ, chỉ là khi đang uống thì anh cảm thấy hơi mệt đâm mới chớp mắt tí thôi, ai ngờ thằng Bèo lại làm quá mọi chuyện lên, buổi tối rồi còn dám nhắn tin báo em chạy ra đón anh về. Thật tình, bực nó hết sức. Em đang định gọi cho ai vậy, em yêu?

Bỗng nhiên cô cảm thấy khóe mắt hơi cay, cô đưa tay lên để chặn giọt nước mắt nó lại, rồi dịu dàng đáp:

- Em gọi về nhà báo cho bố mẹ biết là hôm nay em về trễ nên bố mẹ không cần đợi cửa chờ em về. Anh hay lắm, còn giả bộ say nữa chứ. Ngày mai em sẽ xử lí anh sau, nếu giờ anh tỉnh rồi thì anh vô nhà đi, em sẽ bắt taxi về nhà.

Kỳ Tường bước xuống xe nhưng vẫn vòng tay ôm lấy cô, anh thầm ước khoảnh khắc này phải chi dừng lại mãi, để cô vẫn ở mãi trong vòng tay của mình. Anh cúi đầu xuống kề sát vào tai của Tiểu Lệ nói:

- Em gọi đi, rồi sau đó anh sẽ đưa em đi đến một nơi này chỉ có duy nhất anh biết mà thôi, và giờ đây em sẽ là thứ hai biết nơi này. Anh mong rằng em sẽ thích nó.

Tiểu Lệ ngoan ngoãn gật đầu rồi gọi cho gia đình, lát sau cô đưa chìa khóa xe cho Kỳ Tường và nhanh chóng leo lên yên sau ngồi. Thế là anh rồ ga cứ thế chạy trên con đường dài, một hồi sau, anh dừng xe lại trước một ngôi nhà nhỏ, quay sang nói với cô:

- Đóa Lệ, em thấy ngôi nhà này trông như thế nào?

- Wow, ngôi nhà này rất đẹp, có cả sân vườn nữa. Mà đây là nhà của ai vậy? – Đóa Lệ ngẩng nhìn ngôi nhà thật lâu, cô không khỏi rời mắt khỏi khung cảnh của nó được bởi vì trông nó rất đẹp và đầy thơ mộng. Cô đã từng ước mình sẽ có một ngôi nhà như vậy, và sẽ sống ở trọn cùng với gia đình nhỏ của mình. Nhưng cô vẫn thắc mắc là tại sao anh lại đưa mình đến đây.

Kỳ Tường bế cô xuống xe, đi tới mở cánh cửa và dắt xe vào, anh vừa đi vừa nói:

- Ngôi nhà này là của ông nội xây tặng riêng cho anh, ông nói “đến khi cháu có bạn gái rồi thì hãy dẫn cô bé ấy về đây chiêm ngưỡng ngôi nhà của riêng hai đứa nhé” và lúc đó thì anh vẫn còn nhỏ lắm nên vẫn không quan tâm chuyện này. Cho tới khi anh gặp được em, thì câu nói ấy của ông lại xuất hiện trong đầu của anh. Vì thế đây là lí do anh đưa công chúa của anh đến đây để chiêm ngưỡng ngôi nhà của hai đứa mình sẽ ở sau này”

Vừa nói xong, anh gạt chân chống xe, rồi quỳ xuống nhìn cô với ánh mắt đầy trìu mến, anh nắm lấy bàn tay Tiểu Lệ lên, còn một tay thì rút từ trong túi quần ra một hộp nhỏ màu hồng, anh dịu dàng nói:

- Tô Đóa Lệ, ngày hôm nay, anh muốn được tỏ tình với em. Em có chấp nhận làm bạn gái của anh và sẽ chấp nhận chờ đợi anh hai năm không?

Tiểu Lệ lúc này mặt ửng đỏ, nước mắt thì lại rơi ra. Cái cảm giác bây giờ của cô đó chính là hạnh phúc không gì có thể diễn tả được, tay cô nắm lấy bàn tay anh khẽ gật đầu đáp:

- Em rất hạnh phúc... Em... Em không biết nói gì hơn nữa Kỳ Tường à. Em vui lắm. Vì đây là lần đầu tiên có người cầu hôn tỏ tình với em. Em...

Kỳ Tường đứng dậy và kéo cô vào lòng ngắm nhìn thật lâu rồi khẽ trao nọ hôn của mình đến cô.

Tối hôm đó, cặp đôi Kỳ Tường và Đóa Lệ đã có một đêm ở bên nhau thật nồng nàn ân ái. Sáng hôm sau, khi đang nằm ngủ thì Tiểu Lệ nghe tiếng gọi mình với giọng điệu vô cùng dịu dàng trìu mến: “Chào buổi

sáng em yêu, dậy đi nào. Anh đã chuẩn bị bữa sáng cho em rồi.” Cô ngồi dậy nhìn anh đang ngồi bên cạnh mình rồi mỉm cười thật tươi.

Đôi khi chỉ cần một lời hứa từ một người mà mình yêu rằng họ sẽ quay về bên mình thôi thì chắc chắn con tim sẽ gập đầu đồng ý chờ đợi một cách ngây ngô chân tình nhất. Đóa Lệ nghĩ thế, cô nhớ về đêm qua anh đã quỳ xuống tỏ tình mình chỉ cần nhớ thôi mà tim cô như đã bắt đầu loạn nhịp. Buổi sáng hôm ấy, hai người dùng chung bữa ăn sáng trong ngôi nhà dành riêng cho họ sau này.

39. Chương 11 : Kẻ Thứ Ba - Diễm Quỳnh

Mặc dù từ nhỏ anh đã từng có khoảng thời gian ngắn sinh sống và học tập ở Anh nhưng đây là lần đầu tiên anh mới có dịp đặt chân đến Thủ đô London. Với Diễm Quỳnh thì đây là lần thứ 2 cô quay lại nơi này sau bao nhiêu năm dài xa cách nơi này, nay lại càng vui và không gì hạnh phúc bằng khi trở về lại đây cùng với người cô yêu. Cả 2 được người thân dẫn đi dạo quanh khu phố họ ở , trường đại học nơi mà họ sẽ bắt đầu học ở đây cho tới 3 năm.Sau vài vòng dạo quanh khu phố, cuối cùng Kỳ Tường cũng đã được ngã lưng xuống giường nghỉ ngơi, anh đặt vali cạnh giường rồi nằm dài người xuống nệm và lấy đt ra nhắn tin với người yêu. Do quá mệt mỏi nên trong lúc nhắn anh lẫn ngủ hồi nào không hay, tin nhắn tới mà chủ nhân của điện thoại ấy thì ngủ rồi nên càng làm cho đầu dây bên kia lo lắng, nóng ruột chờ tin nhắn. Trong lúc đó, Diễm Quỳnh đang đứng ngoài gõ cửa để kêu Kỳ Tường xuống dùng bữa trưa với cả nhà, gõ mãi chả thấy hồi âm cô bèn mở cửa vào, cô đi tới giường anh đang nằm ngủ. Diễm Quỳnh ngồi sát gần lại, đôi mắt cô nhìn vào khuôn mặt điển trai một cách rất trìu mến, lấy tay sờ vào cặp lông mày rồi từ từ chuyển dịch xuống chiếc mũi cao đang thờ phồm phình rồi tay cô sờ tới đôi môi của anh. Diễm Quỳnh đang định hôn nhẹ lên đôi môi ấy thì điện thoại kể bên anh reo lên vì sợ tiếng chuông làm anh tỉnh giấc và sẽ thấy mình đang hôn anh như thế càng làm cho tình bạn bao lâu sẽ bị khoảng cách nên cô cầm lên và thấy chữ Đóa Lệ yêu, cảm giác đầy khó chịu xen chút ghen ghét và cô bắt máy :

- Alô...Sao em nhắn tin lại mà anh không trả lời vậy ? Anh bị gì hay đang bận vậy ??

-

- Alô..alô..anh có ở đó không vậy. Nay còn dám giả bộ im lặng không hồi đáp nha.

- Kỳ Tường ngủ rồi. Cô gọi cho anh ấy có chuyện gì không ?

- Cho hỏi cô là ai vậy ? Sao lại sử dụng điện thoại của anh ấy ?

- Tôi là ai à? Tất nhiên là bạn gái của anh ấy rồi. Người mà anh ấy đi đang du học chung. Còn cô là ai ?

- Bạn..bạn..gái? Nay cô, đừng đùa như vậy, anh ấy bảo với tôi là đi du học một mình cơ mà,cô đừng có bịa chuyện vô lí như vậy. Cô là ai mà sao lại nghe máy của anh một cách tự nhiên như thế này hở? Tôi nói cho cô biết nhé tôi đây mới là người yêu của Kỳ Tường.

Diễm Quỳnh khẽ đứng dậy bước đến cửa sổ vừa đi cô vừa cười đắc trí nói :

- Ha ha, nghe mà nực cười với thấy thương cho cô ghê đó. Cô ngây thơ thật đó Đóa Lệ à. Cô là người yêu anh Kỳ Tường mà lại không biết người yêu mình đi du học chung với ai nữa à? Có thật sự cô là người yêu không vậy ? Hiện tại bây giờ chúng tôi đang nằm ôm nhau ngủ, anh ấy trong lúc ngủ say thật hấp dẫn khiến cho người ta muốn được hôn ôm hoài thôi.

- Cô nói như vậy nghĩa là sao?

-Thôi..tôi không nói nhiều với cô nữa. Tôi cúp máy để cho anh yêu của tôi ngủ đây. Chào cô và nhớ là đừng bao giờ nhắn tin cho anh ấy nữa. Hãy để cho Kỳ Tường học đi. Nếu làm phiền anh ấy thì đừng trách tại sao tôi đây nặng lời với cô. – Diễm Quỳnh nói với ngữ điệu đe dọa, cô vừa nói vừa lộn tóc nhìn ra hướng cửa sổ mà cười với nụ cười thỏa mãn trên môi.

Đóa Lệ khi nghe xong lời của cô gái đó, tim như muốn rạn vỡ ra từng mảnh.

Hít một hơi thật sâu và chuẩn bị hỏi thì đầu dây bên kia đã cúp máy rồi:

- Alô..alô...

- Tút ..tút..tút...

Diễm Quỳnh cúp máy với tâm trạng vui vì cô đã làm cho Đoá Lệ một phen tức giận để cô ấy không nhần tin làm phiền Kỳ Tường trong suốt quãng thời gian này nữa và cô sẽ luôn được gần Kỳ Tường hơn trước. Cô bấm xoá cuộc gọi vừa rồi , đặt đt lại vị trí cũ, cô khẽ hôn nhẹ lên đôi môi anh ,sau đó nhanh chóng đứng dậy bên cạnh giường và khẽ gọi anh dậy:

- Dậy đi...dậy đi..còn ăn trưa nữa. Mọi người đợi này giờ kìa...

Kỳ Tường mắt nhắm mắt mở nhìn cô đầy hậm hực và cáu có nói :

- Haiss..cái con mắt này. Biết rồi

Diễm Quỳnh mỉm cười tươi nhìn anh rồi đi về phía cửa và nói :

- Lo mà dậy lẹ đi. Cứ lè mề vậy người nhà tui hém thích đâu đó. Tui xuống trước nhá.

- Ừhm.

Đoá Lệ đặt điện thoại xuống bàn thì dòng lệ tuôn rơi lãnh dài xuống đôi gò má, cô rất buồn rất đau khi trò chuyện với người con gái lạ đang ở bên Kỳ Tường. Không biết làm gì để xua tan đi nỗi buồn đó cô chỉ biết nghe 1 bài nhạc rồi ôm gối khóc thật lớn mà thôi. Buồn vì sao mình không hỏi anh ấy về chuyện du học với ai, đau vì sao anh ấy lại có thể giấu mình chuyện đó? Anh ấy có coi mình là người yêu của anh nữa không? Hay cũng sẽ bỏ rơi mình như người cũ mà thôi? Tại sao cơ chứ? Mình chỉ muốn có một cuộc tình yên bình và hạnh phúc thôi mà? Ahuhu. Vì quá tức giận và buồn nên Đoá Lệ đã ném đt ra đâu đó, tin nhắn và cuộc gọi tới vang lên nhưng lại không tài nào át được khi tiếng mưa rơi bên ngoài hiên xen lẫn với tiếng nhạc buồn và tiếng nấc của cô . Sự ồn ào đó diễn ra suốt đêm và đã đưa cô vào giấc ngủ 1 cách dễ dàng .

40. Chương 19: Bên Em

Thế là ngày đầu tiên sau khi kì thi tốt nghiệp đã kết thúc, với Kỳ Tường lần này không gì hạnh phúc hơn. Nhưng anh vẫn còn một chuyện vẫn chưa nói với Tiểu Lệ đó chính là chuyện mình đi du học, trong lúc đang ngồi trầm tư suy nghĩ trên phòng của mình thì có tiếng gõ cửa, anh lên tiếng hỏi ai thì người đó tự động bước vào rồi choàng tay từ sau ôm lấy cổ anh và nói:

- Này ông kia, chỉ còn 3 ngày nữa là đi du học bên Anh rồi, ông đã mua đồ hết chưa? Bữa giờ từ khi có người yêu rồi thì quên lém nhỏ Còi này rồi phải không? Hờn dễ sợ.

Anh gỡ đôi tay đang ôm choàng lấy cổ mình ra, nét mặt trầm tư khi này đã biến đổi thành lạnh lung khó chịu, anh đứng dậy và đáp:

- Chuyện đó Còi khỏi lo, tui chuẩn bị xong hết rồi. Ừhm, có người yêu thì phải quan tâm tới người yêu của mình chứ. Còi không mau có người yêu đi để dành thời gian quan tâm cho người ấy nữa. Hôm nay qua kiểm tui có chuyện gì à?

- Xi... Tui cũng có yêu một người nhưng mà người đó đâu thềm ngó ngang gì tới tui đâu. À nhớ ông nên qua gặp ông tí rồi lát đi mua sắm vài món linh tinh khi qua bên đó dùng thôi. Ông muốn đi chung với tui không?

Kỳ Tường vẫn giữ khoảng cách với Diễm Quỳnh, anh đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài đó thật lâu rồi đáp:

- Hôm nay tui bận rồi, không đi được.

Diễm Quỳnh đi đến gần anh, khẽ sát vào tai anh nói:

- Tranh thủ chào tạm biệt cô người yêu hạ lưu ấy đi để rồi còn qua đó học hành nữa.

Kỳ Tường quay sang nhìn cô với ánh mắt sát lạnh sau đó nhặt nhẹo nói:

- Nếu không vì lợi nhuận của cả hai bên thì tôi cũng chẳng hứng thú đi du học với Diễm Quỳnh đâu. Còi vừa bảo ai là hạ lưu? Nếu thế thì xin mời đi ra phòng tôi ngay lập tức. – nói xong anh lại quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Diễm Quỳnh nhìn anh cười khẩy, cô cố tỏ ra bình thường dù bên trong cô vô cùng bức tức Đóa Lệ vì đây là lần đầu tiên cô bị Kỳ Tường đối xử lạnh nhạt tới như thế, mối thù này cô nhất định sẽ trả. Cô hạ giọng nói:

- Huhu, hôm nay có người vì người yêu mà nặng nề với tui kìa. Thôi, không ghẹo ông nữa. Tui đi đây. Hẹn gặp lại nhau vào 3 ngày sau nhé. Moahz – trước khi ra khỏi phòng, dù biết anh sẽ không thèm quay lại tiễn cô nhưng cô vẫn mi giọng anh trước khi đi.

Trưa hôm đó, anh hẹn Tiểu Lệ đi chơi, trong suốt cuộc hẹn đấy anh hầu như không rời mắt ra khỏi cô dù chỉ một giây. Anh thương cô nhiều lắm, càng ngắm nhìn những khoảnh khắc cô vui cười như thế này thì lại càng khiến anh chỉ muốn duy nhất một điều đó được ở cùng cô mà không hề phải quan tâm đến địa vị hay gia cảnh. Nhưng nhìn cô càng vui cười trong hạnh phúc bao nhiêu anh lại thầm trách số phận mình bấy nhiêu, anh trách số phận rằng “tại sao bố anh lại là người tham vọng quan trọng gia cảnh đến thế cơ chứ? Tại sao ông lại dễ dàng đánh giá người khác chỉ cần nhìn vào gia cảnh? Đóa Lệ tuy chỉ là cô gái bình thường không phải là kim tiểu thư như Diễm Quỳnh kia nhưng khi ở bên Đóa Lệ thì anh cảm thấy thật bình yên và hạnh phúc. Anh phải làm sao đây.” Trong lúc đang ngồi thừ người ra với hàng đồng lối suy nghĩ vu vơ ấy thì Tiểu Lệ đi từ xa tới trên tay cầm hai cây kem và cô mỉm cười tươi nhìn anh nói:

- A Tường ơi. Nãy giờ đợi em lâu không? Chỗ bán kem đông con nít tới mua quá nên em phải nhường các em ấy hết rồi mới tới lượt mình ấy. Vừa mua xong là em cấp tốc chạy về chỗ anh đang ngồi liền nè.

Kỳ Tường nhìn cô đang cười tươi và cầm hai cây kem trên tay đứng trước mặt mình, anh đứng dậy ôm cô vào lòng mình, anh dường như đang cố kìm nén nước mắt đang chuẩn bị tuôn ra, dịu dàng anh nói:

- Tiểu Lệ, em biết không? Lần đầu tiên gặp em, anh đã từng rất khó chịu với em, vì em mà anh xém nữa trễ học đã thế em không những khiến anh gặp phải phiền phức về vụ tai nạn xe mà em còn vô tình bắt vào tim anh một mũi tên tình yêu. Anh chẳng hiểu vì sao anh ngày lại thương em nhiều hơn khi chúng ta trò chuyện với nhau. Và tự bao giờ anh chẳng muốn rời xa em dù chỉ một giây xa em thôi anh đã cảm thấy rất cô đơn và trống vắng lắm rồi. Em hãy hứa với anh là đừng bao giờ rời xa hay buông tay anh, em nhé. Anh thương em rất nhiều. Nhưng em đừng nghĩ gì khi nghe anh nói từ “thương” em nhé, vì anh sẽ nói từ “yêu” vào giây phút trọng đại và đây thiêng liêng hơn.

Đóa Lệ hai tay dơ cao lên để không làm bẩn áo của anh, cô đỏ mặt vì những câu nói này của anh người yêu đang ôm mình đây. Giờ đây Tiểu Lệ đang rất hạnh phúc vì anh từ lần này tới lần khác khiến cô cảm thấy mình là cô gái hạnh phúc nhất. Dù cho trước đây, cô đã từng yêu một người, nhưng chưa bao giờ như hôm nay đã khiến cô rơi nước mắt vì hạnh phúc. Cô thầm nghĩ “có lẽ cái kết thúc của mối tình cũ ấy chỉ là cái mở đầu cho cuộc tình mới chân thật hơn và đáng trân trọng hơn dành cho những ai yêu thật lòng mình như cô”. Đóa Lệ cúi đầu vào lòng anh, lắc qua lắc lại rồi bảo:

- Anh à, em mỏi tay, mỏi chân và muốn được ăn kem. Anh cho em ngồi để ăn kem nhé. Như thế em càng thương anh hơn đó anh chàng không nhẽo của em. Em chỉ đi có một chút mà anh lại hành động như mèo con bị chủ làm lơ vậy.

Kỳ Tường cúi xuống nhìn cô, anh cười và bắt đầu chọc ghẹo cô người yêu của mình:

- Hề, nãy giờ em đứng đợi mua kem mà vẫn không thể cao thêm tí nào cả sao? Sau hôm nay anh sẽ phải nghĩ ra biện pháp giúp em cao hơn rồi, chứ không là anh sẽ mỗi cổ lắm khi cúi xuống hôn em đấy, cô bé chân ngắn của anh. Được rồi, em được phép ngồi xuống và thưởng thức cây kem rồi đấy. – nói xong anh đưa tay cầm lấy hai cây kem trên tay của cô, một tay anh cầm cao, còn một tay kia anh đưa kem lên miệng thưởng thức.

Tiểu Lệ ngược mặt lên nhìn anh với ánh mắt long lanh đầy dỗi hờn, cô bĩu môi nhìn anh nói với giọng giận dỗi:

- Xì, chân ngắn thì sao? Chân ngắn đáng yêu mà lại ùn ùn người theo đấy thôi. Anh không trả kem cho em thì em đi mua cây khác rồi mặc kệ anh ngồi đây buồn như con mèo con luôn. Lè lè...

- Xem kìa, hôm nay có người đòi mặc kệ anh chỉ vì không được ăn kem rồi sao? Huhuhu... Giờ mới biết đồ ăn còn quan trọng với em hơn anh đấy. – anh đưa cây kem xuống cho cô nhưng khi cô vừa đưa tay ra lấy thì anh lại dơ tay cao lên, cứ thế hai người giỡn nhau cho tới khi cây kem vì trời nóng mà tan ra hết. Cô nhìn cây kem trong sự tiếc nuối, quay sang lườm anh và sau đó thì méu máo nói to:

- Huhu, mọi người xem anh ấy bắt nạt người thấp con hơn mình kìa. Huhu, tui chỉ là cô bé nhỏ con chỉ muốn ăn kem thôi mà bị kẻ cao khều kia chọc ghẹo tới nỗi kem tan ra hết rồi. Mọi người có thấy hần ta quá đáng không. – cô vừa đứng méu vừa nói để gây sự chú ý của mọi người xung quanh mình, thì quả nhiên kết quả rất ấn tượng đó là bao nhiêu con mắt sát thủ đều đổ dồn về phía anh xen lẫn có những tiếng xì xầm nói “con trai thời đại bây giờ không biết thương yêu bạn gái của mình gì cả, tưởng mình cao ráo đẹp trai là muốn làm gì thì làm sao/ haiss cậu ấy thật không biết gì... V.. V.” Thế là anh chàng họ Gia tên Tường từ một người con trai vô tội chỉ sau sự méu máo của cô người yêu thôi mà đã biến anh thành kẻ tội đồ vì dám chọc người yêu của mình. Anh cười trong ngưỡng ngùng, anh cúi người xuống và khoanh tay lại trước mặt cô rồi nói với giọng điệu của kẻ ăn năn hối lỗi:

- Dạ em xin lỗi tiểu thư Đóa Lệ ạ, em xin chừa. Từ nay về sau không dám chọc tiểu thư giữa chốn đông người, em sẽ luôn dành sự ưu tiên cho tiểu thư khi có đồ ăn ạ. Tiểu thư xinh đẹp dễ thương đoan trang hiền thực nết na trong lòng em hãy tha lỗi cho em đi. Em sẽ cấp tốc đi mua lại cây kem khác cho chị ạ.

Tiểu Lệ cười tủm tỉm nhìn anh, cô không ngờ chiều không nheo trước đám đông lại có hiệu quả tới như vậy. Tiểu Lệ khẽ nói lớn tiếng bằng ngữ điệu vô cùng thỏa mãn, lẫn thích thú và hài lòng:

- Phải như vậy ở ngay lúc đầu thì có phải anh không phải bị nhiều người nhìn với ánh mắt hình viên đạn sao? Biết điều vậy là ngoan. Mau đi mua lại cho em cây khác đi, nếu không là anh không yên cho tới khi đi ra khỏi công viên này đâu nhé. Em cho anh một phút 30 giây để mua cây kem cho em.

41. Chương 12 : Hiểu Lầm

Sáng hôm sau, mặc cho tiếng mẹ cô gọi cô từ sáng sớm cho tới mãi giữa trưa, thì Tiểu Lệ vẫn đang cuộn mình trong chăn ngủ say. Đánh một giấc thật dài, cuối cùng Đóa Lệ cũng đã dậy, mở laptop lên tắt tiếng nhạc và rồi đứng dậy xếp lại chăn gối kế tiếp là đi tìm dt . Loay hoay một hồi, cô cầm lấy dt lên để xem có tin nhắn hay cuộc gọi nhờ của ai không, 50 tin nhắn và 100 cuộc gọi nhờ quả là 1 con số quá lớn trong suốt tối qua hôm qua cô đã không dùng máy. 40 tin nhắn từ Kỳ Tường, 5 tin nhắn từ người yêu cũ , 2 tin nhắn của Khắc Lạc và số còn lại là của tụi bạn thân. Trong vô thức, cô vô tình bấm vô tin nhắn từ Quý Thành:

- Em à, anh biết anh đã khiến cho em phải buồn và phải ghét anh. Nhưng anh muốn được sửa chữa lỗi lầm ấy, em cho anh cơ hội một lần nữa đi được không em?

- Em hãy trả lời đi. Anh yêu em nhiều Lệ à, em có biết không.

v..v những dòng tin sau cứ lặp như vậy , cô giờ đây càng thấy chán và một chút cảm giác như khinh người yêu cũ của mình hơn trước đây nhiều. Chuyển sang đọc tin nhắn của Khắc Lạc :

Lệ hả em, mai em có đi tập thể dục hông vậy ? Nếu có thì nhắn cho a nhé.

Alô 1 2 3..Buổi sáng tốt lành..chắc tối qua em bận nên không thể rep tin nhắn của a được đúng không,và chắc giờ em đang ngủ rồi. Khi nào em nhận được tin nhắn của anh thì rep lại em nhé . Chào em

Sau đó cô đọc tới tin nhắn của Kỳ Tường , vì 40 tin nhắn quá nhiều nên cô chỉ lướt sơ qua vài tin. Nội dung của các tin nhắn đó là :

- Người yêu của tôi ơi...h anh mới ngủ dậy nèk. Nãy đang nt với em mà anh lại ngủ quên mất. Em đừng giận a nha..

- Em yêu ơi..em yêu đâu rồi..anh nhớ em quá..em ơi

- Huhu..im im kiểu này lại giận tui gờy đúng hơn..rep tin nhắn của anh đi mà..anh xin lỗi mà..

- Em ơi.. đừng giận nữa mà..huhu..anh biết anh sai rồi..em ơi..em tha lỗi cho anh đi mà..

- Chả lẽ em giận anh đến như vậy sao? Hay giờ này em đã ngủ rồi? Em yêu ngủ ngon. Yêu em.

v.v.. đọc từng tin nhắn mà nước mắt cô lại rơi , lấy tay gạt đi dòng lệ đó Đoá Lệ đứng dậy nhìn trong gương, tay cầm chiếc kéo trên tay và mỉm cười nói “ Mày sẽ không sao, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Bắt đầu từ hôm nay mình sẽ thay đổi mọi thứ thật mới, phải mạnh mẽ hơn trước và tuyệt đối không cho phép bản thân mình buồn hay khóc vì bất kì ai nữa. Cố lên.” Nói xong, cô hít một hơi thật sâu và đưa kéo lên cắt tóc của mình. Sau một hồi cắt tóc và dọn dẹp thì bộ tóc dài thướt tha ngày nào giờ đây đã thành bộ tóc ngắn ngang vai. Bước xuống dưới nhà với khuôn mặt đầy vui tươi dù đôi mắt đang sưng bụp do cả đêm qua khóc quá nhiều, cô đi xuống nhà bếp để dùng bữa với mẹ thì không thấy bà ấy đâu cả mà chỉ thấy cơm nước đã được dọn sẵn trên bàn và kèm theo đó là mẫu giấy nhỏ với nội dung : “Khi nào con dậy với đói bụng thì xuống hâm cơm lại rồi con nhé. Mẹ đi qua nhà bà ngoại tí lát chiều mẹ về. Yêu con.” đọc xong mẫu giấy cô cảm thấy trong lòng có một sự trống vắng, cô quạnh, rồi cô quay sang nhìn chú cún cưng đang ngồi nhìn mình quấy đuôi nên cũng đỡ đi một phần nào sự buồn ấy. Kể từ lúc bố mất cho tới bây giờ, mẹ quả nhiên chưa đi đâu cả, vì thế hôm nay cô ở nhà với chú cún cưng của mình cũng không sao cả, bới cơm vào tô nhỏ rồi đi lên phòng khách. Cái cảm giác ở nhà một mình cũng thích thật nhưng sau khi sự thích thú đó một giây thôi thì cái cảm giác buồn chán lại đến rất nhanh nhất là khi chẳng có ai nói chuyện với mình, ngồi trên sofa tay cầm tô cơm , tay cầm remote chọn kênh chiếu phim truyền hình cô đang theo dõi. Đang chuẩn bị ăn thì chuông đt reo lên, Đoá Lệ đặt cơm xuống rồi lấy đt ra nghe.

- Alô ..Lệ hả em, nay em rảnh không? Anh qua nhà em chơi đc chứ ?

- Dạ alô..anh Khắc Lạc hử ? Em đang ngồi ôm tô cơm tự kỉ mình đây hic. Dạ được chứ, anh qua đi hihi.

-oke con dê..trong vòng 3 nốt nhạc anh có mặt ở nhà em liền.Tút..tút..tút..

Cô lại tiếp tục công việc đang dang dở là ăn cơm với tâm trạng vui khi có người sang chơi với mình . Hồi lâu thì Khắc Lạc chạy tới nhà cô, chạy ra mở cửa đón ông tám thân thiết của mình vào nhà . Khắc Lạc nhìn xung quanh nhà rồi khẽ hỏi :

- Ủa nay em ở nhà một mình với chúcún này à? Mẹ em đi thư giãn rồi phải không?

Đoá Lệ đóng cổng lại và bước đi tới chỗ anh đang đứng rồi đáp :

-Dạ, bữa giờ em thấy mẹ buồn hoài nên hôm qua có nói với mẹ là nên qua nhà ngoại hay đi đâu thư giãn cho đỡ buồn. Từ khi bố em mất tới bây giờ hầu như mẹ em cứ ở nhà miết thôi. Hôm nay cho bà ấy đi thư giãn cho nhẹ lòng phần nào. Thấy mẹ vui thì em mới vui được.

42. Chương 20: Có Anh Bên Em Rồi

Và thế ngày thứ 2 của anh ở bên cô cũng đã trôi qua thật vui vẻ tràn đầy hạnh phúc. Ngày sau, anh đang nằm ngủ thì nhận một cuộc điện thoại từ Tiểu Lệ, đầu dây bên kia nói trong sự nghẹn ngào đứt quãng:

- Kỳ Tường anh ơi... Bố... Bố... Em...

Kỳ Tường bật người ngồi dậy dịu mắt thì anh lại có linh tính không hay cho mấy ở trong lòng mình:

- Bố em... Bác ấy làm sao? Em ngoan, bình tĩnh lại rồi kể anh nghe xem nào, anh có ở đây, anh nghe em nói.

- Bố em... Bố em... Đã bị người tông xe và đã tử nạn trên đường đi đến bệnh viện cấp cứu rồi vào tới qua rồi, anh à... Huhu.. Em... Em.. Hic hic... Huhu... Em... Hic hic... Hic.. Em cảm thấy mình cô đơn lắm... Tút tut.. – cô tắt máy và vùi mình vào trong lòng Hạnh Linh mà khóc to.

Kỳ Tường dù đang trong trạng thái mới ngủ dậy nhưng khi nghe xong cuộc điện thoại ấy, anh dường như không còn cảm giác buồn ngủ nữa. Anh vội vàng nhắn tin cho Khắc Lạc để thông báo về tin buồn của Đoá Lệ. Lát sau Khắc Lạc đã có mặt trước cổng nhà anh, anh bước ra với khuôn mặt đầy buồn, lo lắng. Khắc Lạc không chùng gì nhiều, cứ thế mà chạy tới nhà của Đoá Lệ dưới sự chỉ dẫn đường của Kỳ Tường.

Trong lúc đó, cuộc nói chuyện đt:

- Alo thưa ông chủ. Tôi đã làm theo lời ông dặn, ông ta đã bị thuộc hạ của tôi tông chết vào tối hôm qua rồi ạ.

- Ừ, tốt lắm. Để ta xem nhà lão ta sẽ như thế nào. Lão ta nghĩ che giấu mình dưới thân phận ấy và cho nhỏ con gái hạ lưu kia tiếp cận nhà họ Gia kia là có thể dễ dàng giành lại những gì hắn đã mất cách đây 19 năm về trước sao. Ha ha ha.. Tô Diệp à, kế hoạch khôi phục lại địa vị của người nay đã không còn nữa rồi, Lâm Khả Hòa ta đây đã chặn mất rồi. Ha ha ha.

Không khí đau buồn đang bao quanh ngôi nhà của Tiểu Lệ. Dòng người tới chia buồn đã đến từ rất sớm. Đóa Lệ và mẹ trông rất suy sụp khiến bao người nhìn vào họ mà không khỏi đau xót. Mẹ cô vì quá sốc trước tin chồng mình bị xe tông chết vào tối qua nên bà đã khóc ngất và xỉu ngay khi đến bệnh viện nhận xác của chồng vào buổi tối hôm qua. Bà nhìn ông nằm trên giường, nước mắt cứ tuôn dài ra mãi, tay vừa lau vừa mở miệng trách móc ông:

- Tô Diệp à, ông hứa với tôi là sáng nay ông sẽ làm bánh kem nhân dịp tròn 19 năm chung sống với nhau cơ mà. Vậy mà giờ... Bánh gato ông làm cho tôi là cái đám tang này đây đó hả, Tô Diệp? Ông nói đi... Ông đừng nghĩ là nằm im đó là tôi bỏ qua cho ông.

Cảnh ấy lại khiến người đi viếng càng thêm đau buồn, người thân trong nhà đi tới dìu bà đứng dậy ra chỗ khác rồi kêu bà ăn sáng để bình tĩnh lại. Tiểu Lệ, dường như vẫn không tin nổi vào mắt mình khi mọi thứ đang diễn ra tại trong nhà mình,. Làm sao mà bản thân có thể chấp nhận được cú sốc này đây vì rõ ràng lúc cô đi chơi về, cô còn thấy bố mình mặc đồ và dẫn xe ra ngoài rồi bảo “bố đi mua nguyên liệu làm bánh gato cho mẹ con ăn, lát nữa bố về liền nên con với mẹ cứ ngủ trước đi, khi nào về bố sẽ tự vào. Yêu con gái của bố” sau khi đóng cửa cho bố, cô vội vàng kiếm công thức làm bánh gato rồi viết nó ra tờ giấy để khi bố về chỉ cần đọc là sáng mai có thể làm rồi, sau đó cô mới an tâm lên lầu ngủ. Trong khi đang nằm ngủ được tí, thì cô nghe tiếng giống ai đang ngồi khóc. Cô vội mở cửa chạy xuống nhà thì mẹ cô hai tay ôm điện thoại, nước mắt bà lại cứ chảy ra mãi không ngưng, khuôn mặt thì lại thất thần vô hồn. Cô chạy lại ôm mẹ và nhẹ nhàng hỏi:

- Mẹ à, sao tối mà mẹ vẫn chưa ngủ vậy? Hay mẹ đợi bố về? Mà giờ nay cũng trễ lắm sao bố vẫn chưa về nhỉ? Thôi mẹ lên phòng ngủ đi con sẽ ngồi đây đợi bố về.

Bà buông điện thoại ra ôm chầm lấy cô và khóc nức nở, một hồi sau khi cố lấy bình tĩnh thì bà mới cất tiếng nói trong sự nghẹn ngào:

- Hồi nãy có người y tá trong bệnh viện. Họ gọi cho mẹ, và... Và.. Họ bảo là... – bà chỉ vừa cố bình tĩnh được chút thì khi chuẩn bị nói ra câu “bố con bị người ta tông chết rồi” thì bà đã ngất xỉu trong lòng của Tiểu Lệ.

- Mẹ à... Mẹ... Mẹ... Bố mình bị làm sao? Trả lời con đi... Xin đừng làm cho con sợ mà.

Cô gọi taxi rồi đưa mẹ vào viện cấp cứu, trong lúc đứng chờ mẹ tỉnh lại thì cô vô tình nghe mọi người ở xung quanh bàn tán “hồi nãy tui đang trên đường đi tới bệnh viện này thì thấy một vụ tai nạn thảm khốc lắm, ông kia đang chạy xe thì bị chiếc xe hơi từ đâu lao ra rồi tông thật mạnh sau đó tên tài xế đó phóng nhanh đi mất tiêu, rồi lát sau ông đó được tới bệnh viện này cấp cứu, mà tui nghe đâu là ông tử nạn trong lúc tới đây rồi. Tội ghê, không biết bị người ta hại hay do tới số nữa” một giọt nước mắt rơi, rồi hai giọt, ba giọt và cuối cùng thì thành hai dòng nước mắt tuôn rơi từ đôi mắt của cô khiến bao người xung quanh đều quay sang nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên lẫn xót xa. Cô lấy tay lau đi nước mắt và đi tới quầy y tá hỏi về vụ người đàn ông bị tông kia. Chẳng có gì đau đớn và trống trải bằng khi nghe tin người thân thuộc – nhất là người sinh dưỡng của mình qua đời, nhưng có lẽ sự đau đớn cột cùng hơn đó chính là họ bị tai nạn do người khác làm rồi bỏ trốn. Cô quỵ chân xuống dưới quầy, tay đặt vào lòng ngực, cô cảm thấy như sinh thể mình bây giờ đã mất mát đi một thứ rất lớn vô cùng, cô vẫn không tin được cái người đàn ông xấu số ấy là bố của mình. Trong lúc đó, y tá dìu cô đứng dậy và hỏi cô có phải là con gái của bà Mộc Tử Hương bị ngất xỉu không rồi báo cáo tình hình cho cô biết. Và thế là hai mẹ con cô trở về nhà trong tình trạng thất thần, suy sụp. 7 giờ sáng hôm sau, bệnh viện chở hài cốt của ông Tô Diệp về nhà rồi chia buồn cùng với gia đình cô. Làm sao cô có thể nào tin được đây, mới hôm qua thôi ông với cô còn nói chuyện với nhau kia mà, chỉ vừa mới tối qua trước lúc ông đi mua đồ thôi, ông nói câu “yêu con gái của bố” cơ mà. Sao giờ ông lại nằm im mà không thêm cử động hay nói chuyện gì với hai mẹ con cô hết vậy. Tiểu Lệ đứng nép bên góc

tường, thần thờ nhìn quan tài mà bố cô đang nằm trong đó, cô cứ nhắm mắt miệng lẩm bẩm nói “đây chỉ là cơn ác mộng thôi, chỉ cần mình mở mắt ra thì sẽ khác” nói xong lại mở mắt, rồi cứ như thế mở mắt rồi mở mắt bao nhiêu lần thì sự thật nó cũng không hề thay đổi. Hạnh Linh đi tới bên cô, lẳng lặng kéo cô lại và ôm lấy cô, chỉ có lúc ấy cô không còn thấy mọi thứ xung quanh nữa cô mới òa khóc thật to, đối với cô bây giờ giống như có cái gì đó đang đâm thẳng vào tim cô vậy, đau đớn tới nỗi nước mắt của cô cứ lăn dài mãi. Tiểu Lệ lấy lại bình tĩnh rồi gọi cho Kỳ Tường. Lát sau hai chàng thanh niên mặc hai bộ đồ màu đen bước vào viếng tang. Hạnh Linh dìu Tiểu Lệ tới chỗ Kỳ Tường đang đứng thấp nhang cho bố của Tiểu Lệ, Hạnh Linh gạt đầu rồi nói:

- Giao Tiểu Lệ lại cho anh. Tôi còn phải làm vài việc thay cho con mấm đó nữa.

43. Chương 12 : Hiểu Lầm (Tt)

Cả 2 bước vào phòng khách, Khắc Lạc ngồi bệt xuống ghế nhìn tô cơm Đóa Lệ đang ăn bỗng anh quay qua nhìn cô cười nói :

- Em bao nhiêu tuổi rồi ..mà còn ăn tô dành cho em bé nữa ?? Tô này ở nhà anh có quá trời luôn nèk.Hahaha..

Cô ngẩn người ra nhìn anh với ánh mắt trêu đáp trả lại :

- Haha..anh bảo nhà anh có tô này quá trời thì suy ra anh cũng giống em thôi hehe...bỗng nhiên Tiểu Lệ lại trầm tư và nói tiếp...Tại hồi đó..nhà em có..! À không do nhà e toàn tô bự không à , em thì lại thích tô nhỏ nên lúc đi siêu thị mua về ấy mà. Anh đừng cười đắc trí để chọc em nữa..

- Ấy ấy..anh bảo là thế nhưng anh đâu bảo là anh cũng ăn tô này giống em đâu nè. Em quên là anh có đứa em gái nhỏ à ?! Ủm anh không chọc e nữa đc chưa.

- Biết vậy là tốt rồi, anh ngồi đây đợi em đi lấy đồ ăn nước uống cho anh nhé.

- Ồm..

Kể từ khi ngày Kỳ Tường đi du học, Khắc Lạc luôn mang đến sự vui vẻ, thoải mái cho Đóa Lệ rất nhiều, anh luôn nhắn tin trò chuyện với cô, luôn là người đưa cô đi học và đón cô về, chia sẻ mọi buồn vui cho nhau. Và từ những hành động quan tâm đó đã vô tình biến sự tình yêu thầm kín của kẻ bạn thân này lúc nào không hay, dù biết tim mình đã hướng về Đóa Lệ mất rồi nhưng anh vẫn cố nhủ lòng “đây là người yêu của thằng bạn thân nhất của mình không được có bất cứ hành động , lời nói thổ lộ tình yêu nào với cô ấy” những lúc dằn vặt lòng mình như thế khiến tim anh rất đau , khó chịu tới chừng nào vì ngày nào anh vẫn luôn nghĩ về cô rất nhiều.

Cả 2 ngồi chăm chú vào bộ film bỗng nước mắt Đóa Lệ rơi vài giọt vì sự đồng cảm hoàn cảnh nhân vật trong bộ film sao mà na ná hoàn cảnh mình đang rơi vào như vậy, cô lấy gạt đi nhưng nước mắt lại cứ tuôn mãi đành chịu trận với dòng cảm xúc đau nhói ấy chợt ùa về. Cô ngồi bất động trên ghế, mặc cho nước mắt đang rơi, Khắc Lạc quay sang thấy cô khóc nức nở, điều khác lạ hơn nữa là cô mới cắt đi mái tóc dài của mình từ lúc nào mà từ này giờ anh chẳng để ý đến mấy, anh thờ dãi nhìn cô rồi nhìn mái tóc ấy cảm thấy xót xa nên liền nắm lấy tay cô kéo về phía mình rồi lấy tay đẩy nhẹ đầu cô về đôi vai của mình , anh xoa nhẹ vai cô và hỏi chuyện :

- Em mới cắt tóc sao? Chuyện gì đã xảy ra giữa em và thằng Kỳ hả? Nói đi rồi để anh xử lí nó.

- Hic..hic..a...em mới tự cắt hồi nãy thôi... Tại sao anh ấy lại đối xử với em như vậy chứ ? Em yêu anh nhiều lắm..hic hic..kể ngày anh ấy đi, ngày đêm em luôn nhớ , luôn chờ tin nhắn của anh ấy đến...hic hic..huhuhuhu...

- Ngoan nào, nín dớt rồi kể anh nghe toàn bộ câu chuyện xem nào. Thằng Kỳ nó làm gì em ?!?

- Hic hic hic...em ..không thể nào tin đc nổi...Lúc ở đây, anh ấy hay nói yêu em, sẽ không yêu ai khác ngoài em, rồi còn hứa với em rất nhiều. Em còn nghĩ chúng em sẽ cưới nhau nữa..Nhưng mà..nhưng mà...hic hic..hôm qua lúc anh vừa mới đáp bay xuống, còn nhắn tin với em rất tình cảm. Lúc về tới nhà người thân nghỉ ngơi thì tụi em vẫn còn nhắn tin với nhau, mãi hồi lâu ..em không thấy tin nhắn của anh Tường nữa thì em mới gọi..thì..huhu..thì...

-Thì làm sao nào..? Em cứ nói hết đi.

- Thì..em..nghe giọng người con gái lạ..bắt máy lên ..rồi cô ấy bảo ..em là người yêu của anh ấy mà lại không biết anh ấy đi du học với ai à,.. đã vậy..còn nói....nói là..anh ấy đang nằm ngủ kế bên cô ấy nữa..huhuhu..Cô gái đó còn dám kêu anh Kỳ là anh yêu của tôi,..và bảo là em đừng nhắn tin làm phiền ấy nữa...hic híc..

- Có thật là như vậy không ? Hay em nhầm không vậy? Thằng Kỳ này làm gì mà thay đổi nhanh như vậy..!..

- Em nói thật mà anh không tin em sao..?? Anh biết anh ấy đi du học với ai không??..

Khắc Lạc im lặng một hồi..anh phân vân 1 điều là “ có nên nói cho cô ấy biết rằng người con gái đó chính là Diễm Quỳnh không ? Hay anh cứ giả vờ bảo là anh không biết nhân cơ hội này anh sẽ được bên cạnh Đoá Lệ lâu hơn nữa” quyết định cuối cùng của anh là sẽ giả vờ nói không biết để cho mình có cơ hội ở bên cô nhiều hơn. Quay sang nhìn Đoá Lệ khóc nức nở,anh rất đau lòng , anh xoa đầu cô và khẽ nói :

- Anh cũng không biết nữa, thằng đó chỉ nói với anh là đi du học bên Anh thôi em à. Cái thằng khi gió này, khi nào nó về anh sẽ cho nó 1 trận mới được.... Thôi, em nín đi. Em khóc nhiều tới nỗi nước mắt em muốn ngập cả phòng khách luôn rồi nè

Đoá Lệ chợt bật cười khi nghe những lời an ủi hài hước từ anh, cô ngừng khóc và mỉm cười sau đó quay cũ và hỏi anh:

-Anh đã ăn gì chưa? Lát nữa anh cùng em đi làm tóc nhé. Nãy em cắt mà vẫn chưa vừa ý cho lắm.

- Anh mới từ công ty về nên chưa ăn gì cả, em còn gì cho anh ăn cũng được. Okê, ăn xong rồi chúng ta đi làm đẹp nè.

-Okiee..anh vui tính ghê đó, đợi em tí nhé. – cô đứng dậy nhìn anh mỉm cười dù trên hàng mi vẫn còn đọng lại dấu đó một vài giọt lệ.

44. Chương 21: Có Anh Bên Em Rồi 2

Kỳ Tường choàng tay ôm lấy cô, bàn tay anh thật ấm áp khi anh dìu cô vào trong nhà ngồi nghỉ. Anh lấy nước, khăn giấy, đồ ăn sáng đặt trên bàn rồi nhẹ nhàng kéo ghế ngồi kế bên cô người yêu của mình, anh nhìn cô mà trong lòng thấy mình thật vô dụng, nếu hôm qua anh có mặt ở đó thì có lẽ hôm nay trông cô không thất thần như vậy, anh giờ đây ngoài sự im lặng ngồi bên cô và lau nước mắt, an ủi cho cô thì anh chả còn biết làm gì hơn. Anh kéo cô dựa vào bờ vai của mình và nói:

- Tiểu Lệ, em phải ngoan, không được không khóc nữa. Em phải mạnh mẽ để còn lo cho mẹ em nữa, nếu em khóc dẫn đến sức khỏe em mệt thì ai lo cho mẹ em đây. Anh lại sắp thành một thằng người yêu vô dụng rồi, ngày mai nữa thôi không còn ở bên em an ủi và làm trò cho em vui được rồi. Em nín đi được không, nhìn em cứ như vậy hoài làm sao anh có thể đành lòng xa em mà đi lo cho cuộc sống của chúng ta sau này được chứ?

Tiểu Lệ tựa đầu vào vai anh, cô khóc càng lớn hơn. Chỉ có những lúc ở bên cạnh anh như thế này thì cô cảm thấy không khí xung quanh mình không còn lạnh lẽo nhiều nữa, vì anh mang đến cho cô một sự ấm áp và yên bình. Khi đã lấy lại bình tĩnh rồi thì Tiểu Lệ ngẩng đầu lên nhìn anh với đôi mắt sưng, giọng nói u buồn xen lẫn nghẹn ngào:

- Em sẽ ngoan, em không khóc nữa để còn lo cho mẹ thay cho bố em sau này... Hic... Em chỉ là không tin bố em bị tai nạn như vậy. Em nghĩ là đã có kẻ sát hại bố em. Vì tối qua, phía công an nói lại với em là “người dân xung quanh đã thấy chiếc xe hơi kia sau khi tông chết bố em thì bỏ chạy thật nhanh rồi” thậm chí có người đã kịp chụp lại biển số xe đó rồi. Em sẽ tìm rõ chân tướng về cái chết của bố em. Anh thì cứ yên tâm

đi du học đi, em sẽ không hư đâu, em sẽ mạnh mẽ hơn để chăm sóc cho mẹ và tìm hiểu chân tướng vụ việc này.

Kỳ Tường nghiêng đầu đặt đầu mình trên đầu cô rồi nói:

- Ừ phải có như vậy mới là người anh yêu chứ. Anh cũng sẽ cùng em điều tra vụ việc này, anh cũng nghĩ là có kẻ đứng sau vụ án này. Vì theo anh thấy thì bố em là người hiền lành dễ mến nên chắc sẽ không bao giờ gây thù oán với ai đâu, chắc là có kẻ muốn sát hại bố em. Em đừng buồn nữa nhé. Giờ thì uống nước ăn miếng đồ ăn đi rồi ra phụ mẹ chào khách nữa.

Tiểu Lệ gạt đầu ngồi bình thường trở lại và uống nước sau đó đứng dậy bước đi ra ngoài thì cô bị anh túm áo kéo lại bắt cô ăn phải ăn ½ cái mìn thầu.

Kỳ Tường cùng với Khắc Lạc ở bên nhà Đóa Lệ xuyên suốt đêm đến sáng ngày hôm sau, mẹ cô dù buồn nhưng vẫn chu đáo làm đồ ăn cho mọi người ăn. Trong lúc họ ăn, Khắc Lạc vốn dĩ nổi tiếng với tên “kẻ làm trò” thì anh đã phần nào phá tan đi sự buồn tủi của mọi người trong lúc này. Buổi trưa đó, Kỳ Tường đang phụ quét dọn thì chuông điện thoại của anh reo lên, anh nghe máy:

- Alo con trai cưng của mẹ, con đừng mãi nghỉ xả hơi mà quên mất rằng tối nay con phải ra sân bay để đi du học nhé. Mẹ với bố con đang bận bên đây nên không tiễn đưa con trai cưng của mẹ được rồi. Mẹ xin lỗi nhé, con đi ngoan. Yêu con.

Kỳ Tường cố gắng đáp lại bằng ngữ điệu vui và bình thường:

- Dạ, con nhớ rồi. Bố mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe nhé. Con cũng yêu bố mẹ.

Khắc Lạc cảm ly tới kế bên rồi bình thần lấy nó gõ vào đầu của Kỳ Tường, anh mỉm cười và cất giọng nói:

- Rồi tao hiểu nhiệm vụ của tao khi ở đây là gì rồi. Nên trước khi tới giờ mày đi 2 tiếng tao sẽ chở mày về thu xếp hành lí rồi sau đó là tiễn mày với tư cách là một người yêu.. Kaka..

- Này, mày không thể nghiêm túc được sao? Thôi bỏ đi, mày hiểu được điều tao định nhờ mày vậy tao đỡ phải tốn hơi nói rồi. Mày ngoài việc tiễn tao xong thì ngày hôm sau trước khi tới công ty làm thì ghé sang đưa đồ ăn cho cô ấy là được. Dù sao cũng cảm ơn mày và sẽ còn phải cạy vào mày nhiều lắm, Khắc Lạc à.

Kỳ Tường nói xong và tiếp tục bắt tay vào việc làm quét dọn cho xong, anh còn phụ người trong nhà của cô làm những việc khác. Trước khi ra về, anh cùng Đóa Lệ đi bộ ra công viên gần nhà cô và khi đấy anh đứng đối diện trước mặt cô nhìn thật lâu, anh đưa tay vuốt mái tóc đen đang bay nhẹ trong gió, anh khẽ nói:

- Em ở lại đây ngoan, đợi anh nhé. 3 năm sau anh sẽ về với em, rồi chúng ta sẽ lại gần bên nhau như chưa bao giờ xa cách. Hãy hứa với anh rằng em sẽ luôn chăm sóc cho bản thân và mẹ tốt, em sẽ hoàn thành thật xuất sắc mấy năm học đại học của mình. Còn những chuyện khác em đừng lo, có anh ở đây bên cạnh em rồi. Anh sẽ là người bảo vệ em trước những cơn sóng gió. Anh yêu em nhiều lắm, Tô Đóa Lệ.

Anh nói xong cười thật tươi và kéo cô vào lòng mình rồi ôm cô thật chặt, vì trong lòng anh bây giờ chẳng muốn rời xa cô người yêu này dù chỉ nửa bước chân. Cô đứng trọn trong vòng tay của anh, cô không nói nên lời chỉ biết dụi đầu vào lòng anh và ôm anh thật chặt nhất có thể, vì sau tối hôm nay anh sẽ xa cô rồi, 3 năm sau họ mới đoàn tụ lại bên nhau. Cô cũng yêu anh nhiều lắm, nhưng cô không thể vì sự yếu đuối này mà làm gián đoạn việc học của anh được. Cô nhón chân lên, ngược đầu lên tính hôn anh thì anh dường như biết trước là cô sẽ hôn mình nên đã cúi mặt xuống chờ đợi nụ hôn của cô. Sau nụ hôn nồng nàn ấy, cô mạnh dạn nói:

- Tối nay, em không tiễn anh đi được rồi, anh thông cảm cho em nhé. Em sẽ ở nhà cầu mong anh đi bình an. Em sẽ ở lại nơi đây chờ anh trở về, em sẽ chăm sóc cho mẹ và bản thân mình thật tốt. Nên anh hãy cứ yên tâm mà đi học ở bên Luân Đôn anh nhé. Em luôn biết anh luôn ở ngay đây bên em, ở ngay trong trái tim này của mình. Em chờ anh. Em yêu anh.

- Uhm, anh cũng yêu em. Giờ thì chúng ta đi về nào, để còn phụ mẹ của chúng ta dọn dẹp nữa.

45. Chương 13 : Thử Thách Tình Yêu

Ngày đầu tiên đi học, mặc dù anh đã gắn bó với ngưỡng cửa đại học ở thành phố Y xuyên suốt mấy năm liền. Nhưng sao nay, anh lại cảm thấy vô cùng bối ngỡ, xa lạ với mọi thứ, đang thớ thẩn nhìn ngắm xung quanh thì bỗng có người từ đằng sau vỗ lấy cổ anh. Theo bản năng phản xạ của con người anh choàng tay ra sau lưng để nhắc bóng người đó lên và quật ngược ra đằng trước nhưng khi anh choàng ra ôm người đó thì anh mới phát hiện ra đó là Diễm Quỳnh đang ôm cổ anh từ đằng sau, anh lập tức rút tay lại và giọng nói đầy khó chịu :

- Cái gì nữa đây Còi ?

Diễm Quỳnh thở phào vì sợ xém tí nữa là cô sẽ bị anh vật ngược ra trước rồi không choàng lấy anh nữa rồi bước đến đứng bên cạnh Kỳ Tường cất tiếng nói :

- Tại tui thấy có người đang thẩn người ra nhìn xung quanh nên tui muốn tạo chút cái gì đó vui cho ng đó thôi...làm gì mà ông mạnh bạo quá vậy, xém tí nữa là tui thành dế lau sần rồi hix hix.

Anh bước sang chỗ khác, không thèm nhìn cô mà cứ thế cất bước đi dạo không viên trường ĐH. Tới giờ vào lớp, anh chọn 1 chỗ cho riêng mình và đặc biệt cách xa chỗ ngồi của Diễm Quỳnh anh cau có nói thầm “đứng là chạy trời không khỏi nắng” dù cho anh có trốn đi hay ở đâu đi chẳng nữa anh vẫn bị Diễm Quỳnh “ám” theo mình và cô đã chọn ghế ngồi bên cạnh anh. Trong suốt tiết học , Kỳ Tường cầm bút viết tên Đoá Lệ lên giấy , cứ viết xong rồi nhìn lắt đầu cứ thế mãi và anh nào biết rằng chính vì hành động kỳ quặc đó đã làm tâm điểm của giáo viên. Bỗng anh bị gọi tên lên bảng làm bài, giật mình đứng dậy vội buông bút xuống rồi đi chậm rãi từng bước lên bục giảng, vừa đi anh vừa lấy tay gãi đầu , mọi người nhìn anh che miệng cười tủm tỉm bởi hành động ngớ ả. Bước lên bục tay cầm phấn , mắt thì nhìn ngắm bài thật lâu rồi chỉ trong tích tắc anh đã giải xong bài , anh đang bước về chỗ ngồi thì bị giáo viên kêu lại cảnh cáo anh về việc không tập trung vào bài giảng bằng biện pháp là cho anh được giải lao trước lớp 5-10phút. Kỳ Tường chỉ biết đứng nhìn giáo viên gặt gù làm theo lời giáo viên nói, về gần tới chỗ ngồi thì bị Diễm Quỳnh nắm áo kéo lại hỏi chuyện :

- Ông bị gì mà đứng trên đó lâu quá vậy ? Ông giải đúng rồi mà ta.

Kỳ Tường nhìn cô và thở dài đáp :

- Tại không tập trung nên bị kêu làm bài do làm đúng nên giáo viên ưu ái cho giải lao trước lớp thôi à. Thôi Còi học đi, khi về cho tui mượn vở chép. Bye!

Nói xong anh bước tới chỗ ngồi thu gọn sách vở cho vào balô rồi lẳng lặng bước ra ngoài lớp. Đi được 1 đoạn anh dừng lại suy nghĩ vì sao Đoá Lệ lại lạnh lùng với anh như thế sau đó một mạch đi lên sân thượng của trường, quăng balô xuống và ngồi dựa vào lan can lấy đt ra và bắt đầu gọi cho Đoá Lệ xem cô dạo này có khỏe , đã tha lỗi cho anh chưa. Không hiểu sao anh bấm sdt của cô rồi nhưng lại xoá cứ bấm rồi xoá mãi một hồi lâu anh quyết định gọi cho bạn thân của mình.

Tiếng chuông đt vang lên trong lúc Khắc Lạc làm việc, anh dừng tay bắt máy :

- Alô, Khắc Lạc nghe đây . Cho hỏi ai đầu dây thế ?

Kỳ Tường nghe giọng bạn thân nghe máy anh mừng rỡ vội nói :

- Alô ..alô ..alô .dừa khô lên giá...Dạo này mày khỏe không ? Gia đình mày vẫn khỏe chứ hả ? Bố mẹ tao cũng khỏe lun chứ? Dạo này đã quen với tư cách giám đốc của một công ty chưa? Có người yêu chưa?

Ở đầu dây bên kia, Khắc Lạc ôm bụng cười ngả nghiêng khi bị thằng bạn thân lâu ngày không gặp tra tấn mình bằng việc hỏi 1 lèo không nghỉ, vừa cười vừa nói :

- Tao đây thằng quỷ..Mày cũng hay thật đó ha. Đợi có chuyện gì thì mới nhớ tới thằng bạn già này...Haiss..Mày nói nhanh quá tao nghe không kịp.Mày nói lại từ từ coi. 1 2 3 nói ...

Kỳ Tường chỉnh lại giọng và nói :

- Đạo này mày khoẻ chứ ? Gia đình mày và bố mẹ tao khoẻ hết không? Mày đi làm giám đốc bữa giờ có gì vui không ? ...Và có người yêu gì chưa ?? Hết rồi đó

- Ủm..tao nghe rõ rồi. Thằng này mày lạ ghê, mới qua bên mấy ngày mà làm như mấy tháng không bằng vậy. Ha ha, hỏi gì mà một lượt thế kia? Mọi người ở đây đều ổn cả, và tao vẫn chưa có bồ. Mày với cô bạn kia đều khoẻ hết chứ hử?

- Vậy là được rồi..à, còn Đoá Lệ cô ấy như thế nào? Vẫn khoẻ và việc học tốt hết chứ hả? Cô ấy hình như có chuyện gì đang buồn đúng không? Tao khoẻ re à, còn Còi thì thôi khỏi bàn...

Khắc Lạc xoay ghế ra cửa sổ ngắm mưa rơi rồi đáp :

- Sao mày không tự hỏi ? Haiss..lại gây chuyện nữa đúng không ? Cô bé vẫn khoẻ và việc học hành cũng tốt. Còi sao lại khỏi bàn??

-...Ồ..thì..tao với Đoá Lệ giận nhau rồi...! Con mắt đó thì khoẻ như trâu mà quấy như khỉ ấy, suốt ngày cứ bám theo tao hoài..bực bội gần chết....!Từ sau khi tao về nhà của mắt Còi thì tao nhớ rõ là vẫn nói chuyện vui vẻ với Đoá Lệ mà không hiểu vì sao tới hôm nay cô ấy lại không thèm nhắn tin hay gọi gì cho tao, kể cả khi tao gọi toàn thuê báo không thôi ... à tao có làm gián đoạn giờ làm việc của mày không vậy ?

-Ừm. Tao giám đốc rồi ai dám nói gì ai nữa mà mày sợ làm gián đoạn phiên hà tao chứ thằng khỉ này! Haiss..2 đứa mày như con nít ..hở cái là giận..mà lần này tao thấy gây go lắm nha..Cô bé kể tao nghe hết rồi...khóc quá trời luôn..đã vậy còn hỏi tao...

Kỳ Tường nhìn lên trên trời với ánh mắt buồn bã , nói tiếp :

- Hỏi mày về cái gì ? Hỏi về điều gì ? Nói tao nghe.

- Cô ấy hỏi tao là có nên tha lỗi cho mày hay không ? Và có nên tiếp tục hay chấm hết..tao nghe xong thì vô cùng ngạc nhiên và lúng túng vì không biết nên trả lời như thế nào nữa..Nay tao định gọi qua hỏi mày thì mày gọi cho tao nên sẵn tiện tao nói luôn.

Kỳ Tường nghe dứt câu, tim anh như ngừng đập khi nghe Khắc Lạc nói, câu nói đó như tiếng sét đánh ngang tai bỗng dưng nước mắt anh tuôn rơi , anh lấy tay gạt nước mắt nhưng sao càng gạt thì nước mắt càng rơi nhiều hơn anh cố gắng giọng và nói tiếp :

- Có..thật..là như vậy..không hả?? Có thật là như vậy không hả?? Mày đừng giỡn với tao như vậy ...tao không thích đâu! Có thật sự là Đoá Lệ nói với mày là như vậy không ? Tao không tin ..tao không tin..

- Haiss..mày đang khóc đúng không hả? Chuyện này do mày quyết định thôi..! Đoá Lệ còn nói mày từ khi qua đó mày thay đổi lắm, kể từ ngày giận nhau cho tới nay cũng gần được 1 tuần mày đi rồi mà cô ấy cứ than khóc với tao là “em luôn mong luôn hy vọng rằng anh ấy sẽ yêu em thật lòng nhưng không ngờ anh lại giấu em chuyện nhỏ nhặt như vậy, em buồn và cảm thấy lạc lõng quá anh à. Em không biết phải làm sao nữa” mày nghĩ đi, mày bảo yêu người ta nhiều mà sao nay có chuyện giận hờn như thế mà mày cứ im lặng không hỏi rõ vấn đề vì sao và giải thích cho cô ấy hiểu gì cả như vậy chẳng khác gì mày đang tự mình xa cô ấy hơn đó Kỳ à..! Hãy suy nghĩ đi và xem đây như là thời gian thử thách 2 đứa đi..

46. Chương 22: Rời Xa

Thế là tới hôm đó, ngày cuối cùng ở lại thành phố này cũng đã đến. Anh kéo hành lí ra sân bay mà trong lòng cứ như người mất hồn, anh nửa không muốn xa cô, nửa lại muốn hoàn thiện bản thân mình thật tốt để sau này quay về đây có thể cho cô một cuộc sống hạnh phúc nhất mà anh có thể mang đến. Lúc ấy tin nhắn điện thoại đến “anh yêu của em, anh đi mạnh giỏi. Qua đó ráng học hành thật chăm chỉ, nhớ là phải luôn tự chăm sóc bản thân mình đó biết chưa? Đừng có bỏ bữa nếu thức ăn đó không ngon hay không tâm trạng để ăn hay gì đó nhé. Về đây mà anh trông gầy gò hơn là biết tay em. Giờ thì em bận rồi. Yêu anh nhiều lắm Gia Kỳ Tường của em” đọc xong tin nhắn ấy, tim anh càng nhói đau hơn, ngay trong lúc này đây anh chỉ muốn ôm chầm lấy cô vào lòng rồi ngủ một giấc thật ngon như ngày họ ở ngôi nhà nhỏ kia thôi. Chưa kịp nhắn tin trả lời lại thì Khắc Lạc đã đi bên cạnh anh từ lúc nào đã nhanh tay bấm khóa điện thoại

của anh rồi, đã thế hẳn ta còn quay lại nhìn anh và chỉ chỉ ở đằng sau. Lúc đấy, anh mới quay lại thì Diễm Quỳnh mặt hầm hầm một mình kéo vali đi ở sau mình. Anh đứng lại chờ cô và ngái đầu nói:

- Nặng không? Đi đến đây nhanh đi rồi kéo đi dùm cho.

Diễm Quỳnh dù đang hầm hầm bực bội nhưng khi nghe anh nói câu ấy cô vội vứt bỏ mọi sự khó chịu ấy mà chạy lại về phía anh đang đứng đợi mình, cô cười tươi nói:

- Đây mới đúng là Kỳ Tường bạn của tui. Ông kéo dùm tui nha, tui có tí chuyện muốn nói với Khắc Lạc. Thank you * mi gió *

Khắc Lạc dừng chân lại nhìn hai người họ rồi lắc đầu cười. Diễm Quỳnh chạy tới cặp cổ anh nói nhỏ với anh:

- Nè ông Bèò, lần này tui với Kỳ Tường đi rồi, ông nhớ là thay Kỳ Tường của tui chăm sóc con nhỏ hạ lưu Lệ gì đó nha. Biết đâu, ông sẽ khiến nhỏ đó từ bỏ Kỳ Tường mà theo ông. Tui hy vọng ông với nhỏ ấy thành đôi lắm, hihi. Bảo trọngnhé.

Khắc Lạc quay mặt sang nhìn cô với ánh mắt đầy sự khó hiểu lẫn khó chịu, anh im lặng ngẫm nghĩ lâu rồi mới bắt đầu nói:

- Tui cũng hy vọng là người tui cưới không phải là người yêu của thằng bạn thân của mình. Diễm Quỳnh à, xem ra bà chưa hiểu về tình yêu rồi. Cái gì càng tham vọng thì càng không bao giờ trọn vẹn đâu. Tui sẽ còn phải suy nghĩ là có nên nói cho Kỳ Tường biết cuộc nói chuyện này không đây.

- Ông quả là trọng nghĩa khinh tình mà. Nhưng cái điều mà đám con trai ông không bao giờ giấu được đó chính sự “quan tâm chú ý đến một người con gái thân thiết bên cạnh mình nhất là khi cô ấy lại cô đơn một mình”, nên tui tin ngay bây giờ trong lòng ông ít nhiều cũng sẽ có cảm tình với nhỏ đó rồi. Còn nếu không phải thì xem như tui đang chọc ông đi. Hihi

Kỳ Tường đã bắt kịp hai người bạn của mình thì cũng là lúc chuyến bay cũng đã chuẩn bị cất cánh. Anh vỗ vai Khắc Lạc rồi bước nhanh vào cánh cổng ngăn cách.

Chuyến bay từ thành phố đến Lon Don đã cất cánh bay.

Xuyên suốt chuyến bay, Kỳ Tường chỉ chăm chú vào ipad của mình hết xem hình chụp của mình với người yêu thì lại chơi game, còn không nữa thì anh ngồi ngủ. Vốn dĩ có tính cách lạnh lùng nên ít khi nào quan tâm đến những thứ mà mình không hứng thú, cũng vì lý do đó mà anh đã phớt lờ đi Diễm Quỳnh ngồi kế bên mình. Diễm Quỳnh càng cảm thấy mình như người vô hình, cô bực bội đánh vào tay anh sau đó khó chịu nói:

- Này đủ rồi nha. Tui là tui nhin ông lắm rồi nha. Ông giả vờ hay thật sự là quên sự hiện diện của tui vậy hả? – Diễm Quỳnh vừa nói nhưng vẫn không ngừng đánh vào tay anh nhằm gây sự chú ý với dùng đó để hả cơn giận. Kỳ Tường đang nghe nhạc và lim dim vào giấc ngủ thì bị đánh liên tục vào tay nên anh mở mắt quay đầu nhìn sang cô bằng ánh mắt cực kì bực bội, anh cau mày cầu nhàu nói:

- Gì nữa đây? Nếu thật sự đã quên rồi thì cũng không có phải cực khổ vác cái xác lên máy bay ngồi từ hai ngày trước cho tới hôm nay đâu. Nếu là giả vờ thì cũng chỉ đi đến sân bay rồi đánh lảng quay về bên người yêu thôi. Chứ không có phải vì lời hứa của hai gia đình mà chấp nhận đi đâu. Bực mình. Chuyện gì nói đi nghe nè.

- Bộ phải có chuyện gì mới có quyền kêu ông sao? Chẳng lẽ vì lời hứa của hai người lớn mà ông chấp nhận đi du học với tui bằng thái độ khó chịu như đi cực hình sao hả, Kỳ Tường? Trong khi đó tui... Tui... Lại rất hào hứng và vui mừng khi được đi du học với ông đó, ông có biết điều đó không? Nếu như không muốn đi thì ông có thể bảo tui để tui từ chối dùm ông được mà! Ông quá đáng lắm... Hừ... Hừ...

Kỳ Tường nhìn cô vừa nói vừa rưng rưng nước mắt, lúc này đây anh mới nhận ra rằng bản thân mình thật sự cũng hơi vô tình nên đã khiến cô bạn thân của mình buồn đến như vậy, anh mở túi ra lấy cục kẹo rồi đưa qua cho cô nhưng ánh mắt anh lại không nhìn cô, anh nhẹ giọng xuống nói:

- Được rồi, nín đi được chứ. Cầm cục cứng này rồi ăn đi cho vui. Tui không có ý khiến bà buồn đâu, chả qua là do tui đang buồn ngủ thôi. Ăn xong rồi thì nghe nhạc ngủ nghỉ tí đi, còn khoảng tiếng nữa là tới nơi rồi.

47. Chương 13 : Thử Thách Tình Yêu (Tt)

Kỳ Tường im lặng rồi suy nghĩ thật lâu , anh đáp :

- Ok. tao hiểu rồi tao luôn tôn trọng mọi quyết định của em ấy, sẽ không buồn hay suy nghĩ về chuyện này nữa. Tao sẽ chú tâm học thật tốt để mau hoàn thành khoá du học này càng sớm càng tốt để tao trở về với Đoá Lệ và chúng tao sẽ như xưa. Mà hãy chuyển giúp tao với em ấy là ” Anh xin lỗi, anh luôn tôn trọng em và sự quyết định của em. Dù có gì đi chăng nữa anh chỉ yêu mình em thôi, anh sẽ chờ ngày em về bên anh, chỉ yêu duy nhất một mình em thôi Đoá Lệ à”! Mà nhớ nhắn cho đầy đủ những gì tao nói nhé. Thôi tao cúp máy đây..Bye mà, nhớ giữ gìn sức khoẻ và thay tao chăm sóc em ấy.

Khắc Lạc viết lại những gì mà cậu bạn thân vừa nói sau đó anh nhắm lại rồi nói :

- Vâng vâng, em nhớ rồi anh ạ đã ghi lại những gì anh nói rồi. Sẵn đây tao nói với mày điều này đó “ Khi mày thấy nước mắt mày rơi vì 1 người con gái nào đó mà không ngừng lại được điều đó nói lên rằng mày yêu người con gái rất nhiều và chứng tỏ rằng mày rất sợ mất người con gái đó. Tin tao đi lời tao nói không bao giờ là thừa cả ”. Thôi bye, lo mà học cho tốt đi và cũng giữ gìn sức khoẻ nữa, à cho tao gửi lời hỏi thăm tới mámm Còi nữa. Bye!

Cúp máy xong Kỳ Tường ngồi thần người ra mặc cho nước mắt anh đang lăn dài, cảm thấy mớ khoá đi đôi có hình con cá heo do Đoá Lệ tặng anh hồi sinh nhật không hiểu sao khi nhìn vào món quà đó mà tim anh đau nói và anh chợt nhớ đến lời Khắc Lạc nói: ” Khi mày thấy nước mắt mày rơi vì 1 người con gái nào đó mà không ngừng lại được điều đó nói lên rằng mày yêu người con gái rất nhiều và chứng tỏ rằng mày rất sợ mất người con gái đó. Tin tao đi lời tao nói không bao giờ là thừa cả ”. Và lời nói ấy đã đúng đây là lần đầu tiên anh khóc vì 1 người con gái.

Diễm Quỳnh đứng nép bên cánh cửa, cô đã nghe hết cuộc đối thoại của anh và Khắc Lạc và cũng đã chính mắt nhìn thấy anh rơi nước mắt, cái cảm giác của cô bây giờ rất đau và vô cùng buồn khi thấy người mình yêu khóc vì người con gái khác. Cô lặng lẽ quay bước đi với bao nhiêu suy nghĩ chợt loé lên trong đầu : ” Và cuối cùng Đoá Lệ cũng đã không làm phiền Kỳ Tường của mình nữa rồi ” .Diễm Quỳnh vừa bước xuống cầu thang vừa đi vừa lấy đi ra nhắn tin cho Khắc Lạc :

- Hi! Đạo này khoẻ hông Bèò? Gia đình ông khoẻ hết chứ ?? Tui có chuyện này muốn hỏi ông .

Khắc Lạc vừa mới về tới nhà, chuông báo tin nhắn reo lên anh mở hộp thư ra đọc nhưng anh không trả lời liền, khoảng 1 tiếng sau khi anh thoải mái về mặt cá nhân thì anh mới bắt đầu trả lời :

- Ừm, vẫn khoẻ hết..Muốn hỏi gì? Hỏi đi Bèò trả lời được thì trả lời .!

Diễm Quỳnh đang ngồi ăn cơm trong căn-tin trường thì tin nhắn tới, cô chờ mãi tới giờ mới nhận được tin nhắn của Khắc Lạc , vào hộp thư đọc và rồi rep lại :

- Ờ thì..Chuyện tui muốn hỏi có liên quan đến bạn gái của Kỳ Tường và ông. Bộ 2 người đó có đang giận nhau hử??? Hay sao mà tui thấy ông Kỳ buồn buồn sao ý. Kể cho tui nghe với coi.

Anh đang nằm dài trên ghế xem tivi, đi sáng lên cầm đi lên đọc tin nhắn , anh chợt thắc mắc suy nghĩ ” Sao nay con nhỏ này lại quan tâm đến chuyện này vậy ta? Chẳng lẽ nhỏ này đang có mưu kế gì mờ ám chẳng?” rồi mới trả lời tin nhắn :

- Ừ..2 người đó đang giận nhau, hôm bữa nghe bé Lệ kể là có người con gái nào bắt máy lên nói này nọ với em ấy đã thế còn kêu em ấy đừng làm phiền thằng Kỳ nhà mình nữa. Có phải là Còi không?? Khai đi!

Diễm Quỳnh đang uống nước thì bị sặc nước bởi vì bất ngờ khi bị anh hỏi như thế, vừa ngồi suy nghĩ vừa mở balô ra kiểm khăn giấy, bỗng từ đâu Kỳ Tường bưng phần cơm trưa của mình đi tới bàn của Diễm Quỳnh đang ngồi, anh thấy nước vơi trên bàn và tay của cô nên trên tay có tờ khăn giấy tiện thể đưa khăn giấy ra rồi anh kéo ghế ngồi đối diện cô, anh nhìn cô lắc đầu cười và nói :

- Lớn già cả đầu rồi mà có việc uống nước mà cũng không xong nữa! Khăn giấy đó lấy lau đi, không lau thì trả lại đây..

Cô giật mình vội vàng úp mặt điện thoại xuống mặt bàn còn tay thì cầm khăn giấy lên lau , cô vừa lau vừa cười nói:

- Phải có như vậy thì mới có người quan tâm, lo lắng cho tui nè, tui thích được ai đó quan tâm mình lắm, hihi. Lau chứ sao không, khăn giấy của tình yêu tui đưa mà..hihihi..

Kỳ Tường nhìn cô rồi chăm chú vào phần cơm của mình , anh nói tiếp :

- Vớ vẩn quá cô nương Còi ơi..! Ai là tình yêu của Còi chứ? Còn lâu cô nương đây được ta đây chấp nhận yêu nhé. Mơ mộng vừa vừa thôi..

Diễm Quỳnh phồng má chu mỏ yêu với anh, cô nhìn anh khi anh đang tập trung ăn mà không chớp mắt, chợt vài dòng suy nghĩ chợt xuất hiện trong đầu cô ” Mình có nên nói với Kỳ Tường là mình yêu cậu ta không nhỉ ? Hay mình thừa cơ hội này mà làm cho cậu ấy quên nhỏ hạ lưu kia và sẽ chuyển sang yêu mình? Nhưng mà..liệu Kỳ Tường sẽ chấp nhận mình và quên con nhỏ đó không?”. Kỳ Tường ngừng ăn, ngược mặt lên nhìn thấy cô bạn đang ngồi nhìn mình một cách chăm chú nên đã trêu chọc :

- È hèm bộ đói hả? Sao mà nhìn người ta ăn vậy? Tội nghiệp mặt xinh xắn vậy mà đi nhìn miệng người ta ăn kìa..hehe..Chắc sáng giờ nhịn đói nên mới nhìn tui ăn mà thèm lắm đúng không? hehehe

48. Chương 23: Rời Xa 2

Diễm Quỳnh cũng chả thèm nhìn anh, môi thì chề ra nhưng tay vẫn nhận lấy cục kẹo anh đưa rồi gỡ ra và đưa vào miệng ăn. Anh vẫn hay thường làm như thế với cô khi cả hai còn nhỏ chỉ cần anh thấy cô buồn hay khóc thì anh chạy tới nhìn cô mỉm cười, trong tay thì cầm nguyên nhúm kẹo đủ màu chia ra trước mặt cô và bảo cô ăn đi cho hết buồn. Cũng vì những lúc như thế ấy mà cô lại thương anh mất rồi, dù ngay khoảnh khắc này anh không nhìn cô và mỉm cười nhưng mà anh vẫn đưa kẹo cho cô. Thử hỏi làm sao cô có thể giận anh lâu được chứ. Khoảng một tiếng sau, tiếp viên hàng không thông báo sắp đáp cánh xuống sân bay quốc tế London. Cả hai nhanh chóng xem xét lại hành lí của mình.

London International Airport.

Kỳ Tường vừa kéo vali đi vừa lấy điện thoại ra nhanh chóng lắp sim khác vào thì gọi liền cho Đóa Lệ.

Lúc này ở thành phố Y đang là buổi tối, Đóa Lệ đang bù đầu trong đồng bài tập dành cho sinh viên năm nhất bỗng nghe thấy điện thoại reo chỉ cầm lên nghe máy, quên nhìn số điện thoại của ai đang gọi, cô than thở nói:

- Alô, help me... Huhu... Tao vẫn chưa mò ra nữa mày ơi... Huhu, có mỗi bài toán mà vẫn không làm xong. Chắc ngày mai cũng sẽ bị giáo viên mắng nữa đây. Huhu khổ quá mà, ai biểu lúc đầu giỏi quá nên giờ ôm nguyên đồng bài tập nâng cao đã vậy còn được tặng kèm theo câu nói của cô giáo đó là “tôi luôn hy vọng em sẽ giải tốt nó, Tò Đóa Lệ à”... Haiss... Mệt thiệt đó.

Kỳ Tường nghe xong nhưng lại không tài nào nhịn cười nổi, anh đứng khựng lại một tay vẫn cầm điện thoại đặt bên tai, một tay còn lại ôm bụng cười khoái chí. Anh thật không ngờ, mình chỉ đi xa thành phố 3 ngày thôi mà cô ấy lại học hành có dấu hiệu sa sút nhanh như vậy, nhưng dù rồi rắm trong đồng bài tập đấy mà giọng cô nói thật dễ thương làm sao, nó khiến anh muốn được hôn cô biết bao. Anh cố giả giọng con gái rồi đáp:

- Không ngờ bà giỏi vậy mà không giải được thế mà tui giải được rồi đây. Đợi 3 năm sau tui về tui chỉ cho hướng giải nhé, không muộn đâu, hihi.

Tiểu Lệ nghe giọng ai lại có vẻ trông giống với giọng nói của anh yêu mình nên đã vội đưa điện thoại ra xem lại số thì mới biết đây là số gọi về từ nước ngoài. Cô cũng không thể nào nhịn cười nổi, ôm bụng cười và đáp lại:

- Anh này còn dám chọc em nữa chứ. Anh mới đáp tới sân bay hử?? Anh đi có mệt không?

Lúc này Kỳ Tường giờ mới chỉnh lại giọng của mình rồi nói:

- Chà, em nhận ra được giọng anh sao. Uhm, anh mới đáp xuống sân bay thì gọi liền cho em nè. Anh mệt lắm, ước gì có em ngay lúc này để anh ôm cho đỡ mệt thì tốt biết mấy. Em có nhớ anh hông nè?
- Honey của em lại mè nheo nữa ời, em nhớ anh lắm, hihi. Thôi, anh nhanh chóng kiếm người thân sau đó rồi về nhà họ nghỉ ngơi đi. Khi nào khỏe người thì gọi cho em nè. Yêu anh.
- Ấy... Ấy.. Chưa gì em muốn đuổi anh đi rồi sao.. Huhu.. Anh nhớ em và muốn được nghe giọng em lắm... Thôi em nói vậy rồi thì xin tuân lệnh em yêu của anh. Bye em nhé. Khi nào tới nhà anh sẽ gọi nói chuyện với em sau nhé. Yêu em.
- Vậy mới ngoan chứ, một về em thưởng cho nè. Em tắt máy trước nhé, để còn tranh thủ làm bài để mai nộp cho cô nữa. Yêu anh nhiều.
- Uhm, em nhớ nghỉ sớm đó. Bye em.

Anh tắt điện thoại rồi tiến tới chỗ Diễm Quỳnh đang đứng đợi mình này giờ cùng với người thân của cô. Diễm Quỳnh thấy anh đi tới chỗ mình rồi thì cô khoác tay vào tay anh vừa đi vừa mỉm cười. Anh thì dù không thích cho mấy nhưng vẫn cố mỉm cười khi người nhà của cô quay lại nhìn hai người đang đi ở đằng sau.

49. Chương 14 : Thổ Lộ

Cô khê giật mình quay sang chỗ bán đồ ăn tay cô chỉ chỉ vào bảng đồ ăn, miệng thì luyên thuyên nói :

- Xí..xí..ai thèm nhìn miệng ông chớ..tui ăn rồi nhé, sáng là tui ăn phần cơm sườn, bánh ngọt, nước ngọt , vừa này tui ăn phần còn ngon hơn phần ông nữa đó và khay cơm vẫn còn nằm ở trên bàn nhé, ai mà thèm nhìn ông cơ chứ, hứ. – Diễm Quỳnh nghĩ một chút rồi bắt đầu điều chỉnh lại giọng nói của mình và hỏi : - nè tui hỏi chuyện này tí được không?

Kỳ Tường chóng tay lên bàn, nhưng ánh mắt lại hướng nhìn ra bên cửa sổ và anh gật đầu đồng ý trả lời câu hỏi của cô. Cô hỏi tiếp :

- Sao hôm nay tui thấy ông lạ lạ sao sao ý ? Bộ ông có chuyện gì với bạn gái hả ? Tui là tui thắc mắc thôi..thích thì trả lời còn không thì thôi..

Nghe xong câu hỏi của cô, anh đưa mắt sang nhìn cô sau đó nhanh chóng chuyển ánh mắt về vị trí cũ, anh vẫn trầm tư nhìn về hướng cửa sổ và đáp :

- Lạ ư? Ờ thìtui với cô ấy đang có vài..à không gì cả, chẳng qua là tui hơi mệt trong người thôi.

Diễm Quỳnh khê mừng trong lòng nhưng ở bên ngoài thì cô nhìn anh với đôi mắt đồng cảm, nhìn thấy anh như thế cô cũng buồn lắm nhưng lại không biết phải làm sao để xua đi nỗi buồn đó trong anh, cô khê lên tiếng:

- Thôi đừng buồn nữa mà..rồi mọi chuyện sẽ qua hết thôi..không có cô ấy thì còn có nhiều người khác nữa mà..ông vẫn còn có tui và Bèo ở bên cạnh nữa mà..buồn chi..

Anh vẫn mãi nhìn ra cửa sổ, đưa tay lên dụi mắt nhưng thật chất là anh cố ngăn đi dòng nước mắt đang chuẩn bị rơi. Anh suy nghĩ về Đoá Lệ rồi nghĩ tới lời Diễm Quỳnh mới nói, hồi lâu anh đập bàn nói to với Diễm Quỳnh:

- Không..KHÔNG..Tôi sẽ không yêu ai khác ngoài Đoá Lệ cả. Mãi mãi chỉ một và duy nhất người tôi yêu là cô ấy. Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì tình cảm tôi vẫn dành cho em ấy thôi , Còi à.... Tôi sẽ chờ đến ngày Đoá Lệ quay về bên tôi.

Anh vừa nói vừa đập bàn đứng dậy , mọi người xung quanh giật mình đều quay lại nhìn về phía anh chăm chỗ còn Diễm Quỳnh thì ngăn người ra nhìn anh, cô nói :

-Ừ..rồi..tui nói sai rồi..rồi người yêu ông chỉ có mỗi cô ấy thôi ư chưa.. Ngồi xuống đi không là bị thầy giám thị tới tóm cổ ra phạt giờ.

Anh đẩy ghế ra, đeo balô rồi bỏ đi mặc cho mọi ánh mắt nhìn về mình. Còn cô thì ngồi im đó nhìn anh bước đi, lấy tay chống cằm lắc đầu rồi nói : “Kỳ Tường à, ông càng cố biện minh cho con nhỏ ấy đi nhưng tui dám chắc chắn với ông rằng thằng bạn thân mà ông đang tin tưởng giờ cũng đang nuôi hy vọng được yêu con nhỏ đó , sớm muộn gì ông cũng sẽ thêm thất vọng thôi lúc đấy ông sẽ là của riêng tui thôi. Còn không thì , tui sẽ làm mọi thứ để giành ông về cho riêng mình tui.” Nói xong, cô lấy đt ra tiếp tục nhắn tin vs Khắc Lạc :

-Ồh hơ..đúng là tui làm đó nhưng mà tui làm như vậy cũng chỉ muốn tốt cho cả 2 chúng ta thôi.Chẳng phải điều ông đang nuôi hy vọng nhỏ nhoi đó chính là được cô ấy chấp nhận mình với tư cách là người yêu hơn là với tư cách thằng bạn của người yêu mình sao ? Thì đây chính là cơ hội dành cho ông đấy ..nên ông hãy hợp tác ăn ý với tui để thực hiện điều ông mong muốn. Nhiệm vụ của ông cũng khá là đơn giản lắm là giữ bí mật chuyện này đừng kể cho bất kì ai nghe cả...Nếu mọi chuyện lộ tẩy thì tui vs ông sẽ không còn cơ hội nào nữa đâu..

Khắc Lạc đang lim dim chuẩn bị ngủ thì tin nhắn tới, mắt nhắm mắt mở đọc tin nhắn đọc xong rồi thì anh đã tỉnh ngủ đồng thời đang dần do suy nghĩ về những gì cô nói càng khiến anh phân vân vì nếu mọi chuyện đổ bể thì cái tình cảm của anh dành cho Lệ bấy lâu nay sẽ mất và tình bạn cũng sẽ biến thành thù ..nhưng anh cũng không thể không phủ định rằng hiện giờ anh cũng muốn Đoá Lệ chấp nhận tình cảm của mình với tư cách là người yêu. Sau một hồi suy nghĩ anh nhắn tin trả lời :

- Haiss..Coi thật là làm cho tui khó xử quá. Tui nói trước, hãy dừng mọi thứ lại trước khi mọi thứ đi quá xa. Coi tính sẽ làm gì? – anh nói xong, lập tức chụp lại tin nhắn của cô bạn lại và đợi tin nhắn tiếp theo để lưu lại làm chứng cứ cho đến lúc anh cảm thấy mọi chuyện đi quá xa tầm kiểm soát.

50. Chương 24: Kẻ Thứ Ba - Diễm Quỳnh

Mặc dù từ nhỏ anh đã từng có khoảng thời gian ngắn sinh sống và học tập ở Anh nhưng đây là lần đầu tiên anh mới có dịp đặt chân đến Thủ đô London. Với Diễm Quỳnh thì đây là lần thứ 2 cô quay lại nơi này sau bao nhiêu năm dài xa cách nơi này, nay lại càng vui và không gì hạnh phúc bằng khi trở về lại đây cùng với người cô yêu. Cả 2 được người thân dẫn đi dạo quanh khu phố họ ở, trường đại học nơi mà họ sẽ bắt đầu học ở đấy cho tới 3 năm. Sau vài vòng dạo quanh khu phố, cuối cùng Kỳ Tường cũng đã được ngã lưng xuống giường nghỉ ngơi, anh đặt vali cạnh giường rồi nằm dài người xuống nệm và lấy đt ra nhắn tin với người yêu. Do quá mệt mỏi nên trong lúc nhắn anh lẩn ngủ hồi nào không hay, tin nhắn tới mà chủ nhân của điện thoại ấy thì ngủ rồi nên càng làm cho đầu dây bên kia lo lắng, nóng ruột chờ tin nhắn. Trong lúc đó, Diễm Quỳnh đang đứng ngoài gõ cửa để kêu Kỳ Tường xuống dùng bữa trưa với cả nhà, gõ mãi chả thấy hồi âm cô bèn mở cửa vào, cô đi tới giường anh đang nằm ngủ. Diễm Quỳnh ngồi sát gần lại, đôi mắt cô nhìn vào khuôn mặt điển trai một cách rất triu mến, lấy tay sờ vào cặp lông mày rồi từ từ chuyển dịch xuống chiếc mũi cao đang thở phỏm phình rồi tay cô sờ tới đôi môi của anh. Diễm Quỳnh đang định hôn nhẹ lên đôi môi ấy thì điện thoại kẻ bên anh reo lên vì sợ tiếng chuông làm anh tỉnh giấc và sẽ thấy mình đang hôn anh như thế càng làm cho tình bạn bao lâu sẽ bị khoảng cách nên cô cảm lên và thấy chữ Đoá Lệ yêu, cảm giác đây khó chịu xen chút ghen ghét và cô bắt máy:

- Alô... Sao em nhắn tin lại mà anh không trả lời vậy? Anh bị gì hay đang bận vậy??

-...

- Alô.. Alô.. Anh có ở đó không vậy. Nay còn dám giả bộ im lặng không hồi đáp nha.

-... Kỳ Tường ngủ rồi. Cô gọi cho anh ấy có chuyện gì không?

- Cho hỏi cô là ai vậy? Sao lại sử dụng điện thoại của anh ấy?

- Tôi là ai à? Tất nhiên là bạn gái của anh ấy rồi. Người mà anh ấy đi đang du học chung. Còn cô là ai?

- Bạn.. Bạn.. Gái? Đây cô, đừng đùa như vậy, anh ấy bảo với tôi là đi du học một mình cơ mà, cô đừng có bịa chuyện vô lý như vậy. Cô là ai mà sao lại nghe máy của anh một cách tự nhiên như thế này hở? Tôi nói cho cô biết nhé tôi đây mới là người yêu của Kỳ Tường.

Diễm Quỳnh khẽ đứng dậy bước đến cửa sổ vừa đi cô vừa cười đắc trí nói:

- Ha ha, nghe mà nực cười với thấy thương cho cô ghê đó. Cô ngây thơ thật đó Đóa Lệ à. Cô là người yêu anh Kỳ Tường mà lại không biết người yêu mình đi du học chung với ai nữa à? Có thật sự cô là người yêu không vậy? Hiện tại bây giờ chúng tôi đang nằm ôm nhau ngủ, anh ấy trong lúc ngủ say thật hấp dẫn khiến cho người ta muốn được hôn ôm hoài thôi.

- Cô nói như vậy nghĩa là sao?

- Thôi.. Tôi không nói nhiều với cô nữa. Tôi cúp máy để cho anh yêu của tôi ngủ đây. Chào cô và nhớ là đừng bao giờ nhắn tin cho anh ấy nữa. Hãy để cho Kỳ Tường học đi. Nếu làm phiền anh ấy thì đừng trách tại sao tôi đây nặng lời với cô. – Diễm Quỳnh nói với ngữ điệu đe dọa, cô vừa nói vừa lộn tóc nhìn ra hướng cửa sổ mà cười với nụ cười đầy thỏa mãn trên môi.

Đóa Lệ khi nghe xong lời của cô gái đó, tim như muốn rạn vỡ ra từng mảnh.

Hít một hơi thật sâu và chuẩn bị hỏi thì đầu dây bên kia đã cúp máy rồi:

- Alô.. Alô..

- Tút.. Tút.. Tút..

Diễm Quỳnh cúp máy với tâm trạng vui vì cô đã làm cho Đóa Lệ một phen tức giận để cô ấy không nhắn tin làm phiền Kỳ Tường trong suốt quãng thời gian này nữa và cô sẽ luôn được gần Kỳ Tường hơn trước. Cô bấm xoá cuộc gọi vừa rồi, đặt đt lại vị trí cũ, cô khẽ hôn nhẹ lên đôi môi anh, sau đó nhanh chóng đứng dậy bên cạnh giường và khẽ gọi anh dậy:

- Dậy đi... Dậy đi.. Còn ăn trưa nữa. Mọi người đợi này giờ kìa...

Kỳ Tường mắt nhắm mắt mở nhìn cô đầy hậm hực và cáu có nói:

- Haiss.. Cái con mắm này. Biết rồi

Diễm Quỳnh mỉm cười tươi nhìn anh rồi đi về phía cửa và nói:

- Lo mà dậy lên đi. Cứ lè mề vậy người nhà tui hém thích đâu đó. Tui xuống trước nhá.

- Ừm.

Đóa Lệ đặt điện thoại xuống bàn thì dòng lệ tuôn rơi lăn dài xuống đôi gò má, cô rất buồn rất đau khi trò chuyện với người con gái lạ đang ở bên Kỳ Tường. Không biết làm gì để xua tan đi nỗi buồn đó cô chỉ biết nghe 1 bài nhạc rồi ôm gối khóc thật lớn mà thôi. Buồn vì sao mình không hỏi anh ấy về chuyện du học với ai, đau vì sao anh ấy lại có thể giấu mình chuyện đó? Anh ấy có coi mình là người yêu của anh nữa không? Hay cũng sẽ bỏ rơi mình như người cũ mà thôi? Tại sao cơ chứ? Mình chỉ muốn có một cuộc tình yên bình và hạnh phúc thôi mà? Ahuhu. Vì quá tức giận và buồn nên Đóa Lệ đã ném đt ra đâu đó, tin nhắn và cuộc gọi tới vang lên nhưng lại không tài nào át được khi tiếng mưa rơi bên ngoài hòa xen lẫn với tiếng nhạc buồn và tiếng nấc của cô. Sự ồn ào đó diễn ra suốt đêm và đã đưa cô vào giấc ngủ 1 cách dễ dàng.

51. Chương 14 : Thổ Lộ (Tt)

Tan trường về, Diễm Quỳnh cầm đt trên tay vừa đi vừa suy nghĩ nên phải làm gì để cô và Khắc Lạc được gần gũi và dễ dàng thể hiện tình cảm của mình cho đối phương. Vừa đến nhà cũng là lúc cô đã suy nghĩ ra cũng là lúc tin nhắn tới,rep thật nhanh :

- Cứ như vậy đi nhé, giờ ông dành thời gian quan tâm chăm sóc đến cô ấy nhiều càng tốt nhân cơ hội này ông hãy thêm dầu vào lửa như thế cô ấy ngỡ lời chia tay với Kỳ Tường . Và lúc đó tui với ông sẽ được ở bên người mình yêu rồi. Thôi giờ tui bận rồi..ông cứ làm theo lời tui đi. – sau đó cô đi một mạch lên phòng nghỉ ngơi.

Kỳ Tường đứng ngoài gõ cửa, cô đang nằm trên giường tưởng tượng ra cảnh mình với Kỳ Tường sẽ yêu nhau thì nghe thấy tiếng gõ cửa phòng nên nhanh chóng quay về thực tế và lên tiếng hỏi :

- Ai đó?

- Tường đây. Cho mượn tập chép bài.

Diễm Quỳnh bật người dậy , cô cố tính kéo sê dây áo xuống rồi lấy quyển vở ra sau đó ra cửa cho anh vào, cô đưa vở cho anh rồi rút tay lại cười khúc khích, nói :

- Muốn mượn vở tui hả ? Vậy phải có điều kiện thì tui mới cho mượn.

Anh cau mày nhìn cô rồi đáp :

- Gì nữa đây điều kiện gì ? nói đi

- Là ông cho tui hôn ông thôi đơn giản mà đúng không?

- Hả cái gì cho Còi hôn tui...? Giỡn thế là không hay đâu.

Diễm Quỳnh vẫn nhìn anh cười khúc khích, cô thấy vui khi làm khó anh cô nói với giọng đe dọa:

- Sao có cho không? không thì khỏi mượn vở tui chép rồi xem mai ai thiệt biết liền.

Dù rất bực trước điều kiện này của cô đưa ra nhưng anh đành phải miễn cưỡng chịu thôi. anh thở dài gật đầu nói :

- Cho thì cho nhưng chỉ ngày hôm nay thôi nhé.

Diễm Quỳnh vui mừng đi tới và ôm hôn anh..đó cũng chính là nụ hôn đầu đời của cô và đó đã trao cho người mà cô yêu nhất.

Cuối cùng thì Diễm Quỳnh cũng đã đạt được một phần nhỏ trong ý nguyện của bản thân đó là trao nụ hôn đầu đời của mình cho người mình yêu nhất – Kỳ Tường. Ngay sau khi đưa vở cho anh và trao nụ hôn cho anh rồi thì đi tới giường và đánh một giấc ngủ trưa thật ngon. Trong lúc đó, Kỳ Tường như người mất hồn, anh cầm quyển vở về phòng mình. Tại sao anh lại dễ dãi cho cô ấy hôn như vậy? Trong khi anh và Tiểu Lệ vẫn chưa giải thích rõ với nhau mà chưa gì anh đã gật đầu cho người con gái khác ôm chầm lấy và trao nụ hôn? Anh bước vào phòng rồi dộng mạnh vào tường cùng với sự tức giận bản thân mình. Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình về ngày hôm nay. Kỳ Tường ngồi vào bàn lấy vở ra chép bài, những lúc như thế này sao mà anh nhớ về Đóa Lệ quá, anh nhớ như in cái lần đầu tiên anh với cô nhắn tin cho nhau là lúc ” anh đang ngồi làm bài thì cô nhắn tin bảo với anh là mình sẽ có chuyến đi chơi ở Thái Lan với người bạn thân rồi sau đó thì cô lại nhắn hỏi anh là có muốn cô mua quà gì không “ , và cái tin nhắn mà anh đã đọc đi đọc lại nhiều lần đó với nội dung đó chính là cô hy vọng anh sẽ tiễn cô ra máy bay vào ngày cô đi chơi. Anh nhớ cô lắm, nhưng bây giờ anh phải làm sao cho cô hết giận mình đây? Đã hơn tuần lễ rồi, anh vẫn không nhận được tin nhắn từ cô. Không biết giờ này cô đã ngủ chưa hay vẫn thức khuya làm bài? Anh dừng tay, mở điện thoại ra xem lại hình ảnh của Tiểu Lệ thì bỗng nhiên trong đầu của anh lại vang lên câu nói của thằng bạn lúc sáng anh vẫn chưa giải đáp được câu hỏi ấy, ngồi dựa mình vào lưng ghế và đặt tay lên trán ngẫm nghĩ về vấn đề này “Đúng thật, đây là lần đầu tiên biết yêu một người và cũng là lần đầu tiên bản thân lại yêu một cô gái đã từng bị tổn thương trong tình yêu thế nên chẳng biết nên phải làm sao cả. Vì từ lúc mới gặp cô ấy, mình cứ ngỡ là mình là mối tình đầu của em ấy và Tiểu Lệ cũng thế cho đến khi cùng em Lệ gặp mặt người yêu cũ tên Quý Thành kia thì chính lúc ấy bản thân mình mới hiểu ra mình đây là mối tình thứ hai sau vấp ngã và tổn thương của tình đầu của Tiểu Lệ. Ngày gặp mặt người yêu cũ của cô ấy, mình cũng đã từng suy nghĩ nên phải làm sao để đối mặt với kẻ ấy mà không khiến Tiểu Lệ phải ngượng ngùng khi bị hắt ta biết cô ấy nhờ người khác đóng giả người yêu mới, nhưng tại sao khi nói ra 3 chữ người-yêu-mới thì tim lại có cảm giác đau nhói? Và rồi trong hoàn cảnh ấy mình cũng đã mặc cho những suy nghĩ vu vơ của mình và quay sang trao nụ hôn đến Tiểu Lệ sau đó cũng đã khẳng định với hắt ta rằng mình đây là người yêu của Đóa Lệ , và đã yêu cầu hắt ta làm phiền đến người mình yêu nữa. Thì hà có gì , vì chuyện hiểu lầm nhỏ nhặt này mà mình lại có suy nghĩ tiêu cực như sáng nay cơ chứ?” Anh cuối cùng cũng đã tìm lại được ý chí của mình, anh bật người dậy với lấy điện thoại lên cầm trên tay nhưng rồi anh lại đặt nó xuống bàn với ý nghĩ là “ bây giờ bên thành phố nơi cô sống cũng đã khuya rồi nên có gì anh đợi sáng mai (nghĩa là buổi sáng bên thành phố Y) rồi khi ấy sẽ gọi cho cô”. Anh tiếp tục cầm bút lên chép bài.

52. Chương 25: Hiểu Lầm

Sáng hôm sau, mặc cho tiếng mẹ cô gọi cô từ sáng sớm cho tới mãi giữa trưa, thì Tiểu Lệ vẫn đang cuộn mình trong chăn ngủ say. Đánh một giấc thật dài, cuối cùng Đoá Lệ cũng đã dậy, mở laptop lên tắt tiếng nhạc và rồi đứng dậy xếp lại chăn gối kế tiếp là đi tìm đt. Loay hoay một hồi, cô cầm lấy đt lên để xem có tin nhắn hay cuộc gọi nhỡ của ai không, 50 tin nhắn và 100 cuộc gọi nhỡ quả là 1 con số quá lớn trong suốt tối qua hôm qua cô đã không dùng máy. 40 tin nhắn từ Kỳ Tường, 5 tin nhắn từ người yêu cũ, 2 tin nhắn của Khắc Lạc và số còn lại là của tụi bạn thân. Trong vô thức, cô vô tình bấm vô tin nhắn từ Quý Thành:

- Em à, anh biết anh đã khiến cho em phải buồn và phải ghét anh. Nhưng anh muốn được sửa chữa lỗi lầm ấy, em cho anh cơ hội một lần nữa đi được không em?

- Em hãy trả lời đi. Anh yêu em nhiều Lệ à, em có biết không.

V.. V những dòng tin sau cứ lặp như vậy, cô giờ đây càng thấy chán và một chút cảm giác như khinh người yêu cũ của mình hơn trước đây nhiều. Chuyển sang đọc tin nhắn của Khắc Lạc:

Lệ hả em, mai em có đi tập thể dục hông vậy? Nếu có thì nhắn cho a nhé.

Alô 1 2 3.. Buổi sáng tốt lành.. Chắc tối qua em bận nên không thể rep tin nhắn của a được đúng không, và chắc giờ em đang ngủ rồi. Khi nào em nhận được tin nhắn của anh thì rep lại em nhé. Chào em

Sau đó cô đọc tới tin nhắn của Kỳ Tường, vì 40 tin nhắn quá nhiều nên cô chỉ lướt sơ qua vài tin. Nội dung của các tin nhắn đó là:

- Người yêu của tôi ơi... H anh mới ngủ dậy nèk. Nãy đang nt với em mà anh lại ngủ quên mất. Em đừng giận a nha..

- Em yêu ơi.. Em yêu đâu rồi. Anh nhớ em quá.. Em ơi

- Huhu.. Im im kiểu này lại giận tui gờy đúng hơn.. Rep tin nhắn của anh đi mà.. Anh xin lỗi mà..

- Em ơi.. Đừng giận nữa mà.. Huhu.. Anh biết anh sai rồi.. Em ơi.. Em tha lỗi cho anh đi mà..

- Chả lẽ em giận anh đến như vậy sao? Hay giờ này em đã ngủ rồi? Em yêu ngủ ngon. Yêu em.

V.. V.. Đọc từng tin nhắn mà nước mắt cô lại rơi, lấy tay gạt đi dòng lệ đó Đoá Lệ đứng dậy nhìn trong gương, tay cầm chiếc kéo trên tay và mỉm cười nói “Mày sẽ không sao, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Bắt đầu từ hôm nay mình sẽ thay đổi mọi thứ thật mới, phải mạnh mẽ hơn trước và tuyệt đối không cho phép bản thân mình buồn hay khóc vì bất kì ai nữa. Cố lên.” Nói xong, cô hít một hơi thật sâu và đưa kéo lên cắt tóc của mình. Sau một hồi cắt tóc và dọn dẹp thì bộ tóc dài thướt tha ngày nào giờ đây đã thành bộ tóc ngắn ngang vai. Bước xuống dưới nhà với khuôn mặt đầy vui tươi dù đôi mắt đang sưng búp do cả đêm qua khóc quá nhiều, cô đi xuống nhà bếp để dùng bữa với mẹ thì không thấy bà ấy đâu cả mà chỉ thấy cơm nước đã được dọn sẵn trên bàn và kèm theo đó là mẫu giấy nhỏ với nội dung: “Khi nào con dậy với đói bụng thì xuống hâm cơm lại rồi con nhé. Mẹ đi qua nhà bà ngoại tí lát chiều mẹ về. Yêu con.” Đọc xong mẫu giấy cô cảm thấy trong lòng có một sự trống vắng, cô quạnh, rồi cô quay sang nhìn chú cún cưng đang ngồi nhìn mình quẫy đuôi nên cũng đỡ đi một phần nào sự buồn ấy. Kể từ lúc bố mất cho tới bây giờ, mẹ quả nhiên chưa đi đâu cả, vì thế hôm nay cô ở nhà với chú cún cưng của mình cũng không sao cả, bởi cơm vào tô nhỏ rồi đi lên phòng khách. Cái cảm giác ở nhà một mình cũng thích thật nhưng sau khi sự thích thú đó một giây thôi thì cái cảm giác buồn chán lại đến rất nhanh nhất là khi chẳng có ai nói chuyện với mình, ngồi trên sofa tay cầm tô cơm, tay cầm remote chọn kênh chiếu phim truyền hình cô đang theo dõi. Đang chuẩn bị ăn thì chuông đt reo lên, Đoá Lệ đặt cơm xuống rồi lấy đt ra nghe.

- Alô.. Lệ hả em, nay em rảnh không? Anh qua nhà em chơi đc chứ?

- Dạ alô.. Anh Khắc Lạc hở? Em đang ngồi ôm tô cơm tự kỉ mình đây hic. Dạ được chứ, anh qua đi hihi.

- Oke con dê.. Trong vòng 3 nốt nhạc anh có mặt ở nhà em liền. Tút.. Tút.. Tút..

Cô lại tiếp tục công việc đang dang dở là ăn cơm với tâm trạng vui khi có người sang chơi với mình. Hồi lâu thì Khắc Lạc chạy tới nhà cô, chạy ra mở cửa đón ông tám thân thiết của mình vào nhà. Khắc Lạc nhìn xung quanh nhà rồi khẽ hỏi:

- Ủa nay em ở nhà một mình với chúcún này à? Mẹ em đi thư giãn rồi phải không?

Đóa Lệ đóng cổng lại và bước đi tới chỗ anh đang đứng rồi đáp:

- Dạ, bữa giờ em thấy mẹ buồn hoài nên hôm qua có nói với mẹ là nên qua nhà ngoại hay đi đâu thư giãn cho đỡ buồn. Từ khi bố em mất tới bây giờ hầu như mẹ em cứ ở nhà miết thôi. Hôm nay cho bà ấy đi thư giãn cho nhẹ lòng phần nào. Thấy mẹ vui thì em mới vui được.

53. Chương 15 : Kể Từ Ngày Xa Anh

Buổi tối, thành phố Y.

Đóa Lệ hầu như ngày nào trước khi vào giấc ngủ thì mắt cô cũng ướt đẫm trong nước mắt. Cô nằm dài trên giường, vừa cầm điện thoại vừa xem lại hình ảnh của cả hai mà tim cô như bị thắt lại, cô đau lòng rồi lại khóc cứ thế cho đến khi có một cuộc gọi đến:

-Tiểu Lệ cháu ơi....có chuyện lớn rồi...

Cô giật mình ngồi dậy, gạt đi nước mắt rồi bình tĩnh trở lại đáp:

-Dạ alo, cháu nghe nè bác Thắng. Chuyện gì vậy bác?

Người đàn ông có tuổi khoảng 50 bên đầu dây vẫn đang cố trấn an mình đáp:

-Tiệm mì gia truyền họ Tô của nhà cháu đã...bị ai đó đến phá bể cửa sổ rồi.

Đóa Lệ một lần nữa lại nghe thấy tin xấu về nhà mình, cô hít thật sâu lấy bình tĩnh đáp :

-Dạ, cháu sẽ tới tiệm liền. Cháu cảm ơn bác Thắng đã gọi báo. Hiện giờ bác đừng báo cho mẹ cháu biết nhé.

-Không gì cả, dù sao Tô Diệp bố của cháu cũng đã giúp bác nhiều lần rồi. Để bác bảo thằng con bác lấy xe mua kính mới trong khi cháu đến đây xem xét tình hình.

-Dạ cháu cảm ơn bác nhiều ạ.

Tiểu Lệ nhanh chóng bật dậy thay đồ rồi sau đó dắt xe ra chạy vọt thật nhanh đến tiệm mì nhà để giải quyết mọi chuyện trước khi ngày mai mẹ đi du lịch về. Đường như, từ lúc bố bị tai nạn qua đời, đã có rất nhiều chuyện khó hiểu xảy ra với nhà cô, nào là có người cố tình gây sát thương cô khi cô đang đi bộ từ chợ đến tiệm nhưng may mắn là cô nhanh trí chống lại nên hẳn ta bị người khác dí đánh một trận, rồi kể từ khi mẹ cô đi du lịch thư giãn thì tiệm mì cũng đã ít nhiều lần bị ai đó cố tình nén thứ gì đó vô quán. Lần này tệ hơn đó là bể kính của cửa sổ mà bố cô đã bỏ công ra đi tìm mua về, theo như cô biết thì cửa sổ đây chỉ có bố cô và bác Thắng mới có loại cửa sổ ấy thôi. Trên đường đi cô đã nghĩ về rất nhiều vấn đề khó hiểu đã xảy ra gần đây với nhà mình. Lúc tới tiệm, cô không khỏi bức xúc và càng nghi vấn hơn khi thấy dòng chữ trên mảnh kính vỡ ấy ghi là “ trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi, hãy coi chừng đây.” Cô bước tới chụp hình lại để ngày mai trình báo lên công an. Bác Thắng từ trong con hẻm đi ra cùng với hai cậu con trai đang ôm cánh cửa sổ mới đến, bác đi bên cạnh vỗ vai cô và nói :

-Ta thật không hiểu lão Diệp này trước khi mất đã gây thù ai oán gì với ai không mà từ lúc lão ấy mất tới bây giờ tiệm mì nhà cháu biết bao nhiêu lần bị ai đó quấy nhiễu. Thật là,... thôi ta đem cái mới đến rồi này cháu mau mở cửa đi để hai đứa con của ta vào thay cho nữa.

-Dạ, vậy bác Thắng đợi cháu tí, cháu mở liền. – Tiểu Lệ bước tới mở cửa và dẫn hai người đó vào để thay cánh cửa sổ bị vỡ kia ra, cô bước ra ngoài với nét mặt trầm tư suy xét về dòng chữ được viết trên mặt kính vỡ ấy.

Tiểu Lệ cất tiếng hỏi :

-Bác thấy cái mảnh kính vỡ này lúc mấy giờ ạ?

- Chắc cũng tầm 30 phút trước khi ta gọi con. Lúc đó ta mới đi mua đồ ngồi nhâm nhi với vài người bạn thì đi ngang qua tiệm mì thì mọi thứ vẫn ổn, sau khi quay về thì ta đã không khỏi bị sock khi thấy mảnh kính vỡ của cửa sổ tiệm mì nhà cháu rồi.

- Vậy là lúc đầu bác đi ngang thì mọi thứ vẫn bình thường cho đến khi bác quay lại thì thấy cửa sổ bị vỡ ra. Thế thì chắc chắn đã có ai đứng ở đây và đang có ý định ném vỡ kính thì cùng lúc đó bác đi ngang qua nên hấn không dám hành động, hấn đã đợi cho bác đi thật lâu mới dám hành động. Vậy tính ra quả thật chỉ mất 15 phút sau khi đợi bác đi thật xa rồi hấn mới ném vỡ kính rồi đi tới ghi dòng chữ đó sau đó hấn cũng chưa vội bỏ đi cho tới hấn nhìn thấy bác quay về. Nghĩa là hấn đã canh giờ trước và sau khi hành động rồi.

- Chà, đúng là sinh viên tâm lí có khác.

54. Chương 26: Hiểu Lâm 2

Cả 2 bước vào phòng khách, Khắc Lạc ngồi bệt xuống ghế nhìn tô cơm Đóa Lệ đang ăn bỗng anh quay qua nhìn cô cười nói:

- Em bao nhiêu tuổi rồi.. Mà còn ăn tô dành cho em bé nữa?? Tô này ở nhà anh có quá trời luôn nèk. Hahaha..

Cô ngẩn người ra nhìn anh với ánh mắt trêu đáp trả lại:

- Haha.. Anh bảo nhà anh có tô này quá trời thì suy ra anh cũng giống em thôi hehe... Bỗng nhiên Tiểu Lệ lại trầm tư và nói tiếp... Tại hồi đó.. Nhà em có..! À không do nhà e toàn tô bự không à, em thì lại thích tô nhỏ nên lúc đi siêu thị mua về ấy mà. Anh đừng cười đắc trí để chọc em nữa..

- Ấy ấy.. Anh bảo là thế nhưng anh đâu bảo là anh cũng ăn tô này giống em đâu nè. Em quên là anh có đứa em gái nhỏ à?! Ừm anh không chọc e nữa đc chưa.

- Biết vậy là tốt rồi, anh ngồi đây đợi em đi lấy đồ ăn nước uống cho anh nhé.

- Ờm..

Kể từ khi ngày Kỳ Tường đi du học, Khắc Lạc luôn mang đến sự vui vẻ, thoải mái cho Đóa Lệ rất nhiều, anh luôn nhắn tin trò chuyện với cô, luôn là người đưa cô đi học và đón cô về, chia sẻ mọi buồn vui cho nhau. Và từ những hành động quan tâm đó đã vô tình biến sự tình yêu thầm kín của kẻ bạn thân này lúc nào không hay, dù biết tim mình đã hướng về Đóa Lệ mất rồi nhưng anh vẫn cố nhủ lòng “đây là người yêu của thằng bạn thân nhất của mình không được có bất cứ hành động, lời nói thổ lộ tình yêu nào với cô ấy” những lúc dằn với lòng mình như thế khiến tim anh rất đau, khó chịu tới chừng nào vì ngày nào anh vẫn luôn nghĩ về cô rất nhiều.

Cả 2 ngồi chăm chú vào bộ film bỗng nước mắt Đóa Lệ rơi vài giọt vì sự đồng cảm hoàn cảnh nhân vật trong bộ film sao mà na ná hoàn cảnh mình đang rơi vào như vậy, cô lấy gạt đi nhưng nước mắt lại cứ tuôn mãi đành chịu trận với dòng cảm xúc đau nhói ấy chợt ủa về. Cô ngồi bất động trên ghế, mặc cho nước mắt đang rơi, Khắc Lạc quay sang thấy cô khóc nức nở, điều khác lạ hơn nữa là cô mới cắt đi mái tóc dài của mình từ lúc nào mà từ nãy giờ anh chẳng để ý đến mấy, anh thở dài nhìn cô rồi nhìn mái tóc ấy cảm thấy xót xa nên liền nắm lấy tay cô kéo về phía mình rồi lấy tay đẩy nhẹ đầu cô về đôi vai của mình, anh xoa nhẹ vai cô và hỏi chuyện:

- Em mới cắt tóc sao? Chuyện gì đã xảy ra giữa em và thằng Kỳ hả? Nói đi rồi để anh xử lí nó.

- Hic.. Hic.. A... Em mới tự cắt hồi nãy thôi... Tại sao anh ấy lại đối xử với em như vậy chứ? Em yêu anh nhiều lắm.. Hic hic.. Kể ngày anh ấy đi, ngày đêm em luôn nhớ, luôn chờ tin nhắn của anh ấy đến... Hic hic.. Huhuhuhuhu...

- Ngoan nào, nín dút rồi kể anh nghe toàn bộ câu chuyện xem nào. Thằng Kỳ nó làm gì em??!

- Hic hic hic... Em.. Không thể nào tin đc nổi... Lúc ở đây, anh ấy hay nói yêu em, sẽ không yêu ai khác ngoài em, rồi còn hứa với em rất nhiều. Em còn nghĩ chúng em sẽ cưới nhau nữa.. Nhưng mà.. Nhưng mà... Hic hic.. Hôm qua lúc anh vừa mới đáp bay xuống, còn nhắn tin với em rất tình cảm. Lúc về tới nhà người thân nghỉ ngơi thì tụi em vẫn còn nhắn tin với nhau, mãi hồi lâu.. Em không thấy tin nhắn của anh Tường nữa thì em mới gọi.. Thì.. Huhu.. Thì...

- Thì làm sao nào..? Em cứ nói hết đi.

- Thì.. Em.. Nghe giọng người con gái lạ.. Bắt máy lên.. Rồi cô ấy bảo.. Em là người yêu của anh ấy mà lại không biết anh ấy đi du học với ai à,.. Đã vậy.. Còn nói... Nói là.. Anh ấy đang nằm ngủ kế bên cô ấy nữa.. Huhuhu.. Cô gái đó còn dám kêu anh Kỳ là anh yêu của tôi,.. Và bảo là em đừng nhắn tin làm phiền ấy nữa... Hic hic..

- Có thật là như vậy không? Hay em nhầm không vậy? Thằng Kỳ này làm gì mà thay đổi nhanh như vậy!..

- Em nói thật mà anh không tin em sao..?? Anh biết anh ấy đi du học với ai không??..

Khắc Lạc im lặng một hồi.. Anh phân vân 1 điều là “có nên nói cho cô ấy biết rằng người con gái đó chính là Diễm Quỳnh không? Hay anh cứ giả vờ bảo là anh không biết nhân cơ hội này anh sẽ được bên cạnh Đoá Lệ lâu hơn nữa” quyết định cuối cùng của anh là sẽ giả vờ nói không biết để cho mình có cơ hội ở bên cô nhiều hơn. Quay sang nhìn Đoá Lệ khóc nức nở, anh rất đau lòng, anh xoa đầu cô và khẽ nói:

- Anh cũng không biết nữa, thằng đó chỉ nói với anh là đi du học bên Anh thôi em à. Cái thằng khi gió này, khi nào nó về anh sẽ cho nó 1 trận mới được... Thôi, em nín đi. Em khóc nhiều tới nỗi nước mắt em muốn ngập cả phòng khách luôn rồi nè

Đoá Lệ chợt bật cười khi nghe những lời an ủi hài hước từ anh, cô ngừng khóc và mỉm cười sau đó quay cũ và hỏi anh:

- Anh đã ăn gì chưa? Lát nữa anh cùng em đi làm tóc nhé. Nãy em cắt mà vẫn chưa vừa ý cho lắm.

- Anh mới từ công ty về nên chưa ăn gì cả, em còn gì cho anh ăn cũng được. Okê, ăn xong rồi chúng ta đi làm đẹp nè.

- Okiee.. Anh vui tính ghê đó, đợi em tí nhé. – cô đứng dậy nhìn anh mỉm cười dù trên hàng mi vẫn còn đọng lại dấu đó một vài giọt lệ.

55. Chương 15 : Kể Từ Ngày Xa Anh (Tt)

Tiểu Lệ quay sang nhìn rồi đưa tay lên ngãi đầu ngãi lưng nói :

-Dạ , bác quá khen rồi, cháu chỉ mới suy đoán là thế thôi. Mọi chuyện thực hư ra sao thì cháu vẫn chưa biết.

Hai cậu thanh niên kia cuối cùng cũng đã thay xong cánh cửa sổ mới và bước ra khỏi cửa tiệm mì, họ đi đến chỗ hai người kia và đồng thanh nói :

-Tiểu Lệ, em đừng lo lắng quá, ngày mai đi làm tụi anh sẽ trình lên cấp trên thêm về vụ này trong bộ án tai nạn của bố em. Bọn anh sẽ không để yên cho lũ khốn kia hãm hại hay gây khó dễ nhà em đâu. Giờ thì em mau tới đóng cửa tiệm lại rồi đợi tụi anh tí sau đó bọn anh sẽ hộ tống em về tới nhà nhé.

-Ha ha... hôm nay ba ba thật vui khi thấy hai anh em biết quan tâm đến người khác như vậy. Chứ không như hằng ngày tụi bây chỉ biết đi bắt cướp xong về nằm dài ở nhà đợi ta và ma ma của các người dâng cơm lên thôi. Thật là mừng hết sức. Tiểu Bảo ở lại đây với con bé Tiểu Lệ, còn A Bình theo ta về nhà lấy xe hộ tống con gái cưng của lão Tô Diệp về.

-Tuân Lệnh ba ba.

Tiểu Lệ tuy vẫn còn hoài tư suy nghĩ về vụ việc xảy ra nhưng khi nghe thấy cuộc trò chuyện của ba cha con bác Thắng thì cô cảm thấy rất buồn cười và đứng cười nói vui vẻ cùng với bọn họ. Cô cúi đầu chào bác Thắng về, sau đó đi lại mảnh kính vỡ kia một lần nữa, cô ngồi xuống nhìn ngắm dòng chữ đó thật kĩ rồi ngoác Tiểu Bảo lại và hỏi :

-A Bảo, em vẫn hoài thắc mắc chuyện này. Trong lúc hai anh đang thay kính trong tiệm vì em có nói lên suy nghĩ của mình cho ba ba của hai anh nghe nhưng em vẫn không thể nào nghĩ thông được mục đích cũng như nội dung của dòng chữ này.

-Em có suy nghĩ như thế nào vậy , cô sinh viên năm nhất của ngành tâm lí?

-Đó là...“ đã có ai đó biết đến tiệm mì nhà em, sau đó hẳn ta đã lên kế hoạch là ném vỡ kính của cửa sổ tiệm mì nhà em. Nên hẳn mới đến đây vào buổi tối giờ này vì sẽ không ai đi ngang qua đây thế nên hẳn ta chỉ việc ném vỡ kính rồi sau đó viết dòng chữ này lên và lập tức quay về nhà chờ đợi đến sáng hôm sau hẳn ta sẽ quay lại đây để nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi của em. Nhưng thật ra, hẳn không thể nào ngờ được đó là...

Mạc Bảo ngồi bên cạnh cô , lắng nghe cô nói thì bỗng nhiên một suy nghĩ trong anh lóe sáng, anh cắt ngang nói:

-Đó là trong lúc hẳn ta định ra tay thì ba ba của anh lại đi ngang nên đã làm gián đoạn hành động của hẳn, quả nhiên hẳn đã đứng yên trong góc khuất nào đó đợi ba ba anh đi thật lâu rồi mới ra tay hành động. Nhưng nếu tính ra thì hẳn ta đã mất khá nhiều thời gian so với dự kiến ban đầu của hẳn. Và hẳn ta đã thay đổi chiến lược đó là nén lại xem khuôn mặt của người phát hiện ra hiện trường như thế nào, đồng thời hẳn cũng muốn xem ba ba của anh có mối quan hệ gì với nhà em hay chỉ là một người đi ngang thôi. Em có nghĩ thế giống anh không, Tiểu Lệ?

-Em cũng có nghĩ giống anh, nhưng nếu xét về thời gian thì em nghĩ hẳn đã đến đây khoảng 2 tiếng rồi, vì bây giờ đã là 10 giờ tối. Lúc này em có hỏi bác Thắng là thấy hiện trường này khi nào thì bác ấy bảo thấy trước khi gọi cho em 30 phút.

-Ba ba của anh ra ngoài mua đồ từ lúc 8h30, từ nhà anh đi ra tiệm mì nhà em chỉ cách 2 căn nhà ở đầu hẻm thôi.

Tiểu Lệ dường như đang tính toán quãng thời gian bác Thắng phát hiện cùng với quãng thời gian dự kiến của tên ác đồ kia hành động, bỗng nhiên cô “á” lên một tiếng rồi đứng dậy khoanh tay và nói :

-Vậy là hẳn ta đã có mặt ở đây tầm khoảng 8h rồi, sau đó là ba ba của anh bắt đầu từ đi nhà là 8h30 mà từ nhà anh đi tới tiệm nhà em chỉ mất vài bước chân thôi. Và trong lúc ba ba anh đi đến đây thì hẳn ta đang chuẩn bị hành động nhưng vì thấy bóng người đi tới đâm ra hẳn ta buộc phải dừng lại hành động ấy. Sau đó hẳn sẽ mất 10 phút để đợi ba ba của anh đi thật xa, rồi sau đó hẳn liền lập tức nén bể cửa sổ kính và kế tiếp là đi đến viết dòng chữ đe dọa kia, hẳn sẽ mất thêm 15 phút nữa để hoàn thành mục đích của mình. Nhưng chắc chắn hẳn ta cũng đã canh giờ rồi nên khi ba ba anh quay về đây sẽ là 9h. Điều này có nghĩa là hẳn cũng đã rời khỏi hiện trường và ngồi ở đâu đó quanh đây để quan sát nét mặt của ba ba anh như thế nào có khiến hẳn cảm thấy thỏa mãn không rồi mới bỏ đi.

Mạc Bảo không ngừng tay sờ cằm suy luận, quả nhiên theo những gì anh suy luận thì Tiểu Lệ đã suy đoán ra khoảng thời gian tên kia hành động theo một cách hợp lý. Anh lấy điện thoại chụp lại nội dung đe dọa ấy rồi anh đứng dậy nắm chặt lấy bàn tay của Tiểu Lệ, nói :

-Yên tâm, anh sẽ điều tra ra ngọn ngành chuyện này. Em đừng lo lắng quá nhé, Tiểu Lệ. Mạc Bình ngồi trên xe từ nãy giờ cuối cùng cũng đã bóp kèn ra hiệu là “ này có thằng anh già của chú mày ở đây nhé”, Tiểu Lệ giật mình rút tay ra khỏi bàn tay đang nắm của Tiểu Bảo, cô đi lại chỗ Mạc Bình vừa đi vừa cười cười. Thế là hai anh chàng cảnh sát cũng đã làm vệ sĩ hộ tống cô con gái cưng của nhà họ Tô về tới nhà một cách an toàn nhất. Tiểu Lệ chào cả hai người bọn họ rồi cẩn thận khóa cửa và đi lên phòng ngủ.

56. Chương 27: Thử Thách Tình Yêu

Ngày đầu tiên đi học, mặc dù anh đã gắn bó với ngưỡng cửa đại học ở thành phố Y xuyên suốt mấy năm liền. Nhưng sao nay, anh lại cảm thấy vô cùng bơ vơ, xa lạ với mọi thứ, đang thơ thẩn nhìn ngắm xung

quanh thì bỗng có người từ đằng sau vỗ lấy cổ anh. Theo bản năng phản xạ của con người anh choàng tay ra sau lưng để nhắc bóng người đó lên và quật ngược ra đằng trước nhưng khi anh choàng ra ôm người đó thì anh mới phát hiện ra đó là Diễm Quỳnh đang ôm cổ anh từ đằng sau, anh lập tức rút tay lại và giọng nói đầy khó chịu:

- Cái gì nữa đây Còi?

Diễm Quỳnh thở phào vì sợ xém tí nữa là cô sẽ bị anh vật ngược ra trước rồi không choàng lấy anh nữa rồi bước đến đứng bên cạnh Kỳ Tường cất tiếng nói:

- Tại tui thấy có người đang thần người ra nhìn xung quanh nên tui muốn tạo chút cái gì đó vui cho ng đó thôi... Làm gì mà ông mạnh bạo quá vậy, xém tí nữa là tui thành dế lau sần rồi hix hix.

Anh bước sang chỗ khác, không thèm nhìn cô mà cứ thế cất bước đi dạo không viên trường ĐH. Tới giờ vào lớp, anh chọn 1 chỗ cho riêng mình và đặc biệt cách xa chỗ ngồi của Diễm Quỳnh anh cau có nói thầm “đúng là chạy trời không khỏi nắng” dù cho anh có trốn đi hay ở đâu đi chẳng nữa anh vẫn bị Diễm Quỳnh “ám” theo mình và cô đã chọn ghế ngồi bên cạnh anh. Trong suốt tiết học, Kỳ Tường cầm bút viết tên Đoá Lệ lên giấy, cứ viết xong rồi nhìn lắc đầu cứ thế mãi và anh nào biết rằng chính vì hành động kỳ quặc đó đã làm tâm điểm của giáo viên. Bỗng anh bị gọi tên lên bảng làm bài, giật mình đứng dậy vội buông bút xuống rồi đi chậm rãi từng bước lên bục giảng, vừa đi anh vừa lấy tay gỡ đầu, mọi người nhìn anh che miệng cười tùm tùm bởi hành động ngớ ả. Bước lên bục tay cầm phấn, mắt thì nhìn ngắm bài thật lâu rồi chỉ trong tích tắc anh đã giải xong bài, anh đang bước về chỗ ngồi thì bị giáo viên kêu lại cảnh cáo anh về việc không tập trung vào bài giảng bằng biện pháp là cho anh được giải lao trước lớp 5-10 phút. Kỳ Tường chỉ biết đứng nhìn giáo viên gật gù làm theo lời giáo viên nói, về gần tới chỗ ngồi thì bị Diễm Quỳnh nắm áo kéo lại hỏi chuyện:

- Ông bị gì mà đứng trên đó lâu quá vậy? Ông giải đúng rồi mà ta.

Kỳ Tường nhìn cô và thở dài đáp:

- Tại không tập trung nên bị kêu làm bài do làm đúng nên giáo viên ưu ái cho giải lao trước lớp thôi à. Thôi Còi học đi, khi về cho tui mượn vở chép. Bye!

Nói xong anh bước tới chỗ ngồi thu gọn sách vở cho vào balô rồi lẳng lặng bước ra ngoài lớp. Đi được 1 đoạn anh dừng lại suy nghĩ vì sao Đoá Lệ lại lạnh lùng với anh như thế sau đó một mạch đi lên sân thượng của trường, quăng balô xuống và ngồi dựa vào lan can lấy đt ra và bắt đầu gọi cho Đoá Lệ xem cô dạo này có khỏe, đã tha lỗi cho anh chưa. Không hiểu sao anh bấm sdt của cô rồi nhưng lại xoá cứ bấm rồi xoá mãi một hồi lâu anh quyết định gọi cho bạn thân của mình.

Tiếng chuông đt vang lên trong lúc Khắc Lạc làm việc, anh dừng tay bắt máy:

- Alô, Khắc Lạc nghe đây. Cho hỏi ai đầu dây thế?

Kỳ Tường nghe giọng bạn thân nghe máy anh mừng rỡ vội nói:

- Alô.. Alô.. Alô. Dừa khô lên giá.. Dạo này mày khỏe không? Gia đình mày vẫn khỏe chứ hả? Bố mẹ tao cũng khỏe lun chứ? Dạo này đã quen với tư cách giám đốc của một công ty chưa? Có người yêu chưa?

Ở đầu dây bên kia, Khắc Lạc ôm bụng cười ngả nghiêng khi bị thằng bạn thân lâu ngày không gặp tra tấn mình bằng việc hỏi 1 lèo không nghỉ, vừa cười vừa nói:

- Tao đây thằng quý.. Mày cũng hay thật đó ha. Đợi có chuyện gì thì mới nhớ tới thằng bạn già này... Haiss.. Mày nói nhanh quá tao nghe không kịp. Mày nói lại từ từ coi. 1 2 3 nói...

Kỳ Tường chỉnh lại giọng và nói:

- Dạo này mày khỏe chứ? Gia đình mày và bố mẹ tao khỏe hết không? Mày đi làm giám đốc bữa giờ có gì vui không?... Và có người yêu gì chưa?? Hết rồi đó

- Ừm.. Tao nghe rõ rồi. Thằng này mày lạ ghê, mới qua bên mấy ngày mà làm như mấy tháng không bằng vậy. Ha ha, hỏi gì mà một lợt thế kia? Mọi người ở đây đều ổn cả, và tao vẫn chưa có bồ. Mày với cô bạn kia đều khỏe hết chứ hử?

- Vậy là được rồi.. À, còn Đoá Lệ cô ấy như thế nào? Vẫn khoẻ và việc học tốt hết chứ hả? Cô ấy hình như có chuyện gì đang buồn đúng không? Tao khoẻ re à, còn Còi thì thôi khỏi bàn...

Khắc Lạc xoay ghế ra cửa sổ ngắm mưa rơi rồi đáp:

- Sao mày không tự hỏi? Haiss.. Lại gây chuyện nữa đúng không? Cô bé vẫn khoẻ và việc học hành cũng tốt. Còi sao lại khỏi bàn??

-... Ồ.. Thì.. Tao với Đoá Lệ giận nhau rồi...! Con mắt đó thì khoẻ như trâu mà quấy như khỉ ấy, suốt ngày cứ bám theo tao hoài.. Bực bội gần chết...! Từ sau khi tao về nhà của mắt Còi thì tao nhớ rõ là vẫn nói chuyện vui vẻ với Đoá Lệ mà không hiểu vì sao tới hôm nay cô ấy lại không thèm nhắn tin hay gọi gì cho tao, kể cả khi tao gọi toàn thuê báo không thôi... À tao có làm gián đoạn giờ làm việc của mày không vậy?

- Ừm. Tao giám đốc rồi ai dám nói gì ai nữa mà mày sợ làm gián đoạn phiên hà tao chứ thằng khỉ này! Haiss..2 đứa mày như con nít.. Hở cái là giận.. Mà lần này tao thấy gây go lắm nha.. Cô bé kể tao nghe hết rồi... Khóc quá trời luôn.. Đã vậy còn hỏi tao...

Kỳ Tường nhìn lên trên trời với ánh mắt buồn bã, nói tiếp:

- Hỏi mày về cái gì? Hỏi về điều gì? Nói tao nghe.

- Cô ấy hỏi tao là có nên tha lỗi cho mày hay không? Và có nên tiếp tục hay chấm hết.. Tao nghe xong thì vô cùng ngạc nhiên và lúng túng vì không biết nên trả lời như thế nào nữa.. Nay tao định gọi qua hỏi mày thì mày gọi cho tao nên sẵn tiện tao nói luôn.

57. Chương 16 : Niềm Tin Dành Cho Nhau

Sáng hôm sau, Khắc Lạc đã đến trước cửa nhà của Đoá Lệ, anh chuẩn bị bấm chuông thì chiếc xe hơi dừng ngay trước mặt anh, bóng người phụ nữ từ trong xe bước ra khỏi xe với khuôn mặt vui vẻ nhìn anh cười nói:

-Xem ai mới sáng sớm đã đến tìm con gái cưng của ta kìa. Cháu vẫn khỏe chứ nhĩ? – bà vừa nói xong thì quay người lại trong xe cúi đầu chào người ngồi bên trong .

Khắc Lạc cảm thấy mừng thay cho Đoá Lệ khi thấy tinh thần của bác gái đã khá hơn và bà lại cười nói vui vẻ rồi. Anh lễ phép cúi đầu chào và đáp lời:

-Dạ cháu vẫn khỏe như trâu. Bác đi du lịch có vui không ạ? Có mua quà về cho cháu không?

Bà mỉm cười tươi nhìn anh, lấy khế ngắt mũi anh và nói với ngữ điệu vui vẻ:

-Chà chà chưa gì đã đòi quà cáp cho công lao chăm sóc con gái thay bà già này rồi sao. Mau giúp ta gọi Đoá Lệ đi rồi cháu sẽ có một món quà .

-Dạ vâng. Cháu gọi liền cho bác ạ.

Đoá Lệ đã dậy từ rất sớm, cô sau khi tập thể dục về thì đã bắt tay vào bếp nấu một bữa thật ngon trong khi đợi mẹ về. Dù cố làm mọi thứ để khiến mình vui và quên những chuyện không hay xảy ra gần đây nhưng không hiểu sao khi soi mình trong gương thì cô vẫn thấy trên khuôn mặt mình vẫn có một chút gì đó u buồn và mệt mỏi. Cô đang đứng trước lấy lại tinh thần thì chuông điện thoại vang lên, nhanh nhẩu trả lời dù cho vẫn không nhìn sdt:

-Sao á anh Bèò? Tối nhà em rồi à, đợi tí em xuống liền. – nói dứt câu cô vội tắt máy và bước nhanh xuống nhà.

Khi ra tới cửa thì cô không khỏi mừng rỡ vì thấy kế bên anh là mẹ cô đang đứng nhìn cô mỉm cười với sắc thái vui vẻ và tinh thần thì phần chần chừ hơn nhiều. Cô mở cửa ra rồi ôm lấy mẹ, cô mếu máo xém khóc rồi nói :

-Con nhớ mẹ lắm. Mẹ mau vào trong nhà đi, rồi mẹ con mình nói chuyện.

Bà cũng không kiềm được sự xúc động và ôm lấy cô con gái của mình sau chuyến đi du lịch 2 tháng mà không có con gái đi theo. Khắc Lạc đứng nhìn hai mẹ họ ôm nhau, mà trong lòng anh thoáng buồn, anh thầm ước “ phải chi bố mẹ anh thấy được cảnh này thì có lẽ họ sẽ không li dị như bây giờ. Anh và đứa em gái của mình sẽ được ôm bố mẹ như cách mà Đóa Lệ đang ôm lấy mẹ của cô” .

Ba người cùng đi vào nhà Khắc Lạc ga lăng kéo vali cho bác gái đi theo sau hai mẹ con Đóa Lệ vào nhà. Đóa Lệ dường như có thêm động lực để lấy lại tinh thần vậy, cô ngồi bên mẹ mình và luyện thuyên trò chuyện. Và thế là có một anh chàng thanh niên bị ăn 2 quả bơ từ hai mẹ con nhà họ Tô kia. Khắc Lạc cố tình sặc nước , anh ho ho mấy tiếng để gây sự chú ý nhưng kết quả là anh phải khoảng 3 phút mới nhận được sự chú ý từ hai mẹ con ấy. Hình như hai mẹ con nhà họ Tô kia cũng biết được rằng có người đã bị bơ nên họ quay sang nhìn anh và cười lớn khi thấy anh bị sặc nước, rồi bà kêu Đóa Lệ :

-À đúng rồi, Lệ con kéo vali của mẹ lại đây. Vì mẹ có một món quà cho Khắc Lạc bạn của con.

Tiểu Lệ chưa kịp đứng dậy kéo vali tới thì anh đã đứng dậy trước cô và cũng đã kéo vali tới chỗ mẹ cô đang ngồi rồi. Cô giả vờ tỏ ra vẻ hằm hực, nói với giọng điệu không hề:

-Tại sao anh Khắc Lạc cũng có quà nữa vậy mẹ? Hic, mấy ngày qua anh ấy có chăm sóc con đâu, toàn cho con tự đi học một mình đấy thôi...huhu...thế mẹ có quà gì cho con không? Nếu có thì cho con trước đi.

Mẹ cô nhìn cô con gái đang không hề của mình mà bật cười, lấy trong vali ra 3 món quà rồi bà nói :

-Mẹ cho hai đứa con chọn một trong ba món quà này. Nhưng trước hết phải chơi một trò chơi với mẹ đã, nếu con hay Khắc Lạc thắng trước thì sẽ được chọn trước. Được chứ, hai đứa?

Khắc Lạc mắt sáng rỡ, vì anh luôn thắng trong mọi trò chơi từ dễ cho đến khó nhất. Anh gật đầu lia lịa. Tiểu Lệ vốn dĩ không có khiếu chơi trò nên cô suy nghĩ thật lâu mới gật đầu đồng ý. Trò chơi bắt đầu từ cấp độ dễ cho đến khó và rồi kết thúc với người chiến thắng là mẹ của Tiểu Lệ. Hai người trẻ độ tuổi thanh niên kia ôm ấp ứ vào mình khi chỉ một câu đố đơn giản nhất cũng không giải được, thế là họ lần lượt oằn tù xì để nhận hai món quà còn lại. Tiểu Lệ mở hộp quà của mình ra, trong đó là một con lật đật Daruma màu hồng nhưng đôi mắt thì chưa được tô lên. Cô thắc mắc quay sang hỏi mẹ:

-Ủa mẹ ơi, sao con lật đật không giống như những con lật đật ở thành phố mình? Đặc biệt là đôi mắt nó không được tô vậy??

Bà cầm con lật đật lên, quay sang nhìn cô mỉm cười và giải thích thắc mắc của con gái:

-Con lật đật này có tên là Daruma , nó thể hiện tinh thần kiên cường, không gục ngã của người Nhật và tạo động lực thực hiện mục tiêu cho người chủ sở hữu mình. Màu hồng tượng trưng cho sự hạnh phúc. Còn tại sao đôi mắt lại chưa được tô điểm là bởi vì người tạo ra nó muốn chủ nhân sở hữu con lật đật Daruma này tự đặt mục tiêu của mình rồi sau đó tô điểm cho đôi mắt theo điều mà người đó muốn, đẩy con gái à.

Khắc Lạc vừa nghe xong cũng là lúc anh mở ra món quà của mình ra thì cũng là con lật đật Daruma nhưng màu đỏ, anh chưa kịp hỏi thì mẹ của Tiểu Lệ đã trả lời :

-Màu đỏ tượng trưng cho tiền tài, phú quý đó cháu. Ta tặng cho hai đứa hai con Daruma khác màu này với ý nguyện là cả hai luôn may mắn và thành công trên mọi con đường. Còn món quà mà ta đang giữ ở đây thì là dành cho Kỳ Tường. Nhưng có lẽ phải đợi tới 3 năm sau mới có dịp tặng nhưng không sao, thời gian không là vấn đề gì cả.

Nói xong, bà đứng dậy kéo vali của mình, nhìn hai đứa trẻ đang ngồi ở đây và mỉm cười sau đó kéo vali lên lầu. Vừa bước tới cầu thang, mẹ của Tiểu Lệ nói:

-Thôi nào, hai đứa đừng nói với bà già này vì quá vui khi được tặng quà cho nên quên cả đói bụng luôn nhé? Giờ cũng gần trưa rồi, mau xuống dọn cơm trong khi ta tắm rửa thư giãn. Nếu lát sau mà ta vẫn không thấy dọn cơm là tịch thu hai món quà ấy lại đấy.

-Dạ, tuân lệnh mẫu hậu. Tụi con dọn cơm liền ạ.

Kỳ Tường cuối cùng đã chép xong bài thì cũng là lúc trời trở tối. Anh lấy điện thoại và gọi về Đóa Lệ của mình. Trong lúc đang gọi thì Diễm Quỳnh mở cửa phòng đi vào, cô đứng kế bên bàn anh rồi gõ xuống bàn nói:

-Nè, đói chưa? Xuống ăn với nhà tui kìa. Tui đợi ông xuống chung luôn.

Kỳ Tường thì đang ngồi quay lưng ghế hướng ra cửa sổ nên không biết cô đã bước vào đang đứng kế bên bàn mình cho đến khi anh nghe thấy tiếng gõ và câu hỏi của cô. Anh tắt điện thoại, sau đó quay lại nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng như cũ, đáp:

-Không đói, cứ xuống ăn với nhà của Quỳnh trước đi. Có gì chờ ít đồ ăn cho tui cũng được. Xong rồi đó, làm ơn lần sau trước bước vô gõ cửa và đợi tí đi. Không phải thấy thân mà muốn làm gì cũng được đâu.

-Ồ... lại thái độ đó nữa...hề biết rồi. Khi nào đói thì lát ông xuống ăn nhé, tui sẽ chờ phần cho ông. Ai bảo là tui không có gõ cửa? Có gõ mà không trả lời nên mới đẩy cửa vào vì lo cho ông thôi. Xí. Tui đi đây.

-Uhm. – Kỳ Tường lạnh lùng sau đó tiếp tục quay ghế hướng ra cửa sổ và lấy điện thoại gọi lại cho Đoá Lệ.

Lát sau, anh cũng đã gọi được cho cô. Anh lên tiếng hỏi:

-Tiểu Lệ hử em? Anh xin lỗi

Sau khi dùng cơm trưa với mẹ và Khắc Lạc xong thì cô đang đứng rửa chén thì chuông điện thoại reo lên, cô bắt máy và nghe thấy giọng của Kỳ Tường, tay cô như cứng đờ lại, tim cô thì bỗng nhiên đập loạn nhịp, và lại có cảm giác cay cay ở khóe mắt. Cô im lặng rồi mới trả lời:

-Bây giờ anh còn gọi cho tôi để làm gì nữa? Chẳng phải giờ anh đang hạnh phúc với người con gái kia sao?

-Em bình tĩnh nghe anh giải thích đi. Anh đã sai khi không nói cho em biết là anh đi du học chung với cô bạn thân của mình theo sự sắp đặt của gia đình. Anh không biết là có ai đã cố tình khiến cho em hiểu lầm anh, nhưng anh thật sự không có ý hay tình cảm với ai khác ngoài em cả, Tô Đoá Lệ à. Anh đã... – cô cắt ngang nói:

-Thôi đủ rồi. Tôi cũng đã từng nghe biết bao nhiêu lời biện minh từ người con trai trước rồi cho nên bây giờ tôi không muốn nghe thêm từ anh nữa. Anh còn giấu được chuyện này thì làm sao sau này tôi có thể tin anh lần nữa đây? Nếu như anh biết lỗi của mình thì tại sao cho tới bây giờ anh mới gọi để xin lỗi tôi vậy anh Kỳ Tường?

58. Chương 28: Thử Thách Tình Yêu 2

Kỳ Tường nghe dứt câu, tim anh như ngừng đập khi nghe Khắc Lạc nói, câu nói đó như tiếng sét đánh ngang tai bỗng dưng nước mắt anh tuôn rơi, anh lấy tay gạt nước mắt nhưng sao càng gạt thì nước mắt càng rơi nhiều hơn anh cố gằn giọng và nói tiếp:

- Có.. Thật.. Là như vậy.. Không hả?? Có thật là như vậy không hả?? Mà đừng giỡn với tao như vậy... Tao không thích đâu! Có thật sự là Đoá Lệ nói với mày là như vậy không? Tao không tin.. Tao không tin..

-... Haiss.. Mày đang khóc đúng không hả? Chuyện này do mày quyết định thôi..! Đoá Lệ còn nói mày từ khi qua đó mày thay đổi lắm, kể từ ngày giận nhau cho tới nay cũng gần được 1 tuần mày đi rồi mà cô ấy cứ than khóc với tao là “em luôn mong luôn hy vọng rằng anh ấy sẽ yêu em thật lòng nhưng không ngờ anh lại giấu em chuyện nhỏ nhặt như vậy, em buồn và cảm thấy lạc lõng quá anh à. Em không biết phải làm sao nữa” mày nghĩ đi, mày bảo yêu người ta nhiều mà sao nay có chuyện giận hờn như thế mà mày cứ im lặng không hỏi rõ vấn đề vì sao và giải thích cho cô ấy hiểu gì cả như vậy chẳng khác gì mày đang tự mình xa cô ấy hơn đó Kỳ à..! Hãy suy nghĩ đi và xem đây như là thời gian thử thách 2 đứa đi..

Kỳ Tường im lặng rồi suy nghĩ thật lâu, anh đáp:

- Ok. Tao hiểu rồi tao luôn tôn trọng mọi quyết định của em ấy, sẽ không buồn hay suy nghĩ về chuyện này nữa. Tao sẽ chú tâm học thật tốt để mau hoàn thành khoá du học này càng sớm càng tốt để tao trở về với Đoá Lệ và chúng tao sẽ như xưa. Mày hãy chuyển giúp tao với em ấy là “Anh xin lỗi, anh luôn tôn trọng em và sự quyết định của em. Dù có gì đi chăng nữa anh chỉ yêu mình em thôi, anh sẽ chờ ngày em về bên

anh, chỉ yêu duy nhất một mình em thôi Đoá Lệ à”!. Mày nhớ nhắn cho đầy đủ những gì tao nói nhé. Thôi tao cúp máy đây.. Bye mày, nhớ giữ gìn sức khỏe và thay tao chăm sóc em ấy.

Khắc Lạc viết lại những gì mà cậu bạn thân vừa nói sau đó anh nhắm lại rồi nói:

- Vâng vâng, em nhớ rồi anh ạ đã ghi lại những gì anh nói rồi. Sắn đây tao nói với mày điều này đó “Khi mày thấy nước mắt mày rơi vì 1 người con gái nào đó mà không ngừng lại được điều đó nói lên rằng mày yêu người con gái rất nhiều và chứng tỏ rằng mày rất sợ mất người con gái đó. Tin tao đi lời tao nói không bao giờ là thừa cả”. Thôi bye, lo mà học cho tốt đi và cũng giữ gìn sức khỏe nữa, à cho tao gửi lời hỏi thăm tới mám Còi nữa. Bye!

Cúp máy xong Kỳ Tường ngồi thẩn người ra mặc cho nước mắt anh đang lăn dài, cầm dây móc khoá đt đôi có hình con cá heo do Đoá Lệ tặng anh hồi sinh nhật không hiểu sao khi nhìn vào món quà đó mà tim anh đau nói và anh chợt nhớ đến lời Khắc Lạc nói: “Khi mày thấy nước mắt mày rơi vì 1 người con gái nào đó mà không ngừng lại được điều đó nói lên rằng mày yêu người con gái rất nhiều và chứng tỏ rằng mày rất sợ mất người con gái đó. Tin tao đi lời tao nói không bao giờ là thừa cả”. Và lời nói ấy đã đúng đây là lần đầu tiên anh khóc vì 1 người con gái.

Diễm Quỳnh đứng nép bên cánh cửa, cô đã nghe hết cuộc đối thoại của anh và Khắc Lạc và cũng đã chính mắt nhìn thấy anh rơi nước mắt, cái cảm giác của cô bây giờ rất đau và vô cùng buồn khi thấy người mình yêu khóc vì người con gái khác. Cô lẳng lặng quay bước đi với bao nhiêu suy nghĩ chợt loé lên trong đầu: “Và cuối cùng Đoá Lệ cũng đã không làm phiền Kỳ Tường của mình nữa rồi”. Diễm Quỳnh vừa bước xuống cầu thang vừa đi vừa lấy đt ra nhắn tin cho Khắc Lạc:

- Hi! Dạo này khỏe hông Bèo? Gia đình ông khỏe hết chứ?? Tui có chuyện này muốn hỏi ông.

Khắc Lạc vừa mới về tới nhà, chuông báo tin nhắn reo lên anh mở hộp thư ra đọc nhưng anh không trả lời liền, khoảng 1 tiếng sau khi anh thoải mái về mặt cá nhân thì anh mới bắt đầu trả lời:

- Ừm, vẫn khỏe hết.. Muốn hỏi gì? Hỏi đi Bèo trả lời được thì trả lời!

Diễm Quỳnh đang ngồi ăn cơm trong căn-tin trường thì tin nhắn tới, cô chờ mãi tới giờ mới nhận được tin nhắn của Khắc Lạc, vào hộp thư đọc và rồi rep lại:

- Ờ thì.. Chuyện tui muốn hỏi có liên quan đến bạn gái của Kỳ Tường và ông. Bộ 2 người đó có đang giận nhau hử??? Hay sao mà tui thấy ông Kỳ buồn buồn sao ý. Kể cho tui nghe với coi.

Anh đang nằm dài trên ghế xem tivi, đt sáng lên cầm đt lên đọc tin nhắn, anh chợt thắc mắc suy nghĩ “Sao nay con nhỏ này lại quan tâm đến chuyện này vậy ta? Chẳng lẽ nhỏ này đang có mưu kế gì mờ ám chăng?” Rồi mới trả lời tin nhắn:

- Ừ..2 người đó đang giận nhau, hôm bữa nghe bé Lệ kể là có người con gái nào bắt máy lên nói này nọ với em ấy đã thế còn kêu em ấy đừng làm phiền thằng Kỳ nhà mình nữa. Có phải là Còi không?? Khai đi!

Diễm Quỳnh đang uống nước thì bị sặc nước bởi vì bất ngờ khi bị anh hỏi như thế, vừa ngồi suy nghĩ vừa mở balô ra kiểm khăn giấy, bỗng từ đâu Kỳ Tường bưng phần cơm trưa của mình đi tới bàn của Diễm Quỳnh đang ngồi, anh thấy nước vơi trên bàn và tay của cô nên trên tay có tờ khăn giấy tiện thể đưa khăn giấy ra rồi anh kéo ghế ngồi đối diện cô, anh nhìn cô lắc đầu cười và nói:

- Lớn già cả đầu rồi mà có việc uống nước mà cũng không xong nữa! Khăn giấy đó lấy lau đi, không lau thì trả lại đây..

Cô giật mình vội vàng úp mặt điện thoại xuống mặt bàn còn tay thì cầm khăn giấy lên lau, cô vừa lau vừa cười nói:

- Phải có như vậy thì mới có người quan tâm, lo lắng cho tui nè, tui thích được ai đó quan tâm mình lắm, hihi. Lau chứ sao không, khăn giấy của tình yêu tui đưa mà.. Hihihhi..

Kỳ Tường nhìn cô rồi chăm chú vào phần cơm của mình, anh nói tiếp:

- Vớ vẩn quá cô nương Còi ơi..! Ai là tình yêu của Còi chứ? Còn lâu cô nương đây được ta đây chấp nhận yêu nhé. Mơ mộng vừa vừa thôi..

Diễm Quỳnh phồng má chu mỏ yêu với anh, cô nhìn anh khi anh đang tập trung ăn mà không chớp mắt, chợt vài dòng suy nghĩ chợt xuất hiện trong đầu cô “Mình có nên nói với Kỳ Tường là mình yêu cậu ta không nhỉ? Hay mình thừa cơ hội này mà làm cho cậu ấy quên nhỏ hạ lưu kia và sẽ chuyển sang yêu mình? Nhưng mà.. Liệu Kỳ Tường sẽ chấp nhận mình và quên con nhỏ đó không?”. Kỳ Tường ngừng ăn, ngược mặt lên nhìn thấy cô bạn đang ngồi nhìn mình một cách chăm chú nên đã trêu chọc:

- Ờ hem bộ đói hả? Sao mà nhìn người ta ăn vậy? Tội nghiệp mặt xinh xắn vậy mà đi nhìn miệng người ta ăn kìa.. Hehe.. Chắc sáng giờ nhịn đói nên mới nhìn tui ăn mà thèm lắm đúng không? Hehehe

59. Chương 16 : Niềm Tin Dành Cho Nhau (Tt)

Kỳ Tường nghe những lời hờn trách lạnh lùng của cô thì tim anh càng đau nhói, anh càng tức giận bản thân mình hơn. Anh chỉ biết im lặng nghe cô trách mình thôi vì mình là người sai. Anh hít thật sâu và đáp:

-Anh biết bây giờ chúng ta có giải thích qua điện thoại thì tình hình cũng chẳng mấy khả quan đâu. Nhưng anh muốn nhắc lại lần nữa với em rằng Gia Kỳ Tường này chỉ có mỗi em mà thôi. 4 tháng sau anh được nghỉ nên anh sẽ về gặp em để giải thích rõ ràng. Anh yêu em nhiều lắm.

Nước mắt cô đang rơi ra sao? Tại sao cơ chứ, tại sao mỗi lần nghĩ về anh và nghĩ đến câu “chỉ có mỗi em” của anh nói ra thì nước mắt của cô lại rơi nhiều như vậy? Cô quệt nước mắt đang rơi rồi nói:

-Được thôi. Tôi sẽ đợi 4 tháng sau để nghe chính miệng anh giải thích khi chúng ta gặp lại nhau. Còn giờ thì tôi bận rồi.

-Cảm ơn em đã nghe máy của anh. Yêu em.

Cả hai cùng tắt máy với hai con tim đang khóc ở trong lồng ngực của mình. Anh quay ghé lại đặt điện thoại trên bàn, đứng dậy và đập vài cái vào mặt bàn. Còn cô thì tiếp tục rửa chén cho xong, mặc kệ nước mắt đang tuôn rơi. Khắc Lạc thì đứng ở bàn ăn đằng sau cô này giờ, anh đã nghe cuộc đáp thoại của cô cũng như đã thấy nước mắt cô rơi. Anh muốn bước đến ôm lấy Tiểu Lệ đang đứng khóc từ đằng sau lắm nhưng chân anh không thể nào dịch chuyển được. Anh quyết định cầm điện thoại lên nhấn tin qua cho cô:

-Tiểu Lệ ngoan, rửa chén xong rồi còn phải đi học nữa chứ. Lát tối còn phải ra tiệm mì nhà em nữa.

Đóa Lệ vừa rửa chén xong cũng đọc tin nhắn mới nhận từ Khắc Lạc, cô quay lại đằng sau nhìn anh với nụ cười tươi khê gặt đầu và bước nhanh lên phòng chuẩn bị đồ đi học.

Tiết học hôm nay của cô đó là thể dục. Tiểu Lệ vốn dĩ là khắc tinh với môn thể dục từ nhỏ cho đến lớn nên mỗi lần tới tiết học thể dục giống như một cực hình với cô. Với thể trạng không được tốt thường được ông trời ưu ái một tí vì thế nên tiết thể dục hôm nay đã bị trì hoãn lại vì mưa to. Tiểu Lệ mừng rỡ vì đã thoát được cực hình ấy, cô đi xuống căn-tin của trường mua đồ ăn thì gặp một tai nạn nhỏ đó là bị gạt chân té kèm theo đó là giọng cười đều của một tên con trai, hấn ta nói:

-Chà chà, xem kìa một cô sinh viên năm nhất ngành tâm lí được nhiều người biết đến nay lại hậu đậu như vậy ha ha... này cô em, chắc là cô em mới bỏ đá nên dạo gần đây trông em xuống dốc quá. Có cần anh đây chăm sóc cho không.

Đóa Lệ đứng dậy phủi người và tiến lại chỗ thanh niên đó rồi tát cho hấn một cái sau đó khinh bỉ đáp:

-Anh đừng nghĩ mình được nhiều người theo đuổi thì muốn chọc ghẹo ai thì chọc ghẹo. Tôi dù có ra sao thì cũng không cần anh quan tâm đâu. Không ngờ kẻ như anh lại vác mặt đi học ngành tâm lí, điều đó càng khiến cho ngành tâm lí bị vết nhơ từ anh.

Chàng thanh niên bất ngờ bị ăn cái tát từ cô sinh viên năm nhất, anh ta bực bội sờ lên mặt rồi chỉ điểm vào mặt Đóa Lệ nói:

-Cô em thật là hung dữ, đàn anh đây chỉ giỡn tí mà lại dám tát đàn anh như vậy. Mau xin lỗi đi nếu không cô em sẽ bị ăn hai cái tát đây. – hấn ta vừa chỉ vào mặt của Đóa Lệ vừa dơ tay vào sát khuôn mặt của cô.

Thì đúng lúc như thế, ở từ đằng sau có bóng dáng của một chàng trai bước đến thật nhanh và đưa tay ra nắm lấy cánh đang chỉ vào khuôn mặt của cô và bẻ ngược về phía sau lưng của hấn và cất giọng cảnh cáo:

-Tao thách mày tát cô ấy đấy, thằng ranh con. Cẩn thận cái mồm và hành động của mày. Tao hôm nay chỉ mới cảnh cáo thôi, nếu mày dám tiếp diễn là coi chừng cái bản mặt của mày.

Tên đó vừa bị ăn tát vừa bị chàng thanh niên lạ mặt bẻ ngược tay và cảnh cáo nên sắc mặt của hấn ta bị tái mét ngoan ngoãn nhìn Đóa Lệ nói:

-Anh xin lỗi em, mốt anh sẽ không ỉ lớn ăn hiếp nhỏ nữa. Em mau bảo bạn em tha cho anh đi.

-Được rồi. Tao tha cho mày.

Tiểu Lệ lúc đấy chỉ biết đứng nhìn Khắc Lạc chăm chăm mà không nói lên câu cho đến khi anh buông tay kẻ kia ra và đi lại nắm tay cô sau đấy dắt cô ra chỗ ghế đá ngồi và khui trên tay lon coca cho cả hai thì cô mới trở về trạng thái bình thường được. Lúc đó cô mới hoàn hồn về lại quay sang nhìn anh nói:

-Ừa...anh chui ở đâu ra vậy? Sao không đến công ty làm việc đi?

Khắc Lạc đang ngồi uống lon coca, nghe cô hỏi vậy liền quay qua nhìn cô cười, anh đặt lon nước xuống ghế đá trả lời:

-Tự nhiên anh thắc mắc về trường em đang học thôi thế nên mới vào đây xem như thế nào. Cũng nhờ vậy mới trị được thằng ranh con kia. Mà xem ra em cũng hung dữ chứ bộ...hề hề. Anh làm biếng đi làm nên trốn hihi.

Đóa Lệ vẫn nhìn anh chăm chăm, cô lắc đầu rồi lại thở dài rồi lắc đầu. Lát sau mới nói thành câu:

-Hề..., đúng là boss có khác. Rồi này giờ trong tiết em học thể dục anh ngồi ở đâu?

-Anh ngồi ở trong lớp học của em á, mà xem ra ngành tâm lí ít lớp học nên anh chỉ cần tra tên em là ra lớp em học liền. Lát nữa em học quốc phòng à? Học trong lớp phải không?

-Ồm, anh cũng hay thật. Nhưng mà này có cô giáo vô báo với lớp là hôm nay lớp em được về sớm vì giáo viên có việc bận.

Khắc Lạc uống hết lon nước của mình rồi cầm lon coca mua cho cô lên uống gần hết rồi mới đưa sang cho Tiểu Lệ. Quả nhiên biết cách quan tâm người mới bị bắt nạt ghê, cô cứ tưởng là anh tốt bụng lắm nên mới cầm lon coca anh đưa cho thì khi đưa lên uống thì chỉ còn vài giọt mà thôi. Cô nhăn nhó quay liếc anh bằng ánh mắt hình viên đạn. Anh vẫn thản nhiên như mình vô tội rồi sau đó nắm lấy tay cô rồi kéo đứng dậy cùng, nhìn cô cười nói:

-Thế mình tới quán nhà em đi, anh tự đứng lại muốn ăn mì ở tiệm nhà em quá. Ôke?

Đóa Lệ rút tay lại nhìn anh ngại ngần đáp:

-Uhm, vậy anh ra lấy xe đi rồi chở em ra tiệm.

Anh có nhiệm vụ đó chính là đưa cô đi học và đón cô về. Nên Khắc Lạc cầm tay cô dắt ra bãi gửi xe.

Khắc Lạc chở cô đến tiệm mì nhà cô thì anh đã được mẹ của cô tiếp đãi mình một tô mì hoành thánh. Tiểu Lệ thì đi đến quầy thu ngân và ngồi xuống với những suy nghĩ trong đầu về vụ việc đã xảy ra vào tối qua, vì mãi suy nghĩ nên Tiểu Lệ đã chẳng chú ý rằng này giờ bao nhiêu vị khách ngồi chờ được tính tiền cho đến khi mẹ đi lại vỗ vào vai của mình thì cô giật mình và trở lại bình thường. Tiểu Lệ đưa mắt nhìn mẹ cô đang đứng làm mì cho khách mà thở dài suy tư “kể hôm qua cố tình làm vỡ kính cửa sổ của tiệm mì là ai? Tại sao lại phải làm như vậy với nhà mình cơ chứ?” lắc đầu hai ba cái rồi lại ngồi thẩn người ra suy tư cứ thế lặp đi lặp lại. Khắc Lạc vì rảnh rỗi nên anh chú ý tới hành động kì lạ của cô, không khỏi thắc mắc nên anh đã đi tới ngồi kế bên cô khẽ hỏi:

-Chuyện gì thế em? Sao cứ ngồi thẩn người ra rồi lắc đầu và cứ làm thế hoài vậy? Nói anh nghe xem.

Tiểu Lệ lại một lần nữa giật mình, quay sang nhìn anh cười nói:

-À không gì đâu. Chả qua là em suy nghĩ lung tung linh tinh ấy mà.

-Hay là em không muốn chia sẻ với anh nữa à.

-Đâu phải đâu..., à đúng rồi có phải 4 tháng sau anh Kỳ Tường về phải không anh?

Anh im lặng suy nghĩ vì anh cũng chưa nghe tin này từ Diễm Quỳnh hay Kỳ Tường báo cho mình biết cả. Hồi sau anh trả lời:

-Uhm, đúng rồi em. Lúc đó hãy làm lành với nó đi. Bữa giờ anh nói chuyện với nó trên skype nhìn có vẻ xuồng sắc nhiều lắm, chắc là vì nhớ em vì không được gặp em nên...

60. Chương 29: Thổ Lộ

Cô khẽ giật mình quay sang chỗ bán đồ ăn tay cô chỉ chỉ vào bảng đồ ăn, miệng thì luyên thuyên nói:

- Xí.. Xí.. Ai thèm nhìn miệng ông chứ.. Tui ăn rồi nhé, sáng là tui ăn phần cơm sườn, bánh ngọt, nước ngọt, vừa nãy tui ăn phần còn ngon hơn phần ông nữa đó và khay cơm vẫn còn nằm ở trên bàn nhé, ai mà thèm nhìn ông cơ chứ, hừ. – Diễm Quỳnh nghỉ một chút rồi bắt đầu điều chỉnh lại giọng nói của mình và hỏi: - Nè tui hỏi chuyện này tí được không?

Kỳ Tường chóng tay lên bàn, nhưng ánh mắt lại hướng nhìn ra bên cửa sổ và anh gật đầu đồng ý trả lời câu hỏi của cô. Cô hỏi tiếp:

- Sao hôm nay tui thấy ông lạ lạ sao sao ý? Bộ ông có chuyện gì với bạn gái hả? Tui là tui thắc mắc thôi.. Thích thì trả lời còn không thì thôi..

Nghe xong câu hỏi của cô, anh đưa mắt sang nhìn cô sau đó nhanh chóng chuyển ánh mắt về vị trí cũ, anh vẫn trầm tư nhìn về hướng cửa sổ và đáp:

- Lạ ư? Ờ thì tui với cô ấy đang có vài.. À không gì cả, chẳng qua là tui hơi mệt trong người thôi.

Diễm Quỳnh khẽ mừng trong lòng nhưng ở bên ngoài thì cô nhìn anh với đôi mắt đồng cảm, nhìn thấy anh như thế cô cũng buồn lắm nhưng lại không biết phải làm sao để xua đi nỗi buồn đó trong anh, cô khẽ lên tiếng:

- Thôi đừng buồn nữa mà.. Rồi mọi chuyện sẽ qua hết thôi.. Không có cô ấy thì còn có nhiều người khác nữa mà.. Ông vẫn còn có tui và Bèo ở bên cạnh nữa mà.. Buồn chi..

Anh vẫn mãi nhìn ra cửa sổ, đưa tay lên dụi mắt nhưng thật chất là anh cố ngăn đi dòng nước mắt đang chuẩn bị rơi. Anh suy nghĩ về Đoá Lệ rồi nghĩ tới lời Diễm Quỳnh mới nói, hồi lâu anh đập bàn nói to với Diễm Quỳnh:

- Không.. KHÔNG.. Tôi sẽ không yêu ai khác ngoài Đoá Lệ cả. Mãi mãi chỉ một và duy nhất người tôi yêu là cô ấy. Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì tình cảm tôi vẫn dành cho em ấy thôi, Còi à... Tôi sẽ chờ đến ngày Đoá Lệ quay về bên tôi.

Anh vừa nói vừa đập bàn đứng dậy, mọi người xung quanh giật mình đều quay lại nhìn về phía anh chăm chỗ còn Diễm Quỳnh thì ngăn người ra nhìn anh, cô nói:

- Ủ.. Rồi.. Tui nói sai rồi.. Rồi người yêu ông chỉ có mỗi cô ấy thôi dc chưa.. Ngồi xuống đi không là bị thầy giám thị tới tóm cổ ra phạt giờ.

Anh đẩy ghế ra, đeo balô rồi bỏ đi mặc cho mọi ánh mắt nhìn về mình. Còn cô thì ngồi im đó nhìn anh bước đi, lấy tay chống cằm lắc đầu rồi nói: “Kỳ Tường à, ông càng cố biện minh cho con nhỏ ấy đi nhưng tui dám chắc chắn với ông rằng thằng bạn thân mà ông đang tin tưởng giờ cũng đang nuôi hy vọng được yêu con nhỏ đó, sớm muộn gì ông cũng sẽ thêm thất vọng thôi lúc đấy ông sẽ là của riêng tui thôi. Còn

không thì, tui sẽ làm mọi thứ để giành ông về cho riêng mình tui.” Nói xong, cô lấy đt ra tiếp tục nhắn tin vs Khắc Lạc:

-Ồh hớ.. Đúng là tui làm đó nhưng mà tui làm như vậy cũng chỉ muốn tốt cho cả 2 chúng ta thôi. Chẳng phải điều ông đang nuôi hy vọng nhỏ nhoi đó chính là được cô ấy chấp nhận mình với tư cách là người yêu hơn là với tư cách thằng bạn của người yêu mình sao? Thì đây chính là cơ hội dành cho ông đấy.. Nên ông hãy hợp tác ăn ý với tui để thực hiện điều ông mong muốn. Nhiệm vụ của ông cũng khá là đơn giản lắm là giữ bí mật chuyện này đừng kể cho bất kì ai nghe cả... Nếu mọi chuyện lộ tẩy thì tui vs ông sẽ không còn cơ hội nào nữa đâu..

61. Chương 17 : Manh Mối Của Sự Sát Hại P1

Khắc Lạc nói xong im lặng một chút và nói tiếp :

-Tiểu Lệ ơi, anh có chuyện này muốn nói với em. . .

Khắc Lạc đang nói giữa chừng thì có một chàng trai mặc y phục cảnh sát đứng trước tiệm mì và gọi Tiểu Lệ, anh ngừng lại và quay sang khều khều cô để cô chú ý tới người con trai kia. Tiểu Lệ vừa nghe Khắc Lạc nói chuyện vừa tính toán sổ sách nên khi bị anh khều mình, cô mới ngược đầu lên theo hướng Khắc Lạc chỉ có người đứng trước cửa tiệm đang kêu mình thì mới nhìn thấy Mạc Bảo đứng trước tiệm kêu mình, cô vội vàng đứng dậy chạy ra phía anh ta. Khi tới chỗ anh chàng Mạc Bảo rồi thì cô kéo tay anh đi ra chỗ khác và hỏi:

-Có tin tức mới hay bên anh điều tra điều gì mới hử, A Bảo???

Mạc Bảo bỏ nón xuống nhìn cô với ánh mắt nghiêm túc rồi nói :

-Uhm, may là từ lúc anh vô làm cảnh sát đã cho người lắp đặt camera an ninh ở trong khu vực này rồi, thế nên sáng nay anh đi làm, anh có kiểm tra lại camera an ninh thì quả thực có một dáng của một người đàn ông trung niên đã đứng tại vị trí mà chúng ta đang đứng đây và đã hành động vào tối qua. Anh đã cho người điều tra tung tích của kẻ đó rồi. Nên em yên tâm nhé, sự việc sẽ sớm được sáng tỏ thôi. – anh vừa nói dứt câu, anh lại nắm lấy bàn tay của cô thật chặt như tối qua.

Tiểu Lệ nghe xong thì tâm trạng phần chần hơn phần nào, mọi sự lo lắng tối qua của cô đã vơi đi bớt, cô nắm lại bàn tay anh rồi ríu rít cảm ơn. Cô mừng rỡ nói :

-Thật tốt quá, em hy vọng sẽ sớm tìm ra kẻ tối qua. Em cảm ơn anh rất nhiều A Bảo à.

Khắc Lạc đứng nhìn hai người từ trong quán với ánh mắt khá buồn, anh thầm nghĩ “ xem ra đầu phải một mình anh có cảm giác muốn được bảo vệ cho cô ấy đầu chứ, vẫn còn có người khác cũng muốn bảo vệ cô ấy như anh. Có lẽ anh nên biết giới hạn và nên an phận làm kẻ bạn thân là đủ rồi.”, cùng lúc đó điện thoại trong túi quần của anh reo lên. Anh lấy điện thoại ra thì thấy thằng bạn thân gọi đến, anh nghe máy:

-Alo, tao nghe.

-Bèo hả, 4 tháng sau tao

- 4 tháng sau mày về đây chơi đúng không? Tao nghe bé Lệ nói rồi. Sao hôm nay có chuyện gì mà gọi cho tao.

-Ha ha mày cứ như chạy Lamborghini trong bụng tao vậy. Không có chuyện gì hết chả qua là tao đã suy nghĩ về vấn đề yêu một người con gái đã từng bị tổn thương như thế nào thôi. Tao vừa chuẩn bị ngủ thì khuôn mặt của mày lại hiện ra ám tao nên tao gọi qua xem mày như thế nào.

-Ôi chào ôi, hôm nay đại thiếu gia Kỳ Tường lại nhớ đến nhị thiếu gia Khắc Lạc này sao? Nghe mà bay tới chạy tăng mây vì quá vui luôn rồi. Thế thì đi ngủ đi. Dù sao bây giờ bên mày cũng đã 12h khuya rồi. Ngủ ngon.

Kỳ Tường cười ha hả rồi tắt máy, anh thật sự rất mong chờ 4 tháng sau để được lại người yêu.

Đóa Lệ bước vào quán với khuôn mặt vui vẻ , phấn khởi vì thế mà cô xuất chiêu làm mì cho mọi người ăn.

Và mọi thứ đã trở về sự yên bình và tốt đẹp như mọi khi. Đóa Lệ thì chở mẹ tới tiệm mì rồi sao đó đi học và chiều tối về lại tiệm phụ mẹ, Khắc Lạc thì đang từ từ lấy lại phong độ của công ty nhà mình. Kỳ Tường với Diễm Quỳnh thì vẫn cùng nhau đi học và họ chuẩn bị bài khảo sát đầu tiên cho năm học thứ nhất của mình. Đường như trước sóng gió xảy ra thì sẽ có một quãng thời gian rất bình yên đến nỗi không ai nghĩ rằng sau bình yên đó là cơn sóng gió đang ủa tới, mọi thứ giờ đây cũng trở lại bình thường như vốn có của nó. Mạc Bảo và anh trai của mình thì vẫn đang cố hết sức điều tra sự tình nằm ở đằng sau cái chết của ba Đóa Lệ, ngày đầu tiên họ tìm ra được nơi cư trú của kẻ đó, ngày kế tiếp lần ra được danh tính cũng như mọi sinh hoạt động hằng ngày của hắn ta diễn ra như thế nào. Cuối cùng thì họ đã cho người theo dõi tên tội phạm ấy và rồi Mạc Bảo cũng đã tóm được hắn ta để hỏi tội. Anh liền gọi cho Đóa Lệ :

- Alô, anh đã tóm được kẻ ấy rồi. Bây giờ anh sẽ bắt hắn ta khai ra hết mọi thứ , em yên tâm ở nhà đợi tí tốt từ anh nhé, Đóa Lệ

62. Chương 30: Thổ Lệ 2

Khắc Lạc đang lim dim chuẩn bị ngủ thì tin nhắn tới, mắt nhắm mắt mở đọc tin nhắn xong rồi thì anh đã tỉnh ngủ đồng thời đang dẫn đo suy nghĩ về những gì cô nói càng khiến anh phân vân vì nếu mọi chuyện đổ bể thì cái tình cảm của anh dành cho Lệ bấy lâu nay sẽ mất và tình bạn cũng sẽ biến thành thù.. Nhưng anh cũng không thể không phủ định rằng hiện giờ anh cũng muốn Đóa Lệ chấp nhận tình cảm của mình với tư cách là người yêu. Sau một hồi suy nghĩ anh nhắn tin trả lời:

- Haiss.. Còi thật là làm cho tui khó xử quá. Tui nói trước, hãy dừng mọi thứ lại trước khi mọi thứ đi quá xa. Còi tính sẽ làm gì? – anh nói xong, lập tức chụp lại tin nhắn của cô bạn lại và đợi tin nhắn tiếp theo để lưu lại làm chứng cứ cho đến lúc anh cảm thấy mọi chuyện đi quá xa tầm kiểm soát.

Tan trường về, Diễm Quỳnh cầm dt trên tay vừa đi vừa suy nghĩ nên phải làm gì để cô và Khắc Lạc được gần gũi và dễ dàng thể hiện tình cảm của mình cho đối phương. Vừa đến nhà cũng là lúc cô đã suy nghĩ ra cũng là lúc tin nhắn tới, rep thật nhanh:

- Cứ như vậy đi nhé, giờ ông dành thời gian quan tâm chăm sóc đến cô ấy nhiều càng tốt nhân cơ hội này ông hãy thêm dầu vào lửa như thế cô ấy ngỡ lời chia tay với Kỳ Tường. Và lúc đó tui với ông sẽ được ở bên người mình yêu rồi. Thôi giờ tui bận rồi.. Ông cứ làm theo lời tui đi. – sau đó cô đi một mạch lên phòng nghỉ ngơi.

Kỳ Tường đứng ngoài gõ cửa, cô đang nằm trên giường tưởng tượng ra cảnh mình với Kỳ Tường sẽ yêu nhau thì nghe thấy tiếng gõ cửa phòng nên nhanh chóng quay về thực tế và lên tiếng hỏi:

- Ai đó?

- Tường đây. Cho mượn tập chép bài.

Diễm Quỳnh bật người dậy, cô cố tính kéo sê dây áo xuống rồi lấy quyển vở ra sau đó ra cửa cho anh vào, cô đưa vở cho anh rồi rút tay lại cười khúc khích, nói:

- Muốn mượn vở tui hả? Vậy phải có điều kiện thì tui mới cho mượn.

Anh cau mày nhìn cô rồi đáp:

- Gì nữa đây điều kiện gì? Nói đi

- Là ông cho tui hôn ông thôi đơn giản mà đúng không?

- Hả cái gì cho Còi hôn tui...? Giỡn thế là không hay đâu.

Diễm Quỳnh vẫn nhìn anh cười khúc khích, cô thấy vui khi làm khó anh cô nói với giọng đe dọa:

- Sao có cho không? Không thì khỏi mượn vở tui chép rồi xem mai ai thiệt biết liền.

Dù rất bức trước điều kiện này của cô đưa ra nhưng anh đành phải miễn cưỡng chịu thôi. Anh thở dài gật đầu nói:

- Cho thì cho nhưng chỉ ngày hôm nay thôi nhé.

Diễm Quỳnh vui mừng đi tới và ôm hôn anh.. Đó cũng chính là nụ hôn đầu đời của cô và đó đã trao cho người mà cô yêu nhất.

Cuối cùng thì Diễm Quỳnh cũng đã đạt được một phần nhỏ trong ý nguyện của bản thân đó là trao nụ hôn đầu đời của mình cho người mình yêu nhất – Kỳ Tường. Ngay sau khi đưa vở cho anh và trao nụ hôn cho anh rồi thì đi tới giường và đánh một giấc ngủ trưa thật ngon. Trong lúc đó, Kỳ Tường như người mất hồn, anh cầm quyển vở về phòng mình. Tại sao anh lại dễ dãi cho cô ấy hôn như vậy? Trong khi anh và Tiểu Lệ vẫn chưa giải thích rõ với nhau mà chưa gì anh đã gật đầu cho người con gái khác ôm chầm lấy và trao nụ hôn? Anh bước vào phòng rồi dỏng mạnh vào tường cùng với sự tức giận bản thân mình. Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình về ngày hôm nay. Kỳ Tường ngồi vào bàn lấy vở ra chép bài, những lúc như thế này sao mà anh nhớ về Đóa Lệ quá, anh nhớ như in cái lần đầu tiên anh với cô nhắn tin cho nhau là lúc “anh đang ngồi làm bài thì cô nhắn tin bảo với anh là mình sẽ có chuyến đi chơi ở Thái Lan với người bạn thân rồi sau đó thì cô lại nhắn hỏi anh là có muốn cô mua quà gì không”, và cái tin nhắn mà anh đã đọc đi đọc lại nhiều lần đó với nội dung đó chính là cô hy vọng anh sẽ tiễn cô ra máy bay vào ngày cô đi chơi. Anh nhớ cô lắm, nhưng bây giờ anh phải làm sao cho cô hết giận mình đây? Đã hơn tuần lễ rồi, anh vẫn không nhận được tin nhắn từ cô. Không biết giờ này cô đã ngủ chưa hay vẫn thức khuya làm bài? Anh dừng tay, mở điện thoại ra xem lại hình ảnh của Tiểu Lệ thì bỗng nhiên trong đầu của anh lại vang lên câu nói của thằng bạn lúc sáng anh vẫn chưa giải đáp được câu hỏi ấy, ngồi dựa mình vào lưng ghế và đặt tay lên trán ngẫm nghĩ về vấn đề này “Đúng thật, đây là lần đầu tiên biết yêu một người và cũng là lần đầu tiên bản thân lại yêu một cô gái đã từng bị tổn thương trong tình yêu thế nên chẳng biết nên phải làm sao cả. Vì từ lúc mới gặp cô ấy, mình cứ ngỡ là mình là mối tình đầu của em ấy và Tiểu Lệ cũng thế cho đến khi cùng em Lệ gặp mặt người yêu cũ tên Quý Thành kia thì chính lúc ấy bản thân mình mới hiểu ra mình đây là mối tình thứ hai sau vấp ngã và tổn thương của tình đầu của Tiểu Lệ. Ngày gặp mặt người yêu cũ của cô ấy, mình cũng đã từng suy nghĩ nên phải làm sao để đối mặt với kẻ ấy mà không khiến Tiểu Lệ phải ngượng ngùng khi bị hắt ta biết cô ấy nhờ người khác đóng giả người yêu mới, nhưng tại sao khi nói ra 3 chữ người-yêu-mới thì tim lại có cảm giác đau nhói? Và rồi trong hoàn cảnh ấy mình cũng đã mặc cho những suy nghĩ vu vơ của mình và quay sang trao nụ hôn đến Tiểu Lệ sau đó cũng đã khẳng định với hắt ta rằng mình đây là người yêu của Đóa Lệ, và đã yêu cầu hắt làm phiền đến người mình yêu nữa. Thì hà cớ gì, vì chuyện hiểu lầm nhỏ nhặt này mà mình lại có suy nghĩ tiêu cực như sáng nay cơ chứ?” Anh cuối cùng cũng đã tìm lại được ý chí của mình, anh bật người dậy với lấy điện thoại lên cầm trên tay nhưng rồi anh lại đặt nó xuống bàn với ý nghĩ là “bây giờ bên thành phố nơi cô sống cũng đã khuya rồi nên có gì anh đợi sáng mai (nghĩa là buổi sáng bên thành phố Y) rồi khi ấy sẽ gọi cho cô”. Anh tiếp tục cầm bút lên chép bài.

63. Chương 18 : Làm Lành

Bốn tháng sau, Kỳ Tường đã nhanh chóng đặt vé bay về thành phố Y từ trước đó rồi. Anh đã rất mong chờ về kỳ nghỉ ngắn hạn này, lúc đấy anh sẽ ôm Đóa Lệ vào lòng và giải bày mọi khúc mắc của họ. Diễm Quỳnh thì không về nước để nghỉ xả thế nên cô tiễn anh ra sân bay và bảo là khi anh quay lại đây học thì cô sẽ là người ra đón anh. Kỳ Tường ra sân bay, anh lấy điện thoại gọi cho Đóa Lệ :

-Alo, chuyến bay lần này anh bay thẳng về nước luôn nên hai ngày sau vào lúc 4h chiều thứ 7 em ra sân bay đón anh nhé, honey.

-Alo, ai vậy? Đóa Lệ hiện giờ đang đi thi nên không có đem theo điện thoại. Cho hỏi cậu là ai? – mẹ của Đóa Lệ đi ngang phòng con gái thì nghe tiếng chuông điện thoại nên bà đã nghe máy

Kỳ Tường nghe giọng người phụ nữ trung niên thì đoán ra đó là mẹ của người yêu mình, anh chỉnh lại giọng nói của mình:

-Dạ cháu là Kỳ Tường ạ. Lâu rồi không được nói chuyện với bác. Đạo này bác vẫn khỏe chứ?

Mẹ cô nghe câu trả lời của đầu dây bên kia xong đáp lại bằng ngữ điệu vui vẻ, trêu mếu:

-À, ra là Kỳ Tường, bác vẫn khỏe. Còn cháu học hành bên đó sao rồi. Kỳ này được nghỉ tới hai tháng lận hở cháu? Thế thì bác sẽ làm cho cháu tô mì gia truyền thật ngon mới được.

-Dạ cháu cũng ổn lắm bác ạ. Học hành cũng tạm ổn. Thích thật. Vậy có gì bác thay cháu nói với em Đóa Lệ là hai ngày sau vào lúc 4h chiều thứ 7 ra sân bay quốc tế đón cháu nhé.

-Uhm, bác nhớ rồi.

Chuyến bay cũng bắt đầu cất cánh bay.

Đóa Lệ cũng vừa mới thi xong, cô bước ra khỏi phòng thi thì thấy Khắc Lạc đã đứng đối diện phòng chờ mình rồi. Cô đi tới trước mặt anh và chào nói với anh:

-Chà, đúng là xe ô tô đẳng cấp có khác. Hihi. Em thi xong rồi, giờ thì chúng ta về nhà thôi nào. Hôm nay em hứa chở cún cưng đi chơi.

Khắc Lạc ngẩng đầu lên và mỉm cười với cô, chỉ có một hành động mỉm cười thôi mà đám con gái ngồi trong phòng thi bắn loạn vì nụ cười ấy của anh. Cô cảm thấy thật buồn cười làm sao, trong khi cô thấy anh bình thường mà thôi (chắc là do ngày nào cũng được trai đẹp hộ tống nên nhìn hoài đâm ra bình thường đây). Vừa đi kể bên anh vừa cười khúc khích, thấy làm lạ nên anh nghiêng đầu sang hỏi cô:

-Hôm nay thi dễ dễ lắm sao mà anh thấy em vui từ lúc bước ra phòng thi cho tới giờ luôn thế, cô bé?

Cô ngược lên nhìn anh chằm chằm và ngừng cười khúc khích đáp:

-Dễ cũng khá dễ. Em đang mắc cười đó là vì sao tụi con gái lớp em mỗi lần thấy anh là lại bắn loạn nhào nhào cả lên, thậm chí có người còn nhờ em xin sdt, fb của anh nữa chứ. Anh biết em trả lời với bọn họ như thế nào không?

Khắc Lạc dùng chân đứng lại quay người sang nhìn cô với ánh mắt tò mò về câu trả lời của cô, anh liền hỏi:

-Em đã trả lời như thế nào?

Đóa Lệ cũng dùng theo, cô bước lên trước mặt anh, chống nạnh một tay ngang eo còn một tay vừa miêu tả vừa nói:

-Em nói là “mấy bồ nghĩ sao bắn loạn anh chàng đó vậy? Tui thấy anh ấy đâu có đẹp đâu. Đã vậy còn bị gay nữa, suốt ngày cứ bám lấy người tui yêu thôi. Anh ta là gay giả trai thẳng đấy. Đừng mê anh ấy nữa”. Em vừa nói vừa diễn tả trước bọn họ thế là bọn con gái đó một nửa thì tin ngay lời em nói, còn một nửa thì bảo em xạo. Nhớ tới sắc mặt của bọn họ khi nghe em nói như vậy thật là không nhịn cười được mà. Hihihi..

Khắc Lạc đưa tay che mặt thở dài sau đó anh nhắc bóng cô lên rồi để lên vai, giọng điệu hăm dọa:

-Thật sự là trong mắt em, anh là thẳng trai bị cong đến thế sao? Vậy anh sẽ vác em lên vai rồi chạy vòng vòng quanh sân trường em để em nhận định lại lần nữa rằng anh là trai thẳng nhé, chịu không? Ka ka. Chả lẽ em muốn anh ế tới già sao??

Tiểu Lệ bị anh để trên vai như bao gạo nên cô ầm ỨC, nhỏ nhẹ trả lời:

-Em xin lỗi, em sai rồi. Anh là trai thẳng chứ không phải trai cong ạ. Làm ơn thả em xuống đi mà.

-Ka ka xem ra có người biết sợ rồi, được rồi anh sẽ vác em ra tới bãi xe mới bỏ xuống, ka ka.

Cũng trong lúc hai người mãi trêu đùa nhau thì đã bị ai đó chụp một tấm hình.

Tiểu Lệ với Khắc Lạc về tới nhà của cô, mẹ của cô đã nấu xong bữa cơm chiều. Cô bước vào nhà chào mẹ sau đó chạy vụt lên phòng mình, cô kiểm tra điện thoại thì thấy cuộc gọi đến đã nhận vào lúc cô đang thi, cô đoán ra đó là Kỳ Tường. Lúc này, trong lòng cô có hai cảm giác đó là vui và buồn. Vui là sau thời gian dài không gặp thì cuối cùng anh cũng đã trở về đây gặp lại mình rồi, còn buồn là cô không biết có nên tin anh không. Tiểu Lệ tắt điện thoại, nhanh chóng đi tắm và xuống dùng cơm với mẹ và Khắc Lạc. Lát sau,

cô xuống dưới nhà thì không thấy Khắc Lạc đâu nên tự biết rằng anh ấy đã đi về rồi, cô xuống phòng bếp dùng cơm với mẹ. Trong lúc hai mẹ con đang dùng cơm thì mẹ lên tiếng nói:

-Hồi trưa nay Kỳ Tường gọi báo là thứ 7 lúc 4h chiều nó đáp xuống sân bay rồi nên con ra đón nó nhé.

Đóa Lệ đang gấp đồ cho vào miệng nên chỉ gật đầu thôi, bà nhìn cô cười và ăn cơm. Xuyên suốt bữa cơm, cô có vài vấn đề muốn nói ra với mẹ nhưng lại không dám nói vì thế mà chỉ cặm cụi ăn mà thôi.

Ngày thứ 7 cũng đã đến, cô nằm dài trên giường lẩn qua lẩn lại với những suy nghĩ trong đầu mình " mình có nên ra đón anh ấy không? mình không thể ra đón anh ấy với bộ dạng tẽ hại như vậy được. Vì anh ấy mà mình đã cắt mái tóc dài mượt, liệu anh Tường có giận mình không? v...v" hàng tá suy nghĩ nổi nhau xuất hiện trong đầu của cô. Cô quyết định không nằm dài trên giường mà thay vào đó sẽ lựa quần áo để chiều nay ra sân bay đón người yêu về nước. Loay hoay lựa đồ nên cô quên lẽm luôn rằng trưa nay phải chở mẹ đi qua nhà ngoại cho đến khi mẹ cô đứng trước cửa phòng và gõ bảo :

- Chà xem kìa, hôm nay người yêu về nước nên sáng giờ phải loay hoay lựa chọn quần áo mà quên mất cả việc ăn sáng cũng như việc chở mẹ qua ngoại luôn kìa.

Đóa Lệ giật mình quay sang nhìn và hỏi ý kiến mẹ mình :

- Mẹ thấy bộ nào hợp với mái tóc này?

Bà đi tới chỗ cô đang đứng, nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt mái tóc ngắn của con gái thầm thở dài sau đó trả lời với giọng điệu vui vẻ như hằng ngày :

- Con mặc bộ này, chắc chắn Kỳ Tường nó sẽ thích đấy. Nào mặc thử chúng trong khi mẹ gọi điện cho nhà ngoại nhé, lát sau mẹ sẽ nhận xét cho con. Yêu con.

Nói dứt câu bà quay lưng bước ra phòng con gái rồi lấy tay lau nước mắt mới vừa chảy ra. Bà cảm thấy đau lòng cho con gái dù con bé ngày qua chưa hề tâm sự với mình về mọi chuyện xảy ra từ khi mình đi chơi về cho tới bây giờ, cái ngày mà bà đi chơi về thì đã thấy mái tóc dài thướt tha ngày nào của con gái nay đã thành mái tóc ngắn ngang vai mất rồi, bà biết thừa rằng " một khi con gái họ chấp nhận cắt đi mái tóc dài của mình cũng có nghĩa là khi đó họ đã có quá nhiều chuyện đau buồn vướng bận khiến cho họ mệt mỏi, buồn phiền ". Chỉ cần nghĩ đến thế thôi tim bà lại quặn đau, nhưng bà đã hứa với chồng của mình và với bản thân rằng " bà sẽ luôn ở bên cạnh và yêu thương, bảo vệ con gái của mình bằng mọi giá vì bà đã từng phạm phải sai lầm một lần trong quá khứ rồi thế nên lần này bà sẽ không tái phạm nữa ".

Đóa Lệ mặc thử bộ mà mẹ đã lựa cho mình và đứng trước gương ngắm nhìn mình thật lâu. Bộ này được bố cô mua tặng cho cô nhân dịp ông đi Mỹ công tác, lúc đấy cô mặc bộ này với mái tóc dài thướt tha cùng với tâm trạng vui vẻ hồn nhiên và hạnh phúc, nhưng kể từ đó cho tới ngày bố cô qua đời cũng đã lâu rồi cô không mặc lại chúng. Hôm nay mặc lại chúng và đứng trước gương bây giờ là một cô gái tóc ngắn ngang vai cùng với khuôn mặt cười nhạt nhẽo xen lẫn mệt mỏi. Cô đứng nhìn mình trong gương thật lâu thì thấy mẹ của mình cũng đang đứng đằng sau nhìn mình với ánh mắt thoáng buồn nhưng trên môi bà vẫn cười tươi gật đầu với mình và Tiểu Lệ cũng cười thật tươi với mẹ mình.

Thế là cũng tới giờ ra sân bay đón người yêu, Đóa Lệ tới sân bay và ngồi chờ người yêu với tâm trạng vô cùng khó tả. Trong cô giờ đây nửa nghĩ rằng khi thấy anh rồi cô sẽ chạy nhào tới ôm anh và khóc thật lớn, một nửa suy nghĩ khác thì cô sẽ lạnh nhạt giận hờn anh để anh chủ động xin lỗi làm lành với mình. Mãi suy nghĩ mà quên để ý xem anh đã ra chưa, cho đến khi chuông điện thoại reo lên cô vội bắt máy :

- Vui lòng cô ngược mặt lên để nhận mặt người yêu ạ.

Tiểu Lệ ngẩng mặt lên thấy anh đứng trước mặt mình và cười thật tươi. Thế là mọi suy nghĩ vớ vẩn ban đầu đã tan biến mất, cô liền bật người đứng dậy ôm chầm lấy mà miệng không ngừng trách móc :

- Anh tẽ lắm anh biết không? Bắt em phải chịu đựng một mình nhiều thứ mà không có anh. Anh tẽ lắm đó Kỳ Tường à. Em ghét anh nhiều bao nhiêu thì lại yêu anh nhiều hơn bấy nhiêu. hic hic...

Kỳ Tường buông tay giữ vali ra rồi nhắc bổng cô lên cao và cười đáp :

- Cuối cùng thì anh cũng được gặp lại em rồi cô người yêu nhõng nhẽo của anh. Anh biết anh tẽ lắm, anh sai rồi. Anh yêu em

64. Chương 31: Kể Từ Ngày Xa Anh

Buổi tối, thành phố Y.

Đóa Lệ hầu như ngày nào trước khi vào giấc ngủ thì mắt cô cũng ướt đầm trong nước mắt. Cô nằm dài trên giường, vừa cầm điện thoại vừa xem lại hình ảnh của cả hai mà tim cô như bị thắt lại, cô đau lòng rồi lại khóc cứ thế cho đến khi có một cuộc gọi đến:

- Tiểu Lệ cháu ơi... Có chuyện lớn rồi...

Cô giật mình ngồi dậy, gạt đi nước mắt rồi bình tĩnh trở lại đáp:

- Dạ alo, cháu nghe nè bác Thắng. Chuyện gì vậy bác?

Người đàn ông có tuổi khoảng 50 bên đầu dây vẫn đang cố trấn an mình đáp:

- Tiệm mì gia truyền họ Tô của nhà cháu đã... Bị ai đó đến phá bể cửa sổ rồi.

Đóa Lệ một lần nữa lại nghe thấy tin xấu về nhà mình, cô hít thật sâu lấy bình tĩnh đáp:

- Dạ, cháu sẽ tới tiệm liền. Cháu cảm ơn bác Thắng đã gọi báo. Hiện giờ bác đừng báo cho mẹ cháu biết nhé.

- Không gì cả, dù sao Tô Diệp bố của cháu cũng đã giúp bác nhiều lần rồi. Để bác bảo thằng con bác lấy xe mua kính mới trong khi cháu đến đây xem xét tình hình.

- Dạ cháu cảm ơn bác nhiều ạ.

Tiểu Lệ nhanh chóng bật dậy thay đồ rồi sau đó dắt xe ra chạy vọt thật nhanh đến tiệm mì nhà để giải quyết mọi chuyện trước khi ngày mai mẹ đi du lịch về. Đường như, từ lúc bố bị tai nạn qua đời, đã có rất nhiều chuyện khó hiểu xảy ra với nhà cô, nào là có người cố tình gây sát thương cô khi cô đang đi bộ từ chợ đến tiệm nhưng may mắn là cô nhanh trí chống lại nên hẳn ta bị người khác dí đánh một trận, rồi kể từ khi mẹ cô đi du lịch thư giãn thì tiệm mì cũng đã ít nhiều lần bị ai đó cố tình ném thứ gì đó vô quán. Lần này tệ hơn đó là bể kính của cửa sổ mà bố cô đã bỏ công ra đi tìm mua về, theo như cô biết thì cửa sổ đây chỉ có bố cô và bác Thắng mới có loại cửa sổ ấy thôi. Trên đường đi cô đã nghĩ về rất nhiều vấn đề khó hiểu đã xảy ra gần đây với nhà mình. Lúc tới tiệm, cô không khỏi bức xúc và càng nghi vấn hơn khi thấy dòng chữ trên mảnh kính vỡ ấy ghi là “trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi, hãy coi chừng đây.” Cô bước tới chụp hình lại để ngày mai trình báo lên công an. Bác Thắng từ trong con hẻm đi ra cùng với hai cậu con trai đang ôm cánh cửa sổ mới đến, bác đi bên cạnh vỗ vai cô và nói:

- Ta thật không hiểu lão Diệp này trước khi mất đã gây thù ai oán gì với ai không mà từ lúc lão ấy mất tới bây giờ tiệm mì nhà cháu biết bao nhiêu lần bị ai đó quấy nhiễu. Thật là,... Thôi ta đem cái mới đến rồi này cháu mau mở cửa đi để hai đứa con của ta vào thay cho nữa.

- Dạ, vậy bác Thắng đợi cháu tí, cháu mở liền. – Tiểu Lệ bước tới mở cửa và dẫn hai người đó vào để thay cánh cửa sổ bị vỡ kia ra, cô bước ra ngoài với nét mặt trầm tư suy xét về dòng chữ được viết trên mặt kính vỡ ấy.

Tiểu Lệ cất tiếng hỏi:

- Bác thấy cái mảnh kính vỡ này lúc mấy giờ ạ?

- Chắc cũng tầm 30 phút trước khi ta gọi con. Lúc đó ta mới đi mua đồ ngồi nhâm nhi với vài người bạn thì đi ngang qua tiệm mì thì mọi thứ vẫn ổn, sau khi quay về thì ta đã không khỏi bị sock khi thấy mảnh kính vỡ của cửa sổ tiệm mì nhà cháu rồi.

- Vậy là lúc đầu bác đi ngang thì mọi thứ vẫn bình thường cho đến khi bác quay lại thì thấy cửa sổ bị vỡ ra. Thế thì chắc hẳn đã có ai đứng ở đây và đang có ý định ném vỡ kính thì cùng lúc đó bác đi ngang qua nên hẳn không dám hành động, hẳn đã đợi cho bác đi thật lâu mới dám hành động. Vậy tính ra quả thật chỉ

mất 15 phút sau khi đợi bác đi thật xa rồi hấn mới ném vỡ kính rồi đi tới ghi dòng chữ đó sau đó hấn cũng chưa vội bỏ đi cho tới hấn nhìn thấy bác quay về. Nghĩa là hấn đã canh giờ trước và sau khi hành động rồi.

- Chà, đúng là sinh viên tâm lí có khác. Tiểu Lệ quay sang nhìn rồi đưa tay lên ngãi đầu ngãi ngừng nói:

- Dạ, bác quá khen rồi, cháu chỉ mới suy đoán là thế thôi. Mọi chuyện thực hư ra sao thì cháu vẫn chưa biết.

Hai cậu thanh niên kia cuối cùng cũng đã thay xong cánh cửa sổ mới và bước ra khỏi cửa tiệm mì, họ đi đến chỗ hai người kia và đồng thanh nói:

- Tiểu Lệ, em đừng lo lắng quá, ngày mai đi làm tụi anh sẽ trình lên cấp trên thêm về vụ này trong bộ án tai nạn của bố em. Bọn anh sẽ không để yên cho lũ khốn kia hãm hại hay gây khó dễ nhà em đâu. Giờ thì em mau tới đóng cửa tiệm lại rồi đợi tụi anh tí sau đó bọn anh sẽ hộ tống em về tới nhà nhé.

- Ha ha... Hôm nay ba ba thật vui khi thấy hai anh em biết quan tâm đến người khác như vậy. Chứ không như hằng ngày tụi bây chỉ biết đi bắt cướp xong về nằm dài ở nhà đợi ta và ma ma của các người dăng cơm lên thôi. Thật là mừng hết sức. Tiểu Bảo ở lại đây với con bé Tiểu Lệ, còn A Bình theo ta về nhà lấy xe hộ tống con gái cưng của lão Tô Diệp về.

- Tuân Lệnh ba ba.

Tiểu Lệ tuy vẫn còn hoài tư suy nghĩ về vụ việc xảy ra nhưng khi nghe thấy cuộc trò chuyện của ba cha con bác Thắng thì cô cảm thấy rất buồn cười và đứng cười nói vui vẻ cùng với bọn họ. Cô cúi đầu chào bác Thắng về, sau đó đi lại mảnh kính vỡ kia một lần nữa, cô ngồi xuống nhìn ngắm dòng chữ đó thật kĩ rồi ngoác Tiểu Bảo lại và hỏi:

- A Bảo, em vẫn hoài thắc mắc chuyện này. Trong lúc hai anh đang thay kính trong tiệm vì em có nói lên suy nghĩ của mình cho ba ba của hai anh nghe nhưng em vẫn không thể nào nghĩ thông được mục đích cũng như nội dung của dòng chữ này.

- Em có suy nghĩ như thế nào vậy, cô sinh viên năm nhất của ngành tâm lí?

- Đó là... “Đã có ai đó biết đến tiệm mì nhà em, sau đó hấn ta đã lên kế hoạch là ném vỡ kính của cửa sổ tiệm mì nhà em. Nên hấn mới đến đây vào buổi tối giờ này vì sẽ không ai đi ngang qua đây thế nên hấn ta chỉ việc ném vỡ kính rồi sau đó viết dòng chữ này lên và lập tức quay về nhà chờ đợi đến sáng hôm sau hấn ta sẽ quay lại đây để nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi của em. Nhưng thật ra, hấn không thể nào ngờ được đó là...”

Mạc Bảo ngồi bên cạnh cô, lắng nghe cô nói thì bỗng nhiên một suy nghĩ trong anh lóe sáng, anh cắt ngang nói:

- Đó là trong lúc hấn ta định ra tay thì ba ba của anh lại đi ngang nên đã làm gián đoạn hành động của hấn, quả nhiên hấn đã đứng yên trong góc khuất nào đó đợi ba ba anh đi thật lâu rồi mới ra tay hành động. Nhưng nếu tính ra thì hấn ta đã mất khá nhiều thời gian so với dự kiến ban đầu của hấn. Và hấn ta đã thay đổi chiến lược đó là nén lại xem khuôn mặt của người phát hiện ra hiện trường như thế nào, đồng thời hấn cũng muốn xem ba ba của anh có mối quan hệ gì với nhà em hay chỉ là một người đi ngang thôi. Em có nghĩ thế giống anh không, Tiểu Lệ?

- Em cũng có nghĩ giống anh, nhưng nếu xét về thời gian thì em nghĩ hấn đã đến đây khoảng 2 tiếng rồi, vì bây giờ đã là 10 giờ tối. Lúc này em có hỏi bác Thắng là thấy hiện trường này khi nào thì bác ấy bảo thấy trước khi gọi cho em 30 phút.

- Ba ba của anh ra ngoài mua đồ từ lúc 8h30, từ nhà anh đi ra tiệm mì nhà em chỉ cách 2 căn nhà ở đầu hẻm thôi.

Tiểu Lệ dường như đang tính toán quãng thời gian bác Thắng phát hiện cùng với quãng thời gian dự kiến của tên ác đồ kia hành động, bỗng nhiên cô “á” lên một tiếng rồi đứng dậy khoanh tay và nói:

- Vậy là hấn ta đã có mặt ở đây tầm khoảng 8h rồi, sau đó là ba ba của anh bắt đầu từ đi nhà là 8h30 mà từ nhà anh đi tới tiệm nhà em chỉ mất vài bước chân thôi. Và trong lúc ba ba anh đi đến đây thì hấn ta đang chuẩn bị hành động nhưng vì thấy bóng người đi tới đâm ra hấn ta buộc phải dừng lại hành động ấy. Sau đó hấn sẽ mất 10 phút để đợi ba ba của anh đi thật xa, rồi sau đó hấn liền lập tức nén bể cửa sổ kính

và kế tiếp là đi đến viết dòng chữ đe dọa kia, hẳn sẽ mất thêm 15 phút nữa để hoàn thành mục đích của mình. Nhưng chắc chắn hẳn ta cũng đã canh giờ rồi nên khi ba ba anh quay về đây sẽ là 9h. Điều này có nghĩa là hẳn cũng đã rời khỏi hiện trường và ngồi ở đâu đó quanh đây để quan sát nét mặt của ba ba anh như thế nào có khiến hẳn cảm thấy thỏa mãn không rồi mới bỏ đi.

Mạc Bảo không ngừng tay sờ cằm suy luận, quả nhiên theo những gì anh suy luận thì Tiểu Lệ đã suy đoán ra khoảng thời gian tên kia hành động theo một cách hợp lý. Anh lấy điện thoại chụp lại nội dung đe dọa ấy rồi anh đứng dậy nắm chặt lấy bàn tay của Tiểu Lệ, nói:

- Yên tâm, anh sẽ điều tra ra ngọn ngành chuyện này. Em đừng lo lắng quá nhé, Tiểu Lệ. Mạc Bình ngồi trên xe từ nãy giờ cuối cùng cũng đã bóp kèn ra hiệu là “này có thằng anh già của chú mày ở đây nhé”, Tiểu Lệ giật mình rút tay ra khỏi bàn tay đang nắm của Tiểu Bảo, cô đi lại chỗ Mạc Bình vừa đi vừa cười cười. Thế là hai anh chàng cảnh sát cũng đã làm vệ sĩ hộ tống cô con gái cưng của nhà họ Tô về tới nhà một cách an toàn nhất. Tiểu Lệ chào cả hai người bọn họ rồi cẩn thận khóa cửa và đi lên phòng ngủ.

65. Chương 19 : Làm Lành (Tt)

Kỳ Tường đặt Đóa Lệ xuống đất và nhẹ nhàng hôn lên trán của cô, anh đưa tay lên vuốt mái tóc ngắn cô sau đó mặt mày buồn hiu nói tiếp :

-Anh thật tệ... Anh xin lỗi em... Em đã phải một mình chịu đựng mọi thứ đến nỗi mái tóc dài ngày nào nay cũng đã thay đổi thành mái tóc ngắn, khuôn mặt cười tươi ngày nào giờ đây đã ẩn hiện lên ít nhiều nỗi phiền muộn. Chỉ sau 4 tháng mà em đã phải thiệt thòi nhiều thứ rồi đã thế anh còn không bên cạnh. Anh tệ hại lắm phải không Đóa Lệ ? – Anh vừa nói vừa ôm chặt lấy cô vào lòng, lúc này đây anh đang rất là giận bản thân mình, đã bắt cô một mình chịu đựng mọi thứ khi bố của cô vừa mới qua đời cách đây không lâu, đã thế còn làm cho cô phải hiểu lầm mình. Nước mắt anh lại rơi ra rồi, Kỳ Tường đưa tay lên quệt nước mắt của mình thì Đóa Lệ ngược mặt lên nhìn anh nghẹn ngào nói :

- Em...em không sao cả. Chả qua vì trời nóng quá nên em cắt tóc cho mát thôi, anh đừng suy nghĩ nhiều. À phải rồi, chúng ta phải nhanh chóng về nhà em để dùng cơm tối với mẹ em nữa.

Kỳ Tường ngược mặt xuống hôn lên đôi môi của người yêu mới vừa nói dứt lời, anh nhớ cô lắm, nhớ đôi môi căng mọng này, nhớ cả hơi thở lẫn mùi nước hoa cô hay xài và nhớ vô cùng cái giọng nói của Đóa Lệ. Anh trấn an mình bằng nụ cười thật tươi rồi đưa tay nắm chặt lấy tay của Tiểu Lệ và cùng nhau rời sân bay.

Về tới nhà Đóa Lệ, anh bước xuống xe nhìn ngắm ngôi nhà và mọi thứ xung quanh thật lâu, chỉ mới đi hai tháng xa nước mà sao mọi thứ xung quanh lại ảm đạm giống như đang có thứ gì đó u buồn bao trùm lấy nơi đây hay đây chỉ là do anh tưởng tượng mà. Trong lúc Kỳ Tường đang ngắm nhìn mọi thứ thì mẹ của Đóa Lệ mở cửa ra vui cười nói :

-Xem ai mới về nước sau bốn tháng du học kìa. Còn không mau vào nhà nghỉ ngơi và dùng cơm nữa sao mà đứng ngoài nhìn ngắm xung quanh vậy thằng nhóc Kỳ Tường này.

Đóa Lệ bước tới bên cạnh anh khẽ kéo tay áo người yêu của mình sau đó dắt xe vào nhà và quay lại bảo anh :

-Không vào thì ở ngoài đây ngắm trời mây thay ăn cơm chiều nhé người yêu. Em đếm tới ba mà không vào thì nhịn đói nhé. Một...hai...

Kỳ Tường bỗng trở về trạng thái ban đầu sau đó anh nhanh chóng chạy nhanh tới chỗ Đóa Lệ đang đứng, vừa chạy tới chỗ cô thì quay sang nhìn cười hì hì với cô người yêu và cúi người xuống hôn cái chóc vào má rồi ung dung bước vào nhà. Đóa Lệ đỏ mặt bước vào sau. Chú cún cưng của Đóa Lệ vừa thấy Kỳ Tường đi vào trong phòng khách và ngồi xuống thì chú ta đã lao nhào tới liếm mừng và quẫy đuôi tới tấp. Đóa Lệ thấy cảnh tượng người yêu của mình bị chú cún liếm tới tấp liền chụp hình lại rồi sau đó bay nhào tới và bấm quay phim, cô nói với giọng châm chọc :

-Vừa mới về là bắt được cảnh ngoại tình rồi. Em nên làm sao với cặp đôi đang ngoại tình trước mặt đây mọi người? Em khổ quá mà ahuhu...

Vì bị cô người yêu của mình quay phim cận mặt mình khi bị chú cún liếm tới tấp nên anh lấy tay che mặt lại và méo mếu nói :

-Con sen bê đê này ai cho mày dám “ hun ” tao khi có mặt người yêu của tao ở đây cơ chứ hả. Mọi người thấy đấy nó tự chủ động. Chứ em vô tội tại con sen này nó bị gay nên mỗi lần thấy trai đến là sấp sấp tới..., em không mê con sen này đâu. Em chỉ yêu chủ của con sen này thôi. Huhu, tại sao cho tui đẹp giờ bị con sen này nó “ hun ” tới tấp vậy nè. – một tay thì che mặt , một thì cố đẩy chú cún ra.

Sau một hồi đùa giỡn nhần nhít với nhau thì cả ba đều đói rồi người nằm dài dưới sàn nhà nghỉ mệt, mẹ của Tiểu Lệ từ nhà dưới đi lên nhà trên vừa đi bà vừa lắc đầu ôm bụng cười ha hả bảo :

-Ba đứa đói bụng chưa? Hay là đợi bà già này đem cơm lên đến tận nơi? Xuống ăn cơm nào

Kỳ Tường , Đóa Lệ liền ngồi dậy nhìn nhau cười típ mắt sau đó chạy vào xuống bếp, còn chú cún thì chạy theo sau. Cả bốn người (ý đầu 3 người 1 chú cún) đều đã có mặt dưới bếp và đang cùng nhau dùng cơm chiều. Mẹ Đóa Lệ vừa ăn vừa quan sát người yêu của con bé gấp đồ ăn cho nó và cười nói vui vẻ, bà cười hài lòng nhưng vẫn giả vờ than thở với Kỳ Tường :

-Cháu thấy đấy chỉ mới xa bốn tháng trời thôi mà con bé Lệ nó gầy đi da thì xanh xao nhợt nhạt đi nhiều. Bác kêu nó ăn cho mập lên mà vẫn không chịu, đã thế cứ đòi ôm xuống để thi hoa khôi gì đó cho trường nhằm gây quỹ giúp trẻ em cơ nhỡ. Giờ cháu về đây chơi thì giúp bác chăm sóc nó mập mập lên như hồi cháu với con bé quen nhau nhé. Có cháu bên Tiểu Lệ thì bác yên tâm hơn Khắc Lạc nhiều...hềy...

Tiểu Lệ đỏ ửng mặt ngại ngùng nói :

-Mẹ này..., kì quá à người ta đòi ôm thi hoa khôi gì đâu chứ. Mẹ đừng nói như vậy chứ, con lớn rồi mà.

Kỳ Tường quay qua Đóa Lệ cười tủm tỉm còn tay thì không ngừng nghỉ gấp đồ ăn đầy chén cho cô và trả lời :

-Bác gái cứ yên tâm, chả ai chăm người yêu của con bằng con đâu. Con sẽ chăm cho em ấy mập mập hồng hào hơn xưa. Bác gái cũng ăn nhiều vào cho tốt ạ. – nói xong anh liền gấp đồ ăn cho mẹ cô sau đó ăn nốt chén của mình.

Vậy là bữa cơm chiều cũng đã xong, hai người trẻ ở dưới dọn dẹp còn người lớn và chú cún thì đã ra ngoài công viên dạo hóng gió. Tiểu Lệ đang đứng rửa chén thì bất chợt anh người yêu ôm lấy eo từ đằng sau và đặt cằm lên đầu của mình dịu dàng nói :

-Vợ à, cơm hôm nay ngon lắm. Giờ bụng của anh no căng luôn rồi, em có cảm nhận được bụng anh đang to lên dần không? Quả thật không gì hạnh phúc bằng ăn cơm cùng với người yêu sau đó được ôm cô ấy từ đằng sau khi cô ấy đang rửa chén. Anh yêu em nhiều lắm vợ à.

Cô không ngừng đỏ mặt vì hạnh phúc lẫn ngại ngùng bởi lời nói đầy ngọt ngào sau mấy tháng xa nhau từ anh đã thốt ra. Tiểu Lệ cười khúc khích và khẽ lên tiếng châm chọc :

-Ừa chứ không phải có người hồi chiều tính ở ngoài đường nhìn ngắm mọi thứ xung quanh thay vì vào nhà của tui để dùng cơm chiều sao? Giờ còn bày đặt nói mấy câu sến súa với tui chi vậy cà.

Anh khẽ cười sau đó đưa tay lên vuốt tóc cô và dịu dàng nói :

-Em có biết là anh nhớ em nhiều như thế nào không? Anh thật sự rất nhớ mùi hương của em, giờ đây em đã và đang đứng trọn trong vòng tay của anh rồi anh chỉ muốn đó là...

-È hèm...Đề nghị hai người trẻ tuổi nghiêm túc lại, người lớn tuổi cô đơn đã về rồi. – Mẹ của Đóa Lệ đang đứng mở tủ lạnh liền lên tiếng nhằm chọc hai đứa nhỏ, rồi bà cười đắc trí nói tiếp :

-Ta không nghe ta không thấy gì cả. Hai đứa cứ tiếp tục cuộc nói chuyện đi nhé.

Kỳ Tường ngượng đỏ mặt buông tay ra và đi tới bàn kéo ghế ngồi xuống, Tiểu Lệ thì lau sạch chỗ rửa chén mà miệng thì cứ cười thích thú. Cô đi lại chỗ anh đang ngồi và vòng tay ôm lấy cổ của anh khẽ hôn lên gò má và nhẹ nhàng nói :

-Anh còn nhiều tội lắm nên đừng nghĩ ôm em và nói mấy câu đầy thì em bỏ qua cho anh đâu nhé. Giờ thì anh nên về nhà nghỉ ngơi đi rồi ngày mai em sẽ xử tội anh sau. – nói xong cô buông tay ra chưa gì anh đã nhanh nắm giữ tay cô rồi sau đó kéo mạnh khiến Tiểu Lệ ngã người vào lòng mình, sau đó anh cười đầy nham nhở nói :

-Liệu em sẽ ở cùng anh đêm được không?

Anh vừa nói dứt câu thì đã đặt nụ hôn lên bờ môi đang chuẩn bị hồi đáp của Đóa Lệ, hai người trao cho nhau nụ hôn và lại một lần nữa mẹ cô lại xuống phá tan không khí lãng mạn của họ. Đóa Lệ ngượng ngừng chạy lên nhà trên ngồi nựng chú cún, còn mẹ của mình với anh người yêu thì đang trò chuyện với nhau ở nhà dưới.

Bà đi tới kéo ghế ngồi kế bên Kỳ Tường rồi khẽ thở dài cất giọng nói đầy u buồn :

-Từ ngày ông nhà mất, con bé đã trải qua nhiều chuyện mà đáng lí ra người chịu đựng những chuyện đó là bác mới phải. Con bé Lệ này nó ngốc lắm, buồn hay đau khổ gì cũng toàn tự ôm lấy một mình mà chịu đựng thôi, cháu là người yêu của nó thì lại càng phải chú tâm để ý hơn về đặc điểm này của nó. Mong rằng cháu sẽ yêu thương và quý trọng cũng như thật lòng với nó nhé Tường. À phải rồi, cách đây không lâu bác có đi Nhật chơi nên có mua 3 con Daruma cho ba đứa, một con màu hồng dành cho Đóa Lệ và một con màu đỏ thì dành cho Khắc Lạc giờ thì chỉ còn duy nhất con màu vàng với ý nghĩa là phát tài phát đạt làm gì cũng sẽ đều gặt hái được thành công thì dành cho cháu đó Kỳ Tường. Chắc bác không phải giải thích tại sao con lật đật này lại không được tô điểm mắt thì cháu cũng sẽ tự hiểu rồi nhỉ? – nói xong bà đi tới tủ kính và mở ra lấy con Daruma màu vàng đưa cho anh sau đó nhìn anh cười mỉm

Kỳ Tường đưa hai tay đón nhận và cúi đầu cảm ơn, anh nâng niu con lật đật trên tay mình và nhìn ngắm thật lâu sau đó mới đưa ra câu trả lời :

-Dạ theo như cháu suy đoán thì người thợ làm ra chúng sẽ không tô điểm cho mắt của con lật đật này bởi vì họ muốn người sở hữu chúng khi mua sẽ tự mình vẽ lên nhằm tạo thêm sự màu nhiệm cũng như niềm tin vào bản thân mình hơn có phải thế không bác gái?

Bà nghe xong thấy rất hài lòng với câu trả lời của anh, đi lại vỗ vai anh và ôn tồn bảo :

-Tối nay có phải muốn được tâm tình với Đóa Lệ đúng không? Thế thì dành đó để sáng mai hãy nói nhé, giờ thì bác không thể cho con bé đi đâu xa nhà được mong cháu hiểu.

Kỳ Tường ngó người ra một hồi sau đó đưa tay lên gãi đầu cười trừ, quả nhiên không có gì mà có thể qua tai mắt của người lớn cả nên anh đành ngậm ngùi ngoan ngoãn nghe theo. Anh gật đầu và sau đó cùng với mẹ của cô đi lên nhà trên, chuẩn bị lấy điện thoại ra gọi cho Khắc Lạc thì anh đã nghe tiếng của thằng bạn mình đang chí chóc bên ngoài cổng rồi. Đóa Lệ và anh cùng nhau ra mở cửa cho Khắc Lạc thì bị chiêm chọc :

-Chà chà xem ra hai người tính đầu độc mắt của kẻ độc thân lâu năm ta đây sao hả? Có thằng bạn thân từ nhỏ mà giờ khi về nước chơi cũng không báo mình gì cả mà chỉ một mạch tới hấn nhà người yêu của nó....đã thế giờ còn nắm tay nắm chân tình tứ ra mở cửa đón thằng bạn già cô đơn này nữa

66. Chương 32: Niềm Tin Dành Cho Nhau

Sáng hôm sau, Khắc Lạc đã đến trước cửa nhà của Đóa Lệ, anh chuẩn bị bấm chuông thì chiếc xe hơi dừng ngay trước mặt anh, bóng người phụ nữ từ trong xe bước ra khỏi xe với khuôn mặt vui vẻ nhìn anh cười nói:

- Xem ai mới sáng sớm đã đến tìm con gái cưng của ta kìa. Cháu vẫn khỏe chứ nhỉ? – bà vừa nói xong thì quay người lại trong xe cúi đầu chào người ngồi bên trong.

Khắc Lạc cảm thấy mừng thay cho Đóa Lệ khi thấy tinh thần của bác gái đã khá hơn và bà lại cười nói vui vẻ rồi. Anh lễ phép cúi đầu chào và đáp lời:

- Dạ cháu vẫn khỏe như trâu. Bác đi du lịch có vui không ạ? Có mua quà về cho cháu không?

Bà mỉm cười tươi nhìn anh, lấy khê ngắt mũi anh và nói với ngữ điệu vui vẻ:

- Chà chà chưa gì đã đòi quà cáp cho công lao chăm sóc con gái thay bà già này rồi sao. Mau giúp ta gọi Đóa Lệ đi rồi cháu sẽ có một món quà.

- Dạ vâng. Cháu gọi liền cho bác ạ.

Đóa Lệ đã dậy từ rất sớm, cô sau khi tập thể dục về thì đã bắt tay vào bếp nấu một bữa thật ngon trong khi đợi mẹ về. Dù cố làm mọi thứ để khiến mình vui và quên những chuyện không hay xảy ra gần đây nhưng không hiểu sao khi soi mình trong gương thì cô vẫn thấy trên khuôn mặt mình vẫn có một chút gì đó u buồn và mệt mỏi. Cô đang đứng trước lấy lại tinh thần thì chuông điện thoại vang lên, nhanh nhẩu trả lời dù cho vẫn không nhìn sdt:

- Sao á anh Bèo? Tới nhà em rồi à, đợi tí em xuống liền. – nói dứt câu cô vội tắt máy và bước nhanh xuống nhà.

Khi ra tới cửa thì cô không khỏi mừng rỡ vì thấy kế bên anh là mẹ cô đang đứng nhìn cô mỉm cười với sắc thái vui vẻ và tinh thần thì phấn chấn hơn nhiều. Cô mở cửa ra rồi ôm lấy mẹ, cô mếu máo xém khóc rồi nói:

- Con nhớ mẹ lắm. Mẹ mau vào trong nhà đi, rồi mẹ con mình nói chuyện.

Bà cũng không kiềm được sự xúc động và ôm lấy cô con gái của mình sau chuyến đi du lịch 2 tháng mà không có con gái đi theo. Khắc Lạc đứng nhìn hai mẹ họ ôm nhau, mà trong lòng anh thoáng buồn, anh thầm ước “phải chi bố mẹ anh thấy được cảnh này thì có lẽ họ sẽ không li dị như bây giờ. Anh và đứa em gái của mình sẽ được ôm bố mẹ như cách mà Đóa Lệ đang ôm lấy mẹ của cô”.

Ba người cùng đi vào nhà Khắc Lạc ga lăng kéo vali cho bác gái đi theo sau hai mẹ con Đóa Lệ vào nhà. Đóa Lệ dường như có thêm động lực để lấy lại tinh thần vậy, cô ngồi bên mẹ mình và luyện thuyền trò chuyện. Và thế là có một anh chàng thanh niên bị ăn 2 quả bơ từ hai mẹ con nhà họ Tô kia. Khắc Lạc cố tình sặc nước, anh ho ho mấy tiếng để gây sự chú ý nhưng kết quả là anh phải khoảng 3 phút mới nhận được sự chú ý từ hai mẹ con ấy. Hình như hai mẹ con nhà họ Tô kia cũng biết được rằng có người đã bị bơ nên họ quay sang nhìn anh và cười lớn khi thấy anh bị sặc nước, rồi bà kêu Đóa Lệ:

- À đúng rồi, Lệ con kéo vali của mẹ lại đây. Vì mẹ có một món quà cho Khắc Lạc bạn của con.

Tiểu Lệ chưa kịp đứng dậy kéo vali tới thì anh đã đứng dậy trước cô và cũng đã kéo vali tới chỗ mẹ cô đang ngồi rồi. Cô giả vờ tỏ ra vẻ hăm hực, nói với giọng điệu không hề nhẽo:

- Tại sao anh Khắc Lạc cũng có quà nữa vậy mẹ? Hic, mấy ngày qua anh ấy có chăm sóc con đâu, toàn cho con tự đi học một mình đấy thôi... Huhu... Thế mẹ có quà gì cho con không? Nếu có thì cho con trước đi.

Mẹ cô nhìn cô con gái đang không hề nhẽo của mình mà bật cười, lấy trong vali ra 3 món quà rồi bà nói:

- Mẹ cho hai đứa con chọn một trong ba món quà này. Nhưng trước hết phải chơi một trò chơi với mẹ đã, nếu con hay Khắc Lạc thắng trước thì sẽ được chọn trước. Được chứ, hai đứa?

Khắc Lạc mắt sáng rỡ, vì anh luôn thắng trong mọi trò chơi từ dễ cho đến khó nhất. Anh gật đầu lia lịa. Tiểu Lệ vốn dĩ không có khiếu chơi trò nên cô suy nghĩ thật lâu mới gật đầu đồng ý. Trò chơi bắt đầu từ cấp độ dễ cho đến khó và rồi kết thúc với người chiến thắng là mẹ của Tiểu Lệ. Hai người trẻ độ tuổi thanh niên kia ôm ấp ứ vào mình khi chỉ một câu đố đơn giản nhất cũng không giải được, thế là họ lần lượt oằn tù xì để nhận hai món quà còn lại. Tiểu Lệ mở hộp quà của mình ra, trong đó là một con lật đật Daruma màu hồng nhưng đôi mắt thì chưa được tô lên. Cô thắc mắc quay sang hỏi mẹ:

- Ủa mẹ ơi, sao con lật đật không giống như những con lật đật ở thành phố mình? Đặc biệt là đôi mắt nó không được tô vậy??

Bà cầm con lật đật lên, quay sang nhìn cô mỉm cười và giải thích thắc mắc của con gái:

- Con lật đật này có tên là Daruma, nó thể hiện tinh thần kiên cường, không gục ngã của người Nhật và tạo động lực thực hiện mục tiêu cho người chủ sở hữu mình. Màu hồng tượng trưng cho sự hạnh phúc. Còn tại sao đôi mắt lại chưa được tô điểm là bởi vì người tạo ra nó muốn chủ nhân sở hữu con lật đật Daruma này tự đặt mục tiêu của mình rồi sau đó tô điểm cho đôi mắt theo điều mà người đó muốn, đây con gái à.

Khắc Lạc vừa nghe xong cũng là lúc anh mở ra món quà của mình ra thì cũng là con lật đật Daruma nhưng màu đỏ, anh chưa kịp hỏi thì mẹ của Tiểu Lệ đã trả lời:

- Màu đỏ tượng trưng cho tiền tài, phú quý đó cháu. Ta tặng cho hai đứa hai con Daruma khác màu này với ý nguyện là cả hai luôn may mắn và thành công trên mọi con đường. Còn món quà mà ta đang giữ ở đây thì là dành cho Kỳ Tường. Nhưng có lẽ phải đợi tới 3 năm sau mới có dịp tặng nhưng không sao, thời gian không là vấn đề gì cả.

67. Chương 20 : Diệt Khẩu Phần 1

Cặp tình nhân nghe xong thì ôm bụng cười tíu tít, Kỳ Tường cười to rồi ghẹo Khắc Lạc :

-Vậy thì không mau mà đi kiếm người yêu đi, hay mày định ở vậy để ám tao? Nếu mày không chê thì tao thấy mày với Lulu nhà Đóa Lệ có vẻ hợp nhau đấy, phải không em yêu?

-Anh nhắc thì em mới để ý hihi, quả nhiên anh Bèo với lulu nhà em hợp thiệt đấy. Lulu nó thích con trai hơn con gái nữa, đặc biệt là trai đẹp như anh ấy. Hihihi – Đóa Lệ cũng chăm chọc theo, cô vừa nhìn Lulu vừa nhìn Khắc Lạc cười đầy nham hiểm.

Khắc Lạc mặt nhăn nhó cầu nhàu mở miệng hờn trách :

-À thì ra mục đích hai người kêu thằng bạn già cô đơn này qua đây để chọc ghẹo vậy thôi sao? Thế thì lulu lên xe, anh sẽ đeo cương đi chơi. Hừ...

Cả hai cùng đồng thanh cười to sau đó nói :

-Thôi nào, mày dù có thích thú tới như vậy thì cũng đừng quá lộ liễu như thế Khắc Lạc à. Chọc mày này giờ làm tao mệt người và buồn ngủ quá. Đợi tao tí để vô lấy vali ra rồi chở tao về nhà nghỉ ngơi nào.

-Á à..., giờ lại lên giọng boss với tao luôn. Thằng này mày ngon lắm rồi, tối nay biết tay tao nha cu đừng trách tại sao đao kiếm vô tình.

Kỳ Tường đi vào lại trong nhà kéo vali, Đóa Lệ vẫn đứng ở cổng trò chuyện vui đùa với Khắc Lạc. Trong lúc đang trò chuyện vui vẻ thì bỗng nhiên có một tia sáng đỏ từ đâu đang chiếu thẳng vào mặt của cô rồi từ từ tia sáng ấy di chuyển xuống cổ của cô, Tiểu Lệ vô cùng sợ hãi đứng yên còn Khắc Lạc lập tức nhìn theo tia laser đỏ để xác định xem vị trí là ở đâu thì khi vừa quay lại để nhìn thì tia laser đỏ ấy đã biến mất, anh không khỏi lo lắng quay đầu lại đưa tay nắm lấy bàn tay của cô rồi nói với giọng đầy trấn an :

-Đóa Lệ, em không sao chứ? Nhìn anh nè, tia đó biến mất rồi em không phải sợ nữa. Đóa Lệ em hãy nhìn anh và bình tĩnh lại đi.

Sau khi nghe anh nói và nắm lấy tay của mình lay lay thì cô đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, bây giờ trong đầu cô không khỏi thắc mắc xen lẫn khó hiểu “ vì sao tia laser đỏ lại chiếu thẳng vào mặt mình rồi sau đó nó đứng yên ở cổ của mình? Chắc chắn là có chuyện không hay rồi lát nữa phải báo cho A Bảo biết mới được ” lát sau cô nhìn Khắc Lạc khẽ gật đầu rồi đưa tay lên lau mồ hôi. Kỳ Tường từ trong bước ra chỗ cô đang đứng và ôm vào lòng khẽ hôn lên tóc thì thầm nói :

-Anh đã ở đây rồi, nên em được quyền yếu đuối và than thở với anh rồi đó em yêu của anh. Anh yêu em. Em ngủ ngon nhé.

Cô ôm chặt lấy anh như thể không muốn rời xa anh. Mếu máo giữ chặt áo của anh và nói :

-Em đã từng nghĩ rất nhiều rằng mình sẽ không còn yêu nhau nữa, rằng mình sẽ không được bên nhau nữa và trong lúc đấy em rất ghét anh nhưng cho đến khi gặp lại anh trong sân bay thì em chỉ muốn được anh ôm trọn vào lòng và âu yếm , yêu thương mà thôi. Em yêu anh. Anh về cẩn thận và ngủ ngon nhé. Yêu anh. – cô ngước mặt lên và nhón chân lên trao nụ hôn lên môi anh.

Bọn họ đã không còn quan tâm để ý rằng có kẻ cô đơn đang đứng kể bên đời với một tâm trạng buồn tủi, cho tới khi có tiếng khê ho khan vài cái thì mới chợt nhớ rằng có sự hiện diện của người cô đơn đó.

Kỳ Tường ngồi lên yên sau xe của cu Bèo sau đó vẫy tay chào tạm biệt cô người yêu của mình. Đi được một khoảng đường cách xa nhà Đóa Lệ rồi thì Khắc Lạc mới bắt đầu bắt chuyện với thằng bạn của mình :

-Mày có thấy em Lệ có nhiều điều thay đổi hơn trước kia không?

Kỳ Tường đang ngồi phía sau cùng với sự hạnh phúc bởi nụ hôn tạm biệt của cô người yêu nên không để ý tới Khắc Lạc đang hỏi chuyện với mình, biết thằng bạn đang hạnh phúc mơ mộng sau khi gặp lại người yêu nên anh đã cố tình thẳng xe gấp khiến thằng bạn ngã nhào ôm lấy mình rồi sau đó đắc trí cười ha hả nói :

-Cho chưa nha con. Tao hỏi mà không thèm trả lời thì bị vậy là đáng đời. Ê thằng kia, này giờ nghe tao hỏi gì không đó.

Vì bị thằng bạn cố tình phá đi cảm giác hạnh phúc của mình và trạng thái bây giờ chả khác gì hai thằng gay, Kỳ Tường lèm bèm đáp :

-Mày ghen tới vậy luôn sao hả Bèo? Sorry, can you say that again (xin lỗi, bạn có thể nói lại chúng không?).

Khắc Lạc giả vờ ngu ngơ không hiểu tiếng anh nói :

-Dạ em không hiểu tiếng anh, làm ơn nói tiếng bình thường dùm cái. Yêu cầu anh đừng ôm em nữa được chứ.

Kỳ Tường vội buông tay ra khỏi eo thằng bạn sau đó hỏi chuyện :

-Có phải mày hỏi là tao có thấy Đóa Lệ có khác hơn trước đúng không? Ủ tao có cảm nhận được điều ấy, có vẻ như có vài chuyện không hay xảy ra và nó vẫn đang tiếp diễn thì phải. Tao nhìn thấy rõ vẻ lo sợ cũng như một nỗi buồn trên khuôn mặt của em ấy dù cho Tiểu Lệ vẫn luôn cười thật tươi.

Cu Bèo vừa chạy vừa gật đầu đồng tình với câu trả lời của thằng ngồi sau, anh ngẫm nghĩ một hồi thật lâu rồi nói tiếp :

-Hồi này trong lúc mày đi vào trong nhà lấy vali thì tao với em Lệ đang đứng nói chuyện thì có một tia laser màu đỏ chiếu thẳng vào mặt của em ấy sau đó tia laser đó dịch chuyển xuống cổ và ở yên vị trí nó thật lâu cho đến khi tao quay lại để xác định vị trí thì nó đã biến mất rồi. Tao cảm thấy có gì đó vô cùng khó hiểu ở đây.

Nghe thằng bạn nói tới đó trong lòng anh không khỏi lo lắng bồn chồn có chút hoài nghi vì không hiểu sao chỉ sau 4 tháng xa nhau mà lại có nhiều chuyện lạ lẫm xảy ra với người yêu mình như vậy, Kỳ Tường im lặng suy nghĩ về vấn đề đó mà vẫn không tìm ra lý do vì sao. Anh đổ người về phía trước trả lời với giọng suy tư :

-Tao cũng chả hiểu vì sao nữa mày à, có gì tao sẽ hỏi em ấy xem đã có chuyện gì xảy ra mới được. Từ lúc xa nhau chỉ mới 4 tháng thôi mà đủ thứ chuyện rồi làm sao tao yên tâm để xa cô ấy khi hết kỳ nghỉ ngơi này đây? Mày luôn bên cạnh Tiểu Lệ thì mày có thấy gì khác lạ hay khả nghi không hả Bèo ?

Dừng lại trước cửa nhà của mình, anh tắt máy bước xuống xe và đặt vali xuống rồi bấm chuông cửa và sau đó đáp :

-Có lần tao đang ngồi trong tiệm mì nhà của em ấy thì có thấy một anh chàng mặc quân phục đứng trước gọi Tiểu Lệ ra nói chuyện gì đó, ban đầu nhìn mặt em Lệ đầy trầm tư có chút gì đó đầy hồi hộp lo lắng nhưng lát sau khi gặp anh chàng cảnh sát đó xong thì lại tươi vui như bình thường. Tao cũng thấy lạ nhưng không dám hỏi.

Kỳ Tường nghe xong vội phóng xuống xe với khuôn mặt không khỏi buồn bã khẽ thở dài nói :

-Người con trai mặc đồ cảnh sát sao? Tao chưa nghe cô ấy nhắc đến người này bao giờ...có khi nào...

-A...em chào anh Kỳ, anh mới về nước chơi hả? Mời anh vô nhà em chơi. – cô em gái của Khắc Lạc nhanh nhẩu vui vẻ chào hỏi Kỳ Tường.

Vì có em gái của thằng bạn ở đây nên khuôn mặt buồn bã của anh đã biến đổi sang khuôn mặt gương cười chào hỏi lại. Anh cùng cô bé bước vào nhà trong và kéo vali theo sau. Khi vào trong thì anh ngồi xuống ghế và kéo vali mình ra để lấy kẹo cho cô bé em gái ấy, em gái của Khắc Lạc nhận lấy và cười toe tét rồi sau đó chạy vọt lên phòng của mình. Khắc Lạc bước vào sau rồi ngồi xuống ghế đối diện thằng bạn mình nhìn nó và nói :

-Thằng khùng, đừng suy nghĩ lung tung. Điều quan trọng bây giờ mày phải tìm hiểu vì sao lại có tia laser đó và tại sao nó lại chiếu vào người của Đóa Lệ người yêu của mình biết chưa. Còn anh chàng mặc quân y đó chỉ là con trai của bạn thân bố của em ấy thôi.

Kỳ Tường uống xong ly nước và gạt đầu tán thành với lời nói của thằng bạn mình. Lời nói đó cũng đã phần nào phá tan đi bao suy nghĩ vẩn vơ không hay về người yêu của anh. Anh đứng dậy vươn vai rồi mạnh miệng tự tin nói :

-Mày nói đúng. Vì giờ cho tới ngày tao đi còn lâu mà, tao sẽ không để cô ấy một mình chịu đựng mọi thứ nữa. Tao sẽ bảo vệ và tìm hiểu ngọn ngành mọi chuyện đã xảy ra với em yêu của tao. Giờ thì cầm vali mà đi lên phòng mày sau đùm tao nhé.

68. Chương 33: Niềm Tin Dành Cho Nhau 2

Nói xong, bà đứng dậy kéo vali của mình, nhìn hai đứa trẻ đang ngồi ở đây và mỉm cười sau đó kéo vali lên lầu. Vừa bước tới cầu thang, mẹ của Tiểu Lệ nói:

- Thôi nào, hai đứa đừng nói với bà già này vì quá vui khi được tặng quà cho nên quên cả đói bụng luôn nhé? Giờ cũng gần trưa rồi, mau xuống dọn cơm trong khi ta tắm rửa thư giãn. Nếu lát sau mà ta vẫn không thấy dọn cơm là tịch thu hai món quà ấy lại đây.

- Dạ, tuân lệnh mẫu hậu. Tụi con dọn cơm liền ạ.

Kỳ Tường cuối cùng đã chép xong bài thì cũng là lúc trời trở tối. Anh lấy điện thoại và gọi về Đóa Lệ của mình. Trong lúc đang gọi thì Diễm Quỳnh mở cửa phòng đi vào, cô đứng kế bên bàn anh rồi gõ xuống bàn nói:

- Nè, đói chưa? Xuống ăn với nhà tui kìa. Tui đợi ông xuống chung luôn.

Kỳ Tường thì đang ngồi quay lưng ghế hướng ra cửa sổ nên không biết cô đã bước vào đang đứng kế bên bàn mình cho đến khi anh nghe thấy tiếng gõ và câu hỏi của cô. Anh tắt điện thoại, sau đó quay lại nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng như cũ, đáp:

- Không đói, cứ xuống ăn với nhà của Quỳnh trước đi. Có gì chưa ít đồ ăn cho tui cũng được. Xong rồi đó, làm ơn lần sau trước bước vô gõ cửa và đợi tí đi. Không phải thấy thân mà muốn làm gì cũng được đâu.

- Ô... Lại thái độ đó nữa... Hề biết rồi. Khi nào đói thì lát ông xuống ăn nhé, tui sẽ chờ phần cho ông. Ai bảo là tui không có gõ cửa? Có gõ mà không trả lời nên mới đẩy cửa vào vì lo cho ông thôi. Xí. Tui đi đây.

- Uhm. – Kỳ Tường lạnh lùng sau đó tiếp tục quay ghế hướng ra cửa sổ và lấy điện thoại gọi lại cho Đóa Lệ.

Lát sau, anh cũng đã gọi được cho cô. Anh lên tiếng hỏi:

- Tiểu Lệ hở em? Anh xin lỗi

Sau khi dùng cơm trưa với mẹ và Khắc Lạc xong thì cô đang đứng rửa chén thì chuông điện thoại reo lên, cô bắt máy và nghe thấy giọng của Kỳ Tường, tay cô như cứng đờ lại, tim cô thì bỗng nhiên đập loạn nhịp, và lại có cảm giác cay cay ở khóe mắt. Cô im lặng rồi mới trả lời:

- Bây giờ anh còn gọi cho tôi để làm gì nữa? Chẳng phải giờ anh đang hạnh phúc với người con gái kia sao?

- Em bình tĩnh nghe anh giải thích đi. Anh đã sai khi không nói cho em biết là anh đi du học chung với cô bạn thân của mình theo sự sắp đặt của gia đình. Anh không biết là có ai đã cố tình khiến cho em hiểu lầm anh, nhưng anh thật sự không có ý hay tình cảm với ai khác ngoài em cả, Tô Đóa Lệ à. Anh đã... – cô cắt ngang nói:

- Thôi đủ rồi. Tôi cũng đã từng nghe biết bao nhiêu lời biện minh từ người con trai trước rồi cho nên bây giờ tôi không muốn nghe thêm từ anh nữa. Anh còn giấu được chuyện này thì làm sao sau này tôi có thể tin anh lần nữa đây? Nếu như anh biết lỗi của mình thì tại sao cho tới bây giờ anh mới gọi để xin lỗi tôi vậy anh Kỳ Tường? Kỳ Tường nghe những lời hờn trách lạnh lùng của cô thì tim anh càng đau nhói, anh càng tức giận bản thân mình hơn. Anh chỉ biết im lặng nghe cô trách mình thôi vì mình là người sai. Anh hít thật sâu và đáp:

- Anh biết bây giờ chúng ta có giải thích qua điện thoại thì tình hình cũng chẳng mấy khả quan đâu. Nhưng anh muốn nhắc lại lần nữa với em rằng Gia Kỳ Tường này chỉ có mỗi em mà thôi. 4 tháng sau anh được nghỉ nên anh sẽ về gặp em để giải thích rõ ràng. Anh yêu em nhiều lắm.

Nước mắt cô đang rơi ra sao? Tại sao cơ chứ, tại sao mỗi lần nghĩ về anh và nghĩ đến câu “chỉ có mỗi em” của anh nói ra thì nước mắt của cô lại rơi nhiều như vậy? Cô quệt nước mắt đang rơi rồi nói:

- Được thôi. Tôi sẽ đợi 4 tháng sau để nghe chính miệng anh giải thích khi chúng ta gặp lại nhau. Còn giờ thì tôi bận rồi.

- Cảm ơn em đã nghe máy của anh. Yêu em.

69. Chương 20 : Diệt Khẩu P.1 (Tt)

Vừa nói xong anh đã phóng mắt xác lên phòng của Khắc Lạc mặc cho thằng bạn ngồi đực mặt ra nhìn mình. Khắc Lạc miệng thì lâu bầu chửi rủa ra ngoài khóa cửa hẳn hoi rồi bước vô nhà tay kéo vali đi lên lầu, anh vừa đi vừa suy nghĩ “ không biết kẻ nào lại dám dở trò với Đóa Lệ và tại sao hẳn ta lại làm thế trong khi anh thấy nhà cô hình như bao giờ có thù oán với ai cả, không lẽ...” một cái chớp mắt anh đụng đầu vào cửa phòng của mình vì cái tội đi mà không để ý. Một tay thì xoa đầu còn tay kia thì gõ cửa phòng la chí chóc : “ mở cửa coi thằng quỷ sứ âm binh kia ”, Kỳ Tường vừa mới tắm xong, anh choàng quần khăn quanh mình đi ra mở cửa phòng thì thấy trên đầu thằng bạn bị ửng đỏ liền chất lưởi lắc đầu tỏ vẻ thương xót hỏi :

-Cái cửa phòng có bị móp ở đâu không vậy Bèò? Thương cái cửa gì đâu. Thôi vào nhanh đi, khăn trên người tao có vẻ sắp tuột xuống rồi đấy.

Khắc Lạc nhăn nhó đưa tay ra đấm một phát vào bụng thằng quỷ sứ kia sau đó hậm hực đi nhanh vào phòng mà không thèm kéo vali vào luôn. Anh ngã lưng xuống chiếc giường của mình và than vãn :

-Ôi chỉ có mi là yêu thương tấm thân trai đẹp này thôi giường à. Nào chúng ta ngủ thôi. Hãy mặc kệ tên ở kế kia cùng với chiếc vali của hắn đi.

Quả nhiên khăn tắm trên người Kỳ Tường đã chính thức rơi xuống đất rồi, anh vội vàng kéo vali vào trong và đóng cửa thật nhẹ nhàng rồi mới đi tới chỗ thằng bạn đang nằm và đánh trả lại hắn hai phát và nói :

-Mày không đi tắm thì ngủ dưới đất nhé. Tao tắm rồi nên có quyền xí chỗ ngủ trước. Giờ thì tao ngủ đây.
– nói với giọng như mình là chủ của căn phòng này.

Khắc Lạc giờ đây đã không hiền lành khi đây là lãnh địa của riêng mình, anh dơ chân đạp bạn mình rồi cười ha hả đắc ý đáp trả :

-Mày nên nhớ đây là nhà tao nên tao có quyền cho mày ngủ ở đâu đấy cu Kỳ ạ. Đừng nghĩ anh đây hiền lành để ăn hiếp nhé. Cẩn thận với tao. Hự hự ha ha ha muahaha.

Vậy là trận chiến giành chỗ ngủ của hai anh chàng to con già đầu bắt đầu, sau một hồi chiến đấu giành chỗ thì phần thắng hoàn toàn nghiêng về khách mời. Khắc Lạc ngậm ngùi thua cuộc lấy đồ đi tắm và lát sau chỗ ngủ của anh chỉ là một phần nhỏ đủ để nằm ngửa mà thôi, anh giột lệ kêu ca :

-Trời ơi thiệt là không công bằng mà. Huhuhuhu...tại sao lại thua tên đó chứ...huhu

Kỳ Tường cười thỏa mãn khi phần thắng thuộc về mình, chỉ chỗ vào thẳng bạn và cười chọc quê hấn một trận đã đời sau đó lấy điện thoại ra nhắn tin với Đóa Lệ. Trong lúc Khắc Lạc tắm thì anh nằm nhắn tin với người yêu của mình, nhưng giờ đây điều anh muốn đó là được ngủ với cô ấy và họ sẽ lại có một đêm mặn nồng chăn gối với nhau sau 4 tháng xa cách chỉ cần nhớ về lần đầu cô và anh gần gũi bên nhau thôi thì cả người anh như đang nóng ran và có cảm giác ham muốn được chạm vào làn da của cô. Cũng vì mãi suy nghĩ bậy bạ ấy mà anh đã nhắn với nội dung là “ tự nhiên anh muốn được chúng ta lại chạm da thịt với nhau như lần đầu, anh nhớ mùi hương đặc trưng của cơ thể em quá em yêu à. Ngày mai em có thể dành cho anh không?” và rồi gửi cho Đóa Lệ, lát sau thì tin nhắn tới : “ Đóa Lệ nó không có ở nhà cháu ơi, nó đi ra ngoài rồi. Bác gái đấy!” , anh giật thóp mình nên lỡ tay làm rơi điện thoại xuống dưới giường khi đọc tin nhắn ấy, lại một lần nữa anh tự làm xấu mình trong mắt của mẹ Đóa Lệ rồi. Thở dài kèm theo hành động gõ vào đầu của mình liên hồi, anh cúi người xuống nhặt điện thoại lên và gọi cho số máy Đóa Lệ thì nghe giọng người yêu mình nghe máy :

-Anh này kì ghê á, tự nhiên anh nhắn tin vậy trong khi mẹ em đang nằm ngủ kế bên. Em chỉ mới đi vệ sinh tí thôi mà mẹ đã cầm điện thoại của em lên sau đó lại nhìn em cười đầy khó hiểu và khi em nằm xuống cạnh mẹ rồi thì bị kí một phát vào đầu đấy. Giờ thì ngủ đi rồi ngày mai chúng ta gặp nhau. Yêu anh. Em tắt máy để mẹ ngủ.

-Anh không biết, anh xin lỗi em . uhm. Em với bác gái ngủ ngon. Yêu em

Sáng hôm sau, cô đang nằm ngủ thì chuông điện thoại reo lên um sùm trong phòng, trong vô thức cô bấm nghe máy :

-A Bảo nè, anh thành thật xin lỗi em rất nhiều. Tên tội phạm đó đã bị sát hại vào buổi tối hôm qua trong lúc hấn ta đi mua đồ rồi em ạ. Cùng lúc đó, đồng nghiệp của anh cũng bị sát hại và bị đánh cắp mất bộ manh mối về vụ án đang điều tra cho em mà anh mới giao cho cậu ta vào buổi chiều rồi. Anh xin lỗi em.

70. Chương 34: Niềm Tin Dành Cho Nhau 3

Cả hai cùng tắt máy với hai con tim đang khóc ở trong lồng ngực của mình. Anh quay ghế lại đặt điện thoại trên bàn, đứng dậy và đập vài cái vào mặt bàn. Còn cô thì tiếp tục rửa chén cho xong, mặc kệ nước mắt đang tuôn rơi. Khắc Lạc thì đứng ở bàn ăn đằng sau cô này giờ, anh đã nghe cuộc đáp thoại của cô cũng như đã thấy nước mắt cô rơi. Anh muốn bước đến ôm lấy Tiểu Lệ đang đứng khóc từ đằng sau lắm nhưng chân anh không thể nào dịch chuyển được. Anh quyết định cầm điện thoại lên nhắn tin qua cho cô:

- Tiểu Lệ ngoan, rửa chén xong rồi còn phải đi học nữa chứ. Lát tối còn phải ra tiệm mì nhà em nữa.

Đóa Lệ vừa rửa chén xong cũng đọc tin nhắn mới nhận từ Khắc Lạc, cô quay lại đằng sau nhìn anh với nụ cười tươi khê gật đầu và bước nhanh lên phòng chuẩn bị đồ đi học.

Tiết học hôm nay của cô đó là thể dục. Tiểu Lệ vốn dĩ là khắc tinh với môn thể dục từ nhỏ cho đến lớn nên mỗi lần tới tiết học thể dục giống như một cực hình với cô. Với thể trạng không được tốt thường được ông trời ưu ái một tí vì thế nên tiết thể dục hôm nay đã bị trì hoãn lại vì mưa to. Tiểu Lệ mừng rỡ vì đã thoát được cực hình ấy, cô đi xuống căn-tin của trường mua đồ ăn thì gặp một tai nạn nhỏ đó là bị gạt chân té kèm theo đó là giọng cười đều của một tên con trai, hẳn ta nói:

- Chà chà, xem kìa một cô sinh viên năm nhất ngành tâm lí được nhiều người biết đến nay lại hậu đậu như vậy ha ha... Này cô em, chắc là cô em mới bò đá nên dạo gần đây trông em xuống dốc quá. Có cần anh đây chăm sóc cho không.

Đóa Lệ đứng dậy phủi người và tiến lại chỗ thanh niên đó rồi tát cho hắn một cái sau đó khinh bỉ đáp:

- Anh đừng nghĩ mình được nhiều người theo đuổi thì muốn chọc ghẹo ai thì chọc ghẹo. Tôi dù có ra sao thì cũng không cần anh quan tâm đâu. Không ngờ kẻ như anh lại vác mặt đi học ngành tâm lí, điều đó càng khiến cho ngành tâm lí bị vết nhơ từ anh.

Chàng thanh niên bất ngờ bị ăn cái tát từ cô sinh viên năm nhất, anh ta bực bội sờ lên mặt rồi chỉ điểm vào mặt Đóa Lệ nói:

- Cô em thật là hung dữ, đàn anh đây chỉ giỡn tí mà lại dám tát đàn anh như vậy. Mau xin lỗi đi nếu không cô em sẽ bị ăn hai cái tát đây. – Hắn ta vừa chỉ vào mặt của Đóa Lệ vừa dơ tay vào sát khuôn mặt của cô.

Thì đúng lúc như thế, ở từ đằng sau có bóng dáng của một chàng trai bước đến thật nhanh và đưa tay ra nắm lấy cánh đang chỉ vào khuôn mặt của cô và bẻ ngược về phía sau lưng của hắn và cất giọng cảnh cáo:

- Tao thách mày tát cô ấy đấy, thằng ranh con. Cẩn thận cái mồm và hành động của mày. Tao hôm nay chỉ mới cảnh cáo thôi, nếu mày dám tiếp diễn là coi chừng cái bản mặt của mày.

Tên đó vừa bị ăn tát vừa bị chàng thanh niên lẹ mặt bẻ ngược tay và cảnh cáo nên sắc mặt của hắn ta bị tái mét ngoan ngoãn nhìn Đóa Lệ nói:

- Anh xin lỗi em, một anh sẽ không ỉ lớn ăn hiếp nhỏ nữa. Em mau bảo bạn em tha cho anh đi.

- Được rồi. Tao tha cho mày.

Tiểu Lệ lúc đấy chỉ biết đứng nhìn Khắc Lạc chăm chăm mà không nói lên câu cho đến khi anh buông tay kẻ kia ra và đi lại nắm tay cô sau đấy dắt cô ra chỗ ghế đá ngồi và khui trên tay lon coca cho cả hai thì cô mới trở về trạng thái bình thường được. Lúc đó cô mới hoàn hồn về lại quay sang nhìn anh nói:

- Ủa... Anh chui ở đâu ra vậy? Sao không đến công ty làm việc đi?

Khắc Lạc đang ngồi uống lon coca, nghe cô hỏi vậy liền quay qua nhìn cô cười, anh đặt lon nước xuống ghế đá trả lời:

- Tự nhiên anh thắc mắc về trường em đang học thôi thế nên mới vào đây xem như thế nào. Cũng nhờ vậy mới trị được thằng ranh con kia. Mà xem ra em cũng hung dữ chứ bộ... Hề hề. Anh làm biếng đi làm nên trốn hihi.

Đóa Lệ vẫn nhìn anh chăm chăm, cô lắc đầu rồi lại thở dài rồi lắc đầu. Lát sau mới nói thành câu:

- Hề..., đúng là boss có khác. Rồi này giờ trong tiết em học thể dục anh ngồi ở đâu?

- Anh ngồi ở trong lớp học của em á, mà xem ra ngành tâm lí ít lớp học nên anh chỉ cần tra tên em là ra lớp em học liền. Lát nữa em học quốc phòng à? Học trong lớp phải không?

- Ờm, anh cũng hay thật. Nhưng mà này có cô giáo vô báo với lớp là hôm nay lớp em được về sớm vì giáo viên có việc bận.

Khắc Lạc uống hết lon nước của mình rồi cầm lon coca mua cho cô lên uống gần hết rồi mới đưa sang cho Tiểu Lệ. Quả nhiên biết cách quan tâm người mới bị bắt nạt ghê, cô cứ tưởng là anh tốt bụng lắm nên mới cầm lon coca anh đưa cho thì khi đưa lên uống thì chỉ còn vài giọt mà thôi. Cô nhăn nhó quay liếc anh bằng ánh mắt hình viên đạn. Anh vẫn thản nhiên như mình vô tội rồi sau đó nắm lấy tay cô rồi kéo đứng dậy cùng, nhìn cô cười nói:

- Thế mình tới quán nhà em đi, anh tự đứng lại muốn ăn mì ở tiệm nhà em quá. Ôke?

Đóa Lệ rút tay lại nhìn anh ngại ngần đáp:

- Uhm, vậy anh ra lấy xe đi rồi chở em ra tiệm.

Anh có nhiệm vụ đó chính là đưa cô đi học và đón cô về. Nên Khắc Lạc cầm tay cô dắt ra bãi gửi xe.

Khắc Lạc chở cô đến tiệm mì nhà cô thì anh đã được mẹ của cô tiếp đãi mình một tô mì hoành thánh. Tiểu Lệ thì đi đến quầy thu ngân và ngồi xuống với những suy nghĩ trong đầu về vụ việc đã xảy ra vào tối qua, vì mãi suy nghĩ nên Tiểu Lệ đã chẳng chú ý rằng này giờ bao nhiêu vị khách ngồi chờ được tính tiền cho đến khi mẹ đi lại vỗ vào vai của mình thì cô giật mình và trở lại bình thường. Tiểu Lệ đưa mắt nhìn mẹ cô đang đứng làm mì cho khách mà thở dài suy tư “kể hôm qua cố tình làm vỡ kính cửa sổ của tiệm mì là ai? Tại sao lại phải làm như vậy với nhà mình cơ chứ?” Lắc đầu hai ba cái rồi lại ngồi thẩn người ra suy tư cứ thế lặp đi lặp lại. Khắc Lạc vì rảnh rỗi nên anh chú ý tới hành động kì lạ của cô, không khỏi thắc mắc nên anh đã đi tới ngồi kế bên cô khẽ hỏi:

- Chuyện gì thế em? Sao cứ ngồi thẩn người ra rồi lắc đầu và cứ làm thế hoài vậy? Nói anh nghe xem.

Tiểu Lệ lại một lần nữa giật mình, quay sang nhìn anh cười nói:

- À không gì đâu. Chẳng qua là em suy nghĩ lung tung linh tinh ấy mà.

- Hay là em không muốn chia sẻ với anh nữa à.

- Đâu phải đâu..., à đúng rồi có phải 4 tháng sau anh Kỳ Tường về phải không anh?

Anh im lặng suy nghĩ vì anh cũng chưa nghe tin này từ Diễm Quỳnh hay Kỳ Tường báo cho mình biết cả. Hồi sau anh trả lời:

- Uhm, đúng rồi em. Lúc đó hãy làm lành với nó đi. Bữa giờ anh nói chuyện với nó trên skype nhìn có vẻ xuống sắc nhiều lắm, chắc là vì nhớ em vì không được gặp em nên...

71. Chương 21 : Chuyện Dã Ngoại

Đóa Lệ lập tức tỉnh ngủ chỉ sau khi nghe xong câu của Mạc Bảo, cô cảm thấy sốc vô cùng và có một cảm giác mồ hôi toát lạnh cả lưng của mình. Cô lắp bắp nói :

-Vậy...vậy...vậy là có người đã biết kẻ đó bị theo dõi nên đã nhanh chóng diệt khẩu hắn ta rồi. Đồng nghiệp của anh có sao không? Em không trách anh đâu.

-Anh cũng đã đoán là như thế. Cậu ấy chỉ bị trầy nhẹ thôi nên không sao. Cảm ơn em đã thông cảm cho anh. Nhưng anh rất áy náy với em và bác Diệp. Bữa giờ em có gặp phải trở ngại hay gì không?

Cô ôm lấy gối và suy nghĩ vài điều sau đó trầm tư nói :

-Hôm qua em có bị một tia laze đỏ chiếu thẳng vào mặt rồi lại dịch chuyển xuống cổ và nó ở yên vị trí đó rất lâu cho tới khi người bạn em quay lưng lại xác định vị trí thì nó biến mất. Mà mọi chuyện xảy ra với đồng nghiệp của anh cũng như tên kia vào lúc mấy giờ vậy, A Bảo?

Đầu dây bên kia cũng đang cố suy nghĩ vì sao mọi chuyện lại xảy ra bất ngờ đến như thế và đang ghi chép lại hiện tượng mới theo như lời kể của Đóa Lệ, một hồi sau mới đáp :

-Tầm 10h tối hôm qua đó em. Em có suy đoán gì mới không?

Đóa Lệ vừa nghe xong thì cố nhớ lại khoảng thời gian tối qua khi cô gặp Khắc Lạc. Quả nhiên có một vấn đề ẩn khuất ở đây đó là lúc Khắc Lạc đến và hai người đứng trò chuyện với nhau cho đến khi cô bị tia laze kia chiếu vào người lúc đó là tầm 9h, dữ kiện thứ hai nữa là chỉ sau 1 tiếng thì đồng nghiệp của anh Bảo cũng như tên tội phạm kia cùng với bao nhiêu manh mối vụ án của cô cũng đã bị hủy tán mất rồi suy ra

có kẻ đứng đằng sau để điều khiển mọi âm mưu sát hại cô. Nhưng tại sao kẻ đó lại làm với cô trong khi từ trước tới giờ bố mẹ của Đóa Lệ chưa bao giờ có hiềm khích với ai cả. Tiểu Lệ mãi suy nghĩ nên không trả lời vì thế mà đầu dây bên kia đã tắt máy, cô bất giác trở lại bình thường ngay khi nghe tiếng gõ cửa phòng của mẹ mình. Vội bước xuống giường sửa soạn rồi đi nhanh xuống dưới nhà để chờ mẹ đi chợ, vừa bước xuống thì cô thấy Kỳ Tường và Khắc Lạc đã có mặt ở dưới phòng khách và đang chơi đùa với chú cún của mình rồi. Cô lên tiếng cười chào hỏi :

-Hai người đến lâu chưa? Đợi em này giờ lâu không? Em ngủ ngon quá nên tới giờ mới dậy nổi hi hi.

Cả hai người ngược lên nhìn Đóa Lệ đang đứng bên bộ ghế sau đó đồng thanh đáp :

-Hôm nay tụi anh sẽ làm vệ sĩ cho hai mẹ con em. Nên sáng tụi anh đã chở bác gái đi chợ rồi, còn giờ thì chỉ chờ em dậy và chở em đi học thôi.

Đóa Lệ ôm bụng cười nghiêng ngả trước sự đồng thanh đồng điệu của hai người đang ngồi trước mặt mình, cô ngừng cười và lắc đầu nói :

-Hôm nay em được nghỉ mà, thế thì hai anh nếu không phiền chở hai mẹ em cùng với con lulu đi ra ngoại thành chơi đi được hông nè.?

-Tuân Lệnh cô chủ - hai người con trai cùng đứng lên và cùng nhau nói cũng như hành động cùng lúc khiến cho mẹ và Đóa Lệ không thể không nhịn cười bởi độ khùng của bọn họ.

Bốn người và một cún xuất phát đi ra ngoại thành chơi. Xuyên suốt đường đi họ có cuộc trò chuyện vui vẻ bên nhau kéo dài cho đến nơi khu vui chơi, Khắc Lạc và hai mẹ con Đóa Lệ cùng với chú cún xách đồ bước xuống xe rồi đi thuê chỗ đẹp để đồ và nghỉ ngơi ở đó trong khi Kỳ Tường đổ xe. Anh vừa bước xuống xe thì vô tình nhìn thấy Quý Thành cũng mới vừa bước ra khỏi xe và đang ôm eo lấy cô gái khác cười vui, anh cười khẩy rồi sau đó nhanh chóng đi đến chỗ mọi người đang đợi mình ở đó. Vừa đi tới thì anh lại thấy Đóa Lệ đang vội đi ra chỗ khác tay thì đang nghe điện thoại cùng với khuôn mặt vô cùng lo ngại và biến sắc, chưa kịp hỏi thì Khắc Lạc đã bước đến cặp lấy cổ của anh và cười khi khi bảo :

-Hôm nay đừng quan tâm điều gì hết, hãy dành thời gian này để bên cạnh em ấy của mày đi. Mọi chuyện khác để tao lo liệu, okê?

Kỳ Tường tuy không vui nhưng anh vẫn cố tỏ ra bình thường, anh liền gật đầu đồng ý với thằng bạn mình sau đó ngồi xuống cạnh mẹ Tiểu Lệ dịu giọng nói:

-Bác có mệt không? Để cháu bảo thằng sen kia đi mua đồ ăn với nước uống cho mọi người nhé. Bác cứ ngồi đây ngắm cảnh và thư giãn đi.

Bác gái liền ngó sang nhìn anh cười gật đầu đáp :

-Người già này cảm thấy hơi đói rồi và cả chú cún này cũng vậy nữa nếu cháu đã có nhã ý như vậy thì không mau bảo thằng nhóc sen đó mua đồ ăn đi. Khắc Lạc ngoan ngoãn tuân lệnh đứng dậy đi kiểm chỗ mua đồ ăn cùng với chú cún đi theo kế bên như một vệ sĩ đi theo chỉ để bảo vệ đồ ăn mà thôi.Đóa Lệ đứng ở xa chỗ mọi người để trò chuyện điện thoại, khuôn mặt càng hiện rõ sự sợ hãi căng thẳng hơn khi nghe đầu dây bên kia nói :

-Em phải thật bình tĩnh nghe anh nói hiện giờ đã có ai đó đi kiện em vì tội vu khống. Anh đang điều tra mọi chuyện rõ ràng và sẽ sớm cho em biết kết quả. Người đó kiện em về tội dâm vu khống vô căn cứ cho người thân của mình nhưng khi bọn anh đề nghị người đó trình bày rõ lý do vì sao lại nói em vu khống thì người đó đánh lảng sang chuyện khác và yêu cầu ngược lại với tụi anh là phải bắt giữ lấy em và phạt thích đáng thì họ mới nói lý do vì sao. Em đừng lo, từ hôm nay trở đi anh đã sai cấp dưới của anh đến khu nhà em ở để cảnh giác cũng như bảo vệ cho em và bác gái một cách tốt nhất rồi. Nếu ở em có hiện tượng gì lạ chỉ cần em nhắn tin cho anh với mật mã là “ 2559 ” là anh sẽ lập tức điều người xuống để bao vây điều tra. Giờ thì em phải tỏ ra thật bình tĩnh nhằm đánh lạc hướng ai đó đang theo dõi mình đồng thời cũng đừng nói cho mẹ em biết hay nghi ngờ về vụ án mà chúng ta đang điều tra nhé. Anh bận rồi, khi nào em về thì anh sẽ gặp em để nói chuyện quan trọng khác. Bye em -Dạ em biết rồi, mọi chuyện trông cậy vào anh hết. Anh cực rồi, em cảm ơn anh nhiều. Bye anh.

72. Chương 35: Manh Mối Của Sự Sát Hại P1

Khắc Lạc nói xong im lặng một chút và nói tiếp:

- Tiểu Lệ ơi, anh có chuyện này muốn nói với em...

Khắc Lạc đang nói giữa chừng thì có một chàng trai mặc y phục cảnh sát đứng trước tiệm mì và gọi Tiểu Lệ, anh ngừng lại và quay sang khều khều cô để cô chú ý tới người con trai kia. Tiểu Lệ vừa nghe Khắc Lạc nói chuyện vừa tính toán sổ sách nên khi bị anh khều mình, cô mới ngược đầu lên theo hướng Khắc Lạc chỉ có người đứng trước cửa tiệm đang kêu mình thì mới nhìn thấy Mạc Bảo đứng trước tiệm kêu mình, cô vội vàng đứng dậy chạy ra phía anh ta. Khi tới chỗ anh chàng Mạc Bảo rồi thì cô kéo tay anh đi ra chỗ khác và hỏi:

- Có tin tức mới hay bên anh điều tra điều gì mới hử, A Bảo???

Mạc Bảo bỏ nón xuống nhìn cô với ánh mắt nghiêm túc rồi nói:

- Uhm, may là từ lúc anh vô làm cảnh sát đã cho người lắp đặt camera an ninh ở trong khu vực này rồi, thế nên sáng nay anh đi làm, anh có kiểm tra lại camera an ninh thì quả thực có một dáng của một người đàn ông trung niên đã đứng tại vị trí mà chúng ta đang đứng đây và đã hành động vào tối qua. Anh đã cho người điều tra tung tích của kẻ đó rồi. Nên em yên tâm nhé, sự việc sẽ sớm được sáng tỏ thôi. – anh vừa nói dứt câu, anh lại nắm lấy bàn tay của cô thật chặt như tối qua.

Tiểu Lệ nghe xong thì tâm trạng phần chần hơn phần nào, mọi sự lo lắng tối qua của cô đã vơi đi bớt, cô nắm lại bàn tay anh rồi ríu rít cảm ơn. Cô mừng rỡ nói:

- Thật tốt quá, em hy vọng sẽ sớm tìm ra kẻ tối qua. Em cảm ơn anh rất nhiều A Bảo à.

Khắc Lạc đứng nhìn hai người từ trong quán với ánh mắt khá buồn, anh thầm nghĩ “xem ra đâu phải một mình anh có cảm giác muốn được bảo vệ cho cô ấy đâu chứ, vẫn còn có người khác cũng muốn bảo vệ cô ấy như anh. Có lẽ anh nên biết giới hạn và nên an phận làm kẻ bạn thân là đủ rồi.”, cùng lúc đó điện thoại trong túi quần của anh reo lên. Anh lấy điện thoại ra thì thấy thằng bạn thân gọi đến, anh nghe máy:

- Alo, tao nghe.

- Bèo hử, 4 tháng sau tao

- 4 tháng sau mày về đây chơi đúng không? Tao nghe bé Lệ nói rồi. Sao hôm nay có chuyện gì mà gọi cho tao.

- Ha ha mày cứ như chạy Lamborghini trong bụng tao vậy. Không có chuyện gì hết cả qua là tao đã suy nghĩ về vấn đề yêu một người con gái đã từng bị tổn thương như thế nào thôi. Tao vừa chuẩn bị ngủ thì khuôn mặt của mày lại hiện ra ám tao nên tao gọi qua xem mày như thế nào.

- Ôi chào ôi, hôm nay đại thiếu gia Kỳ Tường lại nhớ đến nhị thiếu gia Khắc Lạc này sao? Nghe mà bay tới chạy tăng mây vì quá vui luôn rồi. Thế thì đi ngủ đi. Dù sao bây giờ bên mày cũng đã 12h khuya rồi. Ngủ ngon.

Kỳ Tường cười ha hả rồi tắt máy, anh thật sự rất mong chờ 4 tháng sau để được lại người yêu.

Đóa Lệ bước vào quán với khuôn mặt vui vẻ, phần khởi vì thế mà cô xuất chiếu làm mì cho mọi người ăn.

Và mọi thứ đã trở về sự yên bình và tốt đẹp như mọi khi. Đóa Lệ thì chở mẹ tới tiệm mì rồi sao đó đi học và chiều tối về lại tiệm phụ mẹ, Khắc Lạc thì đang từ từ lấy lại phong độ của công ty nhà mình. Kỳ Tường với Diễm Quỳnh thì vẫn cùng nhau đi học và họ chuẩn bị bài khảo sát đầu tiên cho năm học thứ nhất của mình. Dường như trước sóng gió xảy ra thì sẽ có một quãng thời gian rất bình yên đến nỗi không ai nghĩ rằng sau bình yên đó là cơn sóng gió đang ủa tới, mọi thứ giờ đây cũng trở lại bình thường như vốn có của nó. Mạc Bảo và anh trai của mình thì vẫn đang cố hết sức điều tra sự tình nằm ở đằng sau cái chết của ba Đóa Lệ, ngày đầu tiên họ tìm ra được nơi cư trú của kẻ đó, ngày kế tiếp lần ra được danh tính cũng như

mọi sinh hoạt động hằng ngày của hắn ta diễn ra như thế nào. Cuối cùng thì họ đã cho người theo dõi tên tội phạm ấy và rồi Mạc Bảo cũng đã tóm được hắn ta để hỏi tội. Anh liền gọi cho Đóa Lệ:

- Alô, anh đã tóm được kẻ ấy rồi. Bây giờ anh sẽ bắt hắn ta khai ra hết mọi thứ, em yên tâm ở nhà đợi tí tốt từ anh nhé, Đóa Lệ

73. Chương 21 : Chuyến Dã Ngoại (Tt)

Tiểu Lệ tắt máy rồi mà cô lại có cảm giác lạnh toát ở đốt lưng mình không biết vì mồ hôi hay vì sợ hãi, mặt mày thì tái nhợt còn tay thì đặt lên lồng ngực xoa xoa và cố điều chỉnh nhịp thở của mình. Khắc Lạc đi từ xa thấy dáng vẻ của cô có vẻ không ổn nên cúi người xuống bảo với chú cún lulu “ chạy tới chỗ cô chủ của chú mày đang đứng rồi sau đó sửa kêu cô ấy dẫn mày về chỗ mọi người đi lulu ” chú cún ngoan ngoãn lon ton chạy về phía cô đang đứng quấy đuôi sau đó quay mặt hướng về chỗ ba người đang ngồi bày đồ ăn ra với ngụ ý là “ hãy về chỗ của mình đi cô chủ à, để lulu được ăn nữa.”, Đóa Lệ cuối cùng cũng đã bình tĩnh trở lại và dắt chú cún đi về chỗ mọi người. Kỳ Tường vừa thấy cô quay lại chỗ thì mặt anh đã vui tươi phấn khởi bèn đứng dậy nắm tay cô dắt cô vào chỗ ngồi, vừa nắm tay dìu cô vào chỗ ngồi anh vừa nói với giọng điệu hờn ghen :

-Nãy giờ đi nghe điện thoại với anh nào mà giờ về mặt lại vui tươi? Khai mau nếu không là em không có phần trưa đâu đấy.

Tiểu Lệ quay đầu sang nhìn anh chau mày đáp :

-Em đi nói chuyện với bạn em thôi, trong lúc đang nói chuyện thì có vài chuyện vui nên em cười đau cả bụng tới bây giờ nhớ lại cũng buồn cười nữa nè. Thôi nào anh hãy để ngày hôm nay mọi người ăn ngon đi, ông già Kỳ Tường ghen tuông kia. – cô vừa nói xong thì ngồi xuống chỗ gần mẹ mình và nở trên môi nụ cười tươi tắn.

Trong suốt buổi dã ngoại, cả 5 người đều có một cuộc trò chuyện, vui chơi và thư giãn đầy thoải mái vui vẻ. Khắc Lạc và bác gái cùng với chú cún cùng nhau đi dạo quanh hồ, để lại không gian riêng cho cặp tình nhân mới làm lành với nhau sau 4 tháng xa cách. Kỳ Tường ngồi sát lại gần người yêu của mình, anh quay đầu nhìn cô đang ngồi gọt táo sau đó nằm xuống đặt đầu lên đùi của cô người yêu rồi nhắm mắt mơ màng nói :

-Anh cứ nghĩ đây là một giấc mơ đẹp nhất mà mình đang mơ đấy, em yêu à. Nhưng nếu đang là mơ thì anh sẽ không muốn thức giấc đâu, còn đây là sự thật thì anh chỉ muốn thời gian ngay tại khoảnh khắc này đứng yên lại để anh được nằm dựa đầu lên đùi em mãi thôi.

Bao nhiêu lo sợ, căng thẳng, bất an trong lúc trò chuyện điện thoại kia đã xua tan đi mất khi cô nghe những lời ngọt ngào đầy chết người của người yêu mình vừa mới nói ra xong thì đã chuyển thành một tâm trạng hạnh phúc khó tả mất rồi. Sau khi gọt xong hết quả táo kia cô bèn chọc người yêu của mình bằng cách lấy vỏ táo cuộn tròn lại sau đó đút vào miệng của anh ấy khi anh đang mơ màng chuẩn bị đánh giấc ngủ. Quả nhiên khi người ta buồn ngủ rồi thì đưa cái gì hay làm gì họ cũng đều dễ dàng cả, cô vừa đưa vào miệng thì anh đã há miệng ra và nhai nhồm nhem được nửa chừng thì mở to mắt ra, miệng thì nhè ra xác của vỏ táo kể tiếp thì mặt nhăn nhó nói :

-Em đang chọc xỏ anh phải không? Thế này thì em phải chịu trách nhiệm về hành động dám chọc anh khi anh chuẩn bị ngủ rồi. Khà khà

Tiểu Lệ liền đứng dậy sau khi nghe lời hăm dọa của anh, nhưng cũng vì thế mà cô vô tình khiến đầu anh đập cái cốp xuống đất. Anh á lên một tiếng vì đau rồi sau đó nhắm mắt chặt lại không rằng không thì một tiếng gì cả, cô thấy vậy hoảng sợ chạy tới đỡ đầu anh đặt lên đùi và xoa đầu anh mếu máo khóc lóc nói :

-A Tường à, mở mắt đi. Em xin lỗi em sai rồi, mai mốt em không chơi đại như vậy nữa đâu mà. Anh trả lời em đi. – Cô vừa nói vừa cúi đầu sát xuống quan sát xem anh có bị làm sao không thì anh bất ngờ đưa tay lên giữ cổ định lấy đầu của cô và chu mỏ lên hôn lấy người yêu của mình và cười gian xảo nói :

-Em sợ anh chết tới như vậy luôn hử cô người yêu bé nhỏ của anh. Anh không dễ dàng chết để lại em một mình đâu. He he he

Sau một cú lừa chí mạng của người yêu, cô đánh liên hồi vào bụng của người ấy không ngừng miệng hờn dỗi :

-Hay quá ha, còn dám lừa cho em khóc nữa chứ. Em ghét anh, em ghét anh. Phải đánh anh một trận đã tay cho chữa mới được. Tên yêu tinh kia nhà ngươi sẽ chết dưới tay của bốn cô nương ta. – hai người cùng nhau đứng dậy và rượt nhau chạy quanh.

Cuối ngày dã ngoại cũng đã đến, mọi người cùng nhau dọn dẹp rồi rời khỏi chỗ mình đã đặt. Kỳ Tường, Khắc Lạc và mẹ cùng với chú cún đi trước, còn cô thì ung dung đi theo sau lưng mọi người vừa đi cô vừa chụp hình lại khu hồ nước thì vô tình đụng vào lưng người đang đi phía trước của mình, vội tắt điện thoại và nhìn người đó xin lỗi thì mới nhận ra rằng người mình đụng phải đó là Quý Thành. Cô ngại ngần ái ngại gãi đầu chưa kịp mở lời xin lỗi anh ta thì bị cô gái đang đi kế bên quay lưng lại cầu nhàu nói lớn với ngữ điệu như dân hàng chợ :

-Còn không mau xin lỗi nữa mà đứng đó trờng con người dòm người yêu của tao là sao hả con nhỏ kia? Mau xin lỗi đi chứ.

Đóa Lệ đảo mắt nhìn dạo cô gái đang đứng bên anh ta một lát rồi nở nụ cười khẩy và rồi rẽ bước sang đường khác đi mà không thèm nói câu xin lỗi với người con trai đó cũng như đáp trả câu hỏi vô duyên của người con gái đi bên cạnh anh ta. Cô đi tới bãi đỗ xe, sau đó vòng tay ra ôm Kỳ Tường từ đằng sau và dụi mặt vào đay lắc qua lắc lại rồi cười khúc khích vì thấy hành động đáng yêu này của cô nên Kỳ Tường hiểu được giờ trong lòng cô đang suy nghĩ gì và hồi nãy đã gặp phải chuyện gì, anh đưa tay xuống sờ lấy tay người yêu của mình và nhẹ nhàng nói :

-Em thấy thoải mái và vui hơn rồi đúng không nào? Giờ thì chúng ta về nhà rồi sau đó dành thời gian bên nhau thôi nào vợ yêu của anh ơi.

Cô không buồn đáp lại mà vẫn úp mặt vào lưng của anh rồi di chuyển lên xuống lên xuống như thể “ dạ em biết rồi ” và rồi buông tay ra không ôm lấy anh nữa mà đi lên đứng bên anh và cùng nhau bước vào trong xe để xuất phát về.

74. Chương 36: Làm Lành

Bốn tháng sau, Kỳ Tường đã nhanh chóng đặt vé bay về thành phố Y từ trước đó rồi. Anh đã rất mong chờ về kỳ nghỉ ngắn hạn này, lúc đây anh sẽ ôm Đóa Lệ vào lòng và giải bày mọi khúc mắc của họ. Diễm Quỳnh thì không về nước để nghỉ xả stress nên cô tiễn anh ra sân bay và bảo là khi anh quay lại đây học thì cô sẽ là người ra đón anh. Kỳ Tường ra sân bay, anh lấy điện thoại gọi cho Đóa Lệ:

- Alo, chuyến bay lần nay anh bay thẳng về nước luôn nên hai ngày sau vào lúc 4h chiều thứ 7 em ra sân bay đón anh nhé, honey.

- Alo, ai vậy? Đóa Lệ hiện giờ đang đi thi nên không có đem theo điện thoại. Cho hỏi cậu là ai? – mẹ của Đóa Lệ đi ngang phòng con gái thì nghe tiếng chuông điện thoại nên bà đã nghe máy

Kỳ Tường nghe giọng người phụ nữ trung niên thì đoán ra đó là mẹ của người yêu mình, anh chỉnh lại giọng nói của mình:

- Dạ cháu là Kỳ Tường ạ. Lâu rồi không được nói chuyện với bác. Dạo này bác vẫn khỏe chứ?

Mẹ cô nghe câu trả lời của đầu dây bên kia xong đáp lại bằng ngữ điệu vui vẻ, trêu mếu:

- À, ra là Kỳ Tường, bác vẫn khỏe. Còn cháu học hành bên đó sao rồi. Kỳ này được nghỉ tới hai tháng lận hử cháu? Thế thì bác sẽ làm cho cháu tô mì gia truyền thật ngon mới được.

- Dạ cháu cũng ổn lắm bác ạ. Học hành cũng tạm ổn. Thích thật. Vậy có gì bác thay cháu nói với em Đóa Lệ là hai ngày sau vào lúc 4h chiều thứ 7 ra sân bay quốc tế đón cháu nhé.

- Uhm, bác nhớ rồi.

Chuyến bay cũng bắt đầu cất cánh bay.

Đóa Lệ cũng vừa mới thi xong, cô bước ra khỏi phòng thi thì thấy Khắc Lạc đã đứng đối diện phòng chờ mình rồi. Cô đi tới trước mặt anh và chào nói với anh:

- Chà, đúng là xe ô tô đẳng cấp có khác. Hihi. Em thi xong rồi, giờ thì chúng ta về nhà thôi nào. Hôm nay em hứa chở cún cưng đi chơi.

Khắc Lạc ngẩng đầu lên và mỉm cười với cô, chỉ có một hành động mỉm cười thôi mà đám con gái ngồi trong phòng thi bắn loạn vì nụ cười ấy của anh. Cô cảm thấy thật buồn cười làm sao, trong khi cô thấy anh bình thường mà thôi (chắc là do ngày nào cũng được trai đẹp hộ tống nên nhìn hoài đâm ra bình thường đây). Vừa đi kế bên anh vừa cười khúc khích, thấy làm lạ nên anh nghiêng đầu sang hỏi cô:

- Hôm nay thi dễ dễ lắm sao mà anh thấy em vui từ lúc bước ra phòng thi cho tới giờ luôn thế, cô bé?

Cô ngược lên nhìn anh chằm chằm và ngừng cười khúc khích đáp:

- Dễ cũng khá dễ. Em đang mắc cười đó là vì sao tụi con gái lớp em mỗi lần thấy anh là lại bắn loạn nhào nhào cả lên, thậm chí có người còn nhờ em xin số, fb của anh nữa chứ. Anh biết em trả lời với bọn họ như thế nào không?

Khắc Lạc dừng chân đứng lại quay người sang nhìn cô với ánh mắt tò mò về câu trả lời của cô, anh liền hỏi:

- Em đã trả lời như thế nào?

Đóa Lệ cũng dừng theo, cô bước lên trước mặt anh, chống nạnh một tay ngang eo còn một tay vừa miêu tả vừa nói:

- Em nói là “mấy bồ nghĩ sao bắn loạn anh chàng đó vậy? Tui thấy anh ấy đâu có đẹp đâu. Đã vậy còn bị gay nữa, suốt ngày cứ bám lấy người tui yêu thôi. Anh ta là gay giả trai thẳng đấy. Đừng mê anh ấy nữa”. Em vừa nói vừa diễn tả trước bọn họ thế là bọn con gái đó một nửa thì tin ngay lời em nói, còn một nửa thì bảo em xạo. Nhớ tới sắc mặt của bọn họ khi nghe em nói như vậy thật là không nhịn cười được mà. Hihihi..

Khắc Lạc đưa tay che mặt thở dài sau đó anh nhắc bóng cô lên rồi để lên vai, giọng điệu hăm dọa:

- Thật sự là trong mắt em, anh là thằng trai bị cong đến thế sao? Vậy anh sẽ vác em lên vai rồi chạy vòng vòng quanh sân trường em để em nhận định lại lần nữa rằng anh là trai thẳng nhé, chịu không? Ka ka. Chẳng lẽ em muốn anh ế tới già sao??

Tiểu Lệ bị anh để trên vai như bao gạo nên cô ầm ỨC, nhỏ nhẹ trả lời:

- Em xin lỗi, em sai rồi. Anh là trai thẳng chứ không phải trai cong ạ. Làm ơn thả em xuống đi mà.

- Ka ka xem ra có người biết sợ rồi, được rồi anh sẽ vác em ra tới bãi xe mới bỏ xuống, ka ka.

Cũng trong lúc hai người mãi trêu đùa nhau thì đã bị ai đó chụp một tấm hình.

Tiểu Lệ với Khắc Lạc về tới nhà của cô, mẹ của cô đã nấu xong bữa cơm chiều. Cô bước vào nhà chào mẹ sau đó chạy vụt lên phòng mình, cô kiểm tra điện thoại thì thấy cuộc gọi đến đã nhận vào lúc cô đang thi, cô đoán ra đó là Kỳ Tường. Lúc này, trong lòng cô có hai cảm giác đó là vui và buồn. Vui là sau thời gian dài không gặp thì cuối cùng anh cũng đã trở về đây gặp lại mình rồi, còn buồn là cô không biết có nên tin anh không. Tiểu Lệ tắt điện thoại, nhanh chóng đi tắm và xuống dùng cơm với mẹ và Khắc Lạc. Lát sau, cô xuống dưới nhà thì không thấy Khắc Lạc đâu nên tự biết rằng anh ấy đã đi về rồi, cô xuống phòng bếp dùng cơm với mẹ. Trong lúc hai mẹ con đang dùng cơm thì mẹ lên tiếng nói:

- Hồi trưa nay Kỳ Tường gọi báo là thứ 7 lúc 4h chiều nó đáp xuống sân bay rồi nên con ra đón nó nhé.

Đóa Lệ đang gấp đồ cho vào miệng nên chỉ gật đầu thôi, bà nhìn cô cười và ăn cơm. Xuyên suốt bữa cơm, cô có vài vấn đề muốn nói ra với mẹ nhưng lại không dám nói vì thế mà chỉ cặm cùi ăn mà thôi.

Ngày thứ 7 cũng đã đến, cô nằm dài trên giường lẩn qua lẩn lại với những suy nghĩ trong đầu mình “mình có nên ra đón anh ấy không? Mình không thể ra đón anh ấy với bộ dạng tệ hại như vậy được. Vì anh ấy mà mình đã cắt mái tóc dài mượt, liệu anh Tường có giận mình không? V... V” hàng tá suy nghĩ nổi nhau xuất hiện trong đầu của cô. Cô quyết định không nằm dài trên giường mà thay vào đó sẽ lựa quần áo để

chiều nay ra sân bay đón người yêu về nước. Loay hoay lựa đồ nên cô quên lém luôn rằng trưa nay phải chở mẹ đi qua nhà ngoại cho đến khi mẹ cô đứng trước cửa phòng và gõ bảo:

- Chà xem kìa, hôm nay người yêu về nước nên sáng giờ phải loay hoay lựa chọn quần áo mà quên mất cả việc ăn sáng cũng như việc chở mẹ qua ngoại luôn kìa.

Đóa Lệ giật mình quay sang nhìn và hỏi ý kiến mẹ mình:

- Mẹ thấy bộ nào hợp với mái tóc này?

Bà đi tới chỗ cô đang đứng, nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt mái tóc ngắn của con gái thầm thở dài sau đó trả lời với giọng điệu vui vẻ như hằng ngày:

- Con mặc bộ này, chắc chắn Kỳ Tường nó sẽ thích đấy. Nào mặc thử chúng trong khi mẹ gọi điện cho nhà ngoại nhé, lát sau mẹ sẽ nhận xét cho con. Yêu con.

Nói dứt câu bà quay lưng bước ra phòng con gái rồi lấy tay lau nước mắt mới vừa chảy ra. Bà cảm thấy đau lòng cho con gái dù con bé ngày qua chưa hề tâm sự với mình về mọi chuyện xảy ra từ khi mình đi chơi về cho tới bây giờ, cái ngày mà bà đi chơi về thì đã thấy mái tóc dài thướt tha ngày nào của con gái nay đã thành mái tóc ngắn ngang vai mất rồi, bà biết thừa rằng “một khi con gái họ chấp nhận cắt đi mái tóc dài của mình cũng có nghĩa là khi đó họ đã có quá nhiều chuyện đau buồn vướng bận khiến cho họ mệt mỏi, buồn phiền”. Chỉ cần nghĩ đến thế thôi tim bà lại quặn đau, nhưng bà đã hứa với chồng của mình và với bản thân rằng “bà sẽ luôn ở bên cạnh và yêu thương, bảo vệ con gái của mình bằng mọi giá vì bà đã từng phạm phải sai lầm một lần trong quá khứ rồi thế nên lần này bà sẽ không tái phạm nữa”.

Đóa Lệ mặc thử bộ mà mẹ đã lựa cho mình và đứng trước gương ngắm nhìn mình thật lâu. Bộ này được bố cô mua tặng cho cô nhân dịp ông đi Mỹ công tác, lúc đấy cô mặc bộ này với mái tóc dài thướt tha cùng với tâm trạng vui vẻ hồn nhiên và hạnh phúc, nhưng kể từ đó cho tới ngày bố cô qua đời cũng đã lâu rồi cô không mặc lại chúng. Hôm nay mặc lại chúng và đứng trước gương bây giờ là một cô gái tóc ngắn ngang vai cùng với khuôn mặt cười nhạt nhẽo xen lẫn một nỗi buồn. Cô đứng nhìn mình trong gương thật lâu thì thấy mẹ của mình cũng đang đứng đằng sau nhìn mình với ánh mắt thoáng buồn nhưng trên môi bà vẫn cười tươi gật đầu với mình và Tiểu Lệ cũng cười thật tươi với mẹ mình.

Thế là cũng tới giờ ra sân bay đón người yêu, Đóa Lệ tới sân bay và ngồi chờ người yêu với tâm trạng vô cùng khó tả. Trong cô giờ đây nửa nghĩ rằng khi thấy anh rồi cô sẽ chạy nhào tới ôm anh và khóc thật lớn, một nửa suy nghĩ khác thì cô sẽ lạnh nhạt giận hờn anh để anh chủ động xin lỗi làm lành với mình. Mãi suy nghĩ mà quên đi ý xem anh đã ra chưa, cho đến khi chuông điện thoại reo lên cô vội bắt máy:

- Vui lòng cô ngược mặt lên đến nhận mặt người yêu ạ.

Tiểu Lệ ngẩng mặt lên thấy anh đứng trước mặt mình và cười thật tươi. Thế là mọi suy nghĩ vớ vẩn ban đầu đã tan biến mất, cô liền bật người đứng dậy ôm chầm lấy mà miệng không ngừng trách móc:

- Anh tệ lắm anh biết không? Bắt em phải chịu đựng một mình nhiều thứ mà không có anh. Anh tệ lắm đó Kỳ Tường à. Em ghét anh nhiều bao nhiêu thì lại yêu anh nhiều hơn bấy nhiêu. Hic hic...

Kỳ Tường buông tay giữ vali ra rồi nhắc bóng cô lên cao và cười đáp:

- Cuối cùng thì anh cũng được gặp lại em rồi cô người yêu không nhẽo của anh. Anh biết anh tệ lắm, anh sai rồi. Anh yêu em

75. Chương 22 : Bên Nhau

Mọi người cuối cùng cũng đã về tới nhà của Đóa Lệ, cô và mẹ với lulu đi vào nhà trước còn hai người thanh niên kia thì đem đồ vào nhà sau. Sau một hồi dọn dẹp mọi thứ thì mẹ của Đóa Lệ gọi cô lại và bảo :

-Tối nay con có muốn đi đâu với người yêu không? Mẹ cho phép con đi đó con gái. Con cũng đã lớn rồi nên phải tự lo và bảo vệ mình nhé.

Tiểu Lệ mặt đỏ lấy tay lên gãi đầu nhìn mẹ e dè trả lời :

-Thôi, tối nay mẹ cho hai người đó ngủ ở nhà mình nhé. Con giờ lại muốn ở nhà với mẹ cơ.

-Ừm vậy cũng được. Con mau ra hỏi ý kiến hai cậu bạn của mình xem như thế nào.

Cô gật đầu và chạy lên nhà trước hỏi hai người thanh niên đang ngồi nghỉ trên ghế :

-Tối nay ngủ lại nhà em nhé được không hai người ?

Cả hai đều ngẩng mặt lên nhìn chằm chằm cô sau đó đồng thanh đáp :

-Được hết. Bọn anh không ngại đâu. Hề hề.

Buổi tối đó, Kỳ Tường và Khắc Lạc ngủ chung một phòng còn cô thì sang phòng ngủ chung với mẹ. Kỳ Tường thầm thở dài thất vọng, anh cứ nghĩ mình sẽ được ngủ chung với người yêu của mình nhưng ai dè lại phải ngủ chung với thằng Bèu kia. Anh mặt mày buồn hiu bước lên cầu thang thì mẹ của người yêu mình đang bước xuống, bà khẽ ho lên tiếng nói :

-Có phải người trẻ tuổi này đang có ý định là ngủ chung với con gái cưng của bác đúng không? Cháu cứ qua phòng nó ngủ đi, Khắc Lạc sẽ qua ngủ với bác. Giờ thì mặt mày vui vẻ lên coi nào. – dứt câu nói bà cười với giọng điệu vô cùng hắc ý rồi bước xuống cầu thang.

Anh mừng rỡ gật đầu sau đó bước vội tới phòng của Đóa Lệ và chuẩn bị đẩy cửa vào thì cùng lúc Khắc Lạc mở cửa ra trên tay thì ôm mền + gối + cục sạc pin bước ra ngoài, cả hai người nhìn nhau bật cười đắc trí và nháy mắt với nhau sau đó thì hai người đi vào hai phòng khác nhau. Kỳ Tường đi vào phòng rồi nhẹ nhàng đóng cửa và tắt đèn sau đó thì nhẹ nhẹ đi tới giường nằm xuống và đắp chăn trốn mình trong đó. Đóa Lệ bước ra từ trong nhà tắm thấy phòng mình tối thiu bèn lên tiếng :

-Khắc Lạc và Kỳ Tường hai anh à lớn rồi đừng chơi như vậy. Mở đèn lên đi để em lấy gối qua phòng mẹ em ngủ nữa. Hôm nay em mệt lắm không giỡn với anh và anh Tường đâu.

Dứt câu nói vẫn không nghe hồi âm của hai người đó, cô bắt đầu có cảm giác sợ sệt lẫn khó chịu nên chạy nhanh đến giường ngồi kế bên cây đèn ngủ rồi mở đèn lên thì thấy trên giường có người đang nằm sẵn ở đó. Cô giật thót người la lên thì anh tung chăn ra và kéo cô xuống giường khẽ âu yếm nói :

-Em sợ bóng tối hay sợ một mình trong bóng tối? Anh ở đây rồi em đừng sợ. Anh đã được bác gái đồng ý cho ngủ với em rồi nên giờ là giây phút chúng ta dành cho nhau. – anh vừa nói vừa hôn lên trán cô và từ từ dịch chuyển xuống cổ, cánh tay thì đang mân mê khắp cơ thể của cô.

Tiểu Lệ thì ngại ngùng đỏ mặt, cô thở gấp e dè đáp :

-A...anh...à...anh chưa tắm mà...

Kỳ Tường dừng lên ở ngực của cô sau đó kéo cô cùng đứng dậy và sau đó bế cô đi vào nhà tắm. Bước vào nhà tắm rồi anh bấm khóa cửa lại, sau đó từ từ cởi quần áo của mình xuống và nhẹ nhàng từ tốn cởi áo ngủ của cô xuống đất. Tiểu Lệ tay giữ áo ngủ mình lại và e ngại nói :

-Anh...em tắm rồi...anh à..a...n..h..

Anh bắt đầu mơn trớn hôn lên đôi môi đang cong của cô, tay vẫn nhẹ nhàng tụt áo ngủ của người yêu mình xuống sau đó bế cô vào bồn tắm chung với mình. Anh quả nhiên không thể cưỡng lại nổi cơn ham muốn tình dục của mình nữa rồi, kéo ngã cô vào lòng mình và tay anh bắt đầu sờ loạn khắp người cô, môi anh vẫn đang giữ chặt lấy đôi môi đang thở gấp vì ngại ngùng của cô. Anh với tay vặn vòi sen, làn da trắng của cô càng hấp dẫn anh hơn khi những giọt nước đang lăn dài từ trên xuống, cái cảm giác này thân thuộc làm sao như cái ngày đầu tiên anh và cô tắm chung với nhau. Dù chỉ mới xa nhau 4 tháng thôi nhưng anh vẫn nhớ như in cái cảm giác thân thuộc này, cô cũng thế, từ sau ngày đầu bên anh đã lâu rồi họ đã không dành cho nhau những cử chỉ “ yêu ” này. Cô quay người lại vòng tay ra ôm lấy cổ anh và cười hạnh phúc, cô thì thầm bên vành tai của anh :

-Em yêu anh nhiều lắm. Em rất sợ mất anh vì thế đừng làm gì khiến cho em hiểu lầm nữa nhé. A...a..a..n..h...a..a...

Anh khẽ cắn lên vành tai của cô rồi cười hắc ý sau đó họ đã “ tắm ” cho nhau một cách hạnh phúc nhất bù cho 4 tháng xa nhau.

Lát sau anh bế cô lên giường, cùng nhau nằm xuống và nắm chặt lấy tay nhau không buông, Kỳ Tường nghiêng người sang đưa tay lên sờ khuôn mặt vẫn còn đỏ ửng của Đóa Lệ khẽ cười khúc khích bảo :

-Tối nay chúng ta sẽ ngủ ngon lắm đây vợ à. Chúng ta ngủ thôi. Yêu em.

-Anh bạo với hư nữa... – cô đưa tay lên cốc vào trán của anh

Kỳ Tường nắm lại bàn tay ấy và hôn cái chốc vào tay của cô rồi nói với giọng điệu đầy dâm dục lẫn nham nhở :

-À...ý em là hôm nay anh đã làm cho em “ sướng ” sau 4 tháng không bên nhau phải không? Thế thì giờ em có còn muốn được cảm giác nữa nữa không nè, vợ yêu của anh?? Muahaha

Tiểu Lệ lại đỏ mặt quay lưng lại với anh sau đó nhắm mắt ngủ không thèm trả lời câu hỏi ấy. Anh nằm sát lại gần cô và vòng tay quay ôm lấy cô sau đó cũng nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

76. Chương 37: Làm Lành 2

Kỳ Tường đặt Đóa Lệ xuống đất và nhẹ nhàng hôn lên trán của cô, anh đưa tay lên vuốt mái tóc ngắn cô sau đó mặt mày buồn hiu nói tiếp:

- Anh thật tệ... Anh xin lỗi em... Em đã phải một mình chịu đựng mọi thứ đến nỗi mái tóc dài ngày nào nay cũng đã thay đổi thành mái tóc ngắn, khuôn mặt cười tươi ngày nào giờ đây đã ẩn hiện lên ít nhiều nỗi phiền muộn. Chỉ sau 4 tháng mà em đã phải thiệt thòi nhiều thứ rồi đã thế anh còn không bên cạnh. Anh tệ hại lắm phải không Đóa Lệ? – Anh vừa nói vừa ôm chặt lấy cô vào lòng, lúc này đây anh đang rất là giận bản thân mình, đã bắt cô một mình chịu đựng mọi thứ khi bố của cô vừa mới qua đời cách đây không lâu, đã thế còn làm cho cô phải hiểu lầm mình. Nước mắt anh lại rơi ra rồi, Kỳ Tường đưa tay lên quẹt nước mắt của mình thì Đóa Lệ ngược mặt lên nhìn anh nghẹn ngào nói:

- Em... Em không sao cả. Chả qua vì trời nóng quá nên em cắt tóc cho mát thôi, anh đừng suy nghĩ nhiều. À phải rồi, chúng ta phải nhanh chóng về nhà em để dùng cơm tối với mẹ em nữa.

Kỳ Tường ngược mặt xuống hôn lên đôi môi của người yêu mới vừa nói dứt lời, anh nhớ cô lắm, nhớ đôi môi căng mọng này, nhớ cả hơi thở lẫn mùi nước hoa cô hay xài và nhớ vô cùng cái giọng nói của Đóa Lệ. Anh trấn an mình bằng nụ cười thật tươi rồi đưa tay nắm chặt lấy tay của Tiểu Lệ và cùng nhau rời sân bay.

Về tới nhà Đóa Lệ, anh bước xuống xe nhìn ngắm ngôi nhà và mọi thứ xung quanh thật lâu, chỉ mới đi hai tháng xa nước mà sao mọi thứ xung quanh lại ảm đạm giống như đang có thứ gì đó u buồn bao trùm lấy nơi đây hay đây chỉ là do anh tưởng tượng mà. Trong lúc Kỳ Tường đang ngắm nhìn mọi thứ thì mẹ của Đóa Lệ mở cửa ra vui cười nói:

- Xem ai mới về nước sau bốn tháng du học kìa. Còn không mau vào nhà nghỉ ngơi và dùng cơm nữa sao mà đứng ngắm người nhìn ngắm xung quanh vậy thẳng thóc Kỳ Tường này.

Đóa Lệ bước tới bên cạnh anh khẽ kéo tay áo người yêu của mình sau đó dắt xe vào nhà và quay lại bảo anh:

- Không vào thì ở ngoài đây ngắm trời mây thay ăn cơm chiều nhé người yêu. Em đếm tới ba mà không vào thì nhịn đói nhé. Một... Hai...

Kỳ Tường bỗng trở về trạng thái ban đầu sau đó anh nhanh chóng chạy nhanh tới chỗ Đóa Lệ đang đứng, vừa chạy tới chỗ cô thì quay sang nhìn cười hì hì với cô người yêu và cúi người xuống hôn cái chốc vào má

rồi ung dung bước vào nhà. Đóa Lệ đỏ mặt bước vào sau. Chú cún cưng của Đóa Lệ vừa thấy Kỳ Tường đi vào trong phòng khách và ngồi xuống thì chú ta đã lao nhào tới liếm mừng và quẫy đuôi tới tấp. Đóa Lệ thấy cảnh tượng người yêu của mình bị chú cún liếm tới tấp liền chụp hình lại rồi sau đó bay nhào tới và bấm quay phim, cô nói với giọng châm chọc:

- Vừa mới về là bắt được cảnh ngoại tình rồi. Em nên làm sao với cặp đôi đang ngoại tình trước mặt đây mọi người? Em khổ quá mà ahuhu...

Vì bị cô người yêu của mình quay phim cận mặt mình khi bị chú cún liếm tới tấp nên anh lấy tay che mặt lại và mếu máo nói:

- Con sen bê đê này ai cho mày dám “hun” tao khi có mặt người yêu của tao ở đây cơ chứ hả. Mọi người thấy đấy nó tự chủ động. Chứ em vô tội tại con sen này nó bị gay nên mỗi lần thấy trai đến là sáp sáp tới..., em không mê con sen này đâu. Em chỉ yêu chủ của con sen này thôi. Huhu, tại sao cho tui đẹp giờ bị con sen này nó “hun” tới tấp vậy nè. – một tay thì che mặt, một thì cố đẩy chú cún ra.

Sau một hồi đùa giỡn nhăn nhít với nhau thì cả ba đều đói rồi người nằm dài dưới sàn nhà nghỉ mệt, mẹ của Tiểu Lệ từ nhà dưới đi lên nhà trên vừa đi bà vừa lắc đầu ôm bụng cười ha hả bảo:

- Ba đứa đói bụng chưa? Hay là đợi bà già này đem cơm lên đến tận nơi? Xuống ăn cơm nào

Kỳ Tường, Đóa Lệ liền ngồi dậy nhìn nhau cười típ mắt sau đó chạy vào xuống bếp, còn chú cún thì chạy theo sau. Cả bốn người (ý đâu 3 người 1 chú cún) đều đã có mặt dưới bếp và đang cùng nhau dùng cơm chiều. Mẹ Đóa Lệ vừa ăn vừa quan sát người yêu của con bé gấp đồ ăn cho nó và cười nói vui vẻ, bà cười hài lòng nhưng vẫn giả vờ than thở với Kỳ Tường:

- Cháu thấy đấy chỉ mới xa bốn tháng trời thôi mà con bé Lệ nó gầy đi da thì xanh xao nhợt nhạt đi nhiều. Bác kêu nó ăn cho mập lên mà vẫn không chịu, đã thế cứ đòi ốm xuống để thi hoa khôi gì đó cho trường nhằm gây quỹ giúp trẻ em cơ nhỡ. Giờ cháu về đây chơi thì giúp bác chăm sóc nó mập mập lên như hồi cháu với con bé quen nhau nhé. Có cháu bên Tiểu Lệ thì bác yên tâm hơn Khắc Lạc nhiều... Hềy...

Tiểu Lệ đỏ ửng mặt ngại ngùng nói:

- Mẹ này..., kì quá à người ta đòi ốm thi hoa khôi gì đâu chứ. Mẹ đừng nói như vậy chứ, con lớn rồi mà.

Kỳ Tường quay qua Đóa Lệ cười tủm tỉm còn tay thì không ngừng nghỉ gấp đồ ăn đầy chén cho cô và trả lời:

- Bác gái cứ yên tâm, chả ai chăm người yêu của con bằng con đâu. Con sẽ chăm cho em ấy mập mập hồng hào hơn xưa. Bác gái cũng ăn nhiều vào cho tốt ạ. – nói xong anh liền gấp đồ ăn cho mẹ cô sau đó ăn nốt chén của mình.

Vậy là bữa cơm chiều cũng đã xong, hai người trẻ ở dưới dọn dẹp còn người lớn và chú cún thì đã ra ngoài công viên dạo hóng gió. Tiểu Lệ đang đứng rửa chén thì bất chợt anh người yêu ôm lấy eo từ đằng sau và đặt cằm lên đầu của mình dịu dàng nói:

- Vợ à, cơm hôm nay ngon lắm. Giờ bụng của anh no căng luôn rồi, em có cảm nhận được bụng anh đang to lên dần không? Quả thật không gì hạnh phúc bằng ăn cơm cùng với người yêu sau đó được ôm cô ấy từ đằng sau khi cô ấy đang rửa chén. Anh yêu em nhiều lắm vợ à.

Cô không ngừng đỏ mặt vì hạnh phúc lẫn ngại ngùng bởi lời nói đầy ngọt ngào sau mấy tháng xa nhau từ anh đã thốt ra. Tiểu Lệ cười khúc khích và khẽ lên tiếng châm chọc:

- Ủa chứ không phải có người hồi chiều tính ở ngoài đường nhìn ngắm mọi thứ xung quanh thay vì vào nhà của tui để dùng cơm chiều sao? Giờ còn bày đặt nói mấy câu sến súa với tui chi vậy cà.

Anh khẽ cười sau đó đưa tay lên vuốt tóc cô và dịu dàng nói:

- Em có biết là anh nhớ em nhiều như thế nào không? Anh thật sự rất nhớ mùi hương của em, giờ đây em đã và đang đứng trọn trong vòng tay của anh rồi anh chỉ muốn đó là...

- Ờ hèm... Đề nghị hai người trẻ tuổi nghiêm túc lại, người lớn tuổi cô đơn đã về rồi. – Mẹ của Đóa Lệ đang đứng mở tủ lạnh liền lên tiếng nhằm chọc hai đứa nhỏ, rồi bà cười đắc trí nói tiếp:

- Ta không nghe ta không thấy gì cả. Hai đứa cứ tiếp tục cuộc nói chuyện đi nhé.

Kỳ Tường ngượng đỏ mặt buông tay ra và đi tới bàn kéo ghế ngồi xuống, Tiểu Lệ thì lau sạch chỗ rửa chén mà miệng thì cứ cười thích thú. Cô đi lại chỗ anh đang ngồi và vòng tay ôm lấy cổ của anh khẽ hôn lên gò má và nhẹ nhàng nói:

- Anh còn nhiều tội lắm nên đừng nghĩ ôm em và nói mấy câu đầy thì em bỏ qua cho anh đâu nhé. Giờ thì anh nên về nhà nghỉ ngơi đi rồi ngày mai em sẽ xử tội anh sau. – nói xong cô buông tay ra chưa gì anh đã nhanh nắm giữ tay cô rồi sau đó kéo mạnh khiến Tiểu Lệ ngã người vào lòng mình, sau đó anh cười đầy nham nhở nói:

- Liệu em sẽ ở cùng anh đêm được không?

Anh vừa nói dứt câu thì đã đặt nụ hôn lên bờ môi đang chuẩn bị hồi đáp của Đóa Lệ, hai người trao cho nhau nụ hôn và lại một lần nữa mẹ cô lại xuống phá tan không khí lãng mạn của họ. Đóa Lệ ngượng ngừng chạy lên nhà trên ngồi nựng chú cún, còn mẹ của mình với anh người yêu thì đang trò chuyện với nhau ở nhà dưới.

Bà đi tới kéo ghế ngồi kế bên Kỳ Tường rồi khẽ thở dài cất giọng nói đầy u buồn:

- Từ ngày ông nhà mất, con bé đã trải qua nhiều chuyện mà đáng lí ra người chịu đựng những chuyện đó là bác mới phải. Con bé Lệ này nó ngốc lắm, buồn hay đau khổ gì cũng toàn tự ôm lấy một mình mà chịu đựng thôi, cháu là người yêu của nó thì lại càng phải chú tâm để ý hơn về đặc điểm này của nó. Mong rằng cháu sẽ yêu thương và quý trọng cũng như thật lòng với nó nhé Tường. À phải rồi, cách đây không lâu bác có đi Nhật chơi nên có mua 3 con Daruma cho ba đứa, một con màu hồng dành cho Đóa Lệ và một con màu đỏ thì dành cho Khắc Lạc giờ thì chỉ còn duy nhất con màu vàng với ý nghĩa là phát tài phát đạt làm gì cũng sẽ đều gặt hái được thành công thì dành cho cháu đó Kỳ Tường. Chắc bác không phải giải thích tại sao con lật đật này lại không được tô điểm mắt thì cháu cũng sẽ tự hiểu rồi nhỉ? – nói xong bà đi tới tủ kính và mở ra lấy con Daruma màu vàng đưa cho anh sau đó nhìn anh cười mỉm

Kỳ Tường đưa hai tay đón nhận và cúi đầu cảm ơn, anh nâng niu con lật đật trên tay mình và nhìn ngắm thật lâu sau đó mới đưa ra câu trả lời:

- Dạ theo như cháu suy đoán thì người thợ làm ra chúng sẽ không tô điểm cho mắt của con lật đật này bởi vì họ muốn người sở hữu chúng khi mua sẽ tự mình vẽ lên nhằm tạo thêm sự màu nhiệm cũng như niềm tin vào bản thân mình hơn có phải thế không bác gái?

Bà nghe xong thấy rất hài lòng với câu trả lời của anh, đi lại vỗ vai anh và ôn tồn bảo:

- Tối nay có phải muốn được tâm tình với Đóa Lệ đúng không? Thế thì dành đó để sáng mai hãy nói nhé, giờ thì bác không thể cho con bé đi đâu xa nhà được mong cháu hiểu.

Kỳ Tường ngó người ra một hồi sau đó đưa tay lên gãi đầu cười trừ, quả nhiên không có gì mà có thể qua tai mắt của người lớn cả nên anh đành ngậm ngùi ngoan ngoãn nghe theo. Anh gật đầu và sau đó cùng với mẹ của cô đi lên nhà trên, chuẩn bị lấy điện thoại ra gọi cho Khắc Lạc thì anh đã nghe tiếng của thằng bạn mình đang chỉ chóc bên ngoài cổng rồi. Đóa Lệ và anh cùng nhau ra mở cửa cho Khắc Lạc thì bị châm chọc:

- Chà chà xem ra hai người tính đầu độc mắt của kẻ độc thân lâu năm ta đây sao hả? Có thằng bạn thân từ nhỏ mà giờ khi về nước chơi cũng không báo mình gì cả mà chỉ một mạch tới hân nhà người yêu của nó... Đã thế giờ còn nắm tay nắm chân tình tứ ra mở cửa đón thằng bạn già cô đơn này nữa

77. Chương 23 : Cơn Ác Mộng

“- Bố ơi bố ... chờ con với... bố Tô Diệp ơi chờ con đi với...”– người con gái chạy theo bóng dáng của người đàn ông đang đi trước mình, cô vừa chạy theo vừa cố gọi to để người đàn ông đó đứng lại đợi mình.

Cuối cùng người đàn ông ấy đứng khựng quay người lại nhìn cô cười tươi vẫy tay chào nói :

-Tô Đóa Lệ con gái của bố, bố đi mua nguyên liệu làm bánh gato cho mẹ con, ngoan nào hãy ở nhà với mẹ đi. Lát nữa bố về sau. Yêu con gái cưng của bố. – nói dứt câu người đàn ông lại cất bước đi tiếp trên con đường dài tối tăm phía trước kia.

“ Éc rầm...” cô bỗng nghe thấy tiếng tông xe, tim cô bỗng nhiên đập nhanh hơn nữa đôi chân thì đang cố chạy nhanh bằng qua bên kia đường để xem chuyện gì mới xảy ra. Trước mắt cô giờ đây là cảnh hiện tượng vô cùng khủng khiếp đó là chiếc xe máy cùng với người đàn ông đang ngồi trên xe đã bị chiếc xe hơi kia tông mạnh và cán ngang qua chạy đi mất. Đóa Lệ đứng yên bất động giữa vòng vây của mọi người xung quanh đang đứng, khóe mắt cay một giọt rồi hai giọt và rồi nước mắt rơi nhiều hơn thế nữa, cô ngồi quy bên người đàn ông đang nằm trong vũng máu mẹ đó thét gào thảm thiết :

-Bố ...bố ơi... mở mắt đi chứ...đừng làm con sợ mà...bố ơi...mở mắt nhìn con đi, rồi chúng ta cùng nhau đi mua nguyên liệu làm bánh gato cho mẹ nữa bố Tô Diệp của con à...con xin bố đấy..Bố à...chẳng phải bố nói là sẽ về sớm với hai mẹ con sao ...Bố...hức hức...a...huhu...bố có nghe con nói không..a.. – cô ôm chặt lấy bố mình vào trong lòng, nước mắt nước mũi chảy ròng, cô ngược mắt nhìn mọi người xung quanh liên khóc gào kêu mọi người gọi xe cứu thương đến.

Một người trong số đó bấm gọi xe cứu thương rồi đi bỏ đi. Lát sau xe cứu thương đã tới, họ đưa ông lên xe cấp cứu và chạy đi mất. Đóa Lệ ngồi bất động ở yên đó chỉ biết khóc thét thật to.

Kỳ Tường đang say ngủ thì nghe tiếng kêu lớn cùng với tiếng khóc nức nở của cô người yêu đang nằm bên cạnh mình, anh lập tức quay người sang và kéo cô ôm vào lòng mình rồi dịu dàng hôn lên đôi mắt đang rơi lệ ấy và ân cần nói :

-Đóa Lệ em yêu của anh ngoan nào. Có anh ở đây rồi. Nào nín đi, thoát ra khỏi cơn ác mộng đó và hãy ôm lấy anh mà ngủ đi nào. Anh yêu em.

Người Tiểu Lệ bấy giờ đầm đìa mồ hôi lẫn nước mắt, cô mở to mắt ngược đầu lên nhìn anh với đôi mắt ướt đầm đỏ ngầu, dụi đầu vào lồng ngực của anh sau đó thúc thít nghẹn ngào nói :

-Em đã nằm mơ thấy bố của em, và em đã chứng kiến thấy cảnh bố bị xe hơi tông...em...hức...hic...em đã chạy tới bên ông và lay ông dậy nhưng mà anh à...ô..n..g... đã không chịu tỉnh dậy nhìn em nữa...ahuhu... – vừa nói trong sự nghẹn ngào vừa cố nhớ lại cảnh tượng kinh khủng trong cơn ác mộng đó thì nước mắt lại một lần nữa chảy ra, cô vòng tay ôm chặt lấy anh và vùi đầu mình trong lồng ngực của Kỳ Tường khóc nức nở.

Anh vô cùng đau xót khi thấy cô gái mà mình yêu đang khóc nức nở vì đã mơ thấy cảnh tượng bố mình bị xe tông. Anh chỉ biết ôm thật chặt lấy cô để cô ấy nằm trong vòng tay của mình và sau đó khẽ hôn lên đỉnh đầu của người yêu mình rồi xoa đầu cho Tiểu Lệ an tâm mà chìm vào lại giấc ngủ. Cuối cùng thì cô cũng đã chìm vào giấc ngủ một cách ngon cho tới sáng hôm sau, khi cô đang nằm ngủ thì có cảm giác như đang có ai mân mê khắp cơ thể mình vậy nên liền mở mắt lên nhìn xem ai thì thấy tay người yêu mình đang sờ soạn trên người mình. Tiểu Lệ nheo mắt khẽ cười ra tiếng sau đó đưa tay xuống nắm lấy tay anh và đưa lên trên giữ im lặng, lên giọng nghiêm túc :

-Anh hư quá à, em đang ngủ mà bị anh phá mất tiêu bởi hành động gọi tình này của anh. Anh dậy mà không gọi em dậy chung để em đi chợ nấu đồ ăn sáng cho mọi người gì cả. Phạt anh trưa nay nhịn ăn.

Kỳ Tường nghiêng người sang làm bộ dạng vô tội với cô rồi sau đó hôn lên trán của cô và dịu dàng nói :

-Anh muốn được ngắm em trong lúc em ngủ say như thế này lâu thêm tí thế nên anh không muốn gọi em dậy. Về chuyện đi chợ nấu ăn thì em khỏi phải lo vì đã cu Bèo osin nhà anh lo rồi. Thôi nào, chả phải hành động gọi tình ấy làm cho em mỉm cười hạnh phúc sao vợ yêu. Đừng phạt anh mà.

Họ đón chào buổi sáng ngày mới bằng hành động “ yêu ”, trong lúc đang cao trào thì Khắc Lạc đứng ngoài cửa gõ liên hồi nói to :

-Dạ em mời hai người xuống ăn sáng ạ. Đừng để người lớn tuổi và người cô đơn này cùng với chú cún phải đói meo vì chờ đợi hai anh chị nữa.

78. Chương 38: Diệt Khẩu Phần 1

Cặp tình nhân nghe xong thì ôm bụng cười tí mắt, Kỳ Tường cười to rồi ghẹo Khắc Lạc:

- Vậy thì không mau mà đi kiếm người yêu đi, hay mày định ở vậy để ám tao? Nếu mày không chê thì tao thấy mày với Lulu nhà Đóa Lệ có vẻ hợp nhau đấy, phải không em yêu?

- Anh nhắc thì em mới để ý hihi, quả nhiên anh Bèo với lulu nhà em hợp thiệt đấy. Lulu nó thích con trai hơn con gái nữa, đặc biệt là trai đẹp như anh ấy. Hihihi – Đóa Lệ cũng châm chọc theo, cô vừa nhìn Lulu vừa nhìn Khắc Lạc cười đầy nham hiểm.

Khắc Lạc mặt nhăn nhó cầu nhàu mở miệng hờn trách:

- À thì ra mục đích hai người kêu thằng bạn già cô đơn này qua đây để chọc ghẹo vậy thôi sao? Thế thì lulu lên xe, anh sẽ đeo cương đi chơi. Hừ...

Cả hai cùng đồng thanh cười to sau đó nói:

- Thôi nào, mày dù có thích thú tới như vậy thì cũng đừng quá lộ liễu như thế Khắc Lạc à. Chọc mày này giờ làm tao mệt người và buồn ngủ quá. Đợi tao tí để vô lấy vali ra rồi chở tao về nhà nghỉ ngơi nào.

- Á à..., giờ lại lên giọng boss với tao luôn. Thằng này mày ngon lắm rồi, tối nay biết tay tao nha cu đừng trách tại sao đao kiếm vô tình.

Kỳ Tường đi vào lại trong nhà kéo vali, Đóa Lệ vẫn đứng ở cổng trò chuyện vui đùa với Khắc Lạc. Trong lúc đang trò chuyện vui vẻ thì bỗng nhiên có một tia sáng đỏ từ đâu đang chiếu thẳng vào mặt của cô rồi từ từ tia sáng ấy di chuyển xuống cổ của cô, Tiểu Lệ vô cùng sợ hãi đứng yên còn Khắc Lạc lập tức nhìn theo tia laze đỏ để xác định xem vị trí là ở đâu thì khi vừa quay lại để nhìn thì tia laze đỏ ấy đã biến mất, anh không khỏi lo lắng quay đầu lại đưa tay nắm lấy bàn tay của cô rồi nói với giọng đầy trấn an:

- Đóa Lệ, em không sao chứ? Nhìn anh nè, tia đó biến mất rồi em không phải sợ nữa. Đóa Lệ em hãy nhìn anh và bình tĩnh lại đi.

Sau khi nghe anh nói và nắm lấy tay của mình lay lay thì cô đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, bây giờ trong đầu cô không khỏi thắc mắc xen lẫn khó hiểu “vì sao tia laze đỏ lại chiếu thẳng vào mặt mình rồi sau đó nó đứng yên ở cổ của mình? Chắc chắn là có chuyện không hay rồi lát nữa phải báo cho A Bảo biết mới được” lát sau cô nhìn Khắc Lạc khẽ gạt đầu rồi đưa tay lên lau mồ hôi. Kỳ Tường từ trong bước ra chỗ cô đang đứng và ôm vào lòng khẽ hôn lên tóc thì thầm nói:

- Anh đã ở đây rồi, nên em được quyền yếu đuối và than thở với anh rồi đó em yêu của anh. Anh yêu em. Em ngủ ngon nhé.

Cô ôm chặt lấy anh như thể không muốn rời xa anh. Mếu máo giữ chặt áo của anh và nói:

- Em đã từng nghĩ rất nhiều rằng mình sẽ không còn yêu nhau nữa, rằng mình sẽ không được bên nhau nữa và trong lúc đấy em rất ghét anh nhưng cho đến khi gặp lại anh trong sân bay thì em chỉ muốn được anh ôm trọn vào lòng và âu yếm, yêu thương mà thôi. Em yêu anh. Anh về cẩn thận và ngủ ngon nhé. Yêu anh.
- cô ngước mặt lên và nhón chân lên trao nụ hôn lên môi anh.

Bọn họ đã không còn quan tâm để ý rằng có kẻ cô đơn đang đứng kế bên đợi với một tâm trạng buồn tủi, cho tới khi có tiếng khẽ ho khan vài cái thì mới chợt nhớ rằng có sự hiện diện của người cô đơn đó.

Kỳ Tường ngồi lên yên sau xe của cu Bèo sau đó vẫy tay chào tạm biệt cô người yêu của mình. Đi được một khoảng đường cách xa nhà Đóa Lệ rồi thì Khắc Lạc mới bắt đầu bắt chuyện với thằng bạn của mình:

- Mày có thấy em Lệ có nhiều điều thay đổi hơn trước kia không?

Kỳ Tường đang ngồi phía sau cùng với sự hạnh phúc bởi nụ hôn tạm biệt của cô người yêu nên không để ý tới Khắc Lạc đang hỏi chuyện với mình, biết thằng bạn đang hạnh phúc mơ mộng sau khi gặp lại người yêu nên anh đã cố tình thắng xe gấp khiến thằng bạn ngã nhào ôm lấy mình rồi sau đó đắc trí cười ha hả nói:

- Cho chừa nha con. Tao hỏi mà không thèm trả lời thì bị vậy là đáng đời. Ê thằng kia, này giờ nghe tao hỏi gì không đó.

Vì bị thằng bạn cố tình phá đi cảm giác hạnh phúc của mình và trạng thái bây giờ chả khác gì hai thằng gay, Kỳ Tường lèm bèm đáp:

- Mày ghen tới vậy luôn sao hả Bèo? Sorry, can you say that again (xin lỗi, bạn có thể nói lại chúng không?).

Khắc Lạc giả vờ ngu ngơ không hiểu tiếng anh nói:

- Dạ em không hiểu tiếng anh, làm ơn nói tiếng bình thường dùm cái. Yêu cầu anh đừng ôm em nữa được chứ.

Kỳ Tường vội buông tay ra khỏi eo thằng bạn sau đó hỏi chuyện:

- Có phải mày hỏi là tao có thấy Đóa Lệ có khác hơn trước đúng không? Ừ tao có cảm nhận được điều ấy, có vẻ như có vài chuyện không hay xảy ra và nó vẫn đang tiếp diễn thì phải. Tao nhìn thấy rõ vẻ lo sợ cũng như một nỗi buồn trên khuôn mặt của em ấy dù cho Tiểu Lệ vẫn luôn cười thật tươi.

Cu Bèo vừa chạy vừa gạt đầu đồng tình với câu trả lời của thằng ngồi sau, anh ngẫm nghĩ một hồi thật lâu rồi nói tiếp:

79. Chương 24 : Lời Hứa Hồi Đó

Kỳ Tường và Đóa Lệ nắm tay bước ra từ nhà tắm sau đó ra mở cửa phòng nhìn thằng bạn già cô đơn cười mỉm và cả 3 cùng nhau xuống lầu dùng bữa sáng với mọi người. Đóa Lệ sau khi ăn sáng xong thì được anh người yêu chở đi học. Trên đường đi đến trường thì anh đã hỏi cô vài câu hỏi :

-Có phải từ lúc anh đi du học đã có nhiều chuyện xảy ra với em lắm đúng không? Và hình như em đang bị ai đó cố tình ám hại phải không, Đóa Lệ?

Cô bỗng dưng giật mình trước câu hỏi của anh, bàn tay cô toát ra mồ hôi liên tục buông tay ra không ôm lấy anh nữa. Tiểu Lệ ngập ngừng trả lời :

-Đâu có gì đâu, anh hôm nay đa nghi quá rồi hì hì. Mọi chuyện đều ổn cả, ý tới trường rồi thôi em xuống đi học đây.

Kỳ Tường đủ tinh tế để cảm nhận được sự tránh né câu hỏi từ cô, anh liền gạt chống xe và nắm tay cô kéo về mình sau đó ôm chặt lấy người yêu và khẽ hôn lên trán của cô mới chịu buông ra và nói :

-Em có làm gì thì anh cũng đều biết được hết đấy. Nên đừng cố nghĩ biện pháp che giấu với anh biết chưa. Giờ thì đi học ngoan nhé. Thương em.

Đóa Lệ đỏ mặt chạy thẳng vào cổng trường sau đó quay lại vẫy tay chào anh yêu của mình, đang đi được một đoạn thì chàng gây sự với cô hôm bữa đi ra chặn ngang trước mặt mình và giọng châm biếm :

-Chà xem ra cô em cũng đắt giá nhỉ? Vừa mới nghỉ mấy ngày thôi mà đã thay người yêu mới rồi sao. – hần bước lại gần Tiểu Lệ cười gian xảo.

Đóa Lệ ngược mặt lên nhìn hắn và đáp trả bằng nụ cười nhếch môi sau đó thì bước chân sang hướng khác để đi, vì bị cười nhếch môi nên Quốc Trình không cam lòng cho nên đã quyết định chạy rượt theo phía cô, vừa chạy theo đằng sau vừa nói to :

-Này, cái tên hôm bữa đánh anh đây là ai ? Còn thằng hôm nay nữa là ai của cô em vậy?

Cô không thèm quay đầu lại nhìn Quốc Trình mà chỉ đứng khựng lại trả lời một cách lạnh lùng :

-Anh là gì mà tôi phải trả lời câu hỏi ấy chứ? Anh đừng nghĩ cách này là sẽ tán tỉnh được tôi. Tôi đã có người yêu rồi. Giờ thì mau anh đừng làm phiền tôi nữa.

Nói xong cô cất bước đi tiếp tới lớp học. Quốc Trình thì đứng yên như bị ai đó tạt hồ khiến chân anh không nhúc nhích được sau khi nghe câu trả lời của Đóa Lệ xong anh liền bật cười một mình đứng giữa sân khi

nhớ lại câu hỏi ngớ ngẩn của mình ban nãy. “ Anh là gì mà lại có quyền hỏi câu hỏi ấy chứ. Cô nói đúng mà. Ha ha ha ” anh lắc đầu rồi bước đi vào lớp học của mình.

Giờ giải lao Đóa Lệ cùng Hạnh Linh đi xuống căn-tin mua đồ ăn vặt, cả hai vừa đi vừa cười đùa vui vẻ thì bỗng dưng tên Quốc Trình từ đâu đi thẳng về phía Đóa Lệ rồi ôm chầm lấy cô sau đó bất ngờ hôn cô sau đó lớn giọng khẳng định :

-Từ giờ tôi sẽ chính thức theo đuổi em Tô Đóa Lệ. Dù cho em đã có người yêu hay bao nhiêu người theo đuổi em thì tôi cũng sẽ không bỏ cuộc đâu. Hãy chờ đó, em cũng sẽ thuộc về riêng tôi mà thôi.

Cô đẩy mạnh anh ra khỏi người mình rồi đi lại tát 2 cái vào mặt anh và bực bội nói :

Đồ điên. Có chết tôi cũng không chấp nhận anh. Và anh cũng đừng hòng chen chân vào phá cuộc tình của tôi, Quốc Trình à. Anh bị điên rồi. Thật là ghê tởm cái nụ hôn ấy.

80. Chương 39: Diệt Khẩu Phần 1 (2)

- Hồi nãy trong lúc mày đi vào trong nhà lấy vali thì tao với em Lệ đang đứng nói chuyện thì có một tia laze màu đỏ chiếu thẳng vào mặt của em ấy sau đó tia laze đó dịch chuyển xuống cổ và ở yên vị trí nó thật lâu cho đến khi tao quay lại để xác định vị trí thì nó đã biến mất rồi. Tao cảm thấy có gì đó vô cùng khó hiểu ở đây.

Nghe thằng bạn nói tới đó trong lòng anh không khỏi lo lắng bồn chồn có chút hoài nghi vì không hiểu sao chỉ sau 4 tháng xa nhau mà lại có nhiều chuyện lạ lẫm xảy ra với người yêu mình như vậy, Kỳ Tường im lặng suy nghĩ về vấn đề đó mà vẫn không tìm ra lí do vì sao. Anh đổ người về phía trước trả lời với giọng suy tư:

- Tao cũng chả hiểu vì sao nữa mày à, có gì tao sẽ hỏi em ấy xem đã có chuyện gì xảy ra mới được. Từ lúc xa nhau chỉ mới 4 tháng thôi mà đủ thứ chuyện rồi làm sao tao yên tâm để xa cô ấy khi hết kỳ nghỉ ngơi này đây? Mày luôn bên cạnh Tiểu Lệ thì mày có thấy gì khác lạ hay khả nghi không hả Bèo?

Dừng lại trước cửa nhà của mình, anh tắt máy bước xuống xe và đặt vali xuống rồi bấm chuông cửa và sau đó đáp:

- Có lần tao đang ngồi trong tiệm mì nhà của em ấy thì có thấy một anh chàng mặc quân phục đứng trước gọi Tiểu Lệ ra nói chuyện gì đó, ban đầu nhìn mặt em Lệ đầy trầm tư có chút gì đó đầy hồi hộp lo lắng nhưng lát sau khi gặp anh chàng cảnh sát đó xong thì lại tươi vui như bình thường. Tao cũng thấy lạ nhưng không dám hỏi.

Kỳ Tường nghe xong vội phóng xuống xe với khuôn mặt không khỏi buồn bã khẽ thở dài nói:

- Người con trai mặc đồ cảnh sát sao? Tao chưa nghe cô ấy nhắc đến người này bao giờ... Có khi nào...

- A... Em chào anh Kỳ, anh mới về nước chơi hử? Mời anh vô nhà em chơi. – cô em gái của Khắc Lạc nhanh nhẩu vui vẻ chào hỏi Kỳ Tường.

Vì có em gái của thằng bạn ở đây nên khuôn mặt buồn bã của anh đã biến đổi sang khuôn mặt gượng cười chào hỏi lại. Anh cùng cô bé bước vào nhà trong và kéo vali theo sau. Khi vào trong thì anh ngồi xuống ghế và kéo vali mình ra để lấy kẹo cho cô bé em gái ấy, em gái của Khắc Lạc nhận lấy và cười toe tét rồi sau đó chạy vọt lên phòng của mình. Khắc Lạc bước vào sau rồi ngồi xuống ghế đối diện thằng bạn mình nhìn nó và nói:

- Thằng khùng, đừng suy nghĩ lung tung. Điều quan trọng bây giờ mày phải tìm hiểu vì sao lại có tia laze đó và tại sao nó lại chiếu vào người của Đóa Lệ người yêu của mình biết chưa. Còn anh chàng mặc quân y đó chỉ là con trai của bạn thân bố của em ấy thôi.

Kỳ Tường uống xong ly nước và gạt đầu tán thành với lời nói của thằng bạn mình. Lời nói đó cũng đã phần nào phá tan đi bao suy nghĩ vẩn vơ không hay về người yêu của anh. Anh đứng dậy vươn vai rồi mạnh mẽ tự tin nói:

- Mày nói đúng. Vì giờ cho tới ngày tao đi còn lâu mà, tao sẽ không để cô ấy một mình chịu đựng mọi thứ nữa. Tao sẽ bảo vệ và tìm hiểu ngọn ngành mọi chuyện đã xảy ra với em yêu của tao. Giờ thì cầm phiên mày đem vali lên phòng mày sau dùm tao nhé. Vừa nói xong anh đã phóng mắt xác lên phòng của Khắc Lạc mặc cho thằng bạn ngồi đực mặt ra nhìn mình. Khắc Lạc miệng thì lầu bầu chữ rửa ra ngoài khóa cửa hẳn hoi rồi bước vô nhà tay kéo vali đi lên lầu, anh vừa đi vừa suy nghĩ “không biết kẻ nào lại dám dở trò với Đóa Lệ và tại sao hẳn ta lại làm thế trong khi anh thấy nhà cô hình như bao giờ có thù oán với ai cả, không lẽ...” Một cái cốp anh đụng đầu vào cửa phòng của mình vì cái tội đi mà không để ý. Một tay thì xoa đầu còn tay kia thì gõ cửa phòng la chí chóe: “Mở cửa coi thằng quỷ sứ âm binh kia”, Kỳ Tường vừa mới tắm xong, anh choàng quần khăn quanh mình đi ra mở cửa phòng thì thấy trên đầu thằng bạn bị ửng đỏ liền chất lười lác đầu tỏ vẻ thương xót hỏi:

- Cái cửa phòng có bị móp ở đâu không vậy Bèò? Thương cái cửa gì đâu. Thôi vào nhanh đi, khăn trên người tao có vẻ sắp tuột xuống rồi đấy.

Khắc Lạc nhăn nhó đưa tay ra dầm một phát vào bụng thằng quỷ sứ kia sau đó hậm hực đi nhanh vào phòng mà không thèm kéo vali vào luôn. Anh ngã lưng xuống chiếc giường của mình và than vãn:

- Ôi chỉ có mi là yêu thương tấm thân trai đẹp này thôi giường à. Nào chúng ta ngủ thôi. Hãy mặc kệ tên ở kế kia cùng với chiếc vali của hắn đi.

Quả nhiên khăn tắm trên người Kỳ Tường đã chính thức rơi xuống đất rồi, anh vội vàng kéo vali vào trong và đóng cửa thật nhẹ nhàng rồi mới đi tới chỗ thằng bạn đang nằm và đánh trả lại hắn hai phát và nói:

- Mày không đi tắm thì ngủ dưới đất nhé. Tao tắm rồi nên có quyền xí chỗ ngủ trước. Giờ thì tao ngủ đây.
- nói với giọng như mình là chủ của căn phòng này.

Khắc Lạc giờ đây đã không hiền lành khi đây là lãnh địa của riêng mình, anh dơ chân đạp bạn mình rồi cười ha hả đắc ý đáp trả:

- Mày nên nhớ đây là nhà tao nên tao có quyền cho mày ngủ ở đâu đấy cu Kỳ ạ. Đừng nghĩ anh đây hiền lành để ăn hiếp nhé. Cẩn thận với tao. Hự hự ha ha ha muahaha.

Vậy là trận chiến giành chỗ ngủ của hai anh chàng to con già đầu bắt đầu, sau một hồi chiến đấu giành chỗ thì phần thắng hoàn toàn nghiêng về khách mời. Khắc Lạc ngậm ngùi thua cuộc lấy đồ đi tắm và lát sau chỗ ngủ của anh chỉ là một phần nhỏ đủ để nằm ngửa mà thôi, anh gọt lê kêu ca:

- Trời ơi thiệt là không công bằng mà. Huhuhuhu... Tại sao lại thua tên đó chứ... Huhu

Kỳ Tường cười thỏa mãn khi phần thắng thuộc về mình, chỉ chỗ vào thằng bạn và cười chọc quê hắn một trận đã đời sau đó lấy điện thoại ra nhắn tin với Đóa Lệ. Trong lúc Khắc Lạc tắm thì anh nằm nhắn tin với người yêu của mình, nhưng giờ đây điều anh muốn đó là được ngủ với cô ấy và họ sẽ lại có một đêm mặn nồng chần gối với nhau sau 4 tháng xa cách chỉ cần nhớ về lần đầu cô và anh gần gũi bên nhau thôi thì cả người anh như đang nóng ran và có cảm giác ham muốn được chạm vào làn da của cô. Cũng vì mãi suy nghĩ bậy bạ ấy mà anh đã nhắn với nội dung là “tự nhiên anh muốn được chúng ta lại chạm da thịt với nhau như lần đầu, anh nhớ mùi hương đặc trưng của cơ thể em quá em yêu à. Ngày mai em có thể dành cho anh không?” Và rồi gửi cho Đóa Lệ, lát sau thì tin nhắn tới: “Đóa Lệ nó không có ở nhà cháu ơi, nó đi ra ngoài rồi. Bác gái đấy!”, anh giật thót mình nên lỡ tay làm rơi điện thoại xuống dưới giường khi đọc tin nhắn ấy, lại một lần nữa anh tự làm xấu mình trong mắt của mẹ Đóa Lệ rồi. Thở dài kèm theo hành động gõ vào đầu của mình liên hồi, anh cúi người xuống nhặt điện thoại lên và gọi cho số máy Đóa Lệ thì nghe giọng người yêu mình nghe máy:

- Anh này kì ghê á, tự nhiên anh nhắn tin vậy trong khi mẹ em đang nằm ngủ kế bên. Em chỉ mới đi vệ sinh tí thôi mà mẹ đã cầm điện thoại của em lên sau đó lại nhìn em cười đầy khó hiểu và khi em nằm xuống cạnh mẹ rồi thì bị kí một phát vào đầu đấy. Giờ thì ngủ đi rồi ngày mai chúng ta gặp nhau. Yêu anh. Em tắt máy để mẹ ngủ.

- Anh không biết, anh xin lỗi em. Uhm. Em với bác gái ngủ ngon. Yêu em

Sáng hôm sau, cô đang nằm ngủ thì chuông điện thoại reo lên ầm ầm trong phòng, trong vô thức cô bấm nghe máy:

- A Bảo nè, anh thành thật xin lỗi em rất nhiều. Tên tội phạm đó đã bị sát hại vào buổi tối hôm qua trong lúc hắn ta đi mua đồ rồi em ạ. Cùng lúc đó, đồng nghiệp của anh cũng bị sát hại và bị đánh cắp mất bộ manh mối về vụ án đang điều tra cho em mà anh mới giao cho cậu ta vào buổi chiều rồi. Anh xin lỗi em.

81. Chương 25 : Manh Mối Của Sự Sát Hại P.2

Tan học về, cô lấy điện thoại chuẩn bị gọi cho Kỳ Tường thì có một số điện thoại lạ gọi cho cô, liền nghe máy :

-Người hiện giờ đang trong tầm ngắm của ta. Nào giờ thì hãy cuốn cuồng lên mà bỏ chạy đi thỏ con. Ha ha
Đóa Lệ lạnh cả sống lưng im lặng không lời hồi đáp chỉ vội tắt máy rồi sau đó mở lên bấm điện thoại gọi cho Kỳ Tường xem anh tới chưa thì anh trả lời :

-Anh đang đứng trước cổng trường đợi em nè em yêu của anh.

Cô sợ hãi bước ra từ từ đến cổng trường rồi cảnh giác đảo mắt nhìn xung quanh cổng trường sau đó mới yên tâm ngồi lên yên xe ôm chặt lấy Kỳ Tường với đôi tay lạnh toát mồ hôi, cố trấn an bản thân mình và ngập ngừng e sợ nói với anh :

-Anh à. Hiện tại giờ em đang bị một người theo dõi và có âm mưu hãm hại, vì thế em rất sợ hãi, anh chở em nhanh về nhà đi. Nãy anh Bảo làm bê cảnh sát mới nhắn tin cho em là “ anh ấy đang cho người bao vây lấy khu nhà em để bắt kẻ theo dõi em mấy bữa nay ” vì thế trên đường về nhà anh phải luôn cảnh giác xem có ai theo phía sau tụi mình không nhé.

Kỳ Tường nghe xong chỉ gạt đầu rồi nhanh chóng lên ga chở cô một cách cảnh giác tối đa và cẩn thận nhất có thể. Quả nhiên có kẻ đang bám đuôi theo họ, anh có dự định là sẽ chạy lách qua các ngõ nhằm cắt đuôi hắn thì Tiểu Lệ thì thầm bảo anh đừng cắt đuôi mà hãy dụ hắn tới khu nhà cô để cảnh sát bắt lấy, anh làm theo lời dặn của người yêu và cả hai đều cố tỏ ra bình thường như không biết rằng có kẻ theo đuôi mình. Chạy tới khu nhà của Đóa Lệ rồi anh dừng xe đứng đằng sau lưng để che chắn cho người yêu trong trường hợp tệ nhất có thể xảy ra, kẻ đó cũng dừng theo rồi sau đó rút từ trong túi quần mình ra cây súng có tia laze nhắm vào người anh, tia laze đó di chuyển khắp người anh rồi biến mất thay vào đó là tiếng súng nổ cách đó không xa mấy, Đóa Lệ giật mình vội quay người núp vào lưng anh và nhắm mắt run rẩy khê hồi :

-Anh có bị làm sao không?

Kỳ Tường vòng tay ra sau xoa đầu của cô rồi dịu dàng bảo mình không sao cả và nhanh chóng dắt người yêu vào trong nhà của cô ấy. Vừa mới bước vào trong nhà thì mẹ cô từ nhà dưới chạy lên với khuôn mặt hoảng hốt lo sợ ôm chầm lấy cô và kiểm tra trên người con gái mình có bị làm sao không thì sau một hồi kiểm tra bà thấy cô con gái của mình đều ổn hết liền quay sang nắm lấy tay của Kỳ Tường nói :

-Tạ ơn trời cháu và con gái của bác đều không sao cả. Xin lỗi khi đã kéo cháu vô chuyện rắc rối này. Nếu cháu không gì thì hãy nén lại đây một đêm rồi hẳn về nhé vì giờ ở ngoài vẫn chưa giải quyết xong đâu nên bác chả yên tâm để cháu ra về đâu Kỳ Tường à.

Anh nắm lại bàn tay đang run ấy của bà khẽ gạt đầu đồng ý, sau đó dìu Đóa Lệ và cùng mẹ cô xuống nhà dưới dùng cơm chiều. Đóa Lệ vẫn đang run vì sợ hãi khi nghe tiếng súng ban nãy, cô đang ngồi chậm rãi ăn cơm thì chuông báo tin nhắn tới Kỳ Tường cầm điện thoại lên và đọc : “ Anh đã bắt được tên đó rồi và hiện giờ người của anh đang điều tra hắn để lấy thông tin manh mối chắc chắn vào ngày mai sẽ có manh mối cho em. Giờ thì em yên tâm ngủ đi nhé. Em và bác gái ngủ ngon”. Đọc xong tin nhắn ấy anh thở phào nhẹ nhõm quay sang nhìn hai mẹ con nhà Đóa Lệ sau đó nở nụ cười vui vẻ nói:

-Hai người đừng lo lắng nữa, mọi chuyện cũng đã giải quyết ổn thỏa cả rồi, ngày mai sẽ có thông tin manh mối từ tên tội phạm kia. Giờ thì chúng ta ăn cơm ngon miệng thôi nào.

Hai mẹ con cô nhìn anh với ánh mắt an tâm rồi cả ba người cùng dùng cơm tối. Sau khi dùng cơm tối xong Kỳ Tường xung phong rửa chén và kêu Đóa Lệ và mẹ cô lên phòng nghỉ ngơi xem tivi để khuây thả đầu óc, trong khi anh đang rửa chén thì Tiểu Lệ đi xuống nhẹ nhàng tay ôm lấy anh từ đằng sau dịu dàng thì thầm :

-Em không biết nói làm sao nữa, giờ đây em chỉ biết rằng mình nên nói với anh là “ cảm ơn anh đã ở bên em và yêu em ”.

-Cảm ơn người ta chỉ có thể thôi sao? Như vậy thì ít quá, không chịu đâu. – Kỳ Tường hạnh phúc trong lòng khi nghe người yêu nói như vậy nhưng bên ngoài anh vẫn tỏ ra mè nheo chê ít nhằm để cô chủ động hôn anh.

Đóa Lệ dường như hiểu ý anh nhưng cô giả bộ không hiểu và lắc đầu qua lại ở đằng sau lưng anh, cô khẽ cười khúc khích rồi giả nai nói :

-Ý anh là sao vậy anh yêu? Em hông hiểu anh nói vậy với ý là gì cả?

Anh quá hiểu cô người yêu của mình nên lập tức quay người lại và bế nhấc bổng cô lên rồi hăm dọa nói :

-Em hông hiểu thật sự hay giả nai hửm? Em có tin là anh đem em cho tên tội phạm kia không hở?

Tiểu Lệ bị nhấc bổng lên cao miệng cô la ì xèo dưới bếp, chú cún nghe vậy liền chạy xuống dưới sủa Kỳ Tường với ngụ ý là “ ai cho anh dám làm như vậy với cô chủ của tôi, hãy thả chủ tôi xuống nhanh lên ” và thế là buổi tối ở trong nhà cô đã trở nên nhộn nhịp hơn khi cả 3 đều to tiếng đùa giỡn. Một hồi đùa giỡn kiệt sức thì Đóa Lệ kéo áo anh xuống sau đó nhón chân lên hôn lấy anh, và anh cuối cùng cũng đạt được điều mình mong muốn.

82. Chương 40: Chuyển Dã Ngoại

Đóa Lệ lập tức tỉnh ngủ chỉ sau khi nghe xong câu của Mạc Bảo, cô cảm thấy sốc vô cùng và có một cảm giác mồ hôi toát lạnh cả lưng của mình. Cô lắp bắp nói:

- Vậy... Vậy... Vậy là có người đã biết kẻ đó bị theo dõi nên đã nhanh chóng diệt khẩu hắn ta rồi. Đồng nghiệp của anh có sao không? Em không trách anh đâu.

- Anh cũng đã đoán là như thế. Cậu ấy chỉ bị trầy nhẹ thôi nên không sao. Cảm ơn em đã thông cảm cho anh. Nhưng anh rất ấy nấy với em và bác Diệp. Bữa giờ em có gặp phải trở ngại hay gì không?

Cô ôm lấy gối và suy nghĩ vài điều sau đó trầm tư nói:

- Hôm qua em có bị một tia laze đỏ chiếu thẳng vào mặt rồi lại dịch chuyển xuống cổ và nó ở yên vị trí đó rất lâu cho tới khi người bạn em quay lưng lại xác định vị trí thì nó biến mất. Mà mọi chuyện xảy ra với đồng nghiệp của anh cũng như tên kia vào lúc mấy giờ vậy, A Bảo?

Đầu dây bên kia cũng đang cố suy nghĩ vì sao mọi chuyện lại xảy ra bất ngờ đến như thế và đang ghi chép lại hiện tượng mới theo như lời kể của Đóa Lệ, một hồi sau mới đáp:

- Tầm 10h tối hôm qua đó em. Em có suy đoán gì mới không?

Đóa Lệ vừa nghe xong thì cố nhớ lại khoảng thời gian tối qua khi cô gặp Khắc Lạc. Quả nhiên có một vấn đề ẩn khuất ở đây đó là lúc Khắc Lạc đến và hai người đứng trò chuyện với nhau cho đến khi cô bị tia laze kia chiếu vào người lúc đó là tầm 9h, dữ kiện thứ hai nữa là chỉ sau 1 tiếng thì đồng nghiệp của anh Bảo cũng như tên tội phạm kia cùng với bao nhiêu manh mối vụ án của cô cũng đã bị hủy tán mất rồi suy ra có kẻ đứng đằng sau để điều khiển mọi âm mưu sát hại cô. Nhưng tại sao kẻ đó lại làm với cô trong khi từ trước tới giờ bố mẹ của Đóa Lệ chưa bao giờ có hiềm khích với ai cả. Tiểu Lệ mãi suy nghĩ nên không trả lời vì thế mà đầu dây bên kia đã tắt máy, cô bất giác trở lại bình thường ngay khi nghe tiếng gõ cửa phòng của mẹ mình. Vội bước xuống giường sửa soạn rồi đi nhanh xuống dưới nhà để chờ mẹ đi chợ, vừa bước xuống thì cô thấy Kỳ Tường và Khắc Lạc đã có mặt ở dưới phòng khách và đang chơi đùa với chú cún của mình rồi. Cô lên tiếng cười chào hỏi:

- Hai người đến lâu chưa? Đợi em này giờ lâu không? Em ngủ ngon quá nên tới giờ mới dậy nổi hi hi.

Cả hai người ngược lên nhìn Đóa Lệ đang đứng bên bộ ghế sau đó đồng thanh đáp:

- Hôm nay tụi anh sẽ làm vệ sĩ cho hai mẹ con em. Nên sáng tụi anh đã chở bác gái đi chợ rồi, còn giờ thì chỉ chờ em dậy và chờ em đi học thôi.

Đóa Lệ ôm bụng cười nghiêng ngả trước sự đồng thanh đồng điệu của hai người đang ngồi trước mặt mình, cô ngừng cười và lắc đầu nói:

- Hôm nay em được nghỉ mà, thế thì hai anh nếu không phiền chở hai mẹ em cùng với con lulu đi ra ngoại thành chơi đi được hông nè?

- Tuân Lệnh cô chủ - hai người con trai cùng đứng lên và cùng nhau nói cũng như hành động cùng lúc khiến cho mẹ và Đóa Lệ không thể không nhịn cười bởi độ khùng của bọn họ.

Bốn người và một cú xuất phát đi ra ngoại thành chơi. Xuyên suốt đường đi họ có cuộc trò chuyện vui vẻ bên nhau kéo dài cho đến nơi khu vui chơi, Khắc Lạc và hai mẹ con Đóa Lệ cùng với chú cú xách đồ bước xuống xe rồi đi thuê chỗ đẹp để đồ và nghỉ ngơi ở đó trong khi Kỳ Tường đổ xe. Anh vừa bước xuống xe thì vô tình nhìn thấy Quý Thành cũng mới vừa bước ra khỏi xe và đang ôm eo lấy cô gái khác cười vui, anh cười khẩy rồi sau đó nhanh chóng đi đến chỗ mọi người đang đợi mình ở đó. Vừa đi tới thì anh lại thấy Đóa Lệ đang vội đi ra chỗ khác tay thì đang nghe điện thoại cùng với khuôn mặt vô cùng lo ngại và biến sắc, chưa kịp hỏi thì Khắc Lạc đã bước đến cặp lấy cổ của anh và cười khi khi bảo:

- Hôm nay đừng quan tâm điều gì hết, hãy dành thời gian này để bên cạnh em ấy của mày đi. Mọi chuyện khác để tao lo liệu, oké?

Kỳ Tường tuy không vui nhưng anh vẫn cố tỏ ra bình thường, anh liền gật đầu đồng ý với thằng bạn mình sau đó ngồi xuống cạnh mẹ Tiểu Lệ dịu giọng nói:

- Bác có mệt không? Để cháu bảo thằng sen kia đi mua đồ ăn với nước uống cho mọi người nhé. Bác cứ ngồi đây ngắm cảnh và thư giãn đi.

Bác gái liền ngó sang nhìn anh cười gật đầu đáp:

- Người già này cảm thấy hơi đói rồi và cả chú cú này cũng vậy nữa nếu cháu đã có nhã ý như vậy thì không mau bảo thằng nhóc sen đó mua đồ ăn đi. Khắc Lạc ngoan ngoãn tuân lệnh đứng dậy đi kiểm chỗ mua đồ ăn cùng với chú cú đi theo kế bên như một vệ sĩ đi theo chỉ để bảo vệ đồ ăn mà thôi. Đóa Lệ đứng ở xa chỗ mọi người để trò chuyện điện thoại, khuôn mặt càng hiện rõ sự sợ hãi căng thẳng hơn khi nghe đầu dây bên kia nói:

- Em phải thật bình tĩnh nghe anh nói hiện giờ đã có ai đó đi kiện em vì tội vu khống. Anh đang điều tra mọi chuyện rõ ràng và sẽ sớm cho em biết kết quả. Người đó kiện em về tội dâm vu khống vô căn cứ cho người thân của mình nhưng khi bọn anh đề nghị người đó trình bày rõ lý do vì sao lại nói em vu khống thì người đó đánh lảng sang chuyện khác và yêu cầu ngược lại với tụi anh là phải bắt giữ lấy em và phạt thích đáng thì họ mới nói lý do vì sao. Em đừng lo, từ hôm nay trở đi anh đã sai cấp dưới của anh đến khu nhà em ở để cảnh giác cũng như bảo vệ cho em và bác gái một cách tốt nhất rồi. Nếu ở em có hiện tượng gì lạ chỉ cần em nhắn tin cho anh với mật mã là “2559” là anh sẽ lập tức điều người xuống để bao vây điều tra. Giờ thì em phải tỏ ra thật bình tĩnh nhằm đánh lạc hướng ai đó đang theo dõi mình đồng thời cũng đừng nói cho mẹ em biết hay nghi ngờ về vụ án mà chúng ta đang điều tra nhé. Anh bận rồi, khi nào em về thì anh sẽ gặp em để nói chuyện quan trọng khác. Bye em -Dạ em biết rồi, mọi chuyện trông cậy vào anh hết. Anh cực rồi, em cảm ơn anh nhiều. Bye anh. Tiểu Lệ tắt máy rồi mà cô lại có cảm giác lạnh toát ở đốt lưng mình không biết vì mồ hôi hay vì sợ hãi, mặt mày thì tái nhợt còn tay thì đặt lên lồng ngực xoa xoa và cố điều chỉnh nhịp thở của mình. Khắc Lạc đi từ xa thấy dáng vẻ của cô có vẻ không ổn nên cúi người xuống bảo với chú cú lulu “chạy tới chỗ cô chủ của chú mày đang đứng rồi sau đó sửa kều cô ấy dẫn mày về chỗ mọi người đi lulu” chú cú ngoan ngoãn lon ton chạy về phía cô đang đứng quấy đuôi sau đó quay mặt hướng về chỗ ba người đang ngồi bày đồ ăn ra với ngụ ý là “hãy về chỗ của mình đi cô chủ à, để lulu được ăn nữa.” Đóa Lệ cuối cùng cũng đã bình tĩnh trở lại và dắt chú cú đi về chỗ mọi người. Kỳ Tường vừa thấy cô quay lại chỗ thì mặt anh đã vui tươi phấn khởi bèn đứng dậy nắm tay cô dắt cô vào chỗ ngồi, vừa nắm tay dìu cô vào chỗ ngồi anh vừa nói với giọng điệu hờn ghen:

- Nãy giờ đi nghe điện thoại với anh nào mà giờ về mặt lại vui tươi? Khai mau nếu không là em không có phần trưa đâu đấy.

Tiểu Lệ quay đầu sang nhìn anh chu mỏ đáp:

- Em đi nói chuyện với bạn em thôi, trong lúc đang nói chuyện thì có vài chuyện vui nên em cười đau cả bụng tới bây giờ nhớ lại cũng buồn cười nữa nè. Thôi nào anh hãy để ngày hôm nay mọi người ăn ngon đi, ông già Kỳ Tường ghen tuông kia. – cô vừa nói xong thì ngồi xuống chỗ gần mẹ mình và nở trên môi nụ cười tươi tắn.

Trong suốt buổi dã ngoại, cả 5 người đều có một cuộc trò chuyện, vui chơi và thư giãn đầy thoải mái vui vẻ. Khắc Lạc và bác gái cùng với chú cún cùng nhau đi dạo quanh hồ, để lại không gian riêng cho cặp tình nhân mới làm lành với nhau sau 4 tháng xa cách. Kỳ Tường ngồi sát lại gần người yêu của mình, anh quay đầu nhìn cô đang ngồi gọt táo sau đó nằm xuống đặt đầu lên đùi của cô người yêu rồi nhắm mắt mơ màng nói:

- Anh cứ nghĩ đây là một giấc mơ đẹp nhất mà mình đang mơ đấy, em yêu à. Nhưng nếu đang là mơ thì anh sẽ không muốn thức giấc đâu, còn đây là sự thật thì anh chỉ muốn thời gian ngay tại khoảnh khắc này đứng yên lại để anh được nằm dựa đầu lên đùi em mãi thôi.

Bao nhiêu lo sợ, căng thẳng, bất an trong lúc trò chuyện điện thoại kia đã xua tan đi mất khi cô nghe những lời ngọt ngào đầy chết người của người yêu mình vừa mới nói ra xong thì đã chuyển thành một tâm trạng hạnh phúc khó tả mất rồi. Sau khi gọt xong hết chỗ táo kia cô bèn chọc người yêu của mình bằng cách lấy vỏ táo cuộn tròn lại sau đó đút vào miệng của anh ấy khi anh đang mơ màng chuẩn bị đánh giấc ngủ. Quả nhiên khi người ta buồn ngủ rồi thì đưa cái gì hay làm gì họ cũng đều dễ dàng cả, cô vừa đưa vào miệng thì anh đã há miệng ra và nhai nhồm nhēm được nửa chừng thì mở to mắt ra, miệng thì nhè ra xác của vỏ táo kể tiếp thì mặt nhăn nhó nói:

- Em đang chọc xỏ anh phải không? Thế này thì em phải chịu trách nhiệm về hành động dám chọc anh khi anh chuẩn bị ngủ rồi. Khả khả

Tiểu Lệ liền đứng dậy sau khi nghe lời hăm dọa của anh, nhưng cũng vì thế mà cô vô tình khiến đầu anh đập cái cốp xuống đất. Anh á lên một tiếng vì đau rồi sau đó nhắm mắt chặt lại không rằng không thì một tiếng gì cả, cô thấy vậy hoảng sợ chạy tới đỡ đầu anh đặt lên đùi và xoa đầu anh mếu máo khóc lóc nói:

- A Tường à, mở mắt đi. Em xin lỗi em sai rồi, mai mốt em không chơi đại như vậy nữa đâu mà. Anh trả lời em đi. – Cô vừa nói vừa cúi đầu sát xuống quan sát xem anh có bị làm sao không thì anh bất ngờ đưa tay lên giữ cố định lấy đầu của cô và chu mỏ lên hôn lấy người yêu của mình và cười gian xảo nói:

- Em sợ anh chết tới như vậy luôn hử cô người yêu bé nhỏ của anh. Anh không dễ dàng chết để lại em một mình đâu. He he he

Sau một cú lừa chí mạng của người yêu, cô đánh liên hồi vào bụng của người ấy không ngừng miệng hờn dỗi:

- Hay quá ha, còn dám lừa cho em khóc nữa chứ. Em ghét anh, em ghét anh. Phải đánh anh một trận đã tay cho chừa mới được. Tên yêu tinh kia nhà ngươi sẽ chết dưới tay của bốn cô nương ta. – hai người cùng nhau đứng dậy và rượt nhau chạy quanh.

Cuối ngày dã ngoại cũng đã đến, mọi người cùng nhau dọn dẹp rồi rời khỏi chỗ mình đã đặt. Kỳ Tường, Khắc Lạc và mẹ cùng với chú cún đi trước, còn cô thì ung dung đi theo sau lưng mọi người vừa đi cô vừa chụp hình lại khu hồ nước thì vô tình đụng vào lưng người đang đi phía trước của mình, vội tắt điện thoại và nhìn người đó xin lỗi thì mới nhận ra rằng người mình đụng phải đó là Quý Thành. Cô ngại ngùng ái ngại gãi đầu chưa kịp mở lời xin lỗi anh ta thì bị cô gái đang đi kế bên quay lưng lại cầu nhau nói lớn với ngữ điệu như dân hàng chợ:

- Còn không mau xin lỗi nữa mà đứng đó trờ con người dòm người yêu của tao là sao hả con nhỏ kia? Mau xin lỗi đi chứ.

Đóa Lệ đảo mắt nhìn đạo cô gái đang đứng bên anh ta một lát rồi nở nụ cười khẩy và rồi rẽ bước sang đường khác đi mà không thèm nói câu xin lỗi với người con trai đó cũng như đáp trả câu hỏi vô duyên của người con gái đi bên cạnh anh ta. Cô đi tới bãi đỗ xe, sau đó vòng tay ra ôm Kỳ Tường từ đằng sau và

duì mặt vào đấy lắc qua lắc lại rồi cười khúc khích vì thấy hành động đáng yêu này của cô nên Kỳ Tường hiểu được giờ trong lòng cô đang suy nghĩ gì và hỏi nãy đã gặp phải chuyện gì, anh đưa tay xuống sờ lấy tay người yêu của mình và nhẹ nhàng nói:

- Em thấy thoải mái và vui hơn rồi đúng không nào? Giờ thì chúng ta về nhà rồi sau đó dành thời gian bên nhau thôi nào vợ yêu của anh ơi.

Cô không buồn đáp lại mà vẫn úp mặt vào lưng của anh rồi di chuyển lên xuống lên xuống như thế “dạ em biết rồi” và rồi buông tay ra không ôm lấy anh nữa mà đi lên đứng bên anh và cùng nhau bước vào trong xe để xuất phát về.

83. Chương 25 : Manh Mối Của Sự Sát Hại P.2 (tt)

Mạc Bảo sau khi tra hỏi tên tội phạm kia cuối cùng đã tìm ra ngọn ngành kẻ chủ mưu đằng sau mọi chuyện là ai rồi, anh đích thân đến nhà của Đóa Lệ để báo tin. Buổi sáng hôm sau, Kỳ Tường cùng Đóa Lệ đi bộ từ công viên về nhà thì thấy Mạc Bảo đứng trước cổng đợi, cô vẫy tay chào và rồi nắm tay người yêu đi đến chỗ anh đang đứng thật nhanh. Kỳ Tường lịch sự gật đầu chào với anh, còn cô thì vỗ vai anh và hỏi thẳng vào vấn đề:

-Tối qua anh có điều tra được điều gì không A Bảo? Diễn biến sắc mặt của hắn ta lúc đó như thế nào? Mau nói cho em nghe đi.

A Bảo nhìn cô hỏi liên tục không ngừng nghỉ liền bật cười đưa tay xoa đầu cô và đáp với ngữ điệu vui vẻ:

-Ừm mặt hắn ta lúc đó chuyển biến từ nhất quyết không khai chuyển sang khuôn mặt tái mét khai hết mọi điều mà hắn biết. Anh đã cho người điều tra ra lý lịch kẻ đứng sau âm mưu rồi mà anh nghĩ khi anh nói tên kẻ đó thì ít nhiều gì bạn trai của em cũng sẽ biết thôi. – nói hết câu anh đảo mắt nhìn về Kỳ Tường đang đứng bên cạnh Đóa Lệ chăm chú nghe với khuôn mặt nghiêm túc.

Đóa Lệ không khỏi thắc mắc khi nghe anh nói thế liền hỏi :

-Tại sao người yêu của em cũng biết kẻ đó? Ý anh là sao vậy A Bảo?

Kỳ Tường vẫn im lặng đứng nghe và quan sát nét mặt của anh chàng đang đứng trước mặt mình, còn Mạc Bảo thì khẽ cười ghẹo cô và nhanh chóng nói :

-Anh chọc thôi chứ không gì cả. Giờ thì em cứ yên tâm mà tự do đi lại không phải sợ hãi như hôm qua nữa nhé. Anh phải về đồn để tiếp tục tra hỏi thêm vài chi tiết quan trọng khác. Chào hai người nhé, sẵn tiện cho anh gửi lời chào tới bác gái luôn nhé.

Mạc Bảo nói xong liền bước vào xe và chạy đi mất. Kỳ Tường lúc này mới quay sang hỏi người yêu :

-Đó là người con trai mặc quân y gặp em ở tiệm mì đúng không? Và vấn đề lúc đầu anh ta nói với em với chuyện bây giờ là một chuyện phải không, Tiểu Lệ? Anh ấy là ai vậy? Sao lại biết gia đình của em? – Kỳ Tường hỏi một hơi cùng với sự đa nghi của mình.

Đóa Lệ ôm bụng cười lắc đầu nhìn anh đáp :

-Anh đang thăm vấn em sao hở anh yêu. Anh có thể đợi cho đến khi đưa em đi học thì em sẽ trả lời từng hỏi ấy của anh được không? Giờ thì em phải vô chuẩn bị đồ ăn sáng cho mẹ và cho chúng ta nữa. Yêu anh.

Anh bật cười gật đầu đồng ý với cô rồi sau đó cùng nhau đi vào nhà. Trên đường đưa cô người yêu đến trường thì đúng như lời đã hứa ban nãy Tiểu Lệ trả lời từng hỏi ấy của anh :

-Chắc anh Bèo đã kể cho anh nghe nên em không cần phải kể lại nhé, dạ anh đúng là người mà gặp em ở tiệm mì nhà và em đã nhờ anh ấy điều tra vụ này thế là xong 1 vé đầu, anh ấy là con trai út của người bạn thân của bố em, hồi nhỏ em và anh cùng với người anh lớn cũng có thời gian gần bó với nhau cho đến bây

giờ cũng vậy. Em luôn xem hai người đó như hai người anh trai của mình vậy vâng thế là xong về 2 của câu mà anh đã hỏi đó thưa anh người yêu hay ghen của em. Hihi.

Kỳ Tường dừng xe trước cổng trường và cởi nón bảo hiểm ra cho cô sau đó hôn nhẹ lên trán và vui vẻ nói :

-Duyệt, giờ thì em đi học ngoan nhé. Chiều nay anh sẽ thưởng cho em sau.

Đóa Lệ ửng mặt rồi khẽ hôn lên má của anh và bước vào cổng trường.

Lúc đó ở trong đồn cảnh sát, tại buồng thẩm vấn điều tra thì tên tội phạm mặt mày hiện lên sự mệt mỏi lẫn sợ hãi lấp bắp run rẩy trước câu hỏi của cảnh sát:

-Những lời khai hôm qua của người là đúng sự thật không hả ?

-Dạ..dạ..dạ..đúng thưa sếp

Mạc Bảo cực kì ghét những tên tội phạm gọi mình bằng từ “ sếp ” mỗi lần khi nghe tới từ đó anh liền hất nguyên ly nước hơi nóng vào mặt bọn chúng sau đó lớn tiếng chửi, lần này anh cũng vậy với tên tội phạm nhưng anh trai Mạc Bình đã sớm biết và đã ngăn chặn lại kịp sau đó tiếp tục hỏi :

-Kẻ chủ mưu đó có tên là Lâm Khả Hòa đúng không ?

Tên tội phạm mặt mày xanh nhợt khi nghe nhắc đúng tên ông chủ của mình, hắn ta im lặng không trả lời mà chỉ ngó xung quanh sau đó lại ngồi im. Mạc Bảo thấy kẻ đó im lặng làm lơ câu hỏi điều tra ấy liền bắt người dậy túm lấy cổ áo của hắn và dộng vài cái vô bản mặt của hắn ta rồi nghiêng răng hăm dọa:

-Bây giờ mày ngoan ngoãn trả lời cho bọn tao biết thì mày sẽ chỉ đi tù 10 năm vì tội ám hại người khác và vu khống cho người khác thôi. Còn nếu không thì mày sẽ lãnh trọn án tử hình. Mày chọn cái nào hả thằng khốn kia?

Vì bị đánh mấy cái vào mặt và bị hăm dọa bị tử hình nên hắn ta sợ đến nỗi xém tí nữa sồn ra quần, ngoan ngoãn gật đầu trả lời :

-Chính ông ấy đã thuê tôi và người trước để hãm hại gia đình cô gái đó, ông ấy hứa là sẽ thù lao cao cho chúng tôi. Nhưng mà vì người trước bị bọn anh theo dõi nên ông đã cho người diệt khẩu trước mặt tôi như thể cảnh cáo rằng nếu tôi để lộ tẩy thì kết cục cũng sẽ như anh ta. Mà hơn nữa chính ông ta là người đã tông chết người đàn ông tên Tô Diệp. Tôi đã khai hết những gì tôi biết rồi.

Mạc Bình và em trai cùng đồng thanh nói :

-Tốt lắm, án mà chú mày sẽ nhận đó là 10 năm tù. Giờ thì người đâu dẫn hắn trở về nhà giam

Thế là mọi chuyện cũng đã được ghi âm lại và giờ chỉ còn lên kế hoạch bắt giữ ông Lâm Khả Hòa và buộc tội ông ta nữa thôi

84. Chương 41: Bên Nhau

Mọi người cuối cùng cũng đã về tới nhà của Đóa Lệ, cô và mẹ với lulu đi vào nhà trước còn hai người thanh niên kia thì đem đồ vào nhà sau. Sau một hồi dọn dẹp mọi thứ thì mẹ của Đóa Lệ gọi cô lại và bảo:

- Tối nay con có muốn đi đâu với người yêu không? Mẹ cho phép con đi đó con gái. Con cũng đã lớn rồi nên phải tự lo và bảo vệ mình nhé.

Tiểu Lệ mặt đỏ ửng lấy tay lên gãi đầu nhìn mẹ e dè trả lời:

- Thôi, tối nay mẹ cho hai người đó ngủ ở nhà mình nhé. Con giờ lại muốn ở nhà với mẹ cơ.

- Ừm vậy cũng được. Con mau ra hỏi ý kiến hai cậu bạn của mình xem như thế nào.

Cô gật đầu và chạy lên nhà trước hỏi hai người thanh niên đang ngồi nghỉ trên ghế:

- Tối nay ngủ lại nhà em nhé được không hai người?

Cả hai đều ngẩng mặt lên nhìn chăm chăm cô sau đó đồng thanh đáp:

- Được hết. Bọn anh không ngại đâu. Hề hề.

Buổi tối đó, Kỳ Tường và Khắc Lạc ngủ chung một phòng còn cô thì sang phòng ngủ chung với mẹ. Kỳ Tường thầm thở dài thất vọng, anh cứ nghĩ mình sẽ được ngủ chung với người yêu của mình nhưng ai dè lại phải ngủ chung với thằng Bèo kia. Anh mặt mải buồn hiu bước lên cầu thang thì mẹ của người yêu mình đang bước xuống, bà khẽ ho lên tiếng nói:

- Có phải người trẻ tuổi này đang có ý định là ngủ chung với con gái cưng của bác đúng không? Cháu cứ qua phòng nó ngủ đi, Khắc Lạc sẽ qua ngủ với bác. Giờ thì mặt mải vui vẻ lên coi nào. – dứt câu nói bà cười với giọng điệu vô cùng hắc ý rồi bước xuống cầu thang.

Anh mừng rỡ gạt đầu sau đó bước vội tới phòng của Đóa Lệ và chuẩn bị đẩy cửa vào thì cùng lúc Khắc Lạc mở cửa ra trên tay thì ôm mền + gối + cục sạc pin bước ra ngoài, cả hai người nhìn nhau bật cười đắc trí và nháy mắt với nhau sau đó thì hai người đi vào hai phòng khác nhau. Kỳ Tường đi vào phòng rồi nhẹ nhàng đóng cửa và tắt đèn sau đó thì nhẹ nhẹ đi tới giường nằm xuống và đắp chăn trốn mình trong đó. Đóa Lệ bước ra từ trong nhà tắm thấy phòng mình tối thiu bèn lên tiếng:

- Khắc Lạc và Kỳ Tường hai anh à lớn rồi đừng chơi như vậy. Mở đèn lên đi để em lấy gối qua phòng mẹ em ngủ nữa. Hôm nay em mệt lắm không giỡn với anh và anh Tường đâu.

Dứt câu nói vẫn không nghe hồi âm của hai người đó, cô bắt đầu có cảm giác sợ sệt lẫn khó chịu nên chạy nhanh đến giường ngồi kế bên cây đèn ngủ rồi mở đèn lên thì thấy trên giường có người đang nằm sẵn ở đó. Cô giật thót người la lên thì anh tung chăn ra và kéo cô xuống giường khẽ âu yếm nói:

Mở ở bụng và hai bên hông sẽ biến mất chỉ trong 3 ngày!

Trở thành triệu phú trẻ nhất theo cách này

- Em sợ bóng tối hay sợ một mình trong bóng tối? Anh ở đây rồi em đừng sợ. Anh đã được bác gái đồng ý cho ngủ với em rồi nên giờ là giây phút chúng ta dành cho nhau. – anh vừa nói vừa hôn lên trán cô và từ từ dịch chuyển xuống cổ, cánh tay thì đang mân mê khắp cơ thể của cô.

Tiểu Lệ thì ngại ngùng đỏ mặt, cô thở gấp e dè đáp:

- A... Anh... À... Anh chưa tắm mà...

Kỳ Tường dừng lên ở ngực của cô sau đó kéo cô cùng đứng dậy và sau đó bế cô đi vào nhà tắm. Bước vào nhà tắm rồi anh bấm khóa cửa lại, sau đó từ từ cởi quần áo của mình xuống và nhẹ nhàng từ tốn cởi áo ngủ của cô xuống đất. Tiểu Lệ tay giữ áo ngủ mình lại và e ngại nói:

- Anh... Em tắm rồi... Anh à.. A... N.. H..

Anh bắt đầu mơn trớn hôn lên đôi môi đang cong của cô, tay vẫn nhẹ nhàng tụt áo ngủ của người yêu mình xuống sau đó bế cô vào bồn tắm chung với mình. Anh quả nhiên không thể cưỡng lại nổi cơn ham muốn tình dục của mình nữa rồi, kéo ngã cô vào lòng mình và tay anh bắt đầu sờ loạn khắp người cô, môi anh vẫn đang giữ chặt lấy đôi môi đang thở gấp vì ngại ngùng của cô. Anh với tay vịn vò sen, làn da trắng của cô càng hấp dẫn anh hơn khi những giọt nước đang lăn dài từ trên xuống, cái cảm giác này thân thuộc làm sao như cái ngày đầu tiên anh và cô tắm chung với nhau. Dù chỉ mới xa nhau 4 tháng thôi nhưng anh vẫn nhớ như in cái cảm giác thân thuộc này, cô cũng thế, từ sau ngày đầu bên anh đã lâu rồi họ đã không dành cho nhau những cử chỉ “yêu” này. Cô quay người lại vòng tay ra ôm lấy cổ anh và cười hạnh phúc, cô thì thầm bên vành tai của anh:

- Em yêu anh nhiều lắm. Em rất sợ mất anh vì thế đừng làm gì khiến cho em hiểu lầm nữa nhé. A... A.. A.. N.. H... A.. A...

Anh khẽ cắn lên vành tai của cô rồi cười hắc ý sau đó họ đã “tắm” cho nhau một cách hạnh phúc nhất bù cho 4 tháng xa nhau.

Lát sau anh bế cô lên giường, cùng nhau nằm xuống và nắm chặt lấy tay nhau không buông, Kỳ Tường nghiêng người sang đưa tay lên sờ khuôn mặt vẫn còn đỏ ửng của Đóa Lệ khẽ cười khúc khích bảo:

- Tối nay chúng ta sẽ ngủ ngon lắm đây vợ à. Chúng ta ngủ thôi. Yêu em.

- Anh bạo với hư nữa... – cô đưa tay lên cốc vào trán của anh

Kỳ Tường nắm lại bàn tay ấy và hôn cái chốc vào tay của cô rồi nói với giọng điệu đầy dâm dục lẫn nham nhở:

- À... Ý em là hôm nay anh đã làm cho em “sướng” sau 4 tháng không bên nhau phải không? Thế thì giờ em có còn muốn được cảm giác nữa nữa không nè, vợ yêu của anh?? Muahaha

Tiểu Lệ lại đỏ mặt quay lưng lại với anh sau đó nhắm mắt ngủ không thèm trả lời câu hỏi ấy. Anh nằm sát lại gần cô và vòng tay quay ôm lấy cô sau đó cũng nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

85. Chương 26 : Lời Hứa Hồi Đồ (Tt)

Cô nắm tay kéo Hạnh Linh đi ra chỗ khác mặc kệ anh đang trong trạng thái như thế nào. Quốc Trình đưa tay lên xoa mặt mình rồi đứng cười ha hả như kẻ điên cuồng, nức cười làm sao khi nước mắt anh lại rơi khi anh nghe cô đáp lại lời mình nói. Anh đau lòng khi bị từ chối sao? Hay anh buồn vì cô đã quên mất thằng bạn thân hồi nhỏ của mình và cũng đã quên luôn lời hứa của cô vào ngày sinh nhật của anh? Quốc Trình buồn bã đi về phía đám bạn mình và ngồi thẩn thờ một góc nhớ về kí ức một thời anh và Đóa Lệ bên nhau vui đùa, cả hai cùng hứa với nhau rằng “ sau này khi vào chung trường đại học nhất cô sẽ chấp nhận lời tỏ tình của anh và họ sẽ quen nhau rồi sẽ kết hôn chung sống với nhau ” đó lời hứa vào ngày sinh nhật của anh mà cô đã móc ngoéo với mình. Anh ngồi cười một cách ngu ngốc, giờ suy nghĩ lại anh mới ngộ nhận ra rằng “ có những lời hứa người hứa chỉ hứa cho vui, và chỉ có người nghe là nhớ và tin vào lời hứa ấy mà thôi ” mày thật là ngu ngốc khi tin rằng cô ấy sẽ nhớ lời hứa ấy, cũng đã lâu rồi từ ngày anh theo gia đình ra nước ngoài sống từ cả hai cùng học chung trường cấp 2. Giờ cô quên lời hứa đó cũng là lẽ đương nhiên rồi, anh chỉ trách mình là tại sao khi trở về nước học đại học thì sao anh không chịu đi nhà cô để tỏ tình ngay lúc cô vừa mới bị kẻ bội tình bỏ mặc cơ chứ, để giờ đây anh có ghen tức hỏi cô về hai người con trai kia thì chẳng có tư cách gì để hỏi cả. Đã thế nụ hôn hôn ghen ban nãy cùng với lời tỏ tình kia với Đóa Lệ thật ngớ ngẩn và trẻ con, anh bị cô tát là phải rồi. Quốc Trình vừa suy nghĩ giận bản thân vừa đập tay liên hồi xuống bàn.

Lúc đấy ở chỗ khác, Hạnh Linh ngồi ngẩn người nhìn con bạn mình lau môi của nó một lúc hết 5 bịch khăn giấy kèm theo thái độ cũng như những hậm hực mắng chửi tên bỉ ổi kia, cô bèn thở dài nói:

-Lau nhiều đó là sạch rồi, anh yêu của mày sẽ không nhận ra đâu yên tâm. Mà cảnh tượng ban nãy cứ như trong phim tình cảm ấy, được một anh chàng đẹp trai đi tới và hôn sau đó lại nói to lời tỏ tình nữa chứ..wow nghĩ lại tao thấy mày sướng thiệt đó con quỳ kia.

Đóa Lệ nhăn nhó chề môi đáp lời :

-Sướng cái con khỉ chứ sướng. Hôm bữa hần ta dám gạt chân làm tao té sau đó còn cười sán khoái nữa chứ, may là lúc đó có anh Khắc Lạc đi ra dạy cho tên đó một trận. Cứ ngày đó hần ta không dám vác mặt ra chọc tao mãi cho tới hôm nay thì gan hần đã to hơn rồi. Haiss bức bối gì đâu... haiss...

Hạnh Linh nhìn con bạn mình đang nhăn nhó hậm hực tức tối khi bị Quốc Trình cường hôn khẽ chề môi lắc đầu nói :

-Ừ thì cũng đúng thôi đối với một đứa đẹp gái như mày một lúc lại quen biết được hai anh chàng đẹp trai, đã thế chưa đủ bắt công thêm giờ thì lại được hot boy năm cuối ngành tâm lí tỏ tình thử hỏi sao mà mày cảm thấy dư thừa cho chứ, xì. Chỉ có tui là không trai đẹp nào để ý nên mới ước ao mình được vậy. Hề buồn dễ sợ.

Tiểu Lệ ngưng việc lau lại sau đó cầm đùi gà đưa lên miệng ăn và chăm chọc con bạn thân của mình :

-Xem kìa, chả phải hôm bữa ai kia tự bảo rằng “ tao sẽ không chú ý tới trai đẹp mà chỉ chú ý tới việc kiếm tiền và làm đẹp thôi là đủ rồi ” sao giờ lại than thở khi không được trai đẹp để ý tới nhỉ? Ha ha ha ha ha

Hạnh Linh giứt lấy miếng đùi gà trên tay nhỏ bạn mình rồi cho vào miệng mình ăn cho hả tức, lát mới lên tiếng đáp :

-Xí ai thêm...tao chỉ mê tiền với mê làm đẹp thôi. Ka ka, giờ thì mày tự đi mua đùi gà mới ăn đi nhé con mấm thúi.

Tiểu Lệ há hốc miệng khi thấy con bạn mình một lúc hai tay cầm hai miếng đùi gà lên ăn, cô lắc đầu cười ha hả đứng dậy ra căn-tin mua đồ ăn khác ăn. Đang đi thì chuông điện thoại reo lên, cô mở điện thoại ra đọc đoạn tin nhắn mới gửi đến của Mạc Bảo : “ Từ giờ tới buổi tối em với bác gái không được đi đâu ra khỏi nhà dù có chuyện gì đi chẳng nữa nhé, cấp dưới của anh đang bao vây bắt kẻ tình nghi thứ 2 đang lảng vảng gần khu em ở. Nếu lúc ra về có cảm giác như ai đang đi theo thì em phải cố gắng giữ bình tĩnh để dụ hắn đi cùng về tới khu nhà em nhé.” Đọc xong tin nhắn ấy thì tay của cô run rẩy nên đã vô tình trượt điện thoại ra khỏi tay mình trong lúc ấy có một bàn tay đã nhanh chóng chụp lấy điện thoại đang rơi từ trên tay của Tiểu Lệ xuống rồi sau đó đưa lên cho cô và cất tiếng nói :

-Xém tí nữa là phải tốn tiền sửa điện thoại rồi mà hình như loại điện thoại không có ở thị trường nước mình thì phải nhỉ? Điện thoại của em nè. – Quốc Trình cầm điện thoại đưa lên trước mặt và mỉm cười.

Tiểu Lệ dù ghét hắn nhưng không thể nào lạnh lùng hay bất lịch sử mà không cảm ơn hắn ta được. Cô cầm lấy điện thoại của mình rồi gật đầu nói kèm theo nụ cười mỉm chỉ :

-Cảm ơn anh.

Quốc Trình vẫn nhìn cô chăm chú rồi khẽ mỉm cười sau đó quay lưng đi, anh cảm thấy vui khi được nhìn thấy lại nụ cười ấy dù nó chỉ là mỉm cười mà thôi. Đóa Lệ đi mua đồ ăn xong quay lại chỗ con bạn đang ngồi đợi mình, cô kéo ghế ngồi xuống gặm chiếc bánh ngọt vào miệng nói :

-Hạnh Linh, hình như tên Quốc Trình đó tao nhớ không lầm thì đã từng gặp ở đâu rồi, hồi nãy hắn đã nhanh chụp lấy điện thoại của tao khi tao vô tình làm rớt và khi ấy tao quan sát kĩ mặt thì thấy quen lắm mày ạ. Hình như đã gặp ở đâu rồi.

Hạnh Linh đang dán vào điện thoại đọc ngôn tình và lắng nghe cô bạn mình nói xong thì cô liền ho mấy tiếng rồi chất lưỡi bảo :

-Vậy sao? Thế nãy mày có nói chuyện với anh Quốc Trình đẹp trai đó không?

Đóa Lệ nhắm nhai nửa bánh ngọt thì quay sang nhìn con bạn với ánh mắt ngây ngô không hiểu nó đang ám chỉ điều gì liền hỏi lại :

-Gì cơ? Nói chuyện gì với tên hay gây chuyện vô duyên vô cớ đó chứ? Mày muốn thì mày đi nói chuyện với tên đó đi.

Hết giờ giải lao, cả hai cô nàng cùng nhau bước vào lớp lại một lần nữa bị người con trai khác chắn ngang đường và ngại ngùng ấp úng nói :

-Anh muốn được rủ em đi trà sữa được không, Đóa Lệ.

Hạnh Linh đưa tay sang khều khều áo cô và chỉ về hướng Quốc Trình đang đứng ngại ngùng rồi sau đó cười nham hiểm bỏ chạy về lớp trước bỏ mặc lại hai người kia đang bốn mắt nhìn nhau. Đóa Lệ bực bội khi con bạn bỏ chạy để mình lại đối diện với tên này, cô lườm anh với ánh mắt khó chịu và lạnh lùng đáp :

-Để làm gì? Có chuyện gì nói ở đây luôn đi.

Quốc Trình khá bất ngờ trước sự lạnh lùng và đầy khó chịu của cô dành cho mình, thầm nghĩ “ chẳng lẽ cô vẫn còn giận mình về vụ lần trước làm cô té ở căn-tin sao, và chẳng lẽ trong mắt cô mình là kẻ đáng ghét không đáng để nhận nụ cười thân thiện của cô sao?..”, anh đứng gãi đầu ngại ngùng nói :

-Nói bây giờ tại đây rất bất tiện, giờ anh sắp có bài kiểm tra rồi nên hẹn em ngày mai vào giờ giải lao ở căn-tin nhé. Vậy nhé chào em.

Nói xong anh chạy vội về phía cầu thang, còn cô thì vẫn chưa kịp gật đầu hay trả lời gì cả chỉ biết đứng ngẩn người ra nhìn anh ngượng ngùng bỏ chạy sau khi nói xong với mình. Tiểu Lệ lắc đầu bỏ đi về lớp của mình, Hạnh Linh thấy nhỏ bạn mình bước vào và ngồi xuống liền che miệng lại cười tủm tỉm chọc ghẹo :

-Sao rồi, có đồng ý đi trà sữa với người ta chưa? Hay là mày lại làm mặt lạnh lùng phớt lờ? Bên trong thích lắm mà bên ngoài giả bộ lạnh lùng nè đúng không con quỷ kia?

Đóa Lệ sau khi ngồi xuống ghế liền quay khuôn mặt vô cảm xúc đáp lời con bạn mình :

-Mày muốn đi lắm phải không? Tao sẽ nhường vé đó cho mày đi. Một người với mày ghê, đã bảo là tao không ưa tên Quốc Trình đó mà, sao cứ hỏi miết về hắn ta.

Hạnh Linh lấy vở ra chép bài nhưng miệng thì vẫn nói chuyện với cô :

-Nhưng chả phải lúc giờ giải lao mày bảo với tao là nhìn hot boy Quốc Trình quen quen mà, thì nhân dịp này hỏi xem gã đó có quen biết mày không con nhỏ dần này.

Cô không thèm nói lại mà chỉ chăm chú lên bảng chép bài giảng của giáo viên.

Ngày hôm sau vào giờ giải lao thì Quốc Trình đã đứng đợi trước cửa lớp của cô rồi và anh đã khiến bao cô gái trong lớp Tiểu Lệ la hét bắn loạn khi hot boy đứng trước lớp mình, còn riêng Tiểu Lệ thì chẳng mấy quan tâm cho đến khi Quốc Trình tiến lại chỗ cô đang ngồi trong lớp và bắt chuyện với mình :

-Này em đừng có lạnh lùng vô tâm với anh như thế chứ được không? Bộ em ghét anh tới như vậy luôn sao Đóa Lệ?

Lúc đấy cô mới ngược mặt lên nhìn anh đang đứng trước bàn mình và chóng tay lên bàn sau đó đưa mặt về phía mình hỏi chuyện, cô quay sang đụng tay con bạn Hạnh Linh của mình sau đó hơi hột lạnh lòng nói :

-Kìa người ta đến rủ đi trà sữa kìa, mày không mau gật đầu đồng ý đi với người ta đi. Tao mệt lắm nên mày đi thay tao nhé, Hạnh Linh!

Hạnh Linh như bất động khi được nhìn ngắm kĩ khuôn mặt của Quốc Trình – anh chàng hot boy nhất trong ngành tâm lý mà cô và con bạn thân mình đang theo học, giờ đây tim cô đang đập thình thịch nên cô chẳng nói nên lời chỉ biết lắc đầu khi anh liếc cô với ánh mắt khó chịu. Hồi sau thì Đóa Lệ mới lên tiếng :

-Haiss, chả phải đã bảo là không ưa anh rồi sao? Muốn nói chuyện gì thì giờ anh nói luôn tại đây đi.

Quốc Trình vẫn kiên nhẫn nở nụ cười với cô sau đó liếc mắt nhìn Hạnh Linh với ngụ ý là “ tránh ra để anh đây đi vào và dẫn Đóa Lệ ra ngoài ” và hình như cô bạn ấy hiểu được cái liếc mắt ấy bèn vội đứng dậy nhường chỗ cho anh đi vào chỗ Đóa Lệ đang ngồi. Anh bước đến chỗ ngồi của Tiểu Lệ rồi nắm lấy tay cô vào kéo cô đứng dậy sau đó dẫn cô đi thật nhanh ra khỏi lớp và tới chỗ căn-tin ngồi xuống đấy. Cô dùng dằng cố bỏ tay anh ra khỏi tay mình, vừa đi cô vừa mắng chửi anh :

-Anh học tâm lý làm gì, tôi nghĩ anh nên học bác sĩ tâm thần đúng hơn. Anh bị điên hay sao mà lại kéo tôi một mạch ra đây vậy hả? Đã bảo là nói tại trong lớp rồi mà. Cái đồ... - Quốc Trình bịt miệng cô lại bằng miệng của mình, cô dơ tay lên đánh liên tục mấy cái vào lồng ngực của anh nhưng vẫn vô ích, sau khi hôn cô xong anh dang tay ôm lấy cô và khẽ nói :

-Em đã quên người bạn thân hồi ấy đã cùng em học cấp hai rồi phải không Lệ Lệ (chú thích : vì là hồi nhỏ anh gọi cô là Lệ Lệ) ? Và chắc em đã quên luôn lời hứa với anh rồi nhỉ.

Cô đẩy anh ra sau đó ngồi xuống ghế ngẫm nghĩ lời nói của anh, cố nhớ lại kí ức hồi cấp hai của mình quả thật không tài nào có thể nhớ liền lập tức được, cô trầm tư suy nghĩ thật lâu vẫn không nhớ ra bèn hỏi anh :

-Anh học chung cấp hai với tôi? Họ và tên của anh là gì? Anh hãy nói rõ hơn để tôi có dễ dàng nhớ được không?

Quốc Trình nghe tới đó cảm thấy mừng rỡ sau đó anh kéo ghế sát cô sau đó vui vẻ trả lời :

-Anh là Trần Quốc Trình hơn 3 tuổi em học lớp 9 trường A, anh là người ở gần nhà em rồi ngày nào cũng đưa em đi học và cả hai chúng ta cùng nhau đi chơi mỗi khi được nghỉ đó. Hồi đó em hay gọi anh là Trình mập đó, em nhớ ra chưa?

Tiểu Lệ ngồi hồi tưởng lại cuối cùng thì cũng đã nhớ ra người con trai đó. Hồi đó trông anh rất mập nên chẳng ai muốn làm bạn với anh ngoài trừ cô cả, họ đã gần bó với nhau từ khi anh mới chuyển nhà về gần

cô sống, anh hơn cô 3 tuổi nên khi anh học lớp 9 thì cô chỉ mới bước vào lớp 6 mà thôi, nhưng khoảng thời gian trước đó anh và cô đi đâu cũng có nhau cả. Tiểu Lệ nhìn anh một lượt sau đó ái ngại cười trừ nói :

-Anh khác xưa nhiều quá nên em không nhận ra là anh Trình mập hồi đó, em xin lỗi vì đã đối xử lạnh lùng với anh. Mà này anh nói gì về lời hứa gì đó là sao vậy? Em không nhớ kí ức đó.

Cuối cùng thì người mà anh thương thầm hồi cấp 2 cũng đã nhận ra được mình và đã vui vẻ cười nói với mình rồi, anh cảm thấy vui không tả được bèn quay người sang nắm lấy tay của cô nói :

-Vào ngày sinh nhật tròn 15 tuổi của anh, em bảo với anh là em không biết hôm nay là sinh nhật của anh nên em không có quà tặng cho anh, em nhớ lúc đó chứ Lệ Lệ?

Tiểu Lệ gật đầu, anh nhìn cô và nói tiếp :

-Thì lúc đó anh mới bảo với em là chỉ cần em hứa với anh điều này thôi.

-Em đã hứa với anh điều gì vậy Trình mập ? – cô nhanh chóng hỏi – anh nhìn cô với ánh mắt buồn bã vì quả thật là cô đã không nhớ lời hứa đó với mình, anh đắn đo suy nghĩ có nên nhắc lại hay là không, ngập ngừng hồi lâu anh quyết định nhắc lại lời hứa đấy cho cô nhớ :

-Lúc đấy em ngây ngô gật đầu đồng ý hứa với anh, em nắm tay anh đứng dậy nhìn anh cười thật tươi và nói to lời hứa của mình đó là “ sau này khi anh và em lớn lên rồi chúng ta sẽ học chung ngành tâm lý và lúc đấy em sẽ chấp nhận lời tỏ tình của anh, lúc đó chúng ta sẽ yêu nhau mãi mãi ”, anh lúc đó rất vui khi nghe em nói vậy và rồi anh đã ôm chầm lấy em và nói là “ anh sẽ chờ đợi đến ngày ấy lúc đó anh sẽ tỏ tình với em ”. Em cười gật đầu với anh sau đó móc ngoéo tay cùng anh.

86. Chương 42: Cơ Ác Mộng

“- Bố ơi bố... Chờ con với... Bố Tô Diệp ơi chờ con đi với...” – người con gái chạy theo bóng dáng của người đàn ông đang đi trước mình, cô vừa chạy theo vừa cố gọi to để người đàn ông đó đứng lại đợi mình.

Cuối cùng người đàn ông ấy đứng khựng quay người lại nhìn cô cười tươi vẫy tay chào nói:

- Tô Đóa Lệ con gái của bố, bố đi mua nguyên liệu làm bánh gato cho mẹ con, ngoan nào hãy ở nhà với mẹ đi. Lát nữa bố về sau. Yêu con gái cưng của bố. – nói dứt câu người đàn ông lại cất bước đi tiếp trên con đường dài tối tăm phía trước kia.

“Éc rầm...” Cô bỗng nghe thấy tiếng tông xe, tim cô bỗng nhiên đập nhanh hơn nữa đôi chân thì đang cố chạy nhanh bằng qua bên kia đường để xem chuyện gì mới xảy ra. Trước mắt cô giờ đây là cảnh hiện tượng vô cùng khủng khiếp đó là chiếc xe máy cùng với người đàn ông đang ngồi trên xe đã bị chiếc xe hơi kia tông mạnh và cán ngang qua chạy đi mất. Đóa Lệ đứng yên bất động giữa vòng vây của mọi người xung quanh đang đứng, khóe mắt cay một giọt rồi hai giọt và rồi nước mắt rơi nhiều hơn thế nữa, cô ngồi quỳ bên người đàn ông đang nằm trong vũng máu me đỏ thét gào thảm thiết:

- Bố... Bố ơi... Mở mắt đi chứ... Đừng làm con sợ mà... Bố ơi... Mở mắt nhìn con đi, rồi chúng ta cùng nhau đi mua nguyên liệu làm bánh gato cho mẹ nữa bố Tô Diệp của con à... Con xin bố đấy.. Bố à... Chẳng phải bố nói là sẽ về sớm với hai mẹ con sao... Bố... Hức hức... A... Huhu... Bố có nghe con nói không.. A.. – cô ôm chặt lấy bố mình vào trong lòng, nước mắt nước mũi chảy ròng, cô ngược mắt nhìn mọi người xung quanh liền khóc gào kêu mọi người gọi xe cứu thương đến.

Một người trong số đó bấm gọi xe cứu thương rồi đi bỏ đi. Lát sau xe cứu thương đã tới, họ đưa ông lên xe cấp cứu và chạy đi mất. Đóa Lệ ngồi bất động ở yên đó chỉ biết khóc thét thật to.

Kỳ Tường đang say ngủ thì nghe tiếng kêu lớn cùng với tiếng khóc nức nở của cô người yêu đang nằm bên cạnh mình, anh lập tức quay người sang và kéo cô ôm vào lòng mình rồi dịu dàng hôn lên đôi mắt đang rơi lệ ấy và ân cần nói:

- Đóa Lệ em yêu của anh ngoan nào. Có anh ở đây rồi. Nào nín đi, thoát ra khỏi cơn ác mộng đó và hãy ôm lấy anh mà ngủ đi nào. Anh yêu em.

Người Tiểu Lệ bấy giờ đầm đìa mồ hôi lẫn nước mắt, cô mở to mắt ngược đầu lên nhìn anh với đôi mắt ướt đầm đỏ ngầu, dụi đầu vào lồng ngực của anh sau đó thúc thít nghẹn ngào nói:

- Em đã nằm mơ thấy bố của em, và em đã chứng kiến thấy cảnh bố bị xe hơi tông... Em... Hức... Hic... Em đã chạy tới bên ông và lay ông dậy nhưng mà anh à... Ô.. N.. G... Đã không chịu tỉnh dậy nhìn em nữa... Ahuhu... – vừa nói trong sự nghẹn ngào vừa cố nhớ lại cảnh tượng kinh khủng trong cơn ác mộng đó thì nước mắt lại một lần nữa chảy ra, cô vòng tay ôm chặt lấy anh và vùi đầu mình trong lồng ngực của Kỳ Tường khóc nức nở.

Anh vô cùng đau xót khi thấy cô gái mà mình yêu đang khóc nức nở vì đã mơ thấy cảnh tượng bố mình bị xe tông. Anh chỉ biết ôm thật chặt lấy cô để cô ấy nằm trong vòng tay của mình và sau đó khẽ hôn lên đỉnh đầu của người yêu mình rồi xoa đầu cho Tiểu Lệ an tâm mà chìm vào lại giấc ngủ. Cuối cùng thì cô cũng đã chìm vào giấc ngủ một cách ngon cho tới sáng hôm sau, khi cô đang nằm ngủ thì có cảm giác như đang có ai mân mê khắp cơ thể mình vậy nên liền mở mắt lên nhìn xem ai thì thấy tay người yêu mình đang sờ soạn trên người mình. Tiểu Lệ nheo mắt khẽ cười ra tiếng sau đó đưa tay xuống nắm lấy tay anh và đưa lên trên giữ im lặng, lên giọng nghiêm túc:

- Anh hư quá à, em đang ngủ mà bị anh phá mất tiêu bởi hành động gọi tình này của anh. Anh dậy mà không gọi em dậy chung để em đi chợ nấu đồ ăn sáng cho mọi người gì cả. Phạt anh trưa nay nhịn ăn.

Kỳ Tường nghiêng người sang làm bộ dạng vô tội với cô rồi sau đó hôn lên trán của cô và dịu dàng nói:

- Anh muốn được ngắm em trong lúc em ngủ say như thế này lâu thêm tí thế nên anh không muốn gọi em dậy. Về chuyện đi chợ nấu ăn thì em khỏi phải lo vì đã cu Bèo osin nhà anh lo rồi. Thôi nào, chả phải hành động gọi tình ấy làm cho em mỉm cười hạnh phúc sao vợ yêu. Đừng phạt anh mà.

Họ đón chào buổi sáng ngày mới bằng hành động “yêu”, trong lúc đang cao trào thì Khắc Lạc đứng ngoài cửa gõ liên hồi nói to:

- Dạ em mời hai người xuống ăn sáng ạ. Đừng để người lớn tuổi và người cô đơn này cùng với chú cún phải đói meo vì chờ đợi hai anh chị nữa.

87. Chương 27 : Từ Chối

Đóa Lệ đã nhớ lại kí ức đó, cô ngượng cười nhìn anh đầy ái ngại, khó xử rồi sau đó nói với một giọng điệu ấy này :

-Em xin lỗi, em đã không nhớ gì về lời hứa ấy cả. Giờ đây em đã có người yêu rồi. Em rất tiếc, em xin lỗi anh rất nhiều. Lời hứa hồi đó anh hãy quên đi, hãy xem đó chỉ là lời hứa cho vui thôi nhé, anh Trình.

Tim anh như bị ai đó đâm vào khiến cho nó phải đau nhói khi vừa nghe xong lời xin lỗi của cô ấy, anh cảm thấy đau ở tim mình, bèn đứng dậy và đưa tay lên quệt nước mắt vừa mới chảy ra trên khuôn mặt của mình sau đó anh nhìn cô cười nhạt nói :

-Ha ha ha, anh đã không tin lời hứa đó từ sau khi di cư ra nước ngoài sống cho đến khi gặp lại em từ lâu rồi nên em yên tâm nhé. Không sao đâu, anh biết em đã có người yêu rồi mà nên lời nói hôm qua em đừng để tâm nhé chỉ là phút chốc anh mừng rỡ khi gặp lại em rồi. Anh phải là người xin lỗi với em mới đúng, vì anh đã làm nhiều hành động cũng như có những lời nói không hay với em. Thôi em ngồi đây đợi anh vào căn-tin mua gì đó cho em ăn nhé Lệ Lệ.

Cô cảm thấy vô cùng ấy này về những hành động ngày trước của mình. Đóa Lệ nhìn anh gật đầu mỉm cười và ngồi chờ Quốc Trình đi mua đồ ăn cho mình. Riêng anh thì tim như tan vỡ từ giây phút cô từ chối tình cảm mà mình dành cho cô ấy, anh tự cười nhạo bản thân mình “ chỉ có mỗi mày là thằng hề trong chuyện

tình đơn phương này thôi, tự mày ảo tưởng giờ thì mày đau là phải rồi Quốc Trình à. Cô ấy đã có người yêu nên mày chẳng còn cơ hội nữa đâu vì thế mày nên phải chấp nhận sự thật này đi ”.

Giờ tan học, Đóa Lệ vội bước ra khỏi lớp thì thấy anh đứng trước cửa đợi mình cùng với nụ cười tươi, cô vẫy tay chào anh cùng với nụ cười thân thiện sau đó chạy nhanh ra cổng trường nơi người yêu mình đang đứng đợi. Quốc Trình đứng im nhìn cô chạy với tâm trạng hạnh phúc khi được người yêu đón về mà cảm thấy đắng lòng và buồn bã, anh thần thờ dựa mình vào cột tường thở dài tiếc nuối thì có một bàn tay đặt lên vai của anh nhỏ nhẹ nói :

- Anh đừng buồn, nhỏ Đóa Lệ tính nó là vậy đấy, đối với người nó không quen thì lạnh lùng nhưng với những ai đã quen biết rồi thì lại cười nói vui vẻ. Dù không biết hồi trưa nay anh với nó đã nói chuyện gì nhưng khi ra về nó lại cười tạm biệt anh chứng tỏ là con nhỏ đó đã xem anh là bạn của mình rồi đó, Quốc Trình à.

Anh ngược mắt nhìn sang thì thấy Hạnh Linh đang đứng và đặt tay lên vai mình và an ủi, anh khẽ cười nhạt nhìn cô nói :

- Anh biết tính của em ấy lâu rồi, tụi anh từng là bạn hàng xóm với nhau mà em. Anh chỉ thấy buồn vì trách bản thân mình quá hèn nhát nên hồi đó đã không mạnh dạn tỏ tình với em ấy sớm hơn thôi. Mà thôi bỏ đi, dù sao giờ em ấy cũng đã có người yêu rồi thì anh nên chúc mừng mới phải chứ. Dù gì trong mắt Lệ Lệ anh chỉ là một người bạn thôi, hi. Sao giờ em chưa về nữa?

Hạnh Linh nhìn anh mà cảm thấy buồn trong lòng, vì anh là người cô thích từ lúc nhập học. Thấy anh buồn vì những lời nói cũng như hành động đầy vô tâm lạnh lùng của con bạn thân mà bản thân cô buồn và đau xót lắm sao, cô suy nghĩ trong đầu mình ” hay là giờ mình tỏ tình với anh ấy nhỉ ” cố hít một hơi thật sâu rồi mạnh dạn tiến lên đứng trước mặt anh và cô bắt đầu nói :

- Hay là em thích anh nhé được không?

Anh ngẩn người nhìn cô không chớp mắt, đứng dờ tay xoa lấy đầu cô khẽ cười lớn bảo :

- Anh xin lỗi, giờ anh không có tâm trạng để thích hay chấp nhận quen một ai khác đâu. Em nên tìm người khác để tỏ tình nhé. Anh thành thật xin lỗi em.

Nói xong anh quay lưng bước đi cùng với tâm trạng rối bời, vừa đi anh vừa cười nhạt nhẽo và trách móc bản thân. Hạnh Linh thì chỉ biết đứng im nhìn anh bước đi và khóc òa khi bị anh từ chối lời tỏ tình của mình, cô thật ngu ngốc khi nghĩ đây là cơ hội để mình thổ lộ tình cảm mà bấy lâu nay mình dành cho anh, cô vừa khóc vừa cười nhạo bản thân mình.

” Có lẽ con người ta sợ cô đơn quá nên trốn chạy nó, trốn chạy nên cố gắng tạt vào một cuộc tình, để cô đơn không còn đeo đuổi. Nhưng khi tạt vào rồi, người ta mới phát hiện ở trong chính cuộc tình ấy còn cô đơn hơn nhiều.” Một cơn mưa bất chợt càng làm cho trái tim vốn dĩ đã vỡ tan vì lời từ chối nay lại thêm xót hơn vì những giọt mưa như đang rơi xối xả vào mình, Hạnh Linh đang đi bộ về nhà vì cơn mưa bất chợt rơi tim cô càng thêm tan nát hơn, cô đứng giữa đường òa khóc thật to mặc cho bao người đang nhìn mình với ánh mắt kì quặc. Còn Quốc Trình thì dựng xe trước cổng nhà rồi sau đó nằm dài xuống đường mà khóc. Hai kẻ cô đơn nay càng cô đơn hơn dưới cơn mưa bất chợt này.

88. Chương 43: Lời Hứa Hồi Đó

Kỳ Tường và Đóa Lệ nắm tay bước ra từ nhà tắm sau đó ra mở cửa phòng nhìn thẳng bạn già cô đơn cười mỉm và cả 3 cùng nhau xuống lầu dùng bữa sáng với mọi người. Đóa Lệ sau khi ăn sáng xong thì được anh người yêu chở đi học. Trên đường đi đến trường thì anh đã hỏi cô vài câu hỏi:

- Có phải từ lúc anh đi du học đã có nhiều chuyện xảy ra với em lắm đúng không? Và hình như em đang bị ai đó cố tình ám hại phải không, Đóa Lệ?

Cô bỗng dưng giật mình trước câu hỏi của anh, bàn tay cô toát ra mồ hôi liên buông tay ra không ôm lấy anh nữa. Tiểu Lệ ngập ngừng trả lời:

- Đâu có gì đâu, anh hôm nay đa nghi quá rồi hi hi. Mọi chuyện đều ổn cả, ý tới trường rồi thôi em xuống đi học đây.

Kỳ Tường đủ tinh tế để cảm nhận được sự tránh né câu hỏi từ cô, anh liền gạt chống xe và nắm tay cô kéo về mình sau đó ôm chầm lấy người yêu và khẽ hôn lên trán của cô mới chịu buông ra và nói:

- Em có làm gì thì anh cũng đều biết được hết đấy. Nên đừng cố nghĩ biện pháp che giấu với anh biết chưa. Giờ thì đi học ngoan nhé. Thương em.

Đóa Lệ đỏ mặt chạy thẳng vào cổng trường sau đó quay lại vẫy tay chào anh yêu của mình, đang đi được một đoạn thì chàng gây sự với cô hôm bữa đi ra chặn ngang trước mặt mình và giọng châm biếm:

- Chà xem ra cô em cũng đắt giá nhỉ? Vừa mới nghỉ mấy ngày thôi mà đã thay người yêu mới rồi sao. – hần bước lại gần Tiểu Lệ cười gian xảo.

Đóa Lệ ngược mặt lên nhìn hần và đáp trả bằng nụ cười nhếch môi sau đó thì bước chân sang hướng khác để đi, vì bị cười nhếch môi nên Quốc Trình không cam lòng cho nên đã quyết định chạy rượt theo phía cô, vừa chạy theo đằng sau vừa nói to:

- Này, cái tên hôm bữa đánh anh đây là ai? Còn thằng hôm nay nữa là ai của cô em vậy?

Cô không thèm quay đầu lại nhìn Quốc Trình mà chỉ đứng khựng lại trả lời một cách lạnh lùng:

- Anh là gì mà tôi phải trả lời câu hỏi ấy chứ? Anh đừng nghĩ cách này là sẽ tán tỉnh được tôi. Tôi đã có người yêu rồi. Giờ thì mau anh đừng làm phiền tôi nữa.

Nói xong cô cất bước đi tiếp tới lớp học. Quốc Trình thì đứng yên như bị ai đó tạt hồ khiến chân anh không nhúc nhích được sau khi nghe câu trả lời của Đóa Lệ xong anh liền bật cười một mình đứng giữa sân khi nhớ lại câu hỏi ngớ ngẩn của mình ban nãy. “Anh là gì mà lại có quyền hỏi câu hỏi ấy chứ. Cô nói đúng mà. Ha ha ha” anh lắc đầu rồi bước đi vào lớp học của mình.

Giờ giải lao Đóa Lệ cùng Hạnh Linh đi xuống căn-tin mua đồ ăn vặt, cả hai vừa đi vừa cười đùa vui vẻ thì bỗng dưng tên Quốc Trình từ đâu đi thẳng về phía Đóa Lệ rồi ôm chầm lấy cô sau đó bắt ngờ hôn cô sau đó lớn giọng khẳng định:

- Từ giờ tôi sẽ chính thức theo đuổi em Tô Đóa Lệ. Dù cho em đã có người yêu hay bao nhiêu người theo đuổi em thì tôi cũng sẽ không bỏ cuộc đâu. Hãy chờ đó, em cũng sẽ thuộc về riêng tôi mà thôi.

Cô đẩy mạnh anh ra khỏi người mình rồi đi lại tát 2 cái vào mặt anh và bực bội nói:

Đồ điên. Có chết tôi cũng không chấp nhận anh. Và anh cũng đừng hòng chen chân vào phá cuộc tình của tôi, Quốc Trình à. Anh bị điên rồi. Thật là ghê tởm cái nụ hôn ấy.

89. Chương 28 : Chẳng Có Gì Có Thể Thay Đổi Tình Yêu Anh Dành Cho Em

Giờ tan học, Đóa Lệ vội bước ra khỏi lớp thì thấy anh đứng trước cửa đợi mình cùng với nụ cười tươi, cô vẫy tay chào anh cùng với nụ cười thân thiện sau đó chạy nhanh ra cổng trường nơi người yêu mình đang đứng đợi. Cô vừa ra tới cổng trường thì bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ trầm trồ đều đổ dồn về Kỳ Tường. Anh mặc đồ bình thường và trên tay thì cầm một bó hoa tú cầu màu tím thật to bước ra từ chiếc xe hơi đua màu đen rồi bắt ngờ quỳ xuống dâng bó hoa lên trước mặt Đóa Lệ khi cô vừa mới bước tới chỗ mình sau đó cất tiếng đầy ngọt ngào lãng mạn nói với cô :

-Tặng em yêu của anh nhân dịp kỉ niệm tròn 1 năm chúng ta yêu nhau. Anh không biết diễn tả tình cảm của mình dành cho em như thế nào nên anh đã đặt 100 đóa hoa tú cầu màu tím mà em thích nhất và anh tự bó chúng nên nếu có xấu thì em đừng chê cười nhé. Anh yêu em nhiều lắm Tô Đóa Lệ của anh.

Đóa Lệ cúi xuống nhận lấy bó hoa anh đang cầm rồi sau đó đứng khóc vì hạnh phúc, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời mình có người tặng 100 bông hoa tú cầu màu tím mà mình thích nhất đã thế còn quỳ xuống trước cổng trường đại học và nói những lời lãng mạn này với cô. Kỳ Tường đứng dậy ôm cô vào lòng rồi hôn lên trán của cô người yêu mình sau đó nắm tay dắt cô đi vào xe ngồi và chở về. Bao nhiêu ánh mắt của

những cô gái xung quanh trầm trồ ghen tỵ cũng như ngưỡng mộ với cô khi được bạn trai tặng hoa và quý xuống tỏ tình ngọt ngào như vậy. Xe bắt đầu chạy được nửa đường thì trời đổ mưa bất chợt, và trên xe lúc này, cô không khỏi hạnh phúc ngồi cầm lấy bó hoa anh tặng ban nãy rồi cười tủm tỉm quay sang nghiêng sang hôn lên má anh và ngọt ngào nói:

-Sao anh lại biết em thích nhất loại hoa này vậy? Em nhớ là em đâu có nói cho anh biết đâu? Dù sao thì cũng cảm ơn anh yêu nhiều lắm.

Kỳ Tường vì lo chạy xe nên không quay sang để nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì hạnh phúc của cô được, anh bèn cười nói:

-Phải đợi em nói thì làm sao gọi là bất ngờ hạnh phúc được chứ em yêu? Vì sao anh lại biết ư thì lần đầu tiên gặp em và giữ điện thoại dùm cho em thì anh đã vô tình vô album ảnh của em và thấy nguyên 1 album hoa tú cầu màu tím kèm theo biểu tượng trái tim là anh đã note lại rồi. Hihi, anh cũng yêu em nữa. Giờ thì chúng ta sẽ đến một nơi này.

Đóa Lệ bấy giờ vui vẻ gạt đầu, cô vừa ngắm hoa vừa quay qua ngắm anh trong lúc anh đang tập trung lái xe rồi cười thật hạnh phúc. Đến chỗ anh đặt trước, Kỳ Tường dừng xe và bước xuống mở cửa cho người yêu và mở cửa ra dẫn cô chạy vào trong trú mưa rồi sau đó lái xe ra bãi đỗ xe. Đóa Lệ vẫn cầm bó hoa lên tay mình và cười tủm tỉm đứng chờ anh, một hồi lâu vẫn chưa thấy anh đi lên chỗ cô đang đứng nên cảm thấy vô cùng lo lắng và hồi hộp không biết anh đang ở đâu nữa, cô đang chuẩn bị gọi cho anh người yêu thì nhân viên trong quán ra chào hỏi :

-Dạ chào chị, không biết chị có phải là Tô Đóa Lệ không ạ?

Đóa Lệ khẽ gạt đầu nhìn người nhân viên đó và đáp :

-Đúng rồi, tôi là Tô Đóa Lệ mà sao anh lại hỏi như vậy?

-Cảm phiền cô Đóa Lệ đưa tay ra và nhắm mắt lại được không ạ?

Đóa Lệ tuy thắc mắc nhưng vẫn vui vẻ làm theo lời đề nghị của người nhân viên phục vụ kia, cô đưa tay cho người ấy cầm rồi nhắm mắt lại bước đi theo. Cô được mời ngồi xuống ghế và kèm theo lời nhắn đó là không được mắt ra cho đến khi nghe thấy tiếng nhạc. Đóa Lệ không khỏi hồi hộp trước lời đề nghị này, cô mở mắt mình hé hé để nhìn mọi thứ xung quanh như thế nào thì bị người phục vụ đi lại bảo cô nhắm chặt mắt của mình lại và ngồi chờ. Kỳ Tường bước từ từ đến cây piano đặt bên cạnh bàn ăn cô đang ngồi, sau đó anh bắt đầu chơi bài nhạc “ nothing’s gonna change my love for you ” giai điệu du dương, lãng mạn bắt đầu nổi lên cũng là lúc Đóa Lệ mở mắt ra nhìn không gian xung quanh mình đã được trang trí những họa tiết đơn giản cùng với tông màu hồng phấn mà mình thích nhất, sau đó quay sang thì thấy bóng dáng người con trai mình yêu đang ngồi đàn một cách say sưa tập trung, cô cười ra nước mắt khi ngắm nhìn anh ngồi trên ghế và đàn bài hát mà cô yêu thích nhất, cô nhớ lại câu hỏi của anh đã từng hỏi mình “ em yêu thích bài hát nào nhất vậy vợ yêu của anh ” không cần phải suy nghĩ lâu cô liền quay sang đáp “ nothing’s gonna change my love for you đó anh yêu, em từng ước rằng sẽ có một người con trai ngồi đàn bài hát này cho em nhân dịp kỉ niệm ngày quen nhau của hai đứa. Chỉ cần nhiều đó thôi em mãn nguyện rồi, hihi ” và giờ đây điều ước ấy đã thành sự thật rồi. Cô càng ngày càng yêu anh say đắm hơn khi anh đưa cô đi qua từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, bản nhạc kết thúc anh cầm nhánh hoa hồng đỏ đi đến bên cô cùng với nụ cười hạnh phúc trên môi khẽ dịu dàng nói :

-Đóa Lệ à, Anh Yêu Em.

Cô đứng dậy ôm chầm lấy cổ anh sau đó ghen ngào trong những giọt nước mắt hạnh phúc nói :

-Em rất là hạnh phúc không thể nào diễn tả thành lời được. Em yêu anh nhiều hơn những gì em nghĩ. – nói xong cô hôn lấy anh một cách say đắm.

Buổi tối hôm ấy hai người đã có một buổi tối tuyệt vời và hạnh phúc bên nhau.

90. Chương 44: Manh Mối Của Sự Sát Hại P.2

Tan học về, cô lấy điện thoại chuẩn bị gọi cho Kỳ Tường thì có một số điện thoại lạ gọi cho cô, liền nghe máy:

- Người hiện giờ đang trong tầm ngắm của ta. Nào giờ thì hãy cuốn cuồng lên mà bỏ chạy đi thỏ con. Ha ha

Đóa Lệ lạnh cả sống lưng im lặng không lời hồi đáp chỉ vội tắt máy rồi sau đó mở lên bấm điện thoại gọi cho Kỳ Tường xem anh tới chưa thì anh trả lời:

- Anh đang đứng trước cổng trường đợi em nè em yêu của anh.

Cô sợ hãi bước ra từ từ đến cổng trường rồi cảnh giác đảo mắt nhìn xung quanh cổng trường sau đó mới yên tâm ngồi lên yên xe ôm chặt lấy Kỳ Tường với đôi tay lạnh toát mồ hôi, cổ trần an bản thân mình và ngập ngừng e sợ nói với anh:

- Anh à. Hiện tại giờ em đang bị một người theo dõi và có âm mưu hãm hại, vì thế em rất sợ hãi, anh chờ em nhanh về nhà đi. Nãy anh Bảo làm bê cảnh sát mới nhắn tin cho em là “anh ấy đang cho người bao vây lấy khu nhà em để bắt kẻ theo dõi em mấy bữa nay” vì thế trên đường về nhà anh phải luôn cảnh giác xem có ai theo phía sau tụi mình không nhé.

Kỳ Tường nghe xong chỉ gạt đầu rồi nhanh chóng lên ga chỗ cô một cách cảnh giác tối đa và cẩn thận nhất có thể. Quả nhiên có kẻ đang bám đuôi theo họ, anh có dự định là sẽ chạy lách qua các ngõ nhằm cắt đuôi hẳn thì Tiểu Lệ thì thầm bảo anh đừng cắt đuôi mà hãy dụ hẳn tới khu nhà cô để cảnh sát bắt lấy, anh làm theo lời dặn của người yêu và cả hai đều cố tỏ ra bình thường như không biết rằng có kẻ theo đuôi mình. Chạy tới khu nhà của Đóa Lệ rồi anh dừng xe đứng đằng sau lưng để che chắn cho người yêu trong trường hợp tệ nhất có thể xảy ra, kẻ đó cũng dừng theo rồi sau đó rút từ trong túi quần mình ra cây súng có tia laze nhắm vào người anh, tia laze đó di chuyển khắp người anh rồi biến mất thay vào đó là tiếng súng nổ cách đó không xa mấy, Đóa Lệ giật mình vội quay người núp vào lưng anh và nhắm mắt run rẩy khê hỏi:

- Anh có bị làm sao không?

Kỳ Tường vòng tay ra sau xoa đầu của cô rồi dịu dàng bảo mình không sao cả và nhanh chóng dắt người yêu vào trong nhà của cô ấy. Vừa mới bước vào trong nhà thì mẹ cô từ nhà dưới chạy lên với khuôn mặt hoảng hốt lo sợ ôm chầm lấy cô và kiểm tra trên người con gái mình có bị làm sao không thì sau một hồi kiểm tra bà thấy cô con gái của mình đều ổn hết liền quay sang nắm lấy tay của Kỳ Tường nói:

- Tạ ơn trời cháu và con gái của bác đều không sao cả. Xin lỗi khi đã kéo cháu vô chuyện rắc rối này. Nếu cháu không gì thì hãy nén lại đây một đêm rồi hẳn về nhé vì giờ ở ngoài vẫn chưa giải quyết xong đâu nên bác chả yên tâm để cháu ra về đâu Kỳ Tường à.

Anh nắm lại bàn tay đang run ấy của bà khẽ gạt đầu đồng ý, sau đó dìu Đóa Lệ và cùng mẹ cô xuống nhà dưới dùng cơm chiều. Đóa Lệ vẫn đang run vì sợ hãi khi nghe tiếng súng ban nãy, cô đang ngồi chậm rãi ăn cơm thì chuông báo tin nhắn tới Kỳ Tường cầm điện thoại lên và đọc: “Anh đã bắt được tên đó rồi và hiện giờ người của anh đang điều tra hắn để lấy thông tin manh mối chắc chắn vào ngày mai sẽ có manh mối cho em. Giờ thì em yên tâm ngủ đi nhé. Em và bác gái ngủ ngon”. Đọc xong tin nhắn ấy anh thở phào nhẹ nhõm quay sang nhìn hai mẹ con nhà Đóa Lệ sau đó nở nụ cười vui vẻ nói:

- Hai người đừng lo lắng nữa, mọi chuyện cũng đã giải quyết ổn thỏa cả rồi, ngày mai sẽ có thông tin manh mối từ tên tội phạm kia. Giờ thì chúng ta ăn cơm ngon miệng thôi nào.

Hai mẹ con cô nhìn anh với ánh mắt an tâm rồi cả ba người cùng dùng cơm tối. Sau khi dùng cơm tối xong Kỳ Tường xung phong rửa chén và kêu Đóa Lệ và mẹ cô lên phòng nghỉ ngơi xem tivi để khuây thả đầu óc, trong khi anh đang rửa chén thì Tiểu Lệ đi xuống nhẹ nhàng tay ôm lấy anh từ đằng sau dịu dàng thì thầm:

- Em không biết nói làm sao nữa, giờ đây em chỉ biết rằng mình nên nói với anh là “cảm ơn anh đã ở bên em và yêu em”.

- Cảm ơn người ta chỉ có thể thôi sao? Như vậy thì ít quá, không chịu đâu. – Kỳ Tường hạnh phúc trong lòng khi nghe người yêu nói như vậy nhưng bên ngoài anh vẫn tỏ ra mè nheo chê ít nhằm để cô chủ động

hôn anh.

Đóa Lệ dường như hiểu ý anh nhưng cô giả bộ không hiểu và lắc đầu qua lại ở đằng sau lưng anh, cô khẽ cười khúc khích rồi giả nai nói:

- Ý anh là sao vậy anh yêu? Em hông hiểu anh nói vậy với ý là gì cả?

Anh quá hiểu cô người yêu của mình nên lập tức quay người lại và bế nhấc bổng cô lên rồi hăm dọa nói:

- Em hông hiểu thật sự hay giả nai hửm? Em có tin là anh đem em cho tên tội phạm kia không hở?

Tiểu Lệ bị nhấc bổng lên cao miệng cô la ì xèo dưới bếp, chú cún nghe vậy liền chạy xuống dưới sủa Kỳ Tường với ngụ ý là “ai cho anh dám làm như vậy với cô chủ của tôi, hãy thả chủ tôi xuống nhanh lên” và thế là buổi tối ở trong nhà cô đã trở nên nhộn nhịp hơn khi cả 3 đều to tiếng đùa giỡn. Một hồi đùa giỡn kiệt sức thì Đóa Lệ kéo áo anh xuống sau đó nhón chân lên hôn lấy anh, và anh cuối cùng cũng đạt được điều mình mong muốn.

Mạc Bảo sau khi tra hỏi tên tội phạm kia cuối cùng đã tìm ra ngọn ngành kẻ chủ mưu đằng sau mọi chuyện là ai rồi, anh đích thân đến nhà của Đóa Lệ để báo tin. Buổi sáng hôm sau, Kỳ Tường cùng Đóa Lệ đi bộ từ công viên về nhà thì thấy Mạc Bảo đứng trước cổng đợi, cô vẫy tay chào và rồi nắm tay người yêu đi đến chỗ anh đang đứng thật nhanh. Kỳ Tường lịch sự gật đầu chào với anh, còn cô thì vỗ vai anh và hỏi thẳng vào vấn đề:

- Tối qua anh có điều tra được điều gì không A Bảo? Diễn biến sắc mặt của hân ta lúc đó như thế nào? Mau nói cho em nghe đi.

A Bảo nhìn cô hỏi liên tục không ngừng nghỉ liền bật cười đưa tay xoa đầu cô và đáp với ngữ điệu vui vẻ:

- Ủhm mặt hân ta lúc đó chuyển biến từ nhất quyết không khai chuyển sang khuôn mặt tái mét khai hết mọi điều mà hân biết. Anh đã cho người điều tra ra lý lịch kẻ đứng sau âm mưu rồi mà anh nghĩ khi anh nói tên kẻ đó thì ít nhiều gì bạn trai của em cũng sẽ biết thôi. – nói hết câu anh đảo mắt nhìn về Kỳ Tường đang đứng bên cạnh Đóa Lệ chăm chú nghe với khuôn mặt nghiêm túc.

Đóa Lệ không khỏi thắc mắc khi nghe anh nói thế liền hỏi:

- Tại sao người yêu của em cũng biết kẻ đó? Ý anh là sao vậy A Bảo?

Kỳ Tường vẫn im lặng đứng nghe và quan sát nét mặt của anh chàng đang đứng trước mặt mình, còn Mạc Bảo thì khẽ cười ghẹo cô và nhanh chóng nói:

- Anh chọc thôi chứ không gì cả. Giờ thì em cứ yên tâm mà tự do đi lại không phải sợ hãi như hôm qua nữa nhé. Anh phải về đồn để tiếp tục tra hỏi thêm vài chi tiết quan trọng khác. Chào hai người nhé, sẵn tiện cho anh gửi lời chào tới bác gái luôn nhé.

Mạc Bảo nói xong liền bước vào xe và chạy đi mất. Kỳ Tường lúc này mới quay sang hỏi người yêu:

- Đó là người con trai mặc quân y gặp em ở tiệm mì đúng không? Và vấn đề lúc đầu anh ta nói với em với chuyện bây giờ là một chuyện phải không, Tiểu Lệ? Anh ấy là ai vậy? Sao lại biết gia đình của em? – Kỳ Tường hỏi một hơi cùng với sự đa nghi của mình.

Đóa Lệ ôm bụng cười lắc đầu nhìn anh đáp:

- Anh đang thăm vấn em sao hở anh yêu. Anh có thể đợi cho đến khi đưa em đi học thì em sẽ trả lời từng hỏi ấy của anh được không? Giờ thì em phải vô chuẩn bị đồ ăn sáng cho mẹ và cho chúng ta nữa. Yêu anh.

Anh bật cười gật đầu đồng ý với cô rồi sau đó cùng nhau đi vào nhà. Trên đường đưa cô người yêu đến trường thì đúng như lời đã hứa ban nãy Tiểu Lệ trả lời từng hỏi ấy của anh:

- Chắc anh Bèo đã kể cho anh nghe nên em không cần phải kể lại nhé, dạ anh đúng là người mà gặp em ở tiệm mì nhà và em đã nhờ anh ấy điều tra vụ này thế là xong 1 về đầu, anh ấy là con trai út của người bạn thân của bố em, hồi nhỏ em và anh cùng với người anh lớn cũng có thời gian gần bó với nhau cho đến bây giờ cũng vậy. Em luôn xem hai người đó như hai người anh trai của mình vậy vâng thế là xong về 2 của câu mà anh đã hỏi đó thưa anh người yêu hay ghen của em. Hihi.

Kỳ Tường dừng xe trước cổng trường và cởi nón bảo hiểm ra cho cô sau đó hôn nhẹ lên trán và vui vẻ nói:

- Duyệt, giờ thì em đi học ngoan nhé. Chiều nay anh sẽ thưởng cho em sau.

Đóa Lệ ửng mặt rồi khẽ hôn lên má của anh và bước vào cổng trường.

Lúc đó ở trong đồn cảnh sát, tại buồng thẩm vấn điều tra thì tên tội phạm mặt mày hiện lên sự mệt mỏi lẫn sợ hãi lấp bắp run rẩy trước câu hỏi của cảnh sát:

- Những lời khai hôm qua của người là đúng sự thật không hả?

- Dạ.. Dạ.. Dạ.. Đúng thưa sếp

Mạc Bảo cực kì ghét những tên tội phạm gọi mình bằng từ “sếp” mỗi lần khi nghe tới từ đó anh liền hất nguyên ly nước hơi nóng vào mặt bọn chúng sau đó lớn tiếng chửi, lần này anh cũng vậy với tên tội phạm nhưng anh trai Mạc Bình đã sớm biết và đã ngăn chặn lại kịp sau đó tiếp tục hỏi:

- Kể chủ mưu đó có tên là Lâm Khả Hòa đúng không?

Tên tội phạm mặt mày xanh nhợt khi nghe nhắc đúng tên ông chủ của mình, hắn ta im lặng không trả lời mà chỉ ngó xung quanh sau đó lại ngồi im. Mạc Bảo thấy kẻ đó im lặng làm lơ câu hỏi điều tra ấy liền bật người dậy túm lấy cổ áo của hắn và dộng vài cái vô bản mặt của hắn ta rồi nghiêng răng hàm dọa:

- Bây giờ mày ngoan ngoãn trả lời cho bọn tao biết thì mày sẽ chỉ đi tù 10 năm vì tội ám hại người khác và vu khống cho người khác thôi. Còn nếu không thì mày sẽ lãnh trọn án tử hình. Mày chọn cái nào hả thằng khốn kia?

Vì bị đánh mấy cái vào mặt và bị hàm dọa bị tử hình nên hắn ta sợ đến nỗi xém tí nữa sồn ra quần, ngoan ngoãn gật đầu trả lời:

- Chính ông ấy đã thuê tôi và người trước để hãm hại gia đình cô gái đó, ông ấy hứa là sẽ thù lao cao cho chúng tôi. Nhưng mà vì người trước bị bọn anh theo dõi nên ông đã cho người diệt khẩu trước mặt tôi như thể cảnh cáo rằng nếu tôi để lộ tẩy thì kết cục cũng sẽ như anh ta. Mà hơn nữa chính ông ta là người đã tông chết người đàn ông tên Tô Diệp. Tôi đã khai hết những gì tôi biết rồi.

Mạc Bình và em trai cùng đồng thanh nói:

- Tốt lắm, án mà chú mày sẽ nhận đó là 10 năm tù. Giờ thì người đầu dẫn hắn trở về nhà giam

Thế là mọi chuyện cũng đã được ghi âm lại và giờ chỉ còn lên kế hoạch bắt giữ ông Lâm Khả Hòa và buộc tội ông ta nữa thôi

91. Chương 29 : Hạnh Linh Và Khắc Lạc

Cùng buổi tối hôm đó, Khắc Lạc tìm đến bia bọt để giải bần tâm sự ở một quán bar nhỏ. Trong lúc anh đang ngồi uống thì thấy một cô gái cũng trong tình trạng say sấn đang bị đám con trai kia bao vây lấy cạ tình, chuyện chẳng có gì đáng để bận tâm cho đến khi chính mắt anh thấy tên biến thái kia đi lại gần cô gái ấy và bắt đầu sờ soạn rồi từng tên khác cũng tiến lại gần đỡ hành động biến thái với cô gái đó, anh cảm thấy chướng mắt liền đi lại chỗ những tên đó chửi :

-Tụi bây làm tao chướng mắt quá đi mất. Cô gái này đã say sấn mất kiểm soát rồi mà tụi bây còn dám tiến gần lại đỡ trò đồi bại bẩn thỉu được sao hả mấy thằng khốn kia.

Một tên trong số đó cay cú khi nghe anh nói vậy liền xông tới xách cổ áo anh lên hăm dọa :

-Thằng ranh, mày định làm anh hùng cứu mỹ nhân à? Ha ha xưa rồi nên mày khôn hồn thì rút ra chỗ khác để tụi tao làm việc với cô em này. Cút

Khắc Lạc không cần nói gì thêm mà cứ thế anh ra tay đánh bọn chúng một trận sau đó vác cô gái lên vai rồi bước ra khỏi quán. Đặt cô gái vào xe rồi anh mới nhìn kĩ mặt thì mới biết đó là Hạnh Linh – bạn của Tiểu Lệ, anh dịu dàng lấy khăn tay của mình ra lau mặt cho cô ấy sau đó gài dây an toàn và bắt đầu lái xe chạy đi khỏi quán bar kia. Trên đường đi, anh nghe thấy tiếng Hạnh Linh mới nói :

-Đóa Lệ tại sao mày lại nở lạnh lùng với Quốc Trình như vậy hả? Để giờ khi anh ấy tỏ tình mày thì bị từ chối sau đó tao tỏ tình thì anh cũng từ chối tao rồi đó. Mày vui chưa?

Khắc Lạc giật mình khi nghe câu nói ấy của Hạnh Linh, anh khẽ lắc đầu thở dài nhớ lại quãng thời gian mình đã từng trong tình trạng như khi bị người ta từ chối, cái cảm giác đó thật chua xót và tan nát nỗi lòng mình làm sao anh hiểu cái cảm giác ấy của cô bây giờ, khẽ đưa tay sang chỉnh đầu cô ngay ngắn lại thì bất ngờ cô đưa tay lên nắm lấy bàn tay của anh rồi sau đó nghẹn ngào nói :

-Quốc Trình à, em đã yêu anh từ lúc mới nhập học rồi. Hôm nay tận mắt nhìn thấy anh thần thờ ngồi dựa vào tường mà buồn như vậy tim em đau nhói lắm anh biết không? Nhưng vì sao anh lại từ chối em chỉ vì bị con bạn thân của em từ chối chứ? Anh có thể cho bản thân mình cơ hội khác đó chính là chấp nhận lời tỏ tình của em mà...em yêu anh lắm Quốc..ừc..ừc..Trình à.

Anh bỗng nên khó xử không biết làm sao để rút tay về khi cô đang nắm chặt lấy tay của mình mà không buông, đành phải tấp xe vào và nhẹ nhàng gỡ tay của cô ra khỏi tay của mình thôi. Anh vừa mới ghé sát vào người cô thì cô quay sang nôn hết tất cả lên người anh rồi buông tay mình ra và nhắm mắt ngủ như chưa có chuyện gì xảy ra, Khắc Lạc mặt đờ ra trước chuyện vừa mới xảy ra trên người của mình, thứ mà anh ghét nhất đó là bị người khác nôn lên người mình. Một giây sau, anh cảm giác buồn nôn liền mở cửa bước ra ngoài nôn hết một trận rồi mới đi lại vào xe và chạy một mạch về nhà mình. Về tới nhà, Khắc Lạc gọi điện thoại kêu em gái xuống dìu Hạnh Linh vào nhà còn anh thì chạy xe vào nhà sau đó phóng thật nhanh lên phòng tắm sạch sẽ, sau khi cơ thể đã thơm tho sạch sẽ mùi nôn mửa ấy thì anh bước xuống cầu thang và xuống bếp pha nước giải rượu cho Hạnh Linh uống thì bị nhỏ em gái chạy tới tra hỏi liên hồi :

-Bạn gái của anh ba hở? Nhìn chị ấy cũng xinh nhưng em vẫn thích chị Đóa Lệ hơn. Anh ba quen chị ấy ở đâu vậy sao mà giờ lại dẫn về nhà mình trong tình trạng say sấn như vậy? Anh ba, chị ấy là ai vậy? Anh ba chị ấy có quen biết chị Lệ không? Anh ba..chị đó..anh ba...

Khắc Lạc quay sang cóc đầu con bé cầu nhàu đáp :

-Còn nhỏ mà nhiều chuyện quá. Giờ lên phòng mà ngủ đi. Chị đó là bạn của chị Đóa Lệ đó được chưa. Đi lên phòng đi. Xùy xùy.

Em gái của Khắc Lạc nhăn nhó chề môi rồi bỏ lên lầu. Anh đi xuống bếp pha nước giải rượu rồi đem lên cho Hạnh Linh, vừa mới đặt đĩa xuống ngồi kế bên nâng đầu cô dậy để đút nước cho cô uống thì lại một lần nữa cô nôn hết lên người anh sau đó tiếp tục ngủ, anh thở dài đặt cô nằm xuống ghế nhanh chóng phóng lên nhà tắm để tắm lại lần nữa và đi xuống cầm theo một cái thau đi về chỗ cô đang nằm. Anh lần này đã khôn hơn hai lần trước vừa đỡ đầu cô lên và thấy cô mở miệng ra là liền đưa thau tới miệng cô, một tay thì định lấy cái thau một tay thì đưa ly nước gần sát miệng của Hạnh Linh chuẩn bị cho cô uống thì bỗng dưng cô mở to mắt và á lên một tiếng rồi chửi anh xối xả :

-Đồ biến thái, sao anh lại dám ngồi gần tôi thế hả? Và tại sao tôi lại ở nhà anh? Nói mau nếu không tôi gọi điện kêu công an bắt anh đó.

92. Chương 45: Lời Hứa Hồi Đó 2

Cô nắm tay kéo Hạnh Linh đi ra chỗ khác mặc kệ anh đang trong trạng thái như thế nào. Quốc Trình đưa tay lên xoa mặt mình rồi đứng cười ha hả như kẻ điên cuồng, nực cười làm sao khi nước mắt anh lại rơi khi anh nghe cô đáp lại lời mình nói. Anh đau lòng khi bị từ chối sao? Hay anh buồn vì cô đã quên mất thằng bạn thân hồi nhỏ của mình và cũng đã quên luôn lời hứa của cô vào ngày sinh nhật của anh? Quốc Trình buồn bã đi về phía đám bạn mình và ngồi thần thờ một góc nhớ về kí ức một thời anh và Đóa Lệ bên nhau

vui đùa, cả hai cùng hứa với nhau rằng “sau này khi vào chung trường đại học nhất cô sẽ chấp nhận lời tỏ tình của anh và họ sẽ quen nhau rồi sẽ kết hôn chung sống với nhau” đó lời hứa vào ngày sinh nhật của anh mà cô đã móc ngoéo với mình. Anh ngồi cười một cách ngu ngốc, giờ suy nghĩ lại anh mới ngộ nhận ra rằng “có những lời hứa người hứa chỉ hứa cho vui, và chỉ có người nghe là nhớ và tin vào lời hứa ấy mà thôi” may thật là ngu ngốc khi tin rằng cô ấy sẽ nhớ lời hứa ấy, cũng đã lâu rồi từ ngày anh theo gia đình ra nước ngoài sống từ cả hai cùng học chung trường cấp 2. Giờ cô quên lời hứa đó cũng là lẽ đương nhiên rồi, anh chỉ trách mình là tại sao khi trở về nước học đại học thì sao anh không chịu tới nhà cô để tỏ tình ngay lúc cô vừa mới bị kẻ bội tình bỏ mặc cơ chứ, để giờ đây anh có ghen tức hỏi cô về hai người con trai kia thì chẳng có tư cách gì để hỏi cả. Đã thế nụ hôn hôn ghen ban nãy cùng với lời tỏ tình kia với Đóa Lệ thật ngớ ngẩn và trẻ con, anh bị cô tát là phải rồi. Quốc Trình vừa suy nghĩ giận bản thân vừa đập tay liên hồi xuống bàn.

Lúc đấy ở chỗ khác, Hạnh Linh ngồi gần người nhìn con bạn mình lau môi của nó một lúc hết 5 bịch khăn giấy kèm theo thái độ cũng như những hăm hực mắng chửi tên bỉ ổi kia, cô bèn thở dài nói:

- Lau nhiều đó là sạch rồi, anh yêu của mày sẽ không nhận ra đâu yên tâm. Mà cảnh tượng ban nãy cứ như trong phim tình cảm ấy, được một anh chàng đẹp trai đi tới và hôn sau đó lại nói to lời tỏ tình nữa chứ.. Wow nghĩ lại tao thấy mày sướng thiệt đó con quý kia.

Đóa Lệ nhăn nhó chề môi đáp lời:

- Sướng cái con khỉ chứ sướng. Hôm bữa hần ta dám gạt chân làm tao té sau đó còn cười sảng khoái nữa chứ, may là lúc đó có anh Khắc Lạc đi ra dạy cho tên đó một trận. Cứ ngày đó hần ta không dám vác mặt ra chọc tao mãi cho tới hôm nay thì gan hần đã to hơn rồi. Haiss bức bội gì đâu... Haiss...

Hạnh Linh nhìn con bạn mình đang nhăn nhó hăm hực tức tối khi bị Quốc Trình cưỡng hôn khê chề môi lắc đầu nói:

- Ủ thì cũng đúng thôi đối với một đứa đẹp gái như mày một lúc lại quen biết được hai anh chàng đẹp trai, đã thế chưa đủ bắt công thêm giờ thì lại được hot boy năm cuối ngành tâm lí tỏ tình thử hỏi sao mà mày cảm thấy dư thừa cho chứ, xì. Chỉ có tui là không trai đẹp nào để ý nên mới ước ao mình được vậy. Hề buồn dễ sợ.

Tiểu Lệ ngưng việc lau lại sau đó cầm đùi gà đưa lên miệng ăn và chằm chọc con bạn thân của mình:

- Xem kia, chả phải hôm bữa ai kia tự bảo rằng “tao sẽ không chú ý tới trai đẹp mà chỉ chú ý tới việc kiếm tiền và làm đẹp thôi là đủ rồi” sao giờ lại than thở khi không được trai đẹp để ý tới nhỉ? Ha ha ha ha ha

Hạnh Linh giựt lấy miếng đùi gà trên tay nhỏ bạn mình rồi cho vào miệng mình ăn cho hả tức, lát mới lên tiếng đáp:

- Xí ai thêm... Tao chỉ mê tiền với mê làm đẹp thôi. Ka ka, giờ thì mày tự đi mua đùi gà mới ăn đi nhé con mấm thúi.

Tiểu Lệ há hốc miệng khi thấy con bạn mình một lúc hai tay cầm hai miếng đùi gà lên ăn, cô lắc đầu cười ha hả đứng dậy ra căn-tin mua đồ ăn khác ăn. Đang đi thì chuông điện thoại reo lên, cô mở điện thoại ra đọc đoạn tin nhắn mới gửi đến của Mạc Bảo: “Từ giờ tới buổi tối em với bác gái không được đi đâu ra khỏi nhà dù có chuyện gì đi chăng nữa nhé, cấp dưới của anh đang bao vây bắt kẻ tình nghi thứ 2 đang lảng vảng gần khu em ở. Nếu lúc ra về có cảm giác như ai đang đi theo thì em phải cố gắng giữ bình tĩnh để dụ hắn đi cùng về tới khu nhà em nhé.” Đọc xong tin nhắn ấy thì tay của cô run rẩy nên đã vô tình trượt điện thoại ra khỏi tay mình trong lúc ấy có một bàn tay đã nhanh chóng chụp lấy điện thoại đang rơi từ trên tay của Tiểu Lệ xuống rồi sau đó đưa lên cho cô và cất tiếng nói:

- Xém tí nữa là phải tốn tiền sửa điện thoại rồi mà hình như loại điện thoại không có ở thị trường nước mình thì phải nhỉ? Điện thoại của em nè. – Quốc Trình cầm điện thoại đưa lên trước mặt và mỉm cười.

Tiểu Lệ dù ghét hần nhưng không thể nào lạnh lùng hay bất lịch sử mà không cảm ơn hần ta được. Cô cầm lấy điện thoại của mình rồi gạt đầu nói kèm theo nụ cười mỉm chỉ:

- Cảm ơn anh.

Quốc Trình vẫn nhìn cô chăm chú rồi khẽ mỉm cười sau đó quay lưng đi, anh cảm thấy vui khi được nhìn thấy lại nụ cười ấy dù nó chỉ là mỉm cười mà thôi. Đóa Lệ đi mua đồ ăn xong quay lại chỗ con bạn đang ngồi đợi mình, cô kéo ghế ngồi xuống gặm chiếc bánh ngọt vào miệng nói:

- Hạnh Linh, hình như tên Quốc Trình đó tao nhớ không lầm thì đã từng gặp ở đâu rồi, hồi này hân đã nhanh chụp lấy điện thoại của tao khi tao vô tình làm rớt và khi ấy tao quan sát kĩ mặt thì thấy quen lắm mày ạ. Hình như đã gặp ở đâu rồi.

Hạnh Linh đang dán vào điện thoại đọc ngôn tình và lắng nghe cô bạn mình nói xong thì cô liền ho mấy tiếng rồi chất lưỡi bảo:

- Vậy sao? Thế này mày có nói chuyện với anh Quốc Trình đẹp trai đó không?

Đóa Lệ nhắm nhai nửa bánh ngọt thì quay sang nhìn con bạn với ánh mắt ngây ngô không hiểu nó đang ám chỉ điều gì liền hỏi lại:

- Gì cơ? Nói chuyện gì với tên hay gây chuyện vô duyên vô cớ đó chứ? Mày muốn thì mày đi nói chuyện với tên đó đi.

Hết giờ giải lao, cả hai cô nàng cùng nhau bước vào lớp lại một lần nữa bị người con trai khác chắn ngang đường và ngại ngùng ấp úng nói:

- Anh muốn được rủ em đi trà sữa được không, Đóa Lệ.

93. Chương 30 : Lời Đề Nghị

Hai tháng nghỉ ngơi và ở bên người yêu của anh cũng đã kết thúc. Đóa Lệ thoáng buồn đi tiễn người yêu mình ra sân bay, cô ôm lấy anh không nhẽo mếu máo nói :

-Khi nào anh lại về đây nữa? Em sẽ nhớ anh lắm hic...

Kỳ Tường cũng siết chặt tay ôm lấy cô cổ trấn an bản thân mình bằng nụ hôn lên trán của cô người yêu với nụ cười dịu dàng bảo :

-Mùa đông anh sẽ về với em. Ngoan nhé. Yêu em. Em hãy luôn giữ gìn sức khỏe và phải giữ số cân này đó một anh về mà ốm đi thì lúc đó biết tay với anh.

Cô mỉm cười đưa tay lên quạt nước mắt của mình nhìn anh lắc đầu nói giỡn :

-Không nghe lời anh đâu, em sẽ ốm để anh về tắm bổ hihi. Anh qua lại bên đó rồi thì nhớ giữ gìn sức khỏe và học thật tốt nhé. Em yêu anh , Gia Kỳ Tường.

Khắc Lạc cùng với Hạnh Linh đi tới cất tiếng chào hai người sau đó Khắc Lạc bước đến chỗ thằng bạn thân của mình nói :

-Mày qua đó thì làm ơn tránh xa con yêu nữ Diễm Quỳnh ra nhé. Đừng để cho con nhỏ đó quấy nhiễu chuyện tình cảm của mày nữa. Đóa Lệ và bác gái cứ để tụi tao lo lắng chăm sóc thay mày. Qua học hành cho tốt vào. Hẹn mày vào mùa đông nhé thằng quỷ.

Kỳ Tường ôm bụng cười nghiêng ngả khi nghe đến hai từ “ tụi tao ” mà thằng bạn vừa nói ra, anh châm chọc liền trước khi đi vào phòng ngăn cách :

-Ồ...thì “ tụi tao ” haha, giờ thì hết than phiền vì độc thân nữa rồi nhé. Mày với người yêu cũng giữ gìn sức khỏe và nhớ giữ mối quan hệ này thật lâu để khi tao về có tin vui nhé. Giờ thì tạm biệt mọi người. – anh nói to và vẫy tay chào tạm biệt sau đó kéo vali đi vào phòng ngăn cách.

Cả ba người đứng vẫy tay chào tạm biệt anh thật lâu cho đến khi anh khuất bóng. Đóa Lệ buồn rầu ủ rũ đi một mình, Hạnh Linh thấy thế chạy lại choàng lấy tay cô bạn ủ rũ của mình và vui vẻ động viên :

-Này vui lên coi, đừng làm bộ mặt đó nữa. Đói không? Cùng tao và anh Lạc đi ăn lẩu mì nhà mày nào. Nghe nói tiệm mì nhà mày mới ra món đó phải không? Thế thì dẫn hai tụi tao đến ăn thử xem đi.

Đóa Lệ dù hơi buồn khi phải xa người yêu nhưng khi cô bạn thân chạy tới bắt chuyện với mình thì cô đã phần nào đỡ hơn, cô mỉm cười gật đầu sau đó nắm tay Hạnh Linh dung dăng dung dẻ đi xuống bãi đỗ xe.

Thế là cả ba đã đến tiệm mì nhà Đóa Lệ, sau đó cặp đôi Linh Lạc được chiêu đãi một suất lẩu mì hải sản mới ra của tiệm mì, Tiểu Lệ cũng được mời ăn chung vui. Đang ngồi ăn thì mẹ cô đi lại bảo cô ra nói chuyện :

-Tiểu Lệ à, con ở đây trông quán phụ mẹ tí nhé. Mẹ đi gặp người bạn của mẹ lát rồi nữa sẽ vòng lại đây đón con sau.

-Dạ mẹ, mẹ đi cẩn thận đấy.

Nói xong bà ra ngoài ngồi lên xe máy rồi rồ ga chạy đi. Bà ghé vào quán cafe theo như lời hẹn của người bạn của mình, bà bước vào trong đảo mắt nhìn xung quanh kiếm người bạn đã hẹn mình sau một hồi đảo mắt tìm kiếm thì bà đã xác định chỗ và đi đến chỗ người đó đang ngồi. Một người đàn ông đang ngồi bắt chéo chân nhăm nhí tách trà của mình liền đứng dậy khi thấy bà Tử Hương đứng trước mặt mình, ông kéo ghế đứng dậy rồi bước ra kéo ghế mời bà ngồi. Bà Tử Hương không một lời cảm ơn lạnh lùng ngồi xuống cầm lấy menu và chọn nước mình sau đó lạnh lùng hỏi chuyện :

-Hôm nay ông hẹn tôi có chuyện gì không?

Ông Khả Hòa nhìn bà nhếch môi cười đều đáp :

-Chỉ là tôi muốn gặp bà sau bao nhiêu năm không gặp mặt thôi. Lão Tô Diệp dạo này như thế nào rồi.

Bà lườm ông khi nghe câu hỏi ngu xuẩn ấy rồi cười khẩy đáp :

-Ông giả bộ không biết hay cố tình chọc tức tôi hả Lâm Khả Hòa? Có chuyện gì muốn nói thì nói thẳng vào vấn đề đi hà cơ gì ông lại phải vòng vo như vậy?

-Ha ha, bà vẫn vậy vẫn nóng tính và thẳng thắn như hồi xưa chẳng khác gì cả. Vậy thì tôi vô thẳng vấn đề luôn đó chính là tôi muốn con gái của bà hãy cắt đứt mối quan hệ với Kỳ Tường và trả lại cậu ấy cho con gái Diễm Quỳnh của tôi, thế thôi.

-Thật nực cười ông có quyền gì mà dám lên tiếng yêu cầu chuyện yêu đương của tụi nhỏ? Lâu rồi không gặp lại thì ông vẫn thế chỉ biết nghĩ lợi ích cho mình mà không hề quan tâm đến cảm nhận của người khác. Thử hỏi sao tôi chọn Tô Diệp thay vì chọn ông là vậy.

Người đàn ông tức giận lớn tiếng nói lại :

-Tôi đang đề nghị một cách nhỏ nhẹ, nếu không nghe và làm theo lời đề nghị này của tôi thì bà có hối hận quay lại van xin tôi tha tội cho con gái của bà thì cũng quá muộn màng rồi Mộc Tử Hương. Chắc bà vẫn chưa quên cái chết của đứa con thứ hai của mình đã như thế nào đâu nhỉ?.

-Ông dám làm gì con gái của tôi thì cũng hãy chuẩn bị tâm lý để đầu đầu trước pháp luật đi, ông Lâm Khả Hòa à. – bà nói dứt câu thì hất nguyên lý trà nóng vào người đàn ông ngồi đối diện mình sau đó đứng dậy bỏ đi về mặc kệ ông ta như thế nào. Người đàn ông đó sau khi hứng trọn vện một tách trà nóng vào người nhưng môi vẫn nhếch cười và rồi sau đó tính tiền ra về.

94. Chương 46: Lời Hứa Hồi Đó 3

Hạnh Linh đưa tay sang khều khều áo cô và chỉ về hướng Quốc Trịnh đang đứng ngại ngùng rồi sau đó cười nham hiểm bỏ chạy về lớp trước bỏ mặc lại hai người kia đang bốn mắt nhìn nhau. Đóa Lệ bực bội khi con bạn bỏ chạy để mình lại đối diện với tên này, cô lườm anh với ánh mắt khó chịu và lạnh lùng đáp:

- Để làm gì? Có chuyện gì nói ở đây luôn đi.

Quốc Trình khá bất ngờ trước sự lạnh lùng và đầy khó chịu của cô dành cho mình, thầm nghĩ “chả lẽ cô vẫn còn giận mình về vụ lần trước làm cô té ở căn-tin sao, và chẳng lẽ trong mắt cô mình là kẻ đáng ghét không đáng để nhận nụ cười thân thiện của cô sao?..”, anh đứng gãi đầu ngại ngùng nói:

- Nói bây giờ tại đây rất bất tiện, giờ anh sắp có bài kiểm tra rồi nên hẹn em ngày mai vào giờ giải lao ở căn-tin nhé. Vậy nhé chào em.

Nói xong anh chạy vội về phía cầu thang, còn cô thì vẫn chưa kịp gật đầu hay trả lời gì cả chỉ biết đứng ngẩn người ra nhìn anh ngượng ngùng bỏ chạy sau khi nói xong với mình. Tiểu Lệ lắc đầu bỏ đi về lớp của mình, Hạnh Linh thấy nhỏ bạn mình bước vào và ngồi xuống liền che miệng lại cười tủm tỉm chọc ghẹo:

- Sao rồi, có đồng ý đi trà sữa với người ta chưa? Hay là mày lại làm mặt lạnh lùng phớt lờ? Bên trong thích lắm mà bên ngoài giả bộ lạnh lùng nè đúng không con quỷ kia?

Đóa Lệ sau khi ngồi xuống ghế liền quay khuôn mặt vô cảm xúc đáp lời con bạn mình:

- Mày muốn đi lắm phải không? Tao sẽ nhường vé đó cho mày đi. Một người với mày ghê, đã bảo là tao không ưa tên Quốc Trình đó mà, sao cứ hỏi miết về hắn ta.

Hạnh Linh lấy vở ra chép bài nhưng miệng thì vẫn nói chuyện với cô:

- Nhưng chả phải lúc giờ giải lao mày bảo với tao là nhìn hot boy Quốc Trình quen quen mà, thì nhân dịp này hỏi xem gã đó có quen biết mày không con nhóc đần này.

Cô không thèm nói lại mà chỉ chăm chú lên bảng chép bài giảng của giáo viên.

Ngày hôm sau vào giờ giải lao thì Quốc Trình đã đứng đợi trước cửa lớp của cô rồi và anh đã khiến bao cô gái trong lớp Tiểu Lệ la hét phấn loạn khi hot boy đứng trước lớp mình, còn riêng Tiểu Lệ thì chẳng mấy quan tâm cho đến khi Quốc Trình tiến lại chỗ cô đang ngồi trong lớp và bắt chuyện với mình:

- Này em đừng có lạnh lùng vô tâm với anh như thế chứ được không? Bộ em ghét anh tới như vậy luôn sao Đóa Lệ?

Lúc đấy cô mới ngược mặt lên nhìn anh đang đứng trước bàn mình và chóng tay lên bàn sau đó đưa mặt về phía mình hỏi chuyện, cô quay sang đụng tay con bạn Hạnh Linh của mình sau đó hơi hột lạnh lùng nói:

- Kìa người ta đến rủ đi trà sữa kìa, mày không mau gật đầu đồng ý đi với người ta đi. Tao mệt lắm nên mày đi thay tao nhé, Hạnh Linh!

Hạnh Linh như bất động khi được nhìn ngắm kĩ khuôn mặt của Quốc Trình – anh chàng hot boy nhất trong ngành tâm lý mà cô và con bạn thân mình đang theo học, giờ đây tim cô đang đập thình thịch nên cô chẳng nói nên lời chỉ biết lắc đầu khi anh liếc cô với ánh mắt khó chịu. Hồi sau thì Đóa Lệ mới lên tiếng:

- Haiss, chả phải đã bảo là không ưa anh rồi sao? Muốn nói chuyện gì thì giờ anh nói luôn tại đây đi.

Quốc Trình vẫn kiên nhẫn nở nụ cười với cô sau đó liếc mắt nhìn Hạnh Linh với ngụ ý là “tránh ra để anh đây đi vào và dẫn Đóa Lệ ra ngoài” và hình như cô bạn ấy hiểu được cái liếc mắt ấy bèn vội đứng dậy nhường chỗ cho anh đi vào chỗ Đóa Lệ đang ngồi. Anh bước đến chỗ ngồi của Tiểu Lệ rồi nắm lấy tay cô vào kéo cô đứng dậy sau đó dẫn cô đi thật nhanh ra khỏi lớp và tới chỗ căn-tin ngồi xuống đấy. Cô dùng dằng cố bỏ tay anh ra khỏi tay mình, vừa đi cô vừa mắng chửi anh:

- Anh học tâm lý làm gì, tôi nghĩ anh nên học bác sĩ tâm thần đúng hơn. Anh bị điên hay sao mà lại kéo tôi một mạch ra đây vậy hả? Đã bảo là nói tại trong lớp rồi mà. Cái đồ... - Quốc Trình bịt miệng cô lại bằng miệng của mình, cô dơ tay lên đánh liên tục mấy cái vào lồng ngực của anh nhưng vẫn vô ích, sau khi hôn cô xong anh dang tay ôm lấy cô và khẽ nói:

- Em đã quên người bạn thân hồi ấy đã cùng em học cấp hai rồi phải không Lệ Lệ (chú thích: Vì là hồi nhỏ anh gọi cô là Lệ Lệ)? Và chắc em đã quên luôn lời hứa với anh rồi nhỉ.

Cô đẩy anh ra sau đó ngồi xuống ghế ngẫm nghĩ lời nói của anh, cố nhớ lại kí ức hồi cấp hai của mình quả thật không tài nào có thể nhớ liền lập tức được, cô trầm tư suy nghĩ thật lâu vẫn không nhớ ra bèn hỏi anh:

- Anh học chung cấp hai với tôi? Họ và tên của anh là gì? Anh hãy nói rõ hơn để tôi có dễ dàng nhớ được không?

Quốc Trình nghe tới đó cảm thấy mừng rỡ sau đó anh kéo ghế sát cô sau đó vui vẻ trả lời:

- Anh là Trần Quốc Trình hơn 3 tuổi em học lớp 9 trường A, anh là người ở gần nhà em rồi ngày nào cũng đưa em đi học và cả hai chúng ta cùng nhau đi chơi mỗi khi được nghỉ đó. Hồi đó em hay gọi anh là Trình mập đó, em nhớ ra chưa?

Tiểu Lệ ngồi hồi tưởng lại cuối cùng thì cũng đã nhớ ra người con trai đó. Hồi đó trông anh rất mập nên chẳng ai muốn làm bạn với anh ngoài trừ cô cả, họ đã gắn bó với nhau từ khi anh mới chuyển nhà về gần cô sống, anh hơn cô 3 tuổi nên khi anh học lớp 9 thì cô chỉ mới bước vào lớp 6 mà thôi, nhưng khoảng thời gian trước đó anh và cô đi đâu cũng có nhau cả. Tiểu Lệ nhìn anh một lượt sau đó ái ngại cười trừ nói:

- Anh khác xưa nhiều quá nên em không nhận ra là anh Trình mập hồi đó, em xin lỗi vì đã đối xử lạnh lùng với anh. Mà nãy anh nói gì về lời hứa gì đó là sao vậy? Em không nhớ kí ức đó.

Cuối cùng thì người mà anh thương thầm hồi cấp 2 cũng đã nhận ra được mình và đã vui vẻ cười nói với mình rồi, anh cảm thấy vui không tả được bèn quay người sang nắm lấy tay của cô nói:

- Vào ngày sinh nhật tròn 15 tuổi của anh, em bảo với anh là em không biết hôm nay là sinh nhật của anh nên em không có quà tặng cho anh, em nhớ lúc đó chứ Lệ Lệ?

Tiểu Lệ gật đầu, anh nhìn cô và nói tiếp:

- Thì lúc đó anh mới bảo với em là chỉ cần em hứa với anh điều này thôi.

- Em đã hứa với anh điều gì vậy Trình mập? – cô nhanh chóng hỏi – anh nhìn cô với ánh mắt buồn bã vì quả thật là cô đã không nhớ lời hứa đó với mình, anh dẫn đo suy nghĩ có nên nhắc lại hay là không, ngập ngừng hồi lâu anh quyết định nhắc lại lời hứa đấy cho cô nhớ:

- Lúc đấy em ngây ngô gật đầu đồng ý hứa với anh, em nắm tay anh đứng dậy nhìn anh cười thật tươi và nói to lời hứa của mình đó là “sau này khi anh và em lớn lên rồi chúng ta sẽ học chung ngành tâm lý và lúc đấy em sẽ chấp nhận lời tỏ tình của anh, lúc đó chúng ta sẽ yêu nhau mãi mãi”, anh lúc đó rất vui khi nghe em nói vậy và rồi anh đã ôm chầm lấy em và nói là “anh sẽ chờ đợi đến ngày ấy lúc đó anh sẽ tỏ tình với em”. Em cười gật đầu với anh sau đó móc ngoéo tay cùng anh.

95. Chương 30 : Lời Đề Nghị (Tt)

Bà Mộc Tử Hương trên đường về cửa tiệm của nhà mình thì bao nhiêu suy nghĩ lo lắng cho con gái của mình bỗng xuất hiện ra trong đầu bà, bà lo sợ cô sẽ bị lão gian hiểm ấy ra tay hại chỉ vì muốn tốt cho con gái của lão ta mà thôi. Bà dừng đèn đỏ mà tâm trạng rối bời, lo lắng, kí ức xưa bỗng ùa về trong tâm trí của bà. Hình ảnh đứa con thứ hai của mình bị thuộc hạ của hắn ra tay bắn chết chỉ vì vô tình làm ngã con gái cưng của hắn ta rơi xuống hồ và rơi vào trạng thái hôn mê, bao nhiêu đó thôi cũng đủ làm cho trái tim của bà quặn đau khi nhớ lại quãng thời gian đen tối ấy, bà Tử Hương đã mất gần 3 năm để đi điều trị tâm lý của mình trở lại bình thường và đó cũng là lí do cô con gái Đóa Lệ của bà quyết định thi vào ngành tâm lý. Trên suốt đường về lại tiệm mì bà cố gắng giữ bản thân mình thật bình tĩnh để chạy xe an toàn. Bước vào quán với một khuôn mặt nhợt nhạt và luồng không khí nặng nề khó thở của bà đã khiến cho Đóa Lệ và hai người bạn của mình vô cùng lo ngại lập tức chạy ra dìu bà vào ngồi xuống ghế rồi lấy nước mời bà uống, cô có linh cảm không hay khi thấy mẹ mình sau khi gặp người bạn về liền bắt ghế ngồi kế bên bà, lấy khăn lau mặt cho mẹ rồi khẽ từ tốn hỏi chuyện :

-Mẹ à, mẹ thấy trong người như thế nào ạ? Có cần con nhờ anh Lạc chở mẹ đi vô bệnh viện khám không mẹ ?

Bà cầm ly nước lên uống liền một hơi rồi quay sang đưa tay lên vuốt mái tóc và sờ xuống khuôn mặt đầy lo lắng của cô con gái mình sau đó im lặng lắng đầu và trầm tư nói :

-Hay là con chia tay Kỳ Tường đi được không, con gái? Mẹ xin lỗi con... – bà vừa nói ra câu nói đó mà trong tâm bà như có ngàn vết dao đang đâm vào tim can của mình, bà đau đớn cắn môi mình sau đó vội vàng đứng dậy đi ra chỗ khác.

Đóa Lệ chết đứng khi nghe thấy câu hỏi của mẹ mình, cô không hiểu gì cả, không hiểu tại sao bà lại nói như vậy khi vừa mới đi gặp người bạn của bà về. Tại sao mẹ lại bảo mình chia tay anh ấy chứ? Trong khi mẹ cũng luôn ủng hộ tình yêu của mình và anh Tường cơ mà! Tại sao mẹ lại đưa ra lời đề nghị như vậy với mình? Sự thật là người mà mẹ đi gặp hồi nãy là ai? Bao nhiêu câu hỏi trong đầu của cô hiện ra, khuôn mặt bỗng trở nên vô hồn, giọt nước mắt lại rơi ra từ khóe mắt khiến cho Hạnh Linh giật mình vội vàng chạy tới đứng trước mặt cô và kéo ngã vào lòng mình, sau đó trách móc cô :

-Chuyện gì thế hả con nhỏ mít ướt này. Nãy mới móc ngoéo với tao là không khóc vì xa người yêu nữa mà, mới xa nhau mấy tiếng thôi mà giờ lại khóc nữa rồi là sao?

Đóa Lệ vòng tay ôm siết lấy nhỏ bạn đang đứng ôm mình, cô không tài nào ngăn được những giọt nước mắt này, nghẹn ngào nức nở nói :

-Mẹ tao nói là...hay là con chia tay Kỳ Tường đi được không con gái rồi bà xin lỗi tao và đứng dậy bỏ đi. Tao không hiểu gì hết Hạnh Linh à. Chuyện này là sao cơ chứ? Tại sao mẹ tao lại nói như vậy?

Cô bạn khá bất ngờ khi nghe lời tường thuật của con bạn mình, vì chính cô cũng biết được rằng bác gái luôn đồng tình và ủng hộ cho tình yêu của con gái mình mà sao nay lại đưa ra lời đề nghị đó, cô cảm thấy có điều đó vô cùng mơ hồ và vô lí ở đây, lấy hai tay đẩy con bạn mình ra sau đó động viên nó với những lời nói mạnh mẽ cứng rắn nhất có thể :

-Mày không thấy vô lí ở đây sao? Tự dưng đang yên đang lành mà tại sao mẹ mày lại đề nghị như vậy? Chắc chắn đã có người nào đó đã yêu cầu mẹ mày phải nói điều đó rồi. Nín đi, không phải hớ tí chuyện là khóc, mày khóc như vậy có làm cho mọi chuyện khá hơn không ?

Đóa Lệ mắt nhắm nghiền ngồi im lặng nghe nhỏ bạn mình đang nói, cô lắng đầu sau đó Hạnh Linh mới nói tiếp :

-Nước mắt không giải quyết được mọi chuyện nên vì thế không được phép khóc nữa hiểu chứ? Giờ thì mạnh mẽ lên và đi tìm hiểu lí do vì sao mẹ mày lại nói vậy đi được chứ? Tao sẽ cùng mày tìm hiểu lí do đó.

-Tao hiểu rồi. Tao sẽ không cho phép bản thân mình khóc nữa, tao với mày sẽ cùng nhau tìm hiểu lí do vì sao.

Hạnh Linh vỗ bốp lên vai nhỏ bạn thân mình tán thành sau đó nắm nó dẫn về bàn ngồi ăn tiếp, Khắc Lạc tuy không đến ăn uống nhưng cũng phần nào đoán ra chín mười phần câu chuyện đang xảy ra với Tiểu Lệ rồi nên anh thăm thỏ dài lấy điện thoại nhắn tin hỏi chuyện Diễm Quỳnh thì cùng lúc người yêu của mình cùng với cô bạn thân quay lại bàn ăn nên anh nhanh chóng khóa màn hình điện thoại và làm trò vui cho Tiểu Lệ cười vui.

96. Chương 47: Từ Chối

Đóa Lệ đã nhớ lại kí ức đó, cô ngượng cười nhìn anh đầy ái ngại, khó xử rồi sau đó nói với một giọng điệu ấy nấy:

- Em xin lỗi, em đã không nhớ gì về lời hứa ấy cả. Giờ đây em đã có người yêu rồi. Em rất tiếc, em xin lỗi anh rất nhiều. Lời hứa hồi đó anh hãy quên đi, hãy xem đó chỉ là lời hứa cho vui thôi nhé, anh Trình.

Tim anh như bị ai đó đâm vào khiến cho nó phải đau nhói khi vừa nghe xong lời xin lỗi của cô ấy, anh cảm thấy đau ở tim mình, bèn đứng dậy và đưa tay lên quệt nước mắt vừa mới chảy ra trên khuôn mặt của mình sau đó anh nhìn cô cười nhạt nói:

- Ha ha ha, anh đã không tin lời hứa đó từ sau khi di cư ra nước ngoài sống cho đến khi gặp lại em từ lâu rồi nên em yên tâm nhé. Không sao đâu, anh biết em đã có người yêu rồi mà nên lời nói hôm qua em đừng để tâm nhé chỉ là phút chốc anh mừng rỡ khi gặp lại em rồi. Anh phải là người xin lỗi với em mới đúng, vì anh đã làm nhiều hành động cũng như có những lời nói không hay với em. Thôi em ngồi đây đợi anh vào căn-tin mua gì đó cho em ăn nhé Lệ Lệ.

Cô cảm thấy vô cùng áy náy về những hành động ngày trước của mình. Đóa Lệ nhìn anh gật đầu mỉm cười và ngồi chờ Quốc Trình đi mua đồ ăn cho mình. Riêng anh thì tim như tan vỡ từ giây phút cô từ chối tình cảm mà mình dành cho cô ấy, anh tự cười nhạo bản thân mình “chỉ có mỗi mày là thằng hề trong chuyện tình đơn phương này thôi, tự mày ảo tưởng giờ thì mày đau là phải rồi Quốc Trình à. Cô ấy đã có người yêu nên mày chẳng còn cơ hội nữa đâu vì thế mày nên phải chấp nhận sự thật này đi”.

Giờ tan học, Đóa Lệ vội bước ra khỏi lớp thì thấy anh đứng trước cửa đợi mình cùng với nụ cười tươi, cô vẫy tay chào anh cùng với nụ cười thân thiện sau đó chạy nhanh ra cổng trường nơi người yêu mình đang đứng đợi. Quốc Trình đứng im nhìn cô chạy với tâm trạng hạnh phúc khi được người yêu đón về mà cảm thấy đắng lòng và buồn bã, anh thẫn thờ dựa mình vào cột tường thở dài tiếc nuối thì có một bàn tay đặt lên vai của anh nhỏ nhẹ nói:

- Anh đừng buồn, nhỏ Đóa Lệ tính nó là vậy đấy, đối với người nó không quen thì lạnh lùng nhưng với những ai đã quen biết rồi thì lại cười nói vui vẻ. Dù không biết hồi trưa nay anh với nó đã nói chuyện gì nhưng khi ra về nó lại cười tạm biệt anh chứng tỏ là con nhỏ đó đã xem anh là bạn của mình rồi đó, Quốc Trình à.

Anh ngược mắt nhìn sang thì thấy Hạnh Linh đang đứng và đặt tay lên vai mình và an ủi, anh khẽ cười nhạt nhìn cô nói:

- Anh biết tính của em ấy lâu rồi, tụi anh từng là bạn hàng xóm với nhau mà em. Anh chỉ thấy buồn vì trách bản thân mình quá hèn nhát nên hồi đó đã không mạnh dạn tỏ tình với em ấy sớm hơn thôi. Mà thôi bỏ đi, dù sao giờ em ấy cũng đã có người yêu rồi thì anh nên chúc mừng mới phải chứ. Dù gì trong mắt Lệ Lệ anh chỉ là một người bạn thôi, hi. Sao giờ em chưa về nữa?

Hạnh Linh nhìn anh mà cảm thấy buồn trong lòng, vì anh là người cô thích từ lúc nhập học. Thấy anh buồn vì những lời nói cũng như hành động đầy vô tâm lạnh lùng của con bạn thân mà bản thân cô buồn và đau xót lắm sao, cô suy nghĩ trong đầu mình “hay là giờ mình tỏ tình với anh ấy nhỉ” cố hít một hơi thật sâu rồi mạnh dạn tiến lên đứng trước mặt anh và cô bắt đầu nói:

- Hay là em thích anh nhé được không?

Anh ngăn người nhìn cô không chớp mắt, đứng dậy dơ tay xoa lấy đầu cô khẽ cười lớn bảo:

- Anh xin lỗi, giờ anh không có tâm trạng để thích hay chấp nhận quen một ai khác đâu. Em nên tìm người khác để tỏ tình nhé. Anh thành thật xin lỗi em.

Nói xong anh quay lưng bước đi cùng với tâm trạng rối bời, vừa đi anh vừa cười nhạt nhẽo và trách móc bản thân. Hạnh Linh thì chỉ biết đứng im nhìn anh bước đi và khóc òa khi bị anh từ chối lời tỏ tình của mình, cô thật ngu ngốc khi nghĩ đây là cơ hội để mình thổ lộ tình cảm mà bấy lâu nay mình dành cho anh, cô vừa khóc vừa cười nhạo bản thân mình.

“Có lẽ con người ta sợ cô đơn quá nên trốn chạy nó, trốn chạy nên cố gắng tạt vào một cuộc tình, để cô đơn không còn đeo đuổi. Nhưng khi tạt vào rồi, người ta mới phát hiện ở trong chính cuộc tình ấy còn cô đơn hơn nhiều.” Một cơn mưa bất chợt càng làm cho trái tim vốn dĩ đã vỡ tan vì lời từ chối nay lại thêm xót hơn vì những giọt mưa như đang rơi xối xả vào mình, Hạnh Linh đang đi bộ về nhà vì cơn mưa bất chợt rơi tim cô càng thêm tan nát hơn, cô đứng giữa đường òa khóc thật to mặc cho bao người đang nhìn mình với ánh mắt kì quặc. Còn Quốc Trình thì dựng xe trước cổng nhà rồi sau đó nằm dài xuống đường mà khóc. Hai kẻ cô đơn nay càng cô đơn hơn dưới cơn mưa bất chợt này.

97. Chương 31 : Kỳ Tường Là Của Riêng Tôi.

Diễm Quỳnh đang nằm chơi game trong phòng thì nhận được tin nhắn từ Khắc Lạc, cô đọc xong tin nhắn ấy liền ngẫm nghĩ về nội dung anh hỏi mình có nghĩa gì? Kể từ lúc qua bên du học cho tới giờ cô cũng chưa có lần nào gọi về cho bố mình cả thì tại sao cô lại dính liếu đến chuyện mà Khắc Lạc đang đề cập đến được chứ, ngẫm nghĩ mãi vẫn không ra nên cô liền gọi về bố của mình :

-Dady, con xin lỗi vì đã không gọi cho dady kể từ khi qua đây du học, dady tha lỗi cho con nhé. Đạo này dady có khỏe không?

Ông Lâm Khả Hòa đang ngồi đánh cờ với bạn thì nhận được cuộc gọi điện thoại của con gái từ nước ngoài gọi về cho mình, ông dừng tay và bắt máy vui vẻ cười nói :

-Con nha đầu này bữa nay mới nhớ đến dady già này phải không? Dady khỏe lắm còn con thì sao hở Sammy (tên nước ngoài của Diễm Quỳnh)? Sao hôm nay có chuyện gì buồn phiền mà lại gọi về đây?

Diễm Quỳnh vừa cầm điện thoại nghe vừa đi lại bàn trang điểm và ngồi xuống nhìn ngắm mình trong gương và trả lời với bố mình :

-Hihi con vẫn khỏe lắm cảm ơn dady ạ. À phải rồi, dady đã nói gì với mẹ của con nhỏ Đóa Lệ hạ lưu kia đúng không?

Ông bố giật mình trước câu hỏi của cô con gái, ông không biết vì sao con gái mình đột nhiên bắt ngờ lại hỏi như vậy dẫn đến không biết nên trả lời làm sao với nó đây hay là ông cười cho qua chuyện thôi. Ông im lặng không trả lời Diễm Quỳnh thấy vậy liền hỏi tiếp :

-Dady cứ nói ra cho con biết đi, con sẽ không nói với ai đâu. Vì con biết vì sao dady lại làm như vậy mà. Nói cho con biết nhé dady !

Ông Khả Hòa lung tung suy nghĩ rồi quyết định nói cho con gái mình biết vì những gì ông làm cũng đều muốn tốt cho đứa con gái của mình mà thôi. Cuộc trò chuyện giữa hai bố con Diễm Quỳnh cũng đã kết thúc, cô trang điểm mình thật lộng lẫy để tối nay đi dự tiệc sinh nhật của một người bạn mình. Diễm Quỳnh soạn tin nhắn trả lời Khắc Lạc “ ừ đúng vậy đấy rồi sao thế ông Bèò? Ông lại muốn phản tui à? Nếu ông muốn thì cứ việc, tui cũng chẳng cần ông giúp nữa đâu. Vì tui biết sớm muộn gì Kỳ Tường cũng sẽ thuộc về tui thôi ” và bấm gửi. Khắc Lạc vừa đưa người yêu của mình về thì chuông báo tin nhắn vang lên, anh bấm vô đọc tin nhắn mà trong lòng khó hiểu không biết hai bố con họ Lâm này đang bày mưu tính kế gì nữa đây, anh chụp đoạn tin nhắn lưu lại sau đó trả lời tin nhắn của cô bạn mình. Diễm Quỳnh nhận tin nhắn rồi cười đắc trí, cô thầm nghĩ ” nay ông lại dám hăm dọa hai bố tui sao? ha ha để tui xem ông diễn vai này được bao lâu khi chính miệng tui kể cho thằng bạn thân của ông biết chuyện ông từng có cảm tình với con nhỏ Đóa Lệ kia, lúc đó xem ai khó xử hơn ai.” rồi cô gọi điện cho dady của mình để bàn kế hoạch để ông giúp cô giành lấy Kỳ Tường. Cô nói :

- Dady ơi, bây giờ dady giúp con chuyện này được không? Đó là dady hãy ra tay thật mạnh để con nhỏ Đóa Lệ đó phải khiếp sợ và chấp nhận buông thả Kỳ Tường của con ra nhé dady.

Lúc này bố của cô đang ngồi nhậu với bố của Kỳ Tường thì nhận được cuộc điện thoại từ con gái, ông liền nhanh chóng đi ra ngoài nghe con gái mình nói sau đó suy ngẫm đáp :

- Dady hiểu rồi, dady sẽ làm theo như kế hoạch này của con. Dady sẽ làm mọi thứ chỉ cần con muốn điều đó.

Diễm Quỳnh cười thỏa mãn trước câu trả lời của dady mình rồi tắt máy tiếp tục cuộc vui của buổi tiệc.

Khắc Lạc thì không khỏi lo lắng trước câu trả lời của cô bạn thân mình, vì anh thừa biết cái tính tình của cô ta, một khi đã muốn cái gì thì cô phải có nó cho bằng được không cần nghĩ đến hậu quả hay bản thân mình sẽ phải trả giá cho sự độc quyết đó. Anh trầm trọc suy nghĩ suốt đêm rồi sau đó nhắn tin kể mọi chuyện cho người yêu của mình để cô ấy cùng anh nghĩ cách giải quyết chuyện này trước khi mọi thứ tồi tệ đi. Hạnh Linh đang lim dim ngủ thì nhận được tin nhắn của người mình cũng rơi vào trạng thái lo lắng không yên cho cô bạn thân mít ướt của mình, cô trầm tư suy nghĩ cách giải quyết nhưng vẫn không tài nào nghĩ ra được, thở dài dứt đoạn sau đó nhắn tin với người yêu mình mấy câu

rồi gọi điện qua cho Đóa Lệ để xin số điện thoại của Mạc Bảo, vì cô chợt suy nghĩ rằng ” chuyện này có khi lại có liên quan đến chi tiết nhỏ nào trong vụ án ám hại cô bạn thân của mình ”, sau khi đã có số điện thoại của Mạc Bảo rồi thì cô đưa cho Khắc Lạc và bảo anh tự liên lạc riêng với anh ta sẽ dễ dàng hơn cô.

98. Chương 48: Chẳng Có Gì Có Thể Thay Đổi Tình Yêu Anh Dành Cho Em

Giờ tan học, Đóa Lệ vội bước ra khỏi lớp thì thấy anh đứng trước cửa đợi mình cùng với nụ cười tươi, cô vẫy tay chào anh cùng với nụ cười thân thiện sau đó chạy nhanh ra cổng trường nơi người yêu mình đang đứng đợi. Cô vừa ra tới cổng trường thì bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ trầm trồ đều đổ dồn về Kỳ Tường. Anh mặc đồ bình thường và trên tay thì cầm một bó hoa tú cầu màu tím thật to bước ra từ chiếc xe hơi đưa màu đen rồi bất ngờ quỳ xuống dâng bó hoa lên trước mặt Đóa Lệ khi cô vừa mới bước tới chỗ mình sau đó cất tiếng đầy ngọt ngào lãng mạn nói với cô:

- Tặng em yêu của anh nhân dịp kỉ niệm tròn 1 năm chúng ta yêu nhau. Anh không biết diễn tả tình cảm của mình dành cho em như thế nào nên anh đã đặt 100 đóa hoa tú cầu màu tím mà em thích nhất và anh tự bó chúng nên nếu có xấu thì em đừng chê cười nhé. Anh yêu em nhiều lắm Tô Đóa Lệ của anh.

Đóa Lệ cúi xuống nhận lấy bó hoa anh đang cầm rồi sau đó đứng khóc vì hạnh phúc, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời mình có người tặng 100 bông hoa tú cầu màu tím mà mình thích nhất đã thế còn quỳ xuống trước cổng trường đại học và nói những lời lãng mạn này với cô. Kỳ Tường đứng dậy ôm cô vào lòng rồi hôn lên trán của cô người yêu mình sau đó nắm tay dắt cô đi vào xe ngồi và chở về. Bao nhiêu ánh mắt của những cô gái xung quanh trầm trồ ghen tỵ cũng như ngưỡng mộ với cô khi được bạn trai tặng hoa và quỳ xuống tỏ tình ngọt ngào như vậy. Xe bắt đầu chạy được nửa đường thì trời đổ mưa bất chợt, và trên xe lúc này, cô không khỏi hạnh phúc ngồi cầm lấy bó hoa anh tặng ban này rồi cười tủm tỉm quay sang nghiêng sang hôn lên má anh và ngọt ngào nói:

- Sao anh lại biết em thích nhất loại hoa này vậy? Em nhớ là em đâu có nói cho anh biết đâu? Dù sao thì cũng cảm ơn anh yêu nhiều lắm.

Kỳ Tường vì lo chạy xe nên không quay sang để nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì hạnh phúc của cô được, anh bèn cười nói:

- Phải đợi em nói thì làm sao gọi là bất ngờ hạnh phúc được chứ em yêu? Vì sao anh lại biết ư thì lần đầu tiên gặp em và giữ điện thoại dùm cho em thì anh đã vô tình vô album ảnh của em và thấy nguyên 1 album hoa tú cầu màu tím kèm theo biểu tượng trái tim là anh đã note lại rồi. Hihi, anh cũng yêu em nữa. Giờ thì chúng ta sẽ đến một nơi này.

Đóa Lệ bấy giờ vui vẻ gật đầu, cô vừa ngắm hoa vừa quay qua ngắm anh trong lúc anh đang tập trung lái xe rồi cười thật hạnh phúc. Đến chỗ anh đặt trước, Kỳ Tường dừng xe và bước xuống mở cửa cho người yêu và mở dù ra dẫn cô chạy vào trong trú mưa rồi sau đó lái xe ra bãi đỗ xe. Đóa Lệ vẫn cầm bó hoa lên tay mình và cười tủm tỉm đứng chờ anh, một hồi lâu vẫn chưa thấy anh đi lên chỗ cô đang đứng nên cảm thấy vô cùng lo lắng và hồi hộp không biết anh đang ở đâu nữa, cô đang chuẩn bị gọi cho anh người yêu thì nhân viên trong quán ra chào hỏi:

- Dạ chào chị, không biết chị có phải là Tô Đóa Lệ không ạ?

99. Chương 31 : Kỳ Tường Là Của Riêng Tôi (Tt)

Khắc Lạc lập tức gọi điện cho Mạc Bảo :

-Cho hỏi đây có phải số (số điện thoại) của anh Mạc Bảo không vậy

Mạc Bảo đang điều tra về hồ sơ của Lâm Khả Hòa thì nhận được gọi điện, anh đáp :

-Đúng rồi, tôi là Mạc Bảo mà anh đây là ai vậy?

-À tôi là bạn thân của Đóa Lệ, xin lỗi khi đã gọi làm phiền anh vào giờ này. Hiện tại tôi có một thắc mắc nhỏ muốn được nói với anh nhưng mà không biết bây giờ chúng ta có thể đi làm vài chai bia để nói chuyện được không?

Mạc Bảo dừng tay suy ngẫm lời đề nghị của anh rồi vui vẻ đáp :

-Nếu là bạn của Đóa Lệ thì tôi đây không hề thấy phiền gì cả, được chứ anh cho tôi địa chỉ quán rồi tầm 5 phút tôi sẽ có mặt ở đó.

-Okê để tôi nhắn tin qua anh nhé. Chào anh. – tắt điện thoại và nhanh chóng chòng đại chiếc áo thun rồi bước xuống nhà và bắt đầu chạy ra quán đó đợi đồng chí Mạc Bảo.

Hai người ngồi nhậu với nhau và bàn về chuyện của Đóa Lệ, cuối cùng thì Khắc Lạc vô cùng bất ngờ và không tin được rằng người đứng sau âm mưu giết hại bố của Tiểu Lệ lại chính là ông Lâm Khả Hòa – bố của Diễm Quỳnh, anh cười nhạt sau đó chào Mạc Bảo và lái xe đi về. Chạy xe dừng trước cửa nhà Đóa Lệ, anh gục đầu vào vô lăng thoáng buồn và xấu hổ khi mình lại có một cô bạn tâm địa xấu xa như bố của cô ấy, anh không biết sau này khi Tiểu Lệ biết ra sự thật này liệu có ghét và kinh tởm khi chơi với anh không? Anh đập đầu mình liên hồi vào vô lăng sau đó rút điện thoại ra nhắn tin kể lại những gì anh nghe được Mạc Bảo cho Hạnh Linh người yêu của mình biết rồi nhanh chóng lái xe về nhà mình.

Diễm Quỳnh sau khi đi tiệc về đến nhà, cô lấy tấm hình của Kỳ Tường đứng chụp chung với mình hồi đó ra và nói lớn :

-Cậu sẽ thuộc về riêng tôi thôi Gia Kỳ Tường à. Tôi sẽ không cho phép bất kì ai cướp cậu ra khỏi tay tôi cả. Tôi sẽ cho con nhỏ hạ lưu kia biết được rằng một khi đụng vào người tôi yêu thì nó sẽ phải trả giá đắt như thế nào. Ha ha ha, Tô Đóa Lệ người đừng hòng cướp người ta yêu. Hãy chờ đó, dady của ta sẽ không để yên cho người đâu.

Cô nói xong thì nằm xuống giường và đánh giấc ngủ say. Sáng hôm sau, Diễm Quỳnh mở điện thoại lên thì thấy tin nhắn từ Khắc Lạc với nội dung là “ thật ghê tởm khi có một người bạn như cô đó Lâm Diễm Quỳnh à, tôi thật sự không ngờ hai bố cô lại là loại người tâm địa độc ác như thế. Từ đây, chúng ta không còn lại là bạn của nhau nữa. Thân ái chào, tôi sẽ tự mình nói hết mưu kế ban đầu của cô đã làm cho Kỳ Tường và người yêu của cậu ấy hiểu lầm nhau cho Đóa Lệ biết. Cô tốt nhất nên dừng lại âm mưu xấu xa đó trước khi chính cô đẩy bố của mình vào một kết cục tồi tệ ” cô càng căm ghét Đóa Lệ hơn khi chính cô ta vừa cướp Kỳ Tường đã đành rồi giờ lại khiến cho cậu bạn thân thiết của cô quay mặt lại với mình, cô ném điện thoại sau đó hét thật lớn và chửi rủa Đóa Lệ : “ cô sẽ phải hối hận về những gì cô đã làm với tôi đó Tô Đóa Lệ. Tôi sẽ không tha thứ cho cô nhất định là như thế ”. Diễm Quỳnh đứng dậy đập đồ đồ đạc trong phòng mình để hả giận khi bị Khắc Lạc nhắn tin nói những lời nặng với mình, tại sao hai người bạn thân của mình lại bỏ mặc mình để quan tâm cũng như yêu thương con nhỏ hạ lưu kia chứ? Nó có gì hơn mình đâu? Tại sao mình lại đáng thương đến như vậy chứ? Tất cả là tại cô mà gây, tôi chắc chắn sẽ bắt cô phải trả giá những gì cô đã gây ra cho tôi. Diễm Quỳnh vừa đập đồ vừa nghĩ rằng nói những suy nghĩ tức giận căm thù của mình dành cho Đóa Lệ.Sau một hồi hả cơn tức giận trong lòng mình rồi thì cô nhắn tin trả lời : “ Okay, tốt thôi tôi là vậy đó và tôi cũng không muốn làm bạn với tên hèn như cậu. Tôi – Diễm Quỳnh này biết cái nào đúng cho mình nên không Khắc Lạc như cậu lên dạy đời đâu, giờ thì chúng ta không bạn bè với nhau nữa và quên nữa sẵn đây cậu nhắn với con nhỏ hạ lưu Đóa Lệ đó là Kỳ Tường là của riêng Lâm Diễm Quỳnh này mà thôi”

100. Chương 49: Chẳng Có Gì Có Thể Thay Đổi Tình Yêu Anh Dành Cho Em

Đóa Lệ khẽ gật đầu nhìn người nhân viên đó và đáp:

- Đúng rồi, tôi là Tô Đóa Lệ mà sao anh lại hỏi như vậy?
- Cảm phiền cô Đóa Lệ đưa tay ra và nhắm mắt lại được không ạ?

Đóa Lệ tuy thắc mắc nhưng vẫn vui vẻ làm theo lời đề nghị của người nhân viên phục vụ kia, cô đưa tay cho người ấy cầm rồi nhắm mắt lại bước đi theo. Cô được mời ngồi xuống ghế và kèm theo lời nhắn đó là không được mắt ra cho đến khi nghe thấy tiếng nhạc. Đóa Lệ không khỏi hồi hộp trước lời đề nghị này, cô mở mắt mình hé hé để nhìn mọi thứ xung quanh như thế nào thì bị người phục vụ đi lại bảo cô nhắm chặt mắt của mình lại và ngồi chờ. Kỳ Tường bước từ từ đến cây piano đặt bên cạnh bàn ăn cô đang ngồi, sau đó anh bắt đầu chơi bài nhạc “nothing’s gonna change my love for you” giai điệu du dương, lãng mạn bắt đầu nổi lên cũng là lúc Đóa Lệ mở mắt ra nhìn không gian xung quanh mình đã được trang trí những họa tiết đơn giản cùng với tông màu hồng phấn mà mình thích nhất, sau đó quay sang thì thấy bóng dáng người con trai mình yêu đang ngồi đàn một cách say sưa tập trung, cô cười ra nước mắt khi ngắm nhìn anh ngồi trên ghế và đàn bài hát mà cô yêu thích nhất, cô nhớ lại câu hỏi của anh đã từng hỏi mình “em yêu thích bài hát nào nhất vậy vợ yêu của anh” không cần phải suy nghĩ lâu cô liền quay sang đáp “nothing’s gonna change my love for you đó anh yêu, em từng ước rằng sẽ có một người con trai ngồi đàn bài hát này cho em nhân dịp kỉ niệm ngày quen nhau của hai đứa. Chỉ cần nhiều đó thôi em mãn nguyện rồi, hihi” và giờ đây điều ước ấy đã thành sự thật rồi. Cô càng ngày càng yêu anh say đắm hơn khi anh đưa cô đi qua từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, bản nhạc kết thúc anh cầm nhánh hoa hồng đỏ đi đến bên cô cùng với nụ cười hạnh phúc trên môi khẽ dịu dàng nói:

- Đóa Lệ à, Anh Yêu Em.

Cô đứng dậy ôm chầm lấy cổ anh sau đó ghen ngào trong những giọt nước mắt hạnh phúc nói:

- Em rất là hạnh phúc không thể nào diễn tả thành lời được. Em yêu anh nhiều hơn những gì em nghĩ. – nói xong cô hôn lấy anh một cách say đắm.

Buổi tối hôm ấy hai người đã có một buổi tối tuyệt vời và hạnh phúc bên nhau.

101. Chương 32 : Sự Thật

Hai ngày sau, Kỳ Tường đã đến London như thường lệ người đầu tiên anh gọi đó Đóa Lệ :

- Alo báo cáo vợ yêu anh đã hạ cánh an toàn rồi, giờ này em đang làm gì đó?

Đóa Lệ vẫn buồn trước lời đề nghị của mẹ mình, cô nghe máy và trả lời với một giọng nói buồn bã :

- Em đang ngồi làm thuyết trình cho bài kiểm tra sắp tới thôi anh yêu. Anh có mệt không?

Anh nghe thấy giọng điệu buồn bã của người yêu mà không khỏi lo lắng, anh cũng buồn bã theo nói :

- Thôi em nên ngủ sớm để sáng mai dậy làm sẽ có hiệu quả hơn. Anh không có mệt tí nào cả, chỉ là cảm thấy rất là nhớ em thôi. Anh yêu em. Em ngủ sớm đi nhé. Yêu em.

Đóa Lệ dạ vâng rồi tắt máy, tự nhiên khóe mắt lại cay cay cô lắc đầu động viên bản thân mình phải mạnh mẽ lên để tìm hiểu lí do vì sao mọi chuyện lại như vậy. Ngày qua cô cũng hay hỏi mẹ về người bạn hôm bữa bà gặp đã nói gì thì luôn bị mẹ cô tránh né câu hỏi ấy bằng những lí do như giờ mẹ còn phải ra tiệm nữa / mẹ đang bận tí / mẹ qua ngoại rồi lát về mẹ sẽ nói cho con nghe nhé. Những hành động ấy của mẹ càng khiến cho cô cảm thấy bất lực hơn, Đóa Lệ ngồi đưa lên chống cằm suy nghĩ thì Hạnh Linh gọi qua :

- Đóa Lệ à, tao đã tìm ra điểm vô lí trong vấn đề này rồi. Lát nữa tao qua nhà mày ngủ nhé.

-Ừ mày. Okie lát gặp mày sau.

Đóa Lệ tắt máy rồi tiếp tục suy nghĩ “ có khi nào người bạn mà mẹ mình đó là bố hoặc mẹ của anh ấy không? Hay là bố của cô bạn đang đi du học chung với anh Tường của mình? Chứ không thể nào là người khác được vì bạn mẹ chả ai rảnh rỗi mà quan tâm đến chuyện tình cảm của mình đâu, chắc chắn là 1 trong ba người đó.” Một cuộc điện thoại lại gọi đến lần này là Mạc Bình, cô nghe máy :

-Alo em nghe nè a Bình, có manh mối gì mới hử anh?

Mạc Bình trả lời với giọng nói đầy nghiêm túc :

-Anh và thằng Bảo đã tra ra được tung tích cũng như lý lịch của tên chủ mưu giết hại và ám hại em rồi Đóa Lệ à. Anh cần em phải thật bình tĩnh để lắng nghe về sau.

Đóa Lệ có linh cảm không hay cho lắm khi nghe câu nói nghiêm túc của Mạc Bình, cô bình tĩnh đáp :

-Dạ em đã bình tĩnh rồi, anh nói đi ạ.

Mạc Bình không chừ chùng lâu vì đây là lúc anh cần cô hợp tác để bắt ông Lâm Khả Hòa vì ông ta có mối quan hệ bạn bè với mẹ của cô. Anh nói :

-Người chủ mưu ấy là ông Lâm Khả Hòa – ông ấy là bạn làm ăn chung với bố em và cũng là bạn thời đại học của bác gái. Hồi đó vì bác Tô Diệp thắng lớn trong vụ làm ăn và vì lòng đố kỵ mà ông Khả Hòa đã ra tay hại khiến cho bố của em thất bại trắng tay và mất đi vị thế của mình trong công ty mà họ làm chung. Bố em và ông ta cùng với một người nữa có tên Gia Dũng đã cùng nhau hùng vốn đầu tư một công ty nhưng bố em và ông Dũng có mối quan hệ thân thiết, cùng với sự tài trí cao hơn người của bố em mà đã khiến lòng đố kỵ ghen ghét của ông Lâm Khả Hòa ngày càng trở nên thâm hiểm hơn sau khi hại bố em mất trắng dường như chưa hả cơn đố kỵ của lòng mình và ông ấy đã...

Đóa Lệ dường như không còn đủ bình tĩnh để tiếp tục lắng nghe những chuyện đã xảy ra trong quá khứ của bố mình, cô càng đau khổ hơn khi nghe chính người bạn làm chung với bố mình đã ra tay giết hại bố mình chỉ vì lòng đố kỵ thôi, cô cảm thấy kinh tởm loại người ấy càng nghĩ đến sự nham hiểm ấy cô càng có thêm động lực mạnh mẽ để lắng nghe hết mọi chuyện, mạnh mẽ nói :

102. Chương 50: Hạnh Linh Và Khắc Lạc

Cùng buổi tối hôm đó, Khắc Lạc tìm đến bia bọt để giải bần tâm sự ở một quán bar nhỏ. Trong lúc anh đang ngồi uống thì thấy một cô gái cũng trong tình trạng say sấn đang bị đám con trai kia bao vây lấy cạ tình, chuyện chẳng có gì đáng để bận tâm cho đến khi chính mắt anh thấy tên biến thái kia đi lại gần cô gái ấy và bắt đầu sờ soạn rồi từng tên khác cũng tiến lại gần đỡ hành động biến thái với cô gái đó, anh cảm thấy chướng mắt liền đi lại chỗ những tên đó chửi:

- Tụi bây làm tao chướng mắt quá đi mất. Cô gái này đã say sấn mất kiểm soát rồi mà tụi bây còn dám tiến gần lại đỡ trò đồi bại bẩn thỉu được sao hả mấy thằng khốn kia.

Một tên trong số đó cay cú khi nghe anh nói vậy liền xông tới xách cổ áo anh lên hăm dọa:

- Thằng ranh, mày định làm anh hùng cứu mỹ nhân à? Ha ha xưa rồi nên mày khôn hồn thì rút ra chỗ khác để tụi tao làm việc với cô em này. Cút

Khắc Lạc không cần nói gì thêm mà cứ thế anh ra tay đánh bọn chúng một trận sau đó vác cô gái lên vai rồi bước ra khỏi quán. Đặt cô gái vào xe rồi anh mới nhìn kỹ mặt thì mới biết đó là Hạnh Linh – bạn của Tiểu Lệ, anh dịu dàng lấy khăn tay của mình ra lau mặt cho cô ấy sau đó gài dây an toàn và bắt đầu lái xe chạy đi khỏi quán bar kia. Trên đường đi, anh nghe thấy tiếng Hạnh Linh mớ nói:

- Đóa Lệ tại sao mày lại nở lạnh lòng với Quốc Trình như vậy hả? Để giờ khi anh ấy tỏ tình mày thì bị từ chối sau đó tao tỏ tình thì anh cũng từ chối tao rồi đó. Mày vui chưa?

Khắc Lạc giật mình khi nghe câu nói ấy của Hạnh Linh, anh khẽ lắc đầu thờ dãi nhớ lại quãng thời gian mình đã từng trong tình trạng như khi bị người ta từ chối, cái cảm giác đó thật chua xót và tan nát nỗi

lòng mình làm sao anh hiểu cái cảm giác ấy của cô bây giờ, khẽ đưa tay sang chỉnh đầu cô ngay ngắn lại thì bất ngờ cô đưa tay lên nắm lấy bàn tay của anh rồi sau đó nghẹn ngào nói:

- Quốc Trình à, em đã yêu anh từ lúc mới nhập học rồi. Hôm nay tận mắt nhìn thấy anh thần thờ ngồi dựa vào tường mà buồn như vậy tim em đau nhói lắm anh biết không? Nhưng vì sao anh lại từ chối em chỉ vì bị con bạn thân của em từ chối chứ? Anh có thể cho bản thân mình cơ hội khác đó chính là chấp nhận lời tỏ tình của em mà... Em yêu anh lắm Quốc.. Úc.. Úc.. Trình à.

103. Chương 32 : Sự Thật (Tt)

Đóa Lệ dường như không còn đủ bình tĩnh để tiếp tục lắng nghe những chuyện đã xảy ra trong quá khứ của bố mình, cô càng đau khổ hơn khi nghe chính người bạn làm chung với bố mình đã ra tay giết hại bố mình chỉ vì lòng đố kỵ thôi, cô cảm thấy kinh tởm loại người ấy càng nghĩ đến sự nham hiểm ấy cô càng có thêm động lực mạnh mẽ để lắng nghe hết mọi chuyện, mạnh mẽ nói :

-Còn nữa không vậy anh? Anh cứ nói ra hết đi , em đang chăm chú và rất bình tĩnh để nghe anh nói sự thật mọi chuyện.

Mạc Bình im lặng chỉ để nghe câu nói này của cô thôi, anh tiếp tục nói :

-Ông ta đã cho người theo dõi nhà em xuyên suốt một thời gian dài, khi biết được em quen Kỳ Tường thì với tâm can của một người cha yêu thương con mình thì ông ta đã lên kế hoạch sát hại bố của em rồi sau đó sẽ gây sát hại hai mẹ con nhà em đó. Theo những gì anh được biết và điều tra về ông ta thì ông ta đã từng chạy án một lần nhưng anh vẫn chưa tìm ra tình tiết của vụ án đó như thế nào cả. Nên có một điều mà bây giờ anh muốn em hợp tác với anh đó chính là em hãy nói làm sao để mẹ em nói cho mình biết thêm về ông ấy hoặc không thì kêu mẹ em hãy hẹn gặp ông ta tại địa chỉ này sau đó anh sẽ cho người theo dõi ông ấy.

-Dạ, em hiểu rồi, em sẽ làm mọi cách để biết thêm về ông Lâm Khả Hòa cũng như nói làm sao để mẹ em hẹn gặp mặt ông ta để cho bọn anh dễ dàng tiếp cận mục tiêu hơn. Giờ thì cảm ơn anh đã gọi báo cho em biết sự thật mọi chuyện ạ.Vừa mới tắt máy điện thoại được 3 giây thì Hạnh Linh gọi đến :

-Tao đã tới nhà mày rồi, mau xuống mở cửa cho tao coi con quý.

Đóa Lệ một mạch phóng nhanh xuống mở cửa cho con bạn mình, sau đó cả hai cùng nhau đi lên phòng của mình, Hạnh Linh vừa bước vào phòng thì đã nằm ịch xuống nệm của con bạn rồi nói :

-Tao đã biết ai là người đưa ra lời đề nghị nực cười đó với mẹ mày rồi Tiểu Lệ à. Chính là...

-Ông Lâm Khả Hòa bố của Diễm Quỳnh có phải như vậy không? – Đóa Lệ cắt ngang lời con bạn mình.

Hạnh Linh giật mình liền bật người dậy ôm lấy chiếc gối nhìn cô không chớp mắt sau đó nói với giọng điệu ngạc nhiên :

-Sao mày lại biết hay vậy hả con quý kia? Chẳng lẽ mẹ mày đã chịu nói ra cho mày sao?

Đóa Lệ kéo ghế ngồi đối diện con bạn mình và trên cầm bịch bánh mình đang ăn rồi lắc đầu bảo :

-Không, chỉ là anh trai của A Bảo đã nói ra hết sự thật nằm sau cái chết của bố tao thôi và tự tao đoán ra điều đó. Còn mày sao lại biết được kẻ đó là bố của Diễm Quỳnh vậy?

Hạnh Linh chồm người tới bóc vài miếng bánh cho vào miệng mình nhai chóp chép rồi bắt đầu kể tình tiết mọi chuyện với Tiểu Lệ, sau đó cô phán cho một câu : “ Cha nào con nấy, nham hiểm, gian xảo và đầy lòng đố kỵ giống như nhau.” Thì bị Đóa Lệ đánh vào đùi mình và la cô một trận :

-Mày đừng nói như vậy, tao nghĩ con người ai cũng đều như vậy cả mày à, nhưng do bản thân người đó có đủ dũng cảm để giữ tâm can mình lương thiện trước những suy nghĩ xấu xa tội tệ đó hay không thôi. Đừng trách chị ấy như vậy, biết đâu ngay cả chị Diễm Quỳnh cũng không biết bố của mình đã tạo nghiệp ác như vậy đâu. Mày bây giờ nên tự kiểm điểm đi con mắt thú kia.

Hạnh Linh ngạc nhiên trầm trồ trước sự hiền lương và bất ái của con bạn đang ngồi ăn bịch bánh trước mặt mình, cô ôm bụng cười nghiêng ngả ghẹo bạn mình sau đó ném gối vào mặt nó và châm biếm :

-Thôi được rồi, mày đẹp cái suy nghĩ bất ái đó dùm tao đi. Bà già yêu tinh đó đang chuẩn bị lên kế hoạch hãm hại mày với người yêu mày nữa rồi kìa. Ở đó mà nghĩ tốt cho bà, vợ vẫn thật. Mau tắt đèn để tao ngủ coi.

Đóa Lệ đứng dậy ném gối trả lại thật mạnh vào người con bạn thân sau đó bay tới chồm mền lên người nó và đánh nó một trận. Cả hai vui đùa rồi lăn ra ôm nhau ngủ.

Kỳ Tường sau khi biết sự thật người gây sự hiểu lầm cho cả anh và Đóa Lệ chính là Diễm Quỳnh thì trong lòng anh cảm thấy giận cô bạn thân của mình vô cùng, anh bước xuống nhà dùng cơm với mọi người trong nhà của Diễm Quỳnh, càng khó chịu hơn khi cô ngồi sát bên cạnh anh cười nói vui vẻ như thể chẳng có làm gì sai trái cả. Anh càng ghê tởm cô hơn khi thấy cô cười nói với mình, trong mắt anh giờ cô vô cùng giả tạo và đáng ghét. Đang dùng cơm thì anh bảo no nên không ăn nữa rồi một mặt bỏ lên phòng mình, Diễm Quỳnh thấy thái độ của anh có vẻ không vui tí nào bèn xin phép mọi người lên xem thử anh như thế nào. Cô đứng ngoài cửa phòng thử vận cửa đẩy vào thì không được nên đành phải gõ cửa kêu anh :

-Kỳ Tường ông bị làm sao vậy? Một trong người hở? Có cần tui đem thuốc cho uống không?

Kỳ Tường đang nằm nghỉ thì nghe tiếng hỏi chuyện của cô từ bên ngoài, anh giả vờ như không nghe sau đó nhắm mắt lại nhưng cô quả nhiên quyết không để yên cho anh nên đã gõ cửa anh liên hồi khiến anh bực bội mở mắt ngồi dậy đi ra mở cửa cho cô và lạnh lùng nói :

-Không cần cô phải quan tâm đến tôi đâu. Thật không thể tin được khi tôi lại làm bạn với một người bất chấp mọi thủ đoạn để có được thứ mình muốn như cô. Đừng giả tạo trước mặt tôi nữa.

Diễm Quỳnh cười đau khổ khi bị anh nói những lời nói vô cùng lạnh lùng và có tính sát thương vào tim cô như vậy, anh đã thay đổi chỉ sau hai tháng về lại nước nghỉ ngơi, anh đã không là Kỳ Tường mà cô biết nữa. Anh giờ đây lạnh lùng và vô tâm và tàn nhẫn hơn khi nói chuyện với cô, Diễm Quỳnh nắm lấy tay anh rồi nhào người tới ôm cổ và hôn anh nhưng cô đã bị anh đẩy mạnh ra sau đó đóng rầm cửa lại, cô ngồi quỳ trước cửa phòng của anh và khóc nức nở. Trong lòng cô giờ đây càng thêm ghét Đóa Lệ vì chính cô gái ấy đã thay đổi người con trai mà cô yêu quý nhất, chính cô gái hạ lưu như cô ta đã khiến Khắc Lạc không muốn làm bạn với mình nữa. Lòng thù hận một khi đã vượt khỏi tầm kiểm soát thì nó sẽ trở nên ngông cuồng và dễ dẫn người làm những chuyện sai trái. Cô lấy điện thoại ra gọi cho dady và khóc kể lể với ông một hơi sau đó muốn ông đòi lại sự công bằng cũng như lấy lại những gì mà con nhỏ đáng ghét Đóa Lệ kia đã cướp lấy của cô.

104. Chương 51: Hạnh Linh Và Khắc Lạc 2

Anh bỗng nên khó xử không biết làm sao để rút tay về khi cô đang nắm chặt lấy tay của mình mà không buông, đành phải tấp xe vào và nhẹ nhàng gỡ tay của cô ra khỏi tay của mình thôi. Anh vừa mới ghé sát vào người cô thì cô quay sang nôn hết tất cả lên người anh rồi buông tay mình ra và nhắm mắt ngủ như chưa có chuyện gì xảy ra, Khắc Lạc mặt đơ ra trước chuyện vừa mới xảy ra trên người của mình, thứ mà anh ghét nhất đó là bị người khác nôn lên người mình. Một giây sau, anh cảm giác buồn nôn liền mở cửa bước ra ngoài nôn hết một trận rồi mới đi lại vào xe và chạy một mạch về nhà mình. Về tới nhà, Khắc Lạc gọi điện thoại kêu em gái xuống dìu Hạnh Linh vào nhà còn anh thì chạy xe vào nhà sau đó phóng thật nhanh lên phòng tắm sạch sẽ, sau khi cơ thể đã thơm tho sạch sẽ mùi nôn mửa ấy thì anh bước xuống cầu thang và xuống bếp pha nước giải rượu cho Hạnh Linh uống thì bị nhỏ em gái chạy tới tra hỏi liên hồi:

- Bạn gái của anh ba hở? Nhìn chị ấy cũng xinh nhưng em vẫn thích chị Đóa Lệ hơn. Anh ba quen chị ấy ở đâu vậy sao mà giờ lại dẫn về nhà mình trong tình trạng say sấn như vậy? Anh ba, chị ấy là ai vậy? Anh ba chị ấy có quen biết chị Lệ không? Anh ba.. Chị đó.. Anh ba...

Khắc Lạc quay sang cóc đầu con bé cầu nhàu đáp:

- Còn nhỏ mà nhiều chuyện quá. Giờ lên phòng mà ngủ đi. Chị đó là bạn của chị Đóa Lệ đó được chưa. Đi lên phòng đi. Xùy xùy.

Em gái của Khắc Lạc nhăn nhó chề môi rồi bỏ lên lầu. Anh đi xuống bếp pha nước giải rượu rồi đem lên cho Hạnh Linh, vừa mới đặt đĩa xuống ngồi kế bên nâng đầu cô dậy để đút nước cho cô uống thì lại một lần nữa cô nôn hết lên người anh sau đó tiếp tục ngủ, anh thở dài đặt cô nằm xuống ghế nhanh chóng phóng lên nhà tắm để tắm lại lần nữa và đi xuống cầm theo một cái thau đi về chỗ cô đang nằm. Anh lần này đã khôn hơn hai lần trước vừa đỡ đầu cô lên và thấy cô mở miệng ra là liền đưa thau tới miệng cô, một tay thì định lấy cái thau một tay thì đưa ly nước gần sát miệng của Hạnh Linh chuẩn bị cho cô uống thì bỗng dưng cô mở to mắt và á lên một tiếng rồi chửi anh xối xả:

- Đồ biến thái, sao anh lại dám ngồi gần tôi thế hả? Và tại sao tôi lại ở nhà anh? Nói mau nếu không tôi gọi điện kêu công an bắt anh đó.

105. Chương 33 : Lâm Khả Hòa - Ông Đã Bị Bắt

Ông thấy thương cho con gái cưng của mình, khê an ủi con mình xong rồi ông tắt máy và quyết định ngày mai ra tay giành lại mọi thứ cho con gái mình vui.

Sáng hôm sau, Đóa Lệ vừa mới chạy tập thể dục về tới nhà thì thấy mẹ cô bị người đàn ông lạ mặt đứng siết lấy cổ và chĩa súng vào đầu của bà và đe dọa cô :

-Một là chia tay Kỳ Tường để cậu ta về với con gái cưng của ta, hai là chứng kiến sự ra đi của mẹ mình. Người chọn cái nào hả?

Đóa Lệ mồ hôi đầy người, hình như cô đang run rẩy không giờ không phải là lúc để run rẩy sợ hãi, cô phải bình tĩnh đến đối diện tình huống này, phải xử lý chuyện này một cách thật khôn ngoan và tốt đẹp cho cả đôi bên. Vẫn còn đeo tai và vì đứng cách xa kẻ lạ mặt đó cô liền yêu cầu mấy gọi cho Mạc Bảo sau đó nhanh trí suy nghĩ hướng xử lý tình huống. Lúc này Mạc Bảo và Mạc Bình cũng đang trên đường đi ngang qua nhà của cô và khi nhận được cuộc từ cô nên hai người đã có chung một linh cảm xấu vì thể nhanh chóng chạy xe tới đó. Đóa Lệ tiến lại gần với khuôn mặt hết sức bình tĩnh, cô nhẹ nhàng nói với mẹ mình :

-Mẹ phải thật bình tĩnh sau đó hãy luôn nhìn con và lắng nghe lời hấn ta nói. Không sao cả, có con ở đây rồi. Giờ mẹ hít vào thở ra thật sâu cùng con.

Lâm Khả Hòa thấy cô càng tiến lại gần mình thì ông càng thụt lùi ra sau hơn, ông không hiểu cô nói những lời như vậy với mẹ mình để làm gì mà tại sao không trả lời câu đề nghị của mình. Đường như sự kiên nhẫn của ông không đủ lớn nên ông lớn tiếng nạt nố cô :

-Đẹp cái trò đó đi. Người hãy mau trả lời ta, người chọn cái nào? Nói mau nếu không ta sẽ bắn nát sọ mẹ người.

Đóa Lệ dừng bước đứng im dơ hai tay lên bình thần nhìn thẳng vào mắt ông rồi đáp :

-Tôi biết ông làm như vậy cũng chỉ muốn tốt cho con gái của mình thôi, nếu là bố tôi hay mẹ tôi đều cũng sẽ làm như vậy khi thấy tôi buồn vì thứ mình không có được, chắc chắn họ sẽ có chung suy nghĩ đó của ông nhưng họ sẽ không hành động ngu muội như ông. Chẳng có cha mẹ nào muốn con mình phải đau khổ khi thấy người thân mình phải ngồi tù một cách vô lí đâu. Đối với một người có chức quyền to như ông đây thì lẽ nào chấp nhận đánh đổi tất cả để được ngồi trong ngục tù sao?

Ông dường như bị lung lay suy nghĩ trước lời nói có lý cùng với khuôn mặt đầy sự bình thản không lo sợ của cô, lý trí ông không khuất phục vì thế ông lắc đầu nghiêng rằng chĩa súng xuống đất và bắn một phát đe dọa hai mẹ con bà Tử Hương, lúc này đây mẹ Đóa Lệ khê nấc lên một tiếng khi nghe tiếng súng gần bên mình, bà gào thét nói :

-Đóa Lệ à hãy trả lời ông ấy đi con.

Cô biết mẹ mình vì lo sợ cho tính mạng của mình sẽ xảy ra như đứa em trai của mình hồi đó, cô nhìn mẹ khẽ cười một cái sau đó lại bước đến gần chỗ lão ta vừa bước đến cô vừa đánh mạnh vào tâm lý của ông :

-Tôi biết ít nhiều gì ông đang dao động bởi lời nói ban nãy của tôi, ông suy nghĩ đi. Khi ông bắt tôi hoặc mẹ tôi chết thì đã chắc gì ông trốn được tội danh giết người, dù cho ông có chạy án như trước đây ông từng làm đi chẳng nữa thì cuộc đời sau này còn lại của ông sẽ bị ám ảnh bởi những linh hồn của nhà tôi, và cũng đã chắc anh Kỳ Tường sẽ để yên cho ông cũng như cô con gái yêu quý của ông. Nào, ông hãy thật bình tĩnh và đối diện với sự thật đi, rằng ông đã đang bị lỗi suy nghĩ xấu xa kia chi phối mình, rằng ông không muốn con gái mình tử nhục khi có người cha hung thủ giết người chỉ vì muốn con mình được hạnh phúc. Hay là ông chưa nghĩ đến cái cảnh mà cô con gái Diễm Quỳnh biết sự thật mọi chuyện rồi sau đó chị ta sẽ ghê tởm và nhục nhã trước bao nhiêu chỉ trích cười chê xa lánh khi có người cha như ông?

Ông đã hoàn toàn bị cô đánh vào tâm lý, đúng thật ông chưa nghĩ đến tình huống đó rằng Diễm Quỳnh sẽ cảm thấy tử nhục khi có người cha là hung thủ giết người như ông, rồi bao nhiêu gia tài của mình sẽ đều tiêu tan hết lúc đó Diễm Quỳnh sẽ ra sao, cô bé sẽ như thế nào khi giờ đây không còn ai bên cạnh nữa. Ông đứng im buông lỏng cánh tay đang siết giữ lấy mẹ của Đóa Lệ ra thì cùng lúc đó Tiểu Lệ ra hiệu cho mẹ tạm dừng thời cơ chạy về phía mình, bà vừa chạy đến gần cô thì ông dơ súng lên bắn thẳng vào chân trái của bà rồi nhép môi cười trong sự điên cuồng nói :

-Mày nghĩ mày đủ khôn hơn tao để đánh bại tao sao hả con nhỏ hạ lưu kia? Mày là ai mà dám điều khiển tâm trí của tao để giải cứu mẹ mày hả? Ha ha xem kìa, thật là giống cảnh tượng hồi đấy, đứa bé bị bắn ở chân trái rồi miệng không ngừng khóc gào van xin tao tha mạng, ôi nhớ lại thật đáng thương làm sao ha ha. Giờ thì tao sẽ đi lại sau đó bắn vỡ sọ bà ta trước mặt mày. Nào cùng tao chơi trò ai nhanh hơn. 1...2...3 chạy nào

106. Chương 52: Lời Đề Nghị

Hai tháng nghỉ ngơi và ở bên người yêu của anh cũng đã kết thúc. Đóa Lệ thoáng buồn đi tiễn người yêu mình ra sân bay, cô ôm lấy anh không nhẽo mếu máo nói:

- Khi nào anh lại về đây nữa? Em sẽ nhớ anh lắm hic...

Kỳ Tường cũng siết chặt tay ôm lấy cô cố trấn an bản thân mình bằng nụ hôn lên trán của cô người yêu với nụ cười dịu dàng bảo:

- Mùa đông anh sẽ về với em. Ngoan nhé. Yêu em. Em hãy luôn giữ gìn sức khỏe và phải giữ số cân này đó mốt anh về mà ốm đi thì lúc đó biết tay với anh.

Cô mỉm cười đưa tay lên quệt nước mắt của mình nhìn anh lắc đầu nói giỡn:

- Không nghe lời anh đâu, em sẽ ốm để anh về tắm bổ hihi. Anh qua lại bên đó rồi thì nhớ giữ gìn sức khỏe và học thật tốt nhé. Em yêu anh, Gia Kỳ Tường.

Khắc Lạc cùng với Hạnh Linh đi tới cất tiếng chào hai người sau đó Khắc Lạc bước đến chỗ thằng bạn thân của mình nói:

- Mày qua đó thì làm ơn tránh xa con yêu nữ Diễm Quỳnh ra nhé. Đừng để cho con nhỏ đó quấy nhiễu chuyện tình cảm của mày nữa. Đóa Lệ và bác gái cứ để tụi tao lo lắng chăm sóc thay mày. Qua học hành cho tốt vào. Hẹn mày vào mùa đông nhé thằng quỳ.

Kỳ Tường ôm bụng cười nghiêng ngả khi nghe đến hai từ “tụi tao” mà thằng bạn vừa nói ra, anh châm chọc liền trước khi đi vào phòng ngăn cách:

- Ờ... Thì “tụi tao” haha, giờ thì hết than phiền vì độc thân nữa rồi nhé. Mày với người yêu cũng giữ gìn sức khỏe và nhớ giữ mối quan hệ này thật lâu để khi tao về có tin vui nhé. Giờ thì tạm biệt mọi người. – anh nói to và vẫy tay chào tạm biệt sau đó kéo vali đi vào phòng ngăn cách.

Cả ba người đứng vẫy tay chào tạm biệt anh thật lâu cho đến khi anh khuất bóng. Đóa Lệ buồn rầu ủ rũ đi một mình, Hạnh Linh thấy thế chạy lại choàng lấy tay cô bạn ủ rũ của mình và vui vẻ động viên:

- Này vui lên coi, đừng làm bộ mặt đó nữa. Đói không? Cùng tao và anh Lạc đi ăn lẩu mì nhà mày nào. Nghe nói tiệm mì nhà mày mới ra món đó phải không? Thế thì dẫn hai tụi tao đến ăn thử xem đi.

Đóa Lệ dù hơi buồn khi phải xa người yêu nhưng khi cô bạn thân chạy tới bắt chuyện với mình thì cô đã phần nào đỡ hơn, cô mỉm cười gật đầu sau đó nắm tay Hạnh Linh dung dăng dung dẻ đi xuống bãi đỗ xe.

Thế là cả ba đã đến tiệm mì nhà Đóa Lệ, sau đó cặp đôi Linh Lạc được chiêu đãi một suất lẩu mì hải sản mới ra của tiệm mì, Tiểu Lệ cũng được mời ăn chung vui. Đang ngồi ăn thì mẹ cô đi lại báo cô ra nói chuyện:

- Tiểu Lệ à, con ở đây trông quán phụ mẹ tí nhé. Mẹ đi gặp người bạn của mẹ lát rồi nữa sẽ vòng lại đây đón con sau.

- Dạ mẹ, mẹ đi cẩn thận đấy.

Nói xong bà ra ngoài ngồi lên xe máy rồi rồ ga chạy đi. Bà ghé vào quán cafe theo như lời hẹn của người bạn của mình, bà bước vào trong đảo mắt nhìn xung quanh kiếm người bạn đã hẹn mình sau một hồi đảo mắt tìm kiếm thì bà đã xác định chỗ và đi đến chỗ người đó đang ngồi. Một người đàn ông đang ngồi bắt chéo chân nhăm nhí tách trà của mình liền đứng dậy khi thấy bà Tử Hương đứng trước mặt mình, ông kéo ghế đứng dậy rồi bước ra kéo ghế mời bà ngồi. Bà Tử Hương không một lời cảm ơn lạnh lùng ngồi xuống cầm lấy menu và chọn nước mình sau đó lạnh lùng hỏi chuyện:

- Hôm nay ông hẹn tôi có chuyện gì không?

Ông Khả Hòa nhìn bà nhếch môi cười đểu đáp:

- Chỉ là tôi muốn gặp bà sau bao nhiêu năm không gặp mặt thôi. Lão Tô Diệp dạo này như thế nào rồi.

Bà lườm ông khi nghe câu hỏi ngu xuẩn ấy rồi cười khẩy đáp:

- Ông giả bộ không biết hay cố tình chọc tức tôi hả Lâm Khả Hòa? Có chuyện gì muốn nói thì nói thẳng vào vấn đề đi hà cố gì ông lại phải vòng vo như vậy?

- Ha ha, bà vẫn vậy vẫn nóng tính và thẳng thắn như hồi xưa chẳng khác gì cả. Vậy thì tôi vô thẳng vấn đề luôn đó chính là tôi muốn con gái của bà hãy cắt đứt mối quan hệ với Kỳ Tường và trả lại cậu ấy cho con gái Diễm Quỳnh của tôi, thế thôi.

- Thật nực cười ông có quyền gì mà dám lên tiếng yêu cầu chuyện yêu đương của tụi nhỏ? Lâu rồi không gặp lại thì ông vẫn thế chỉ biết nghĩ lợi ích cho mình mà không hề quan tâm đến cảm nhận của người khác. Thử hỏi sao tôi chọn Tô Diệp thay vì chọn ông là vậy.

107. Chương 33 : Lâm Khả Hòa - Ông Đã Bị Bắt (Tt)

Mồ hôi của cô chảy ra khắp người nhưng cô vẫn giữ được bình tĩnh của mình vì cô biết hai anh em Mạc Bình đang đi đến đằng sau của ông ta, cô giả bộ chạy đến mẹ mình vài bước rồi đứng im đó nói to :

-Đáng tiếc, tôi lại không muốn chơi trò này cùng với ông tí nào cả. Vì tình thế đã thay đổi rồi. Ông đã thua rồi Lâm Khả Hòa.

-Ông đã bị bắt. – Mạc Bảo chạy nhanh về ông ta rồi còng tay ông lại giải đi về xe của mình.

Mạc Bình sau khi gọi xe cứu thương xong liền chạy lại đỡ mẹ cô dậy ngồi dựa vào thân cây gần đó và quay sang nhìn cô hỏi :

-Em có bị thương ở đâu không? Anh thật khâm phục em đó Đóa Lệ, vì trong tình huống khó xử trí như vậy mà em lại bình tĩnh để đánh vào tâm lý của ông ta. Đúng là không lầm khi em quyết định học tâm lý mà.

Đóa Lệ ngồi xuống gần mẹ mình sau đó ngại ngần khiêm tốn nói :

-Anh quá khen, em thật ra rất sợ đấy chứ chỉ qua là em cố giữ mình bình tĩnh rồi thử liều mình áp dụng bài học đã được dạy trên trường thôi, nhưng em cũng không ngờ rằng ông ta lại bắn vào chân mẹ em như vậy.

Anh đi tới rồi ngồi xuống kể bên cô và vỗ vai động viên nói :

-Em đừng lo quá, mẹ em không có bị ảnh hưởng gì tới tính mạng đâu. Lần này ông ấy không thể trốn chạy được rồi. – anh nói xong quay sang nhìn mẹ cô khẽ gật đầu rồi công bà lên xe cứu thương.

Đóa Lệ đứng im nhìn mẹ mình cùng Mạc Bình ngồi xe trên cứu thương, cô mừng thầm vì tính mạng mẹ cô không sao cả nhưng cô vẫn còn lo ngại chuyện Diễm Quỳnh sẽ ra sao khi biết bố của mình là hung thủ giết người. Bước vào nhà mình sau đó cô nhấn số gọi cho Kỳ Tường để kể mọi chuyện với anh. Lúc này anh đang lim dim ngủ thì chuông đặc biệt mà anh cài đặt dành cho Đóa Lệ reo lên nên anh lập tức bắt máy nghe, anh tỉnh ngủ khi nghe tất tần mọi chuyện xảy ra ở bên đó, không khỏi bất ngờ trước sự thật mà anh càng cảm thấy thương cho Diễm Quỳnh khi chính cô là nguyên nhân dẫn đến kết cục ngày hôm nay của ông. Anh vỗ dành an ủi người yêu sau đó tắt máy suy nghĩ vụ vợ và nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau, tin tức của ông Lâm Khả Hòa chủ tịch tập đoàn B đã bị bắt vì tội giết người đã nhanh chóng được các tay săn tin truyền thông đăng tải một cách chóng mặt, và tin tức cũng được xuất hiện trên đài truyền hình ở London. Diễm Quỳnh mới bước xuống bếp lấy đồ ăn sáng thì vô tình nghe thấy tin tức về ông Lâm Khả Hòa đã bị bắt vào sáng hôm qua theo giờ địa phương của thành phố Y, cô run tay làm rơi tô ngũ cốc đang cầm trên tay xuống đất, nước mắt cô bỗng dưng trào ra như mưa. Diễm Quỳnh cúi người xuống dọn những mảnh thủy tinh vỡ thì Kỳ Tường cúi người xuống đưa khăn giấy ra trước mặt cô rồi sau đó bỏ đi lấy chổi quét nhà. Cô chỉ biết ngồi im như tượng tại vị trí đó và khóc thật lớn, Kỳ Tường sau khi dọn dẹp xong liền dịu cô đứng dậy và nhẹ nhàng nói :

-Đừng khóc, nín được không?

Cô sau khi đứng dậy liền đẩy anh ra rồi bỏ chạy lên lầu và nhốt mình trong đó. Diễm Quỳnh vẫn không tin vào những gì hồi nãy mình vừa nghe thấy trên đài đó là dady của mình. Vì cô không nghĩ ông lại hành động một cách ngu ngốc như vậy chỉ muốn làm cho cô vui, cô chỉ biết úp mặt mình vào gối và khóc thét thật to để cho vơi đi nỗi lòng. Trong đầu cô giờ đây có hai suy nghĩ “ mình sẽ đối diện với anh ấy làm sao đây? Khi dady của mình là hung thủ giết người, anh ấy sẽ cười nhạo mình cùng với con nhỏ đó cũng sẽ chế nhạo phỉ báng mình. Chính nó đã hại dady mình và mình ra nông nổi như vậy, mình sẽ quay về nước và bắt nó phải trả giá về việc làm của nó đã gây ra. Đúng vậy mình sẽ quay về và bắt nó phải chịu trách nhiệm mọi chuyện ngày hôm nay ” cô thu mình lại ngồi ôm lấy chiếc gối sau đó tự nói chuyện mình và cười ha hả đắc trí khiến cho người đứng bên ngoài càng thêm lo sợ cho cô hơn. Kỳ Tường lấy chiếc khóa mở cửa ra sau đó chạy vào phòng thì thấy cô đang ngồi thu mình ôm chiếc gối, đầu tóc thì bù xù, mặt mũi tèm nhem còn miệng thì đang ngời nói lảm bảm một mình, anh đau xót chạy tới ôm cô vào lòng mình khẽ xoa đầu cô và khuyên bảo :

-Diễm Quỳnh bình tĩnh lại, tui ở đây rồi, bình tĩnh lại rồi ngược mặt lên nhìn tui nè. Bà nghe tui không ?

108. Chương 53: Lời Đề Nghị 2

Người đàn ông tức giận lớn tiếng nói lại:

- Tôi đang đề nghị một cách nhỏ nhẹ, nếu không nghe và làm theo lời đề nghị này của tôi thì bà có hối hận quay lại van xin tôi tha tội cho con gái của bà thì cũng quá muộn màng rồi Mộc Tử Hương. Chắc bà vẫn chưa quên cái chết của đứa con thứ hai của mình đã như thế nào đâu nhỉ?.

- Ông dám làm gì con gái của tôi thì cũng hãy chuẩn bị tâm lý để đầu đầu trước pháp luật đi, ông Lâm Khả Hòa à. – bà nói dứt câu thì hất nguyên ly trà nóng vào người đàn ông ngồi đối diện mình sau đó đứng dậy bỏ đi về mặc kệ ông ta như thế nào. Người đàn ông đó sau khi hứng trọn vện một tách trà nóng vào người

nhưng môi vẫn nhếch cười và rồi sau đó tính tiền ra về. Bà Mộc Tử Hương trên đường về cửa tiệm của nhà mình thì bao nhiêu suy nghĩ lo lắng cho con gái của mình bỗng xuất hiện ra trong đầu bà, bà lo sợ cô sẽ bị lão gian hiểm ấy ra tay hại chỉ vì muốn tốt cho con gái của lão ta mà thôi. Bà dừng đèn đỏ mà tâm trạng rối bời, lo lắng, kí ức xưa bỗng ùa về trong tâm trí của bà. Hình ảnh đứa con thứ hai của mình bị thuộc hạ của hắn ra tay bắn chết chỉ vì vô tình làm ngã con gái cưng của hắn ta rơi xuống hồ và rơi vào trạng thái hôn mê, bao nhiêu đó thôi cũng đủ làm cho trái tim của bà quặn đau khi nhớ lại quãng thời gian đen tối ấy, bà Tử Hương đã mất gần 3 năm để đi điều trị tâm lý của mình trở lại bình thường và đó cũng là lí do cô con gái Đóa Lệ của bà quyết định thi vào ngành tâm lý. Trên suốt đường về lại tiệm mì bà cố gắng giữ bản thân mình thật bình tĩnh để chạy xe an toàn. Bước vào quán với một khuôn mặt nhợt nhạt và luồng không khí nặng nề khó thở của bà đã khiến cho Đóa Lệ và hai người bạn của mình vô cùng lo ngại lập tức chạy ra dìu bà vào ngồi xuống ghế rồi lấy nước mời bà uống, cô có linh cảm không hay khi thấy mẹ mình sau khi gặp người bạn về liền bắt ghế ngồi kế bên bà, lấy khăn lau mặt cho mẹ rồi khẽ từ tốn hỏi chuyện:

- Mẹ à, mẹ thấy trong người như thế nào ạ? Có cần con nhờ anh Lạc chở mẹ đi vô bệnh viện khám không mẹ?

Bà cầm ly nước lên uống liền một hơi rồi quay sang đưa tay lên vuốt mái tóc và sờ xuống khuôn mặt đầy lo lắng của cô con gái mình sau đó im lặng lắng đầu và trầm tư nói:

- Hay là con chia tay Kỳ Tường đi được không, con gái? Mẹ xin lỗi con... – bà vừa nói ra câu nói đó mà trong tâm bà như có ngàn vết dao đang đâm vào tim can của mình, bà đau đớn cắn môi mình sau đó vội vàng đứng dậy đi ra chỗ khác.

Đóa Lệ chết đứng khi nghe thấy câu hỏi của mẹ mình, cô không hiểu gì cả, không hiểu tại sao bà lại nói như vậy khi vừa mới đi gặp người bạn của bà về. Tại sao mẹ lại bảo mình chia tay anh ấy chứ? Trong khi mẹ cũng luôn ủng hộ tình yêu của mình và anh Tường cơ mà! Tại sao mẹ lại đưa ra lời đề nghị như vậy với mình? Sự thật là người mà mẹ đi gặp hồi này là ai? Bao nhiêu câu hỏi trong đầu của cô hiện ra, khuôn mặt bỗng trở nên vô hồn, giọt nước mắt lại rơi ra từ khóe mắt khiến cho Hạnh Linh giật mình vội vàng chạy tới đứng trước mặt cô và kéo ngã vào lòng mình, sau đó trách móc cô:

- Chuyện gì thế hả con nhỏ mít ướt này. Nãy mới móc ngoéo với tao là không khóc vì xa người yêu nữa mà, mới xa nhau mấy tiếng thôi mà giờ lại khóc nữa rồi là sao?

Đóa Lệ vòng tay ôm siết lấy nhỏ bạn đang đứng ôm mình, cô không tài nào ngăn được những giọt nước mắt này, nghẹn ngào nức nở nói:

- Mẹ tao nói là... Hay là con chia tay Kỳ Tường đi được không con gái rồi bà xin lỗi tao và đứng dậy bỏ đi. Tao không hiểu gì hết Hạnh Linh à. Chuyện này là sao cơ chứ? Tại sao mẹ tao lại nói như vậy?

Cô bạn khá bất ngờ khi nghe lời tường thuật của con bạn mình, vì chính cô cũng biết được rằng bác gái luôn đồng tình và ủng hộ cho tình yêu của con gái mình mà sao nay lại đưa ra lời đề nghị đó, cô cảm thấy có điều đó vô cùng mơ hồ và vô lí ở đây, lấy hai tay đẩy con bạn mình ra sau đó động viên nó với những lời nói mạnh mẽ cứng rắn nhất có thể:

- Mà không thấy vô lí ở đây sao? Tự dưng đang yên đang lành mà tại sao mẹ mày lại đề nghị như vậy? Chắc chắn đã có người nào đó đã yêu cầu mẹ mày phải nói điều đó rồi. Nín đi, không phải hớ tí chuyện là khóc, mày khóc như vậy có làm cho mọi chuyện khá hơn không?

Đóa Lệ mắt nhắm nghiền ngồi im lắng nghe nhỏ bạn mình đang nói, cô lắng đầu sau đó Hạnh Linh mới nói tiếp:

- Nước mắt không giải quyết được mọi chuyện nên vì thế không được phép khóc nữa hiểu chứ? Giờ thì mạnh mẽ lên và đi tìm hiểu lí do vì sao mẹ mày lại nói vậy đi được chứ? Tao sẽ cùng mày tìm hiểu lí do đó.

- Tao hiểu rồi. Tao sẽ không cho phép bản thân mình khóc nữa, tao với mày sẽ cùng nhau tìm hiểu lí do vì sao.

Hạnh Linh vỗ bốp lên vai nhỏ bạn thân mình tán thành sau đó nắm nó dẫn về bàn ngồi ăn tiếp, Khắc Lạc tuy không đến an ủi nhưng cũng phần nào đoán ra chín mười phần câu chuyện đang xảy ra với Tiểu Lệ rồi nên anh thăm thở dài lấy điện thoại nhắn tin hỏi chuyện Diễm Quỳnh thì cùng lúc người yêu của mình cùng với cô bạn thân quay lại bàn ăn nên anh nhanh chóng khóa màn hình điện thoại và làm trò vui cho Tiểu Lệ cười vui.

109. Chương 34 : Trả Thù Hận

Diễm Quỳnh đang rơi trong trạng thái bất ổn, cô như người điên ngồi thu mình lại rồi nói nhảm cho đến khi anh ôm lấy cô và lấy mạnh người thì cô mới thật sự trở lại bình thường ngược mặt lên nhìn anh sau đó khóc lóc ôm lấy anh và nói :

-Có phải giờ trong mắt ông tui rất đáng thương lắm phải không? Hành động này của ông là đang thương hại tui đúng không? Tui ra nông nổi này chắc ông với con nhỏ Đóa Lệ đó đang mừng và đang cười nhạo đúng vậy không? Giờ ông buồn cười thì cười đi.

Anh chỉ biết im lặng xoa đầu cô và đứng nghe cô tự cười nhạo bản thân mình, vì quá mệt mỏi và bị cú sốc như vậy nên cô đã thiếp ngủ đi trong vòng tay của người mình yêu lúc nào không hay, anh đặt cô nằm xuống giường sau đó đi ra dọn dẹp lại phòng ốc cho cô thì bị cô nắm lấy cánh tay của mình và mơ màng nói :

-Kỳ Tường à, tui yêu ông nhiều lắm, nhưng tại sao người ông yêu không phải là tôi cơ chứ? Tôi sẽ đặt vé bay về nước để...khò khò...

Nói đến đó thì cô lại ngưng không nói nữa, anh cảm thấy sắp có một chuyện xảy ra không hay với Đóa Lệ yêu vầu của mình rồi, gỡ tay của cô ra rồi vội vàng đi về phòng mình gọi cho cu Bèo. Khắc Lạc đang trong rạp phim với người yêu thì thấy điện thoại của anh rung liên hồi nên đã nhanh chóng đi ra ngoài nghe cuộc gọi ấy :

-Alo, chuyện gì vậy cu Kỳ

Kỳ Tường hết sức bình tĩnh tường thuật lại từng câu nói của Diễm Quỳnh ban nãy cho cu Bèo nghe, và sau đó thì anh nói với sự lo lắng :

-Tao sẽ về nước cùng lúc với Diễm Quỳnh hoặc trước con nhỏ ấy. Diễm Quỳnh là người như thế nào chắc mày cũng hiểu rõ mà đúng không?

Khắc Lạc thở dài trước tin giạt gân này, anh không ngờ mọi chuyện lại diễn ra theo chiều tồi tệ tới như vậy. Anh nhất trí làm theo lời thẳng bạn mình dặn rồi đi vào lại cố bình thường để cùng Hạnh Linh xem nốt bộ phim mà cô thích. Lúc đưa người yêu về trước cửa nhà thì anh đã kể hết mọi chuyện ở bên London cũng như ý định trả thù của Diễm Quỳnh cho Hạnh Linh nghe, khi nghe xong cô bắt anh chở mình qua nhà cô bạn thân gấp. Đóa Lệ đang nằm ngủ thì bị cuộc gọi của Hạnh Linh gọi liên hồi làm cô thức giấc nhìn đồng hồ sau đó lồm cồm bò dậy đi xuống nhà mở cửa gặp con bạn mình, cô mắt nhắm mắt mở đứng trước cổng gật gù nghe con bạn nói chuyện :

-Thật tình chứ hả trời, nãy giờ nghe chuyện hết sức nguy hiểm đến bản thân mình như vậy mà mày vẫn có thể ngái ngủ gật gù như chuyện đó không phải là chuyện của mày vậy hả con quỷ mắt thú kia. – Hạnh Linh bực bội trước thái độ ngái ngủ của con bạn mình khi nghe tin có người muốn tìm đến nó để trả thù mà vẫn tỏ ra bình thường được. Khắc Lạc thấy người yêu mình đang hừng hực nổi sùng với con bạn liền chen ngang nói :

-Đóa Lệ, tui anh xin lỗi vì đã phá giấc ngủ của em nhưng chuyện mà nãy giờ Hạnh Linh nói thật sự là rất nghiêm trọng đấy, em phải đề phòng đi kẻo có người lại muốn hại em đó. Tuần sau là Diễm Quỳnh sẽ bay về nước cùng, nhưng thằng Tường nó sẽ bay về trước nhỏ đó vài ngày nên giờ em nên chuẩn bị tâm lý để đối phó đi.

Đóa Lệ ngáp lên ngáp xuống rồi dụi mắt nhìn cặp đôi đang đứng trước mặt mình với thái độ lo lắng, cô cười nhạo rằng sau đó tỉnh lại đáp :

-Em đâu làm gì sai đâu mà phải xoắn đuôi lên vì sợ chuyện đó? Hai người nên về nhà nghỉ ngơi đi, mọi chuyện không có gì to tát cả đâu. Em lo được, giờ thì em vô nhà ngủ tiếp nhé, hai ngày nay em thức làm bài thuyết trình rồi nên em mệt lắm. Vậy ha, bye bye. Có gì ngày mai gặp rồi chúng ta nói tiếp. – vừa nói hết câu, cô đóng cửa rồi đi một mạch vào nhà bỏ mặc cho hai người bạn của mình lố ngốn mặt ra trước thái độ bình thản của mình và đang lắc đầu thở dài.

110. Chương 54: Kỳ Tường Là Của Riêng Tôi

Diễm Quỳnh đang nằm chơi game trong phòng thì nhận được tin nhắn từ Khắc Lạc, cô đọc xong tin nhắn ấy liền ngẫm nghĩ về nội dung anh hỏi mình có nghĩa gì? Kể từ lúc qua bên du học cho tới giờ cô cũng chưa có lần nào gọi về cho bố mình cả thì tại sao cô lại dính liếu đến chuyện mà Khắc Lạc đang đề cập đến được chứ, ngẫm nghĩ mãi vẫn không ra nên cô liền gọi về bố của mình:

- Dady, con xin lỗi vì đã không gọi cho dady kể từ khi qua đây du học, dady tha lỗi cho con nhé. Dạo này dady có khỏe không?

Ông Lâm Khả Hòa đang ngồi đánh cờ với bạn thì nhận được cuộc gọi điện thoại của con gái từ nước ngoài gọi về cho mình, ông dừng tay và bắt máy vui vẻ cười nói:

- Con nha đầu này bữa nay mới nhớ đến dady già này phải không? Dady khỏe lắm còn con thì sao hở Sammy (tên nước ngoài của Diễm Quỳnh)? Sao hôm nay có chuyện gì buồn phiền mà lại gọi về đây?

Diễm Quỳnh vừa cầm điện thoại nghe vừa đi lại bàn trang điểm và ngồi xuống nhìn ngắm mình trong gương và trả lời với bố mình:

- Hihi con vẫn khỏe lắm cảm ơn dady ạ. À phải rồi, dady đã nói gì với mẹ của con nhỏ Đóa Lệ hạ lưu kia đúng không?

Ông bố giật mình trước câu hỏi của cô con gái, ông không biết vì sao con gái mình đột nhiên bắt ngờ lại hỏi như vậy dẫn đo không biết nên trả lời làm sao với nó đây hay là ông cười cho qua chuyện thôi. Ông im lặng không trả lời Diễm Quỳnh thấy vậy liền hỏi tiếp:

- Dady cứ nói ra cho con biết đi, con sẽ không nói với ai đâu. Vì con biết vì sao dady lại làm như vậy mà. Nói cho con biết nhé dady!

Ông Khả Hòa lung tung suy nghĩ rồi quyết định nói cho con gái mình biết vì những gì ông làm cũng đều muốn tốt cho đứa con gái của mình mà thôi. Cuộc trò chuyện giữa hai bố con Diễm Quỳnh cũng đã kết thúc, cô trang điểm mình thật lộng lẫy để tối nay đi dự tiệc sinh nhật của một người bạn mình. Diễm Quỳnh soạn tin nhắn trả lời Khắc Lạc “ừ đúng vậy đấy rồi sao thế ông Bèò? Ông lại muốn phản tui à? Nếu ông muốn thì cứ việc, tui cũng chẳng cần ông giúp nữa đâu. Vì tui biết sớm muộn gì Kỳ Tường cũng sẽ thuộc về tui thôi” và bấm gửi. Khắc Lạc vừa đưa người yêu của mình về thì chuông báo tin nhắn vang lên, anh bấm vô đọc tin nhắn mà trong lòng khó hiểu không biết hai bố con họ Lâm này đang bày mưu tính kế gì nữa đây, anh chụp đoạn tin nhắn lưu lại sau đó trả lời tin nhắn của cô bạn mình. Diễm Quỳnh nhận tin nhắn rồi cười đắc trí, cô thầm nghĩ “nay ông lại dám hăm dọa hai bố tui sao? Ha ha để tui xem ông diễn vai này được bao lâu khi chính miệng tui kể cho thẳng bạn thân của ông biết chuyện ông từng có cảm tình với con nhỏ Đóa Lệ kia, lúc đó xem ai khó xử hơn ai.” Rồi cô gọi điện cho dady của mình để bàn kế hoạch để ông giúp cô giành lấy Kỳ Tường. Cô nói:

- Dady ơi, bây giờ dady giúp con chuyện này được không? Đó là dady hãy ra tay thật mạnh để con nhỏ Đóa Lệ đó phải khiếp sợ và chấp nhận buông thả Kỳ Tường của con ra nhé dady.

Lúc này bố của cô đang ngồi nhậu với bố của Kỳ Tường thì nhận cuộc điện thoại từ con gái, ông liền nhanh chóng đi ra ngoài nghe con gái mình nói sau đó suy ngẫm đáp:

- Dady hiểu rồi, dady sẽ làm theo như kế hoạch này của con. Dady sẽ làm mọi thứ chỉ cần con muốn điều đó.

Diễm Quỳnh cười thỏa mãn trước câu trả lời của dady mình rồi tắt máy tiếp tục cuộc vui của buổi tiệc.

111. Chương 34 : Trả Thù Hận (Tt)

Diễm Quỳnh tỉnh dậy sau một giấc ngủ vùi, cô đi đến bàn ngồi xuống mở laptop đặt vé máy bay về nước trong tuần này, cùng lúc đó Kỳ Tường đang ngồi ở dưới nhà dùng cơm trưa với họ hàng nhà cô mà tâm trạng anh vô cùng buồn rầu lo lắng trước hành động cũng như lời nói mơ hồ của Diễm Quỳnh ban nãy. Một người lớn bỗng lên tiếng hỏi anh :

-Hai đứa là người yêu của nhau hay chỉ là bạn bè thôi, John ?

Kỳ Tường đang cầm cùi ăn thì nghe câu hỏi như vậy anh dừng việc ăn lại và ngược đầu lên đáp :

-Dạ bọn cháu là bạn thân hồi nhỏ của nhau thôi, cháu đã có người yêu rồi.

-À ra là vậy..., thế mà từ lúc mới qua đây học chung bác cứ tưởng hai đứa là người yêu của nhau không đấy. – người đàn ông cười nhạt nói, sau đó vợ của người đàn ông lên tiếng nói tiếp :

-Nãy giờ không biết con bé Diễm Quỳnh dậy chưa mà vẫn chưa thấy nó xuống nhà ăn cơm gì cả, em lo quá hay là để em đi lên xem con bé nó như thế nào. – bà vừa mới đứng dậy thì nghe tiếng bước chân từ cầu thang đi xuống, Diễm Quỳnh mặt mày ủ rũ bước xuống cầu thang với đôi mắt sưng búp, đầu tóc thì bù xù đi lại bàn ăn và ngồi xuống nhỏ nhẹ nói :

-Con xin lỗi vì đã làm cho mọi người phải lo lắng, hai ngày nữa con sẽ về nước thăm dady. Giờ thì mời mọi người ăn ngon miệng.

Một buồn không khí vô cùng nặng nề đang bao vây cả khuôn nhà bếp, ai nấy mặt mũi đều không có lấy một nụ cười hay một câu đùa giỡn vui vẻ nào hết cứ thế mà cầm cùi ăn cơm thôi. Sau bữa cơm, Kỳ Tường đứng dựa lưng vào tủ lạnh và cầm ly nước uống và bắt chuyện với Diễm Quỳnh :

-Bà về nước thăm dady thôi phải không?

Diễm Quỳnh đang rửa chén thì ngưng tay, quay sang nhìn anh với ánh mắt buồn hiu nhưng giọng cô thì hoàn toàn đối lập lại với ánh mắt ấy :

-Ngoài việc đó ra thì vẫn còn một chuyện mà tui cần phải giải quyết cho xong trong lần về nước này. Mà sao thế?

Kỳ Tường im lặng nhìn cô lắc đầu rồi bỏ lên lầu không hồi đáp, Diễm Quỳnh tức tối đập bể chén, miệng thì rửa thắm Đóa Lệ.

Một ngày sau đó, Kỳ Tường đã nhanh chóng có mặt tại nước để bảo vệ người yêu của mình. Nguyên ngày đó hầu như anh ở bên cô 24/24 không rời một giây hay một nửa bước nào cả. Ngày hôm sau Diễm Quỳnh cũng đã về nước, cô vội chạy về nhà rồi sai người đi lấy thông tin về Đóa Lệ cho mình sau đó cô vào trại giam thăm dady của mình. Bước vào buồng thăm dady mà nước mắt cô cứ rơi mãi không ngừng khi nhìn thấy ông gầy xanh xao hơn trước nhiều, trên tay thì bị còng làm bầm tím ở cổ tay, cô ghen ngào nói :

-Tại sao dady lại tự mình làm khổ mình như vậy chứ? Dady có biết là con đã như đứa không hồn khi nghe tin dady bị bắt giam không hở? Dady định bỏ rơi con đi cùng với mamy sao?

Ông cố nở nụ cười tươi đưa tay lên sờ lên tấm kính ngăn cách giữa ông và con gái mình, giọng nói ông vẫn ầm ập như đang dỗ dành đứa con gái mít ướt này của mình :

-Sammy ngốc, dady sẽ không bỏ rơi con lại một mình đâu nên con nín đi đừng khóc nữa. Mau mau bay về London học đi, mặc kệ dady ở trong đây đi, ở đây dady cũng được ăn uống no đầy đủ nên con đừng lo...

-Tối giờ mà dady còn ráng nở nụ cười và nói được những lời như vậy sao? Tất cả cũng do con nhỏ đó gây ra, con sẽ bắt nó trả giá. Dady yên tâm.

Ông đưa tay lên lau nước mắt, lắc đầu không tình với lời suy nghĩ ấy của con gái mình. Vì bao ngày qua bị giam trong ngục này, ông đã suy nghĩ thông suốt về hành động ngu xuẩn của mình và ông càng không muốn con gái của mình đi vào vết xe đổ ấy, ông dịu dàng khuyên bảo cô con gái :

-Diễm Quỳnh con tuyệt đối không được làm gì hết, sau khi gặp dady rồi thì lập tức bay về London học đi, con bé ấy không có lỗi gì trong đây cả, chuyện ta bị bắt là do ta đã giết hại bố và em của con bé ấy. Nghe lời dady đi, ta không muốn con phải hối hận như ta bây giờ đâu.

Diễm Quỳnh cho rằng vì ông bị bắt giữ nên đã khuyên bảo mình như vậy thôi. Cô vẫn cương quyết với quyết định của mình đó là phải gặp con nhỏ Lệ ấy một lần cho ra chuyện. Hết giờ nói chuyện với người thân, ông đuổi con gái mình về sau đó mới chịu bước vào lại phòng giam của mình. Vừa bước đi, ông càng hối hận về những gì mình đã đại dốt ngu xuẩn gây ra với người bạn thân của mình, giờ đây ông có hối hận thì cũng đã quá muộn màng rồi, bây giờ cái án mà ông nhận cũng rất xứng đáng cho việc làm ác nhân của mình nhưng ông chỉ lo và cảm thấy có lỗi với con gái mình vì không biết sau này ai sẽ chấp nhận đứa con của tên hung thủ giết người đây. Ông vừa đi vừa suy nghĩ thì bao nhiêu giọt nước mắt ông đã rơi xuống đất.

112. Chương 55: Kỳ Tường Là Của Riêng Tôi 2

Khắc Lạc thì không khỏi lo lắng trước câu trả lời của cô bạn thân mình, vì anh thừa biết cái tính tình của cô ta, một khi đã muốn cái gì thì cô phải có nó cho bằng được không cần nghĩ đến hậu quả hay bản thân mình sẽ phải trả giá cho sự độc quyết đó. Anh trần trọc suy nghĩ suốt đêm rồi sau đó nhắn tin kể mọi chuyện cho người yêu của mình để cô ấy cùng anh nghĩ cách giải quyết chuyện này trước khi mọi thứ tồi tệ đi. Hạnh Linh đang lim dim ngủ thì nhận được tin nhắn của người mình cũng rơi vào trạng thái lo lắng không yên cho cô bạn thân mứt ươn của mình, cô trầm tư suy nghĩ cách giải quyết nhưng vẫn không tài nào nghĩ ra được, thở dài dứt đoạn sau đó nhắn tin với người yêu mình mấy câu rồi gọi điện qua cho Đóa Lệ để xin số điện thoại của Mạc Bảo, vì cô chợt suy nghĩ rằng “chuyện này có khi lại có liên quan đến chi tiết nhỏ nào trong vụ án ám hại cô bạn thân của mình”, sau khi đã có số điện thoại của Mạc Bảo rồi thì cô đưa cho Khắc Lạc và bảo anh tự liên lạc riêng với anh ta sẽ dễ dàng hơn cô. Khắc Lạc lập tức gọi điện cho Mạc Bảo:

- Cho hỏi đây có phải số (số điện thoại) của anh Mạc Bảo không vậy

Mạc Bảo đang điều tra về hồ sơ của Lâm Khả Hòa thì nhận được gọi điện, anh đáp:

- Đúng rồi, tôi là Mạc Bảo mà anh đây là ai vậy?

- À tôi là bạn thân của Đóa Lệ, xin lỗi khi đã gọi làm phiền anh vào giờ này. Hiện tại tôi có một thắc mắc nhỏ muốn được nói với anh nhưng mà không biết bây giờ chúng ta có thể đi làm vài chai bia để nói chuyện được không?

Mạc Bảo dừng tay suy ngẫm lời đề nghị của anh rồi vui vẻ đáp:

- Nếu là bạn của Đóa Lệ thì tôi đây không hề thấy phiền gì cả, được chứ anh cho tôi địa chỉ quán rồi tầm 5 phút tôi sẽ có mặt ở đó.

- Okê để tôi nhắn tin qua anh nhé. Chào anh. – tắt điện thoại và nhanh chóng chống đại chiếc áo thun rồi bước xuống nhà và bắt đầu chạy ra quán đó đợi đồng chí Mạc Bảo.

Hai người ngồi nhậu với nhau và bàn về chuyện của Đóa Lệ, cuối cùng thì Khắc Lạc vô cùng bất ngờ và không tin được rằng người đứng sau âm mưu giết hại bố của Tiểu Lệ lại chính là ông Lâm Khả Hòa – bố của Diễm Quỳnh, anh cười nhạt sau đó chào Mạc Bảo và lái xe đi về. Chạy xe dừng trước cửa nhà Đóa Lệ, anh gục đầu vào vô lăng thoáng buồn và xấu hổ khi mình lại có một cô bạn tâm địa xấu xa như bố của cô ấy, anh không biết sau này khi Tiểu Lệ biết ra sự thật này liệu có ghét và kinh tởm khi chơi với anh không? Anh đập đầu mình liên hồi vào vô lăng sau đó rút điện thoại ra nhắn tin kể lại những gì anh nghe được Mạc Bảo cho Hạnh Linh người yêu của mình biết rồi nhanh chóng lái xe về nhà mình.

Diễm Quỳnh sau khi đi tiệc về đến nhà, cô lấy tấm hình của Kỳ Tường đứng chụp chung với mình hồi đó ra và nói lớn:

- Cậu sẽ thuộc về riêng tôi thôi Gia Kỳ Tường à. Tôi sẽ không cho phép bất kì ai cướp cậu ra khỏi tay tôi cả. Tôi sẽ cho con nhỏ hạ lưu kia biết được rằng một khi đụng vào người tôi yêu thì nó sẽ phải trả giá đắt như thế nào. Ha ha ha, Tô Đóa Lệ người đừng hòng cướp người ta yêu. Hãy chờ đó, dady của ta sẽ không để yên cho người đâu.

Cô nói xong thì nằm xuống giường và đánh giấc ngủ say. Sáng hôm sau, Diễm Quỳnh mở điện thoại lên thì thấy tin nhắn từ Khắc Lạc với nội dung là “thật ghê tởm khi có một người bạn như cô đó Lâm Diễm Quỳnh à, tôi thật sự không ngờ hai bố cô lại là loại người tâm địa độc ác như thế. Từ đây, chúng ta không còn lại là bạn của nhau nữa. Thân ái chào, tôi sẽ tự mình nói hết mưu kế ban đầu của cô đã làm cho Kỳ Tường và người yêu của cậu ấy hiểu lầm nhau cho Đóa Lệ biết. Cô tốt nhất nên dừng lại âm mưu xấu xa đó trước khi chính cô đẩy bố của mình vào một kết cục tồi tệ” cô càng căm ghét Đóa Lệ hơn khi chính cô ta vừa cướp Kỳ Tường đã dành rồi giờ lại khiến cho cậu bạn thân thiết của cô quay mặt lại với mình, cô ném điện thoại sau đó hét thật lớn và chửi rủa Đóa Lệ: “Cô sẽ phải hối hận về những gì cô đã làm với tôi đó Tô Đóa Lệ. Tôi sẽ không tha thứ cho cô nhất định là như thế”. Diễm Quỳnh đứng dậy đập đồ đồ đạc trong phòng mình để hả giận khi bị Khắc Lạc nhắn tin nói những lời nặng với mình, tại sao hai người bạn thân của mình lại bỏ mặc mình để quan tâm cũng như yêu thương con nhỏ hạ lưu kia chứ? Nó có gì hơn mình đâu? Tại sao mình lại đáng thương đến như vậy chứ? Tất cả là tại cô mà gây, tôi chắc chắn sẽ bắt cô phải trả giá những gì cô đã gây ra cho tôi. Diễm Quỳnh vừa đập đồ vừa nghĩ rằng nói những suy nghĩ tức giận căm thù của mình dành cho Đóa Lệ. Sau một hồi hả cơn tức giận trong lòng mình rồi thì cô nhắn tin trả lời: “Okay, tốt thôi tôi là vậy đó và tôi cũng không muốn làm bạn với tên hèn như cậu. Tôi – Diễm Quỳnh này biết cái nào đúng cho mình nên không Khắc Lạc như cậu lên dạy đời đâu, giờ thì chúng ta không bạn bè với nhau nữa và quên nữa sẵn đây cậu nhắn với con nhỏ hạ lưu Đóa Lệ đó là Kỳ Tường là của riêng Lâm Diễm Quỳnh này mà thôi”

113. Chương 35 : Diễm Quỳnh, Không Ai Bỏ Rơi Cô Cả

Diễm Quỳnh về nhà chờ đợi người báo cáo cho mình, sau khi thu nhận được báo cáo rồi liền nhắn tin cho Đóa Lệ :

-Tôi là Diễm Quỳnh, tối nay hẹn cô ở công viên gần nhà của cô, cô không được nói cho Kỳ Tường và Khắc Lạc hay ai khác biết rằng cô đi gặp tôi đó.

Đóa Lệ đang ngồi trong lớp làm bài kiểm tra thì tin nhắn đến, cô không tiện đọc tin nhắn nên đã làm lơ tin nhắn ấy và tiếp tục làm bài nhưng có vẻ chủ của tin nhắn ấy không có sự kiên nhẫn chờ đợi nên đã liên tục gọi đến vào điện thoại của cô và đã làm cho cô bị giáo viên yêu cầu ngừng làm bài rồi đánh dấu bài của mình sau đó đề nghị cô ra khỏi phòng thi. Đóa Lệ bực bội thậm chí rửa tên gọi yêu nghiệt kia đã làm cô bị đánh dấu bài, cô đi vào căn-tin mua nước và ngồi xuống bàn lấy điện thoại ra xem ai đã gọi quấy rối mình thì thấy một số lạ, cô thắc mắc liền bấm vô đọc tin nhắn thì mới biết đây là Diễm Quỳnh. Cô ngẫm nghĩ về những gì Khắc Lạc cũng như Kỳ Tường vài ngày qua có miêu tả về con người của cô ấy cũng như tính tình thì quả nhiên Đóa Lệ có chút hứng thú khi nghe về con người Diễm Quỳnh, vì là một học viên ngành tâm lý nên cô rất thích tìm hiểu về tâm sinh lý cũng tư duy và con người của người khác như thế nào sẵn đó cũng rèn luyện thêm và vận dụng những gì mình đã được học vào thực tế. Sau một hồi suy nghĩ cuối cùng cô cũng đã đồng ý bí mật gặp Diễm Quỳnh.

Tối đó, Diễm Quỳnh đã đến trước chỗ hẹn được vài phút thì thấy Đóa Lệ mặc đồ thể dục đi ra sau mình. Cô ngồi chéo chân nhìn cô ta đi lại mình rồi cười đều nói :

-Thảo nào với cái sắc đẹp này đã quyến rũ một lúc hai anh chàng đẹp trai nhà giàu bạn tôi mê cô. Ha ha, chắc cô quen Kỳ Tường của tôi vì đồng tiền thôi nhỉ. Nhìn bộ dạng của cô là tôi cũng đoán ra được phần nào rồi.

Đóa Lệ lịch sự gật đầu chào rồi đứng đáp lại với một sự bình thản lịch sự :

-Nếu chị hẹn tôi ra đây cũng chỉ để nói những lời buồn cười như vậy thì tôi về đây, tôi bận lắm nên không rảnh để nghe những lời trẻ con buồn cười ấy đâu. Diễm Quỳnh cảm thấy mình bị sỉ nhục bởi lời nói bình

thần có ý như đang cười nhạo mình của một con nhỏ hạ lưu như Tiểu Lệ, cô điều chỉnh giọng mình sau đó nói thẳng vào vấn đề :

-Không vòng vo với kẻ hạ lưu như cô chi, khôn hồn thì đừng đeo bám lấy Kỳ Tường của tôi nữa. Biến ra khỏi cuộc sống của anh ấy đi. Đũa mà đòi đeo chân hạc sao ha ha ha nực cười làm sao đó cô bé à.

Đóa Lệ tuy trong lòng rất bức trước những lời ngạo bán sỉ nhục của cô gái đó nhưng bên ngoài cô vẫn giữ được sự bình tĩnh mà khôn ngoan đối đáp :

-Có những thứ càng cố giành giật lấy về mình thì kết cục càng thiệt thòi cho bản thân hơn thôi. Và có trẻ con mới đi giành giật những thứ mà nó biết không bao giờ thuộc về nó mà thôi. Chị đây cũng lớn rồi lại còn có cơ hội qua London học cử nhân thì không hiểu sao lại để bản thân mình bị người khác đánh đồng giống trẻ con chi nhỉ?

-Cô...cô nói vậy là ý gì hả? – Diễm Quỳnh không còn đủ kiên nhẫn để nói chuyện bình thường với Đóa Lệ nữa, cô bước đến nắm lấy tóc của Tiểu Lệ sau đó giận dữ nói tiếp :

-Mày nghĩ mình là ai mà dám lên giọng cười nhạo tao hả? Mày cũng chỉ là con nhỏ hạ lưu đeo bám Kỳ Tường vì đồng tiền thôi, thứ như mày đâu đủ đẳng cấp để yêu anh ấy, chỉ có tao Lâm Diễm Quỳnh này mới đủ đẳng cấp cũng như tư cách để bên cạnh Gia Kỳ Tường thôi biết chưa con quỷ cái. – Diễm Quỳnh nghiêng rằng, tay túm lấy tóc của Đóa Lệ vừa nói vừa dơ tay chuẩn bị tát thì đã bị một bàn tay khác gạt ra sau đó lạnh lùng nạt cô :

– Lâm Diễm Quỳnh đủ rồi đó. Buông tay của cô ra khỏi tóc của Đóa Lệ ngay cho tôi. – giọng nói của Kỳ Tường như ma lực nên đã làm cho Diễm Quỳnh run rẩy lập tức buông tay ra. Anh ôm lấy Đóa Lệ nhìn tổng quan người cô xem có bị gì không rồi ánh mắt sát lạnh quay sang nhìn Diễm Quỳnh, anh giận dữ nạt nộ :

– Thật không tin được người con gái đang đứng trước mặt tôi đây là cô bạn thân mà hồi đó tôi chơi chung, cô gái hồi đó thật hồn nhiên, hiền lành bao nhiêu thì cô gái đang đứng trước mặt tôi giờ thật ghê tởm, chỉ vì tình yêu mà cô ấy dám làm mọi thủ đoạn để có được tình yêu đó. Ghê tởm làm sao đó Diễm Quỳnh à. Tôi nói cho cô biết điều này “ trong tình yêu cô càng giành giật thủ đoạn bao nhiêu thì cô sẽ không nhận được tình yêu ấy một cách trọn vẹn và tự nhiên nhất đâu, dù cho cô có người cô yêu thì đó chỉ là thể xác mà thôi.” Gia Kỳ Tường tôi một khi đã yêu ai thì sẽ không bao giờ thay đổi dù cho cô có làm gì đi chăng nữa thì trái tim của tôi cũng thuộc về Tô Đóa Lệ từ lâu rồi.

114. Chương 56: Sự Thật

Hai ngày sau, Kỳ Tường đã đến London như thường lệ người đầu tiên anh gọi đó Đóa Lệ:

- Alo báo cáo vợ yêu anh đã hạ cánh an toàn rồi, giờ này em đang làm gì đó?

Đóa Lệ vẫn buồn trước lời đề nghị của mẹ mình, cô nghe máy và trả lời với một giọng nói buồn bã:

- Em đang ngồi làm thuyết trình cho bài kiểm tra sắp tới thôi anh yêu. Anh có mệt không?

Anh nghe thấy giọng điệu buồn bã của người yêu mà không khỏi lo lắng, anh cũng buồn bã theo nói:

- Thôi em nên ngủ sớm để sáng mai dậy làm sẽ có hiệu quả hơn. Anh không có mệt tí nào cả, chỉ là cảm thấy rất là nhớ em thôi. Anh yêu em. Em ngủ sớm đi nhé. Yêu em.

Đóa Lệ dạ vâng rồi tắt máy, tự nhiên khóe mắt lại cay cay cô lắc đầu động viên bản thân mình phải mạnh mẽ lên để tìm hiểu lí do vì sao mọi chuyện lại như vậy. Ngày qua cô cũng hay hỏi mẹ về người bạn hôm bữa bà gặp đã nói gì thì luôn bị mẹ cô tránh né câu hỏi ấy bằng những lí do như giờ mẹ còn phải ra tiệm nữa / mẹ đang bận tí / mẹ qua ngoại rồi lát về mẹ sẽ nói cho con nghe nhé. Những hành động ấy của mẹ càng khiến cho cô cảm thấy bất lực hơn, Đóa Lệ ngồi đưa lên chống cằm suy nghĩ thì Hạnh Linh gọi qua:

- Đóa Lệ à, tao đã tìm ra điểm vô lí trong vấn đề này rồi. Lát nữa tao qua nhà mày ngủ nhé.

- Ủi mày. Okie lát gặp mày sau.

Đóa Lệ tắt máy rồi tiếp tục suy nghĩ “có khi nào người bạn mà mẹ mình đó là bố hoặc mẹ của anh ấy không? Hay là bố của cô bạn đang đi du học chung với anh Tường của mình? Chứ không thể nào là người khác được vì bạn mẹ chả ai rảnh rỗi mà quan tâm đến chuyện tình cảm của mình đâu, chắc chắn là 1 trong ba người đó.” Một cuộc điện thoại lại gọi đến lần này là Mạc Bình, cô nghe máy:

- Alo em nghe nè a Bình, có manh mối gì mới hử anh?

Mạc Bình trả lời với giọng nói đầy nghiêm túc:

- Anh và thằng Bảo đã tra ra được tung tích cũng như lý lịch của tên chủ mưu giết hại và ám hại em rồi Đóa Lệ à. Anh cần em phải thật bình tĩnh để lắng nghe về sau.

Đóa Lệ có linh cảm không hay cho lắm khi nghe câu nói nghiêm túc của Mạc Bình, cô bình tĩnh đáp:

- Dạ em đã bình tĩnh rồi, anh nói đi ạ.

Mạc Bình không chừ chùng lâu vì đây là lúc anh cần cô hợp tác để bắt ông Lâm Khả Hòa vì ông ta có mối quan hệ bạn bè với mẹ của cô. Anh nói:

- Người chủ mưu ấy là ông Lâm Khả Hòa – ông ấy là bạn làm ăn chung với bố em và cũng là bạn thời đại học của bác gái. Hồi đó vì bác Tô Diệp thắng lớn trong vụ làm ăn và vì lòng đố kỵ mà ông Khả Hòa đã ra tay hại khiến cho bố của em thất bại trắng tay và mất đi vị thế của mình trong công ty mà họ làm chung. Bố em và ông ta cùng với một người nữa có tên Gia Dũng đã cùng nhau hùng vốn đầu tư một công ty nhưng bố em và ông Dũng có mối quan hệ thân thiết, cùng với sự tài trí cao hơn người của bố em mà đã khiến lòng đố kỵ ghen ghét của ông Lâm Khả Hòa ngày càng trở nên thâm hiểm hơn sau khi hại bố em mất trắng dường như chưa hả cơn đố kỵ của lòng mình và ông ấy đã...

Đóa Lệ dường như không còn đủ bình tĩnh để tiếp tục lắng nghe những chuyện đã xảy ra trong quá khứ của bố mình, cô càng đau khổ hơn khi nghe chính người bạn làm chung với bố mình đã ra tay giết hại bố mình chỉ vì lòng đố kỵ thôi, cô cảm thấy kinh tởm loại người ấy càng nghĩ đến sự nham hiểm ấy cô càng có thêm động lực mạnh mẽ để lắng nghe hết mọi chuyện, mạnh mẽ nói:

Đóa Lệ dường như không còn đủ bình tĩnh để tiếp tục lắng nghe những chuyện đã xảy ra trong quá khứ của bố mình, cô càng đau khổ hơn khi nghe chính người bạn làm chung với bố mình đã ra tay giết hại bố mình chỉ vì lòng đố kỵ thôi, cô cảm thấy kinh tởm loại người ấy càng nghĩ đến sự nham hiểm ấy cô càng có thêm động lực mạnh mẽ để lắng nghe hết mọi chuyện, mạnh mẽ nói:

- Còn nữa không vậy anh? Anh cứ nói ra hết đi, em đang chăm chú và rất bình tĩnh để nghe anh nói sự thật mọi chuyện.

Mạc Bình im lặng chỉ để nghe câu nói này của cô thôi, anh tiếp tục nói:

115. Chương 35 : Diễm Quỳnh, Không Ai Bỏ Rơi Cô Cả (Tt)

Đóa Lệ nắm chặt lấy tay của anh, cô cảm thấy như mình được truyền thêm sức mạnh vậy. Cô hít một hơi thật sâu rồi bước từ từ đến chỗ Diễm Quỳnh, vừa đi vừa trấn an tâm lý của cô ấy :

-Chị hãy hít thật sâu và sau đó thở ra thật chậm rãi, nhìn tôi và làm theo như tôi nào. Hít thật sâu và thở ra thật chậm rãi rồi thả lỏng hai tay của mình và sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Diễm Quỳnh không hiểu vì sao bỗng nhiên cô lại nghe và làm theo những gì mà Đóa Lệ đang nói và làm trước mặt mình. Đóa Lệ sau khi trấn an được tâm lý của Diễm Quỳnh rồi đi thật nhanh đến chỗ của cô ấy và dìu ngồi xuống ghế đá sau đó cô nhẹ nhàng ngồi kế bên nói những lời dịu dàng nhằm xoa dịu cơn thịnh nộ cảm hờn ban nãy của Diễm Quỳnh xuống, kế tiếp cô lại dùng thuật tâm lý của mình để điều chỉnh hơi thở cũng như tâm trí của Diễm Quỳnh :

-Hãy tưởng tượng ra một cảnh mà chị thấy hạnh phúc nhất đã từng có trong quá khứ, có phải vào bây giờ chị đang đi dạo trong công viên cùng với bố mẹ của mình không? Lúc này đây chị đang chạy nhảy vui vẻ thì gặp hai cậu bạn thân của mình và rồi cả ba cùng nhau thi chạy bộ có phải như vậy không, chị Diễm Quỳnh.

Diễm Quỳnh đã hoàn toàn nghe và làm theo lời dẫn dắt của Đóa Lệ, đúng vậy cô đang đi dạo công viên với bố mẹ mình thì gặp Kỳ Tường và Khắc Lạc sau đó cả ba cùng nhau thi chạy bộ, Diễm Quỳnh khẽ gật đầu đáp lời của Tiểu Lệ hỏi mình :

-Đúng rồi, lúc đó cả ba chúng tôi giòn rất vui bỗng dưng tôi trượt chân té xuống hồ nước, trong lúc đó tôi có nghe tiếng hô lớn.

Đóa Lệ vẫn nhẹ nhàng tiếp lời :

-Có phải trước mặt cô lúc này là một đứa bé đang đứng trên hồ và la lớn rằng “ bởi người ta có người bị rơi xuống hồ nước ” đúng không, lát sau chị lại nghe thấy tiếng cười đùa của trẻ con. Sau khi được cứu lên thì chị đã nói gì?

Diễm Quỳnh rung người nhớ lại cảnh mình bị trượt chân té xuống hồ sau đó được người lớn cứu lên trong bộ dạng lạnh ngắt nhưng cô vẫn ám ức về tiếng cười của đứa con nít khác cũng cùng lúc đứa bé đã chạy đi kêu người cứu giúp cô đi lại hỏi cô thì bỗng nhiên chính miệng cô đã nói :

-Daddy chính đứa đó đã đứng cười nhạo con khi thấy con rớt xuống hồ. Daddy hãy xử lý nó cho con đi. Huhu

Diễm Quỳnh tường thuật lại y như câu nói hồi đó của mình cho Đóa Lệ nghe, người cô lúc này không khỏi run rẩy vì lạnh mặc dù cô chỉ đang hồi tưởng về một chuyện trong quá khứ. Đóa Lệ nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của cô rồi tiếp tục nói :

-Và rồi bố của chị đã làm gì với đứa trẻ đó? Chị có thấy khuôn mặt van xin của bố mẹ và người chị của đứa bé đó không?

Diễm Quỳnh cắn môi mình khi nhớ lại cảnh tượng daddy của mình lấy cây súng ra rồi sau đó đã bắn chết đứa bé đó mà không hề suy nghĩ hay hỏi rõ ngọn ngành mọi chuyện như thế nào cả. Mặt mày cô trở nên tái nhợt, miệng lắp bắp nói :

-Tôi đã thấy mẹ của đứa bé đó chạy đến bên sát của nó và khóc thảm thiết, còn người chị của nó thì chỉ biết đứng im như tượng và người bố của nó thì chạy tới đánh daddy của tôi. Tôi đã sai rồi, khi chính tôi biết đứa bé đó là người đã kêu người khác cứu, chính tôi đã kêu daddy của mình bắn chết nó chỉ vì không thể tìm được giọng cười của đứa trẻ khác. Tôi mới là kẻ sát nhân.

Đóa Lệ đẩy cô dựa vào vai mình sau đó dịu dàng trấn an lại tinh thần của cô :

-Vậy việc bố cô bị kết tội giết người là đúng hay sai? Là do ai mà bố cô mới bị như vậy?

Diễm Quỳnh run rẩy rồi khóc lóc meo meo nói :

-Việc daddy của tôi bị bắt vì tội giết người hoàn toàn đúng, là do tôi.

Kỳ Tường trầm trồ trước thuật trấn an tâm lý và khiến người khác có thể hồi tưởng lại quá khứ và thừa nhận tội lỗi của mình chỉ trong vòng 3 phút thôi, anh khẽ cười nhìn cô. Đóa Lệ nói tiếp :

-Giờ thì nghe theo lời tôi tiếp sau đây, giờ chị thở ra thật mạnh và nhanh rồi hít vào từ từ thật chậm sau đó tự mình đứng dậy và hãy bước 10 bước chân sau đó từ từ mở mắt ra. – Đóa Lệ vừa nói vừa buông tay ra khỏi người Diễm Quỳnh và đi theo sau cô, nhẹ nhàng nói tiếp :

-Đủ rồi thì đứng im đó và nhớ lại những gì mình đã nói rồi hãy khóc thật to và ngồi xuống

Diễm Quỳnh giờ đây hoàn toàn đã bị thôi miên bởi những lời nói nhẹ nhàng nhưng lại đầy ma lực của Đóa Lệ, cô làm theo từng lời mà cô ấy nói, đi đúng 10 bước từ từ mở mắt và hồi nhớ lại mọi thứ sau đó tự dưng đầu đầu nước mắt cô lại rơi xuống, cô đã đứng khóc ngon lành sau đó thì ngồi bệt xuống đất lấy tay che mặt mình lại, Đóa Lệ đứng cách xa cô khoảng 3 bước chân sau đó nói một câu :

-Bây giờ thì chị quay đầu vào bờ để sửa sai lỗi lầm của mình cũng như của bố mình không?

Diễm Quỳnh không còn gì để chối cãi cũng như phản kháng lại trước câu hỏi của Đóa Lệ được cả, cô nghẹn ngào thừa nhận nói :

-Tôi xin lỗi, tôi và dady đã sai rồi. Tôi sẽ không hại cô nữa đâu Đóa Lệ à.

Đóa Lệ sau khi nghe cô nói liền bước tới đỡ Diễm Quỳnh đứng dậy sau đó xoa lưng cô và nhẹ nhàng an ủi nói :

-Chị không hề cô đơn, sau lưng của chị luôn mọi người dang tay đón chào và luôn dành mọi sự yêu thương đầy thôi. Chỉ cần chị chấp nhận những gì mình đang có và quý trọng nó thôi là chị đã hạnh phúc rồi đó, chị Lâm Diễm Quỳnh. Giờ thì về nhà em và ngủ một giấc thật sâu rồi sau đó cùng em đi thăm bố của chị vào ngày mai nhé. Diễm Quỳnh như được soi sáng khai thông tâm hồn của mình vậy, cô ôm choàng lấy Đóa Lệ miệng luyên thuyên xin lỗi không ngừng sau đấy thì cùng cô và Kỳ Tường đi về nhà của Đóa Lệ.

116. Chương 57: Sự Thật 2

- Ông ta đã cho người theo dõi nhà em xuyên suốt một thời gian dài, khi biết được em quen Kỳ Tường thì với tâm can của một người cha yêu thương con mình thì ông ta đã lên kế hoạch sát hại bố của em rồi sau đó sẽ gây sát hại hai mẹ con nhà em đó. Theo những gì anh được biết và điều tra về ông ta thì ông ta đã từng chạy án một lần nhưng anh vẫn chưa tìm ra tình tiết của vụ án đó như thế nào cả. Nên có một điều mà bây giờ anh muốn em hợp tác với anh đó chính là em hãy nói làm sao để mẹ em nói cho mình biết thêm về ông ấy hoặc không thì kêu mẹ em hãy hẹn gặp ông ta tại địa chỉ này sau đó anh sẽ cho người theo dõi ông ấy.

- Dạ, em hiểu rồi, em sẽ làm mọi cách để biết thêm về ông Lâm Khả Hòa cũng như nói làm sao để mẹ em hẹn gặp mặt ông ta để cho bọn anh dễ dàng tiếp cận mục tiêu hơn. Giờ thì cảm ơn anh đã gọi báo cho em biết sự thật mọi chuyện ạ. Vừa mới tắt máy điện thoại được 3 giây thì Hạnh Linh gọi đến:

- Tao đã tới nhà mày rồi, mau xuống mở cửa cho tao coi con quý.

Đóa Lệ một mạch phóng nhanh xuống mở cửa cho con bạn mình, sau đó cả hai cùng nhau đi lên phòng của mình, Hạnh Linh vừa bước vào phòng thì đã nằm ịch xuống nệm của con bạn rồi nói:

- Tao đã biết ai là người đưa ra lời đề nghị nực cười đó với mẹ mày rồi Tiểu Lệ à. Chính là...

- Ông Lâm Khả Hòa bố của Diễm Quỳnh có phải như vậy không? – Đóa Lệ cắt ngang lời con bạn mình.

Hạnh Linh giật mình liền bật người dậy ôm lấy chiếc gối nhìn cô không chớp mắt sau đó nói với giọng điệu ngạc nhiên:

- Sao mày lại biết hay vậy hả con quý kia? Chẳng lẽ mẹ mày đã chịu nói ra cho mày sao?

Đóa Lệ kéo ghế ngồi đối diện con bạn mình và trên cầm bịch bánh mình đang ăn rồi lắc đầu bảo:

- Không, chỉ là anh trai của A Bảo đã nói ra hết sự thật nằm sau cái chết của bố tao thôi và tự tao đoán ra điều đó. Còn mày sao lại biết được kẻ đó là bố của Diễm Quỳnh vậy?

Hạnh Linh chồm người tới bóc vài miếng bánh cho vào miệng mình nhai chóp chép rồi bắt đầu kể tình tiết mọi chuyện với Tiểu Lệ, sau đó cô phán cho một câu: “Cha nào con nấy, nham hiểm, gian xảo và đầy lòng đố kỵ giống như nhau.” Thì bị Đóa Lệ đánh vào đùi mình và la cô một trận:

- Mày đừng nói như vậy, tao nghĩ con người ai cũng đều như vậy cả mày à, nhưng do bản thân người đó có đủ dũng cảm để giữ tâm can mình lương thiện trước những suy nghĩ xấu xa tội tệ đó hay không thôi. Đừng trách chị ấy như vậy, biết đâu ngay cả chị Diễm Quỳnh cũng không biết bố của mình đã tạo nghiệp ác như vậy đâu. Mày bậy rồi nên tự kiểm điểm đi con mắu thúi kia.

Hạnh Linh ngạc nhiên trầm trộ trước sự hiền lương và bát ái của con bạn đang ngồi ăn bịch bánh trước mặt mình, cô ôm bụng cười nghiêng ngả ghẹo bạn mình sau đó ném gối vào mặt nó và châm biếm:

- Thôi được rồi, mày dẹp cái suy nghĩ bát ái đó đi. Bà già yêu tinh đó đang chuẩn bị lên kế hoạch hãm hại mày với người yêu mày nữa rồi kìa. Ở đó mà nghĩ tốt cho bà, vợ vẫn thật. Mau tắt đèn để tao ngủ coi.

Đóa Lệ đứng dậy ném gối trả lại thật mạnh vào người con bạn thân sau đó bay tới chồm mền lên người nó và đánh nó một trận. Cả hai vui đùa rồi lăn ra ôm nhau ngủ.

Kỳ Tường sau khi biết sự thật người gây sự hiểu lầm cho cả anh và Đóa Lệ chính là Diễm Quỳnh thì trong lòng anh cảm thấy giận cô bạn thân của mình vô cùng, anh bước xuống nhà dùng cơm với mọi người trong nhà của Diễm Quỳnh, càng khó chịu hơn khi cô ngồi sát bên cạnh anh cười nói vui vẻ như thể chẳng có làm gì sai trái cả. Anh càng ghê tởm cô hơn khi thấy cô cười nói với mình, trong mắt anh giờ cô vô cùng giả tạo và đáng ghét. Đang dùng cơm thì anh bảo no nên không ăn nữa rồi một mặt bỏ lên phòng mình, Diễm Quỳnh thấy thái độ của anh có vẻ không vui tí nào bèn xin phép mọi người lên xem thử anh như thế nào. Cô đứng ngoài cửa phòng thử vận cửa đẩy vào thì không được nên đành phải gõ cửa kêu anh:

- Kỳ Tường ông bị làm sao vậy? Mệt trong người hử? Có cần tui đem thuốc cho uống không?

Kỳ Tường đang nằm nghỉ thì nghe tiếng hỏi chuyện của cô từ bên ngoài, anh giả vờ như không nghe sau đó nhắm mắt lại nhưng cô quả nhiên quyết không để yên cho anh nên đã gõ cửa anh liên hồi khiến anh bực bội mở mắt ngồi dậy đi ra mở cửa cho cô và lạnh lùng nói:

- Không cần cô phải quan tâm đến tôi đâu. Thật không thể tin được khi tôi lại làm bạn với một người bất chấp mọi thủ đoạn để có được thứ mình muốn như cô. Đừng giả tạo trước mặt tôi nữa.

Diễm Quỳnh cười đau khổ khi bị anh nói những lời nói vô cùng lạnh lùng và có tính sát thương vào tim cô như vậy, anh đã thay đổi chỉ sau hai tháng về lại nước nghỉ ngơi, anh đã không là Kỳ Tường mà cô biết nữa. Anh giờ đây lạnh lùng và vô tâm và tàn nhẫn hơn khi nói chuyện với cô, Diễm Quỳnh nắm lấy tay anh rồi nhào người tới ôm cổ và hôn anh nhưng cô đã bị anh đẩy mạnh ra sau đó đóng rầm cửa lại, cô ngồi quỳ trước cửa phòng của anh và khóc nức nở. Trong lòng cô giờ đây càng thêm ghét Đóa Lệ vì chính cô gái ấy đã thay đổi người con trai mà cô yêu quý nhất, chính cô gái hạ lưu như cô ta đã khiến Khắc Lạc không muốn làm bạn với mình nữa. Lòng thù hận một khi đã vượt khỏi tầm kiểm soát thì nó sẽ trở nên ngông cuồng và dễ dẫn người làm những chuyện sai trái. Cô lấy điện thoại ra gọi cho dady và khóc kể lể với ông một hơi sau đó muốn ông đòi lại sự công bằng cũng như lấy lại những gì mà con nhỏ đáng ghét Đóa Lệ kia đã cướp lấy của cô.

117. Chương 36 : Kỳ Nghỉ Hè Hạnh Phúc

Diễm Quỳnh ngủ một giấc dài, cô mơ thấy mọi người đều đang dang tay chào đón cô với nụ cười nồng nhiệt nhất, cô mừng rỡ chạy đến ôm lấy mọi người thân thuộc của mình và nức nở khóc hối lỗi, mami của cô nhẹ nhàng hôn lên trán và nói :

-Diễm Quỳnh con gái cưng của mẹ, mẹ rất vui khi thấy con nhận ra lỗi sai của mình và chấp nhận sửa sai. Con hãy nhớ rằng dù mẹ không còn bên con nữa nhưng mẹ sẽ luôn bên cạnh con hằng ngày hằng giờ dù cho con có đi đâu hay làm gì thì trong tim con lúc có mẹ và bố của con kề bên. Nào hãy nín đi đừng khóc nữa nhé. Làm lại cuộc sống mới thật lương thiện nhé con gái. Mẹ yêu con.

Diễm Quỳnh dúi vào lòng mẹ mình ngoan ngoan vâng lời gật đầu và cười thật tươi như khi hồi nhỏ mẹ hãy ôm cô vào lòng vỗ dành an ủi. Hơi ấm của mẹ thật ấm áp và giọng nói của mẹ vẫn êm dịu như ngày nào. Cô đang mơ về mẹ mình thì bị chú cún nhà Đóa Lệ liếm lên mặt khiến cô chợt tỉnh giấc và nhìn xung quanh nơi cô đang nằm ngủ thì mới nhận ra đây là nhà của người yêu của Kỳ Tường. Giờ đây, cô đã hoàn toàn loại bỏ đi sự thù hận, đồ kỵ của mình với Đóa Lệ rồi, cô ngồi dậy và giỡn chú cún kia lát sau Đóa Lệ đẩy đưa đem đồ ăn sáng lên cùng với nét mặt vui vẻ thân thiện chào hỏi :

-Chị dậy rồi hử, chắc do con lulu mắu thúi này quấy đây. Chị đi đánh răng rồi ra đây dùng bữa sáng do mẹ em làm đặc biệt cho chị nè.

Diễm Quỳnh mếu máo xúc động trước hành động thân thiện và bất ái của cô liền chồm người tới ôm chầm lấy cổ của Đóa Lệ sau đó ngập ngừng nói :

-Tại sao em vẫn có thể đối xử tốt với chị như vậy, mặc dù chị đã gây ra cho em rất chuyện đau buồn? Em thật là cao thượng đó Đóa Lệ à.

Đóa Lệ vỗ lưng của Diễm Quỳnh rồi vui vẻ đáp :

-Em không cao thượng gì cả, mà chẳng qua em không muốn đem hận thù để giải quyết mọi chuyện thôi. Em là con người của sự thân thiện mà hihi. Chị mau đi đánh răng rồi dùng bữa sáng đi kẻo nguội thì không ngon đâu, giờ thì em đi học nhé có gì lát nữa anh Bèo sẽ đến đón chị. Vui lên chị nhé.

Đóa Lệ nói xong liền đứng dậy đến bên bàn học để soạn cặp sau đó chào tạm biệt cô và đi xuống đi học. Diễm Quỳnh vẫy tay chào sau đó đi đánh răng.

Diễm Quỳnh đến thăm dady của mình cùng với Khắc Lạc, ông nhìn con gái đang ngồi trước mặt mình cùng với nụ cười tươi tắn trên môi, ông dịu dàng trìu mến cười nói :

-Tạ ơn trời Phật đã soi sáng dẫn lối cho con gái của Lâm Khả Hòa tôi đây. Giờ đây tôi có thể nhìn thấy lại nụ cười tươi tắn không còn hận thù như trước kia của con gái cưng mình. – vừa nói ông vừa chấp tay cảm ơn ông trời, Diễm Quỳnh nhìn dady với ánh mắt trìu mến nhưng trong lòng cô vẫn còn đau xót khi thấy cảnh ông ngày đêm phải ăn uống ngủ và làm việc trong khuôn khổ cực nhọc của tù giam.

Trước lúc hết giờ nói chuyện thì Khắc Lạc cúi đầu chào nói :

-Bác nhớ giữ sức khỏe nhé. Cháu chào bác ạ.

-Cảm ơn cháu nhé Khắc Lạc, nhờ cháu chăm sóc con bé hộ bác trong quãng thời gian sau này.

Anh khẽ gật đầu rồi cùng Diễm Quỳnh bước ra ngoài, lúc này Diễm Quỳnh quay lại ôm chầm lấy anh và khóc một trận vì cô biết sau cuộc nói chuyện hôm nay sẽ là ngày cuối cùng mà cô được gặp dady của mình, bao nhiêu suy nghĩ cũng như cảm xúc của người con khi sắp rời xa người bố của mình giờ đây trong lòng cô chợt vỡ òa khi bước ra khỏi trại giam đó. Khắc Lạc thương cảm ôm lại cô và xoa dịu cõi lòng cô bằng những lời động viên :

-Bố của Còi sẽ chỉ lãnh án là chung thân thôi chứ không phải tử hình, vì Đóa Lệ đã xin miễn án tử hình cho ông ấy, nhưng nếu trong quãng thời gian xét xử thì quan tòa cũng sẽ xem xét hành động hối lỗi của ông như thế nào mà có thể sẽ giảm nhẹ bản án nữa. Vì thế bây giờ Còi phải thật sự chú tâm học thật tốt và sống đúng với lương tâm của mình, đừng để sự hận thù điều khiển mình nữa biết chưa. Ngoan nào, nín đi.

Diễm Quỳnh nghe những lời động viên an ủi đó thì cảm thấy trong lòng mình nhẹ đi phần nào, cô nín khóc rồi nhìn thẳng về phía trước nói :

-Tui bây giờ sẽ thay đổi, không để sự hận thù ấu trĩ đó điều khiển nữa. Tuần sau tui sẽ bay về London để tiếp tục việc học của mình.

Khắc Lạc hài lòng khi thấy hành động cũng như lời nói của cô bạn thân mình, anh cùng cô xuất phát đi về nhà.

Mọi chuyện cuối cùng đã được giải quyết theo một cách yên bình nhất, giờ đây Diễm Quỳnh đã trở thành một cô gái trưởng thành chính chắn hơn, Đóa Lệ thì vừa kết thúc xong năm nhất của mình hiện giờ thì cô cùng người yêu, cặp đôi Lạc Linh và Diễm Quỳnh, Quốc Trình đi nghỉ hè ở bãi biển.

118. Chương 58: Lâm Khả Hòa - Ông Đã Bị Bắt

Ông thấy thương cho con gái cưng của mình, khẽ an ủi con mình xong rồi ông tắt máy và quyết định ngày mai ra tay giành lại mọi thứ cho con gái mình vui.

Sáng hôm sau, Đóa Lệ vừa mới chạy tập thể dục về tới nhà thì thấy mẹ cô bị người đàn ông lạ mặt đứng siết lấy cổ và chĩa súng vào đầu của bà và đe dọa cô:

- Một là chia tay Kỳ Tường để cậu ta về với con gái cưng của ta, hai là chứng kiến sự ra đi của mẹ mình. Người chọn cái nào hả?

Đóa Lệ mồ hôi đầy người, hình như cô đang run rẩy không giờ không phải là lúc để run rẩy sợ hãi, cô phải bình tĩnh đến đối diện tình huống này, phải xử lý chuyện này một cách thật khôn ngoan và tốt đẹp cho cả đôi bên. Vẫn còn đeo tai và vì đứng cách xa kẻ lạ mặt đó cô liền yêu cầu máy gọi cho Mạc Bảo sau đó nhanh trí suy nghĩ hướng xử lý tình huống. Lúc này Mạc Bảo và Mạc Bình cũng đang trên đường đi ngang qua nhà của cô và khi nhận được cuộc từ cô nên hai người đã có chung một linh cảm xấu vì thế nhanh chóng chạy xe tới đó. Đóa Lệ tiến lại gần với khuôn mặt hết sức bình tĩnh, cô nhẹ nhàng nói với mẹ mình:

- Mẹ phải thật bình tĩnh sau đó hãy luôn nhìn con và lắng nghe lời hấn ta nói. Không sao cả, có con ở đây rồi. Giờ mẹ hít vào thở ra thật sâu cùng con.

Lâm Khả Hòa thấy cô càng tiến lại gần mình thì ông càng thụt lùi ra sau hơn, ông không hiểu cô nói những lời như vậy với mẹ mình để làm gì mà tại sao không trả lời câu đề nghị của mình. Đường như sự kiên nhẫn của ông không đủ lớn nên ông lớn tiếng nạt nố cô:

- Đẹp cái trò đó đi. Người hãy mau trả lời ta, người chọn cái nào? Nói mau nếu không ta sẽ bắn nát sọ mẹ người.

Đóa Lệ dừng bước đứng im dờ hai tay lên bình thản nhìn thẳng vào mắt ông rồi đáp:

- Tôi biết ông làm như vậy cũng chỉ muốn tốt cho con gái của mình thôi, nếu là bố tôi hay mẹ tôi đều cũng sẽ làm như vậy khi thấy tôi buồn vì thứ mình không có được, chắc chắn họ sẽ có chung suy nghĩ đó của ông nhưng họ sẽ không hành động ngu muội như ông. Chẳng có cha mẹ nào muốn con mình phải đau khổ khi thấy người thân mình phải ngồi tù một cách vô lí đâu. Đối với một người có chức quyền to như ông đây thì lẽ nào chấp nhận đánh đổi tất cả để được ngồi trong ngục tù sao?

Ông dường như bị lung lay suy nghĩ trước lời nói có lý cùng với khuôn mặt đầy sự bình thản không lo sợ của cô, lý trí ông không khuất phục vì thế ông lắc đầu nghiêng rằng chĩa súng xuống đất và bắn một phát đe dọa hai mẹ con bà Tử Hương, lúc này đây mẹ Đóa Lệ khẽ nấc lên một tiếng khi nghe tiếng súng gần bên mình, bà gào thét nói:

- Đóa Lệ à hãy trả lời ông ấy đi con.

Cô biết mẹ mình vì lo sợ cho tính mạng của mình sẽ xảy ra như đứa em trai của mình hồi đó, cô nhìn mẹ khẽ cười một cái sau đó lại bước đến gần chỗ lão ta vừa bước đến cô vừa đánh mạnh vào tâm lý của ông:

- Tôi biết ít nhiều gì ông đang dao động bởi lời nói ban nãy của tôi, ông suy nghĩ đi. Khi ông bắn tôi hoặc mẹ tôi chết thì đã chắc gì ông trốn được tội danh giết người, dù cho ông có chạy án như trước đây ông từng làm đi chẳng nữa thì cuộc đời sau này còn lại của ông sẽ bị ám ảnh bởi những linh hồn của nhà tôi, và cũng đã chắc anh Kỳ Tường sẽ để yên cho ông cũng như cô con gái yêu quý của ông. Nào, ông hãy thật bình tĩnh và đối diện với sự thật đi, rằng ông đã đang bị lối suy nghĩ xấu xa kia chi phối mình, rằng ông không muốn con gái mình tử nhục khi có người cha hung thủ giết người chỉ vì muốn con mình được hạnh phúc. Hay là ông chưa nghĩ đến cái cảnh mà cô con gái Diễm Quỳnh biết sự thật mọi chuyện rồi sau đó chị ta sẽ ghê tởm và nhục nhã trước bao nhiêu chỉ trích cười chê xa lánh khi có người cha như ông?

119. Chương 36 : Kỳ Nghỉ Hè Hạnh Phúc (Tt)

Cả 6 người cùng nhau xuất phát đi kì nghỉ hè. Ai ai cũng có cặp cả chỉ còn Diễm Quỳnh và Quốc Trình thôi thế nên họ đành phải đi chung xe. Tất cả đã có mặt tại chỗ nghỉ dưỡng, Diễm Quỳnh vừa bước xuống xe thì vô tình trượt chân xém té thì đã được anh nhanh tay tóm áo kéo cô mạnh về sát bên người sau đó nhẹ nhàng hỏi :

-Chị không sao chứ?

Diễm Quỳnh ngượng đỏ mặt, tim thì đập thành thịch khi nhìn cận mặt của Quốc Trình cũng như cảm nhận được hơi thở của anh ấy, khẽ ho một tiếng rồi chỉnh lại áo và tóc của mình sau đó trả lời :

-Tôi không sao cả, cảm ơn.

Quốc Trình nhanh chóng buông tay cô ra nhanh chóng dắt xe vào bãi gửi vừa đi anh vừa nhớ tới vẻ mặt ngượng đỏ của Diễm Quỳnh liền mỉm cười, Khắc Lạc và thằng bạn đi tới dựng vào vai anh sau đó cười ghẹo nói :

-Chú em cứ yên tâm, cô ấy chưa có ai theo đuổi cả đâu. ha ha ha

Anh ngây ngô trước câu nói ấy của hai cậu bạn trẻ đó thầm nghĩ “ ý của họ là gì đây? ” rồi lắc đầu và cùng hai người đó đi ra bãi gửi xe. Ba người con gái đã đi vào trong và đang ngồi soạn đồ ăn ra, Đóa Lệ và Hạnh Linh cùng nhau quay sang bắt chuyện với Diễm Quỳnh :

-Chị Quỳnh, chị thấy anh Trình như thế nào?

Diễm Quỳnh đang ngồi gọt trái cây bỗng nhiên bối rối trước câu hỏi ấy, dừng tay gọt rồi nhìn sang chỗ khác ho vài tiếng và đáp :

-Hai đứa này hỏi gì lạ nha, lo dọn đồ ăn ra cho xong đi kìa. – chị vừa nói vừa chỉ vào túi đựng đồ ăn để trên bàn, khuôn mặt thì ửng hồng.

Hạnh Linh và cô bạn thân mình che miệng lại cười tủm tỉm quay lại công việc bày đồ ăn đã chuẩn bị sẵn ra bàn, cùng lúc ba người con trai kia cũng đã đặt phòng và để đồ đạc vào trong phòng rồi, sau đó đang bước ra bàn để phụ nướng đồ ăn. Diễm Quỳnh nhìn thấy hai cậu bạn thân của mình ai cũng đều có người yêu cả, cô cảm thấy buồn tủi sau đó một mình đi dạo trên cát để tận hưởng cơn gió biển và ngắm biển buổi chiều. Quốc Trình đang đứng gấp thịt đã nướng thì anh nhìn thấy cô đang đi dạo một mình trên bãi biển với dáng vẻ cô đơn bèn cầm hai que xiên thịt đi đến chỗ cô gái ấy cũng vì hành động ấy mà đã gây sự chú ý cho hai cặp đôi kia, Khắc Lạc chạy ra chặn đường còn Kỳ Tường đi tới rồi đưa hai tay ra lấy hai que xiên thịt đang nằm trên của Quốc Trình với giọng điệu đầy châm chọc nham nhở :

-Phải chăng chú em đây đã quên rằng điều cấm của khu nghỉ mát này là “ không được đem thức ăn xuống khi đang dạo trên bãi biển ” sao? Nếu muốn dạo trên bãi biển mà không tốn tiền bị phạt thì chú em cứ hai xiên thịt này anh sẽ giữ chúng dùm cho nhé. ha ha

Quốc Trình nhanh nhẩu lí lầu đáp :

-Hai người đừng chọc tui nữa. Tui cầm hai que này để ăn chứ đâu phải xuống dạo biển đâu. Anh có muốn ăn nữa thì tự ra mà nướng.

Đóa Lệ và Hạnh Linh thấy Quốc Trình đang bị hai gã người yêu của mình làm khó liền bước lại đó nói :

-Anh Tường đừng làm khó anh Trình như vậy chứ. Thôi nào, anh đưa hai que xiên ấy cho anh ấy đi, để anh ấy ăn có sức mà còn xuống dưới dạo biển cùng ai kia nữa, phải không Hạnh Linh? – Hạnh Linh gật đầu tán thành lia lịa và cất lời nói tiếp :

-Mày nói quá chuẩn rồi, hai người đừng làm khó dễ anh Quốc Trình hot boy của ngành tâm lý bọn em nữa mà.

Bốn người hạnh phúc kia cười lớn rồi nắm tay nhau về chỗ ngồi của họ, Quốc Trình thì mặt lại đỏ ngượng vì bị bọn họ châm chọc mình với Diễm Quỳnh, anh ăn hết hai que xiên đó rồi bước xuống dạo biển. Ban đầu anh đi từ từ nhằm đánh sự lạc hướng của hai cặp đôi ngồi trên kia, sau đó anh bước nhanh lại chỗ Diễm Quỳnh đang ngồi hướng mặt ra biển và nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô nói :

-Chị không tắm biển sao mà lại ngồi nhìn biển có vẻ trầm tư vậy ?

Diễm Quỳnh đang suy nghĩ vu vơ thì giật mình khi nghe giọng nói của Quốc Trình, cô quay sang thì thấy anh cũng đang ngồi kế bên mình, tưởng anh ngồi cũng giống mình nữa. Dù không sát bên cạnh nhau như cặp tình nhân nhưng từ góc độ của cô nhìn sang anh thì trông anh thật quyến rũ, lần đầu tiên cô gặp và nhìn thấy kiêu kiêu mắt buồn của một chàng trai tuổi 22, đôi mắt ấy chứa bao nhiêu điều thầm kín không

biết tâm sự cùng ai. Sống mũi cao, mái tóc thì phất phơ bay trong gió. Cô càng nhìn thì càng muốn ngồi sát lại gần anh hơn để có thể được chạm vào khuôn mặt đang hướng về biển với ánh mắt nhìn mông lung xa vời ấy. Bây giờ khi đã thoát ra khỏi vòng vây của cơn say tình kia thì cô mới nhận là ngoài Kỳ Tường mà mình biết vẫn còn có một người đẹp và quyến rũ hơn cậu ấy nhiều, và người đó đang ngồi kế bên cô. Quốc Trình dường như cảm nhận được như ai đó đang quan sát và nhìn ngắm mình rất lâu nên anh vội quay sang nhìn cô thì bất gặp ánh mắt của Diễm Quỳnh đang nhìn anh sau đó cô lập tức e thẹn đỏ mặt nhìn sang chỗ khác, anh nhìn cô rồi ôm bụng cười. Diễm Quỳnh thì đang e thẹn cộng ngượng ngùng khi bị chàng trai trẻ ngồi kế bên mình bất gặp được việc mình đang nhìn hắn ta nên đã nói cùng với ngữ điệu hờn dỗi :

-Có gì vui đâu mà cậu lại cười. Tôi đi lên đây.

Quốc Trình nhin không cười nữa sau đó điều chỉnh bản thân mình lại rồi đứng dậy bước đến sát lại gần và ngồi xuống, lần này tới lượt anh quay sang vừa nhìn ngắm vừa nhận xét :

-Khuôn mặt này nếu nhìn kĩ rất đẹp nhưng nếu nhìn thoáng thì tạo cho người khác cảm giác hơi khó gần. Càng nhìn lâu thì càng khó mà dời mắt đi chỗ khác được. Nhìn thẳng vào đôi mắt rất dễ để biết chủ nhân của nó đang buồn hay đang vui nhưng rất khó để trực tiếp nhìn vào đôi mắt này vì chủ nhân của nó luôn cố né tránh ánh mắt của người. Kế tiếp, đôi môi này khi cười chắc chắn sẽ trông xinh hơn nhiều so với việc để im bất như bây giờ, đề nghị chủ nhân của đôi môi này không được tự cắn môi cho bị bầm nữa. Một người con gái có khuôn mặt đẹp tiềm ẩn như vậy thì nên biết trân trọng giá trị bản thân mình hơn.

Nói xong anh đứng dậy chạy ùa ra biển sau đó vẫy tay kêu cô lại, còn Diễm Quỳnh vẫn ngồi thừng người ra trước những lời nhận xét vừa rồi của cậu ta. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời suốt 23 năm của mình có một người con trai nhỏ hơn một tuổi dám ngồi sát bên mình và nhìn ngắm rồi nhận xét về khuôn mặt của mình như vậy, dù là bạn thân của nhau từ nhỏ nhưng Kỳ Tường chưa bao giờ làm điều này với mình cả, Diễm Quỳnh khẽ cười mỉm sau đó chạy nhanh ra chỗ Quốc Trình đang đứng đợi mình dưới kia. Cô lại vu vơ suy nghĩ “cậu nhóc này cũng thú vị, hôm nay dám ngồi sát bên mình và đưa ra nhận xét như vậy, quả thật không hổ danh sinh viên năm cuối ngành tâm lý học mà” thì bị anh tạt nước vào mặt mình sau đó lon ton chạy đi cười ha hả khoái chí, cô chạy dí theo anh đùa giỡn. Sau một hồi thì cả hai người mảy ướp nhẹp cười đùa vui vẻ đi về phía hai cặp đôi trên kia, cả bốn người há miệng ngạc nhiên bởi sự nhanh chóng của cặp đôi mới kia, Khắc Lạc vội đứng dậy sau đó nói với giọng điệu của một mc dẫn đám cưới :

-Thay mặt cho gia đình đôi bên, tôi Khắc Lạc có đôi lời muốn hỏi hai bạn trẻ. È hèm...1..2..3..alo..

Kỳ Tường, Đóa Lệ và Hạnh Linh cùng nhau đứng lên cũng diễn xướng theo, Kỳ Tường beatbox nhạc đám cưới, còn Đóa Lệ với Hạnh Linh thì đứng vỗ tay liên hồi sau đó chêm vào vài câu :

-Tạ ơn giới, cuối cùng thì cũng có người chịu rước anh về dinh rồi Quốc Trình à. Tụi em thật xúc động mừng rỡ cho anh và chị. Hai đứa em chúc anh chị trăm năm hạnh phúc nhé.

Khắc Lạc bắt đầu nói tiếp :

-Anh Quốc Trình, anh có chấp nhận lấy chị Diễm Quỳnh đây về làm vợ cũng như làm bạn tri kỷ đến hết cuộc đời này hay không? Anh có hứa rằng từ bây giờ trở đi tính mạng của cô ấy cũng như là của anh nên sẽ sẵn sàng bảo vệ, chăm lo và yêu thương, đùm bọc, tha thứ và cùng nhau xây dựng một tổ ấm hạnh phúc ấm no không?

-....Tèn tèn ta tèn..tèn tèn tà tèn...Chị Diễm Quỳnh cũng sẽ đồng ý lấy anh ấy làm chồng cũng như làm bạn tri kỷ cùng với những điều trên chứ?

Diễm Quỳnh ngại ngùng nhìn Quốc Trình, khuôn mặt cô từ ửng đỏ đã chuyển sang đỏ hoàn toàn, còn anh thì ngượng ngùng và tim lại đập loạn xạ trước sự chọc nhây của hai cặp đôi này. Anh ho khan vài tiếng sau đó nhún nhó nói :

-Mấy người chọc hoài, chị ấy đỏ mặt hết rồi kìa. Ngừng đi được không?

Diễm Quỳnh vì ngại đỏ mặt nên đưa tay lên che mặt mình lại và nói theo sau đó :

-Quốc Trình cậu ấy nói đúng rồi đó, đừng chọc bọn tui nữa. Không như mọi người nghĩ đâu.

Cả bốn tên nhây kia 8 mắt nhìn nhau và ôm bụng cười khoái chí sau đó đồng thanh nói :

-“ này thì Quốc Trình cậu ấy nói đúng rồi, này thì bọn tui” chao ôi, mọi thứ đã triển khai nhanh tới như vậy luôn rồi. Ha ha ha, thôi được rồi, tui tui không chọc hai người mới quen nhau nữa. Giờ thì mau ra ăn ốc chung với tui này nào.

Tất cả 6 người cùng nhau ngồi trên bàn ăn và thưởng thức đồ ăn và cười đùa vui vẻ. Bao nhiêu chuyện đã xảy ra trước kia đã hoàn toàn tan biến, giờ đây niềm vui và hạnh phúc đã trở lại bên tất cả mọi người bọn họ.

120. Chương 59: Lâm Khả Hòa - Ông Đã Bị Bắt 2

Ông đã hoàn toàn bị cô đánh vào tâm lý, đúng thật ông chưa nghĩ đến tình huống đó rằng Diễm Quỳnh sẽ cảm thấy tủi nhục khi có người cha là hung thủ giết người như ông, rồi bao nhiêu gia tài của mình sẽ đều tiêu tan hết lúc đó Diễm Quỳnh sẽ ra sao, cô bé sẽ như thế nào khi giờ đây không còn ai bên cạnh nữa. Ông đứng im buông lỏng cánh tay đang siết giữ lấy mẹ của Đóa Lệ ra thì cùng lúc đó Tiểu Lệ ra hiệu cho mẹ tạm dừng thời cơ chạy về phía mình, bà vừa chạy đến gần cô thì ông dơ súng lên bắn thẳng vào chân trái của bà rồi nhép môi cười trong sự điên cuồng nói:

- Mày nghĩ mày đủ khôn hơn tao để đánh bại tao sao hả con nhỏ hạ lưu kia? Mày là ai mà dám điều khiển tâm trí của tao để giải cứu mẹ mày hả? Ha ha xem kìa, thật là giống cảnh tượng hồi đấy, đứa bé bị bắn ở chân trái rồi miệng không ngừng khóc gào van xin tao tha mạng, ôi nhớ lại thật đáng thương làm sao ha ha. Giờ thì tao sẽ đi lại sau đó bắn vỡ sọ bà ta trước mặt mày. Nào cùng tao chơi trò ai nhanh hơn. 1...2...3 chạy nào! Mồ hôi của cô chảy ra khắp người nhưng cô vẫn giữ được bình tĩnh của mình vì cô biết hai anh em Mạc Bình đang đi đến đằng sau của ông ta, cô giả bộ chạy đến mẹ mình vài bước rồi đứng im đó nói to:

- Đáng tiếc, tôi lại không muốn chơi trò này cùng với ông tí nào cả. Vì tình thế đã thay đổi rồi. Ông đã thua rồi Lâm Khả Hòa.

- Ông đã bị bắt. – Mạc Bảo chạy nhanh về ông ta rồi còng tay ông lại giải đi về xe của mình.

Mạc Bình sau khi gọi xe cứu thương xong liền chạy lại đỡ mẹ cô dậy ngồi dựa vào thân cây gần đó và quay sang nhìn cô hỏi:

- Em có bị thương ở đâu không? Anh thật khâm phục em đó Đóa Lệ, vì trong tình huống khó xử trí như vậy mà em lại bình tĩnh để đánh vào tâm lý của ông ta. Đúng là không kém khi em quyết định học tâm lý mà.

Đóa Lệ ngồi xuống gần mẹ mình sau đó ngai ngừng khiêm tốn nói:

- Anh quá khen, em thật ra rất sợ đấy chứ chỉ qua là em cố giữ mình bình tĩnh rồi thử liều mình áp dụng bài học đã được dạy trên trường thôi, nhưng em cũng không ngờ rằng ông ta lại bắn vào chân mẹ em như vậy.

Anh đi tới rồi ngồi xuống kế bên cô và vỗ vai động viên nói:

- Em đừng lo quá, mẹ em không có bị ảnh hưởng gì tới tính mạng đâu. Lần này ông ấy không thể trốn chạy được rồi. – anh nói xong quay sang nhìn mẹ cô khẽ gật đầu rồi công bà lên xe cứu thương.

Đóa Lệ đứng im nhìn mẹ mình cùng Mạc Bình ngồi xe trên cứu thương, cô mừng thầm vì tính mạng mẹ cô không sao cả nhưng cô vẫn còn lo ngại chuyện Diễm Quỳnh sẽ ra sao khi biết bố của mình là hung thủ giết người. Bước vào nhà mình sau đó cô nhấc số gọi cho Kỳ Tường để kể mọi chuyện với anh. Lúc này anh đang lim dim ngủ thì chuông đặc biệt mà anh cài đặt dành cho Đóa Lệ reo lên nên anh lập tức bắt máy nghe, anh tỉnh ngủ khi nghe tất tần mọi chuyện xảy ra ở bên đó, không khỏi bất ngờ trước sự thật mà anh càng cảm thấy thương cho Diễm Quỳnh khi chính cô là nguyên nhân dẫn đến kết cục ngày hôm nay của ông. Anh vỗ dành an ủi người yêu sau đó tắt máy suy nghĩ vụ vợ và nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau, tin tức của ông Lâm Khả Hòa chủ tịch tập đoàn B đã bị bắt vì tội giết người đã nhanh chóng được các tay săn tin truyền thông đăng tải một cách chóng mặt, và tin tức cũng được xuất hiện trên

đài truyền hình ở London. Diễm Quỳnh mới bước xuống bếp lấy đồ ăn sáng thì vô tình nghe thấy tin tức về ông Lâm Khả Hòa đã bị bắt vào sáng hôm qua theo giờ địa phương của thành phố Y, cô run tay làm rơi tô ngũ cốc đang cầm trên tay xuống đất, nước mắt cô bỗng dưng trào ra như mưa. Diễm Quỳnh cúi người xuống dọn những mảnh thủy tinh vỡ thì Kỳ Tường cúi người xuống đưa khăn giấy ra trước mặt cô rồi sau đó bỏ đi lấy chổi quét nhà. Cô chỉ biết ngồi im như tượng tại vị trí đó và khóc thật lớn, Kỳ Tường sau khi dọn dẹp xong liền đi cô đứng dậy và nhẹ nhàng nói:

- Đừng khóc, nín được không?

Cô sau khi đứng dậy liền đẩy anh ra rồi bỏ chạy lên lầu và nhốt mình trong đó. Diễm Quỳnh vẫn không tin vào những gì hồi nãy mình vừa nghe thấy trên đài đó là dady của mình. Vì cô không nghĩ ông lại hành động một cách ngu ngốc như vậy chỉ muốn làm cho cô vui, cô chỉ biết úp mặt mình vào gối và khóc thét thật to để cho vui đi nỗi lòng. Trong đầu cô giờ đây có hai suy nghĩ “mình sẽ đối diện với anh ấy làm sao đây? Khi dady của mình là hung thủ giết người, anh ấy sẽ cười nhạo mình cùng với con nhỏ đó cũng sẽ chế nhạo phỉ báng mình. Chính nó đã hại dady mình và mình ra nông nổi như vậy, mình sẽ quay về nước và bắt nó phải trả giá về việc làm của nó đã gây ra. Đúng vậy mình sẽ quay về và bắt nó phải chịu trách nhiệm mọi chuyện ngày hôm nay” cô thu mình lại ngồi ôm lấy chiếc gối sau đó tự nói chuyện mình và cười ha hả đắc trí khiến cho người đứng bên ngoài càng thêm lo sợ cho cô hơn. Kỳ Tường lấy chiếc khóa mở cửa ra sau đó chạy vào phòng thì thấy cô đang ngồi thu mình ôm chiếc gối, đầu tóc thì bù xù, mặt mũi tèm nhem còn miệng thì đang ngồi nói lảm bảm một mình, anh đau xót chạy tới ôm cô vào lòng mình khẽ xoa đầu cô và khuyến bảo:

- Diễm Quỳnh bình tĩnh lại, tui ở đây rồi, bình tĩnh lại rồi ngược mặt lên nhìn tui nè. Bà nghe tui không?

121. Chương 37 : Diễm Quỳnh & Quốc Trình

Cuối cùng thì những tháng ngày nghỉ ngơi ngắn hạn của Kỳ Tường và Diễm Quỳnh cũng đã kết thúc, Kỳ Tường và Đóa Lệ dành trọn một ngày bên cạnh nhau ở trong ngôi nhà dành cho riêng họ. Đóa Lệ đang đứng dưới sân tưới hoa bỗng nhiên bị anh ôm chầm lấy từ đằng sau lưng và thì thầm bên tai nói :

- Anh chỉ mong là những ngày tháng sau này chúng ta sẽ an nhàn, hạnh phúc như những ngày qua chúng ta đã trải qua, sau tối nay anh sẽ quay lại bên London để tiếp tục học và nó sẽ kéo dài xuyên suốt đến tháng 3 năm sau anh mới được nghỉ thật lâu hơn lần này. Chắc lúc đó anh sẽ nhớ em nhiều hơn đó cô người yêu bé bỏng của anh. Sẽ nhớ mùi hương, giọng nói, khuôn mặt, nụ cười, và mái tóc của em lắm đấy. Lúc đó...

Đóa Lệ liền quay lại người về đằng sau và nhón chân lên khóa miệng anh lại bằng một nụ hôn thật sâu và đầy ngọt ngào thật lâu mới thôi sau đó nhìn anh với ánh mắt triu mến và nói :

- Cứ mỗi lần xa nhau là anh lại như vậy hoài, em biết là kì này chúng ta sẽ xa nhau rất lâu nhưng anh đừng quan tâm đến thời gian đó nữa vì anh càng để ý quan tâm thì càng khiến anh buồn rầu và mất tập trung vào điều anh đang làm hiểu chứ, anh ngốc. Em cũng sẽ cố gắng học thật giỏi để kì này đạt được học bổng du học bên Mỹ 4 năm hoàn toàn miễn phí, tới lúc anh về đây em sẽ khoe với anh về thành tích học tập của mình rồi. Ngoan nhé, qua bên đó chú tâm học hành thật tốt và giữ sức khỏe vào đó. Em yêu anh và em luôn đặt niềm tin ở anh hoàn toàn vì thế đừng làm cho em thất vọng nữa.

Kỳ Tường bế cô đi nhanh vào trong nhà rồi lên phòng, Tiểu Lệ đỏ mặt khi bị anh bế bất ngờ như vậy nên la làng nói :

- Anh à... mình còn chưa dùng bữa sáng nữa, với lại lát em còn phải ra tiệm mì nữa mà...đừng mà...

- Không có nhưng nhị hay đừng mà gì cả, em có biết là mỗi khi em nói những lời như vậy cùng với nét mặt ấy lại khiến cho anh khó kiềm lòng được không hả?

- Anh à.....

Kỳ Tường bế cô vào phòng và khóa cửa lại sau đó anh và cô bắt đầu những cử chỉ thân mật.

Diễm Quỳnh đang thu xếp dọn lại đồ đạc và chuẩn bị vào trại giam để dady của mình thì Quốc Trình gọi điện qua :

- Alô, hiện tại tôi ở trước cổng nhà của chị, chị có thể ra gặp tôi chút có được không?

- Vậy sao không bấm chuông để người trong nhà tui mở cửa cho mà vào ? Mà lại lấy điện thoại ra gọi chị tốn tiền? Bộ cậu dư giả tới như vậy sao?

- Tôi thích gọi cho chị như vậy đó. Mau xuống mở cửa cho tôi vào đi. Tút tut tut - nói xong Quốc Trình thản nhiên tắt máy không quan tâm câu trả lời của đầu dây bên kia như thế nào.

Diễm Quỳnh chưa kịp phản pháo lại thì hần ta đã cúp máy cái rụp rồi, lầu bầu chửi rửa hần ” cậu nhóc này riết rồi không coi mình là gì cả vì thế hôm nay trước khi quay lại bên kia mình phải chỉ bảo lại cậu ta mới được, thiệt tình... dù có quen nhau thì ít nhất cũng phải trên dưới như thế nào chứ. Hừ, đáng ghét thật mà.” vừa lầu bầu vừa bước xuống nhà mở cửa cho hần ta vào. Quốc Trình đứng trước từ xa thấy cô đang đi ra mở cửa bèn cười đắc ý cho tới cô đứng trước mặt mình mở cửa thì anh lại nghênh ngang chọc :

- Có cái chuyện xuống nhà mở cửa cho người yêu vào thôi mà chị cũng lè mề lâu la tới như vậy luôn sao? Nãy giờ từ lúc kết thúc cuộc gọi cũng mất gần hơn nửa tiếng rồi mà giờ chị mới lết được xuống tới đây, thế từ lúc đó chị làm gì trên phòng?

Diễm Quỳnh chau mày ngược mặt lên liếc nhìn anh mà không thèm hồi đáp gì với anh cả, sau khi mở cửa xong thì quay lưng bước đi vội lại vào trong nhà, anh chàng kia thấy vậy bèn nhanh chân dắt xe đi vào sau vừa dắt xe đi vừa í ới bắt chuyện :

- Bộ giận tôi hay gì sao mà không thèm hồi đáp thậm chí còn không cười với tôi vậy bà chị kia? Dù sao sáng giờ tôi cất công dậy sớm đi mua về nấu món mà chị thích ăn nhất đấy vì thế cho nên..

- Vì thế cho nên tui phải cảm kích và thấy yêu cậu nhiều hơn phải không? Nhưng mà tui đâu có nói hay đòi cậu phải nấu món đó cho tui ăn đâu? Cái này là do cậu tự nguyện làm đấy thôi. Vì thế suy ra tui không cần phải cảm kích điều đó với cậu đâu cậu nhóc à.

Quốc Trình dựng xe ngay ngắn rồi tay cầm túi đồ ăn mà sáng giờ anh đã bỏ công ra nấu chúng bằng sự yêu thương của mình dành cho Diễm Quỳnh vui vẻ đi đến bên cạnh và nắm chặt lấy tay của cô và kéo đi vào trong nhà. Còn cô thì tim vẫn đang đập như nhảy ra ngoài lồng ngực bởi sự bạo dạn và ngang ngạnh của chàng trai nhỏ tuổi này, mặt đỏ ửng lên vì ngại ngùng lẫn hạnh phúc. Hai người đi xuống dưới nhà bếp thì người ở nhà của Diễm Quỳnh từ trên lầu chạy xuống nhanh đón nhận lấy túi đồ ăn mà Quốc Trình đưa cho mình rồi lập tức đi hâm nóng lại, sau khi đưa cho cô người ở túi đồ đó rồi thì anh vẫn chưa chịu buông tay của Diễm Quỳnh ra mà anh lại bế cô lên và bước lên cầu thang khiến cho cô người yêu của mình phải đỏ mặt đánh vài vào ngực của mình và miệng thì luyên thuyên nói :

- Cái cậu này, mau thả tui xuống nhanh, có người ở của tui ở đây mà cậu dám bế tui như vậy sao? Thả tui xuống đất nhanh. Nếu không tui sẽ...

Quốc Trình cúi mặt xuống hôn lên đôi môi đang nói kia sau đó bình thản bế cô lên lầu, khi tới trước cửa phòng thì mới chịu đặt Diễm Quỳnh xuống đất và lém lỉnh cười nói :

- Chị nặng quá đi mất đã vậy còn lo nhoi nữa, xem tí nữa là gãy tay của tôi rồi. Giờ thì mở cửa phòng ra đi.

Diễm Quỳnh hậm hực đánh một phát vào bụng anh, sau đó một tay thì mở cửa còn một tay thì véo tai của anh dắt vào trong phòng, anh thì đi theo sau cẩn thận đóng cửa lại. Cô ngồi xuống giường rồi nhưng tay vẫn không buông tha lỗ tai của Quốc Trình vì thế anh buộc phải quỳ gối trước mặt người yêu mình. Diễm Quỳnh bắt đầu lên giọng la rầy :

- Này thì ” tôi thích thế, rồi tôi cất công nấu ăn nên chị phải yêu thương tôi nhiều hơn...” dạo này chị đây không nhắc nhở răn đe thì cậu không coi chị ra gì đúng không hử Quốc Trình? - vừa nói vừa véo nặng tay khiến hần ta phải nhắm mắt nhắm mặt, dù nhìn anh trong bộ dạng vô cùng buồn cười nhưng cô vẫn cố nhịn cười và làm mặt răn đe.

Quốc Trình vì bị véo tai đau nên chỉ biết im lặng nhìn Diễm Quỳnh với ánh mắt hối lỗi, Diễm Quỳnh tiếp tục nói :

- Còn không khoanh tay lại và xin lỗi chị đây mà sao quỳ trơ cái mặt ra đó nữa?

Anh vẫn im lặng nhìn cô không hồi đáp cũng không khoanh tay cho tới khi cô càng ngày càng tăng độ véo đau hơn thì anh mới chịu khoanh tay hối lỗi nói :

- Dạ, em xin lỗi chị Lâm Diễm Quỳnh ạ, em xin hứa từ nay sẽ không nói như vậy với chị như vậy nữa ạ. Chị tha lỗi cho em đi ạ.

Diễm Quỳnh cố nhịn cười ho khan vài cái rồi nghiêm túc nói :

- Chừa nha Quốc Trình sau này mà tái phạm thì biết tay với chị nha em.

- Dạ chị, em xin chừa. Giờ em được ngồi lên giường được chưa ạ?

Diễm Quỳnh buông tay ra và gạt đầu đồng ý cho anh lên giường ngồi kế bên mình, anh nhanh chóng đứng lên và ngồi xuống kế bên tức khắc. Bỗng nhiên Diễm Quỳnh cảm nhận được nhịp tim của mình đang đập thình thịch khi anh ngồi kế bên và sát bên mình, cô quay mặt nhìn chỗ khác còn anh thì càng ngồi sát cô hơn sau đấy thì đưa tay ra nắm lấy hai bàn tay của cô người yêu, một tay chỉnh đầu của cô ấy lại nhìn trực tiếp vào mình sau đó hít một hơi thật sâu và nói với giọng chân thành :

- Chị Diễm Quỳnh...Anh Yêu Em... Anh sẽ qua London du học cùng với em, tối hôm nay hai chúng ta sẽ cùng nhau qua bên đó, khi đấy em sẽ không còn cô đơn một mình nữa.

Diễm Quỳnh cảm động không thốt nên lời sau khi nghe câu nói ấy từ anh, nước mắt cô bỗng nhiên rơi xuống vì xúc động hạnh phúc, Quốc Trình lấy tay gạt đi hàng nước mắt ấy sau đó nhòm người tới khe hôn cô thật sâu.

122. Chương 60: Trả Thù Hận

Diễm Quỳnh đang rơi trong trạng thái bất ổn, cô như người điên ngồi thu mình lại rồi nói nhảm cho đến khi anh ôm lấy cô và lấy mạnh người thì cô mới thật sự trở lại bình thường ngược mặt lên nhìn anh sau đó khóc lóc ôm lấy anh và nói:

- Có phải giờ trong mắt ông tui rất đáng thương lắm phải không? Hành động này của ông là đang thương hại tui đúng không? Tui ra nông nổi này chắc ông với con nhỏ Đóa Lệ đó đang mừng và đang cười nhạo đúng vậy không? Giờ ông buồn cười thì cười đi.

Anh chỉ biết im lặng xoa đầu cô và đứng nghe cô tự cười nhạo bản thân mình, vì quá mệt mỏi và bị cú sốc như vậy nên cô đã thiếp ngủ đi trong vòng tay của người mình yêu lúc nào không hay, anh đặt cô nằm xuống giường sau đó đi ra dọn dẹp lại phòng ốc cho cô thì bị cô nắm lấy cánh tay của mình và mơ màng nói:

- Kỳ Tường à, tui yêu ông nhiều lắm, nhưng tại sao người ông yêu không phải là tôi cơ chứ? Tôi sẽ đặt vé bay về nước để... Khò khò...

Nói đến đó thì cô lại ngưng không nói nữa, anh cảm thấy sắp có một chuyện xảy ra không hay với Đóa Lệ yêu vầu của mình rồi, gỡ tay của cô ra rồi vội vàng đi về phòng mình gọi cho cu Bèo. Khắc Lạc đang trong rạp phim với người yêu thì thấy điện thoại của anh rung liên hồi nên đã nhanh chóng đi ra ngoài nghe cuộc gọi ấy:

- Alo, chuyện gì vậy cu Kỳ

Kỳ Tường hết sức bình tĩnh tường thuật lại từng câu nói của Diễm Quỳnh ban nãy cho cu Bèo nghe, và sau đó thì anh nói với sự lo lắng:

- Tao sẽ về nước cùng lúc với Diễm Quỳnh hoặc trước con nhỏ ấy. Diễm Quỳnh là người như thế nào chắc mày cũng hiểu rõ mà đúng không?

Khắc Lạc thở dài trước tin giật gân này, anh không ngờ mọi chuyện lại diễn ra theo chiều tồi tệ tới như vậy. Anh nhất trí làm theo lời thằng bạn mình dặn rồi đi vào lại cổ bình thường để cùng Hạnh Linh xem nốt bộ

phim mà cô thích. Lúc đưa người yêu về trước cửa nhà thì anh đã kể hết mọi chuyện ở bên London cũng như ý định trả thù của Diễm Quỳnh cho Hạnh Linh nghe, khi nghe xong cô bắt anh chở mình qua nhà cô bạn thân gặp. Đóa Lệ đang nằm ngủ thì bị cuộc gọi của Hạnh Linh gọi liên hồi làm cô thức giấc nhìn đồng hồ sau đó lều bều cầu nhàu đi xuống nhà mở cửa gặp con bạn mình, cô mắt nhắm mắt mở đứng trước cổng gật gù nghe con bạn nói chuyện:

- Thật tình chứ hả trời, này giờ nghe chuyện hết sức nguy hiểm đến bản thân mình như vậy mà mày vẫn có thể ngái ngủ gật gù như chuyện đó không phải là chuyện của mày vậy hả con quỷ mắt thú kia. – Hạnh Linh bực bội trước thái độ ngái ngủ của con bạn mình khi nghe tin có người muốn tìm đến nó để trả thù mà vẫn tỏ ra bình thường được. Khắc Lạc thấy người yêu mình đang hừng hực nổi sùng với con bạn liền chen ngang nói:

- Đóa Lệ, tụi anh xin lỗi vì đã phá giấc ngủ của em nhưng chuyện mà này giờ Hạnh Linh nói thật sự là rất nghiêm trọng đấy, em phải đề phòng đi kẻo có người lại muốn hại em đó. Tuần sau là Diễm Quỳnh sẽ bay về nước cùng, nhưng thằng Tường nó sẽ bay về trước nhỏ đó vài ngày nên giờ em nên chuẩn bị tâm lý để đối phó đi.

Đóa Lệ ngáp lên ngáp xuống rồi dụi mắt nhìn cặp đôi đang đứng trước mặt mình với thái độ lo lắng, cô cười nhả răng sau đó tỉnh lại đáp:

- Em đâu làm gì sai đâu mà phải xoắn đuôi lên vì sợ chuyện đó? Hai người nên về nhà nghỉ ngơi đi, mọi chuyện không có gì to tát cả đâu. Em lo được, giờ thì em vô nhà ngủ tiếp nhé, hai ngày nay em thức làm bài thuyết trình rồi nên em mệt lắm. Vậy ha, bye bye. Có gì ngày mai gặp rồi chúng ta nói tiếp. – vừa nói hết câu, cô đóng cửa rồi đi một mạch vào nhà bỏ mặc cho hai người bạn của mình lớ ngớ mặt ra trước thái độ bình thản của mình và đang lắc đầu thở dài.

Diễm Quỳnh tỉnh dậy sau một giấc ngủ vùi, cô đi đến bàn ngồi xuống mở laptop đặt vé máy bay về nước trong tuần này, cùng lúc đó Kỳ Tường đang ngồi ở dưới nhà dùng cơm trưa với họ hàng nhà cô mà tâm trạng anh vô cùng buồn rầu lo lắng trước hành động cũng như lời nói mơ hồ của Diễm Quỳnh ban này. Một người lớn bỗng lên tiếng hỏi anh:

- Hai đứa là người yêu của nhau hay chỉ là bạn bè thôi, John?

123. Chương 38 : Bữa Cơm Gia Đình Lớn

Sau khi bị Quốc Trình tấn công, cô chợt nhớ ra rằng chiều nay 3h mình còn phải lên trại giam thăm dady lần cuối nữa nên đã đẩy người anh ta ra và đứng dậy chỉnh chu lại người rồi khẽ nói :

- Giờ cũng trưa rồi đó, đói chưa? Mau xuống dùng cơm trưa rồi về đi, lát 3h chiều tui đi công chuyện rồi.

Anh đứng dậy bước tới ôm eo của người yêu mình và nói :

- Vẫn không có chủ ngữ là sao vậy ta? Chẳng phải em đã chấp nhận nự hôn của anh rồi sao?

Diễm Quỳnh ngượng ngùng đỏ mặt im lặng thật lâu mới nhỏ tiếng nói :

- Cậu... - đang nói giữa chừng thì cô bị Quốc Trình lườm cho một phát, vì đây là lần đầu tiên yêu một người nhỏ tuổi hơn mình nên rất khó để gọi người đó bằng từ " anh " , vì vậy mà Diễm Quỳnh phải cố uốn lưỡi và cố thật bình tĩnh để nói lại :

- A...n...h...anh xuống dùng cơm...với ...chị...à không..em nhé. 3h chiều là em đi công chuyện rồi.

Quốc Trình tuy nghe vẫn chưa thuận tai cho lắm nhưng anh vẫn cười mãn nguyện khi thấy Diễm Quỳnh cố gắng kêu mình bằng anh, anh cúi đầu xuống hôn lên gò má của cô sau đó nắm lấy tay cùng nhau đi xuống dùng cơm trưa. Diễm Quỳnh ngồi xuống ghế và bắt đầu thưởng thức tô cháo gà tiềm do chính tay anh người yêu của mình đã bỏ công ra chuẩn bị, ăn miếng đầu tiên vẫn chưa có cảm giác như thế nào nên ăn thêm hai ba miếng nữa thì cô cảm nhận được mùi vị của bát cháo gà tiềm này y như mùi vị do dady của

cô hay làm cho mình ăn mỗi khi đỡ bệnh và thế là cô đã chén sạch bát cháo ấy. Quốc Trình tay chống cằm nghiêng đầu nhìn người yêu của mình thưởng thức bát cháo do mình nấu mỉm cười mãn nguyện, anh đưa ra xoa đầu của cô và dịu dàng nói :

- Anh có nghề rồi phải không em? Ăn xong rồi thì lát nữa anh sẽ chở em lên gặp dady của em nhé, anh cũng muốn gặp mặt bác trai.

Diễm Quỳnh đang ăn muống cháo cuối cùng thì nghe câu nói ấy của anh yêu bỗng nhiên chớp mắt liên tục nhìn anh như thể ” làm sao hắn ta lại biết 3h chiều nay mình đi gặp dady cơ chứ @.@ ” , cô đặt muống xuống lấy khăn lau miệng rồi khẽ hỏi :

- Tại sao anh lại biết hôm nay em đi gặp dady?? Ai đã nói cho anh biết điều đó?

Anh bây giờ mới bắt đầu ăn phần cơm của mình, vừa ăn vừa nói :

- Chả cần ai nói cả, tự anh biết điều mới là hay. Em ăn xong rồi thì tự rửa bát hoặc gọt trái cây cho anh đi.

Cô lơ ngơ nhìn anh chớp mắt liên hồi không ngừng nghĩ, bèn đứng dậy cầm phần mình đã ăn xong đem đi rửa sau đó mở tủ lấy phần trái cây đã được người làm chuẩn bị sẵn đem ra thì bị Quốc Trình lên tiếng nói :

- Em lấy cái đó ra thì tự mình mà ăn hết chứ anh không ăn. Anh muốn tự tay em gọt cho anh hơn, được chứ?

Cô nhăn nhó chề môi lầu bầu trong miệng thầm rửa anh nhưng vẫn ngoan ngoãn vâng lời lấy trái cây chưa được gọt ra rồi đem chúng qua bàn và bắt đầu ngồi gọt chúng. Cuối cùng thì cũng tới giờ đi thăm dady của mình rồi, Diễm Quỳnh từ nhỏ đã quen với việc đi đâu cũng đều đi bằng xe hơi hoặc taxi nên khi cô đang lấy điện thoại cho tài xế tới rước thì lại lần nữa bị anh chàng trẻ tuổi kia ngăn cản và la rầy mình kể tiếp đó là hắn ta bắt cô leo lên chiếc moto của hắn và ngoan ngoãn ngồi đằng sau ôm hắn thật chặt. Quốc Trình dù cũng là một thiếu gia nhưng từ nhỏ anh đã quen với lối sống bình dân giản dị vì thế khi anh bắt đầu có tình cảm với Diễm Quỳnh thì trong đầu anh đã lên rất nhiều kế hoạch chỉnh đốn lại cuộc sống của người con gái mình yêu và đó là lí do vì sao anh luôn cầu nhàu cau mày la rầy khi thấy người yêu mình làm trái điều.

Tới trại giam, Diễm Quỳnh cùng Quốc Trình đi vào phòng thăm chờ đợi để gặp bố của cô, một lát sau người đàn ông 50 mấy tuổi khuôn mặt hốc hác, tóc tai đã dần dần bạc màu bước đến ngồi xuống đối diện tấm kính mà cô và người yêu mình đang ngồi. Nước mắt cô rưng rưng khi thấy dady mình đã xuống sắc rất nhiều, cô cầm điện thoại lên bắt đầu nghẹn ngào nói :

- Dady ơi..., con nhớ dady lắm ... Dady có ăn ngủ đầy đủ không?

Người đàn ông cũng cầm điện thoại lên nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của đứa con gái mình mà hàng nước mắt của ông bỗng tuôn ra, đưa tay kia lên quệt hàng nước mắt đi rồi ông mỉm cười đáp :

- Dady khỏe lắm, dady ăn ngủ đầy đủ, cơm ở đây ngon lắm. Ta cũng nhớ con nữa, chiều nay con phải bay về bên kia tiếp tục học rồi phải không? Nhớ qua đó chú tâm học thật tốt nhé con gái. Ta ở đây khỏe lắm, con đừng lo cho ta. Ta khỏe lắm .

Bao nhiêu nước mắt rưng rưng kia cũng tuôn chảy ra như dòng nước, Diễm Quỳnh càng nghe câu nói ” ta khỏe lắm, cơm ở đây ngon lắm ” từ dady thì trái tim của người con tan vỡ thành từng mảnh vụn. Cô biết dady của mình đang cố bình tĩnh và vui tươi để cho cô an tâm mà qua bên kia tiếp tục học thật tốt, Quốc Trình choàng tay qua vai của cô khẽ cầm điện thoại từ tay của Diễm Quỳnh ra và nói :

- Dạ cháu chào bác ạ, cháu tên là Quốc Trình vừa mới tốt nghiệp trường ĐH ngành tâm lý học xong ạ, và là bạn trai của con gái của bác, cháu tuy nhỏ hơn chị Quỳnh một tuổi nhưng cháu thật sự yêu chị ấy thật lòng. Và tối nay cháu sẽ cùng với chị ấy bay qua London để cùng nhau du học, vì thế bác đừng lo lắng quá nhé cháu sẽ thay bác chăm sóc chị ấy ạ.

Ông Lâm Khả Hòa im lặng quan sát khuôn mặt của chàng trai đang ngồi kế bên con gái mình một lượt rồi mới hỏi đáp lại :

- Vậy thì lão già này trông cậy tất cả nhờ cậu, hãy giúp ta chăm sóc con bé này. Có như thế người bố già vô dụng này mới an tâm mà nhắm mắt ngủ từng đêm thật ngon giấc.

Tiếng chuông báo gần hết giờ gặp người thân, cảnh ngục đi tới nhắc cả ba người họ còn 3 phút nữa. Quốc Trình trả lại điện thoại cho người yêu, cô nhanh đón lấy lập tức dặn dò :

- Dady chịu khó ở đây thêm 2 tháng nữa thôi nhé, con đã lo cho dady xong hết rồi. Từ đây tới lúc đó dady nhớ ăn uống ngủ đầy đủ nhé. Con giờ đây có cậu Trình bên cạnh lo lắng chăm sóc rồi nên dady đừng lo cho con nữa dady nhé. Con yêu Dady nhiều lắm. Tháng 3 năm sau con sẽ về nước nghỉ thật dài. Tạm biệt dady.

- Dady cũng yêu con nữa. Ta biết rồi, con qua đó nếu bị họ xài xể thì cùng cậu Trình và Kỳ Tường cùng nhau thuê nhà khác nhé. Tạm biệt con gái. Yêu con.

Hai cha con vừa nói xong câu tạm biệt nhau thì ông Khả Hòa lại bị còng tay và dắt đi qua cửa sắt kia, Diễm Quỳnh không đủ mạnh mẽ để nhìn thấy cảnh đó nên cô quay người sang up mặt vào vai của người yêu mình mà khóc thút thít đau khổ, Quốc Trình cũng phần nào thấy đau xót khi nhìn thấy cảnh cha con xa cách như thế này. Anh dìu cô đi ra khỏi trại giam, vừa đến chỗ gửi xe thì cô bỗng nhiên ôm chặt lấy anh òa khóc như cái lần đầu tiên cô cùng Khắc Lạc thăm dady của mình nhưng lần này sẽ kéo dài cho tới tháng 3 năm sau họ mới đoàn tụ lại với nhau. Quốc Trình đứng im xoa đầu người yêu của mình vừa xoa anh vừa an ủi nói :

- Em đừng khóc nữa nhé, giờ thì chúng ta phải nhanh chóng về để chuẩn bị hành lí cho chuyến bay 10h tối nay nữa. Đứng đây đợi anh dẫn xe ra nhé.

Diễm Quỳnh cố nín khẽ gạt đầu ngoan ngoãn đứng im đợi anh vào trong lấy xe ra về.

6h chiều 3 cặp đôi hẹn nhau ở tiệm mì họ Tô nhà Đóa Lệ ăn một bữa thân mật cùng nhau, mẹ của Đóa Lệ đòi đứng bếp để chế biến cho mọi người ăn nhưng đã bị phản đối nhiệt liệt thế nên bà ra ngoài bàn ngồi chờ đợi ăn, Đóa Lệ từ nhỏ đã quen với việc nấu nướng nên cô xung phong làm đầu bếp, còn Hạnh Linh và Diễm Quỳnh là phụ bếp. Những người còn lại đó là mẹ của Tiểu Lệ, chú Lâm cùng với hai người con trai, Kỳ Tường, Khắc Lạc và Quốc Trình, hai người lớn tuổi thì chỉ ngồi im một chỗ xem tivi trò chuyện với nhau trong khi những người trẻ tuổi chia nhau ra chuẩn bị cơm tối.

124. Chương 61: Trả Thù Hận 2

Kỳ Tường đang cặm cùi ăn thì nghe câu hỏi như vậy anh dừng việc ăn lại và ngược đầu lên đáp:

- Dạ bọn cháu là bạn thân hồi nhỏ của nhau thôi, cháu đã có người yêu rồi.

- À ra là vậy..., thế mà từ lúc mới qua đây học chung bác cứ tưởng hai đứa là người yêu của nhau không đấy. – người đàn ông cười nhạt nói, sau đó vợ của người đàn ông lên tiếng nói tiếp:

- Nãy giờ không biết con bé Diễm Quỳnh dậy chưa mà vẫn chưa thấy nó xuống nhà ăn cơm gì cả, em lo quá hay là để em đi lên xem con bé nó như thế nào. – bà vừa mới đứng dậy thì nghe tiếng bước chân từ cầu thang đi xuống, Diễm Quỳnh mặt mày ủ rũ bước xuống cầu thang với đôi mắt sưng búp, đầu tóc thì bù xù đi lại bàn ăn và ngồi xuống nhỏ nhẹ nói:

- Con xin lỗi vì đã làm cho mọi người phải lo lắng, hai ngày nữa con sẽ về nước thăm dady. Giờ thì mời mọi người ăn ngon miệng.

Một buồn không khí vô cùng nặng nề đang bao vây cả khuôn nhà bếp, ai nấy mặt mũi đều không có lấy một nụ cười hay một câu đùa giỡn vui vẻ nào hết cứ thế mà cặm cùi ăn cơm thôi. Sau bữa cơm, Kỳ Tường đứng dựa lưng vào tủ lạnh và cầm ly nước uống và bắt chuyện với Diễm Quỳnh:

- Bà về nước thăm dady thôi phải không?

Diễm Quỳnh đang rửa chén thì ngưng tay, quay sang nhìn anh với ánh mắt buồn hiu nhưng giọng cô thì hoàn toàn đối lập lại với ánh mắt ấy:

- Ngoài việc đó ra thì vẫn còn một chuyện mà tui cần phải giải quyết cho xong trong lần về nước này. Mà sao thế?

Kỳ Tường im lặng nhìn cô lắc đầu rồi bỏ lên lầu không hồi đáp, Diễm Quỳnh tức tối đập bẻ chén, miệng thì rửa thắm Đóa Lệ.

Một ngày sau đó, Kỳ Tường đã nhanh chóng có mặt tại nước để bảo vệ người yêu của mình. Nguyên ngày đó hầu như anh ở bên cô 24/24 không rời một giây hay một nửa bước nào cả. Ngày hôm sau Diễm Quỳnh cũng đã về nước, cô vội chạy về nhà rồi sai người đi lấy thông tin về Đóa Lệ cho mình sau đó cô vào trại giam thăm dady của mình. Bước vào buồng thăm dady mà nước mắt cô cứ rơi mãi không ngừng khi nhìn thấy ông gầy xanh xao hơn trước nhiều, trên tay thì bị còng làm bầm tím ở cổ tay, cô nghẹn ngào nói:

- Tại sao dady lại tự mình làm khổ mình như vậy chứ? Dady có biết là con đã như đứa không hồn khi nghe tin dady bị bắt giam không hở? Dady định bỏ rơi con đi cùng với mamy sao?

Ông cố nở nụ cười tươi đưa tay lên sờ lên tấm kính ngăn cách giữa ông và con gái mình, giọng nói ông vẫn âm áp như đang dỗ dành đứa con gái mít ướt này của mình:

- Sammy ngốc, dady sẽ không bỏ rơi con lại một mình đâu nên con nín đi đừng khóc nữa. Mau mau bay về London học đi, mặc kệ dady ở trong đây đi, ở đây dady cũng được ăn uống no đầy đủ nên con đừng lo...

- Tối giờ mà dady còn ráng nở nụ cười và nói được những lời như vậy sao? Tất cả cũng do con nhỏ đó gây ra, con sẽ bắt nó trả giá. Dady yên tâm.

Ông đưa tay lên lau nước mắt, lắc đầu không tình với lối suy nghĩ ấy của con gái mình. Vì bao ngày qua bị giam trong ngục này, ông đã suy nghĩ thông suốt về hành động ngu xuẩn của mình và ông càng không muốn con gái của mình đi vào vết xe đổ ấy, ông dịu dàng khuyên bảo cô con gái:

- Diễm Quỳnh con tuyệt đối không được làm gì hết, sau khi gặp dady rồi thì lập tức bay về London học đi, con bé ấy không có lỗi gì trong đây cả, chuyện ta bị bắt là do ta đã giết hại bố và em của con bé ấy. Nghe lời dady đi, ta không muốn con phải hối hận như ta bây giờ đâu.

Diễm Quỳnh cho rằng vì ông bị bắt giữ nên đã khuyên bảo mình như vậy thôi. Cô vẫn cương quyết với quyết định của mình đó là phải gặp con nhỏ Lệ ấy một lần cho ra chuyện. Hết giờ nói chuyện với người thân, ông đuổi con gái mình về sau đó mới chịu bước vào lại phòng giam của mình. Vừa bước đi, ông càng hối hận về những gì mình đã đại dốt ngu xuẩn gây ra với người bạn thân của mình, giờ đây ông có hối hận thì cũng đã quá muộn màng rồi, bây giờ cái án mà ông nhận cũng rất xứng đáng cho việc làm ác nhân của mình nhưng ông chỉ lo và cảm thấy có lỗi với con gái mình vì không biết sau này ai sẽ chấp nhận đứa con của tên hung thủ giết người đây. Ông vừa đi vừa suy nghĩ thì bao nhiêu giọt nước mắt ông đã rơi xuống đất.

125. Chương 38 : Bữa Cơm Gia Đình Lớn (Tt)

Bữa tối cũng đã được hoàn tất, 3 người con gái chỉ đạo cho mấy chàng trai kia dọn đồ ăn lên bàn sau đó tất cả mọi người cùng nhau ngồi vào bàn ăn. Hai người lớn tuổi ăn đồ ăn do Tiểu Lệ trước sau đó thay phiên nhau bình phẩm từng món ăn trước, đầu tiên là mẹ của Đóa Lệ :

- Món bò hầm tiêu được, cơm rang tỏi hơi nhạt, cua xào me thì hơi chua thiếu độ và món cuối cùng thì quá ngon. Con gái của mẹ hôm nay rất giỏi.

- Ta cũng đồng tình với lời nhận xét của mẹ cháu. Cho con điểm 10.

Những người trẻ sau khi đợi nhận xét xong xuôi cả rồi thì mới bắt đầu gấp thức ăn vào chén của mình và nhâm nhi, trò chuyện vui vẻ. Trong suốt thời gian ăn uống tất cả mọi người trò chuyện cười nói vui vẻ làm cho không khí tiệm mì náo nhiệt và đầm ấm hạnh phúc vui vẻ hơn, khi buổi cơm tối đã được ăn no hết sạch thì trời cũng đã trở tối, bác Thắng thì được Mạc Bình dẫn về nhà nghỉ ngơi còn mẹ của Đóa Lệ cũng được Mạc Bảo đưa về nhà an toàn, giờ đây trong tiệm mì chỉ còn 3 cặp đôi : Diễm Quỳnh x Quốc Trình, Khắc Lạc x Hạnh Linh và Kỳ Tường x Đóa Lệ ngồi lại bàn phiến chuyện vài câu và cùng nhau dọn dẹp mọi thứ. Kỳ Tường cùng với người yêu đứng rửa chén, anh đang có ý định quay sang hôn thì bị Khắc Lạc với Quốc

Trình ném lon bia vào đầu mình và cười ha hả, anh tức tối quá độ quay người lại ném lại vào người bọn họ sau đó đắc trí nói :

- Đề nghị hai bạn trẻ ngâm tức dùm cái, để yên cho người ta làm việc riêng đi bớt có mà làm phiền xen ngang đi nha.

Hạnh Linh nghe thấy vậy bèn lên tiếng :

- Làm việc riêng thì dẫn nhau về nhà mà làm, chứ ở đây là tập thể nên kiềm hãm lại con thú tính dê. - Vừa nói vừa đi đến chen ngang ở giữa Kỳ Tường và con bạn thân của mình.

Kỳ Tường vì bị tấn công một lúc bởi 3 người mà người yêu mình lại cứ đứng cười không ngớt, anh hậm hực bước ra đứng kế bên cô ấy mà nheo nói :

- Em coi bọn họ kìa... anh chỉ là muốn đứng phụ rửa chén dọn dẹp cùng em thôi mà họ dám quấy rối không cho anh tập trung rửa chén kìa vợ à. Em nói gì mình oan cho anh đi vợ.

Đóa Lệ không thể nào mà nhịn cười được khi thấy bộ dạng mà nheo cũng như giọng nói mỉa má vô tội từ anh, cô quay sang nhìn anh mà cười ha hả tới nỗi ra nước mắt, hồi sau cố trấn an bản thân lại rồi mới lên tiếng giúp cho anh yêu của mình :

- Ba người này kì ghê, sao cứ me anh yêu của tui mà chọc ghẹo miết hà. Người ta nhìn bên ngoài men men vậy thôi chứ bên trong tâm hồn mong mảnh dẻ vỡ lắm nên đề nghị hãy chọc ghẹo nhiều hơn nhé. Ha ha ha ha...A Tường ơi..athương athương nà.

Khi cả bốn người kia đang thay phiên nhau chọc ghẹo cười đùa vui vẻ thì Diễm Quỳnh chọn cho mình một góc ngồi suy tư, cô cảm thấy bản thân mình bây giờ vui buồn lẫn lộn, vui vì cuối cùng cũng đã có người chấp nhận yêu thương chăm sóc mình và người ấy cũng cùng mình bay qua London để du học nhưng niềm vui đó chẳng thể nào khiến cho cô vui nổi khi nỗi buồn vì xa dady của mình, không biết từ đây cho tới những ngày tháng sau khi được thả ra tù ông sẽ sống như thế nào đây khi công ty mà ông bỏ công ra gây dựng bao nhiêu lâu nay đã đều bị tịch thu hết rồi, cổ phần lại bị giảm đi mất 50%, liệu sau khi ra tù rồi bạn bè hay ai đó khi gặp lại dady thì họ có cười chê hay không? Và không biết từ lúc vô tù cho tới hôm nay dady của mình ở trong đó có bị uất hiếp từ ai hay không? Cơm tù làm sao ngon, giường gối trong đó làm sao êm ái mà mỗi lần gặp mình thì dady vẫn cứ nói dối bảo ở đó trong đối xử vs ông rất tốt. Chỉ cần nghĩ đến bấy nhiêu đó thôi mà trái tim của một người con muốn quặn thắt đau đớn tột cùng, bao nhiêu nước mắt cứ tuôn dài ra mãi mãi, cảm giác bây giờ của Diễm Quỳnh vô cùng hối hận vì mình mà khiến dady ra nông nổi như thế này, cô hận bản thân mình, ghét bản thân mình rằng tại sao đó giờ mình chỉ biết nghĩ cho bản thân mà chưa bao giờ nghĩ cho người khác đặc biệt là dady của mình, từ nhỏ cho tới lớn bản thân muốn cái gì thì dady luôn đáp ứng mọi thứ chỉ sau 1 phút, chỉ cần cô vui thì dady luôn sẵn sàng làm tất cả mọi thứ vì thế mà cô đã cảm thấy bản thân mình không cần thiết quan tâm đến người khác đã làm như thế nào để có được điều đó cho mình. Giờ đây có hối hận hay ghét bản thân cũng đã muộn màng rồi, cô phải thay đổi lại tính tình của mình và không cho phép bản thân mình sai lầm thêm lần nào nữa, vì bây giờ đã Quốc Trình bên cạnh cô, tuy cậu ta cũng xuất thân từ gia đình giàu có nhưng tính cách lẫn cách sống rất đối bình dị thế nên cô phải học hỏi theo điều ấy. Quốc Trình vừa mới thu xếp mọi hành lí lên xe hết rồi và anh đang đảo mắt kiếm người yêu của mình thấy cô đang ngồi ở góc cạnh cửa sổ đang đưa tay lên mặt để quệt đi nước mắt thì đã lập tức đi từ từ lại đang tay ôm trọn lấy người con gái ấy vào lòng mình, nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu và dịu dàng trêu mến nói :

- Tự bao giờ mà trông em lại đáng yêu đến thế này cơ chứ? Anh nào giờ cứ nghĩ em mạnh mẽ hơn Tiểu Lệ nhưng hôm nay thì em lại đáng yêu hơn cô ấy nhiều đó cô gái của anh. Đừng khóc nữa nhé em yêu, chúng ta sắp ra sân bay rồi nên em hãy cười tươi lên thì dady ở đây mới an lòng sống tốt đời chúng ta về được chứ.

Diễm Quỳnh bất ngờ khi bị anh phát hiện ra mình khóc nhưng lại thấy ấm áp hạnh phúc vô cùng khi nghe những lời nói từ anh ấy, cô quay mặt lại vào người anh sau đó ngược mặt lên nhìn anh cười tươi đánh đả nói :

- Em luôn mạnh mẽ hơn con bé Lệ đó nhiều nên anh đừng có đánh đồng so sánh em với con bé đó. Em vẫn đang cười tươi nè anh không thấy sao?

Quốc Trình nở một nụ cười đầy ảm áp và nắm tay kéo cô đứng dậy sau đó nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên đôi mắt vừa mới khóc xong của người yêu mình rồi từ từ hôn xuống đôi môi thì bỗng nhiên chẳng biết từ đâu 2 cặp đôi yêu nghiệt kia đứng bao quanh và đồng thanh la lên :

- Sắp trễ giờ tới nơi rồi mà còn ở đó ôm hôn nữa hai người kia.

Cả hai người ngượng đỏ mặt xua tay cau có hỏi đáp :

- Biết rồi... haiss...

Thế là cả 3 cặp đôi cùng nhau đi ra sân bay, Kỳ Tường vs Quốc Trình đi làm thủ tục máy bay, còn những người còn lại ngồi bên ngoài đợi, trong khi chờ đợi thì Khắc Lạc ga lăng bảo đi kiếm gì đó để mọi người ăn nên chỉ còn 3 cô gái ngồi lại với nhau. Diễm Quỳnh quay người sang nắm chặt lấy tay của Đóa Lệ khẽ nói :

- Chị cảm ơn em đã chấp nhận tha thứ và chịu làm bạn với chị. Chị thật sự rất hối hận về những gì đã gây ra với em, thành thật xin lỗi em và gia đình em rất nhiều Đóa Lệ à.

Đóa Lệ cũng nắm lại bàn tay hơi run và xoa nhẹ nhàng, cô nhìn thẳng vào đôi mắt u buồn đầy sự hối hận kia khẽ mỉm cười thật tươi lắc đầu nói :

- Đã là con người thì ai cũng đều phạm phải sai lầm cả chị à nhưng điều quan trọng nhất là người đó nhận ra được cái sai lầm của bản thân và chân thành ăn năn hối lỗi thì luôn xứng đáng nhận được sự tha thứ từ người khác. Vì thế chị không cần cảm thấy hối lỗi gì với em đâu, mọi chuyện cũng đã xảy ra lâu rồi và em cũng không để bụng đâu nên chị cười lên và hãy sống tốt hơn nhé. Dù chị có đối xử như thế nào với em thì em vẫn xem chị là bạn của mình vì chị là bạn thân của người yêu em.

126. Chương 62: Diễm Quỳnh, Không Ai Bỏ Rơi Cô Cả

Diễm Quỳnh về nhà chờ đợi người báo cáo cho mình, sau khi thu nhận được báo cáo rồi liền nhắn tin cho Đóa Lệ:

- Tôi là Diễm Quỳnh, tối nay hẹn cô ở công viên gần nhà của cô, cô không được nói cho Kỳ Tường và Khắc Lạc hay ai khác biết rằng cô đi gặp tôi đó.

Đóa Lệ đang ngồi trong lớp làm bài kiểm tra thì tin nhắn đến, cô không tiện đọc tin nhắn nên đã làm lơ tin nhắn ấy và tiếp tục làm bài nhưng có vẻ chủ của tin nhắn ấy không có sự kiên nhẫn chờ đợi nên đã liên tục gọi đến vào điện thoại của cô và đã làm cho cô bị giáo viên yêu cầu ngừng làm bài rồi đánh dấu bài của mình sau đó đề nghị cô ra khỏi phòng thi. Đóa Lệ bực bội thầm rửa tên gọi yêu nghiệt kia đã làm cô bị đánh dấu bài, cô đi vào căn-tin mua nước và ngồi xuống bàn lấy điện thoại ra xem ai đã gọi quấy rối mình thì thấy một số lạ, cô thắc mắc liền bấm vô đọc tin nhắn thì mới biết đây là Diễm Quỳnh. Cô ngẫm nghĩ về những gì Khắc Lạc cũng như Kỳ Tường vài ngày qua có miêu tả về con người của cô ấy cũng như tình hình thì quả nhiên Đóa Lệ có chút hứng thú khi nghe về con người Diễm Quỳnh, vì là một học viên ngành tâm lý nên cô rất thích tìm hiểu về tâm sinh lý cũng tư duy và con người của người khác như thế nào sẵn đó cũng rèn luyện thêm và vận dụng những gì mình đã được học vào thực tế. Sau một hồi suy nghĩ cuối cùng cô cũng đã đồng ý bí mật gặp Diễm Quỳnh.

Tối đó, Diễm Quỳnh đã đến trước chỗ hẹn được vài phút thì thấy Đóa Lệ mặc đồ thể dục đi ra sau mình. Cô ngồi chéo chân nhìn cô ta đi lại mình rồi cười đều nói:

- Thảo nào với cái sắc đẹp này đã quyến rũ một lúc hai anh chàng đẹp trai nhà giàu bạn tôi mê cô. Ha ha, chắc cô quen Kỳ Tường của tôi vì đồng tiền thôi nhỉ. Nhìn bộ dạng của cô là tôi cũng đoán ra được phần nào rồi.

Đóa Lệ lịch sự gật đầu chào rồi đứng đáp lại với một sự bình thản lịch sự:

- Nếu chị hẹn tôi ra đây cũng chỉ để nói những lời buồn cười như vậy thì tôi về đây, tôi bận lắm nên không rảnh để nghe những lời trẻ con buồn cười ấy đâu. Diễm Quỳnh cảm thấy mình bị sỉ nhục bởi lời nói bình thản có ý như đang cười nhạo mình của một con nhỏ hạ lưu như Tiểu Lệ, cô điều chỉnh giọng mình sau đó nói thẳng vào vấn đề:

- Không vòng vo với kẻ hạ lưu như cô chi, khôn hồn thì đừng đeo bám lấy Kỳ Tường của tôi nữa. Biến ra khỏi cuộc sống của anh ấy đi. Đũa mà đòi đeo chân hạc sao ha ha ha nực cười làm sao đó cô bé à.

Đóa Lệ tuy trong lòng rất bức trước những lời ngạo bán sỉ nhục của cô gái đó nhưng bên ngoài cô vẫn giữ được sự bình tĩnh mà khôn ngoan đối đáp:

- Có những thứ càng cố giành giật lấy về mình thì kết cục càng thiệt thòi cho bản thân hơn thôi. Và có trẻ con mới đi giành giật những thứ mà nó biết không bao giờ thuộc về nó mà thôi. Chị đây cũng lớn rồi lại còn có cơ hội qua London học cử nhân thì không hiểu sao lại để bản thân mình bị người khác đánh đồng giống trẻ con chi nhỉ?

- Cô... Cô nói vậy là ý gì hả? – Diễm Quỳnh không còn đủ kiên nhẫn để nói chuyện bình thường với Đóa Lệ nữa, cô bước đến nắm lấy tóc của Tiểu Lệ sau đó giận dữ nói tiếp:

- Mày nghĩ mình là ai mà dám lên giọng cười nhạo tao hả? Mày cũng chỉ là con nhỏ hạ lưu đeo bám Kỳ Tường vì đồng tiền thôi, thứ như mày đâu đủ đẳng cấp để yêu anh ấy, chỉ có tao Lâm Diễm Quỳnh này mới đủ đẳng cấp cũng như tư cách để bên cạnh Gia Kỳ Tường thôi biết chưa con quỷ cái. – Diễm Quỳnh nghiêng rằng, tay túm lấy tóc của Đóa Lệ vừa nói vừa dơ tay chuẩn bị tát thì đã bị một bàn tay khác gạt ra sau đó lạnh lùng nạt cô:

- - Lâm Diễm Quỳnh đủ rồi đó. Buông tay của cô ra khỏi tóc của Đóa Lệ ngay cho tôi. – giọng nói của Kỳ Tường như ma lực nên đã làm cho Diễm Quỳnh run rẩy lập tức buông tay ra. Anh ôm lấy Đóa Lệ nhìn tổng quan người cô xem có bị gì không rồi ánh mắt sát lạnh quay sang nhìn Diễm Quỳnh, anh giận dữ nạt nộ:

- - Thật không tin được người con gái đang đứng trước mặt tôi đây là cô bạn thân mà hồi đó tôi chơi chung, cô gái hồi đó thật hồn nhiên, hiền lành bao nhiêu thì cô gái đang đứng trước mặt tôi giờ thật ghê tởm, chỉ vì tình yêu mà cô ấy dám làm mọi thủ đoạn để có được tình yêu đó. Ghê tởm làm sao đó Diễm Quỳnh à. Tôi nói cho cô biết điều này “trong tình yêu cô càng giành giật thủ đoạn bao nhiêu thì cô sẽ không nhận được tình yêu ấy một cách trọn vẹn và tự nhiên nhất đâu, dù cho cô có người cô yêu thì đó chỉ là thể xác mà thôi.” Gia Kỳ Tường tôi một khi đã yêu ai thì sẽ không bao giờ thay đổi dù cho cô có làm gì đi chăng nữa thì trái tim của tôi cũng thuộc về Tô Đóa Lệ từ lâu rồi. Đóa Lệ nắm chặt lấy tay của anh, cô cảm thấy như mình được truyền thêm sức mạnh vậy. Cô hít một hơi thật sâu rồi bước từ từ đến chỗ Diễm Quỳnh, vừa đi vừa trấn an tâm lý của cô ấy:

- Chị hãy hít thật sâu và sau đó thở ra thật chậm rãi, nhìn tôi và làm theo như tôi nào. Hít thật sâu và thở ra thật chậm rãi rồi thả lỏng hai tay của mình và sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Diễm Quỳnh không hiểu vì sao bỗng nhiên cô lại nghe và làm theo những gì mà Đóa Lệ đang nói và làm trước mặt mình. Đóa Lệ sau khi trấn an được tâm lý của Diễm Quỳnh rồi đi thật nhanh đến chỗ của cô ấy và dịu dàng xuống ghế đá sau đó cô nhẹ nhàng ngồi kế bên nói những lời dịu dàng nhằm xoa dịu cơn thịnh nộ căm hờn ban nãy của Diễm Quỳnh xuống, kế tiếp cô lại dùng thuật tâm lý của mình để điều chỉnh hơi thở cũng như tâm trí của Diễm Quỳnh:

- Hãy tưởng tượng ra một cảnh mà chị thấy hạnh phúc nhất đã từng có trong quá khứ, có phải vào bây giờ chị đang đi dạo trong công viên cùng với bố mẹ của mình không? Lúc này đây chị đang chạy nhảy vui vẻ thì gặp hai cậu bạn thân của mình và rồi cả ba cùng nhau thi chạy bộ có phải như vậy không, chị Diễm Quỳnh.

Diễm Quỳnh đã hoàn toàn nghe và làm theo lời dẫn dắt của Đóa Lệ, đúng vậy cô đang đi dạo công viên với bố mẹ mình thì gặp Kỳ Tường và Khắc Lạc sau đó cả ba cùng nhau thi chạy bộ, Diễm Quỳnh khẽ gật đầu đáp lời của Tiểu Lệ hỏi mình:

- Đúng rồi, lúc đó cả ba chúng tôi giòn rất vui bỗng dưng tôi trượt chân té xuống dưới hồ nước, trong lúc đó tôi có nghe tiếng hô lớn.

Đóa Lệ vẫn nhẹ nhàng tiếp lời:

- Có phải trước mặt cô lúc này là một đứa bé đang đứng trên hồ và la lớn rằng “bối người ta có người bị rơi xuống hồ nước” đúng không, lát sau chị lại nghe thấy tiếng cười đùa của trẻ con. Sau khi được cứu lên thì chị đã nói gì?

127. Chương 39 : Khởi Đầu Mới

Diễm Quỳnh xúc động trước sự bất ái của Đóa Lệ và ôm chăm lấy mà khóc nức nở, lần đầu tiên bản thân cô khóc nhiều tới như vậy, có những lúc như thế này mới đủ nhận thức ra rằng cuộc đời này luôn còn những con người bất ái, vị tha và mọi thứ vẫn còn chất chứa nhiều điều tốt đẹp khi bản thân nhìn ra được những lỗi lầm và chấp nhận sửa đổi nó. Hạnh Linh thấy cảnh như vậy cũng khẽ rơi vài giọt lệ sau đó lên tiếng chọc ghẹo nhằm phá tan không khí âm ỉ đi :

- Chị còn quên mất một người bạn đang ngồi kế bên chị rồi nè Diễm Quỳnh. Em cũng chấp nhận làm bạn tốt của chị cơ mà, thế tại sao chị không ôm em mà chỉ ôm mỗi con mấm kia thôi ... huhu...

Đóa Lệ và Diễm Quỳnh bật cười trước lời nói kia của Hạnh Linh rồi cả ba bắt đầu ôm chăm lấy nhau và chụp hình kỉ niệm sau đó cười đùa nói chuyện vui vẻ. Lát sau cả 3 chàng trai đi tới ngồi xuống hàng ghế đối diện họ và bắt đầu bắt chuyện nói cười đùa. Gần 10h tối, cả sáu người đứng dậy bước đi ra cổng cách ly, 3 người đứng ở lại đầu cổng vẫy tay chào tạm biệt 3 người đang tiến vào trong phòng cách ly. Đóa Lệ đứng nhìn theo bóng hình người yêu mình đi xa khuất dần khẽ đưa tay lên lau giọt nước mắt của mình rồi mới cùng cặp đôi Khắc Lạc đi về.

Từ những ngày sau đó, tất cả mọi người đều tập trung nỗ lực học tập và làm việc thật tốt. Khắc Lạc giờ đây trở thành một vị chủ tịch lớn và uy tín nhất, không những thế một tay anh đã nâng đỡ và khôi phục lại công ty cho bố của Diễm Quỳnh sau khi ông ấy được thả tự do. Ngày nào anh cũng cùng với người yêu đi qua nhà bố của cô bạn mình để thay cô trò chuyện, chăm sóc và quan tâm ông trong suốt quãng thời gian Diễm Quỳnh cùng bạn trai chú tâm học tập ở nước ngoài, khi rảnh rỗi thì cả ba người cùng nhau ghé ủng hộ tiệm mì nhà họ Tô và tất cả mọi người đều vui tươi thoải mái trò chuyện bên nhau. Có những chuyện đã qua rồi thì cứ mặc cho nó trôi qua, ai cũng có một quá khứ đau buồn miễn là ở hiện tại họ chấp nhận được và được chấp nhận thì dù tồi tệ như thế nào ở quá khứ đều trở nên tốt đẹp lên cả. Đóa Lệ ngày đêm chuyên tâm vào chuyện học nên có mấy ngày cô bỏ ăn quên ngủ khiến cho mẹ phải sốt sắng lo lắng vì sức khỏe của mình, nhắc nhở hoài mà vẫn không thấy con gái mình chú ý tới sức khỏe vì vậy mà trong buổi dùng cơm tối cùng với cặp đôi Khắc Lạc đã tranh thủ gọi điện cho người yêu của con bé :

- Alo, Kỳ Tường hả cháu? Bác là mẹ của Đóa Lệ đây không biết bây giờ có làm phiền cháu không? Bác có chuyện này muốn nói với cháu.

Lúc bấy giờ Kỳ Tường cũng vừa mới được giải lao và đang ngồi ăn xé cùng với 2 người bạn của mình thì nhận được cuộc gọi từ sdt của Khắc Lạc nhưng tới khi anh nghe máy lại là giọng mẹ của người yêu mình, anh nhanh chóng hồi đáp :

- Dạ alo, cháu chào bác gái. Dạ không có làm phiền gì cháu đâu thưa bác, mà hôm nay có chuyện gì gây phiền cho bác thế ạ? Bác cứ nói chuyện làm phiền bác ra đi rồi cháu sẽ nghĩ cách giải quyết cho bác.

- Chuyện là như vậy nè, từ bữa giờ con bé Tiểu Lệ không chịu chăm sóc sức khỏe gì cả cháu à, nó cứ bỏ bữa ăn thậm chí thức gần tới 2 3h sáng mới chịu ngủ luôn. Bác có khuyên có la nó hoài mà vẫn không thấy thay đổi gì cả, nhìn con bé sụt cân hẳn , bác bảo nó thì cứ nói là " con chưa đói mẹ à, mẹ ăn trước đi nhé/ con chưa buồn ngủ nên tranh thủ làm bài tí để ngày mai lên lớp làm thuyết trình v.v..." cứ thế đấy..haiss...

Kỳ Tường nghe hết câu mặt mày buồn thấy rõ, hai hàng chân mày của anh đang bình thường thì nhăn lại với nhau, anh thở dài lắc đầu đáp lại :

- Bác cứ để đó cho cháu lo, cháu sẽ bắt em ấy ăn nhiều vào. Bác cứ yên tâm nhé, đừng lo lắng quá không tốt cho sức khỏe của bác đâu ạ. Nếu mai mốt em ấy không chịu nghe lời bác thì cứ gọi cho cháu, cháu sẽ lo hết mọi thứ giúp bác.

- Ủ vậy thì người già này an tâm được phần nào rồi, có gì tối nay cháu gọi qua nói với con bé ngay đi luôn được không? Giờ này mà nó vẫn chưa về nữa, thôi bác cúp máy để cháu gọi cho nó nhé. Chào cháu.

- Dạ chào bác ạ.

Vừa mới cúp máy nói chuyện với Kỳ Tường xong thì cùng lúc Đóa Lệ mở cửa bước vào nhà và đang đi xuống nhà bếp, cô cúi đầu chào mẹ mình và kéo ghế xuống ngồi bên cạnh Hạnh Linh mà mặt mày thì nhợt nhạt hơi thở thì dốc khiến cho cả 3 người hoảng sợ đầy lo lắng. Khắc Lạc vội vàng kéo ghế đứng dậy đi lấy nước đem cho cô, còn Hạnh Linh thì xoa lưng từ từ hỏi chuyện :

- Chuyện gì mà lại thở dốc thấy ghê vậy hở con nhỏ kia? Uống miếng nước rồi bình tĩnh lại kể cho mọi người nghe chuyện gì coi.

Đóa Lệ cầm ly nước lên uống từng ngụm và điều chỉnh hơi thở của mình một hồi sau mới kể :

- Hôm nay tao đi học về rồi có ghé sang nhà học trò của tao bữa giờ dạy kèm.. - ngưng lại đó cô lại uống thêm ngụm nữa và nói tiếp - thì lúc tới nhà con bé đó, nó xuống mở cửa ra nhìn tao với ánh mắt hoảng sợ đầy nước mắt giã giữa, còn miệng thì cứ nói " cô giáo mau chạy đi, ba của con bị điên rồi này giờ ba đang dí mọi người trong nhà của con để ...g..i..ế...t.... Làm ơn cô mau chạy đi, con cảm ơn ngày qua đã dạy kèm cho cô ạ. " con bé vừa nói dứt câu thì...

Đóa Lệ dừng lại đó đưa tay lên che miệng lại, mắt thì nhắm lại và đầu cứ lắc lắc và quay người sang ôm lấy Hạnh Linh mà khóc thét lên không ngừng, Khắc Lạc kinh hồn khi nghe chuyện tình mà cô vừa mới kể, anh thật sự không tin được là thể loại ấy lại sống được trong thế kỉ này, còn mẹ của cô thì kéo ghế ra đi tới xoa đầu con gái của mình và ôn nhu dịu dàng an ủi nói :

- Đóa Lệ con hãy bình tĩnh lại đừng khóc nữa, kể nốt đoạn cuối cho mọi người nghe vì sao con lại phải chạy hốt hơi như vậy? Có mẹ ở đây rồi, an toàn rồi. Ngoan hãy nín đi.

Hạnh Linh xoa lưng và điều chỉnh hơi thở lần cảm xúc của con bạn mình trở lại bình thường, Khắc Lạc rót thêm ly nước mới đưa cho Tiểu Lệ uống rồi sau đó cô tiếp tục câu chuyện kinh hoàng kia :

- Con bé vừa mới nói dứt câu khóa cửa lại và ném chìa khóa thật mạnh ra ngoài thì đúng lúc đó ba của bé ấy cầm dao chạy ra phía ngoài cổng, miệng thì nói những câu tục tĩu, một tay thì cầm lấy dao kề sát vào cổ của con bé, mắt ông ta nhìn con chẳng khác thì một con thú điên loạn, ông ta nhe răng cười điên khùng sau đó nói to " Người kế tiếp tao giết sẽ là mày đó con nhỏ kia , ha ha ha ha... máu máu...một màu thật đẹp làm sao, tao đang cảm thấy rất sung sướng và thỏa mãn khi dòng nước màu đỏ chảy dài xuống tay mình...ha ha ha ", sau đó ông ta đã...đã...chính tay mình giết đứa con gái của mình...và sau đó cố cạy cửa để sát hại con đó mẹ à. Con hoảng sợ bỏ chạy thật nhanh nhưng chỉ vài phút sau lão điên loạn đó đã dí theo kịp con rồi, con chạy tới bãi gửi xe thì họ không cho con vào vì bảo là con bị tên điên loạn kia dí theo nếu cho con vào thì họ sẽ bị liên lụy mất, thế là họ đóng cửa lại bỏ mặc con...

Reng reng reng... chuông điện thoại reo lên từ trong túi quần của Đóa Lệ càng khiến tim cô đập nhanh hơn, Hạnh Linh vẫn cứ xoa lưng để con bạn mình bình tĩnh. Đóa Lệ uống ngụm nước và móc điện thoại ra nghe máy :

- Em đã về tới nhà chưa? Em đã ăn gì chưa đó? Nếu chưa thì hãy đi ăn gì đó đi.

Giọng nói của cô giờ đây vô cùng run sợ bởi cảnh tượng ban nãy mình đã trải qua, hít một hơi cố đáp bằng giọng nói vui vẻ bình thường :

- Em mới về tới nhà thưa anh yêu... bây giờ em đang ngồi ăn cơm với mọi người nè.

128. Chương 63: Diễm Quỳnh, Không Ai Bỏ Rơi Cô Cả 2

Diễm Quỳnh rùng người nhớ lại cảnh mình bị trượt chân té xuống hồ sau đó được người lớn cứu lên trong bộ dạng lạnh ngắt nhưng cô vẫn ảm ức về tiếng cười của đứa con nít khác cũng cùng lúc đứa bé đã chạy đi kêu người cứu giúp cô đi lại hỏi cô thì bỗng nhiên chính miệng cô đã nói:

- Dady chính đứa đó đã đứng cười nhạo con khi thấy con rớt xuống hồ. Dady hãy xử lí nó cho con đi. Huhu

Diễm Quỳnh tường thuật lại y như câu nói hồi đó của mình cho Đóa Lệ nghe, người cô lúc này không khỏi run rẩy vì lạnh mặc dù cô chỉ đang hồi tưởng về một chuyện trong quá khứ. Đóa Lệ nhè nhẹ nắm lấy bàn tay của cô rồi tiếp tục nói:

- Và rồi bố của chị đã làm gì với đứa trẻ đó? Chị có thấy khuôn mặt van xin của bố mẹ và người chị của đứa bé đó không?

Diễm Quỳnh cắn môi mình khi nhớ lại cảnh tượng dady của mình lấy cây súng ra rồi sau đó đã bắn chết đứa bé đó mà không hề suy nghĩ hay hỏi rõ ngọn ngành mọi chuyện như thế nào cả. Mặt mày cô trở nên tái nhợt, miệng lắp bắp nói:

- Tôi đã thấy mẹ của đứa bé đó chạy đến bên sát của nó và khóc thảm thiết, còn người chị của nó thì chỉ biết đứng im như tượng và người bố của nó thì chạy tới đánh dady của tôi. Tôi đã sai rồi, khi chính tôi biết đứa bé đó là người đã kêu người khác cứu, chính tôi đã kêu dady của mình bắn chết nó chỉ vì không thể tìm được giọng cười của đứa trẻ khác. Tôi mới là kẻ sát nhân.

Đóa Lệ đẩy cô dựa vào vai mình sau đó dịu dàng trấn an lại tinh thần của cô:

- Vậy việc bố cô bị kết tội giết người là đúng hay sai? Là do ai mà bố cô mới bị như vậy?

Diễm Quỳnh run rẩy rồi khóc lóc meo meo nói:

- Việc dady của tôi bị bắt vì tội giết người hoàn toàn đúng, là do tôi.

Kỳ Tường trầm trồ trước thuật trấn an tâm lý và khiến người khác có thể hồi tưởng lại quá khứ và thừa nhận tội lỗi của mình chỉ trong vòng 3 phút thôi, anh khẽ cười nhìn cô. Đóa Lệ nói tiếp:

- Giờ thì nghe theo lời tôi tiếp sau đây, giờ chị thở ra thật mạnh và nhanh rồi hít vào từ từ thật chậm sau đó tự mình đứng dậy và hãy bước 10 bước chân sau đó từ từ mở mắt ra. – Đóa Lệ vừa nói vừa buông tay ra khỏi người Diễm Quỳnh và đi theo sau cô, nhẹ nhàng nói tiếp:

- Đủ rồi thì đứng im đó và nhớ lại những gì mình đã nói rồi hãy khóc thật to và ngồi xuống

Diễm Quỳnh giờ đây hoàn toàn đã bị thôi miên bởi những lời nói nhẹ nhàng nhưng lại đầy ma lực của Đóa Lệ, cô làm theo từng lời mà cô ấy nói, đi đúng 10 bước từ từ mở mắt và hồi nhớ lại mọi thứ sau đó tự dưng đầu đầu nước mắt cô lại rơi xuống, cô đã đứng khóc ngon lành sau đó thì ngồi bệt xuống đất lấy tay che mặt mình lại, Đóa Lệ đứng cách xa cô khoảng 3 bước chân sau đó nói một câu:

- Bây giờ thì chị quay đầu vào bờ để sửa sai lỗi lầm của mình cũng như của bố mình không?

Diễm Quỳnh không còn gì để chối cãi cũng như phản kháng lại trước câu hỏi của Đóa Lệ được cả, cô nghẹn ngào thừa nhận nói:

- Tôi xin lỗi, tôi và dady đã sai rồi. Tôi sẽ không hại cô nữa đâu Đóa Lệ à.

Đóa Lệ sau khi nghe cô nói liền bước tới đỡ Diễm Quỳnh đứng dậy sau đó xoa lưng cô và nhẹ nhàng an ủi nói:

- Chị không hề cô đơn, sau lưng của chị luôn mọi người dang tay đón chào và luôn dành mọi sự yêu thương đầy thôi. Chỉ cần chị chấp nhận những gì mình đang có và quý trọng nó thôi là chị đã hạnh phúc rồi đó, chị Lâm Diễm Quỳnh. Giờ thì về nhà em và ngủ một giấc thật sâu rồi sau đó cùng em đi thăm bố của chị vào ngày mai nhé. Diễm Quỳnh như được soi sáng khai thông tâm hồn của mình vậy, cô ôm choàng lấy Đóa Lệ miệng luyên thuyên xin lỗi không ngừng sau đây thì cùng cô và Kỳ Tường đi về nhà của Đóa Lệ.

129. Chương 40 : Vụ Án Kinh Dị P.1

Anh dường như cảm nhận được sự bất bình thường từ giọng nói của người yêu mình nhưng vẫn không muốn hỏi mà chỉ nhẹ nhàng nói :

- Ừ vậy em ăn cơm ngon miệng nhé. lát sau anh sẽ gọi lại, yêu em.

Đóa Lệ vội vàng tắt máy và tiếp tục kể tiếp :

- Con cứ cầm đầu cầm cổ chạy thật nhanh cho đến đoạn ngã tư kia con dừng lại.... vì quá đuối sức thì trong lúc dừng lại để thở, lão đó bất thành đứng đằng sau lưng con và cười đầy ghê tởm rồi nói ” Sẽ không đau đòn gì cả đâu, ha ha ha..tao chỉ xin mày chút máu thôi, chỉ một chút thôi... ha ha ha ngoan ngoan đứng im cho tao lấy máu của mày nào.” Con la hét toáng lên và mở túi xách ra lấy bình xịt khí cay xịt thật mạnh vào mắt lão ta,...rồi cứ thế cầm đầu chạy thật xa sau đó là bắt xe chạy về đồn của Mạc Bảo. ...Xe vừa mới dừng trước cửa cảnh sát là con nhét vội tiền vào tay tài xế sau đó phóng như bay vào đồn, A Bảo thấy con như vậy bèn tức tốc đi tới thật nhanh hỏi ngọn ngành mọi chuyện như thế nào, con cũng cố gắng hết sức bình tĩnh để kể lại sự việc, cái điều kinh khủng nhất tới bây giờ khi nhớ lại câu nói của anh ấy đó chính là ” người đàn ông đó đã từng ra tay sát bao nhiêu người một cách không thương tiếc, mỗi khi lão ta hít đá hoặc có kèo khùng về buôn bán nội tạng + máu người ” và bên phía cảnh sát đang truy lùng lão ấy để tử hình nhưng đến bây giờ đã có rất nhiều chiến sĩ đã hy sinh khi đang thi hành công vụ này. Và theo như anh ấy biết thì rất hiếm khi ông ta về nhà mình lắm trừ khi quá nhớ cô con gái và vợ của mình thì mới về thôi.

Đóa Lệ dần dần bình thường trở lại và cầm chén cơm lên ăn, vừa gắp thức ăn vừa kể tiếp :

- Anh ấy bảo con là về vụ xe con gửi ở chỗ gửi xe kia thì sáng mai sẽ có người xuống đó lấy về, còn riêng về vụ lão kia thì sẽ lập tức cho người bắt gấp, đang nói chuyện giữa chừng thì có người chạy vô báo tin ” có một gã đàn ông tầm 40 tuổi đang làm loạn đường phố khu B và hiện tại lão ấy đã đâm chết một vài người ở đó” , nghe thấy như vậy anh Bảo liền sai người chở con về bằng xe cao cấp nhất của đồn và sau đó phân công người đi theo anh ấy để ra đó giải quyết nhưng mà

Ba người kia cùng nhau đồng thanh cau mày nói :

- Nhưng mà đã đòi đi theo để xem vụ tình như thế nào đúng không hả ? - Mẹ của cô tiếp lời - Cái con bé ngốc này, mẹ bó tay với con rồi đó. Không hiểu con nghĩ sao mà đòi đi theo vậy hả ?

Đóa Lệ đặt chén xuống bàn lắc đầu giải thích :

- No no no, con không có đi theo mà con chỉ yêu cầu là chở con ra bệnh viện để mua liều thuốc tiêm an thần loại mạnh để đem theo tới hiện trường mà xử lý, anh ấy đồng ý rồi chở con đi mua thuốc sau khi mua thuốc xong con là người chỉ ảnh cách sử dụng như thế nào rồi sau đó con mới về. Khi về tới nhà mình rồi thì không hiểu sao con bắt đầu cảm thấy mệt và rất khó thở nên khi vào tới đây là con đỡ người ra là như vậy.

Mẹ cô ngồi nhìn con gái lắc đầu thở dài và nói :

- Thật tình con làm mẹ suýt nữa là ngất xỉu rồi đó con bé ngốc này, từ nay trở đi làm ơn đừng có làm gia sư gia diết gì hết cả, đi học xong thì đi về nhà ngay cho mẹ. Nếu con không nghe lời mẹ thì mẹ sẽ lên trường xin cho con thôi học và sẽ tống con qua bên Kỳ Tường để nó chăm sóc cho con đó, nghe chưa?

Đóa Lệ đỏ mặt vì ngượng kìa nói :

- Mẹ này kì ghê, con lớn rồi mà mẹ đừng có hờ cái là lời anh Tường vào đây nữa, anh ấy chú tâm học thật tốt ở bên đó đi mà mẹ. Con ăn xong rồi, còn giờ thì mẹ lên phòng ngủ nghỉ đi nhé, cứ để mọi thứ dưới đây tụi con lo cho. Bye mẹ. - vừa nói dứt câu, cô đẩy ra điu mẹ đi lên lầu và nhanh chóng quay lại ngồi xuống bàn lấy điện thoại và mở cặp ra sau đó nói chuyện với Hạnh Linh :

- Ê mày, tao không biết cái liều lượng thuốc an thần tao mua hồi nãy có phải là cái loại này không nữa? Tại vì tao có ấn tượng mạnh với loại thuốc an thần này nên tao nhớ rất rõ tên và công dụng của nó. Tao chỉ sợ là liều tao đưa cho A Bảo tiêm vào lão kia hơi mạnh thì sẽ khiến lão bị sùi bọt m唾 hoặc có bị co giật, nhưng vẫn không hề có ảnh hưởng xấu đến tính mạng.

Hạnh Linh nhìn vào tên loại thuốc đó trên điện thoại và tập của nhỏ bạn mình hoảng hốt nói :

- Mày...mày... sao lại biết loại thuốc này??? Mày có biết tác dụng phụ của nó là gì không??? Tại sao lại dám dùng nó khi không có sự cho phép của bác sĩ...? Chết chắc rồi, kiểu này lão ta sau khi được tiêm vào sẽ gây hôn mê ít nhất là trong vòng 48 tiếng... rồi làm sao bên phía cảnh sát có quyền bắt giam lão ấy lại được? Ban nãy mày đã mua liều lượng bao nhiêu ??

Đóa Lệ giật bản mình trước câu hỏi của con bạn mình, lúc này đây khi đầu óc đã bình thường trở lại thì cô mới nhớ ra những lời dạy sáng nay của giảng viên rằng ” không được dùng loại thuốc an thần cấp độ mạnh

khi không có sự cho phép của bác sĩ và tác dụng phụ của nó để lại đó chính là gây hôn mê 48 tiếng đồng hồ.”, cô cắn răng cắn môi gãi đầu nhìn con bạn mình lí nhí đáp :

- Tao quả thật là... haiss...hồi nãy tao mua có 2 liều nhưng chỉ cho nửa liều thôi à, nên chắc không sao đâu. À tối nay mày ngủ lại với tao được không??? Tao còn có chuyện muốn hỏi mày, khá quan trọng.

Hạnh Linh cười trừ lắc đầu trước câu trả lời của con bạn mình, quay sang hỏi Khắc Lạc :

- Em ở lại nhà con quý này ngủ, nên sáng mai anh đến đón em sớm nhé, anh yêu.

Khắc Lạc đang ngồi nhắn tin kể sự việc của Đóa Lệ cho Kỳ Tường thì nghe bạn gái mình nói thế anh liền lắc đầu đáp :

- Anh cũng sẽ ở lại đây làm vệ sĩ cho 3 người phụ nữ. Nên em với Tiểu Lệ cứ lên lầu ngủ trước đi, lát sau anh sẽ qua phòng dành cho khách ngủ sau.

Hạnh Linh với Đóa Lệ quay sang nhìn nhau đồng tình và sau đó đứng rửa chén, còn anh thì tiếp tục nhắn tin với thằng bạn thân của mình.

130. Chương 64: Kỳ Nghỉ Hè Hạnh Phúc

Diễm Quỳnh ngủ một giấc dài, cô mơ thấy mọi người đều đang dang tay chào đón cô với nụ cười nồng nhiệt nhất, cô mừng rỡ chạy đến ôm lấy mọi người thân thuộc của mình và nức nở khóc hồi lâu, мамы của cô nhẹ nhàng hôn lên trán và nói:

- Diễm Quỳnh con gái cưng của mẹ, mẹ rất vui khi thấy con nhận ra lỗi sai của mình và chấp nhận sửa sai. Con hãy nhớ rằng dù mẹ không còn bên con nữa nhưng mẹ sẽ luôn bên cạnh con hằng ngày hằng giờ dù cho con có đi đâu hay làm gì thì trong tim con lúc có mẹ và bố của con kề bên. Nào hãy nín đi đừng khóc nữa nhé. Làm lại cuộc sống mới thật lương thiện nhé con gái. Mẹ yêu con.

Diễm Quỳnh dúi vào lòng mẹ mình ngoan ngoãn vâng lời gật đầu và cười thật tươi như khi hồi nhỏ mẹ hãy ôm cô vào lòng vỗ dành an ủi. Hơi ấm của mẹ thật ấm áp và giọng nói của mẹ vẫn êm dịu như ngày nào. Cô đang mơ về mẹ mình thì bị chú cún nhà Đóa Lệ liếm lên mặt khiến cô chợt tỉnh giấc và nhìn xung quanh nơi cô đang nằm ngủ thì mới nhận ra đây là nhà của người yêu của Kỳ Tường. Giờ đây, cô đã hoàn toàn loại bỏ đi sự thù hận, đồ kỵ của mình với Đóa Lệ rồi, cô ngồi dậy và giỡn chú cún kia lát sau Đóa Lệ đẩy đưa đem đồ ăn sáng lên cùng với nét mặt vui vẻ thân thiện chào hỏi:

- Chị dậy rồi hở, chắc do con lulu mồm thú này quấy đây. Chị đi đánh răng rồi ra đây dùng bữa sáng do mẹ em làm đặc biệt cho chị nè.

Diễm Quỳnh mếu máo xúc động trước hành động thân thiện và bất ái của cô liền chồm người tới ôm chầm lấy cổ của Đóa Lệ sau đó ngập ngừng nói:

- Tại sao em vẫn có thể đối xử tốt với chị như vậy, mặc dù chị đã gây ra cho em rất chuyện đau buồn? Em thật là cao thượng đó Đóa Lệ à.

Đóa Lệ vỗ lưng của Diễm Quỳnh rồi vui vẻ đáp:

- Em không cao thượng gì cả, mà chẳng qua em không muốn đem hận thù để giải quyết mọi chuyện thôi. Em là con người của sự thân thiện mà hihi. Chị mau đi đánh răng rồi dùng bữa sáng đi kéo nguội thì không ngon đâu, giờ thì em đi học nhé có gì lát nữa anh Bèo sẽ đến đón chị. Vui lên chị nhé.

Đóa Lệ nói xong liền đứng dậy đến bên bàn học để soạn cặp sau đó chào tạm biệt cô và đi xuống đi học. Diễm Quỳnh vẫy tay chào sau đó đi đánh răng.

Diễm Quỳnh đến thăm dady của mình cùng với Khắc Lạc, ông nhìn con gái đang ngồi trước mặt mình cùng với nụ cười tươi tắn trên môi, ông dịu dàng trìu mến cười nói:

- Tạ ơn trời Phật đã soi sáng dẫn lối cho con gái của Lâm Khả Hòa tôi đây. Giờ đây tôi có thể nhìn thấy lại nụ cười tươi tắn không còn hận thù như trước kia của con gái cưng mình. – vừa nói ông vừa chấp tay cảm

ơn ông trời, Diễm Quỳnh nhìn daddy với ánh mắt triu mến nhưng trong lòng cô vẫn còn đau xót khi thấy cảnh ông ngày đêm phải ăn uống ngủ và làm việc trong khuôn khổ cực nhọc của tù giam.

Trước lúc hết giờ nói chuyện thì Khắc Lạc cúi đầu chào nói:

- Bác nhớ giữ sức khỏe nhé. Cháu chào bác ạ.

- Cảm ơn cháu nhé Khắc Lạc, nhờ cháu chăm sóc con bé hộ bác trong quãng thời gian sau này.

Anh khẽ gật đầu rồi cùng Diễm Quỳnh bước ra ngoài, lúc này Diễm Quỳnh quay lại ôm chầm lấy anh và khóc một trận vì cô biết sau cuộc nói chuyện hôm nay sẽ là ngày cuối cùng mà cô được gặp daddy của mình, bao nhiêu suy nghĩ cũng như cảm xúc của người con khi sắp rời xa người bố của mình giờ đây trong lòng cô chợt vỡ òa khi bước ra khỏi trại giam đó. Khắc Lạc thương cảm ôm lại cô và xoa dịu cõi lòng cô bằng những lời động viên:

- Bố của Còi sẽ chỉ lãnh án là chung thân thôi chứ không phải tử hình, vì Đóa Lệ đã xin miễn án tử hình cho ông ấy, nhưng nếu trong quãng thời gian xét xử thì quan tòa cũng sẽ xem xét hành động hối lỗi của ông như thế nào mà có thể sẽ giảm nhẹ bản án nữa. Vì thế bây giờ Còi phải thật sự chú tâm học thật tốt và sống đúng với lương tâm của mình, đừng để sự hận thù điều khiển mình nữa biết chưa. Ngoan nào, nín đi.

Diễm Quỳnh nghe những lời động viên an ủi đó thì cảm thấy trong lòng mình nhẹ đi phần nào, cô nín khóc rồi nhìn thẳng về phía trước nói:

- Tui bây giờ sẽ thay đổi, không để sự hận thù ấu trĩ đó điều khiển nữa. Tuần sau tui sẽ bay về London để tiếp tục việc học của mình.

Khắc Lạc hài lòng khi thấy hành động cũng như lời nói của cô bạn thân mình, anh cùng cô xuất phát đi về nhà.

131. Chương 41 : Tâm Tình Của Bạn Thân

Khắc Lạc đi lên nhà trước khóa cửa cẩn thận, còn Đóa Lệ với Hạnh Linh vẫn ngồi ở dưới nhà bếp nói chuyện :

- Mày nè..., dạo gần đây tao có cảm giác như cái khả năng tâm lý của tao đang có chiều giảm đi thì phải, cái kiểu như là tao có đam mê với thiết kế hơn là chú tâm nghiên cứu tâm lý con người.

Đóa Lệ ngồi kế bên đang nhẩn tinn nói chuyện với người yêu thì nghe nhỏ bạn thân của mình nói như vậy bèn đặt điện thoại xuống bàn và hỏi :

- Vậy tại sao bây giờ mới phát hiện ra điều đó hửm con hâm này !. Điều quan trọng giờ là mày có chắc chắn rằng có đam mê với thiết kế không? Nếu thật sự như vậy thì nghỉ học ở bên này và kiếm trường đại học nào ở nước ngoài mà học.

Hạnh Linh chống cằm suy nghĩ câu con bạn mới nói, Khắc Lạc từ nhà trên bước xuống đứng kế bên người yêu mình rồi khẽ nói :

- Tiểu Lệ nói đúng đó em yêu, giờ em xác định rõ đi để không em lại phí mấy năm trời vô cái ngành mà bản thân mình không hứng thú nữa thì uổng lắm. Em cứ suy nghĩ cho thật kĩ nhé, còn bây giờ thì cũng đã tối rồi cả ba chúng ta lên phòng ngủ thôi.

Đóa Lệ gật đầu đồng tình với Khắc Lạc sau đấy đẩy ghế đứng dậy đi tới tủ lạnh lấy chai nước và đi tới cầu thang, nói :

- Để em lên chuẩn bị chỗ ngủ cho anh Bèo, có gì hai người tắt đèn và chờ lại đèn ở dưới nhà bếp dùm em nhé.

Cặp đôi Khắc Lạc gật đầu, Đóa Lệ đi gần tới phòng mình đang chuẩn bị mở cửa thì chuông điện thoại reo lên, giọng Mạc Bảo đầy thắc mắc liên tục hỏi :

- Đóa Lệ à,... tại sao lão ta sau khi bị tiêm thuốc vào thì lại sùi bọt mép rồi nằm bất động vậy em? Hay em có đưa nhầm loại thuốc không vậy em?? Alo alo...em có ở đó không Đóa Lệ.

Lúc này đây Tiểu Lệ vô cùng thấy mình có lỗi và áy náy với Mạc Bảo đang suy nghĩ cách trả lời thật may cho cô vì đúng lúc đó Hạnh Linh đi từ sau lên nhanh tay giật lấy điện thoại của nhỏ bạn và trả lời :

- Anh cứ yên tâm nhé, loại thuốc nhỏ Lệ đưa cho anh nó không có tác dụng phụ gì nhiều đâu, chỉ là khiến cho lão điên kia bất tỉnh trong vòng 48 tiếng thôi à. Từ giờ tới khi lão ta tỉnh dậy thì tốt nhất anh nên đưa tới bệnh viện khoa an thần và cho người theo sát nhé. Đóa Lệ nó bận tí chuyện rồi anh, có gì ngày mai em sẽ kêu nó gọi lại cho anh nhé. Chào anh.

Mạc Bảo thở phào khi nghe câu trả lời ấy, anh cúp máy và điều động người chở lão ta tới bệnh viện. Còn Đóa Lệ lúc này đứng nhìn nhỏ bạn cười hì hì lại lí nhí trong miệng nói :

- Xém tí nữa là... dù gì cũng cảm ơn mày nhiều. Giờ thì mày cầm chìa khóa này đưa cho Khắc Lạc để ảnh mở cửa phòng khách nhé. Tao vào phòng rồi đi tắm đây.

Hạnh Linh trả lại điện thoại và cầm lấy chìa khóa quay lại rồi bước sang phòng mà bạn trai mình đang đứng, cô lắc đầu thở dài nói :

- Sao con quỷ bạn em nó cứ thích làm cho người khác phải lo lắng hồi hộp vì nó hoài không biết. Thật sự ra em đã không có hứng thú với ngành tâm lý từ đầu rồi, nhưng vì thấy nó thi vào ngành này trong khi tâm lý của nó chưa bao giờ tốt cả, vì lo lắng cho nó nên em mới quyết định học chung ấy chứ. Tới bây giờ, nhiều khi em muốn bảo nó nghỉ học ngành này đi mà hãy kiếm ngành khác học nhưng mà.... em vẫn chưa biết nên nói làm sao với nó cả, anh yêu à.

Khắc Lạc đưa tay lên xoa đầu cô người yêu của mình, khẽ đưa tay xuống và véo lấy má của cô và rồi nói :

- Em làm như vậy không đúng tí nào cả, ai cũng có đều ước mơ về ngành nghề mình mong muốn và theo đuổi ngành nghề đó vì thế nên khi em từ bỏ cái ngành mình thích là sai hoàn toàn sai. Đóa Lệ em ấy cũng lớn rồi, tuy cái tính tình hay khiến cho người khác phải bận tâm lo lắng nhưng em ấy rồi sẽ ổn và trưởng thành theo thời gian thôi, em hiểu chứ? Giờ là lúc em sống cho bản thân mình nhiều hơn rồi đó cô gái của anh. Đóa Lệ như thế nào thì đã có thằng Kỳ Tường nó lo rồi nên anh muốn em hãy ngừng lo lắng cho em ấy nữa mà hãy lo cho bản thân mình và cho anh đây nè.

Cô đã phần nào nhẹ lòng hơn khi nghe anh người yêu giải thích cái suy nghĩ ăn khuất bao lâu nay của mình, cô nhón chân lên hôn vào má của anh và nhanh chóng đi về phòng của con bạn thân mình. Khắc Lạc nhìn cô bước đi và khẽ lắc đầu cười. Đóa Lệ đang ngâm người trong bồn tắm, cô nhắm mắt thư giãn theo tiếng nhạc trong điện thoại thì bỗng nhiên hình ảnh cô bé mặt mũi tái mét, nước mắt nước mũi chảy tèm lem trên khuôn mặt đang hoảng hốt kia, miệng thì cứ run rẩy lắp bắp nhìn mình và kêu mình hãy chạy đi..., thì...bóng dáng người đàn ông tuổi trạc 40 bước đến từ đằng sau trên tay thì cầm lấy con dao, khuôn mặt của lão ấy trông chẳng khác gì một con thú điên khát máu, lão ta tiến nhanh tới cô bé kia và... chính tay mình đâm chết cô bé... và rồi.... lão ta chia dao về hướng cô cười với nói bằng giọng ghê rợn " người tiếp theo là cô..ha ha ha..máu máu...ta thích chúng...".... Á....không không..... Hạnh Linh vừa mới vào phòng và đóng cửa lại thì nghe tiếng á của nhỏ bạn thân mình phát ra trong nhà tắm, cô liền đẩy cửa phòng tắm bước nhanh vào thì thấy nhỏ bạn đang co ro người lại và run rẩy khóc lóc, Hạnh Linh ngồi xuống kế bên và ôm lấy Đóa Lệ sau đó lo lắng nói :

- Con quỷ này... mày ngâm nước quá lâu rồi đó, mau đứng dậy để tao giúp mày tắm sạch lại rồi chuẩn bị đi ngủ nào.

Đóa Lệ nắm chặt lấy tay con bạn mình và đứng dậy bước ra khỏi bồn tắm và xối lại nước sau đó cùng nó bước ra ngoài. Cô ngồi bệt xuống giường, điều chỉnh nhịp thở của mình và bắt đầu nói chuyện :

- Xin lỗi vì đã làm mày lo lắng. Mày...tao có chuyện này muốn hỏi mày...

Hạnh Linh đi tới bàn học của nhỏ bạn và mở balo của nó ra sau đó lấy quyển sách của nó, kéo ghế lại đối diện nó sau đó đập quyển sách đó vào đầu của nó rồi bắt đầu lên tiếng trách hờn nó :

- Mày á..., nghĩ sao mà đi mượn cái quyển này vậy hả? Bộ mày nghĩ mình đủ trình rồi nên đi mượn cái này à? Con thần kinh này, thiệt tình tao không biết nên nói với mày làm sao nữa đó. Hỏi chuyện gì?

Sau khi bị con bạn đập quyển sách kia lên đầu một cái đau điếng, cô đưa tay lên xoa đầu nhăn nhó nhìn nó với ánh mắt không hiểu liền chề môi nói :

- Có mày mới thần kinh, tự nhiên khi không đánh tao à. Cái quyển này là tao đâu có mượn đâu mà do anh Trình trước khi đi du học đưa lại cho tao, anh ấy còn bảo tao hãy giữ quyển sách này thật kỹ vì từ giờ tới khi tốt nghiệp ngành này có nhiều thứ mà giáo viên chưa giảng dạy hết cho tụi mình nên anh đã tự mình ghi chép lại hết vào đây. Vì anh Trình đưa nên mới nhận đó. Còn cái chuyện tao muốn hỏi mày thì...

- Ra là vậy, mà tính hỏi gì tao???

- Tao muốn hỏi mày là sao trước giờ mày phải gượng ép mình theo tao học ngành này khi bản thân mày không thích nó?? Để lỡ mất 2 năm tuổi trẻ. Tại sao thế hả ?

Hạnh Linh đứng dậy kéo ghế lại chỗ cũ sau đó phóng lên giường nhỏ bạn mình, tay thì đang mở quyển sách ra, còn mắt thì chăm chú đọc từng chữ trong đó và miệng thì bắt đầu trả lời :

- Tại sao tao lại như vậy hả? Ừ tại vì tao thích như vậy, nhưng mà bây giờ tao suy nghĩ lại rồi. Rằng ...

Đóa Lệ nằm xuống và đúc đầu vào đọc cùng nhỏ bạn, tiếp tục hỏi :

- Rằng sao???

Con bạn thân ngược mắt lên nhìn thẳng vào mặt cô, im lặng suy nghĩ điều gì đó thật lâu rồi mới nói :

- Mày giờ cũng lớn rồi, và cũng có người yêu lo cho mày nữa. Nên tao sẽ không cần phải lo lắng cho mày hoài nữa. Vì vậy ngày mai tao làm đơn nghỉ học rồi sau đó bay qua Canada học ngành thiết kế mà tao thích. Nhưng mà...tao vẫn không an tâm khi để mày một mình ở đây tiếp tục học ngành tâm lý này tí nào cả.

Đóa Lệ dơ tay lên kí cái cóc vào trán nhỏ bạn mình, ôm bụng cười lăn lộn trên giường lát sau nhin cười lại mới bắt đầu nói :

- Con hâm này, từ khi nào mày lại hâm đến như thế vậy? Tao cũng lớn rồi mắc gì không tự lo cho bản thân tao được chứ? Mày cứ ở đây lo cho tao hoài thì sau này ai lo cho mày được chứ? Cho nên từ giờ đừng lo cho tao nữa mà cứ qua bên Canada với gia đình rồi đăng ký học ngành thiết kế mà mày thích đi, cái con nhỏ hâm đơ này.

Hạnh Linh khỏi không buồn rầu, lo lắng cũng như không tài nào mà an tâm vào câu nói của con quỷ bạn thân kia tí nào cả, cô lại cóc một cú thật đau vào đầu của nó, thở dài nói :

- Nếu đứa khác nói câu đó với tao thì họa may tao còn tin được, chứ là mày thì tao không an tâm đâu, vì từ khi Kỳ Tường đi tới giờ mày có tự lo cho bản thân mình được đâu, toàn bỏ bữa hoặc bỏ thời gian ra đọc mấy quyển sách tâm lý kia mà quên luôn cả thời gian về nhà, đã thế dạo này tao thấy mặt mũi mày quá ư nhợt nhạt thiếu sức sống gì đâu. Thử hỏi làm sao mà tao không khỏi không lo lắng cho mày được đây hả? Mày á... không biết tới khi nào mày mới làm cho người khác an tâm được nữa.

Đóa Lệ nằm sát lại gần nhỏ bạn, cô rung động trước sự quan tâm lo lắng của nó, rơm rớm nước mắt khẽ dang tay ôm lấy nó và nói :

- Mày làm tao cảm động muốn khóc rồi đó con quỷ này. Tao ổn mà, không sao đâu nên mày cứ an tâm mà bay qua bên đó với gia đình đi nhé. Tao hứa với mày là ngày mai tao sẽ ăn uống đàng hoàng trở lại được chưa? Còn giờ thì ngủ nào. Tao thương mày lắm.

Nói xong, cô nhắm mắt chìm vào giấc ngủ còn Hạnh Linh thì nằm nhìn cô với ánh mắt đầy sự bất an, lo lắng cùng với nhiều suy nghĩ, khẽ hôn lên trán con bạn sau đó chìm vào giấc ngủ

132. Chương 65: Kỳ Nghỉ Hè Hạnh Phúc 2

Mọi chuyện cuối cùng đã được giải quyết theo một cách yên bình nhất, giờ đây Diễm Quỳnh đã trở thành một cô gái trưởng thành chính chắn hơn, Đóa Lệ thì vừa kết thúc xong năm nhất của mình hiện giờ thì cô cùng người yêu, cặp đôi Lạc Linh và Diễm Quỳnh, Quốc Trình đi nghỉ hè ở bãi biển.

Cả 6 người cùng nhau xuất phát đi kì nghỉ hè. Ai ai cũng có cặp cả chỉ còn Diễm Quỳnh và Quốc Trình thôi thế nên họ đành phải đi chung xe. Tất cả đã có mặt tại chỗ nghỉ dưỡng, Diễm Quỳnh vừa bước xuống xe thì vô tình trượt chân xém té thì đã được anh nhanh tay tóm áo kéo cô mạnh về sát bên người sau đó nhẹ nhàng hỏi:

- Chị không sao chứ?

Diễm Quỳnh ngượng đỏ mặt, tim thì đập thình thịch khi nhìn cận mặt của Quốc Trình cũng như cảm nhận được hơi thở của anh ấy, khẽ ho một tiếng rồi chỉnh lại áo và tóc của mình sau đó trả lời:

- Tôi không sao cả, cảm ơn.

Quốc Trình nhanh chóng buông tay cô ra nhanh chóng dắt xe vào bãi gửi vừa đi anh vừa nhớ tới vẻ mặt ngượng đỏ của Diễm Quỳnh liền mỉm cười, Khắc Lạc và thằng bạn đi tới đứng vào vai anh sau đó cười ghẹo nói:

- Chú em cứ yên tâm, cô ấy chưa có ai theo đuổi cả đâu. Ha ha ha

Anh ngây ngô trước câu nói ấy của hai cậu bạn trẻ đó thầm nghĩ “ý của họ là gì đây?” Rồi lắc đầu và cùng hai người đó đi ra bãi gửi xe. Ba người con gái đã đi vào trong và đang ngồi soạn đồ ăn ra, Đóa Lệ và Hạnh Linh cùng nhau quay sang bắt chuyện với Diễm Quỳnh:

- Chị Quỳnh, chị thấy anh Trình như thế nào?

Diễm Quỳnh đang ngồi gọt trái cây bỗng nhiên bối rối trước câu hỏi ấy, dừng tay gọt rồi nhìn sang chỗ khác ho vài tiếng và đáp:

- Hai đứa này hỏi gì lạ nha, lo dọn đồ ăn ra cho xong đi kìa. – chị vừa nói vừa chỉ vào túi đựng đồ ăn để trên bàn, khuôn mặt thì ửng hồng.

Hạnh Linh và cô bạn thân mình che miệng lại cười tủm tỉm quay lại công việc bày đồ ăn đã chuẩn bị sẵn ra bàn, cùng lúc ba người con trai kia cũng đã đặt phòng và để đồ đạc vào trong phòng rồi, sau đó đang bước ra bàn để phụ nướng đồ ăn. Diễm Quỳnh nhìn thấy hai cậu bạn thân của mình ai cũng đều có người yêu cả, cô cảm thấy buồn tủi sau đó một mình đi dạo trên cát để tận hưởng cơn gió biển và ngắm biển buổi chiều. Quốc Trình đang đứng gắp thịt đã nướng thì anh nhìn thấy cô đang đi dạo một mình trên bãi biển với dáng vẻ cô đơn bèn cầm hai que xiên thịt đi đến chỗ cô gái ấy cũng vì hành động ấy mà đã gây sự chú ý cho hai cặp đôi kia, Khắc Lạc chạy ra chặn đường còn Kỳ Tường đi tới rồi đưa hai tay ra lấy hai que xiên thịt đang nằm trên của Quốc Trình với giọng điệu đầy châm chọc nham nhở:

- Phải chăng chú em đây đã quên rằng điều cấm của khu nghỉ mát này là “không được đem thức ăn xuống khi đang dạo trên bãi biển” sao? Nếu muốn dạo trên bãi biển mà không tốn tiền bị phạt thì chú em cứ hai xiên thịt này anh sẽ giữ chúng dùm cho nhé. Ha ha

Quốc Trình nhanh nhẩu lí lầu đáp:

- Hai người đừng chọc tui nữa. Tui cầm hai que này để ăn chứ đâu phải xuống dạo biển đâu. Anh có muốn ăn nữa thì tự ra mà nướng.

Đóa Lệ và Hạnh Linh thấy Quốc Trình đang bị hai gã người yêu của mình làm khó liền bước lại đó nói:

- Anh Tường đừng làm khó anh Trình như vậy chứ. Thôi nào, anh đưa hai que xiên ấy cho anh ấy đi, để anh ấy ăn có sức mà còn xuống dưới dạo biển cùng ai kia nữa, phải không Hạnh Linh? – Hạnh Linh gạt đầu tán thành lia lịa và cất lời nói tiếp:

- Mày nói quá chuẩn rồi, hai người đừng làm khó dễ anh Quốc Trình hot boy của ngành tâm lý bọn em nữa mà.

133. Chương 42 : Chuyển Nhà

Buổi tối hôm đó, Đóa Lệ không tài nào ngủ ngon giấc được vì thế nên mới rạng sáng cô đã dậy rất sớm. Cô nhẹ nhàng ngồi dậy bước xuống giường chuẩn bị đi thay đồ đi tập thể dục, trong lúc đó Hạnh Linh bất ngờ nắm chặt lấy tay của cô mới ngủ nói :

- Mày đừng theo ngành tâm lý nữa được không? Hãy cùng tao bay qua bên Canada học ngành thiết kế nhé, vì ngành tâm lý này nó phức tạp lắm...khò khò....

Đóa Lệ khẽ gỡ bàn tay đang nắm lấy tay mình ra, sau đó đứng dậy nhìn con bạn đang ngủ say kia khẽ mỉm cười rồi nhanh chóng đi thay đồ. Cô vừa mở cửa nhà ra thì thấy Mạc Bảo cùng với hai người lính của anh ta đang đứng trước nhà mình, bước thật nhanh ra mở cổng và chào hỏi họ :

- Chẳng hay có chuyện gì mà mới sáng sớm lại làm phiền anh cùng đồng nghiệp của mình tới nhà em vậy? Mời 3 người vô nhà em ngồi ạ.

Mạc Bảo nhìn cô nhưng cặp chân mày của anh không tài nào giãn nở, anh thở dài đáp :

- Đóa Lệ à, em và mẹ ở đây không còn an toàn nữa. Hai người phải chuyển đến một căn nhà khác và nó nằm trong sự bảo vệ của quân đội. Em hiểu ý anh nói chứ ?

Đóa Lệ ngăn người trước lời nói của anh, cô hoàn toàn không hiểu lí do vì sao mình phải chuyển nhà và tại sao trông anh có vẻ lo lắng và đầy khấn trương khi nói tới như vậy. Đóa Lệ mỉm cười nói :

- Mọi chuyện như thế nào thì chúng ta cứ vào nhà em ngồi uống miếng trà rồi hẳn nói nhé, được không ba anh ?

- Anh ..., e rằng chúng ta không nên nói chuyện này ở nhà em được, chúng ta cùng nhau đi bộ ra quán cafe gần nhà em đi. Trên đường đi anh sẽ nói rõ hơn cho em hiểu.

- Dạ, okie.

Đóa Lệ nhanh chóng khóa cửa lại và cùng ba người bắt đầu đi ra quán cafe gần nhà mình, cô và Mạc Bảo đi phía trước còn hai người thanh niên kia đi phía sau, cô quay sang nhìn anh với ánh mắt đầy sự khó hiểu liền hỏi :

- Chuyện cái lão kia sao rồi anh? Mà sao anh lại bảo em và mẹ phải chuyển nhà vậy ?

Mạc Bảo quay sang nhìn cô rồi nhanh chóng đảo mắt nhìn về phía trước và tiếp tục bước đi mà không trả lời câu hỏi ấy của cô, thấy vậy cô đứng khựng lại hỏi to :

- Anh không nói lí do cho em nghe thì em đi về đây. Lí do vì sao em lại phải chuyển nhà đi thế hả, A Bảo ?

Anh vẫn tiếp tục đi cách xa cô một đoạn sau đó mới đứng quay người lại về phía cô đáp to :

- Là vì hôm nay trở đi anh sẽ không làm ở thành phố này nữa mà sẽ công tác ở bên nước ngoài, sẽ không có ai bảo vệ em nữa đâu. Em hiểu vấn đề này chứ Đóa Lệ ?

Đóa Lệ đỏ mặt vì câu nói này của anh, cô thật sự không biết mình nên cảm ơn anh làm sao cho thỏa đáng vào ngay lúc này nữa. Cô chạy thật nhanh tới chỗ anh và ôm chầm lấy A Bảo khẽ meo méo nói :

- A Bảo là đồ ngốc, không có A Bảo thì có A Bình, anh ấy sẽ bảo vệ em và mẹ mà.

- Anh và anh ấy cùng nhau đi luôn, sau chuyển công tác này bọn anh sẽ được tăng bậc cao hơn. Nhưng trong suốt quãng thời gian bọn anh đi công tác thì chẳng có còn ai bảo vệ cho sự an toàn của em và bác gái đâu. Mà ba ba anh đã hứa với ba ba của em rằng sẽ luôn bảo vệ cho hai mẹ con nhà em dù cho có như thế nào đi nữa, vì thế bọn anh muốn em chuyển đến căn nhà nằm trong sự bảo vệ nghiêm ngặt và an toàn của quân đội là như vậy.

Đóa Lệ đưa tay lên quệt nước mắt, rồi ngược đầu lên nhìn anh cười và vui vẻ nói :

- Dạ, em hiểu rồi. Vậy khi nào em và mẹ sẽ chuyển đến nhà đó ?

Mạc Bảo xoa đầu cô mỉm cười dịu dàng nói tiếp :

- Trưa nay anh và mấy người lính của mình sẽ tới nhà em để đóng gói và chuyển đồ qua nhà mới.

- Dạ, à còn chuyện lão điên thì sao rồi anh ?

Cặp chân mày của anh lại co nhúm, hơi thở thì dứt khoảng, anh nói :

- Vẫn chưa tỉnh và có lẽ tới hôm sau lão ta mới tỉnh dậy, em à. Tới lúc đó.... anh không ở đây để trực tiếp xử lý vụ này.... anh rất là...

Đóa Lệ cắt ngang lời anh và nói :

- Có phải anh rất lo cho sự an toàn của em đúng không? Anh yên tâm đi, em học ngành tâm lý mà nên biết cách đối phó như thế nào mà, nhưng điều quan trọng là vụ này anh giao cho ai xử lý vậy? Liệu em có thể phối hợp cùng người đó để tìm hiểu lý do và đưa ra mức án hợp lý cho vụ án này được không A Bảo?

Cặp chân mày kia càng nhăn nhúm lại hơn, anh lắc đầu trước câu nói của cô rồi quay người tiếp tục bước đi, vừa bước đi vừa suy nghĩ nên phải làm sao để cô ấy không lún thân vào mấy vụ án kinh dị này đây, nếu mình cự tuyệt thì chắc chắn cô ấy sẽ buồn và giận mình lắm, nhưng mà nếu để cô ấy tham gia tìm hiểu vụ án này rồi lỡ có chuyện gì không hay xảy ra thì mình nên biết trả lời làm sao với bác gái đây? haiss, Tiểu Lệ ơi Tiểu Lệ à...em làm khó anh quá rồi đấy, phải chi em như những người con gái khác không yêu thích cái ngành tâm lý quỷ quái này thì đỡ cho anh biết mấy...haiss... Vì maix vừa đi vừa suy nghĩ như vậy nên anh đã đi lố quán cafe cho tới khi người đồng nghiệp của mình chạy lên vỗ vai thì anh mới nhận ra điều đó. Đóa Lệ cùng với người kia đi vào quán kiếm chỗ ngồi trước, trong lúc đợi hai người kia đi vào thì cô bắt chuyện với anh chàng ngồi đối diện mình :

- Em chào anh, em là Tiểu Lệ, hiện tại đang học ngành tâm lý khoa tâm lý tội phạm ạ.

- Uhm, chào em. Anh là Tuấn Mạnh và là cấp dưới của anh Mạc Bảo, em học ngành này lâu chưa ?

- À, hiện em là sinh viên năm hai rồi ạ. Em có một cái thắc mắc này không biết có nên hỏi anh không nữa ?

Chàng trai Tuấn Mạnh kia đang chuẩn bị trả lời tiếp thì hai người kia đã bước đến và kéo ghế ngồi xuống bàn nên anh chỉ mỉm cười rồi mở menu ra đọc. Mạc Bảo cũng im lặng ngồi kế bên Đóa Lệ, anh cứ quay mặt sang và mở miệng ra tính nói gì với cô nhưng rồi lại thôi, cứ như thế cho tới khi cô đập tay xuống bàn bực bội khó chịu nói :

- Anh có thôi ngay đi được không? Anh không muốn em tham gia vào vụ này thì cứ nói thẳng ra đi, không cần phải úp úp mở mở kiểu vậy đâu. Có biết là em khó chịu lắm không hả, A Bảo?

Cả ba người con trai giật mình trước sự bực bội của cô, cả ba đều ngẩn người ra nhìn cô với ánh mắt đầy bất ngờ vì họ không ngờ rằng cô lại nóng tính như vậy. Hai chàng trai kia chỉ biết im lặng đọc menu rồi sau đó khe khẽ hỏi :

- Sếp, anh muốn kêu loại nước nào? Lệ, em đã chọn được loại mình muốn dùng chưa ?

Mạc Bảo im lặng từ lúc vào quán tới lúc thấy cô bực bội nói mình một hơi, giờ đây anh chỉ còn nước chờ đó là im lặng đợi cơn giận của Tiểu Lệ nguôi xuống rồi mới trả lời, anh trả lời câu hỏi của người đồng nghiệp mình rồi im lặng. Còn cô thì hậm hực lạnh lùng nói :

- Khi nào em muốn uống thì sẽ tự kêu. Cảm ơn ạ

Khi nghe câu nói kia thì hai chàng trai kia đứng dậy đi ra quầy, để lại cô và Mạc Bảo cùng với bầu không khí nặng nề kia. Đóa Lệ cũng chẳng buồn hơi mà bắt chuyện với anh chàng Mạc Bảo ngồi kế bên, và anh thì cũng im lặng như thóc chờ đợi đúng thời điểm thì mới dám lên tiếng nhưng có lẽ cứ chờ đợi mãi như vậy không hề hiệu quả tí nào thế nên anh đành đầu hàng và bắt chuyện với cô trước :

- Anh xin lỗi em được chưa cô bé. Anh thật sự là không muốn em dính vào mấy chuyện này vì nó không tốt cho em. Nhưng mà nếu em hứa với anh điều này thì anh sẽ nói cho em biết tên người nhận xử lý vụ án này, được chứ ?

Đóa Lệ cuối cùng cũng đã chiến thắng khi làm mặt giận hờn với anh chàng họ Mạc kia, cô nhanh chóng vui vẻ quay sang nhìn anh gật đầu nói :

- Được, em sẽ hứa với anh điều gì vậy ?

Anh khẽ cười kí nhẹ vào đầu của cô, uống ngụm nước trà đá rồi tiếp lời :

- Là sau vụ án này em không được dạy kèm nữa là 1, 2 nữa là em phải luôn tự bảo vệ bản thân mình cũng như bảo vệ mẹ của mình. Chỉ như thế thôi, em hứa với anh được chứ?

Đóa Lệ mắt sáng rỡ gạt đầu vui vẻ nhanh nhẩu nói :

- Rồi, em xin hứa là sẽ làm theo những điều anh nói trên ạ. Và giờ thì anh nói cho em biết tên đi.

Mạc Bảo cố vui vẻ mỉm cười với cô, cùng lúc hai chàng trai kia đi về lại bàn và kéo ghế ngồi xuống thì Mạc Bảo đưa tay ra giới thiệu người ngồi đối diện cô tên là Tuấn Mạnh từ ngày hôm nay anh ta sẽ đảm nhiệm xử lý vụ án này, và anh ta cũng có quyền đồng ý cho cô tham gia cùng khi nào cảm thấy cần thiết nhất. Tuấn Mạnh đưa tay ra bắt tay với Đóa Lệ rồi tự giới thiệu sơ về bản thân, sau đó anh cũng giới thiệu luôn anh chàng ngồi kế bên mình cũng là cấp dưới của mình một bậc. Cả ba người trò chuyện một hồi lâu, sau đó cùng nhau đi về nhà của Đóa Lệ. Đưa cô về tới nhà thì hai anh chàng cấp dưới của Mạc Bảo xin phép về đồn để điều động người xuống nhà cô để thu dọn đồ đạc và vận chuyển sang nhà khác, cô và A Bảo cùng bước vào nhà thì đã nghe tiếng cười nói vui vẻ của mẹ cô và cặp đôi Khắc Lạc rồi, cô quay sang khẽ hỏi nhỏ vào tai của A Bảo :

- Bây giờ mình nên nói làm sao với mẹ em đây? Lỡ bất ngờ như vậy mẹ em không đồng ý thì sao A Bảo ?

Mạc Bảo gạt đầu đồng tình với câu hỏi ấy, anh đứng im suy ngẫm một hồi rồi ghé sát vào tai của cô đáp :

- Giờ chỉ còn cách nói là cả nhà anh chuyển tới khu vực an ninh sống được mấy ngày nay rồi nhưng ba ba anh lại muốn em và bác gái cùng đến đó sinh sống cùng luôn cho vui cho đầm ấm, vì thế mà hôm nay anh tới đây để báo tin và phụ nhà em đóng gói đồ đạc. Em thấy sao ?

Tiểu Lệ nghe xong thấy cũng có lý nhưng suy ngẫm thêm tí nữa thì cô lại thắc mắc :

- Rồi lỡ mẹ em gọi cho ba ba của anh thì sao? Hay là anh cứ nói sự thật đi.

- Thật ra thì cả nhà anh sẽ chuyển sang khu vực an ninh đó với điều kiện là nhà em chuyển qua đó trước. Thế nên cứ như vậy mà nói với mẹ của em nhé.

- Vậy thì quá được rồi. Nào vô chào mẹ em tiếng đi.

134. Chương 66: Kỳ Nghỉ Hè Hạnh Phúc 3

Bốn người hạnh phúc kia cười lớn rồi nắm tay nhau về chỗ ngồi của họ, Quốc Trình thì mặt lại đỏ ngượng vì bị bọn họ châm chọc mình với Diễm Quỳnh, anh ăn hết hai cây que xiên đó rồi bước xuống dạo biển. Ban đầu anh đi từ từ nhằm đánh sự lạc hướng của hai cặp đôi ngồi trên kia, sau đó anh bước nhanh lại chỗ Diễm Quỳnh đang ngồi hướng mặt ra biển và nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô nói:

- Chị không tắm biển sao mà lại ngồi nhìn biển có vẻ trầm tư vậy?

Diễm Quỳnh đang suy nghĩ vu vơ thì giật mình khi nghe giọng nói của Quốc Trình, cô quay sang thì thấy anh cũng đang ngồi kế bên mình, tưởng anh ngồi cũng giống mình nữa. Dù không sát bên cạnh nhau như cặp tình nhân nhưng từ góc độ của cô nhìn sang anh thì trông anh thật quyến rũ, lần đầu tiên cô gặp và nhìn thấy kĩ đôi mắt buồn của một chàng trai tuổi 22, đôi mắt ấy chứa bao nhiêu điều thầm kín không biết tâm sự cùng ai. Sống mũi cao, mái tóc thì phất phơ bay trong gió. Cô càng nhìn thì càng muốn ngồi sát lại gần anh hơn để có thể được chạm vào khuôn mặt đang hướng về biển với ánh mắt nhìn mông lung xa vời ấy. Bây giờ khi đã thoát ra khỏi vòng vây của cơn say tình kia thì cô mới nhận là ngoài Kỳ Tường mà mình biết vẫn còn có một người đẹp và quyến rũ hơn cậu ấy nhiều, và người đó đang ngồi kế bên cô. Quốc Trình dường như cảm nhận được như ai đó đang quan sát và nhìn ngắm mình rất lâu nên anh vội quay sang nhìn cô thì bất gặp ánh mắt của Diễm Quỳnh đang nhìn anh sau đó cô lập tức e thẹn đỏ mặt nhìn sang chỗ khác, anh nhìn cô rồi ôm bụng cười. Diễm Quỳnh thì đang e thẹn cộng ngượng ngùng khi bị chàng trai trẻ ngồi kế bên mình bắt gặp được việc mình đang nhìn hắn ta nên đã nói cùng với ngữ điệu hờn dỗi:

- Có gì vui đâu mà cậu lại cười. Tôi đi lên đây.

Quốc Trình nhin không cười nữa sau đó điều chỉnh bản thân mình lại rồi đứng dậy bước đến sát lại gần và ngồi xuống, lần này tới lượt anh quay sang vừa nhìn ngắm vừa nhận xét:

- Khuôn mặt này nếu nhìn kĩ rất đẹp nhưng nếu nhìn thoáng thì tạo cho người khác cảm giác hơi khó gần. Càng nhìn lâu thì càng khó mà dời mắt đi chỗ khác được. Nhìn thẳng vào đôi mắt rất dễ để biết chủ nhân của nó đang buồn hay đang vui nhưng rất khó để trực tiếp nhìn vào đôi mắt này vì chủ nhân của nó luôn cố né tránh ánh mắt của người. Kế tiếp, đôi môi này khi cười chắc chắn sẽ trông xinh hơn nhiều so với việc để im bất như bây giờ, đề nghị chủ nhân của đôi môi này không được tự cắn môi cho bị bầm nữa. Một người con gái có khuôn mặt đẹp tiềm ẩn như vậy thì nên biết trân trọng giá trị bản thân mình hơn.

Nói xong anh đứng dậy chạy ùa ra biển sau đó vẫy tay kêu cô lại, còn Diễm Quỳnh vẫn ngồi thừng người ra trước những lời nhận xét vừa rồi của cậu ta. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời suốt 23 năm của mình có một người con trai nhỏ hơn một tuổi dám ngồi sát bên mình và nhìn ngắm rồi nhận xét về khuôn mặt của mình như vậy, dù là bạn thân của nhau từ nhỏ nhưng Kỳ Tường chưa bao giờ làm điều này với mình cả, Diễm Quỳnh khẽ cười mỉm sau đó chạy nhanh ra chỗ Quốc Trình đang đứng đợi mình dưới kia. Cô lại vu vơ suy nghĩ “cậu nhóc này cũng thú vị, hôm nay dám ngồi sát bên mình và đưa ra nhận xét như vậy, quả thật không hổ danh sinh viên năm cuối ngành tâm lý học mà” thì bị anh tạt nước vào mặt mình sau đó lon ton chạy đi cười ha hả khoái chí, cô chạy dí theo anh đùa giỡn. Sau một hồi thì cả hai người mảy ướp nhẹp cười đùa vui vẻ đi về phía hai cặp đôi trên kia, cả bốn người há miệng ngạc nhiên bởi sự nhanh chóng của cặp đôi mới kia, Khắc Lạc vội đứng dậy sau đó nói với giọng điệu của một mc dẫn đám cưới:

- Thay mặt cho gia đình đôi bên, tôi Khắc Lạc có đôi lời muốn hỏi hai bạn trẻ. Ê hèm...1..2..3.. Alo..

Kỳ Tường, Đóa Lệ và Hạnh Linh cùng nhau đứng lên cũng diễn xướng theo, Kỳ Tường beatbox nhạc đám cưới, còn Đóa Lệ với Hạnh Linh thì đứng vỗ tay liên hồi sau đó chêm vào vài câu:

- Tạ ơn giới, cuối cùng thì cũng có người chịu rước anh về dinh rồi Quốc Trình à. Tụi em thật xúc động mừng rỡ cho anh và chị. Hai đứa em chúc anh chị trăm năm hạnh phúc nhé.

Khắc Lạc bắt đầu nói tiếp:

- Anh Quốc Trình, anh có chấp nhận lấy chị Diễm Quỳnh đây về làm vợ cũng như làm bạn tri kỷ đến hết cuộc đời này hay không? Anh có hứa rằng từ bây giờ trở đi tính mạng của cô ấy cũng như là của anh nên sẽ sẵn sàng bảo vệ, chăm lo và yêu thương, đùm bọc, tha thứ và cùng nhau xây dựng một tổ ấm hạnh phúc ấm no không?

-... Tèn ten ta ten.. Tèn tén tà ten... Chị Diễm Quỳnh cũng sẽ đồng ý lấy anh ấy làm chồng cũng như làm bạn tri kỷ cùng với những điều trên chứ?

Diễm Quỳnh ngại ngần nhìn Quốc Trình, khuôn mặt cô từ ửng đỏ đã chuyển sang đỏ hoàn toàn, còn anh thì ngượng ngùng và tim lại đập loạn xạ trước sự chọc nhây của hai cặp đôi này. Anh ho khan vài tiếng sau đó nhún nhó nói:

- Mấy người chọc hoài, chị ấy đỏ mặt hết rồi kìa. Ngừng đi được không?

Diễm Quỳnh vì ngại đỏ mặt nên đưa tay lên che mặt mình lại và nói theo sau đó:

- Quốc Trình cậu ấy nói đúng rồi đó, đừng chọc bọn tui nữa. Không như mọi người nghĩ đâu.

Cả bốn tên nhây kia 8 mắt nhìn nhau và ôm bụng cười khoái chí sau đó đồng thanh nói:

- “Này thì Quốc Trình cậu ấy nói đúng rồi, này thì bọn tụi” chao ôi, mọi thứ đã triển nhanh tới như vậy luôn rồi. Ha ha ha, thôi được rồi, tụi tui không chọc hai người mới quen nhau nữa. Giờ thì mau ra ăn ốc chung với tụi này nào.

Tất cả 6 người cùng nhau ngồi trên bàn ăn và thưởng thức đồ ăn và cười đùa vui vẻ. Bao nhiêu chuyện đã xảy ra trước kia đã hoàn toàn tan biến, giờ đây niềm vui và hạnh phúc đã trở lại bên tất cả mọi người bọn họ.

135. Chương 42 : Chuyển Nhà (T.t)

Mạc Bảo cùng với Tiểu Lệ đi xuống nhà bếp, anh lễ phép cúi đầu chào mẹ của cô và chào cặp đôi Khắc Lạc còn Tiểu Lệ đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho mình và A Bảo. Vài phút sau cô đã chuẩn bị bữa sáng xong và đem qua bàn, Tiểu Lệ ngồi kế bên anh song đó mở đầu câu chuyện trước với mẹ mình :

- Mẹ đã ăn sáng chưa ?

Mẹ cô khẽ cười trước câu hỏi của con gái bèn quay sang nhìn Mạc Bảo hỏi chuyện :

- Ta đoán không nhầm thì hai đứa đang có điều gì muốn nói đúng không nào? Ăn sáng xong đã đi rồi hãy nói chúng cho ta nhé, Mạc Bảo ?

Mạc Bảo với Tiểu Lệ xem mặt nhăn trước câu nói của mẹ cô như bà đã đi guốc vào trong bụng của họ vậy, cả hai chỉ biết cặm cụi ngồi ăn bữa sáng. Khắc Lạc cùng với người yêu của mình đứng dậy chào mọi người ra về để lát anh đi họp còn người yêu của mình thì lên trường làm thủ tục thôi học và tìm kiếm trường bên Canada. Bây giờ trong nhà của Đóa Lệ chỉ còn ba người : Mạc Bảo và hai mẹ con cô, anh bắt đầu nói vào vấn đề chính :

- Dạ, vấn đề chính hôm nay mà cháu muốn nói với bác gái đó chính là ... “Reng reng reng”... dạ cháu xin lỗi và xin phép nghe điện thoại ạ.

- Ủ, không sao cả, cháu nghe điện thoại đi.

Đóa Lệ quay người sang nhìn mẹ rồi nói :

- A Bình và A Bảo sẽ đi công tác ở nước ngoài trong một thời gian đó mẹ, cả nhà bác Thắng đều chuyển qua khu nhà thuộc sự bảo vệ của quân đội đó. Mà bác Thắng bảo là nếu không có hai mẹ mình chuyển qua bên đó ở thì bác ấy cũng không chịu đi đâu, thế nên chiều nay mình chuyển đó ở mẹ nhé.

Mẹ cô bất ngờ trước lời đề nghị chuyển nhà đột ngột này của cô và Mạc Bảo, bà thở dài đảo mắt nhìn xung quanh nhà một lượt rồi mới trả lời :

- Con nha đầu ngốc này lại gây rắc rối nữa phải không? Tại sao lại phải chuyển nhà trong mọi thứ ở đây và nhà mình vẫn ổn mà con? Bác Thắng chuyển sang khu quân đội ở là đúng vì bác ấy có hai cậu con trai làm trong quân đội, còn mẹ con mình chuyển qua đó không được đâu với lại bán căn nhà này đi thì... hèn...mẹ cảm thấy rất tiếc con gái của mẹ à...hèn...

Sau khi nghe điện thoại xong, anh quay lại chỗ ngồi và tiếp tục nói điều đang dở thì mẹ của Tiểu Lệ cắt ngang nói :

- Ta nghe con bé Tiểu Lệ nói rồi, ta rất cảm ơn trước lời đề nghị này của ba ba cháu nhưng mà..., chuyện chuyển nhà trong hôm nay hơi đột ngột đó, cháu có thấy như vậy không Mạc Bảo ?

Giờ đây anh không biết nên nói làm sao cho bác gái hiểu và chịu chuyển nhà nữa, anh chỉ biết im lặng một hồi sau đấy mới nói lên suy nghĩ của mình cho bác gái và Tiểu Lệ nghe :

- Dạ, cháu biết lời đề nghị chuyển nhà trong hôm nay có hơi đột ngột đối với bác, nhưng mà theo những gì mà cấp dưới của cháu và anh Bình thông báo thì nơi này không còn an toàn nữa ạ. Bác yên tâm khi bác chuyển nhà qua ở gần nhà của cháu rồi thì căn nhà này bác có thể cho người khác thuê lại được, và khi bác chuyển sang nhà mới rồi thì tiệm mì của nhà bác có thể mở bán tại nhà mà không cần phải đi xa nữa. Cháu nghĩ như vậy sẽ tiện cho bác và em Lệ nữa. Cháu rất mong bác chấp nhận lời đề nghị này ạ, ba ba của cháu từ bữa cho tới hôm nay vẫn chưa chịu chuyển qua đó ạ, ba ba bảo là khi nào cháu thuyết phục được nhà bác rồi thì mới chuyển đó ạ.

Đóa Lệ nhanh chóng bẻ theo :

- Mình chuyển qua đó đi nha mẹ, con cũng tiện đường đi học nữa, rồi khi về có thể bán mì tại nhà mà không cần phải đi bộ một đoạn xa xôi nữa. Nhà này mình có thể cho người ta thuê rồi hằng tháng mẹ con mình dư tiền để đi du lịch nè. Đi mẹ, mình chuyển qua bên đó nhé, ở đây tối nào con cũng nghe cú cú nhà mình sủa o xòm hết cả, chứng tỏ là tối có người hay lảng lạng quanh đây đó mẹ ơi. Mà tiệm mì dạo gần đây cũng đóng tiệm hơi trễ nữa đi bộ về nhà như vậy rất nguy hiểm đó.

Mẹ cô đưa tay sang cóc lên đầu của cô, thở dài nói :

- Ta sợ hai đứa con lun rồi, thôi được rồi. Bà già này cũng chả tài nào cãi lại nổi với hai cái miệng này nên ta nghe theo lời của hai đứa vậy. Thế mấy giờ người ta qua phụ đóng gói chuyển nhà vậy, Tiểu Bảo ?
- Cháu xin cảm ơn bác đã chấp nhận lời đề nghị này của cháu ạ. À, lính của cháu đã đứng trước hẻm nhà này giờ rồi ạ, giờ chỉ đợi cháu ra hiệu và vô phụ bác và em đóng gói, thu xếp đồ đạc thôi. Để cháu bảo họ vào ạ.
- Uhm, ta lên thu gom đồ đạc trước đây, mọi chuyện ở dưới đây để hai đứa và mọi người lo nhé.
- Tuân lệnh mẹ yêu.

Sau khi mẹ của Tiểu Lệ đi lên phòng thu dọn đồ rồi thì anh ra mở cửa cho lính của mình vào nhà để họ làm việc của mình, còn anh thì đi tới chỗ Tiểu Lệ đang đứng thu xếp bên kia, anh nói :

- Cái lão điên kia đã tỉnh dậy rồi và lão ta cứ ôm cái gối và cười nói song khóc hét, khi lính của anh vào đưa đồ ăn cho lão thì bị lão ấy nắm chặt tay khóc lóc nói ” anh sai rồi em à...anh không muốn sát hại em và con đâu, anh sai rồi..huhu...” một hồi lâu mới chịu buông ra và nhận phần cơm của mình. Mà trong pháp luật thì không được giam giữ cũng như không có quyền xét tội người có bệnh hoặc đang nằm ở bệnh viện, em ạ. Theo em thì phải làm sao đây?

Đóa Lệ đang gói món đồ cổ của bố mình và nghe Mạc Bảo nói chuyện, nghe xong câu chuyện rồi cô dừng tay, quay lưng đứng vào cạnh tủ suy ngẫm vấn đề trên rồi mới trả lời :

- Nhưng vẫn có thể lấy lời khai từ người đó được phải không anh?

Mạc Bảo thì quay lưng lại phụ cô đóng gói mấy món đồ cổ trên tủ, vừa đóng gói vừa trả lời :

- Ủhm đúng rồi em, vẫn có thể lấy lời khai của người đó nhưng một ngày chỉ được phép lấy từ hai đến ba lời khai thôi và không được hỏi dồn dập người bệnh đó.

Đóa Lệ cũng quay người lại cùng anh đóng gói, cô nói tiếp :

- Vậy thì được rồi, từ ngày mai em sẽ tới bệnh viện để lấy lời khai của lão ta. Còn giờ thì chúng ta mau đóng gói thu dọn đồ đạc để còn nhanh chóng chuyển sang nhà mới của em nữa.

Mạc Bảo chỉ biết quay sang nhìn bộ dạng hững hờ của cô rồi tiếp tục phụ mọi người thu dọn mọi thứ cho xong.

Một tiếng trôi qua họ chỉ mới đóng gói và chuyển đi được phần nhỏ của căn nhà Đóa Lệ thôi. Rồi 3 4 tiếng sau cuối cùng họ cũng đã hoàn tất việc chuyển nhà, Đóa Lệ cùng với mẹ thì ra tiệm mì nhà để nấu những món ngon để chiêu đãi và cảm ơn sự giúp đỡ của các anh chàng lính cùng với Mạc Bảo. Tối bữa đó, cô ôm lấy mẹ mình khi bà đang đứng ngoài lan can hóng gió, khẽ vùi đầu vào tấm lưng của mẹ mình, lúc này đây cô cảm thấy mọi thứ thật bình yên và thoải mái làm sao. Mẹ cô đưa tay xuống đặt lên tay con gái mình và bắt đầu nói :

- Con nha đầu Tiểu Lệ này, giờ thì chúng ta ở nhà mới rồi đó con thấy vui chưa? Mẹ thật lòng không muốn rời xa ngôi nhà do bố con xây dựng nên nó, bao nhiêu kỉ niệm, khoảnh khắc vui buồn đẹp đẽ đều ở ngôi nhà đó cả, giờ xa nó khiến mẹ cảm thấy rất là....

Bỗng nhiên cô cảm nhận được có cái gì đó mới chảy ra từ mẹ mình, cô ép sát tai vào lưng mẹ mình thì nghe được tiếng thút thít của mẹ mình thì mới biết ra này giờ mẹ mình đang cố giữ bình tĩnh nói chuyện với mình. Cô càng siết chặt vòng tay của mình ôm chặt mẹ hơn, không nói gì cả cô chỉ im lặng và siết chặt vòng tay của mình để ôm trọn mẹ mà thôi, còn mẹ cô thì không tài nào giữ được bình tĩnh nữa rồi vì thế mà bà đưa tay lên che mặt lại và khóc nức thành tiếng. Suốt một tiếng sau, cô buông lỏng vòng tay của mình rồi đi lấy khăn giấy đưa cho mẹ mình lau mặt và lấy ghế cho mẹ mình ngồi, bấy giờ cô mới bắt chuyện :

- Mẹ à, con xin lỗi vì đã đưa ra lời đề nghị chuyển nhà đột ngột như thế này. Con biết là mẹ rất quý ngôi nhà của gia đình mình và con cũng vậy mẹ à. Cả gia đình mình đã có biết bao nhiêu kỉ niệm hạnh phúc, vui buồn đều trải qua tại ngôi nhà ấy, và nó lại được thiết kế từ bàn tay của bố con nữa. Nhưng mà mẹ à, con mong mẹ hiểu cho con điều này được không ạ. Vì cái ngành con đang theo học, nó có liên quan tới việc

tội phạm nên chúng ta cần phải ở nơi được bảo vệ tốt nhất, an toàn nhất mẹ à, vì không ai biết được rằng những tên tội phạm sẽ làm gì với một người luôn hiểu được tâm lý của chúng để rồi vạch trần chúng ra pháp luật. Mẹ hiểu cho con mẹ nhé. Con xin lỗi vì đã khiến mẹ phải rời xa ngôi nhà chứa đầy kỉ niệm của nhà mình.

Mẹ cô kéo ghế sát lại con gái của mình, bà xoa đầu của cô rồi nhẹ nhàng cất giọng :

- Tiểu Lệ, từ trước tới giờ mẹ và bố chưa bao giờ không ủng hộ trước mọi quyết định cũng như sở thích của con cả đúng không nào? Nhưng mà..., hôm nay mẹ sẽ không thể nào mà tiếp tục ủng hộ việc con theo cái ngành tâm lý tội phạm này được, con gái à. Con là một đứa con gái và con nên theo những công việc phù hợp và an toàn cho bản thân mình, con không thể nào mà suốt ngày đối diện những cuộc va chạm, chém giết máu me kinh khủng rồi tới về con chỉ biết cắm đầu vào chúng để suy xét tâm lý của bọn tội phạm được đâu Tiểu Lệ à. Sau này con còn có gia đình nhỏ của riêng mình nữa, còn phải lo từng miếng ăn giấc ngủ cho chồng con của mình và còn rất nhiều việc mà con cần làm để duy trì hạnh phúc gia đình nữa đó con gái à. Con hiểu ý mẹ chứ? Mẹ cũng đã đồng ý chuyển tới đây theo lời đề nghị của con và con trai của bác Thắng rồi, thì giờ mẹ cũng muốn là con chấp thuận theo lời mong ước của người mẹ này được không con?

Đóa Lệ giờ đây như bị tạc tượng trước lời nói chất chứa sự lo lắng, lý lẽ và yêu thương của một người mẹ dành cho cô con gái của mình, nhưng mà cô thật sự bối rối và không biết nên phải trả lời làm sao để mẹ mình không buồn cũng như chấp nhận cho mình tiếp tục theo đuổi đam mê này của mình nữa. Bây giờ nên phải làm sao đây, nếu mình trả lời rằng " con xin lỗi mẹ, con phải theo đuổi đam mê này của mình mẹ à, con thật sự rất yêu thích và đam mê với ngành tâm lý tội phạm này mẹ ơi. Con đã bỏ ra bao nhiêu công sức để được học vào ngành này vì thế con không thể nào mà bỏ dở nó được đâu, con xin mẹ hiểu cho con " thì chắc mẹ cũng sẽ buồn lắm thậm chí mẹ sẽ giận mình mất, nhưng nếu mình chấp thuận theo lời mẹ thì bao nhiêu công sức bỏ ra để được học ngành này của mình chúng sẽ đổ ra sông ra biển hết sao? rồi cái chuyện lão điên kia sẽ đi về đâu? chẳng lẽ lão ấy sẽ thoát khỏi lưới pháp luật và tiếp tục công việc giết mổ người lấy nội tạng kinh dị kia, và cứ như thế bao nhiêu người sẽ chết dưới bàn tay dơ bẩn của lão ta... không được, mình không chấp nhận cái kết cuộc như vậy. Mình sẽ làm sáng tỏ chuyện này rồi sẽ chiều ý theo ý của mẹ mình. Đúng rồi mình sẽ nói với mẹ rằng " con sẽ nghe theo lời mẹ nhưng con xin mẹ hãy để con hoàn thành xong hết năm hai này mẹ nhé, rồi sau đó con sẽ qua bên trường kia chú tâm học ngành quản lí. " , mình sẽ nói như vậy với mẹ và mẹ mình sẽ không buồn hay giận mình đâu. Sau một hồi lâu ngồi đờ người suy nghĩ thì cô chuẩn bị nói ra suy nghĩ của mình thì nghe tiếng của bác Thắng đứng trước nhà cô vừa bấm chuông vừa lên tiếng hỏi :

- Bà Tô ơi, Tiểu Lệ cháu ơi. Bác có chút bánh cho hai mẹ con này.

136. Chương 67: Diễm Quỳnh & Quốc Trình

Cuối cùng thì những tháng ngày nghỉ ngơi ngắn hạn của Kỳ Tường và Diễm Quỳnh cũng đã kết thúc, Kỳ Tường và Đóa Lệ dành trọn một ngày bên cạnh nhau ở trong ngôi nhà dành cho riêng họ. Đóa Lệ đang đứng dưới sân tưới hoa bỗng nhiên bị anh ôm chầm lấy từ đằng sau lưng và thì thầm bên tai nói:

- Anh chỉ mong là những ngày tháng sau này chúng ta sẽ an nhàn, hạnh phúc như những ngày qua chúng ta đã trải qua, sau tới nay anh sẽ quay lại bên London để tiếp tục học và nó sẽ kéo dài xuyên suốt đến tháng 3 năm sau anh mới được nghỉ thật lâu hơn lần này. Chắc lúc đó anh sẽ nhớ em nhiều hơn đó cô người yêu bé bỏng của anh. Sẽ nhớ mùi hương, giọng nói, khuôn mặt, nụ cười, và mái tóc của em lắm đấy. Lúc đó...

Đóa Lệ liền quay lại người về đằng sau và nhón chân lên khóa miệng anh lại bằng một nụ hôn thật sâu và đầy ngọt ngào thật lâu mới thôi sau đó nhìn anh với ánh mắt trìu mến và nói:

- Cứ mỗi lần xa nhau là anh lại như vậy hoài, em biết là kì này chúng ta sẽ xa nhau rất lâu nhưng anh đừng quan tâm đến thời gian đó nữa vì anh càng để ý quan tâm thì càng khiến anh buồn rầu và mất tập trung vào điều anh đang làm hiểu chứ, anh ngốc. Em cũng sẽ cố gắng học thật giỏi để kì này đạt được học bổng du học bên Mỹ 4 năm hoàn toàn miễn phí, tới lúc anh về đây em sẽ khoe với anh về thành tích học tập của mình rồi. Ngoan nhé, qua bên đó chú tâm học hành thật tốt và giữ sức khỏe vào đó. Em yêu anh và em luôn đặt niềm tin ở anh hoàn toàn vì thế đừng làm cho em thất vọng nữa.

Kỳ Tường bế cô đi nhanh vào trong nhà rồi lên phòng, Tiểu Lệ đỏ mặt khi bị anh bế bất ngờ như vậy nên la làng nói:

- Anh à... Mình còn chưa dùng bữa sáng nữa, với lại lát em còn phải ra tiệm mì nữa mà.. Đừng mà...
- Không có nhưng nhị hay đừng mà gì cả, em có biết là mỗi khi em nói những lời như vậy cùng với nét mặt ấy lại khiến cho anh khó kiềm lòng được không hả?
- Anh à...

Kỳ Tường bế cô vào phòng và khóa cửa lại sau đó anh và cô bắt đầu những cử chỉ thân mật.

Diễm Quỳnh đang thu xếp dọn lại đồ đạc và chuẩn bị vào trại giam để dady của mình thì Quốc Trình gọi điện qua:

- Alo, hiện tại tôi ở trước cổng nhà của chị, chị có thể ra gặp tôi chút có được không?
- Vậy sao không bấm chuông để người trong nhà tui mở cửa cho mà vào? Mà lại lấy điện thoại ra gọi chị tốn tiền? Bộ cậu dư giả tới như vậy sao?
- Tôi thích gọi cho chị như vậy đó. Mau xuống mở cửa cho tôi vào đi. Tút tut tut - nói xong Quốc Trình thản nhiên tắt máy không quan tâm câu trả lời của đầu dây bên kia như thế nào.

Diễm Quỳnh chưa kịp phán pháo lại thì hần ta đã cúp máy cái rụp rồi, lầu bầu chửi rửa hần “cậu nhóc này riết rồi không coi mình là gì cả vì thế hôm nay trước khi quay lại bên kia mình phải chỉ bảo lại cậu ta mới được, thiệt tình... Dù có quen nhau thì ít nhất cũng phải trên dưới như thế nào chứ. Hừ, đáng ghét thật mà.” Vừa lầu bầu vừa bước xuống nhà mở cửa cho hần ta vào. Quốc Trình đứng trước từ xa thấy cô đang đi ra mở cửa bèn cười đắc ý cho tới cô đứng trước mặt mình mở cửa thì anh lại nghênh ngang chọc:

- Có cái chuyện xuống nhà mở cửa cho người yêu vào thôi mà chị cũng lè mề lâu la tới như vậy luôn sao? Nãy giờ từ lúc kết thúc cuộc gọi cũng mất gần nửa tiếng rồi mà giờ chị mới lết được xuống tới đây, thế từ lúc đó chị làm gì trên phòng?

Diễm Quỳnh chau mày ngược mặt lên liếc nhìn anh mà không thềm hồi đáp gì với anh cả, sau khi mở cửa xong thì quay lưng bước đi vội lại vào trong nhà, anh chàng kia thấy vậy bèn nhanh chân dắt xe đi vào sau vừa dắt xe đi vừa í ới bắt chuyện:

- Bộ giận tôi hay gì sao mà không thềm hồi đáp thậm chí còn không cười với tôi vậy bà chị kia? Dù sao sáng giờ tôi cất công dậy sớm đi mua về nấu món mà chị thích ăn nhất đấy vì thế cho nên..
- Vì thế cho nên tui phải cảm kích và thấy yêu cậu nhiều hơn phải không? Nhưng mà tui đâu có nói hay đòi cậu phải nấu món đó cho tui ăn đâu? Cái này là do cậu tự nguyện làm đấy thôi. Vì thế suy ra tui không cần phải cảm kích điều đó với cậu đâu cậu nhóc à.

137. Chương 43 : Vụ Án Kinh Dị P.2

Mẹ cô nhanh chóng đứng dậy rồi bước đi đến vỗ vai cô con gái của mình khẽ mỉm cười song đó bước nhanh xuống nhà mở cửa, Tiểu Lệ thì đứng dậy sau đó và bước xuống theo sau mẹ mình. Mẹ cô ra mở cửa mời bác Thắng người bạn thân cũng là hàng xóm thân thiết sau này của mình vào nhà, nhưng người đàn ông ấy từ chối khéo rồi đặt hộp bánh lên tay của bà và vui vẻ nói :

- Cái này là bánh gạo mà vợ tôi làm tặng chị và cháu Lệ đó, tôi qua đây đưa cho hai mẹ con chị rồi nhanh chóng về dọn dẹp cho bà ấy, nếu không là tôi sẽ bị bà ấy trách mất. Vậy nhé, để ngày mai vợ chồng tôi sẽ qua nhà hai mẹ con chị sau nhé. Ngủ ngon
- Chị nhà giỏi thật, cho tôi gửi lời cảm ơn tới chị ấy nhé. Tối thế này mà còn làm phiền anh đem bánh qua cho hai mẹ con tôi nữa, thật là ái ngại làm sao. Thôi cũng tối rồi đó, anh mau về dọn dẹp đi kéo chị nhà lại phiền lòng. Cảm ơn hai anh chị nhiều nha, chúc ngủ ngon.

- Ủi chào chị nhé, tôi đi đây.

Đóa Lệ mới từ dưới bếp bưng lên ba ly nước ép nhỏ thì thấy mẹ mình đóng cửa đi vào nhà và cầm trên tay một hộp bánh, cô chạy ra cầm hộp bánh cho mẹ rồi sau đó ra khóa cửa cẩn thận. Mẹ cô ngồi xuống ghế mở hộp bánh ra, nức nở khen :

- Vợ bác Thắng đúng là không hổ danh đầu bếp mà, xem những chiếc bánh gạo mà bác ấy làm kìa, ôi thật là đẹp mắt và ngon làm sao. Dù chưa ăn nhưng cũng đã thấy ngon rồi, đúng không con gái?

Đóa Lệ ngồi xuống ghế và bắt đầu nhìn những chiếc bánh gạo một hồi mới phản hồi :

- Mẹ nói quá đúng luôn, bác gái làm những chiếc bánh gạo này trông thật đẹp và ngon, với lại bác ấy là người Hàn Quốc nữa nên khi làm những chiếc bánh này rất có hồn mẹ à. Thôi chúng ta đừng đánh giá nó nữa mà hãy chén nó thôi nào, con không kèm nổi được sự thèm của mình nữa rồi. Con ăn đây.

Mẹ cô nhìn con gái vừa nói dứt câu là tay đã đưa chiếc bánh vào miệng thưởng thức rồi, bà cũng bắt đầu thưởng thức chúng. Và chỉ mất 30 giây thôi một mình Đóa Lệ đã chén hết 4 cái cùng với hai ly nước ép nhỏ, mẹ cô thấy vậy bèn chọc ghẹo :

- Ôi chao, con gái của tôi giờ đâu mất tiêu rồi chứ ? Tại sao trước mắt giờ lại một con heo đang ngồi phở phở vậy nè. Con gái ơi, con đâu rồi.

Đóa Lệ vì bị chọc như vậy liền đỏ mặt nhăn nhó nói :

- Mẹ này kì ghê, vì đây là lần đầu tiên con được ăn bánh gạo ngon như vậy chứ bộ, đừng chọc con nữa mẹ à. Mẹ mà chọc nữa là con bỏ ăn luôn ấy nhá.

- Nha đầu thú vị này, suốt ngày hờ cái là hăm dọa bỏ ăn hoài, ta tết vài cái móng bây giờ. Thôi cũng tới giờ đi ngủ rồi, con dọn dẹp mấy cái đồ này rồi lên phòng ngủ đi. Mẹ đi lên phòng trước đây.

Đóa Lệ cố hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu nói :

- Mẹ à, còn một chuyện con muốn nói với mẹ vì thế mẹ nén lại một chút được không ạ ?

- Có phải chuyện là con sẽ vẫn tiếp tục theo ngành tâm lý này cho hết năm hai đúng không, nếu là chuyện đó thì mẹ đồng ý. Nhưng con phải hứa với mẹ là sau khi hết năm hai rồi thì lập tức qua bên kia chú tâm học đó nhé, nếu không là đừng trách sao mẹ đây giận con. Giờ thì đi ngủ đi, ngày mai con còn phải đi học nữa mà đúng không?

Đóa Lệ vô cùng bất ngờ trước câu nói này của mẹ mình, cô chỉ biết chạy đến ôm lấy mẹ và thì thầm câu " con cảm ơn mẹ rất nhiều, con yêu mẹ nhiều lắm mẹ biết không " rồi sau đấy mới chịu buông ra cho mẹ mình lên phòng ngủ. Đang trong lúc dọn dẹp sơ dưới nhà thì Kỳ Tường gọi cho cô :

- Em yêu của anh ơi, dạo đây có phải em bận nhiều chuyện lắm nên đã quên luôn anh chàng người yêu này của mình rồi phải không?

Đóa Lệ vui vẻ đáp :

- Làm sao mà quên được chứ, anh là người yêu không nhẽ nhất thì làm sao người ta quên được. Giờ bên này ở bên chỗ anh đang là 5 chiều nhỉ? Em nhớ anh lắm, bao giờ anh sẽ về đây nghỉ ngơi nữa vậy anh yêu ?

- Đúng rồi em yêu, có phải hôm nay mới chuyển nhà sang chỗ khác đúng không nè?

Đóa Lệ không mấy ngạc nhiên trước câu hỏi ấy vì cô biết dù anh người yêu của mình có ở xa mình cách mấy thì anh ấy vẫn luôn biết mọi thông tin về mình chỉ qua tai mắt của anh Khắc Lạc thôi. Cô khẽ cười nói :

- Chà chà, xem ra đường truyền tin qua bên đó cũng lẹ ghê ta, hihi dạ đúng rồi ý, trưa giờ em phụ mọi người chuyển đồ đạc qua nhà mới này một gần xiu luôn nè anh yêu. Hic, ước gì có anh ở đây nhỉ? Để em được sai anh xoa bóp cho em.

Kỳ Tường ngồi xuống ghế bật cười bởi lời than thở của người yêu mình, anh giả vờ nhăn nhó trả lời :

- Thì ra em chỉ nhớ và cần tới anh vào những lúc mệt mỏi thôi sao... haiss thật là buồn làm sao.

Đóa Lệ vừa bước lên lầu vừa cười khúc khích nói :

- Ấy chết bị anh phát hiện rồi, nhưng mà em xin thề là lúc nào em cũng nhớ anh hết á, chỉ là nhất lúc một mỗi không hiểu lại nhớ anh nhiều hơn một chút thôi à. Anh yêu đang làm gì đó

- Ái chà xem kìa cuối cùng cũng chịu thừa nhận, hi à anh đang đi đánh golf với cặp đôi Diễm Quỳnh và vài người bạn ấy mà. Thôi cũng tới giờ em phải ngủ rồi, anh cúp máy đây. Em yêu ngủ ngon nhé. I Love You. Moahz, hôn em.

- Hihhihi, vậy anh và mọi người đánh golf vui vẻ nhé, em ngủ đây. Love You Too, moazhh hôn anh.

Sáng hôm sau, Đóa Lệ vẫn đang chìm trong giấc ngủ thì có một cuộc gọi đến, cô nghe máy :

- Xin lỗi khi phải làm phiền em như vậy, anh là Tuấn Mạnh đây. Không biết là bây giờ em có thể tới bệnh viện phòng 8 khoa thần kinh được không vậy? Lão tội phạm kia đang rất tỉnh táo, lúc này rất thích hợp để lấy lời khai đó.

- À...dạ vâng ạ, em tới liền ạ. Khoảng 30 phút nữa là em có mặt ạ. Em chào anh

- Ủ, em lưu sdt của anh lại nhé. Gặp em sau.

- Dạ.

Đóa Lệ bừng tỉnh vội vội vàng vàng đi thay đồ và chuẩn bị bút viết và quyển sổ xong hết rồi phóng nhanh xuống nhà, lúc cô đang lật đật kiểm giày mang thì mẹ cô từ dưới nhà đang chuẩn bị đồ ăn sáng đi lên hỏi cô :

- Còn sớm mà con gái, hôm nay con học buổi trưa cơ mà. Sao lại lật la lật đật vậy con? Ăn sáng đã rồi đi.

Cô ngồi mang giày và trả lời mẹ :

- Dạ , dạ con chợt nhớ ra là sáng nay con có vài bài cần phải lên trường để hỏi giáo viên mẹ à, nên con không ăn sáng chung với mẹ được rồi. Chút nữa trên đường đi con sẽ mua gì đó ăn đỡ mẹ ạ. Thôi con đi đây, bye mẹ.

- Đóa Lệ à....

Mẹ cô vừa nói dứt câu thì cô đã mở cửa ra rồi đóng cửa cái rầm lại, sau đó cầm đầu chạy ra bãi gửi xe gần nhà rồi nhanh chóng lên xe chạy lên bệnh viện. lát sau cô đã tới trước cửa phòng của lão tâm thần kia, đang chuẩn bị đẩy cửa vào thì Tuấn Mạnh nắm lấy cổ tay của cô và nói :

- Em ăn sáng gì chưa? Chắc là chưa rồi đúng không, khoan hãy lời khai của lão ta đi. Đi ra đây với anh.

Đóa Lệ ngơ người nhìn anh và ngoan ngoãn đi theo, Tuấn Mạnh kéo cô ngồi xuống ghế rồi ngồi xuống kế bên và mở túi đồ ăn mình cầm theo ra, anh đưa phần hamburger cho cô sau đó mới nói :

- Sếp Bảo và anh trai của anh ấy có dặn với anh đó là phải luôn chăm sóc cho em từng li từng tí trong suốt quãng thời gian giải quyết vụ án này, vì thế em phải ăn phần hamburger này đi đã rồi anh mới cho em vào lấy lời khai được. Mong em hiểu và làm theo.

- ... Dạ..., em cảm ơn anh.

10 phút sau khi nạp năng lượng bằng phần hamburger thì cô quay lại phòng số 8 của lão kia, Tuấn Mạnh có tên của lão ấy cho cô biết rồi sau đó đứng bên ngoài chờ. Cô đẩy cửa ra bước vào rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó tiến lại gần chiếc giường mà lão Nhạc đang nằm. Hít một hơi thật sâu, cô khẽ lên tiếng chào :

- Chào ông, ông thấy trong người như thế nào rồi?

Lão Nhạc kia đang nằm lẩm nhẩm gì trong miệng sau khi nghe giọng nói của một cô gái thì ông liền ngồi bật người dậy cùng với đôi mắt mừng rỡ nói :

- A con gái của ta tới thăm ta rồi, nào nào lại đây ngồi gần ta. Ta nhớ con lắm đó con gái bé bỏng của ta, mấy ngày qua ta ở đây lạnh lẽo và cô đơn và nhớ con lắm, Tiểu Tiên à.

Đóa Lệ thấy hành động cũng như lời nói của lão ta, có phần nào cảm thấy xúc động nên cô bước tiến lại gần nhưng khi tiến tới gần thì bỗng nhiên một ánh sáng phản chiếu vào và lóe sáng lên đã khiến cô bình tĩnh lại và đứng lại cách lão ta khoảng 3 mét. Cô cố trấn an bản thân mình sau đó, từ từ nhỏ nhẹ nói :

- Ba ba à, ba ba cầm gì trên tay vậy? Tại sao ba ba mới bảo con ngồi gần mà trên tay thì lại cầm vật gì trên tay vậy? Ba ba mau quăng nó xuống đất đi thì con mới dám lại gần được. Ba ba ơi, Tiểu Tiên cũng nhớ ba ba lắm. Tiểu Tiên muốn được ba ba ôm vào lòng và hôn lên trán. Ba ba ném vật đó xuống đất nhé.

Lão Nhạc đó nửa nghe lời nửa không, miệng lão ta nhét lên sau đó lại kéo xuống, một tay thì lão dang ra như đang ôm lấy Tiểu Lệ, còn một tay thì vẫn không ném vật đang cầm trên tay xuống. Đóa Lệ thấy tình huống như vậy vẫn không mấy khả quan vì thế cô đành đánh liều một lần vậy, cô lớn giọng la to nhằm đánh vào tâm lý của lão ta :

- Tôi đã báo công an bắt ông rồi, đồng bọn của ông cũng đã khai ra ông là người chủ mưu hết rồi, ông không mau bỏ vật kia xuống đất là tôi la lên cho công an vào đây bắt ông đấy, ông Nhạc. Mau bỏ vật đó xuống đất.

Sau một cú nói lớn của cô đã kích động đến sự sợ hãi của lão ta, vì thế lão đã ném con dao thái lan nhỏ xuống đất còn miệng thì lắp bắp nói :

- Tôi không phải là người chủ mưu. Tôi không phải là người chủ mưu, tôi không có muốn giết con gái và cả vợ mình đâu, tất cả là lời sai khiến của một người thôi.

Đóa Lệ đã kịp ghi âm lại lời khai của lão ta, sau đó tiếp tục hỏi :

- Vậy kẻ đó là ai? Ai đã sai khiến ông làm những việc kinh dị như thế? Động cơ nào đã thúc đẩy ông lấn thân vào vụ giết người kinh dị này ?

Lão ta bỗng nhiên đứng dậy đưa tay lên dò đầu bức tóc, giọng cười kinh rợn bất chợt phát ra từ lão ta, giọng nói cũng đã thay đổi :

- Là ai à? Ha ha ha người có thấy ta đủ ngu để khai không hả con khốn kia? Nếu muốn tao nói cho mày biết thì phải có gì đó trao đổi chứ? Mày chỉ cần cho tao ít máu là được rồi. Thế nào? Một ít máu thôi, sẽ không đau tí nào. Mày cũng chứng kiến cảnh con gái của tao, nó ngoan ngoãn đứng im cho tao lấy máu của nó như thế nào rồi đúng không? Mày cũng thấy khuôn mặt của nó mãn nguyện khi tao làm như vậy với nó mà đúng không? Ha Ha Ha Ha, hay là mày không muốn trao đổi bằng máu mà muốn trao đổi bằng bộ nội tạng của mày? Lại đây nào con có giáo kia. Đừng sợ, sẽ không đau đâu. Ha Ha Ha

Lão ta vừa nói vừa cúi người xuống nhặt con dao lên và chìa hướng mũi về phía cô và đi từng bước đến chỗ cô đang đứng cùng với khuôn mặt kinh rợn của mình. Đóa Lệ lúc này thật sự rất sợ nhưng cô vẫn cố bình tĩnh đáp lại :

- Ông Nhạc à, tại sao ông lại bắt tay vào làm cái vụ này chứ hả ? Ông có biết là tôi đã rất buồn như thế nào khi thấy ông ra nông nổi như thế này không? Ông Nhạc à làm ơn đừng hại thêm mạng người nữa được không? Cứ như vậy khi chết ông sẽ bị hành sát đó, làm ơn tôi xin ông.

- Bà hả, bà đang ở đâu bữa giờ vậy? Có biết là tôi nhớ bà và con lắm không? Khi tôi tỉnh dậy đã thấy mình ở trong căn phòng này rồi, tôi nhớ bà lắm đó Lý Lý à.

Cô lại tiếp tục nói :

- Tại vì ông cứ giết người vô tội như vậy nên mẹ con tôi đã trốn ở nơi khác rồi, cho tới khi nào ông từ bỏ nó thì mẹ con tôi mới quay về với ông. Ông Nhạc à, đừng giết người rồi bán nội tạng như vậy nữa, như vậy là sai trái đó.

- Không được đâu mẹ nó à, nếu tôi nghĩ thì hẳn sẽ cho người lấy hết tài sản nhà mình và cho người đánh tôi đó. Mẹ nó về đây đi, tôi sắp kiếm được bộ nội tạng này ngon lắm, chỉ cần tôi bán cho hẳn bộ này thôi là hẳn sẽ trả cho chúng ta số tiền khổng lồ để xây thêm mấy căn nhà cho thuê nữa đó mẹ nó à. Bà với tiểu Tiên về ở với tôi nhé.

- Không, tôi không thể nào về với ông được đâu ba của bé Tiên à. Trừ phi ông từ bỏ cái nghề tàn ác dã thú này thì tôi và con sẽ về với ông. Bây giờ thì tôi đi đây.

- Lý Lý à bà đừng đi mà, ở lại với tôi đi... vì ở đây tôi cô đơn lắm, tôi không thấy được mặt bà và con bé. Đừng đừng... Lý Lý à quay lại đây đi.

Lão ta vừa nói vừa đảo mắt nhìn xung quanh khắp căn phòng, khuôn mặt từ từ trở lại khuôn mặt bình thường, đôi mắt lão hơi hoen đỏ, lão Nhạc ngồi bệch xuống đất co ro người lại và đưa tay lên ôm lấy đầu mình nên vô tình làm rơi con dao xuống đất, Đóa Lệ thừa cơ hội đó mà đưa chân đá con dao thật mạnh ra phía gần cửa sau đó bước từng bước nhỏ gần lão chậm chậm ngồi xồm gần đó khẽ nói :

- Vợ ông đã nói như vậy rồi thì tôi nghĩ ông nên từ bỏ cái nghề ác này đi, chắc chắn vợ con của ông sẽ quay về thôi. Tôi tin chắc chắn họ sẽ không bỏ rơi ông một mình ở nơi đây mãi đâu, lão Nhạc à.

Cả đôi mắt đỏ ngầu ngược nhìn cô, lão trở lại trạng thái lấp bắp run rẩy :

- Cô nói là vợ con tôi sẽ quay về với tôi nếu tôi từ bỏ việc này sao? Chắc là họ sẽ quay về với tôi không? Cô...cô chắc chứ...

Đóa Lệ gật đầu nhẹ nhàng nói :

- Tôi tin chắc là họ sẽ quay về bên ông thôi. Còn giờ thì cũng gần tới ông ăn cơm rồi phải không nào, mau đứng dậy và về lại giường nằm đợi người ta đem cơm tới cho ông nhé, được không?

Lão ta bất chợt nắm lấy tay của cô khẽ run rẩy nói :

- Cô đừng nói cho hần ta biết là tôi đang ở đây nha, nếu không hần ta sẽ lại cho người đánh tôi đó. Tôi sợ lắm.

Đóa Lệ lạnh cả người khi bị lão nắm tay chặt như vậy, cố bình tĩnh mỉm cười nói :

- Tôi xin đảm bảo với ông điều đó, chỉ cần ông ngoan ngoãn lên giường và đợi người đem cơm tới là được. Còn giờ để tôi dìu ông đứng dậy. Nào, một hai ba đứng lên nào.

Cùng lúc này người cộng sự của Tuấn Mạnh đẩy cửa đem cơm bước vào, anh ta chạy đến đưa mâm cơm cho cô cầm lấy còn mình thì dìu lão kia đứng dậy bước về giường, sau đó bưng mâm cơm từ trên tay của cô đặt lên giường cho lão ta. Rồi cùng với Đóa Lệ đi ra khỏi phòng, anh cúi người xuống nhặt con dao nằm dưới cửa lên và lập tức quay sang nhìn cô với đôi mắt lo lắng :

- Cô Đóa Lệ có làm sao không ạ? Ban nãy chúng tôi có xem đoạn ghi hình giữa cô và lão điên kia, khi chúng tôi phát hiện trên tay của lão ấy cầm con dao thì chúng tôi vô cùng bất an và đầy lo lắng, rồi tới lúc cô nói lớn nữa cũng làm cho chúng tôi một phen sợ hãi, và chúng tôi tính xông vào thì Sếp Mạnh không cho. Thật sự rất là may khi cô đã làm chủ được tình hình.

Đóa Lệ đỏ ửng mặt khi được người khác quan tâm lo lắng cho mình vì vậy cô chỉ mỉm cười ngại ngùng, anh chàng lính này từ khi bước ra khỏi phòng đi tới phòng giám sát thì vẫn không ngớt miệng khen cô dù chỉ một giây. Đóa Lệ khiêm tốn cười nói :

- Hi, anh quá khen rồi, bấy nhiêu đó vẫn chưa là gì đâu ạ. Anh đừng khen tôi nữa, tôi sắp phồng to mũi vì những lời khen này của anh mất rồi.

Tuấn Mạnh từ trong phòng mở cửa ra nhìn cô cười rồi đưa tay lên xoa đầu cô và nói :

- Làm tốt lắm cô bé. Giờ thì em về nhà ăn cơm mẹ đi rồi đi học nhé. Anh sẽ tiễn em ra chỗ gửi xe.

Đóa Lệ mặt mới vừa hết đỏ nhưng giờ lại đỏ hơn trước hành động cùng với lời khen của Tuấn Mạnh, cô chỉ lẳng lặng gật đầu rồi cùng anh đi ra bãi gửi xe để lấy xe rồi đi học. Cả hai đang trò chuyện thì bỗng nhiên lính của anh gọi đến và nói đầy khẩn cấp :

- Sếp ơi , có chuyện lớn rồi. Lão ta sau khi ăn cơm xong tự nhiên có hành động gì lạ lắm, hình như lão biết chúng ta lắp đặt camera vậy.

138. Chương 68: Diễm Quỳnh & Quốc Trình 2

Quốc Trình dựng xe ngay ngắn rồi tay cầm túi đồ ăn mà sáng giờ anh đã bỏ công ra nấu chúng bằng sự yêu thương của mình dành cho Diễm Quỳnh vui vẻ đi đến bên cạnh và nắm chặt lấy tay của cô và kéo đi vào trong nhà. Còn cô thì tim vẫn đang đập như nhảy ra ngoài lồng ngực bởi sự bạo dạn và ngang ngạnh của chàng trai nhỏ tuổi này, mặt đỏ ửng lên vì ngại ngùng lẫn hạnh phúc. Hai người đi xuống dưới nhà bếp thì

người ở nhà của Diễm Quỳnh từ trên lầu chạy xuống nhanh đón nhận lấy túi đồ ăn mà Quốc Trình đưa cho mình rồi lập tức đi hâm nóng lại, sau khi đưa cho cô người ở túi đồ đó rồi thì anh vẫn chưa chịu buông tay của Diễm Quỳnh ra mà anh lại bế cô lên và bước lên cầu thang khiến cho cô người yêu của mình phải đỏ mặt đánh vài vào ngực của mình và miệng thì luyên thuyên nói:

- Cái cậu này, mau thả tui xuống nhanh, có người ở của tui ở đây mà cậu dám bế tui như vậy sao? Thả tui xuống đất nhanh. Nếu không tui sẽ...

Quốc Trình cúi mặt xuống hôn lên đôi môi đang nói kia sau đó bình thần bế cô lên lầu, khi tới trước cửa phòng thì mới chịu đặt Diễm Quỳnh xuống đất và lém lỉnh cười nói:

- Chị nặng quá đi mất đã vậy còn loi nhoi nữa, xem tí nữa là gãy tay của tôi rồi. Giờ thì mở cửa phòng ra đi.

Diễm Quỳnh hậm hực đánh một phát vào bụng anh, sau đó một tay thì mở cửa còn một tay thì véo tai của anh dắt vào trong phòng, anh thì đi theo sau cẩn thận đóng cửa lại. Cô ngồi xuống giường rồi nhưng tay vẫn không buông tha lỗ tai của Quốc Trình vì thế anh buộc phải quỳ gối trước mặt người yêu mình. Diễm Quỳnh bắt đầu lên giọng la rầy:

- Đây thì “tôi thích thế, rồi tôi cất công nấu ăn nên chị phải yêu thương tôi nhiều hơn...” Đạo này chị đây không nhắc nhở răn đe thì cậu không coi chị ra gì đúng không hở Quốc Trình? - Vừa nói vừa véo nặng tay khiến hấn ta phải nhắm mắt nhắm mặt, dù nhìn anh trong bộ dạng vô cùng buồn cười nhưng cô vẫn cố nhịn cười và làm mặt răn đe.

Quốc Trình vì bị véo tai đau nên chỉ biết im lặng nhìn Diễm Quỳnh với ánh mắt hối lỗi, Diễm Quỳnh tiếp tục nói:

- Còn không khoan tay lại và xin lỗi chị đây mà sao quỳ trơ cái mặt ra đó nữa?

Anh vẫn im lặng nhìn cô không hồi đáp cũng không khoan tay cho tới khi cô càng ngày càng tăng độ véo đau hơn thì anh mới chịu khoan tay hối lỗi nói:

- Dạ, em xin lỗi chị Lâm Diễm Quỳnh ạ, em xin hứa từ nay sẽ không nói như vậy với chị như vậy nữa ạ. Chị tha lỗi cho em đi ạ.

Diễm Quỳnh cố nhịn cười ho khàn vài cái rồi nghiêm túc nói:

- Chừa nha Quốc Trình sau này mà tái phạm thì biết tay với chị nha em.

- Dạ chị, em xin chừa. Giờ em được ngồi lên giường được chưa ạ?

Diễm Quỳnh buông tay ra và gạt đầu đồng ý cho anh lên giường ngồi kế bên mình, anh nhanh chóng đứng lên và ngồi xuống kế bên tức khắc. Bỗng nhiên Diễm Quỳnh cảm nhận được nhịp tim của mình đang đập thình thịch khi anh ngồi kế bên và sát bên mình, cô quay mặt nhìn chỗ khác còn anh thì càng ngồi sát cô hơn sau đấy thì đưa tay ra nắm lấy hai bàn tay của cô người yêu, một tay chính đầu của cô ấy lại nhìn trực tiếp vào mình sau đó hít một hơi thật sâu và nói với giọng chân thành:

- Chị Diễm Quỳnh... Anh Yêu Em... Anh sẽ qua London du học cùng với em, tối hôm nay hai chúng ta sẽ cùng nhau qua bên đó, khi đấy em sẽ không còn cô đơn một mình nữa.

Diễm Quỳnh cảm động không thốt nên lời sau khi nghe câu nói ấy từ anh, nước mắt cô bỗng nhiên rơi xuống vì xúc động hạnh phúc, Quốc Trình lấy tay gạt đi hàng nước mắt ấy sau đó nhòm người tới khẽ hôn cô thật sâu.

139. Chương 44 : Vụ Án Kinh Dị P.3

Tuấn Mạnh nghe xong điện thoại thì cơ mặt của anh liền biến sắc, Đóa Lệ thấy vậy nhanh chóng hỏi :

- Có chuyện không hay ở phòng của lão ấy rồi phải không anh? Chúng ta quay lại đó giải quyết tình hình thôi.

Vừa nói dứt câu thì cô đã chạy ngược lại vào bệnh viện và anh cũng chạy theo sau đó. Đóa Lệ chạy hụt hơi thật nhanh đến trước cửa phòng của lão Nhạc thì nghe tiếng la hét lớn trong phòng, cô đang định kéo cửa đi vào thì Tuấn Mạnh đưa tay ra ngăn lại và nói :

- Em không được vào trong đó vì như thế sẽ rất nguy hiểm cho em đó, Đóa Lệ à. Em mau đi về đi, ở đây có bọn anh và bác sĩ lo rồi.

Đóa Lệ quay sang nhìn anh với ánh mắt kiên quyết rồi đáp lời :

- Em cảm ơn sự lo lắng của anh, nhưng với một người học ngành tâm lý như em thì không thể nào mà bỏ mặc bệnh nhân của mình lúc này được. Ngay lúc này đây, bệnh nhân rất cần được trấn an tinh thần lại anh à. Mong anh hiểu ạ.

Nói xong câu đó, cô đưa tay kia lên để gỡ bàn tay của Tuấn Mạnh ra và tiếp tục kéo cửa phòng ra đi vào đó. Tuấn Mạnh chỉ biết lắc đầu thở dài vì anh không thể làm gì để ngăn cản cô lại được cả, sau khi Đóa Lệ vào rồi thì ở bên ngoài anh cùng với những người lính cấp dưới của mình đứng bên ngoài quan sát xem tình hình bên trong như thế nào, nếu bất ổn thì họ sẽ lập tức phá cửa vào. Cô ngăn người trước cảnh tượng đang ở trước mắt mình, mọi thứ đều đổ ngã hết, còn lão Nhạc kia thì đang ngồi co rúm người lại ở một góc kẹt gần cửa sổ. Hít một hơi thật sâu và trấn an tinh thần của mình lại và cúi xuống nhặt từ thứ lên. Sau đó cô đi đến gần chiếc giường bệnh và khê hỏi :

- Ông Nhạc ơi, có tôi ở đây rồi nên ông hãy ngoan ngoãn đừng la hét nữa nhé, mau ra đây để uống thuốc nào.

Lão ta chỉ tay thẳng về trước vừa nói trong sự hối hận, ai oán và uẩn ức :

- Ta cầu xin người đừng đến đây hành ta nữa. Tại người mà ta đã nhẫn tâm ra tay giết hết mọi người thân trong nhà và cả vợ và con gái của ta. Ta... ta... ra nông nổi này là do người, đồ thần linh ác quỷ kia. Người nói " chỉ cần ta hiến đủ 50 bộ nội tạng thì người sẽ thực hiện mọi mong muốn của ta " , ta đã tin lời của người nói... từ 1,2,3 rồi cho đến 10 bộ nội tạng đều do chính tay ta giết lấy.... từ bao giờ cái thứ suy nghĩ giết lấy nội tạng đó đã biến ta thành kẻ khát máu như bây giờ. Tất cả là tại người cả.

Đóa Lệ lạnh toát cả người khi nhìn thấy bộ dạng cũng như những lời nói này giờ của lão ta, cô cũng đã từng một lần nghe qua chuyện này nhưng hầu như nó chỉ xảy ra vào những thời đại trước hoặc chỉ là chuyện phi lí mà thôi và cô chẳng tin nó là thật. Nhưng cho tới hôm nay, lần đầu tiên cô đã chứng kiến tận mắt cái chuyện thần linh ma quỷ này, nó thật là ghê tởm và kinh dị làm sao, làm sao mà một người lại đi tin vào những lời bùa ngãi kia cơ chứ? và tại sao chúng lại khiến người ta trở nên như thế này nếu làm sai lời chúng ? bao nhiêu câu hỏi thắc mắc được đặt ra khi cô đang chứng kiến cảnh tượng lão Nhạc đang chỉ tay vào không trung và nói những câu ai oán kia. Sau khi hối hận oán trách thứ vô hình kia thì lão ta rút tay lại và đưa hai tay ôm lấy đầu mình lại sau đó khóc thét nói :

- Ta xin người hãy tha cho ta đi. Ta không giết người để phục vụ cho người nữa, người đã không thực hiện đúng theo lời hứa với ta nên ta sẽ không phục tùng người nữa. Làm ơn biến đi, đừng có bay quanh quẩn trước mặt ta nữa. Ta không làm theo lời người chỉ phối nữa đâu. Người hãy tha cho ta đi mà... Giờ đây ta chỉ muốn được chết để xuống dưới âm phủ gặp vợ con ta mà thôi. ...

- Ông Nhạc à, tôi đem thuốc an thần tới chỗ ông rồi nè, mau đứng dậy lại uống thuốc và ngủ đi. Như thế ông sẽ không thấy gì cả.

Lão ta nghe thấy giọng người con gái nói chuyện với mình thì lập tức đứng bật người dậy và đi về phía người con gái đó, lão càng tiến gần thì Đóa Lệ càng nhìn thấy rõ một khuôn mặt đầy sự mệt mỏi, đôi mắt thì thâm quầng, điều đáng lo sợ nhất đó là khắp khuôn mặt cho tới tay chân của lão ấy có những vết bầm kì lạ, cô đảo mắt nhìn xung quanh một thì chẳng thấy trong phòng chẳng có cọng dây nào cả và cửa sổ thì không hề mở ra thì làm sao trên người của lão ta lại có những vết bầm kia. Vì không chú ý đến hành động của lão nên lão ta đã bắt lấy tay của cô và đưa lên miệng chuẩn bị cắn lấy, lúc này Đóa Lệ phản ứng lại kịp thời nên đã xô mạnh lão xuống té ngã về phía giường nằm và bắt đầu lên tiếng nói :

- Ông không được làm như vậy, vì làm như vậy vợ con của ông sẽ không tha thứ đâu. Ông phải tỉnh táo lên, không được để cái thứ vô hình kia chi phối nữa. Bây giờ hãy cầm uống mấy viên thuốc mà tôi đã để trên bàn và nhắm mắt lại ngủ đi.

Lão Nhạc kia ngượng ngồi dậy, nhìn cô thật lâu rồi cười nham nhở nói :

- Mày thì làm sao biết được sự phù hộ của thần linh đang ở đây cơ chứ hả con nhỏ cô giáo kia? Mày nghĩ rằng cho tao uống mấy loại thuốc này thì tao sẽ trở lại bình thường được à? Không đâu, mày lầm to rồi, ha ha ha ha ha... Một đứa cô giáo như mày thì biết gì cơ chứ? Thần ấy đang ở đây và chỉ cần tao lấy được bộ nội tạng của mày đưa cho ngài ấy thì tao sẽ đoàn tụ với gia đình của mình. ha ha ha ha ha, đồ thứ con người ngu si không tin vào thần linh như mày thì không bao giờ có được điều mình muốn đâu.

- Ông đã sai hoàn toàn rồi, tôi luôn tin vào Đức Phật và những vị thần mang đến điều tốt đẹp. Nhưng tôi hoàn toàn không tin vào những lời ma quỷ mà ông đang tin tí nào, vì nó không tốt tí nào cả. Ông ra nông nổi này hoàn toàn là do ông đã quá ngu muội và lạm dụng thứ bùa ngãi kia rồi đó ông Nhạc à. Tôi nghĩ ông cũng biết hiện tại bây giờ bên ông chẳng còn ai cả, vợ và đứa con gái cưng của mình đã đều chết dưới bàn tay ghê tởm thối nát kia của ông cả rồi, và tôi cũng chắc chắn một điều đó là hằng đêm ông luôn phải đối diện sự cắn rứt lương tâm khi đã giết hại bao nhiêu người cũng chỉ để phục thù cho cái quỷ quái kia, thậm chí không có đêm nào ông ngủ được một giấc ngon lành cả, đúng không ?

- Mày... câm miệng lại, mày không được phỉ báng ngài ấy, tao làm những việc như vậy vì ngài ấy hứa là sẽ cho tao một cuộc sống ăn sung mặc sướng và vợ con tao sẽ luôn miệng tự hào về tao. Mày không có quyền gì mà nói những lời xúc phạm ngài ấy cả.

- Ông vẫn chưa sáng mắt ra được sao? Nhà cửa của ông bây giờ đều bị tịch cả rồi, vợ con thì qua đời, tài sản thì phá sản và bây giờ ông chẳng còn nơi để về và cũng chẳng còn người thân ruột thịt bên cạnh mình nữa rồi, ông Nhạc à. Bấy nhiêu đó chưa đủ khiến ông sáng mắt và nhận ra sự ngu muội bao lâu nay của mình khi tin vào mấy cái bùa ngãi kia sao? Ông nhìn lại mình đi, từ một người chồng / cha có sự nghiệp an nhàn và hết mực yêu quý gia đình mình nhưng rồi chỉ trong phút chốc ông bị người lạ lừa gạt lấy hết tài sản đã vậy còn dụ dỗ ông đi tin vào những thứ ma quỷ kia cho đến khi bản thân ông dần dần mất đi sự kiểm soát ấy cũng là lúc ông tự mình giết hại bao nhiêu mạng người vô tội kia. Ông Nhạc à, ông đã đi quá xa mức cho phép của một người làm cha làm chồng rồi, tỉnh táo lại và tự nhìn hình phản chiếu của mình hiện giờ qua tấm gương lương tâm sâu bên lòng mình đi.

Trong lúc đang nói để đánh vào tâm lý của lão ta, thì cô rút trong túi áo khoác mình ra cái dây thoi miên. Cô tiến lên phía trước mặt của lão và bắt đầu lắc lư cái dây kia rồi tiếp tục nói :

- Bây giờ ông hãy nhìn vào chiếc dây này đi, nhìn theo dao động của nó, có phải ông đang thấy sợi dây đang lắc qua lắc lại đúng không?

Lão ta từ từ đảo mắt nhìn theo sự dao động của quả lắc mà gạt đầu trả lời câu hỏi của Đóa Lệ, cô tiếp tục hỏi :

- Vậy bây giờ ông sẽ làm theo cũng như trả lời những gì tôi hỏi sau đây được chứ ông Nhạc?

- Được !

- Chúng ta bắt đầu nhé.

Đóa Lệ dơ tay lên ra hiệu cần người giúp mình và vài giây sau Tuấn Mạnh cùng với hai người đi vào sau đó, cô nói nhỏ với họ những thứ mình cần thiết sau đó bắt đầu câu hỏi với lão ta :

- Ông tên là gì ? Làm nghề nghiệp gì ? Vợ và con gái của ông tên là gì ?

- Tôi tên là Phan Khoa Nhạc, nghề nghiệp là phó trưởng phòng, vợ tôi tên là Bích Ánh và con gái của tôi là Phan Bích Hồng.

- Có phải ông là một người có tinh thần cầu tiến và cũng là một người chồng người cha hết mực thương yêu vợ và con đúng không?

- Đúng !

- Hãy cho tôi biết ông đã gặp người này bao giờ chưa ?

Tuấn Mạnh đưa bức hình chụp người đàn ông lạ đang cùng ngồi uống với lão ta trong quán bia hơi ra trước mặt của lão. Lão Nhạc nhìn vào bức hình đó thật lâu và lộ ra rõ sự hồi tưởng ra bên ngoài, Tuấn Mạnh và hai người đồng nghiệp đứng bên cạnh ngạc nhiên trước hiện tượng này, còn Đóa Lệ vẫn bình thản hỏi tiếp :

- Vậy là ông biết và đã gặp người này rồi đúng không?

- Đúng !

- Và hãy cho tôi biết điều này, người đó có phải đưa cho ông cái túi này đúng không?

Khuôn mặt của lão ta đã biến đổi hoàn toàn khi thấy cái túi đó, miệng lắp bắp trả lời :

- Đ...ú....n...g...

Đóa Lệ ra dấu hiệu cho Tuấn Mạnh đem cái túi nhỏ ấy tới chỗ lão và cô tiếp tục nói :

- Ông đã mở cái túi này ra như thế nào ?

Lão cầm lấy cái túi mở ra một cách rất đơn giản trong khi Tuấn Mạnh và những người khác mở nó vô cùng khó khăn, cả anh và hai người kia há hốc miệng nhìn cái túi được mở ra đơn giản và nhanh chóng tới như vậy. Đóa Lệ tiến lại gần và lão ta không dời ra khỏi quả lắc kia dù chỉ một giây, cô kéo ghế ngồi kế bên lão và tiếp tục hỏi chuyện :

- Và ông đã đọc những dòng chữ nguệch ngoạc này và tin rằng chúng sẽ giúp mình giàu có lên có phải như thế không ông Nhạc?

- Đúng. Tôi đã đọc và hoàn toàn tin vào nó

- Được rồi, bây giờ tôi sẽ giúp ông thoát ra khỏi sự dầy dờ cũng như có thể ngủ ngon từng đêm nhé.

- Được !

Đóa Lệ lấy lại cái túi kia và đưa cho người kế bên mình và nói tiếp :

- Bây giờ nghe và làm theo lời tôi nói sau đây. Ông không cần phải trả lời nhiều nữa, chỉ cần nghe và làm theo thôi.

Trong lúc đó ba người kia đã pha xong liều thuốc an thần và chỉ chờ sự ra hiệu của cô mà thôi. Đóa Lệ nhẹ nhàng nói :

- Hít một hơi thật sâu vào, ông có cảm nhận được luồng khí trong người mình đang bị nén lại không? Nếu có thì gạt đầu còn nếu không thì nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu để cảm nhận lại điều đó.

- * gạt đầu *

- Sau đó nhắm từ từ cả hai mắt lại và thở ra thật chậm rãi, thật chậm rãi. Tất cả những gì tôi muốn ông nghĩ đến ngay bây giờ đó là ngày sinh nhật con gái của ông tròn 10 tuổi. Bây giờ ông đang cùng với vợ mình thu xếp đồ đạc ra xe để chở con bé đi du lịch biển đúng không nào? Con gái ông mặc bộ đồ như thế nào và màu gì và nét mặt của con bé đang như thế nào?

- Con gái của tôi mặc bộ đầm màu hồng do vợ tôi may cho con bé và nét mặt của con gái tôi đang rất vui vẻ và hớn hờ khi được đi du lịch biển với vợ chồng tôi.

- Kể đến là cả ba người xuất phát lên đường, trong suốt đường đi cả ba người đã có những cuộc trò chuyện gì với nhau ?

- Chúng tôi đã cùng nhau hát những bài hát vui vẻ, cả vợ và con tôi họ đang cười rất vui vẻ, con bé ngồi ghế sau hát theo và lắc lư người cười trong vui vẻ. Lúc này tôi cảm thấy mình thật may mắn khi có vợ hiền con ngoan như thế này, tôi rất là vui và tôi cũng đang hát theo.. la lá là...

Lão Nhạc vừa nói vừa hát bài hát trong một tâm trạng cực kì vui vẻ sáng khoái, và cả ba người kia gần như cũng đang cảm nhận được cảnh tượng của lão ta, Tuấn Mạnh rung mình mở mắt ra thì mới biết này

giờ mình đã bị lôi vào thuật thôi miên của Đóa Lệ vì thế mà anh lập tức quay sang lưng lấy hai người kia và họ đứng ra xa chỗ cô đang ngồi. Đóa Lệ tiếp tục nói :

- Đã tới bãi biển tắm chưa ? Lúc này cả nhà ông đang làm gì ?
- Chúng tôi đã tới bãi biển và lúc này tôi cùng vợ con mình đang trải khăn và bày đồ ăn ra.
- Sau đó ông đã làm gì ?
- Tôi đã lấy ly ra và rót nước vào sau đó đưa cho vợ và con của mình.

Tuấn Mạnh đi tới đặt ly lên tay của lão ta rồi nhanh chóng bước về vị trí cũ để quan sát. Đóa Lệ nói tiếp :

- Sau khi đưa cho vợ và con gái của mình rồi thì ông làm gì tiếp theo đó ?
- Cả ba chúng tôi cùng ly và thưởng thức ly nước ép đó.

Vừa nói lão ta vừa đưa ly nước mình đang cầm lên miệng uống ực một hơi, cô lại nói :

- Nước cũng đã uống xong rồi thì giờ ông sẽ làm gì tiếp theo?
- Tôi đặt ly nước xuống đặt rồi cùng vợ con mình chạy ra biển tắm.

Đóa Lệ đón lấy cái ly đặt lên bàn rồi nói :

- Bãi biển bữa nay rất vắng đúng không? Và sóng biển đang đập vào từng cơn như đang nhảy điệu múa chúc mừng sinh nhật cho con gái của ông đúng không?
- Đúng vậy, tiếng gió rì rào như đang hát mừng sinh nhật cho con gái của tôi vậy.
- Giờ đây cả ba người đang ngâm mình dưới dòng biển đúng không?
- Tôi đang bơi trên mặt nước biển, còn con gái và vợ tôi thì ngâm người dưới nước biển.

Dứt câu lão ta đã đặt người nằm dưới giường và cùng với nụ cười vui vẻ hạnh phúc trên môi. Lúc này Đóa Lệ đợi lão hoàn toàn thiếp ngủ mới búng tay kết thúc sự thôi miên của mình và cùng với ba người kia đi ra khỏi phòng. Hai người đồng nghiệp của Tuấn Mạnh sau khi chứng kiến thuật thôi miên của Đóa Lệ không ngớt lời khen hâm mộ, vì đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một cô gái sinh viên năm hai lại có thể sử dụng thuật thôi miên một cách rành rọt như vậy. Đóa Lệ cười cảm ơn họ và ngồi xuống ghế lấy ra trong túi mình ra tờ giấy rồi viết lên đó vài dòng rồi quay sang nói chuyện với Tuấn Mạnh :

- Anh cầm tờ giấy này cùng với cái túi ngủ này, anh phải lập tức trong ngày hôm nay cho người tới ngôi chùa này để đốt cái túi ngủ này đi. Liệu thuốc ban nãy tui anh pha là đúng theo lời yêu cầu em phải không?
- Ủ, bác sĩ đã kê theo đúng theo yêu cầu của em rồi đó. Ok, anh sẽ đi tới chùa đó liền. Và còn gì nữa không em?
- Ngày mai lão ta sẽ tỉnh dậy, có thể sẽ dậy rất sớm hoặc đúng giờ, khi thấy lão có dấu hiệu tỉnh dậy anh phải gọi cho em biết sớm nhé. Để em tiếp tục công việc này. À còn nữa, tới ngôi chùa này rồi thì anh nhớ là nói với Sư Thầy trụ trì đó là " Phật tử Lệ Nhi nhờ thầy giúp đỡ " và hỏi xem ngày mai Sư Thầy có thể qua đây được hay không nữa, anh nhé. Sau khi đốt túi ngủ đó xong thì cũng sẽ được rửa đi những cái xấu từ túi nó phát ra. Nên sẽ không sao đâu. Còn giờ thì em về nhé. Bye bye anh.
- Em vất vả rồi, anh nhớ rồi. Thôi em về đi nhé. Ngày mai gặp lại. Bye em.

Cô đứng dậy chào mọi người rồi đi xuống bãi gửi xe, dù đã dặn anh ấy nhưng cô vẫn lo rằng Sư Thầy sẽ từ chối nên cô quyết định tới chùa để gặp Sư Thầy.

140. Chương 69: Bữa Cơm Gia Đình Lớn

Sau khi bị Quốc Trình tấn công, cô chợt nhớ ra rằng chiều nay 3h mình còn phải lên trại giam thăm daddy lần cuối nữa nên đã đẩy người anh ta ra và đứng dậy chỉnh chu lại người rồi khẽ nói:

- Giờ cũng trưa rồi đó, đói chưa? Mau xuống dùng cơm trưa rồi về đi, lát 3h chiều tui đi công chuyện rồi.

Anh đứng dậy bước tới ôm eo của người yêu mình và nói:

- Vẫn không có chủ ngữ là sao vậy ta? Chẳng phải em đã chấp nhận nết hôn của anh rồi sao?

Diễm Quỳnh ngượng ngùng đỏ mặt im lặng thật lâu mới nhỏ tiếng nói:

- Cậu... - Đang nói giữa chừng thì cô bị Quốc Trình lườm cho một phát, vì đây là lần đầu tiên yêu một người nhỏ tuổi hơn mình nên rất khó để gọi người đó bằng từ “anh”, vì vậy mà Diễm Quỳnh phải cố uốn lưỡi và cố thật bình tĩnh để nói lại:

- A.. N.. H.. Anh xuống dùng cơm... Với... Chị.. À không.. Em nhé. 3h chiều là em đi công chuyện rồi.

Quốc Trình tuy nghe vẫn chưa thuận tai cho lắm nhưng anh vẫn cười mãn nguyện khi thấy Diễm Quỳnh cố gắng kêu mình bằng anh, anh cúi đầu xuống hôn lên gò má của cô sau đó nắm lấy tay cùng nhau đi xuống dùng cơm trưa. Diễm Quỳnh ngồi xuống ghế và bắt đầu thưởng thức tô cháo gà tiềm do chính tay anh người yêu của mình đã bỏ công ra chuẩn bị, ăn xuống đầu tiên vẫn chưa có cảm giác như thế nào nên ăn thêm hai ba muỗng nữa thì cô cảm nhận được mùi vị của bát cháo gà tiềm này y như mùi vị do dady của cô hay làm cho mình ăn mỗi khi đỡ bệnh và thế là cô đã chén sạch bát cháo ấy. Quốc Trình tay chống cằm nghiêng đầu nhìn người yêu của mình thưởng thức bát cháo do mình nấu mỉm cười mãn nguyện, anh đưa ra xoa đầu của cô và dịu dàng nói:

- Anh có nghề rồi phải không em? Ăn xong rồi thì lát nữa anh sẽ chở em lên gặp dady của em nhé, anh cũng muốn gặp mặt bác trai.

Diễm Quỳnh đang ăn muỗng cháo cuối cùng thì nghe câu nói ấy của anh yêu bỗng nhiên chớp mắt liên tục nhìn anh như thể “làm sao hần ta lại biết 3h chiều nay mình đi gặp dady cơ chứ @.@”, cô đặt muỗng xuống lấy khăn lau miệng rồi khẽ hỏi:

- Tại sao anh lại biết hôm nay em đi gặp dady?? Ai đã nói cho anh biết điều đó?

Anh bây giờ mới bắt đầu ăn phần cơm của mình, vừa ăn vừa nói:

- Chẳng cần ai nói cả, tự anh biết điều mới là hay. Em ăn xong rồi thì tự rửa bát hoặc gọt trái cây cho anh đi.

Cô lơ ngơ nhìn anh chớp mắt liên hồi không ngừng nghĩ, bèn đứng dậy cầm phần mình đã ăn xong đem đi rửa sau đó mở tủ lấy phần trái cây đã được người làm chuẩn bị sẵn đem ra thì bị Quốc Trình lên tiếng nói:

- Em lấy cái đó ra thì tự mình mà ăn hết chứ anh không ăn. Anh muốn tự tay em gọt cho anh hơn, được chứ?

Cô nhăn nhó chề môi lầu bầu trong miệng thầm rửa anh nhưng vẫn ngoan ngoãn vâng lời lấy trái cây chưa được gọt ra rồi đem chúng qua bàn và bắt đầu ngồi gọt chúng. Cuối cùng thì cũng tới giờ đi thăm dady của mình rồi, Diễm Quỳnh từ nhỏ đã quen với việc đi đâu cũng đều đi bằng xe hơi hoặc taxi nên khi cô đang lấy điện thoại cho tài xế tới rước thì lại lần nữa bị anh chàng trẻ tuổi kia ngăn cản và la rầy mình kế tiếp đó là hần ta bắt cô leo lên chiếc moto của hần và ngoan ngoãn ngồi đằng sau ôm hần thật chặt. Quốc Trình dù cũng là một thiếu gia nhưng từ nhỏ anh đã quen với lối sống bình dân giản dị vì thế khi anh bắt đầu có tình cảm với Diễm Quỳnh thì trong đầu anh đã lên rất nhiều kế hoạch chỉnh đốn lại cuộc sống của người con gái mình yêu và đó là lí do vì sao anh luôn cầu nhau cau mày la rầy khi thấy người yêu mình làm trái điều.

Tới trại giam, Diễm Quỳnh cùng Quốc Trình đi vào phòng thăm chờ đợi để gặp bố của cô, một lát sau người đàn ông 50 mấy tuổi khuôn mặt hốc hắt, tóc tai đã dần dần bạc màu bước đến ngồi xuống đối diện tấm kính mà cô và người yêu mình đang ngồi. Nước mắt cô rưng rưng khi thấy dady mình đã xuống sắc rất nhiều, cô cầm điện thoại lên bắt đầu nghẹn ngào nói:

- Dady ơi..., con nhớ dady lắm... Dady có ăn ngủ đầy đủ không?

Người đàn ông cũng cầm điện thoại lên nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của đứa con gái mình mà hàng nước mắt của ông bỗng tuôn ra, đưa tay kia lên quệt hàng nước mắt đi rồi ông mỉm cười đáp:

- Dady khỏe lắm, dady ăn ngủ đầy đủ, cơm ở đây ngon lắm. Ta cũng nhớ con nữa, chiều nay con phải bay về bên kia tiếp tục học rồi phải không? Nhớ qua đó chú tâm học thật tốt nhé con gái. Ta ở đây khỏe lắm, con đừng lo cho ta. Ta khỏe lắm.

141. Chương 44 : Vụ Án Kinh Dị P.3 (t.t)

Đóa Lệ đang trên đường tới ngôi chùa thì mẹ cô gọi điện thoại :

- Alo, sao trưa nay con không về mà lại không thèm báo cho mẹ biết gì hết vậy con gái?
- Dạ, con xin lỗi mẹ. Do hôm nay có vài bài tập nên con ở lại thư viện tìm tài liệu rồi, chắc tối chiều con mới về. Có gì chiều con về ăn cơm với mẹ nhé. Yêu mẹ, con không thể nghe điện thoại trong thư viện được có gì con sẽ gọi mẹ sau ạ.

Cô dừng xe trước cổng chùa và dắt bộ vào trong, cũng cùng lúc đó Sư Thầy đang đi dạo quanh sân chùa. Tiểu Lệ cất tiếng chào hỏi :

- Dạ con chào Sư Thầy ạ, dạo này thầy có khỏe không ?

Sư Thầy vì đã lớn tuổi nên mắt tai cũng hơi kém đi, đi lại gần chỗ cô đang đứng thì mới nhận ra đó là cô phạt tử lí lắc ngày nào, bèn gật đầu cười đáp :

- Sau bao nhiêu lâu không gặp lại con, trông con ra dáng một cô gái chừng chắc nữ tính hơn hồi đó nhiều rồi đó Lệ Nhi. Sư Thầy vẫn khỏe, còn mẹ con vẫn khỏe chứ hả ?
- Hihi, may quá Sư Thầy vẫn nhớ ra con hihi, dạ mẹ con vẫn khỏe ạ.
- Ủ vậy thì tốt quá rồi, nào dựng xe ở đó và vào bên trong uống thử loại trà ta mới pha nào.

Đóa Lệ vui vẻ đi theo Sư Thầy vào trong, cũng đã rất lâu rồi cô mới quay lại ngôi chùa này, mọi thứ dường như không hề thay đổi nhiều chỉ tuổi tác của con người thì lại thay đổi rất nhanh. Cô và Sư Thầy vào trong phòng đón khách, nhẹ nhàng ngồi xuống và nhìn ngắm mọi thứ xung quanh cô liền lên tiếng bắt chuyện :

- Cũng khá lâu rồi con không về đây thăm Sư Thầy, nhìn mọi thứ xung quanh vẫn thế nhưng mà chỉ có mỗi Sư Thầy thì lại già đi thôi.
- Chà xem kìa, cô bé lí lắc ngày nào nay đã biết nói ra câu nói đầy tình cảm rồi sao ? Ha ha ha ta không già đi mà là tuổi tác không cho phép ta trẻ nữa mà thôi. Hôm nay cơ duyên nào con lại đến đây tìm ta thế Lệ Nhi.

Đóa Lệ đưa ly trà lên thưởng thức vị trà, mùi vị thật đậm đà và thơm như mùi vị loại trà mà bố cô thường hay uống mỗi buổi sáng, cô đặt ly xuống bàn và nói ra lí do vì sao hôm nay mình lại đến đây. Sau một hồi kể sự tình cho Sư Thầy nghe và người đã hỏi đáp :

- Chuyện này ta có thể giúp con được, nhưng khi nào người bạn kia của con đến đây vậy? Ngày mai ta cùng với sư tiểu sẽ đến bệnh viện đúng giờ.

Đóa Lệ mừng rỡ trước sự đồng ý của Sư Thầy, cô hớn hờ cảm ơn rồi riết :

- Dạ con cảm ơn Sư Thầy nhiều lắm ạ, chúc lát nữa anh ấy sẽ tới đây. Còn việc sáng mai con sẽ đích thân xuống đây đón Sư Thầy ạ. Con rất biết ơn Sư Thầy lắm ạ.
- Nha đầu này, ơn nghĩa gì chứ ,giúp người là lẽ đương nhiên rồi. Thế con sẽ ở lại đợi bạn của mình đến hay là con đi về đây ?
- Dạ con xin đi về ạ, con hứa là chiều nay về dùng cơm với mẹ rồi ạ.

Cô vừa nói dứt câu và đang chuẩn bị đứng lên thì Tuấn Mạnh đã đến và lễ phép cúi đầu chào :

- Dạ con chào Sư Thầy, con là bạn của em ấy ạ. Tên con là Tuấn Mạnh.

Sư Thầy gật đầu chào lại và mời anh vào ngồi trò chuyện chung, Đóa Lệ đành phải nín lại thêm chút nữa vì không thể nào mà cô có thể đứng dậy đi về liền khi anh ấy vừa mới đến chùa. Sư Thầy hỏi chuyện với Tuấn Mạnh :

- Nay con đến đây là để đốt cái túi vải chứa ngải ma trong đó đúng vậy không? Nào lấy nó ra và ném thật mạnh nó vào cái thùng này, sau đó ta sẽ kêu đồ đệ dẫn con đi tẩy rửa sạch sự ôi ố uế tàn ác từ nó phát ra.

Tuấn Mạnh giật mình trước lời nói ấy của Sư Thầy vì anh chưa kịp nói lí do mình tới đây cho người ấy nghe mà sao Sư Thầy lại biết được hay vậy. Đóa Lệ nhìn thấy khuôn mặt bất ngờ và đầy khó hiểu nên bèn lên tiếng giải bày :

- Sư Thầy chỉ cần nhìn thôi cũng đã biết anh đang tính nói gì rồi thế nên anh cần phải làm theo lời Sư Thầy nói nhanh lên đi, gần tới giờ chùa dùng cơm chiều rồi đó, Tuấn Mạnh.

Anh chỉ biết gật gù làm theo lời nói của hai người kia, anh ném thật mạnh thứ bùa ngải kia vào cái thùng và quay lại trạng thái ban đầu đó là ngồi im lặng lắng nghe lời Sư Thầy nói. Khi thấy chàng trai ném thứ đó vô thì Sư Thầy lập tức đứng dậy và cầm cái thùng đó ra bên ngoài phòng, và kêu cả hai cùng đi theo mình, vừa đi người vừa niệm thần chú bùa giải, lát sau Sư Thầy kêu đồ đệ của mình đang dọn dẹp bên kia lại và nói vào tai của sư tiểu ấy, lập tức vị sư tiểu đó đứng nghiêm còn mắt thì trợn trắng lên, còn miệng thì bắt đầu nhếch lên và nói những câu khó hiểu, một hồi lâu tự mình mở cái thùng có chứa túi ngải kia ra rồi đốt cháy thành tro rồi sau đó ngắt xỉu tại chỗ. Thấy vậy Tuấn Mạnh liền chạy tới bế vị sư tiểu đó nhưng bị Sư Thầy can lại lắc đầu không cho phép, rồi kêu ba người khác tới, một người dẫn Tuấn Mạnh đi rửa sạch sự ôi ố uế kia và hai người còn lại thì dìu vị sư tiểu kia đi vào trong phòng nghỉ dưỡng. Đóa Lệ nói không nên lời khiến chứng kiến cảnh tượng đầy bí ẩn, khó lí giải này bèn quay sang nhìn Sư Thầy mà ánh mắt tò mò thắc mắc, Sư Thầy đi vào lại phòng rồi mới bắt đầu giải thích :

- Ta chỉ lại mượn thể xác của vị đồ đệ kia để nói chuyện với linh hồn kia thôi. Thật tội lỗi và đáng thương làm sao. Người đàn ông tên Nhạc kia sau này khi chết chắc chắn sẽ bị đầy đọa nhiều lắm, nhưng cái kẻ đã dụ dỗ ông ấy trước sau gì cũng sẽ bị chính thứ đó hại lại thôi. Ngày mai nếu có thể sau khi ta tới hóa giải lần nữa cho người đàn ông đó thì con và bạn con hãy xin bệnh viện cho ông ấy xuất viện rồi dẫn ông ấy vào đây ở nhé, được không?

- Nếu Sư Thầy đã có lời đề nghị như vậy thì con sẽ làm theo ạ. Ông Nhạc ấy giờ đây chả còn ai bên cạnh nên con nghĩ khi để ông ấy vào đây sống theo lời dạy của Đức Phật thì tội lỗi sẽ nhẹ đi phần nào ạ.

Tuấn Mạnh ngay sau khi được tẩy sạch mọi thứ trên người rồi thì anh được dẫn đến phòng của Sư Thầy đang ngồi trò chuyện cùng với Đóa Lệ, anh cúi đầu cảm ơn Sư Thầy và nói :

- Tuy con theo Thiên Giáo Chúa, nhưng sau hôm nay con đã thấy Phật Giáo cũng có nhiều điều bí ẩn và nhiệm màu ạ, dù gì đi nữa thì con cũng xin cảm ơn Sư Thầy đã giúp đỡ con và Đóa Lệ hoàn thành vụ án này ạ.

- Ta giúp người cũng như giúp bản thân mình thôi, nên con không cần cảm ơn nhiều đâu. Từ ngày mai sau khi ta tới bệnh viện hóa giải lần nữa thì con làm giấy xuất viện cho người đàn ông đó và đưa ông ta vào đây sống luôn có được không vậy ?

- Con e là không được ạ, phải chờ xét xử bên tòa án nữa thưa Sư Thầy. Nhưng nếu Sư Thầy đứng ra bảo lãnh ông ta thì chắc chắn là được ạ. Dù sao số tài sản còn lại của ông ấy vẫn còn dư để chạy vụ này ạ.

- À ra là vậy, nếu thế ta sẽ đứng ra bảo lãnh người đó, mọi hồ sơ bảo lãnh có gì mau con giúp ta nhé. Còn giờ cũng gần tới ăn cơm chiều rồi. Nếu không chê cơm chùa thì ở lại ăn cơm cùng ta nhé, được không cả hai ?

- Dạ, tụi con cảm ơn lòng tốt của Sư Thầy nhưng tụi con xin lỗi vì không thể ạ.

Cả hai cùng đồng thanh trả lời khiến cho Sư Thầy bật cười. Cuối cùng vụ án kinh dị cũng gần đi đến hồi kết rồi, Tuấn Mạnh và Đóa Lệ thở phào nhẹ nhõm rồi chào tạm biệt nhau và chạy về nhà mình.

142. Chương 70: Bữa Cơm Gia Đình Lớn 2

Bao nhiêu nước mắt rưng rưng kia cũng tuôn chảy ra như dòng nước, Diễm Quỳnh càng nghe câu nói “ta khỏe lắm, cơm ở đây ngon lắm” từ dady thì trái tim của người con tan vỡ thành từng mảnh vụn. Cô biết

daddy của mình đang cố bình tĩnh và vui tươi để cho cô an tâm mà qua bên kia tiếp tục học thật tốt, Quốc Trình choàng tay qua vai của cô khẽ cầm điện thoại từ tay của Diễm Quỳnh ra và nói:

- Dạ cháu chào bác ạ, cháu tên là Quốc Trình vừa mới tốt nghiệp trường ĐH ngành tâm lý học xong ạ, và là bạn trai của con gái của bác, cháu tuy nhỏ hơn chị Quỳnh một tuổi nhưng cháu thật sự yêu chị ấy thật lòng. Và tối nay cháu sẽ cùng với chị ấy bay qua London để cùng nhau du học, vì thế bác đừng lo lắng quá nhé cháu sẽ thay bác chăm sóc chị ấy ạ.

Ông Lâm Khả Hòa im lặng quan sát khuôn mặt của chàng trai đang ngồi kế bên con gái mình một lượt rồi mới hồi đáp lại:

- Vậy thì lão già này trông cậy tất cả nhờ cậu, hãy giúp ta chăm sóc con bé này. Có như thế người bố già vô dụng này mới an tâm mà nhắm mắt ngủ từng đêm thật ngon giấc.

Tiếng chuông báo gần hết giờ gặp người thân, cảnh ngục đi tới nhắc cả ba người họ còn 3 phút nữa. Quốc Trình trả lại điện thoại cho người yêu, cô nhanh đón lấy lập tức dặn dò:

- Daddy chịu khó ở đây thêm 2 tháng nữa thôi nhé, con đã lo cho daddy xong hết rồi. Từ đây tới lúc đó daddy nhớ ăn uống ngủ đầy đủ nhé. Con giờ đây có cậu Trình bên cạnh lo lắng chăm sóc rồi nên daddy đừng lo cho con nữa daddy nhé. Con yêu Daddy nhiều lắm. Tháng 3 năm sau con sẽ về nước nghỉ thật dài. Tạm biệt daddy.

- Daddy cũng yêu con nữa. Ta biết rồi, con qua đó nếu bị họ xài xể thì cùng cậu Trình và Kỳ Tường cùng nhau thuê nhà khác nhé. Tạm biệt con gái. Yêu con.

Hai cha con vừa nói xong câu tạm biệt nhau thì ông Khả Hòa lại bị còng tay và dắt đi qua cửa sắt kia, Diễm Quỳnh không đủ mạnh mẽ để nhìn thấy cảnh đó nên cô quay người sang ụp mặt vào vai của người yêu mình mà khóc thút thít đau khổ, Quốc Trình cũng phần nào thấy đau xót khi nhìn thấy cảnh cha con xa cách như thế này. Anh dìu cô đi ra khỏi trại giam, vừa đến chỗ gửi xe thì cô bỗng nhiên ôm chặt lấy anh òa khóc như cái lần đầu tiên cô cùng Khắc Lạc thăm daddy của mình nhưng lần này sẽ kéo dài cho tới tháng 3 năm sau họ mới đoàn tụ lại với nhau. Quốc Trình đứng im xoa đầu người yêu của mình vừa xoa anh vừa an ủi nói:

Chỉ nhờ thứ tâm thường này mà mùi hôi miệng miệng sẽ biến mất!

- Em đừng khóc nữa nhé, giờ thì chúng ta phải nhanh chóng về để chuẩn bị hành lý cho chuyến bay 10h tối nay nữa. Đứng đây đợi anh dẫn xe ra nhé.

Diễm Quỳnh cố nín khe gật đầu ngoan ngoãn đứng im đợi anh vào trong lấy xe ra về.

6h chiều 3 cặp đôi hẹn nhau ở tiệm mì họ Tô nhà Đóa Lệ ăn một bữa thân mật cùng nhau, mẹ của Đóa Lệ đòi đứng bếp để chế biến cho mọi người ăn nhưng đã bị phản đối nhiệt liệt thế nên bà ra ngoài bàn ngồi chờ đợi ăn, Đóa Lệ từ nhỏ đã quen với việc nấu nướng nên cô xung phong làm đầu bếp, còn Hạnh Linh và Diễm Quỳnh là phụ bếp. Những người còn lại đó là mẹ của Tiểu Lệ, chú Lâm cùng với hai người con trai, Kỳ Tường, Khắc Lạc và Quốc Trình, hai người lớn tuổi thì chỉ ngồi im một chỗ xem tivi trò chuyện với nhau trong khi những người trẻ tuổi chia nhau ra chuẩn bị cơm tối.

Bữa tối cũng đã được hoàn tất, 3 người con gái chỉ đạo cho mấy chàng trai kia dọn đồ ăn lên bàn sau đó tất cả mọi người cùng nhau ngồi vào bàn ăn. Hai người lớn tuổi ăn đồ ăn do Tiểu Lệ trước sau đó thay phiên nhau bình phẩm từng món ăn trước, đầu tiên là mẹ của Đóa Lệ:

- Món bò hầm tiêu được, cơm rang tỏi hơi nhạt, cua xào me thì hơi chua thiếu độ và món cuối cùng thì quá ngon. Con gái của mẹ hôm nay rất giỏi.

- Ta cũng đồng tình với lời nhận xét của mẹ cháu. Cho con điểm 10.

143. Chương 45 : Vụ Án Kinh Dị P.4

Buổi sáng ngày hôm sau, Đóa Lệ cùng với Sư Thầy và một người sư tiểu đi đến bệnh viện, Tuấn Mạnh đích thân dẫn bọn họ đi đến phòng của lão Nhạc. Tới phòng thì anh đứng ở bên ngoài còn ba người kia kéo cửa và bước vào bên trong. Sau hai tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng cả ba người bước ra với khuôn mặt bình thường có chút gì đó nhẹ nhõm khẽ ánh lên trong đôi mắt của bọn họ. Tuấn Mạnh cầm theo bộ bìa cứng đựng hồ sơ đi đến chỗ ba người, anh vui vẻ hỏi :

- Vậy là mọi chuyện đã giải quyết ổn thỏa rồi phải không ạ ? Con cảm ơn Sư Thầy và Sư tiểu đã chịu khó giúp đỡ con nhiều ạ. Về cái việc Thầy nhờ con làm hồ sơ bảo lãnh thì con đã làm xong hết thủ tục rồi ạ. Hai ngày sau bên tòa án sẽ bắt đầu xét xử vụ án này, vì vậy con mong là Sư Thầy có mặt đúng giờ để tiến hành việc đứng ra bảo lãnh.

- Ông ấy đã hoàn toàn bình phục và chấp nhận ở trong chùa suốt quãng đời còn lại của mình rồi. À chuyện đó ta nhớ rồi, cảm ơn con nhé Tuấn Mạnh.

Cả bốn người đứng trò chuyện vài câu sau đó Tuấn Mạnh cho người đưa Sư Thầy cùng với người đi chung về lại chùa, Đóa Lệ đang tính đi về thì anh bảo với cô là có chuyện muốn bàn bạc thêm vì thế mà cô đã nén ở lại chờ anh thu xếp việc đưa Sư Thầy về. Tuấn Mạnh đi tới chỗ Đóa Lệ đang ngồi lướt điện thoại và nói vào vấn đề chính :

- Từ hôm nay cho tới ngày phiên tòa xét xử, không biết em có thể đến đây để trò chuyện với ông ta được không? Lí do là vì anh đã trao đổi với bên luật sư về việc Sư Thầy muốn bảo lãnh rồi nhưng khả năng ông Nhạc được bảo lãnh hay không thì là 50-50 em à, nếu được thì cũng phải chờ đợi phiên tòa xét duyệt đơn bảo lãnh nữa và trong suốt thời gian đó ông ấy sẽ phải ở trong trại giam. Anh muốn nhờ em nói làm sao để ông ta hiểu ra vấn đề này và đừng có hy vọng nhiều quá. Em giúp anh lần cuối này nhé ?

- Anh không cần nói về vấn đề này thì công việc của em vẫn chưa thể nào xong cho tới ông ấy được xét xử xong mà. Thế nên anh cứ yên tâm, ngày mai em sẽ lại đến thôi ạ. Còn giờ thì em về nhé, còn hai tiếng nữa là tới tiết quan trọng rồi anh ạ.

- À còn chuyện này nữa..., mà thôi đợi khi xong vụ án này thì anh sẽ nói cho em sau cũng được. Bye em.

- Bye bye anh.

Kể từ ngày đó trở đi, ngày nào cô cũng tới trò chuyện với ông Nhạc kia. Cuối cùng cũng đã tới ngày xét xử, mọi thứ diễn ra theo chiều hướng êm đẹp và tích cực. Tòa án chấp nhận sự ám hối của ông ta cũng như chấp nhận sự bảo lãnh của bên nhà Chùa. Và công việc của cô cũng đã hoàn thành một cách ổn thỏa tốt đẹp. Ngày hôm sau, Tuấn Mạnh mời Tiểu Lệ đi uống cafe và anh nói :

- Cảm ơn em nhiều lắm, à sếp Bảo có nhờ anh đưa cái này cho em, em cầm và mở ra xem đi.

Đóa Lệ nhận lấy cái phong bì màu hồng và mở nó ra, ở bên trong đó là vài tờ tiền kèm theo một lá thư. Cô lấy ra lá thư ra đọc : " Cảm ơn em nhiều nhé, Tiểu Lệ. Tuy lá thư này anh đã viết trước rồi nhưng tới bây giờ Tuấn Mạnh mới đưa cho em vì anh có dặn với anh ta là khi nào vụ án này kết thúc cả rồi thì hãy đưa cái phong bì này cho em nhận. Anh biết chắc thế nào em cũng sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thỏa cả mà vì thế số tiền ở trong phong bì này tương ứng với mức lương mà người làm tâm lý tội phạm được bọn anh trả cho họ, vì thế em không được từ chối đó, biết chưa cô bé ngốc của anh. Như em đã hứa với anh rồi thì phải thực hiện đúng lời hứa đó, nếu không khi anh về mà thấy em vẫn theo ngành này thì em biết tay với anh. Chúc em luôn thành công nhé. Thương em. Mạc Bảo ". Đọc xong lá thư, cô khẽ mỉm cười một cái rồi gấp nó xếp lại vào trong phong bì, sau đó trả lời :

- Anh ấy thật là, em cảm ơn anh đã giữ nó hộ em nhé, mà sao có đúng là bên tội anh trả tiền cho người làm tâm lý tội phạm nhiều tới vậy không hở Tuấn Mạnh ?

- Nhiều đó mà nhiều gì em, làm nghề này tổn thức tinh thần nhiều lắm vì thế số tiền mà họ được trả tất nhiên là phải cao rồi. Em hãy nhận chúng mà đi mua đồ hay đi nghỉ dưỡng cùng với mẹ em đi nhé. Và còn nữa, đừng theo đuổi ngành này nữa, theo anh thì em nên học marketing hoặc ngành nào đó nữ tính, nhẹ nhàng và phù hợp với con gái đó.

Đóa Lệ gật đầu mỉm cười trả lời :

- Dạ, em không những hứa với anh Mạc Bảo thôi mà còn hứa với mẹ mình nữa vì vậy em đành phải bỏ dở ước mơ theo đuổi ngành này rồi.

Tối bữa đó, khi cô đang nằm chơi game trong phòng thì Hạnh Linh gọi điện thoại qua với một giọng điệu buồn bã :

- Lệ à..., Tao không ngờ anh ấy là hạng người như vậy... bây giờ tao không muốn ở đây nữa, ngày mai tao phải lập tức bay ra khỏi đất nước này. Tao buồn quá à.

Đóa Lệ hết hồn khi nghe câu nói đó, liên tục hỏi :

- Sao vậy chuyện gì nữa ? Giờ mày đang ở đâu hả ?

Hạnh Linh ghen ngào đáp :

- Tao đang ở trước cửa nhà mày, xuống mở cửa cho tao đi.

1 phút sau Hạnh Linh đã được con bạn thân dìu lên phòng của mình và đặt cô ngồi xuống giường. Đóa Lệ lấy nước cùng với bịch khăn giấy ngồi xuống bên cạnh, rồi hỏi rõ mọi chuyện :

- Chuyện gì mà người mày toàn mùi rượu nồng nặc vậy ? Nói tao nghe coi, anh ấy làm gì mà mày lại ra như vậy ?

Hạnh Linh người cứ nghiêng qua nghiêng lại, nức cục đáp :

- Mấy ngày vừa qua, tao có nhắc với anh ấy là hôm nay là ngày kỉ niệm yêu nhau của cả hai đứa nên anh ấy không được bỏ mặc tao. Thế mà, anh lại quên mất mà đi công tác từ sáng nay rồi.

- Và vì như vậy mà mày đã uống rượu say tới như vậy sao hả con này ?

- No..., hứ...ất...ất..., lúc tao gọi...ất... thì con nhỏ nào cứ trả lời rằng ” hiện tại giám đốc đang trong cuộc họp với đối tác không thể nghe máy được, vui lòng chờ gọi lại sau ”, rồi một hồi sau anh Lạc gọi lại và la cho tao một trận luôn mày à,... hic huhuhu...ất...huhuhu...

Đóa Lệ thở dài lắc đầu nhìn con bạn mà không biết nói nữa đây, cô im lặng và lắng nghe nó nói tiếp :

- Lần đầu tiên anh ấy dám bảo tao là quá đáng khi gọi làm phiền anh ấy liên tục như vậy. Anh ấy đang tính là sáng nay đi công tác xong rồi buổi tối sẽ chờ tao đi chơi đến hai ngày sau về nhưng mà...ất...ức.... anh ấy bảo là vì tao hành xử như vậy nên sẽ không có vụ đi chơi cũng như buổi tối nay gặp mặt nhau nữa, mày à. Mày thấy tao làm như vậy có quá đáng không?

- Ở thì theo tao, mày làm vậy cũng chỉ là lo lắng và mong đợi trong ngày kỉ niệm của cả hai thôi. Nhưng mà, với một người làm giám đốc và đang đi gặp đối tác như vậy thì sẽ hơi khó chịu một chút, vì biết đâu đó là đối tác quan trọng quyết định cho tương lai của công ty sau này thì sao ? Mày và anh ấy đều có cái lí do chính đáng để làm vậy nhưng mà tao nghĩ là... mày tự mình đi nhậu say như vậy là sai hoàn toàn rồi.

Trong lúc Hạnh Linh qua nhà cô bạn thân thì Khắc Lạc ngồi nhậu một mình ở nhà và gọi nói chuyện với người yêu của Đóa Lệ :

- Hôm nay đáng lẽ là ngày tao với cô ấy hạnh phúc bên nhau. Nhưng tao không ngờ, hôm nay cô ấy lại cư xử như một đứa con nít. Tao đang đi gặp đối tác quan trọng mà cứ gọi làm phiền hoài. Tối nỡ thư ký của tao phải đi vào trong phòng mấy lần để nói mỗi chuyện đó. Tao buồn quá mày à.

Kỳ Tường nằm dài người trên giường mắt thì dán vào tivi, tai thì đeo tai nghe lời than phiền của thằng bạn mình, một hồi sau mới đáp :

- Ủ, rồi sao nữa ?

144. Chương 71: Bữa Cơm Gia Đình Lớn 3

Những người trẻ sau khi đợi nhận xét xong xuôi cả rồi thì mới bắt đầu gấp thức ăn vào chén của mình và nhâm nhi, trò chuyện vui vẻ. Trong suốt thời gian ăn uống tất cả mọi người trò chuyện cười nói vui vẻ làm cho không khí tiệm mì náo nhiệt và đầm ấm hạnh phúc vui vẻ hơn, khi buổi cơm tối đã được ăn no hết sạch thì trời cũng đã trở tối, bác Thắng thì được Mạc Bình dẫn về nhà nghỉ ngơi còn mẹ của Đóa Lệ cũng được Mạc Bảo đưa về nhà an toàn, giờ đây trong tiệm mì chỉ còn 3 cặp đôi: Diễm Quỳnh x Quốc Trình, Khắc Lạc x Hạnh Linh và Kỳ Tường x Đóa Lệ ngồi lại bàn phiến chuyện vài câu và cùng nhau dọn dẹp mọi thứ. Kỳ Tường cùng với người yêu đứng rửa chén, anh đang có ý định quay sang hôn thì bị Khắc Lạc với Quốc Trình ném lon bia vào đầu mình và cười ha hả, anh tức tối quế độ quay người lại ném lại vào người bọn họ sau đó đắc trí nói:

- Đề nghị hai bạn trẻ ngậm tít dùm cái, để yên cho người ta làm việc riêng đi bớt có mà làm phiền xen ngang đi nha.

Hạnh Linh nghe thấy vậy bèn lên tiếng:

- Làm việc riêng thì dẫn nhau về nhà mà làm, chứ ở đây là tập thể nên kiềm hãm lại con thú tính dê. - Vừa nói vừa đi đến chen ngang ở giữa Kỳ Tường và con bạn thân của mình.

Kỳ Tường vì bị tấn công một lúc bởi 3 người mà người yêu mình lại cứ đứng cười không ngớt, anh hậm hực bước ra đứng kế bên cô ấy mà nheo nói:

- Em coi bọn họ kìa... Anh chỉ là muốn đứng phụ rửa chén dọn dẹp cùng em thôi mà họ dám quấy rối không cho anh tập trung rửa chén kìa vợ à. Em nói gì mình oan cho anh đi vợ.

Đóa Lệ không thể nào mà nhịn cười được khi thấy bộ dạng mà nheo cũng như giọng nói mỉa má vô tội từ anh, cô quay sang nhìn anh mà cười ha hả tới nỗi ra nước mắt, hồi sau cố trấn an bản thân lại rồi mới lên tiếng giúp cho anh yêu của mình:

- Ba người này kì ghê, sao cứ me anh yêu của tui mà chọc ghẹo miết hà. Người ta nhìn bên ngoài men men vậy thôi chứ bên trong tâm hồn mong mảnh dẻ vỡ lắm nên đề nghị hãy chọc ghẹo nhiều hơn nhé. Ha ha ha ha... A Tường ơi.. Athương athương nà.

Khi cả bốn người kia đang thay phiên nhau chọc ghẹo cười đùa vui vẻ thì Diễm Quỳnh chọn cho mình một góc ngồi suy tư, cô cảm thấy bản thân mình bây giờ vui buồn lẫn lộn, vui vì cuối cùng cũng đã có người chấp nhận yêu thương chăm sóc mình và người ấy cũng cùng mình bay qua London để du học nhưng niềm vui đó chẳng thể nào khiến cho cô vui nổi khi nỗi buồn vì xa dady của mình, không biết từ đây cho tới những ngày tháng sau khi được thả ra tù ông sẽ sống như thế nào đây khi công ty mà ông bỏ công ra gây dựng bao nhiêu lâu nay đã đều bị tịch thu hết rồi, cổ phần lại bị giảm đi mất 50%, liệu sau khi ra tù rồi bạn bè hay ai đó khi gặp lại dady thì họ có cười chê hay không? Và không biết từ lúc vô tù cho tới hôm nay dady của mình ở trong đó có bị uất hiếp từ ai hay không? Cơm tù làm sao ngon, giường gối trong đó làm sao êm ái mà mỗi lần gặp mình thì dady vẫn cứ nói dối bảo ở đó trong đối xử vs ông rất tốt. Chỉ cần nghĩ đến bấy nhiêu đó thôi mà trái tim của một người con muốn quên thất đau đớn tột cùng, bao nhiêu nước mắt cứ tuôn dài ra mãi mãi, cảm giác bây giờ của Diễm Quỳnh vô cùng hối hận vì mình mà khiến dady ra nông nổi như thế này, cô hận bản thân mình, ghét bản thân mình rằng tại sao đó giờ mình chỉ biết nghĩ cho bản thân mà chưa bao giờ nghĩ cho người khác đặc biệt là dady của mình, từ nhỏ cho tới lớn bản thân muốn cái gì thì dady luôn đáp ứng mọi thứ chỉ sau 1 phút, chỉ cần cô vui thì dady luôn sẵn sàng làm tất cả mọi thứ vì thế mà cô đã cảm thấy bản thân mình không cần thiết quan tâm đến người khác đã làm như thế nào để có được điều đó cho mình. Giờ đây có hối hận hay ghét bản thân cũng đã muộn màng rồi, cô phải thay đổi lại tính tình của mình và không cho phép bản thân mình sai lầm thêm lần nào nữa, vì bây giờ đã Quốc Trình bên cạnh cô, tuy cậu ta cũng xuất thân từ gia đình giàu có nhưng tính cách lẫn cách sống rất đối bình dị thế nên cô phải học hỏi theo điều ấy. Quốc Trình vừa mới thu xếp mọi hành lí lên xe hết rồi và anh đang đảo mắt kiếm người yêu của mình thấy cô đang ngồi ở góc cạnh cửa sổ đang đưa tay lên mặt để quẹt đi nước mắt thì đã lập tức đi từ từ lại đang tay ôm trọn lấy người con gái ấy vào lòng mình, nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu và dịu dàng trêu mến nói:

- Tự bao giờ mà trông em lại đáng yêu đến thế này cơ chứ? Anh nào giờ cứ nghĩ em mạnh mẽ hơn Tiểu Lệ

nhưng hôm nay thì em lại đáng yêu hơn cô ấy nhiều đó cô gái của anh. Đừng khóc nữa nhé em yêu, chúng ta sắp ra sân bay rồi nên em hãy cười tươi lên thì daddy ở đây mới an lòng sống tốt đợi chúng ta về được chứ.

Diễm Quỳnh bất ngờ khi bị anh phát hiện ra mình khóc nhưng lại thấy ấm áp hạnh phúc vô cùng khi nghe những lời nói từ anh ấy, cô quay mặt lại vào người anh sau đó ngước mặt lên nhìn anh cười tươi đánh đả nói:

- Em luôn mạnh mẽ hơn con bé Lệ đó nhiều nên anh đừng có đánh đồng so sánh em với con bé đó. Em vẫn đang cười tươi nè anh không thấy sao?

Quốc Trình nở một nụ cười đầy ấm áp và nắm tay kéo cô đứng dậy sau đó nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên đôi mắt vừa mới khóc xong của người yêu mình rồi từ từ hôn xuống đôi môi thì bỗng nhiên chẳng biết từ đâu 2 cặp đôi yêu nghiệt kia đứng bao quanh và đồng thanh la lên:

- Sắp trễ giờ tới nơi rồi mà còn ở đó ôm hôn nữa hai người kia.

Cả hai người ngượng đỏ mặt xua tay cau có hỏi đáp:

- Biết rồi... Haiss...

Thế là cả 3 cặp đôi cùng nhau đi ra sân bay, Kỳ Tường vs Quốc Trình đi làm thủ tục máy bay, còn những người còn lại ngồi bên ngoài đợi, trong khi chờ đợi thì Khắc Lạc ga lăng bảo đi kiếm gì đó để mọi người ăn nên chỉ còn 3 cô gái ngồi lại với nhau. Diễm Quỳnh quay người sang nắm chặt lấy tay của Đóa Lệ khẽ nói:

- Chị cảm ơn em đã chấp nhận tha thứ và chịu làm bạn với chị. Chị thật sự rất hối hận về những gì đã gây ra với em, thành thật xin lỗi em và gia đình em rất nhiều Đóa Lệ à.

Đóa Lệ cũng nắm lại bàn tay hơi run và xoa nhẹ nhàng, cô nhìn thẳng vào đôi mắt u buồn đầy sự hối hận kia khẽ mỉm cười thật tươi lắc đầu nói:

- Đã là con người thì ai cũng đều phạm phải sai lầm cả chị à nhưng điều quan trọng nhất là người đó nhận ra được cái sai lầm của bản thân và chân thành ăn năn hối lỗi thì luôn xứng đáng nhận được sự tha thứ từ người khác. Vì thế chị không cần cảm thấy hối lỗi gì với em đâu, mọi chuyện cũng đã xảy ra lâu rồi và em cũng không để bụng đâu nên chị cười lên và hãy sống tốt hơn nhé. Dù chị có đối xử như thế nào với em thì em vẫn xem chị là bạn của mình vì chị là bạn thân của người yêu em.

145. Chương 46 : Giảng Hòa

Khắc Lạc nói tiếp :

- Thì sau khi cuộc họp kết thúc, tao gọi cho cô ấy và la cho một trận. Nhưng mà cũng biết rồi đó, là một giám đốc thì luôn có những cuộc họp đột xuất mà, nên cô ấy phải hiểu cho tao chứ. Haisss,... đây cũng đâu phải là lần đầu tiên cô ấy gọi liên tục như vậy đâu....

Kỳ Tường đáp lời :

- Tao đồng ý với mày là khi đang họp với đối tác mà bị người yêu gọi liên tục như vậy khá là khó chịu, nhưng mà có lẽ Hạnh Linh em ấy lo cho mày nên mới như vậy thôi. Hoặc đó là một cái tính của em ấy thì sao? Mà điều quan trọng là sau khi gọi điện thoại la người yêu một trận cho tới giờ thì mày có gọi hỏi xem em ấy đang ở đâu chưa vậy thằng quý kia ?

- Tại sao tao lại phải gọi hỏi ? Trong khi người sai là Hạnh Linh cơ chứ. Mày nói vậy chẳng khác gì tao tự nhận bản thân mình là người sai ??? Haissss..

Lúc này ở trong phòng Đóa Lệ, Hạnh Linh ngồi khóc sụt sùi, vừa khóc vừa nói lại vừa vò nát đồng khảm giấy trên nệm của con bạn :

- Ý mày là tao sai ? Mày là bạn thân của tao mà Tiểu Lệ, tại sao không bênh tao mà lại còn bảo tao sai ?? Anh ấy mới là người sai, đã hứa với tao rồi nhưng lại không thực hiện đúng lời hứa, anh ấy sai hoàn toàn. Huhuhuhu....anh ấy là người sai. Bao nhiêu lần rồi, cứ mỗi lần hứa dẫn tao đi chơi thì y như rằng có cuộc họp đột xuất, cứ hễ tao gọi hỏi thì bảo tao không chịu hiểu cho anh. Mày nói đi..hic hic.. anh ấy là người sai phải không ?

Đóa Lệ từ đầu buổi tối giờ chỉ có 3 động tác làm tới đó : im lặng, rút khăn giấy đưa cho nhỏ bạn và thở dài. Bởi vì nếu nói nhỏ bạn sai thì nó sẽ bảo mình không bênh nó, nhưng nếu bảo anh Bèo sai thì không đúng tí nào. Cô lại tiếp tục im lặng nhìn nhỏ bạn rồi lắng nghe nó nói tiếp :

- Mày bị làm sao vậy hả ? Sao không trả lời tao...hic hic... Tao sẽ không xin lỗi anh ấy đâu. Sau hôm nay tao sẽ giận anh ấy cho tới khi nào anh tự tìm tao và nhận lỗi. Giờ thì tao...ợe..

Và người hứng hết đồng bầy nhảy kia từ cô chẳng ai khác ngoài con bạn thân Tiểu Lệ cả. Sau khi nôn hết lên người con bạn thì cô nằm ỉnh xuống giường và khò khò, mặc cho ai kia đang ngồi ngậm miệng tròn mắt nhìn mình và trên người đang hứng trọn hết những gì mình để lại cho nó. Đóa Lệ dù buồn nôn lắm nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh nhìn con nhỏ kia lăn xuống giường mà ngủ ngon lành, cô đứng dậy và đi vô nhà tắm để tắm lại.

Ngày hôm sau, Hạnh Linh tỉnh dậy với cái đầu quay cuồng và bộ quần áo nồng mùi rượu xen lẫn mùi nôn trên người, từ từ ngồi dậy thì thấy con bạn đang làm mặt hình sự đứng bên cạnh mình, khẽ cười hì hì với nó rồi liền đứng dậy chuẩn bị đi thì bị nó nắm cổ áo lại và xạc cho một trận :

- Mày cũng hay quá ha, nhậu cho cổ vô rồi tối qua nhà tao vừa khóc lóc vừa kể lể, đã vậy còn nôn hết lên người tao. Làm tao cả đêm qua ngủ trề lại còn hứng hết từ mày. Còn bây giờ thì lại định cười hì hì rồi chuẩn thôi hả ? Mày đứng lại đây, tao chưa tính sổ với mày xong.

Hạnh Linh quay mặt lại nhìn con bạn bằng một khuôn mặt hối lỗi, nheo mắt nhìn nó và nói :

- Dạ... em biết lỗi rồi thưa chị. Em sẽ không đi đâu hết cả, em ở lại đây để nghe chị giáo huấn ạ. Nhưng trước tiên cho em đi vệ sinh cái đã nha chị Lệ xinh đẹp.

- Hừm... đi nhanh đi rồi ra đây.

Đóa Lệ buông tay ra cho nhỏ bạn chạy vào nhà tắm, rồi sắp lại giường và lựa đồ cho con yêu tinh kia thay. Trong lúc lựa đồ thì chuông điện thoại reo lên, cô cầm điện thoại của con bạn lên thì thấy tin nhắn từ Kỳ Tường. Biết là sẽ không đúng khi tự ý xem tin nhắn từ điện thoại của người khác nhưng vì đây là người yêu của mình nên đã khiến cô tò mò và rồi cô đã mở tin nhắn ấy lên đọc " Hạnh Linh, em đừng có giận thằng quý kia nha. Tính nó cộc cằn vậy thôi chứ trong lòng không có ác ý gì đâu..." - Ờ, mắt lấy cho cái khăn vs cho mượn bộ đồ của mày đi. - Đóa Lệ vội thoát ra và tắt điện thoại của Hạnh Linh rồi đi lấy khăn vs đồ đưa cho nó. Sau khi tắm rửa xong, Hạnh Linh đi tới bàn và cầm điện thoại lên vào mục tin nhắn rồi đọc lớn tin nhắn cho Đóa Lệ đang ngồi tập yoga nghe :

- Tin nhắn từ anh yêu của mày gửi cho tao nè " Hạnh Linh, em đừng có giận thằng quý kia nha. Tính nó cộc cằn vậy thôi chứ trong lòng không có ác ý gì đâu. Hôm qua nó gọi cho anh và bảo là nó biết em lo cho nó nên mới gọi nhiều cuộc như vậy, nhưng vì nó là giám đốc nên luôn có những cuộc họp đột xuất và đôi khi cũng phải đi công tác đột xuất nữa nên mong là em hiểu cho nó. Vì nó ít khi nào nói điều mình nghĩ ra cho người khác nghe để hiểu lầm ra khiến em không hiểu nó. Em tha lỗi cho nó nhé, đừng giận nó. Tội cho anh lắm nếu em cứ giận nó hoài. Chào em. Cho anh gửi lời chào tới người yêu của anh luôn nhé. " Cái gì vậy cả, anh yêu của mày cũng bênh cho anh Khắc Lạc nữa kia. Ahuhuhu,... tao hiền quá mà, Tiểu Lệ. Hic... mới sáng sớm đọc tin nhắn là không vui rồi...Tao nói rồi, tao sẽ không xin lỗi anh ấy trước đâu.

- Hmmmmm.....

Hạnh Linh đang có cục tức trong người, có lẽ cục tức ấy càng to hơn khi thấy sự im lặng của con bạn mình, cô quát lên :

- Nè, có nghe tao nói này giờ không vậy hả, con quý kia ?

Đóa Lệ từ tốn trả lời :

- Tao có đang nghe mày nói từ nãy giờ, và tao nghĩ anh yêu của tao nói đúng vì Khắc Lạc là bạn thân từ nhỏ của anh vì thế không thể không bênh vực nhau được. Tao không thể nào bênh mày cũng như bênh anh Bèo được vì cả hai người đều có cái tôi lớn, nhưng trong tình yêu thì mày cần phải hạ thấp cái tôi xuống thì mới có hạnh phúc bền lâu được. Tao chỉ có thể khuyên mày như vậy thôi, còn phải làm sao và như thế nào thì hai người tự mày tự mà suy nghĩ đi.

- A...tao tức điên với mày mất... Tao về đây, ngày mai tao sẽ trả lại bộ đồ này cho mày.

- Cứ về nhà mà suy ngẫm xem mình nên làm gì đi. Bye.

Hạnh Linh hậm hực tức con bạn mở cửa phòng và một mạch đi xuống nhà ra về, mẹ của Đóa Lệ ở dưới nhà thấy mặt mũi của cô không được vui bèn bắt chuyện :

- Ai dám chọc bạn thân của con gái cưng nhà cô thế này. Thôi đừng giận đừng bực kẻo khiến da mặt bị ảnh hưởng theo đó con gái à. Buổi sáng tốt lành nhé Hạnh Linh.

- Dạ con cảm ơn cô ạ, giờ thì con xin phép về ạ. Cô buôn bán đắt nhé.

Mấy ngày sau đó trôi qua, số lượng bị làm phiền của cặp Đóa Lệ bị tăng lên khá nhiều tới nỗi cả cô và Kỳ Tường không thể nhắn tin hay nói chuyện với nhau dù chỉ 5 phút. Và khi tình trạng của cặp đôi kia không khá lên nổi thì bắt buộc một cặp đôi khác phải ra tay giúp đỡ cho họ. Đóa Lệ rủ Hạnh Linh đi chơi và cô mượn cớ là điện thoại bị hư nên không gọi điện cho người yêu nên đã mượn điện thoại của con bạn để gọi điện. Khi mượn được rồi thì cô nhanh chóng soạn tin nhắn cho Khắc Lạc :

- Anh Bèo hở, em Lệ nè. Tụi em đang đi chơi thì bỗng nhiên Hạnh Linh bảo là đi mua đồ gì á mà nãy giờ em chả thấy quay lại, hic. Mà điện thoại lại đưa cho em giữ nữa, nên giờ không biết phải liên lạc với bạn ấy làm sao nữa. Anh tối đây tìm bạn ấy với em được không ạ ?

Cô gửi tin nhắn đi và chụp lại gửi cho người yêu của mình coi, sau đó quay sang nhờ vả con bạn đi mua đồ giùm mình và tình nguyện ngồi lại giữ đồ. Kỳ Tường đang nằm trên giường và nhận tin nhắn từ người yêu của mình xong thì anh gọi qua ngay cho Khắc Lạc. Khắc Lạc đang nằm ngủ thì nghe điện thoại reo lên liền mở máy trả lời :

- Cái gì vậy ? Mày biết bây giờ là mấy giờ không mà gọi cho tao vậy hả thằng kia... haiss...

Kỳ Tường thừa biết giờ này thằng bạn thân đang ngủ nướng nhưng anh vẫn giả vờ như không biết và khẩn trương nói :

- Giờ này mày còn ngủ được nữa sao ? Trong khi Hạnh Linh của mày đi đâu mất tiêu sao ? Không những mình người yêu của mày thôi mà còn có Đóa Lệ của tao ở đó nữa. Mày mau mà kiếm hai người con gái quan trọng của tao với mày trước khi quá muộn đi. Mau kiểm tra xem điện thoại mày có nhận được tin nhắn gì hay cuộc gọi nào không. Tút tut...

Kỳ Tường không cần nghe lời hồi đáp cũng như phản ứng của thằng bạn mình như thế nào mà liền cúp máy sau khi nói xong, và lập tức nhắn tin báo cáo hoàn thành nhiệm vụ của mình với Đóa Lệ. Lúc này đây, khi đang ngủ nướng thì bị thằng quỷ khùng kia gọi qua nói nguyên dàn đã khiến anh hoàn toàn tỉnh ngủ, anh liền đọc tin nhắn tới từ Hạnh Linh. Và đúng như thằng quỷ đó nói là người yêu của anh đã đi đâu mất tiêu, chỉ còn mỗi Đóa Lệ ở đó lo lắng và chờ anh tới giúp đỡ. Không chần chừ quá lâu, Khắc Lạc lập tức phóng xuống giường rồi lao vào phòng tắm rửa mặt và đánh răng rồi mặc đại một cái áo khoác dài sau đó phóng thật nhanh xuống nhà và dắt xe ra ngoài. Anh chạy được nửa đoạn thì chợt nhớ ra là mình hoàn toàn không biết Đóa Lệ và Hạnh Linh đang ở đâu cả vì thế liền gọi cho Hạnh Linh. Đóa Lệ đang ngồi chơi game trong điện thoại thì nhận được cuộc gọi của Khắc Lạc, cô không vội trả lời liền mà đợi anh gọi tới lần thứ mới trả lời, cô giả bộ thờ đốc nghe máy :

- Dạ....em nghe nè anh, nãy giờ em lo chạy quanh đây kiếm bạn ấy mà vẫn không thấy ở đâu hết cả. Hic..có khi nào bạn ấy bị gã nào bắt cóc không anh ?? Hic hic..

Khắc Lạc trong lòng lo lắng tột cùng nhưng giọng anh vẫn giữ được bình tĩnh và nói :

- Không có đâu em à, giờ em đang ở đâu ? Cho anh cái địa chỉ đi.

146. Chương 72: Khởi Đầu Mới

Diễm Quỳnh xúc động trước sự bất ái của Đóa Lệ và ôm chăm lấy mà khóc nức nở, lần đầu tiên bản thân cô khóc nhiều tới như vậy, có những lúc như thế này mới đủ nhận thức ra rằng cuộc đời này luôn còn những con người bất ái, vị tha và mọi thứ vẫn còn chất chứa nhiều điều tốt đẹp khi bản thân nhìn ra được những lỗi lầm và chấp nhận sửa đổi nó. Hạnh Linh thấy cảnh như vậy cũng khẽ rơi vài giọt lệ sau đó lên tiếng chọc ghẹo nhằm phá tan không khí ảm đạm đi:

- Chị còn quên mất một người bạn đang ngồi kế bên chị rồi nè Diễm Quỳnh. Em cũng chấp nhận làm bạn tốt của chị cơ mà, thế tại sao chị không ôm em mà chỉ ôm mỗi con marmoset kia thôi... Huhu...

Đóa Lệ và Diễm Quỳnh bật cười trước lời nói kia của Hạnh Linh rồi cả ba bắt đầu ôm chăm lấy nhau và chụp hình kỉ niệm sau đó cười đùa nói chuyện vui vẻ. Lát sau cả 3 chàng trai đi tới ngồi xuống hàng ghế đối diện họ và bắt đầu bắt chuyện nói cười đùa. Gần 10h tối, cả sáu người đứng dậy bước đi ra cổng cách ly, 3 người đứng ở lại đầu cổng vẫy tay chào tạm biệt 3 người đang tiến vào trong phòng cách ly. Đóa Lệ đứng nhìn theo bóng hình người yêu mình đi xa khuất dần khẽ đưa tay lên lau giọt nước mắt của mình rồi mới cùng cặp đôi Khắc Lạc đi về.

Từ những ngày sau đó, tất cả mọi người đều tập trung nỗ lực học tập và làm việc thật tốt. Khắc Lạc giờ đây trở thành một vị chủ tịch lớn và uy tín nhất, không những thế một tay anh đã nâng đỡ và khôi phục lại công ty cho bố của Diễm Quỳnh sau khi ông ấy được thả tự do. Ngày nào anh cũng cùng với người yêu đi qua nhà bố của cô bạn mình để thay cô trò chuyện, chăm sóc và quan tâm ông trong suốt quãng thời gian Diễm Quỳnh cùng bạn trai chú tâm học tập ở nước ngoài, khi rảnh rỗi thì cả ba người cùng nhau ghé ủng hộ tiệm mì nhà họ Tô và tất cả mọi người đều vui tươi thoải mái trò chuyện bên nhau. Có những chuyện đã qua rồi thì cứ mặc cho nó trôi qua, ai cũng có một quá khứ đau buồn miễn là ở hiện tại họ chấp nhận được và được chấp nhận thì dù tồi tệ như thế nào ở quá khứ đều trở nên tốt đẹp lên cả. Đóa Lệ ngày đêm chuyên tâm vào chuyện học nên có mấy ngày cô bỏ ăn quên ngủ khiến cho mẹ phải sốt sắng lo lắng vì sức khỏe của mình, nhắc nhở hoài mà vẫn không thấy con gái mình chú ý tới sức khỏe vì vậy mà trong buổi dùng cơm tối cùng với cặp đôi Khắc Lạc đã tranh thủ gọi điện cho người yêu của con bé:

- Alo, Kỳ Tường hả cháu? Bác là mẹ của Đóa Lệ đây không biết bây giờ có làm phiền cháu không? Bác có chuyện này muốn nói với cháu.

Lúc bấy giờ Kỳ Tường cũng vừa mới được giải lao và đang ngồi ăn xế cùng với 2 người bạn của mình thì nhận được cuộc gọi từ sdt của Khắc Lạc nhưng tới khi anh nghe máy lại là giọng mẹ của người yêu mình, anh nhanh chóng hồi đáp:

- Dạ alo, cháu chào bác gái. Dạ không có làm phiền gì cháu đâu thưa bác, mà hôm nay có chuyện gì gây phiền cho bác thế ạ? Bác cứ nói chuyện làm phiền bác ra đi rồi cháu sẽ nghĩ cách giải quyết cho bác.

- Chuyện là như vậy nè, từ bữa giờ con bé Tiểu Lệ không chịu chăm sóc sức khỏe gì cả cháu à, nó cứ bỏ bữa ăn thậm chí thức gần tới 2 3h sáng mới chịu ngủ luôn. Bác có khuyên có la nó hoài mà vẫn không thấy thay đổi gì cả, nhìn con bé sụt cân hẳn, bác bảo nó thì cứ nói là “con chưa đói mẹ à, mẹ ăn trước đi nhé/ con chưa buồn ngủ nên tranh thủ làm bài tí để ngày mai lên lớp làm thuyết trình v.. V...” Cứ thế đấy.. Haisss...

Kỳ Tường nghe hết câu mặt mày buồn thấy rõ, hai hàng chân mày của anh đang bình thường thì nhăn lại với nhau, anh thở dài lắc đầu đáp lời:

- Bác cứ để đó cho cháu lo, cháu sẽ bắt em ấy ăn nhiều vào. Bác cứ yên tâm nhé, đừng lo lắng quá không tốt cho sức khỏe của bác đâu ạ. Nếu mai một em ấy không chịu nghe lời bác thì cứ gọi cho cháu, cháu sẽ lo hết mọi thứ giúp bác.

- Ủ vậy thì người già này an tâm được phần nào rồi, có gì tối nay cháu gọi qua nói với con bé ngay đi luôn được không? Giờ này mà nó vẫn chưa về nữa, thôi bác cúp máy để cháu gọi cho nó nhé. Chào cháu.

- Dạ chào bác ạ.

147. Chương 46 : Giảng Hòa (Tt)

- Dạ là khu vui chơi A đó anh, hôm nay có hội chợ nên tụi em đến đây chơi. Nhưng mà không ngờ là nó lại đông tới như vậy. Hiện tại em đang ở chỗ vui chơi cổng b đó nha anh, em cúp máy rồi đi tìm con mắmm đó nữa đây.

- Ủ anh biết rồi. Gặp sau, nhớ đừng đi lung tung kéo lại bị lạc nữa đó.

- Dạ.

Đóa Lệ cúp máy và tiếp tục chơi game trên máy của mình tiếp, một lúc sau thì Hạnh Linh tay xách tay mang một đồng hồ túi về với khuôn mặt nhăn nhó, ngồi bịch xuống và bắt đầu than thở :

- Tự nhiên khi không mầy lại muốn đi cái hội chợ này chi không biết nữa. Thề với mầy một điều là trong khu sầm và đồ ăn kia max đông luôn ấy, tao đứng rất lâu mới mua được nhiều đây nè, mệt dã man luôn. Giờ thì nghĩ tí rồi đi về được chưa ? Á...mệt vs nóng quá đi mất.

Đóa Lệ quay sang nhìn con bạn mình cười hì hì cùng với con mắt ngưỡng mộ vì nó đã không ngại nóng nực để mua những thứ mà mình đã nhờ nó mua. Liền galăng quay sang ngồi quạt và lấy khui nước đưa cho nó uống và nhẹ nhàng vui vẻ nói :

- Bạn Linh thánh thiện của tui đúng là số 1 mà hihi. Giờ bạn ngồi nghỉ ngơi ở đây đi nhé và bạn có muốn tui mua gì cho bạn ăn không ? Chắc là này giờ đứng chen chúc trong kia bạn đã mệt rồi vs đói bụng lẫn khát nước rồi phải không nào ? Để tui đi mua nước với đồ ăn nhé. Ở đây nghỉ ngơi và đợi nha.

- Ồi ời,... tốt bụng gớm, ừ nếu vậy đi mua đồ ăn đi. Tao ở đây đợi mầy.

- Okie nà, bye bye. Hihihi, mãi yêu.

Đóa Lệ đứng dậy và cầm theo điện thoại của nhỏ bạn rồi tung tăng đi mua đồ ăn cho nó. Khắc Lạc cùng lúc đó cũng đã tới khu vui chơi A, anh bước vào cổng và bị bao nhiêu ánh mắt nhìn về mình xen lẫn thì thào chỉ trỏ, anh mặc kệ bọn họ và cứ thế mà đi, vừa đi anh vừa gọi cho Hạnh Linh :

- Alo, anh đã vào tới khu vui chơi rồi này, em đang ở cổng b mà khúc nào mới được ?

Đóa Lệ đang ngồi uống nước trong một sạp đồ ăn và cô đã nhìn thấy anh với bộ dạng mắc cười, cố giữ bình tĩnh và đáp :

- Hic ... giờ em rồi quá em chả biết mình đang ở đâu nữa huhu, anh hỏi đại ai đó đi ra khu vui chơi cổng b đi hướng nào đi.

- Hềy..., sợ em luôn rồi đó. Em đang ở đâu thì ở yên đó đi, đừng đi kiếm Hạnh Linh nữa. Để anh tự đi kiếm cô ấy là được rồi. Nhớ đó ở yên chỗ đó và đừng đi đâu nữa, đợi tụi anh tìm thấy nhau rồi sẽ tới chỗ em sau.

- Dạ, em nhớ rồi ạ. Vậy anh kiếm bạn ấy thay em nhé.

- Ủ. Anh cúp máy đây.

Khắc Lạc vừa bước qua chỗ Đóa Lệ đang ngồi thì cô cũng nhanh chóng tính tiền và chạy thật nhanh về chỗ của mình để gặp con bạn. Đóa Lệ đi về với tay không nên Hạnh Linh nhăn nhó thở dài :

- Aiss...đúng là không thể tin nào mà tin được bất cứ lời nói nào từ con bạn thân mỗi khi nó bỗng nhiên tốt bụng và nói chuyện vô cùng ngọt ngào với mình mà. Cuối cùng tay không hoàn tay không... haiss..tui khổ quá mà...

- Hì hì...thôi mà tao đi mà qua đem theo tiền nên quay lại lấy rồi giờ đi mua cho mầy nè. Đừng giận tao mờ. À cho tao mượn điện thoại của mầy thêm tí nữa nhé. lát nữa tao sẽ đem đồ ăn về thiết cho mầy. Giờ tao đi đây. Bye bye.

- Chắc là tao tin được mầy... hềy...okie cưng, đi đi... tao ở đây ngắm nhăm mấy món này đợi tiếp vậy.

- Yêu mầy ghê.

Đóa Lệ nói xong chạy đi mất, cô chạy ra cái quán kia tiếp và ngồi xuống ghế rồi kiểm hình sáng giờ cả hai chụp hình tại chỗ đó và gửi cho Khắc Lạc kèm với tin nhắn : ” anh xem cái hình này rồi đi hỏi mấy người ở trong đây chỗ đó ở đâu nhé. Em mới chợt nhớ ra là giờ em phải chạy về phụ mẹ vài việc rồi. Bye bye anh, chúc anh mau chóng tìm được người yêu của anh nhé. ”

Khắc Lạc vội đọc tin nhắn và nhanh chóng đi hỏi mọi người xung quanh đường để đi đến chỗ đó, sau một hồi hỏi han, đi hết một đoạn đường dài xa xôi thì cuối cùng anh cũng đã đến được đúng chỗ như tấm hình mà Đóa Lệ gửi cho mình rồi. Anh nhìn từ xa thấy bóng dáng người con gái đang ngồi thơ thẩn, đi từ từ lại rồi khẽ khều vai người con gái ấy và nghe được giọng người con gái hỏi :

- Cái con quỷ yêu tinh này, tao đói mún xiu luôn rồi nè. Nãy giờ mày đi mua đồ ăn ở đâu mà lâu vậy hả ? Haissss. Giờ còn bày đặt khều vai tao tính gây bắt ngờ nữa hả ?

Vừa nói xong cô gái đó quay lại cùng với cánh tay đang ở dạng hình cú đấm, Hạnh Linh bất ngờ khi nhìn thấy anh người yêu của mình đang đứng đằng sau lưng mình cùng với bộ dạng kì cục này, còn anh thì ngồi xuống ghế đá sát bên cạnh cô người yêu và kéo cô ấy lại ôm vào lòng mình và nhỏ nhẹ nói :

- Em có biết là anh lo lắng em tới nỗi chưa kịp thay đồ ngủ mà lập tức tích tốc chạy tới đây để tìm em không Hạnh Linh ? Đừng bao giờ như vậy nữa được không ? Những ngày qua anh rất là nhớ em, không được gặp, không nhắn tin cũng không được nghe giọng nói của em những điều đó nó rất là khủng khiếp đối với anh. Anh nhớ em lắm. Anh sẽ không gắt gao hay la em như vậy nữa, anh sai rồi. Em đừng giận anh nữa. Anh yêu em.

- Anh buông ra nhanh, tui chưa có hết giận anh đâu. Anh...buông tui ra..tui sắp chết ngộp bởi cái ôm này của anh rồi nè...Anh...

Khắc Lạc cúi đầu xuống và hôn lấy đôi môi đang liên tục trách móc của người yêu mình, và dường như biện pháp này đã giúp cục tức giận của cô mấy ngày nay biến mất hoàn toàn. Cô đẩy nhẹ anh ra, khuôn mặt ngại ngùng ửng hồng nhìn sang chỗ khác rồi hỏi chuyện :

- Tại sao anh lại ở đây ? Ai nói cho anh biết là tui em đang ở đây ??

- Thì Đóa Lệ và Kỳ Tường báo cho anh biết, Đóa Lệ bảo với anh là em đi đâu đó rồi lạc mất nên em ấy nhờ anh đến đây tìm em với em ấy. Nhưng lúc anh gọi điện thoại cho em thì Đóa Lệ lại nghe máy, mà điều quan trọng là em ấy cũng bị lạc khi tìm em rồi.

- Nó bị lạc à ? Á..... thiệt là... rồi nãy giờ anh có gặp nó không ?

- Không em yêu, em ấy gửi hình chỗ này cho anh cùng với tin nhắn là phải về nhà gấp thế thôi à. Ừa mà sao em lại hỏi vậy ?

- Đồ ngốc...., nó với người yêu của nó lừa tui mình đó. Chứ em có bị lạc đâu, lúc đầu nó bảo là mệt nên nhờ em đi mua mấy món này cho nó rồi sau khi em về tới đây thì nó bảo là sẽ đi mua đồ ăn cho cả hai ăn nhưng rồi mới cách đây mấy phút nó còn quay lại đây để lấy bóp tiền rồi nói lần này đi mua đồ ăn thật sự nữa mà,... haiss con quỷ này thiệt tình á....

Khắc Lạc ôm bụng cười nghiêng ngả trước kế hoạch giăng bẫy của cặp này rồi nói :

- Vậy là nhờ hai người đó mà anh mới gặp em trong bộ dạng ngổ này sao? Mà không sao miễn là anh được gặp em yêu của mình là anh vui rồi. Thế thì chúng ta về nhé, rồi chiều qua kiểm em ấy để cảm ơn mới được.

- Thật là em bó tay luôn, anh nghĩ sao mà mặc bộ này chạy lung tung khắp nơi để kiếm em ... bộ anh không thấy kì cục sao ?

- Có gì đâu mà kì cục chứ ? Người yêu của anh đang bị nguy hiểm thì anh phải tích tốc đi giải cứu cô ấy chứ, mặc cho ai cười hay nói gì anh không quan tâm. Miễn là anh được gặp người yêu của mình là được rồi.

Khắc Lạc đứng lên và cầm hết những túi xách cho Hạnh Linh và cùng cô đi ra bãi gửi xe và ra về.

Tối bữa đó, Đóa Lệ đang ngồi ăn trái cây và xem phim với mẹ mình thì con bạn thân cùng với người yêu ghé qua nhà tìm cô. Đi ra mở cửa với nụ cười tươi rói cô nói :

- Giờ thì tay trong tay rồi hen. Vui rồi nha con mắmm phiền phức kia.

Hạnh Linh chờ môi đáp :

- Ồ, giờ thì trả điện thoại cùng với tiền điện thoại và tiền mua đồ lại cho tao được rồi đó. Đừng có mà đánh lảng đi.

Đóa Lệ nghe thế bèn giả ngây trả lời lại :

- Ủa có hả ta ? Ấy chết tự nhiên tao bị đau bụng quá thôi có gì ngày mai lại hai người nha. Bái bai...

Khắc Lạc từ khi nào đã đặt chân vào bên trong nhà của cô rồi thế cô không tài nào có thể đóng cửa lại được, đành phải cười trừ và mời họ vào trong nhà. Cả ba bước vào trong nhà, cùng nhau ngồi xuống chào hỏi mẹ cô vài câu trong khi Đóa Lệ lên phòng lấy điện thoại và bóp tiền xuống trả nợ.

148. Chương 73: Khởi Đầu Mới 2

Vừa mới cúp máy nói chuyện với Kỳ Tường xong thì cùng lúc Đóa Lệ mở cửa bước vào nhà và đang đi xuống nhà bếp, cô cúi đầu chào mẹ mình và kéo ghế xuống ngồi bên cạnh Hạnh Linh mà mặt mày thì nhợt nhạt hơi thở thì dốc khiến cho cả 3 người hoảng sợ đầy lo lắng. Khắc Lạc vội vàng kéo ghế đứng dậy đi lấy nước đem cho cô, còn Hạnh Linh thì xoa lưng từ từ hỏi chuyện:

- Chuyện gì mà lại thở dốc thấy ghê vậy hử con nhỏ kia? Uống miếng nước rồi bình tĩnh lại kể cho mọi người nghe chuyện gì coi.

Đóa Lệ cầm ly nước lên uống từng ngụm và điều chỉnh hơi thở của mình một hồi sau mới kể:

- Hôm nay tao đi học về rồi có ghé sang nhà học trò của tao bữa giờ dạy kèm.. - Ngưng lại đó cô lại uống thêm ngụm nữa và nói tiếp - thì lúc tới nhà con bé đó, nó xuống mở cửa ra nhìn tao với ánh mắt hoảng sợ đầy nước mắt giã giụa, còn miệng thì cứ nói “cô giáo mau chạy đi, ba của con bị điên rồi này giờ ba đang dí mọi người trong nhà của con để... G.. I.. Ế... T... Làm ơn cô mau chạy đi, con cảm ơn ngày qua đã dạy kèm cho cô ạ.” Con bé vừa nói dứt câu thì...

Đóa Lệ dừng lại đó đưa tay lên che miệng lại, mắt thì nhắm lại và đầu cứ lắc lắc và quay người sang ôm lấy Hạnh Linh mà khóc thét lên không ngừng, Khắc Lạc kinh hồn khi nghe chuyện tình mà cô vừa mới kể, anh thật sự không tin được là thể loại ấy lại sống được trong thế kỉ này, còn mẹ của cô thì kéo ghế ra đi tới xoa đầu con gái của mình và ôn nhu dịu dàng an ủi nói:

- Đóa Lệ con hãy bình tĩnh lại đừng khóc nữa, kể nốt đoạn cuối cho mọi người nghe vì sao con lại phải chạy hệt như vậy? Có mẹ ở đây rồi, an toàn rồi. Ngoan hãy nín đi.

Hạnh Linh xoa lưng và điều chỉnh hơi thở lần cảm xúc của con bạn mình trở lại bình thường, Khắc Lạc rót thêm ly nước mới đưa cho Tiểu Lệ uống rồi sau đó cô tiếp tục câu chuyện kinh hoàng kia:

- Con bé vừa mới nói dứt câu khóa cửa lại và ném chìa khóa thật mạnh ra ngoài thì đúng lúc đó ba của bé ấy cầm dao chạy ra phía ngoài cổng, miệng thì nói những câu tục tĩu, một tay thì cầm lấy dao kề sát vào cổ của con bé, mắt ông ta nhìn con chẳng khác thì một con thú điên loạn, ông ta nhe răng cười điên khùng sau đó nói to “Người kế tiếp tao giết sẽ là mày đó con nhỏ kia, ha ha ha ha... Máu máu... Một màu thật đẹp làm sao, tao đang cảm thấy rất sung sướng và thỏa mãn khi dòng nước màu đỏ chảy dài xuống tay mình... Ha ha ha”, sau đó ông ta đã... Đã... Chính tay mình giết đứa con gái của mình... Và sau đó cố cạy cửa để sát hại con đó mẹ à. Con hoảng sợ bỏ chạy thật nhanh nhưng chỉ vài phút sau lão điên loạn đó đã dí theo kịp con rồi, con chạy tới bãi gửi xe thì họ không cho con vào vì bảo là con bị tên điên loạn kia dí theo nếu cho con vào thì họ sẽ bị liên lụy mất, thế là họ đóng cửa lại bỏ mặc con...

Reng reng reng... Chuông điện thoại reo lên từ trong túi quần của Đóa Lệ càng khiến tim cô đập nhanh hơn, Hạnh Linh vẫn cứ xoa lưng để con bạn mình bình tĩnh. Đóa Lệ uống ngụm nước và móc điện thoại ra nghe máy:

- Em đã về tới nhà chưa? Em đã ăn gì chưa đó? Nếu chưa thì hãy đi ăn gì đó đi.

Giọng nói của cô giờ đây vô cùng run sợ bởi cảnh tượng ban nãy mình đã trải qua, hít một hơi cố đáp bằng giọng nói vui vẻ bình thường:

- Em mới về tới nhà thưa anh yêu... Bây giờ em đang ngồi ăn cơm với mọi người nè.

149. Chương 47 : Du Học Xa Nhà

Thời gian cũng thấm thót trôi qua nhanh, mới đây thôi đã tròn hai năm quen nhau của Đóa Lệ và Kỳ Tường rồi. Ngay sau khi vừa mới chuyển qua bên môi trường đại học mới thì Đóa Lệ đã phấn đấu học và nhận được một suất học bổng du học ở bên nước Úc ba năm. Ngày người yêu của cô về cũng là ngày cuối cùng cô ở lại thành phố, bao nhiêu niềm vui nỗi buồn chất chứa bao lâu nay cả hai đều đã dành trọn một đêm để tâm tình thâu đêm. Rạng sáng hôm sau cô đang trở mình chuẩn bị dậy thì Kỳ Tường đã thức dậy từ lâu và đang ngồi bên cạnh nhìn ngắm cô rồi, anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán người yêu của mình và nói :

- Em yêu dậy đi, trời gần sáng rồi và chúng ta còn phải chờ em về nhà chuẩn bị mọi thứ để ra sân bay nữa.
- Giá như em được ôm anh ngủ thêm một lúc nữa nhỉ...hì..dạ em biết rồi, em dậy liền đây.

Kỳ Tường bước xuống giường và kéo cô đứng dậy và họ cùng nhau đi thay đồ. Một lát sau cặp đôi thẳng bạn thân kia đã đứng trước cửa phòng của họ gõ cửa và rồi cả bốn người cùng nhau xuất phát đi về. Khi vừa mới bước chân xuống xe thôi mà tim cô như đang có gì đó muốn vỡ òa ra vậy, đảo mắt nhìn xung quanh một lần và cùng người yêu với hai người bạn mình bước vô nhà mình. Mẹ cô đã dậy từ rất sớm để chuẩn bị mọi đồ đạc cũng như kiểm tra xem con gái mình có đem thiếu cái gì không, khi thấy con gái bước vào nhà thì bà bật khóc ôm chầm lấy con và nghẹn ngào dặn dò :

- Khi nào qua tới bên Úc rồi thì nhanh chóng kiểm di Vân nhé con gái, về tới nhà di rồi thì gọi báo cho mẹ biết nghe chưa. Hôm qua mẹ gửi qua bớt mấy món đồ con cần dùng rồi, nên hôm nay chỉ có nhiều đây thôi, nhưng nếu nhiều qua thì để lại đây rồi ngày mai mẹ gửi qua sau cho con. Mẹ cũng có gói hết mấy bịch đồ ăn khô mà con thích lại và gửi vào hôm qua luôn rồi...

- Mẹ..mẹ à..., con biết rồi. Khi nào tới nơi con nhất định sẽ gọi cho mẹ biết được chưa nè. Đồ đạc thì từ từ mẹ chuyển qua cho con nhé, chứ hôm nay con đi với vài người nữa nên chắc không mang nhiều đồ được rồi. Mẹ ở đây nhớ giữ gìn sức khỏe và ăn uống đầy đủ nha. Giờ thì chúng ta phải ra sân bay thôi để con còn làm thủ tục nữa.

- Ủ vậy cứ để đồ lại đây rồi ngày mai mẹ đem đi gửi cho con. Giờ thì đi thôi nào.

Tất cả mọi người cùng với Đóa Lệ đi ra sân bay. Đóa Lệ cùng với Kỳ Tường đi làm thủ tục, anh vừa đi vừa canh dặn người yêu tỉ mỉ từng chi tiết một, một lát sau cả hai đi về chỗ cả ba người kia đang ngồi đợi mình. Hạnh Linh ôm lấy con bạn và nói :

- Qua bên đó rồi nhớ tự mình mà lo lấy bản thân đừng có bỏ bê sức khỏe biết chưa ? Một tao rảnh tao bay qua đó thăm mày, okie ?

- Ủ tao nhớ rồi. Một rảnh thì qua đó thăm tao nhé.

Kế tiếp đó là Khắc Lạc :

- Khí hậu bên đó em nhớ lưu ý vào mùa gió là được rồi. Với lại nhớ là đừng tắm lúc quá sẽ bị ngất nước nhé, ka ka ka.

- Anh này kì khôi ghê, em biết rồi. Anh lo mà giữ lửa cho tình cảm của mình đi. Em đi rồi thì không còn ai giảng hòa cho hai người nữa đâu đó.

Đóa Lệ vừa nói vừa thụt nhẹ vào bụng của anh và cười khúc khích. Cô đi lại chỗ mẹ mình đang ngồi cùng với chú cún cưng của mình, nhẹ nhàng nói :

- Mẹ ơi, con yêu mẹ lắm. Vì thế mẹ phải giữ gìn sức khỏe khi con không bên cạnh nhé, con sẽ gọi điện về cho mẹ thường xuyên. Con sẽ nhớ mẹ và cún cưng lắm :(. Hic

- Thôi được rồi, không được khóc ở đây. Ngoan, qua đó nhớ giữ ý giữ tứ và nghe lời dì Vân nghe chưa con gái.

- Dạ con nhớ rồi.

Nói xong cô cúi xuống nức chú cún cưng của mình một tí và đứng dậy kéo vali đi vào bên trong cùng với người yêu của mình. Đi gần tới chỗ tập trung thì Kỳ Tường kéo mạnh cô vào lòng và ôm chặt lấy rồi nói :

- Em nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, vài ngày nữa anh sẽ qua đó với em. Anh yêu em.

Đóa Lệ ngược mặt lên và hôn lấy anh rồi nói :

- Anh không được qua bên đó trong thời gian được nghỉ này, anh phải thay em chăm sóc mẹ của em nữa chứ. Khi nào anh được nghỉ nữa thì hãy bay qua bên đây thăm em nhé. Giờ em đi đây, em yêu anh nhiều lắm.

- Tuân lệnh em yêu. Bye em. Qua bên đó rồi nhớ gọi báo cho mẹ và anh cùng biết nhé em yêu.

- Dạ em biết rồi. I Love you.

150. Chương 74: Vụ Án Kinh Dị P.1

Anh dường như cảm nhận được sự bất bình thường từ giọng nói của người yêu mình nhưng vẫn không muốn hỏi mà chỉ nhẹ nhàng nói:

- Ủ vậy em ăn cơm ngon miệng nhé. lát sau anh sẽ gọi lại, yêu em.

Đóa Lệ vội vàng tắt máy và tiếp tục kể tiếp:

- Con cứ cầm đầu cầm cổ chạy thật nhanh cho đến đoạn ngã tư kia con dừng lại... Vì quá đuối sức thì trong lúc dừng lại để thở, lão đó bất thành đứng đằng sau lưng con và cười đầy ghê tởm rồi... Nói “Sẽ không đau đớn gì cả đâu, ha ha ha.. Tao chỉ xin mày chút máu thôi, chỉ một chút thôi... Ha ha ha ngoan ngoan đứng im cho tao lấy máu của mày nào.”... Con la hét toáng lên và mở túi xách ra lấy bình xịt khí cay xịt thật mạnh vào mắt lão ta,... Rồi cứ thế cầm đầu chạy thật xa sau đó là bắt xe chạy về đồn của Mạc Bảo... Xe vừa mới dừng trước cửa cảnh sát là con nhét vội tiền vào tay tài xế sau đó phóng như bay vào đồn, A Bảo thấy con như vậy bèn tức tốc đi tới thật nhanh hỏi ngọn ngành mọi chuyện như thế nào, con cũng cố gắng hết sức bình tĩnh để kể lại sự việc, cái điều kinh khủng nhất tới bây giờ khi nhớ lại câu nói của anh ấy đó chính là “người đàn ông đó đã từng ra tay sát bao nhiêu người một cách không thương tiếc, mỗi khi lão ta hít đá hoặc có kèo khủng về buôn bán nội tạng + máu người” và bên phía cảnh sát đang truy lùng lão ấy để tử hình nhưng đến bây giờ đã có rất nhiều chiến sĩ đã hy sinh khi đang thi hành công vụ này. Và theo như anh ấy biết thì rất hiếm khi ông ta về nhà mình lắm trừ khi quá nhớ cô con gái và vợ của mình thì mới về thôi.

Đóa Lệ dần dần bình thường trở lại và cầm chén cơm lên ăn, vừa gấp thức ăn vừa kể tiếp:

- Anh ấy bảo con là về vụ xe con gửi ở chỗ gửi xe kia thì sáng mai sẽ có người xuống đó lấy về, còn riêng về vụ lão kia thì sẽ lập tức cho người bắt gấp, đang nói chuyện giữa chừng thì có người chạy vô báo tin “có một gã đàn ông tầm 40 tuổi đang làm loạn đường phố khu B và hiện tại lão ấy đã đâm chết một vài người ở đó”, nghe thấy như vậy anh Bảo liền sai người chở con về bằng xe cao cấp nhất của đồn và sau đó phân công người đi theo anh ấy để ra đó giải quyết nhưng mà...

Ba người kia cùng nhau đồng thanh cau nhàu nói:

- Nhưng mà đã đòi đi theo để xem vụ tình như thế nào đúng không hả? - Mẹ của cô tiếp lời - Cái con bé gốc này, mẹ bó tay với con rồi đó. Không hiểu con nghĩ sao mà đòi đi theo vậy hả?

Đóa Lệ đặt chén xuống bàn lắc đầu giải thích:

- No no no, con không có đi theo mà con chỉ yêu cầu là chở con ra bệnh viện để mua liều thuốc tiêm an thần loại mạnh để đem theo tới hiện trường mà xử lý, anh ấy đồng ý rồi chở con đi mua thuốc sau khi mua thuốc xong con là người chỉ ảnh cách sử dụng như thế nào rồi sau đó con mới về. Khi về tới nhà mình rồi

thì không hiểu sao con bắt đầu cảm thấy mệt và rất khó thở nên khi vào tới đây là con dừng người ra là như vậy.

Mẹ cô ngồi nhìn con gái lắc đầu thở dài và nói:

- Thật tình con làm mẹ suýt nữa là ngắt xủ rồi đó con bé ngọc này, từ nay trở đi làm ơn đừng có làm gia sư gia diết gì hết cả, đi học xong thì đi về nhà ngay cho mẹ. Nếu con không nghe lời mẹ thì mẹ sẽ lên trường xin cho con thôi học và sẽ tống con qua bên Kỳ Tường để nó chăm sóc cho con đó, nghe chưa?

151. Chương 47 : Du Học Xa Nhà (t.t)

Đóa Lệ đi đến chỗ tập trung rồi cùng họ đi vào phòng cách ly và tiến ra máy bay. Kỳ Tường nhận được tin nhắn của cô báo rằng mình đã lên máy bay rồi thì mới yên tâm đi ra ngoài thông báo với mẹ của cô.

Một tuần lễ trôi qua thật nhanh, nỗi nhớ nhà và người yêu của cô ngày càng tăng lên, cứ mỗi tối trước khi ngủ cô đều gọi về nói chuyện với họ rồi mới yên giấc ngủ. Rồi từng ngày trôi qua đi, Đóa Lệ dần dần cũng đã quen với môi trường mới, khí hậu cũng như những con người mới. Trong lần đi bộ ra trạm xe buýt thì bị một người vô tình đụng té, nhưng không hiểu sao dù chỉ bị quẹt nhẹ thôi mà vết thương cô lại cứ rỉ máu từ lúc té cho tới trường và luôn có cảm giác choáng váng, Đóa Lệ đi xuống phòng y tế băng bó vết thương lại và hỏi cô giáo thì chỉ được nói là chắc do bản thân mình thiếu máu nên mới cảm thấy choáng váng như vậy thôi và cô ấy khuyên nên chú ý đến sức khỏe và ăn nhiều đồ chứa dinh dưỡng hơn. Đóa Lệ cũng nghĩ thế nên chiều hôm đó tan học về, cô đã đi siêu thị mua đồ ăn tẩm bổ thân thì vô tình gặp người sáng nay đã quẹt phải mình, anh chàng ấy đi tới bắt chuyện :

- Xin lỗi vì sáng nay đã làm cho bạn bị té. Bạn có bị làm sao không? Vết thương của bạn đã rửa chưa ?
- À..không sao cả, tôi ổn cả. Chỉ là bị trầy sơ thôi mà.
- Thật chứ ? Sáng nay tôi thấy vết thương của bạn chảy máu nhiều lắm mà ? Chắc là không sao chứ ?
- Chắc chắn mà, tôi không sao cả, đã băng bó vết thương lại rồi.

Chàng trai thở phào nhưng trong lòng vẫn còn chút lo lắng khi anh nhìn thấy khuôn mặt của cô gái này có tí xanh xao, tiếp tục bắt chuyện với cô ấy :

- Thật là trùng hợp khi chúng ta gặp lại nhau ở đây. Tôi tên là Jimmy, 26 tuổi. Còn bạn ?
- Đúng vậy, còn tôi tên là Ammy, 20 tuổi.
- Wow, em là du học sinh à ? Tôi hiện tại đang là giảng viên của trường đh T, không biết em có học ở trường tôi không nhỉ ?
- Em chào thầy, em là học sinh của trường đó ạ. Thật là trùng hợp đến bất ngờ luôn.

Cả hai vừa đẩy xe đi lựa đồ vừa trò chuyện với nhau, và khi cô vừa tính tiền xong thì thầy giáo Jimmy đang ngỡ lời chờ cô về nhà nhưng cô lại từ chối lời mời đó và tự mình đi bộ về. Trên đường đi về, cô gọi điện thoại cho nhỏ bạn thân và kể cho nó nghe chuyện hôm nay của mình như thế nào thì một lần nữa cô lại gặp thầy giáo ấy vừa mới rẽ xe vào ngõ trái, chẳng hiểu sao cô lại có duyên với thầy ấy tới như vậy. Tối bữa đó, Kỳ Tường nhắn tin qua báo cho cô biết rằng hai ngày nữa anh và mẹ của cô sẽ bay qua bên đó chơi vài tuần, cô cảm thấy không gì vui sướng bằng chuyện hai người thân yêu nhất qua đây thăm mình.

Hai ngày sau, Đóa Lệ đang đứng đón taxi thì người thầy giáo kia từ đâu lại chạy ngang qua và thấy cô liền chạy sang và dừng trước mặt cô rồi bắt chuyện :

- Em đang bắt taxi sao ? Taxi ở khu vực hơi khó bắt nên tôi có thể chở em đi được không ?

Đóa Lệ tuy bất ngờ trước sự xuất hiện cũng như lời đề nghị giúp đỡ này của thầy ấy nhưng quả nhiên trong lúc này cô đang rất cần taxi để ra sân bay đón mẹ và anh yêu của mình vì thế mà cô đã đồng ý sự giúp đỡ đó. Thầy giáo xuống mở cửa mời cô vào rồi sau đó vào sau, cả hai xuất phát lên đường, Đóa Lệ khẽ nói :

- Em cảm ơn thầy nhiều lắm ạ, thầy chở em tới sân bay nha.
- Okay, tôi sẽ chở em ra đó. Chắc là người thân của em qua đây thăm em nhỉ ?
- Vâng, đúng rồi ạ. Họ qua đây thăm em vài tuần, hihi

Hai tiếng đồng hồ sau, Đóa Lệ đã tới sân bay và cô cúi chào thầy giáo rồi đi vào sảnh đón. Cô đợi hơn nửa ngày trời và cuối cùng cũng đã thấy hai người thân yêu của mình đi về chỗ mình. Đóa Lệ cười tươi chạy lại ôm mẹ và nhìn anh yêu của mình. Ba người bắt xe đi về nhà dì của cô, xuyên suốt đường đi cô luyên thuyên nói nhớ mẹ không ngừng nghỉ, còn Kỳ Tường thì ngồi ghế trước quay lại nhìn cô cười lắc đầu. Buổi tối hôm đó, Kỳ Tường cùng với mẹ của cô được đãi một bữa tiệc nhỏ nhưng ấm cúng, sau bữa tối cô cùng với Kỳ Tường đi dạo gần nhà. Kỳ Tường cõng cô trên lưng và vui vẻ trò chuyện :

- Em yêu của tui lại hột kí nữa rồi....haiss, thử hỏi tại sao tui phải bay qua đây liền không cần phải đợi lâu là vậy. Em có nhớ anh không ?

Đóa Lệ dù cho cố giấu hay có nói xạo với bất kì ai đi nữa thì cô vẫn không tài nào qua mắt được anh chàng người yêu này của mình, và đó cũng là lí do khiến cho cô yêu anh đậm sâu. Cô khẽ cười nói :

- Em thấy mình mập như heo ấy, có hột kí nào đâu. Em ngày nào mà chẳng nhớ về anh chứ, thậm chí trong giấc mơ luôn mơ về anh nữa là khác hihi. Khi nào anh đi học lại ?
- Thôi đi cô nương của tui, em nhẹ như thế này mà mập gì chứ. À hai tháng nữa anh sẽ đi học lại, và có lẽ sau hai tháng này anh sẽ ở lại bên đó học cho tới khi nào tốt nghiệp luôn mới qua đây thăm em được đó em yêu à.

Đóa Lệ bỗng thấy buồn nên giọng cô bỗng nhỏ lại :

- Vậy là anh sẽ học và chỉ học thôi sao ? Thế sẽ không qua đây thăm mỗi khi được nghỉ à ? Hic....

Kỳ Tường dừng chân và đặt cô xuống đất rồi sau đó quỳ xuống nắm lấy tay của cô và nói :

- Em cần phải học và anh cũng thế, chúng ta phải chịu khó bỏ ra quãng thời gian xa nhau để đi gầy dựng tương lai hạnh phúc của chúng ta sau này. Vì thế nên em đừng buồn nhé. Cho tới khi nào, chiếc nhẫn này được thay bằng một chiếc nhẫn cưới thì anh vẫn cố học thật và làm thật chăm để biến nó thành chiếc nhẫn cưới. Đến lúc đó em sẽ là một cô dâu thật xinh đẹp trong chiếc váy cưới, còn anh là một chú rể lịch lãm trong bộ vest và rồi sau đó chúng ta trao nhau nhẫn cưới. Em hãy cố học thật tốt rồi về nước làm cô dâu của riêng anh nhé, Tô Đóa Lệ.

Cô chẳng thể nào diễn tả bằng lời được cảm xúc của mình khi nghe anh nói câu đó cả, chỉ biết ôm chặt lấy anh mà khóc vì hạnh phúc.

152. Chương 75: Vụ Án Kinh Dị P.1 (2)

Đóa Lệ đỏ mặt vì ngượng khẽ nói:

- Mẹ này kì ghê, con lớn rồi mà mẹ đừng có hớ cái là lời anh Tường vào đây nữa, anh ấy chú tâm học thật tốt ở bên đó đi mà mẹ. Con ăn xong rồi, còn giờ thì mẹ lên phòng ngủ nghỉ đi nhé, cứ để mọi thứ dưới đây tụi con lo cho. Bye mẹ. - Vừa nói dứt câu, cô đẩy ra điu mẹ đi lên lầu và nhanh chóng quay lại ngồi xuống bàn lấy điện thoại và mở cặp ra sau đó nói chuyện với Hạnh Linh:
- Ê mày, tao không biết cái liều lượng thuốc an thần tao mua hồi nãy có phải là cái loại này không nữa? Tại vì tao có ấn tượng mạnh với loại thuốc an thần này nên tao nhớ rất rõ tên và công dụng của nó. Tao chỉ sợ là liều tao đưa cho A Bảo tiêm vào lão kia hơi mạnh thì sẽ khiến lão bị sùi bọt mạp hoặc có bị co giật, nhưng vẫn không hề có ảnh hưởng xấu đến tính mạng.

Hạnh Linh nhìn vào tên loại thuốc đó trên điện thoại và tập của nhỏ bạn mình hoảng hốt nói:

- Mày... Mày... Sao lại biết loại thuốc này??? Mày có biết tác dụng phụ của nó là gì không??? Tại sao lại dám dùng nó khi không có sự cho phép của bác sĩ...? Chết chắc rồi, kiểu này lão ta sau khi được tiêm vào sẽ gây hôn mê ít nhất là trong vòng 48 tiếng... Rồi làm sao bên phía cảnh sát có quyền bắt giam lão ấy lại được? Ban nãy mày đã mua liều lượng bao nhiêu??

Đóa Lệ giật bắn mình trước câu hỏi của con bạn mình, lúc này đây khi đầu óc đã bình thường trở lại thì cô mới nhớ ra những lời dạy sáng nay của giảng viên rằng “không được dùng loại thuốc an thần cấp độ mạnh khi không có sự cho phép của bác sĩ và tác dụng phụ của nó để lại đó chính là gây hôn mê 48 tiếng đồng hồ.”, cô cắn răng cắn môi gãi đầu nhìn con bạn mình lí nhí đáp:

- Tao quả thật là... Haiss... Hồi nãy tao mua có 2 liều nhưng chỉ cho nửa liều thôi à, nên chắc không sao đâu. À tối nay mày ngủ lại với tao được không??? Tao còn có chuyện muốn hỏi mày, khá quan trọng.

Hạnh Linh cười trừ lắc đầu trước câu trả lời của con bạn mình, quay sang hỏi Khắc Lạc:

- Em ở lại nhà con quý này ngủ, nên sáng mai anh đến đón em sớm nhé, anh yêu.

Khắc Lạc đang ngồi nhắn tin kể sự việc của Đóa Lệ cho Kỳ Tường thì nghe bạn gái mình nói thế anh liền lắc đầu đáp:

- Anh cũng sẽ ở lại đây làm vệ sĩ cho 3 người phụ nữ. Nên em với Tiểu Lệ cứ lên lầu ngủ trước đi, lát sau anh sẽ qua phòng dành cho khách ngủ sau.

Hạnh Linh với Đóa Lệ quay sang nhìn nhau đồng tình và sau đó đứng rửa chén, còn anh thì tiếp tục nhắn tin với thằng bạn thân của mình.

153. Chương 48 : Quà Sinh Nhật Bất Ngờ

Hai năm trời xa quê hương để du học thì cuối cùng Kỳ Tường cũng đã trở lại đây cùng với tấm bằng tốt nghiệp loại tốt. Anh và Diễm Quỳnh cùng với Quốc Trình trở về nước sau mấy năm xa quê hương, tất cả mọi người lại đoàn tụ nhưng nay lại thiếu vắng một người đó là Đóa Lệ. Kỳ Tường từ khi về nước thì đã được bố của mình đảm nhiệm vào chiếc ghế tổng giám đốc, rồi từ đó anh luôn tất bật trong việc quản lí cũng như xây dựng thêm những điều mới mẻ cho cả tập đoàn nhà mình. Cứ mỗi lần anh có dự định bên sang Úc thăm cô người yêu của mình thì lại có cuộc họp hoặc đi công tác đột xuất, và lần này tới lần khác công việc như đang muốn cản trở sự gặp gỡ của anh vậy và nó đã khiến anh rơi vào một tình trạng đó là dễ cáu gắt và hay buồn bực vô cơ. Vì thấy thằng bạn mình đang có chiều không tốt cho nên Khắc Lạc đã nhắn tin cho Đóa Lệ và kể hết mọi chuyện cho cô ấy nghe, rồi sau đó lên kế hoạch bất ngờ dành cho Kỳ Tường vào ngày sinh nhật của nó. Đóa Lệ được nghỉ ngắn nên đã bí mật bay về nước rồi sau đó cùng với Hạnh Linh và Diễm Quỳnh chuẩn bị mọi thứ trong căn nhà sau này của Kỳ Tường và cô, còn Khắc Lạc và Quốc Trình có nhiệm vụ đó là đánh lạc hướng của Kỳ Tường bằng cách không cho anh liên lạc với Đóa Lệ từ lúc cô về nước cho tới ngày sinh nhật của anh đến. Kỳ Tường dù khó hiểu trước những hành động của hai thằng bạn mình nhưng anh vẫn không hề nghi ngờ hay thắc mắc gì, cho tới ngày sinh nhật của mình đến thì trong lúc anh đang làm việc trong phòng tại ngôi nhà riêng của mình bỗng nhiên cúp điện, và điều đó khiến anh bực bội cáu quắt lên :

- Cái khi gió gì nữa đây, tại sao lại canh ngay lúc chuẩn bị gọi cho người yêu thì lại cúp điện... điên mất...

Rồi ở đâu đó vang lên giai điệu của dương cầm, liền đứng dậy và cầm cây đèn bước ra khỏi phòng và mò lần xuống dưới nhà. Khi anh bước xuống từng bậc cầu thang thì đèn sáng lên theo, cho tới khi anh bước hẳn xuống dưới nhà rồi thì giai điệu đó lại tắt và thay vào đó là tiếng hát chúc mừng sinh nhật. Rồi anh cảm nhận được hơi thở của một người khác đang đứng ở sau mình và người đó đang đưa tay bịt mắt mình, anh đưa tay lên sờ đôi bàn tay ấy thì đó là tay của con trai, người đó bảo anh đi từ từ xuống nhà bếp và đếm từ 1 - 10, anh ngoan ngoãn làm theo lời người đó.

- CHÚC MỪNG SINH NHẬT NHA ! * pằng pằng *

Quốc Trình, Hạnh Linh, Diễm Quỳnh và Khắc Lạc cùng lên tiếng chúc mừng sinh nhật anh, Kỳ Tường mừng suýt khóc khẽ cười nói to :

- Cảm ơn mọi người nhiều lắm. Hôm nay tui hạnh phúc lắm !

Khắc Lạc với Quốc Trình cùng nhau nói :

- Sao hạnh phúc lạ vậy ? Chưa tới phần hấp dẫn nhất mà đã hạnh phúc suýt khóc rồi sao ? Giờ thì thổi nến và nhắm mắt lại ước đi rồi sẽ một điều bất ngờ. Nhanh lên

- * phù * Tui ước rằng sinh nhật lần này người yêu của tui về đây để đón sinh nhật cùng với tui và mọi người.

- 1... 2... 3...

- ĐIỀU ƯỚC CỦA ANH ĐÃ THÀNH HIỆN THỰC RỒI ĐÓ , ANH YÊU !

Kỳ Tường mở mắt ra và thấy Đóa Lệ đang đứng trước mặt mình và mặc chiếc váy mà anh mua tặng cho cô, không tài nào cầm được nước mắt nên anh đã rơi vài giọt nước mắt vì món quà sinh nhật đầy bất ngờ này của từ những người và người yêu của mình. Đóa Lệ đi tới cạnh anh và họ cùng nhau cắt bánh kem rồi, tất cả dọn đồ ăn ra bên ngoài ăn uống. Tất cả mọi người nâng ly chúc mừng sinh nhật, Kỳ Tường vui sướng nói :

- Thật sự là hôm nay là ngày sinh nhật bất ngờ nhất từ trước tới giờ của Kỳ Tường nay, nên buổi tối hôm nay mọi người phải nhậu hết mình, không say không về. 1 2 3 dô !

- Năm nay mày cũng đã hơn 20 tuổi rồi thì phải biết cách kiềm chế tính khí lại, và tao chúc mày luôn thành công trên con đường tiếp quản tập đoàn nhà mày, và hạnh phúc mỹ mãn trên con đường tình yêu. 100% dô

- Tuy anh đã cướp người tui yêu thầm một cách thành công rồi thì sau này phải khiến cho cô ấy sống thật hạnh phúc và sung sướng nghe chưa, ông bạn già của tui. 100 % dô !!

Trong lúc ba người đàn ông tâm tình thì ba người con gái đang ở trong bếp chuẩn bị thêm vài món đồ ăn, Diễm Quỳnh vui vẻ bắt chuyện :

- Xem ra cũng khá lâu rồi 6 người chúng ta mới có dịp hội ngộ nhỉ ? Hai em dạo này trông xinh xắn hẳn ra, còn chị thì sắp sang gần 30 rồi hic, sắp già rồi.

- Chị đâu có già đâu mà còn trông trẻ hơn đấy chứ. Khi nào chị với anh Trình đám cưới vậy ?

- Hai con nhỏ này..., tụi chị tính là một năm nữa sẽ tiến tới hôn nhân. Mặc dù cả hai bên đang hối thúc tụi chị cưới sớm rồi, nhưng mà Quốc Trình vẫn cứ không chịu và bảo là đợi thêm một năm nữa khi anh ấy ổn thỏa mọi thứ sẽ thì đem sánh lễ qua hỏi cưới chị.

- Wow, nếu vậy là năm sau sao ? Hihi quá tốt rồi năm sau tụi em cũng hoàn thành xong việc du học rồi, lúc đó tụi em sẽ phụ dâu cho đám cưới chị. Hihihi mong chờ tới năm sau ghé đó hihihi.

- À đúng rồi Hạnh Linh, lúc đó em có thể thiết kế bộ áo cưới cho riêng chị được không? Tại mẫu áo cưới bây giờ chị thấy không có đặc sắc cho lắm.

- Chuyện gì chứ chuyện này, em cũng đang tính là sẽ thiết kế cho chị mà. Hi hi , đúng là tư tưởng lớn gặp tư tưởng lớn chị nhỉ.

- Ủ, hihi. Vậy cảm ơn em trước nha.

- Đồ ăn đã xong rồi, nào chúng ta đem lên cho ba người bụng bia ăn nào.

Sau khi ăn uống nhậu nhẹt no nê, thì cả 6 người đều hoàn toàn say sấn và không thể tự về nhà được thế nên 2 cặp đôi kia qua đêm lại nhà của Kỳ Tường. Đóa Lệ ra đóng cửa cẩn thận rồi sau đó dọn dẹp sơ mọi thứ, trong lúc đang dọn dẹp thì cảm giác bị choáng váng lại xuất hiện khiến cô cảm thấy khó chịu và hơi lo lắng. Đóa Lệ đang đứng rửa chén và đang có dấu hiệu sắp ngã thì có một vòng tay ôm lấy mình từ sau và dịu dàng nói :

- Anh đã từng nói điều này với em bao giờ chưa nhỉ ? Những lúc nhìn em như thế này anh chỉ muốn chúng ta mau cưới nhau để ngày nào anh cũng được nhìn ngắm em trông bộ dạng này hết, em là rất quan trọng với anh, và anh phải cảm ơn cuộc đời và cũng cảm ơn cái thằng người yêu cũ của em đã bỏ lỡ em và nhờ vậy mà anh đã gặp được em và yêu từ đó cho tới bây giờ. Anh yêu em nhiều lắm, chúng ta đã trải qua rất nhiều điều cùng nhau, bao nhiêu buồn vui hạnh phúc chúng ta đã đều trải qua cả. Và bây giờ, chỉ còn một điều duy nhất nữa thôi đó là chờ đợi em thêm một năm nữa và khi đó em sẽ là cô dâu của đời anh, em sẽ là mẹ của các con anh sau này. Hôm nay anh thật sự rất hạnh phúc đó, em yêu à.

Đóa Lệ vừa vui vừa lo sợ cái sự choáng váng ban nãy nhưng cô đang cố bình thường để cho anh yêu mình yên tâm, vui vẻ nói lại :

- Và em cũng phải cảm ơn cuộc đời này đã cho em gặp được anh và yêu anh. Một năm nữa thôi rồi chúng ta sẽ là vợ chồng, khi đấy em sẽ nấu cơm và cùng anh ăn cơm sau chúng ta sẽ cùng nhau dọn dẹp, rồi sau này chúng ta sẽ có những đứa con xinh xắn giống như em như anh đây. Và hai chúng ta sẽ cùng nhau nuôi dạy con mình lớn khôn sau đó chúng ta sẽ thành một gia đình hạnh phúc. Em chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy hạnh phúc rồi anh yêu. Em yêu anh nhiều lắm.

Kỳ Tường xoay người cô lại và hôn lấy cô, họ trao nhau những nụ hôn nồng cháy. Rồi cùng nhau đi lên phòng âu yếm.

Buổi sáng hôm sau, cô nằm trọn lòng của người mình yêu, chường lên hôn anh thì đã bị anh cúi đầu xuống và hôn trước rồi. Lúc đó 2 cặp đôi dưới nhà đã ngủ dậy và họ đang cùng nhau dọn dẹp bãi chiến trường của tối qua, một lát sau Khắc Lạc đi lên gõ cửa phòng thằng bạn và nói :

- Sáng rồi đó, mau dậy xuống mở cửa cho bọn này về rồi hai người muốn ôm nhau ngủ bao lâu cũng được.

- Haiss thằng quỷ này, biết rồi đợi tí, tụi tao xuống liền.

Đóa Lệ cùng với Kỳ Tường đi xuống dùng bữa sáng với 4 người kia, rồi sau đó bàn bạc về việc đi chơi và cuối cùng cũng đã chọn ra ngày đi chơi cho cả nhóm rồi sau đó 4 người bạn đó đi về nhà. Đóa Lệ nén lại dọn dẹp mọi thứ và đợi người yêu lên phòng thay đồ đi làm và chờ mình về nhà. Một tiếng sau, cô đã về tới nhà còn người yêu thì ngoan ngoãn đi làm với một sự vui vẻ và hạnh phúc hiện rõ ra trên mặt mình.

154. Chương 76: Tâm Tình Của Bạn Thân

Khắc Lạc đi lên nhà trước khóa cửa cẩn thận, còn Đóa Lệ với Hạnh Linh vẫn ngồi ở dưới nhà bếp nói chuyện:

- Mày nè..., dạo gần đây tao có cảm giác như cái khả năng tâm lý của tao đang có chiều giảm đi thì phải, cái kiểu như là tao có đam mê với thiết kế hơn là chú tâm nghiên cứu tâm lý con người.

Đóa Lệ ngồi kế bên đang nhẩn tinn nói chuyện với người yêu thì nghe nhỏ bạn thân của mình nói như vậy bèn đặt điện thoại xuống bàn và hỏi:

- Vậy tại sao bây giờ mới phát hiện ra điều đó hửm con hâm này!. Điều quan trọng giờ là mày có chắc chắn rằng có đam mê với thiết kế không? Nếu thật sự như vậy thì nghỉ học ở bên này và kiếm trường đại học nào ở nước ngoài mà học.

Hạnh Linh chống cằm suy nghĩ câu con bạn mới nói, Khắc Lạc từ nhà trên bước xuống đứng kế bên người yêu mình rồi khẽ nói:

- Tiểu Lệ nói đúng đó em yêu, giờ em xác định rõ đi để không em lại phí mấy năm trời vô cái ngành mà bản thân mình không hứng thú nữa thì uổng lắm. Em cứ suy nghĩ cho thật kĩ nhé, còn bây giờ thì cũng đã tới rồi cả ba chúng ta lên phòng ngủ thôi.

Đóa Lệ gạt đầu đồng tình với Khắc Lạc sau đấy đẩy ghế đứng dậy đi tới tủ lạnh lấy chai nước và đi tới cầu thang, nói:

- Để em lên chuẩn bị chỗ ngủ cho anh Bèò, có gì hai người tắt đèn và chờ lại đèn ở dưới nhà bếp dùm em nhé.

Cặp đôi Khắc Lạc gật đầu, Đóa Lệ đi gần tới phòng mình đang chuẩn bị mở cửa thì chuông điện thoại reo lên, giọng Mạc Bảo đầy thắc mắc liên tục hỏi:

- Đóa Lệ à,... Tại sao lão ta sau khi bị tiêm thuốc vào thì lại sùi bọt mép rồi nằm bất động vậy em? Hay em có đưa nhầm loại thuốc không vậy em?? Alo alo... Em có ở đó không Đóa Lệ.

Lúc này đây Tiểu Lệ vô cùng thấy mình có lỗi và ấ nấy với Mạc Bảo đang suy nghĩ cách trả lời thật may cho cô vì đúng lúc đó Hạnh Linh đi từ sau lên nhanh tay giật lấy điện thoại của nhỏ bạn và trả lời:

- Anh cứ yên tâm nhé, loại thuốc nhỏ Lệ đưa cho anh nó không có tác dụng phụ gì nhiều đâu, chỉ là khiến cho lão điên kia bất tỉnh trong vòng 48 tiếng thôi à. Từ giờ tới khi lão ta tỉnh dậy thì tốt nhất anh nên đưa tới bệnh viện khoa an thần và cho người theo sát nhé. Đóa Lệ nó bận tí chuyện rồi anh, có gì ngày mai em sẽ kêu nó gọi lại cho anh nhé. Chào anh.

Mạc Bảo thở phào khi nghe câu trả lời ấy, anh cúp máy và điều động người chở lão ta tới bệnh viện. Còn Đóa Lệ lúc này đứng nhìn nhỏ bạn cười hì hì lại lí nhí trong miệng nói:

- Xém tí nữa là... Dù gì cũng cảm ơn mày nhiều. Giờ thì mày cầm chìa khóa này đưa cho Khắc Lạc để ănh mở cửa phòng khách nhé. Tao vào phòng rồi đi tắm đây.

Hạnh Linh trả lại điện thoại và cầm lấy chìa khóa quay lại rồi bước sang phòng mà bạn trai mình đang đứng, cô lắc đầu thở dài nói:

- Sao con quỷ bạn em nó cứ thích làm cho người khác phải lo lắng hồi hộp vì nó hoài không biết. Thật sự ra em đã không có hứng thú với ngành tâm lý từ đầu rồi, nhưng vì thấy nó thi vào ngành này trong khi tâm lý của nó chưa bao giờ tốt cả, vì lo lắng cho nó nên em mới quyết định học chung ấy chứ. Tới bây giờ, nhiều khi em muốn bảo nó nghỉ học ngành này đi mà hãy kiếm ngành khác học nhưng mà... Em vẫn chưa biết nên nói làm sao với nó cả, anh yêu à.

Khắc Lạc đưa tay lên xoa đầu cô người yêu của mình, khẽ đưa tay xuống và véo lấy má của cô và rồi nói:

- Em làm như vậy không đúng tí nào cả, ai cũng có đều ước mơ về ngành nghề mình mong muốn và theo đuổi ngành nghề đó vì thế nên khi em từ bỏ cái ngành mình thích là sai hoàn toàn sai. Đóa Lệ em ấy cũng lớn rồi, tuy cái tính tình hay khiến cho người khác phải bận tâm lo lắng nhưng em ấy rồi sẽ ổn và trưởng thành theo thời gian thôi, em hiểu chứ? Giờ là lúc em sống cho bản thân mình nhiều hơn rồi đó cô gái của anh. Đóa Lệ như thế nào thì đã có thằng Kỳ Tường nó lo rồi nên anh muốn em hãy ngừng lo lắng cho em ấy nữa mà hãy lo cho bản thân mình và cho anh đây nè.

Cô đã phần nào nhẹ lòng hơn khi nghe anh người yêu giải thích cái suy nghĩ ăn khuất bao lâu nay của mình, cô nhón chân lên hôn vào má của anh và nhanh chóng đi về phòng của con bạn thân mình. Khắc Lạc nhìn cô bước đi và khẽ lắc đầu cười. Đóa Lệ đang ngâm người trong bồn tắm, cô nhắm mắt thư giãn theo tiếng nhạc trong điện thoại thì bỗng nhiên hình ảnh cô bé mặt mũi tái mét, nước mắt nước mũi chảy tèm lem trên khuôn mặt đang hoảng hốt kia, miệng thì cứ run rẩy lắp bắp nhìn mình và kêu mình hãy chạy đi..., thì... Bóng dáng người đàn ông tuổi trạc 40 bước đến từ đằng sau trên tay thì cầm lấy con dao, khuôn mặt của lão ấy trông chẳng khác gì một con thú điên khát máu, lão ta tiến nhanh tới cô bé kia và... Chính tay mình đâm chết cô bé... Và rồi... Lão ta chĩa dao về hướng cô cười với nói bằng giọng ghê rợn “người tiếp theo là cô.. Ha ha ha.. Máu máu... Ta thích chúng...”... Á... Không không... Hạnh Linh vừa mới vào phòng và đóng cửa lại thì nghe tiếng á của nhỏ bạn thân mình phát ra trong nhà tắm, cô liền đẩy cửa phòng tắm bước nhanh vào thì thấy nhỏ bạn đang co ro người lại và run rẩy khóc lóc, Hạnh Linh ngồi xuống kế bên và ôm lấy Đóa Lệ sau đó lo lắng nói:

- Con quỷ này... Mày ngâm nước quá lâu rồi đó, mau đứng dậy để tao giúp mày tắm sạch lại rồi chuẩn bị đi ngủ nào.

Đóa Lệ nắm chặt lấy tay con bạn mình và đứng dậy bước ra khỏi bồn tắm và xối lại nước sau đó cùng nó bước ra ngoài. Cô ngồi bệt xuống giường, điều chỉnh nhịp thở của mình và bắt đầu nói chuyện:

155. Chương 49 : Bệnh Tình Tái Phát

Đóa Lệ bước vào nhà và nói chuyện với mẹ vài câu sau đấy đi lên phòng thay đồ để lát cùng mẹ đi mua sắm quần áo. Trong lúc cô đang đứng ngắm mình trước gương, đột nhiên cảm thấy hơi mệt mỏi như kiểu muốn phát sốt thấy làm lạ nên cô đưa tay lên sờ trán thì thấy trán mình hơi nóng thầm nghĩ chắc là do mấy hôm nay mãi lo chuẩn bị quà sinh nhật cho anh yêu nên cô thức khuya hơi nhiều vì vậy mà dẫn đến bản thân mệt mỏi. Cô đang trầm tư suy nghĩ thì mẹ của cô lên tiếng gọi, Đóa Lệ nhanh chóng gạt bỏ cái suy nghĩ ấy ra khỏi đầu mình rồi vội xuống nhà chờ mẹ đi mua sắm. Trên suốt đường đi, cơn sốt nhẹ cùng với sự mệt mỏi vẫn theo suốt Đóa Lệ khiến cho cô chạy cứ nửa đoạn thì dừng lại và cứ thế kéo dài cho tới khi mẹ Đóa Lệ thắc mắc hỏi :

- Sao thế con ? Con cảm thấy không được khỏe ở chỗ nào ? Ra đằng sau ngồi đi để mẹ chờ con đi cho an toàn.

Đóa Lệ vẫn cố tỏ ra bình thường đáp lời câu hỏi của mẹ :

- Dạ...không sao đâu mẹ ơi, chỉ là có gì đó bay vô mắt của con nên con dừng lại đợi cho nó ra thôi hà. Con vẫn chờ mẹ đi được mà, hi hi.

- Hề, nha đầu này thật tình...vậy thì đợi cho nó ra đi rồi hẵng chạy tiếp, nếu không ổn thì nói ra để mẹ chờ con đi cho an toàn thôi.

Hồi lâu hai mẹ con nhà Đóa Lệ cũng đã có mặt tại khu mua sắm, cô cùng với mẹ mình đi dạo một vòng và trò chuyện cười nói vui vẻ với nhau. Sau một hồi đi dạo thì cuối cùng hai người cũng đã chọn một shop quần áo thời trang cho mình rồi cùng nhau vào đó lựa đồ. Đóa Lệ đứng nhìn mẹ lựa quần áo, nhưng chẳng hiểu sao bản thân lại bắt đầu có cảm giác mệt mỏi và hơi choáng váng mặc dù nãy giờ cô không làm gì nặng nhọc cả, cô đi lại hàng ghế nhựa và ngồi xuống hít thở từ từ với ngồi đợi mẹ mình lựa đồ. Trong lúc chờ đợi thì ngồi suy ngẫm lại những dấu hiệu về tình trạng sức khỏe của mình dạo gần đây có gì đó khá bất ổn, lần đầu tiên cảm thấy choáng váng kéo dài, kế tiếp đó là có những vết bầm tím kì lạ, nữa là những cơn sốt cảm lạnh thất thường dù bản thân không ngâm nước hay dầm mưa, và đặc biệt là khi về đêm cô thường xuyên ra mồ hôi nhưng trước đây thì hiếm khi nào bị như vậy, Đóa Lệ đang mãi suy nghĩ và tự kết luận thử xem bản thân mình bị gì thì bất thành linh mẹ của cô đứng trước mặt, hai tay cầm hai túi xách rồi khẽ hỏi :

- Con gái yêu của mẹ, cuối cùng thì mẹ cũng đã lựa xong quần áo cho cả hai mẹ con mình rồi. Con ngồi đợi mẹ có lâu không con gái ?

Sắc mặt của cô đã chuyển sang màu nhợt nhạt từ lúc nào không biết cho tới nghe tiếng mẹ hỏi thì mới giật mình ngước mặt lên nhìn mẹ và cười nói :

- Dạ, không lâu tí nào cả. Vì mẹ luôn chọn những bộ quần áo đẹp nên chọn hơi lâu cũng là chuyện bình thường rồi nè hihi. Chắc nãy giờ mẹ lựa lâu như vậy là mệt lắm rồi phải không nào ? Thế hai mẹ con mình đi ăn gì đó nha mẹ yêu.

Mẹ cô thấy sắc mặt của con mình không được tốt cho lắm bèn có linh cảm không hay ở trong lòng mình và cũng vì nó cái tính hay che giấu sự không ổn của bản thân với người thân thương nên càng khiến cho bà cảm thấy lo lắng cột cùng hơn nhiều. Bà ngồi xuống cạnh con gái, và đặt hai túi xách xuống dưới rồi quay sang ôm lấy con mình vào lòng và nói :

- Con chắc là mình không sao chứ ? Dạo gần đây mẹ thấy sắc mặt của con không được tốt cho lắm đó, Đóa Lệ à. Có vấn đề gì về sức khỏe phải nói ra để mẹ và mọi người biết, để mà còn nhanh chóng chữa trị kịp thời nữa. Con hiểu chưa, con bé ngoan này. !

- Dạ con hiểu mà, con sẽ nói cho mẹ biết liền mà. Thôi giờ mình đi ăn gì đi, con đói bụng quá à.

Sau khi nói xong câu đó thì cô bật người đứng dậy và cầm hai túi xách lên rồi cùng mẹ đi kiếm chỗ ăn uống. Mẹ của cô cố tình đi chậm hơn để quan sát dáng đi của con gái, vì khi còn nhỏ, cứ mỗi lần bà muốn biết con bé có bị bệnh hay không thì chỉ cần để ý tới dáng đi của nó là biết ngay. Và bây giờ, bà cũng đang quan sát dáng đi của con gái mình, quả thật không sai con bé ngoan đó đang bị bệnh nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường vui vẻ như không có gì cả. Bà thở dài nhìn cô với một tâm trạng vô cùng lo lắng không biết hai ngày nữa nó qua bên kia học lại sẽ như thế nào nữa, lát sau lấy điện thoại ra gọi canh dặn người đi ở

bên đó chú ý đến con bé và nếu thấy nó có dấu hiệu gì không tốt thì phải gọi báo ngay cho mình biết. Đóa Lệ mãi đi nên không biết rằng mình đã đi cách xa mẹ từ bao giờ, mãi cho tới khi cô dừng chân đứng trước một quán ăn và quay lại hỏi mẹ thì mới biết là mình đã bỏ xa mẹ cả một đoạn đường dài, cô lắc đầu và khẽ cười sau đó đứng sát vào cửa tiệm quán ăn ấy chờ mẹ mình đi tới. Đầu óc bỗng dưng quay vòng, tay chân thì bưng rùn và rồi cô đã tự ngã quỵ nằm xuống đất khiến cho người bán quán và những người khách ở đó hoảng hốt và vô cùng lo sợ. Lúc này mẹ của cô đang đi gần đến thì thấy phía trước có nhiều người đứng bu đông lại và bà thoáng nghe một người khác đi ngược lại về phía mình nói ” không hiểu sao cô gái ấy lại ngã xỉu tại trước cửa quán đó nữa, sắc mặt nhìn tái nhợt như chẳng còn tí máu nào cả. Không biết là đi một mình hay với người thân nữa, thật là tội nghiệp ” nghe thấy vậy bà lập tức chạy thật nhanh tới chỗ đông người ấy rồi chen vào đó thì người con gái đang ngã xỉu trước cửa quán chính là Đóa Lệ con gái của mình, bao nhiêu hờn vía của bà bây giờ như đang ngồi trên đồng lửa, vừa hoảng hốt vừa lo lắng và rồi rầm vì không hiểu con bé lại ngã xỉu như vậy. Cố lấy người con gái mình dậy nhưng chẳng thấy động tĩnh gì, bà bèn kêu người khác gọi xe cứu thương tới chở con bé đi cấp cứu. Vài phút sau, xe cứu thương đến và đưa con gái và bà về bệnh viện, trên đường tới bệnh viện thì bà liền gọi cho Kỳ Tường :

- Alo, Kỳ Tường xin nghe ạ.

- Ta là mẹ của Đóa Lệ đây, bỗng nhiên con bé bị ngã xỉu tại quán ăn và giờ thì đang trên đường tới bệnh viện. Cháu nếu không bận gì tới đó chờ hai mẹ con ta được không vậy ?

- Dạ cháu hiểu rồi. Vài phút nữa cháu sẽ có mặt tại bệnh viện ạ. Chào bác

Hai tiếng trôi qua, mẹ cô vô cùng lo lắng vì vẫn chưa thấy bác sĩ ra thông báo gì cả, còn Kỳ Tường thì mới chở túi xách mua đồ của hai mẹ con Đóa Lệ về nhà và lấy xe của cô ra về rồi sau đó lập tức quay lại bệnh viện để an ủi mẹ của cô. Bà vừa thấy cậu bạn trai của con gái mình tới, liền đi tới chỗ anh và ghen ngào vừa nói vừa khóc :

- Ta đã có nghi ngờ về sức khỏe của con bé dạo gần đây rồi, nhưng ta vẫn ý y là con bé không sao cả và cũng vì thế mà ngày hôm nay con bé nó nó mới ngã xỉu ngoài đường như vậy...ta...hic...

Kỳ Tường dìu bà ra ghế ngồi sau đó an ủi :

- Bác đừng lo lắng quá, cháu nghĩ là em ấy không sao đâu ạ. Giờ bác phải mạnh mẽ lên để còn chăm sóc em ấy nữa thế nên đừng buồn rầu nữa. Hãy lạc quan lên nha bác gái.

- Nhưng mà ta...hic... ta hiểu rồi, ta không buồn rầu nữa. Mà thay vào đó ta sẽ cố mạnh mẽ lên để chăm sóc con gái của mình nữa. Cảm ơn cháu đã mang những túi xách đó và lấy xe về nhà của ta nhé.

156. Chương 77: Tâm Tình Của Bạn Thân

- Xin lỗi vì đã làm mày lo lắng. Mày... Tao có chuyện này muốn hỏi mày...

Hạnh Linh đi tới bàn học của nhỏ bạn và mở balo của nó ra sau đó lấy quyển sách của nó, kéo ghế lại đối diện nó sau đó đập quyển sách đó vào đầu của nó rồi bắt đầu lên tiếng trách hờn nó:

- Mày á..., nghĩ sao mà đi mượn cái quyển này vậy hả? Bộ mày nghĩ mình đủ trình rồi nên đi mượn cái này à? Con thần kinh này, thiệt tình tao không biết nên nói với mày làm sao nữa đó. Hỏi chuyện gì?

Sau khi bị con bạn đập quyển sách kia lên đầu một cái đau điếng, cô đưa tay lên xoa đầu nhăn nhó nhìn nó với ánh mắt không hiểu liền chề môi nói:

- Có mày mới thần kinh, tự nhiên khi không đánh tao à. Cái quyển này là tao đâu có mượn đâu mà do anh Trình trước khi đi du học đưa lại cho tao, anh ấy còn bảo tao hãy giữ quyển sách này thật kỹ vì từ giờ tới khi tốt nghiệp ngành này có nhiều thứ mà giáo viên chưa giảng dạy hết cho tụi mình nên anh đã tự mình ghi chép lại hết vào đây. Vì anh Trình đưa nên mới nhận đó. Còn cái chuyện tao muốn hỏi mày thì...

- Ra là vậy, mà tính hỏi gì tao???

- Tao muốn hỏi mày là sao trước giờ mày phải gượng ép mình theo tao học ngành này khi bản thân mày không thích nó?? Để lỡ mất 2 năm tuổi trẻ. Tại sao thế hả?

Hạnh Linh đứng dậy kéo ghế lại chỗ cũ sau đó phóng lên giường nhỏ bạn mình, tay thì đang mở quyển sách ra, còn mắt thì chăm chú đọc từng chữ trong đó và miệng thì bắt đầu trả lời:

- Tại sao tao lại như vậy hả? Ừ tại vì tao thích như vậy, nhưng mà bây giờ tao suy nghĩ lại rồi. Rằng...

Đóa Lệ nằm xuống và đúc đầu vào đọc cùng nhỏ bạn, tiếp tục hỏi:

- Rằng sao???

Con bạn thân ngược mắt lên nhìn thẳng vào mặt cô, im lặng suy nghĩ điều gì đó thật lâu rồi mới nói:

- Mà giờ cũng lớn rồi, và cũng có người yêu lo cho mày nữa. Nên tao sẽ không cần phải lo lắng cho mày hoài nữa. Vì vậy ngày mai tao làm đơn nghỉ học rồi sau đó bay qua Canada học ngành thiết kế mà tao thích. Nhưng mà... Tao vẫn không an tâm khi để mày một mình ở đây tiếp tục học ngành tâm lý này tí nào cả.

Đóa Lệ dơ tay lên kí cái cóc vào trán nhỏ bạn mình, ôm bụng cười lăn lộn trên giường lát sau nhin cười lại mới bắt đầu nói:

- Con hâm này, từ khi nào mày lại hâm đến như thế vậy? Tao cũng lớn rồi mắc gì không tự lo cho bản thân tao được chứ? Mày cứ ở đây lo cho tao hoài thì sau này ai lo cho mày được chứ? Cho nên từ giờ đừng lo cho tao nữa mà cứ qua bên Canada với gia đình rồi đăng ký học ngành thiết kế mà mày thích đi, cái con nhỏ hâm đơ này.

Hạnh Linh khỏi không buồn rầu, lo lắng cũng như không tài nào mà an tâm vào câu nói của con quỷ bạn thân kia tí nào cả, cô lại cóc một cú thật đau vào đầu của nó, thở dài nói:

- Nếu đứa khác nói câu đó với tao thì họa may tao còn tin được, chứ là mày thì tao không an tâm đâu, vì từ khi Kỳ Tường đi tới giờ mày có tự lo cho bản thân mình được đâu, toàn bỏ bữa hoặc bỏ thời gian ra đọc mấy quyển sách tâm lý kia mà quên luôn cả thời gian về nhà, đã thế dạo này tao thấy mặt mũi mày quá ư nhợt nhạt thiếu sức sống gì đâu. Thử hỏi làm sao mà tao không khỏi không lo lắng cho mày được đây hả? Mày á... Không biết tới khi nào mày mới làm cho người khác an tâm được nữa.

Đóa Lệ nằm sát lại gần nhỏ bạn, cô rung động trước sự quan tâm lo lắng của nó, rướm rướm nước mắt khẽ đang tay ôm lấy nó và nói:

- Mày làm tao cảm động muốn khóc rồi đó con quỷ này. Tao ổn mà, không sao đâu nên mày cứ an tâm mà bay qua bên đó với gia đình đi nhé. Tao hứa với mày là ngày mai tao sẽ ăn uống đàng hoàng trở lại được chưa? Còn giờ thì ngủ nào. Tao thương mày lắm.

Nói xong, cô nhắm mắt chìm vào giấc ngủ còn Hạnh Linh thì nằm nhìn cô với ánh mắt đầy sự bất an, lo lắng cùng với nhiều suy nghĩ, khẽ hôn lên trán con bạn sau đó chìm vào giấc ngủ

157. Chương 49 : Bệnh Tình Tái Phát (t.t)

Bác sĩ bước ra từ phòng cấp cứu và đi tới chỗ bà và Kỳ Tường đang ngồi đợi tình trạng sức khỏe của cô. Kỳ Tường ngược mắt lên nhìn thấy bác sĩ đang đi tới liền đứng dậy đi lại rồi bắt chuyện hỏi :

- Thưa bác sĩ, tình trạng sức khỏe của người yêu tôi như thế nào rồi ?

- ..., anh muốn nghe tin tốt hay tin xấu trước ? Tôi cho anh chọn.

Kỳ Tường giật mình trước câu hỏi đó của bác sĩ đang đứng nói chuyện với mình, anh suy nghĩ rồi trả lời :

- Vậy có gì lát nữa tôi sẽ tìm bác sĩ rồi hãy nói cho tôi nghe tình trạng của em ấy như thế nào được không ạ? Còn giờ tôi hy vọng bác sĩ cứ tỏ ra bình thường khi nói chuyện với bác gái là được rồi ạ. Cảm ơn bác sĩ nhiều.

- Ok, vậy lát tới phòng số 9 rồi chúng ta sẽ trao đổi rõ hơn.

Nói xong người bác sĩ đó đi lại chỗ mẹ của Đóa Lệ đang ngồi và nói vài câu sau đó đi về phòng làm việc của mình. Kỳ Tường từ từ đi lại chỗ bà đang ngồi và nói :

- Bác gái đừng lo quá ạ, em ấy đã chuyển sang phòng hồi sức rồi, chỉ là em Lệ ăn uống không đều độ nên dẫn đến bị kiệt sức với thiếu máu một tí thôi. Giờ thì chúng ta ra phòng của em ấy nhé.

Mẹ cô dù biết những gì bác sĩ và người yêu của con bé vừa nói cũng chỉ là đang an ủi mình thôi, chứ thật ra thì tình trạng con bé không hề như vậy vì nếu nó thật sự như những gì hai người đó nói thì đâu có chuyện cấp cứu kéo dài tới hai tiếng đồng hồ đâu chứ. Bà khẽ gật đầu mỉm cười với Kỳ Tường rồi cùng đi về phòng của con gái mình đang nằm hồi sức, vừa đi bà vừa cầu xin cho Đóa Lệ con gái của mình tai qua nạn khỏi và mau chóng bình phục trở lại. Ngay khi đã vào phòng mà con gái đang nằm rồi thì Kỳ Tường quay sang nắm lấy tay của bà và khẽ nói nhỏ nhẹ và điềm tĩnh :

- Nãy bác sĩ nói với cháu là hiện tại bệnh viện đang thiếu nhóm máu của em ấy nên giờ xin phép bác, cháu đi hiến máu mình cho em ấy một lát rồi sau đó mua đồ ăn trưa cho bác, rồi sẽ quay lại sau ạ. Bác cứ ở đây chăm sóc em ấy và chờ cháu được không ạ ?

Khi nghe tới câu " hiện tại bệnh viện đang thiếu nhóm máu của em ấy " thì trái tim của người làm mẹ như bà cứ như là đang bóp nghẹn lại, bỗng nhiên một giọt nước mắt rồi thành hai dòng nước mắt tuôn ra từ đôi mắt của bà khiến cho Kỳ Tường nghẹn lời, anh vỗ vai an ủi bà rồi sau đó bước từ từ tới cửa phòng và nhẹ nhàng đẩy cửa bước ra ngoài. Vừa bước ra ngoài, anh lập tức nhấn tin thông báo cho những người bạn của mình và người yêu, sau đấy đi vội tới phòng của bác sĩ kia để biết chính xác tình trạng sức khỏe của người yêu mình đang như thế nào. Kỳ Tường gõ cửa chờ sự đồng ý ở phía bên trong phòng rồi mới kéo cửa bước vào, anh vừa ngồi xuống thì người bác sĩ ban nãy đã cấp cứu cho Đóa Lệ quay người lại đồng thời đưa cho anh giấy báo xét nghiệm của cô , rồi nói :

- Như anh đã thấy kết quả trong tờ giấy đó là gì rồi phải không ? Theo như tôi nhớ và đã kiểm tra lại sổ sách bệnh án thì trước đây cô gái này đã từng được chữa trị khỏi căn bệnh ung thư máu này khi mới phát hiện ra rồi, nhưng cho tới bây giờ thì kết quả trong tờ giấy đó lại đề " ung thư giai đoạn cuối " và điều đó nó cũng đồng nghĩa là tính mạng của cô ấy có kéo dài được hay không thì còn tùy thuộc vào thần chết. Có rất ít trường hợp tái phát lại vì khi đã chữa trị khỏi hoàn toàn thì khả năng tái phát rất thấp, chiếm 0.1% mà thôi. Cũng khá lâu rồi, ở bệnh viện này cũng từng có một người cũng như bạn gái của anh bây giờ, người đó tái phát lại và cũng giai đoạn cuối của căn bệnh ung thư này...nhưng mà....rất tiếc là thần chết đã đánh bại các bác sĩ chúng tôi, nên người đó đã mất chỉ sau hai tháng được trả về nhà.

Kỳ Tường thật sự không tin vào những gì mà mình đã đọc trong tờ giấy báo xét nghiệm kia, và cũng không tin được rằng căn bệnh đó lại một lần nữa lại tìm tới người yêu của mình, trong lòng anh giờ đây vô cùng đau đớn và sốc bởi dòng chữ đó và những gì người bác sĩ vừa mới nói ra. Anh vẫn cố giữ bản thân mình bình tĩnh và hỏi bác sĩ :

- Vậy tôi phải làm sao để giúp cho người yêu của mình qua khỏi cái căn bệnh quỷ quái này ? Bác sĩ cần bao nhiêu máu từ tôi, tôi sẵn sàng cho hết, miễn là em ấy được sống là tôi mãn nguyện lắm rồi. Làm ơn hãy cho tôi cách để chữa trị bệnh ung thư máu cho người yêu của tôi đi.

- Thấy anh lo cho người yêu mình như vậy thì tôi cũng chia sẻ thẳng luôn. Nền y học nước ta chưa cải thiện tiên tiến hoàn toàn hết vì vậy nếu muốn chữa trị căn bệnh ung thư giai đoạn cuối này thì tôi khuyên anh nên mời bác sĩ bên Mỹ về đây chữa trị hoặc là đưa cô ấy qua bên đó để điều trị thì tôi nghĩ là sẽ thành công. Nhưng điều quan trọng là xem sinh mạng của cô ấy có thật sự may mắn thoát ra khỏi tay của thần chết hay không thôi. Vì trong lúc phẫu thuật cho bệnh nhân thì những người làm bác sĩ chúng tôi như đang đấu tay đôi với thần chết vậy, đôi lúc thần chết ngủ quên thì chúng tôi thắng và cũng đôi lúc chúng tôi cố gắng hết sức nhưng thần chết lại mạnh thì đành chấp nhận số phận.

- Vậy bây giờ tôi có thể làm thủ tục để chuyển viện được không thưa bác sĩ ?

Người bác sĩ ngồi trước mặt anh, viết tên người bác sĩ ở Mỹ ra giấy sau đó cười với anh và động viên :

- Đây là tên và sdt của người đó, anh cứ về nhà liên hệ với người đó rồi hẹn ngày nhập viện. Nhưng, ngay bây giờ anh không thể nào làm thủ tục chuyển viện cho tới bệnh nhân tỉnh dậy được, ít nhất là trong vòng 1 tuần sau khi nhập viện thì mới có thể làm thủ tục chuyển viện được. Còn bây giờ anh phải tự mình thông

báo với mẹ của bạn gái mình rồi sau đó cả hai người chờ đợi cô ấy tỉnh dậy rồi sau đó hãy bay sang Mỹ điều trị.

Kỳ Tường cẩn thận cầm lấy tờ giấy có ghi tên và sdt của người bác sĩ kia rồi đứng dậy cúi đầu cảm ơn bác sĩ, anh đẩy cửa bước ra ngoài với một tâm trạng vô cùng nặng trĩu. Lần đầu anh biết được cô qua tai nạn xe rồi chẳng hiểu vì sao anh lại là người có nhóm máu cùng với cô, rồi kể từ đó anh đã phải lòng thương cô, cứ ngỡ rằng mọi thứ đã trở nên êm đẹp khi bác sĩ bảo rằng ” bệnh nhân Đóa Lệ đã điều trị khỏi hoàn toàn căn bệnh ung thư máu ” nhưng rồi..., đâu ai ngờ rằng, bây giờ đây, Đóa Lệ người yêu của anh lại đang nằm trong ranh giới sự sống và cái chết, làm sao mà anh có thể tin được điều đó cơ chứ ? Trong khi ngày qua anh vẫn thấy người yêu mình luôn khỏe mạnh và chẳng có dấu hiệu gì gọi là ung thư giai đoạn cuối thể mà giờ đây tờ giấy quái quỷ xét nghiệm gì đó lại ghi rằng ung thư máu giai đoạn cuối. Thế là sao cơ chứ ? Làm sao nói tin là tin liền được. Bây giờ chỉ trách bản thân sao thật hơi hột vô tâm, nếu mình quan tâm hơn và để ý tới cô ấy nhiều thì có lẽ mọi thứ đã không có ngày hôm nay rồi, bản thân mình thật là đáng trách. Đóa Lệ à, tại sao em lại cứ một mình chịu đựng nỗi đau, bệnh tình của mình hoài vậy ? Sao em không nói ra để mọi người biết mà chữa trị sớm cho em cơ chứ ? Em đúng là ngốc mà, đã vậy anh thì quá vô tâm hơi hột, để bây giờ em lại phải tiếp tục điều trị những liều thuốc cùng với những đợt điều trị bằng phóng xạ vô cùng đau đớn và gây tổn thương rất lớn cho tinh thần lẫn thể chất của em. Làm sao anh có thể chịu nổi mỗi khi thấy em đau đớn vì những đơn thuốc và lượt điều trị kia chứ hả ? Em đau đớn 1 thì anh và mẹ em đau gấp 10, em có biết và hiểu điều đó không hả Đóa Lệ. Bây giờ anh phải làm sao đây ? Tại sao người bị căn bệnh này lại là em Kỳ Tường đứng ngoài hành lang, tự trách móc bản thân mình cho tới Khắc Lạc và Quốc Trình cùng đi lại vỗ vào vai của anh và họ cùng nói :

- Đừng có như thằng khùng đứng ngoài đây tự trách mình nữa. Thay vào đó mau nghĩ cách chữa trị và phải nói làm sao để mẹ của em ấy không phải bị xúc động rồi ngất xỉu đi.

Anh giật mình quay sang ngó hai thằng bạn của mình rồi thất thần nói :

- Bác sĩ có đưa cho tao sdt và tên của người bạn mà ông ta quen biết ở bên Mỹ và ông ấy khuyên tao là nên đưa em yêu của tao qua bên đó để điều trị, vì cơ sở vật chất bên đó tiên tiến hơn ở đây nhiều. Nhưng nếu đưa em ấy qua bên đó thì cũng phải đợi cho tới khi em ấy tỉnh dậy thì mới đi được. Trong thời gian chờ đợi thì bác sĩ sẽ tiêm thuốc phóng xạ để kiểm hãm lại sự phát triển của căn bệnh ung thư, và khi tiêm phóng xạ như vậy thì 100% sẽ để lại nhiều ảnh hưởng xấu tới em ấy. Làm sao mà...

Anh nghẹn ngào dứt khoảng rồi thở dài im lặng, hướng mắt nhìn lên bầu trời. Khắc Lạc động viên anh :

- Mà biết không, nhiều khi thần chết còn ngủ quên hướng chỉ là con người chúng ta. Trước mắt thì cứ để cho Hạnh Linh và Diễm Quỳnh họ sẽ lựa lời nói với bác gái, sau khi bác gái biết được tình trạng của em Đóa Lệ rồi thì chúng ta cùng nhau chăm sóc hai mẹ con em ấy. Còn mày thì nhanh chóng trong ngày hôm nay hoặc ngày mai liên lạc với người bác sĩ kia và trao đổi mọi thứ cho ổn thỏa cả đi, kế tiếp đó là chờ đợi em yêu của mày tỉnh dậy thôi.

- - Kỳ Tường im lặng không trả lời, mãi trầm tư suy nghĩ về câu nói của thằng bạn, Quốc Trình tiếp lời :

- Cứ làm theo những gì ông Bèo nói đi. Tui thấy ông ấy nói có lý đó, với lại ông hạn chế chần chừ với suy nghĩ nhiều lại đi, thay vào đó mà hành động thì sẽ tốt hơn. Ông càng buồn càng suy sụp thì ảnh hưởng cả một hệ lụy không tốt tí nào đâu. Vậy ha, giờ quay lại phòng nào. Sốc lại tinh thần đi, đừng để bác gái lo lắng thêm nữa.

Nói xong, ba người cùng nhau đi về phòng của Đóa Lệ, Kỳ Tường hít thở thật sâu để lấy lại tinh thần rồi sau đó nhẹ nhàng kéo cửa bước vào trong. Khi thấy anh quay lại thì mẹ của cô liền bật chạy tới nắm tay anh hỏi liên tục trong sự bồn chồn lo lắng và nghẹn ngào :

- Kỳ Tường, bác sĩ đã nói gì với cháu ? Hãy nói thật cho ta nghe đi. Con gái của ta.... hic...nó bị cái gì mà phải cần truyền máu ? Mau nói đi. Ta chỉ còn mỗi nó là người thân thôi, nếu mà nó cũng đi theo bố và em trai của nó thì...ta... huhuhu...hic...hic ...huhu

Diễm Quỳnh chạy lại đỡ bà, bầu không khí trong căn phòng thật nặng trĩu và âm ảm thêm, khó mà kiềm được lòng trước sự nghẹn ngào lo lắng của người mẹ đang sốt ruột lo lắng cho đứa con gái của mình, càng

đau đớn và nặng lòng hơn khi giờ đây cô là người thân thiết duy nhất của bà kể từ khi đứa con trai và người chồng của mình qua đời. Tiếng nức nghẹn ngào đã vỡ òa đầy sự đau đớn không nguôi, người đàn bà vẫn nắm chặt lấy tay người thanh niên trước mặt mình mà khóc òa thành tiếng, và điều đó lại khiến cho anh ta càng khó xử hơn vì không biết nên phải lựa lời nói làm sao để bà yên lòng. Kỳ Tường đứng đờ như tượng, nước mắt anh cũng vì thế mà tuôn ra, đưa tay lên quệt dòng nước mắt ấy rồi quỳ xuống chấp tay xin lỗi mẹ của Đóa Lệ và bộc bạch nghẹn lời nói :

- Cháu xin lỗi bác gái. Tại cháu quá hời hợt nên đã vô tâm không để ý đến tình trạng của em ấy gần đây. Bác cứ đánh cứ miết chửi cháu bao nhiêu cũng được ạ. Cháu là thằng người yêu vô tâm tồi tệ nhất trên đời này. Bác cứ chửi cứ trách cháu đi ạ. Xin bác hãy làm như vậy, vì có như vậy cháu mới có thể tha thứ cho bản thân mình được.

Anh vừa nói vừa cúi đầu xin lỗi, rồi sau đó lấy tay của mình cầm lấy bàn tay của mẹ người yêu mình sau đó đưa lại gần mặt mình nói :

- Bác muốn đánh muốn tát hay chửi cháu thì cháu xin chịu đựng hết ạ. Xin bác hãy ra tay mà đánh cháu đi ạ.

Khắc Lạc cùng với ba người còn lại dìu mẹ của Đóa Lệ ra ghế sofa ngồi, còn anh thì quay lại chỗ thằng bạn đang quỳ và tát thẳng một cái vào mặt của nó và lớn tiếng chửi nó :

- Mày làm như vậy được gì không hả, thằng khùng này. Haiss...mày làm cho tao muốn chửi thề và đập mày một trận ghê đó, Kỳ Tường à. Nãy tao đã nói gì với mày rồi hả ? Tại sao bây giờ mày lại hành động như vậy đây ? Đứng lên ngay cho tao. Nghe tao nói gì không hả ? Tao bảo mày đứng lên mà, thằng kia.

Anh vừa chửi vừa chỉ tay vào mặt thằng bạn mình với một thái độ đầy tức giận, nhưng Kỳ Tường thì cứ quỳ tại chỗ, không nhúc nhích cũng không đáp trả gì với anh cả, thấy vậy càng khiến cho anh càng thêm tức giận hơn, túm lại cổ áo của Kỳ Tường và kéo anh ta đứng dậy và chuẩn bị đánh thêm một cái nữa thì Quốc Trình can anh ra. Sau đó cả ba người bị Hạnh Linh đuổi hết ra ngoài. Mẹ của Đóa Lệ ngồi thẩn người trên ghế mà khóc nức nở, Diễm Quỳnh lau nước mắt và dỗ dành an ủi bà, còn Hạnh Linh kéo ghế lại gần giường bệnh của Đóa Lệ và ngồi xuống đó bắt đầu nói :

- Cái con quỷ này, bộ mày không khiến cho người khác lo lắng phát điên vì mình thì không chịu được đúng không ? Đó giờ vẫn khỏe re, tự nhiên cái hôm nay lại nằm trong căn phòng toàn mùi thuốc này...đã vậy còn phải gắn ống oxy nữa chứ. Mày muốn được như vậy hơn là bình thường lắm sao ? Haiss, mày cũng biết rằng sau khi bố và em trai mày mất thì giờ mày là người thân duy nhất của mẹ mày, mà sao giờ lại khiến cho bà ấy phải khóc lên khóc xuống và lo lắng không yên vì mày hả? Mau mà tỉnh dậy rồi sau đó chiến thắng ông thần chết cho tao. Mày phải cưới thằng cha mít ứt Kỳ Tường về làm con rể cho mẹ mày vui nữa biết không ? Giờ thì nghe những gì tao nói rồi thì cố mà tỉnh dậy đó.

Hạnh Linh nói xong , đứng dậy đi về chỗ hai người kia đang ngồi và lựa lời an ủi mẹ của con bạn thân mình, cô cầm lấy bàn tay đang run bởi tiếng khóc của bà và dịu dàng xoa dịu mu bàn tay rồi nói :

- Bác gái có thật sự thương Đóa Lệ không ạ ? Nếu bác gái có thương thì hãy nín khóc và mạnh mẽ lên để cùng bạn ấy và tụi cháu chiến đấu với ông thần chết kia. Bác càng buồn càng khóc thì Tiểu Lệ nó sẽ khó mà an tâm chiến đấu lắm, vì vậy bác phải mạnh mẽ và cố gắng lên để chứng minh với thần chết rằng ông đã chọn nhầm đối tượng rồi. Lúc đó, Đóa Lệ mới trở về an toàn với bác và tụi cháu nữa nè. Bác làm được chứ ạ ?

158. Chương 78: Chuyển Nhà

Buổi tối hôm đó, Đóa Lệ không tài nào ngủ ngon giấc được vì thế nên mới rạng sáng cô đã dậy rất sớm. Cô nhẹ nhàng ngồi dậy bước xuống giường chuẩn bị đi thay đồ đi tập thể dục, trong lúc đó Hạnh Linh bất ngờ nắm chặt lấy tay của cô mớ ngủ nói:

- Mày đừng theo ngành tâm lý nữa được không? Hãy cùng tao bay qua bên Canada học ngành thiết kế nhé, vì ngành tâm lý này nó phức tạp lắm... Khò khò...

Đóa Lệ khẽ gỡ bàn tay đang nắm lấy tay mình ra, sau đó đứng dậy nhìn con bạn đang ngủ say kia khẽ mỉm cười rồi nhanh chóng đi thay đồ. Cô vừa mở cửa nhà ra thì thấy Mạc Bảo cùng với hai người lính của anh ta đang đứng trước nhà mình, bước thật nhanh ra mở cổng và chào hỏi họ:

- Chẳng hay có chuyện gì mà mới sáng sớm lại làm phiền anh cùng đồng nghiệp của mình tới nhà em vậy? Mời 3 người vô nhà em ngồi ạ.

Mạc Bảo nhìn cô nhưng cặp chân mày của anh không tài giãn nổi, anh thở dài đáp:

- Đóa Lệ à, em và mẹ ở đây không còn an toàn nữa. Hai người phải chuyển đến một căn nhà khác và nó nằm trong sự bảo vệ của quân đội. Em hiểu ý anh nói chứ?

Đóa Lệ ngăn người trước lời nói của anh, cô hoàn toàn không hiểu lí do vì sao mình phải chuyển nhà và tại sao trông anh có vẻ lo lắng và đầy khấn trương khi nói tới như vậy. Đóa Lệ mỉm cười nói:

- Mọi chuyện như thế nào thì chúng ta cứ vào nhà em ngồi uống miếng trà rồi hẵng nói nhé, được không ba anh?

- Anh..., e rằng chúng ta không nên nói chuyện này ở nhà em được, chúng ta cùng nhau đi bộ ra quán cafe gần nhà em đi. Trên đường đi anh sẽ nói rõ hơn cho em hiểu.

- Dạ, okie.

Đóa Lệ nhanh chóng khóa cửa lại và cùng ba người bắt đầu đi ra quán cafe gần nhà mình, cô và Mạc Bảo đi phía trước còn hai người thanh niên kia đi phía sau, cô quay sang nhìn anh với ánh mắt đầy sự khó hiểu liền hỏi:

- Chuyện cái lão kia sao rồi anh? Mà sao anh lại bảo em và mẹ phải chuyển nhà vậy?

Mạc Bảo quay sang nhìn cô rồi nhanh chóng đảo mắt nhìn về phía trước và tiếp tục bước đi mà không trả lời câu hỏi ấy của cô, thấy vậy cô đứng khựng lại hỏi to:

- Anh không nói lí do cho em nghe thì em đi về đây. Lí do vì sao em lại phải chuyển nhà đi thế hả, A Bảo?

Anh vẫn tiếp tục đi cách xa cô một đoạn sau đó mới đứng quay người lại về phía cô đáp to:

- Là vì hôm nay trở đi anh sẽ không làm ở thành phố này nữa mà sẽ công tác ở bên nước ngoài, sẽ không có ai bảo vệ em nữa đâu. Em hiểu vấn đề này chứ Đóa Lệ?

Đóa Lệ đỏ mặt vì câu nói này của anh, cô thật sự không biết mình nên cảm ơn anh làm sao cho thỏa đáng vào ngay lúc này nữa. Cô chạy thật nhanh tới chỗ anh và ôm chầm lấy A Bảo khẽ meo meo nói:

- A Bảo là đồ ngốc, không có A Bảo thì có A Bình, anh ấy sẽ bảo vệ em và mẹ mà.

- Anh và anh ấy cùng nhau đi luôn, sau chuyển công tác này bọn anh sẽ được tăng bậc cao hơn. Nhưng trong suốt quãng thời gian bọn anh đi công tác thì chẳng có còn ai bảo vệ cho sự an toàn của em và bác gái đâu. Mà ba ba anh đã hứa với ba ba của em rằng sẽ luôn bảo vệ cho hai mẹ con nhà em dù cho có như thế nào đi nữa, vì thế bọn anh muốn em chuyển đến căn nhà nằm trong sự bảo vệ nghiêm ngặt và an toàn của quân đội là như vậy.

Đóa Lệ đưa tay lên quệt nước mắt, rồi ngược đầu lên nhìn anh cười và vui vẻ nói:

- Dạ, em hiểu rồi. Vậy khi nào em và mẹ sẽ chuyển đến nhà đó?

Mạc Bảo xoa đầu cô mỉm cười dịu dàng nói tiếp:

- Trưa nay anh và mấy người lính của mình sẽ tới nhà em để đóng gói và chuyển đồ qua nhà mới.

- Dạ, à còn chuyện lão điên thì sao rồi anh?

Cặp chân mày của anh lại co nhúm, hơi thở thì dứt khoát, anh nói:

- Vẫn chưa tỉnh và có lẽ tới hôm sau lão ta mới tỉnh dậy, em à. Tới lúc đó... Anh không ở đây để trực tiếp xử lý vụ này... Anh rất là...

Đóa Lệ cắt ngang lời anh và nói:

- Có phải anh rất lo cho sự an toàn của em đúng không? Anh yên tâm đi, em học ngành tâm lý mà nên biết cách đối phó như thế nào mà, nhưng điều quan trọng là vụ này anh giao cho ai xử lý vậy? Liệu em có thể phối hợp cùng người đó để tìm hiểu lí do và đưa ra mức án hợp lý cho vụ án này được không A Bảo?

159. Chương 50 : Tôi Đã Chết Rồi Sao?

Sau khi đã an ủi, động viên mẹ của Đóa Lệ thì Diễm Quỳnh đứng dậy đi lại chỗ cô đang nằm chỉ biết đứng trước giường mà thở dài, khẽ đưa tay lên lau hàng nước mắt đang rơi kia rồi lẳng lặng kéo cửa bước ra ngoài. Cô đi tới chỗ Kỳ Tường đang đứng, khẽ nhìn anh với ánh mắt đầy sự buồn cảm rồi nhớ đến Đóa Lệ đang nằm yên bất động trong phòng nồng nặc mùi thuốc men kia mà không tài nào kiềm lại được sự xúc động của người làm bạn như cô, Quốc Trình người yêu của cô vô tình quay qua thì thấy người yêu của mình đang đứng im một chỗ và trên nét mặt của cô ấy đang có dòng lệ đang lăn dài bên vội đi tới dịu cô đi ra hành lang và vỗ lưng cho người yêu của mình nín khóc. Kỳ Tường giờ đây như kẻ mất hồn, anh đứng dựa lưng vào bức tường đó, ánh mắt thì vô hồn, cứ thở dài rồi lắc đầu rồi hút tiếp điếu thuốc mình đang cầm trên tay một cách thờ thẩn. Tâm trí của anh giờ đã không còn đủ tỉnh táo cũng như không còn quan tâm đến mọi thứ xung quanh mình nữa, giờ đây điều mà anh quan tâm nhất đó là sự tỉnh dậy của người yêu mình. Ba người bạn thấy anh như vậy nên trả lại cho anh sự yên tĩnh, và cùng nhau đi mua đồ cho mẹ con Đóa Lệ và mọi người. Kỳ Tường thở dài rồi khẽ gọi tên của Đóa Lệ thì bỗng anh có cảm giác như đang hơi ấm từ vòng tay của cô ôm choàng lấy cổ của mình, trong vô thức anh đưa tay lên nắm lấy đôi bàn tay ấy thì chẳng có gì vòng tay nào đang ôm lấy cổ của mình cả, chỉ có đôi bàn tay của mình đang tự ôm lấy mà thôi. Kỳ Tường khẽ cười lắc đầu, ngược mắt lên nhìn bầu trời âm u đang chuẩn bị chuyển mưa kia với một ánh mắt buồn rầu chất chứa đầy tâm sự của kẻ chỉ biết trách móc bản thân mình khi mọi chuyện xảy ra theo chiều hướng tiêu cực. Một lần nữa, anh bỗng nghe thấy giọng nói của người yêu mình ở bên tai :

- Những lúc anh cứ thẩn thờ suy tư buồn rầu trông anh xấu như ông già vậy đó. Quay qua nhìn em nè, quay qua đây rồi nhìn em và cười lên nào ^^ . Smile

Anh liền quay đầu sang nhìn thì thấy bóng dáng của cô đang đứng nhìn anh và mỉm cười thật tươi, khoe miệng của anh giãn ra và mỉm cười cùng với cô. Nhưng cố sao nước mắt anh lại rơi ? đưa tay dụi mắt mình thì khi bỏ tay xuống thì bóng dáng ấy đã không còn trước mặt anh nữa. Đóa Lệ à, giờ em đang ở đâu vậy ? Em có biết là anh và mọi người ở đây rất nhớ và lo cho em không ? Em có đang nhớ mọi người không ? Em ơi..., quay về đây và anh sẽ không để em rời xa anh dù chỉ nửa bước chân của mình đâu. Đóa Lệ ơi...! Ông trời bắt đầu đổ cơn mưa đầu mùa một trận lớn, Khắc Lạc vẫn không thấy thằng bạn quay lại phòng bên kéo cửa đi ra ngoài kiểm nó thì thằng bạn đang đi về phía mình, anh đứng im đợi nó đi tới rồi nói :

- Vô ăn cơm chung với mọi người kìa mà, mẹ của Tiểu Lệ không chịu ăn gì hết, cứ bảo là đợi mày vô rồi cùng ăn luôn. Nhanh lên.

- Ừm, tao biết rồi. - anh đáp với giọng nói lạnh lùng và cùng thằng bạn đi vào phòng. Cả hai cùng kéo cửa bước vào phòng và ngồi xuống dùng cơm với mọi người. Mẹ của Đóa Lệ chẳng còn tâm trạng nào để ăn cơm nhưng vì bị đám bạn của con gái bắt buộc ăn thì mới cho ở lại chăm sóc con gái mình nên bà đang cố gắng mỉm cười và ăn cơm. Còn lại những người bạn của cô thì chỉ biết cặm cụi ăn cơm để sao lãng đi chuyện buồn trong lòng mình. Sau khi dùng cơm trưa xong thì Kỳ Tường và 2 cặp đôi đi kia xin phép về nhà lấy ít đồ cho cô và mẹ của cô. Giờ đây, trong căn phòng bệnh chỉ còn mỗi hai mẹ con Đóa Lệ, bà lấy khăn lau mặt và lau khắp người của con gái mình, vừa lau bà vừa cố nói với giọng điệu vui vẻ :

- Cũng rất lâu rồi mẹ chưa tắm rửa cho con như hồi nhỏ nhỉ ? Con có nhớ những lúc mà mình bị sốt cao thì bà và mẹ vẫn luôn thay nhau lấy khăn lau cho con không con gái ? Những lúc đó con có nói rằng ” ước gì ngày nào con cũng bị bệnh như vậy để được mẹ và bà lấy khăn lạnh lau cho con để con mau khỏi bệnh, vì những lúc này con rất hạnh phúc ” rồi lúc đó bà lấy tay gõ vào trán con bảo ” con bé ngốc này. Ai đời nào lại muốn bản thân mình bị bệnh hoài chứ, con phải luôn khỏe mạnh để bố mẹ và bà còn nhờ vả nữa biết không ” sau đó thì bà và mẹ hôn lên trán của con. Con còn nhớ lúc đó không ? Rồi có lần em trai của con bị bệnh và nó cũng nói y như con và con đã búng một cái mạnh vào trán nó rồi nói to ” chỉ có chị mới

được nói như vậy thôi chứ em không được nói vậy vì em là con trai nên phải mạnh khỏe hơn chị, sau này mọi người còn nhờ cậy vào em được biết chưa đồ ngốc ”, khiến cho mẹ và bà cười lắc đầu luôn. Con còn nhớ mà phải không con gái ? Và giờ mẹ cũng đang lấy khăn lau cho con nè, con có cảm thấy mình đã sốt hơn chưa con ? Nếu đỡ sốt rồi thì hãy mở mắt ra nhìn mẹ và mỉm cười trả lời đi con gái yêu của mẹ... Trả lời mẹ đi... Con thấy trong người như thế nào rồi...đừng im lặng với mẹ. Con biết mẹ sợ sự im lặng này như thế nào mà phải không con ? - Nói xong bà liền ngồi xuống ghế, hai tay nắm bàn tay của con bé, nước mắt cứ thế mà rơi ra.

Đóa Lệ nhìn thấy mẹ mình đang ngồi kế bên giường bệnh cùng với hàng nước mắt đang tuôn chảy, cô tiến lại từ từ để xem người nằm trên giường bệnh đó là mà lại khiến bà khóc nhiều tới như vậy, khi tới cạnh mẹ mình rồi thì lúc này đây cô không tin vào mắt mình được, người đang nằm trên giường kia và đang phải dùng ống trợ thở đó chính là mình. Một giọt rồi hai giọt nước mắt lăn dài xuống, cô đau khổ quay sang nhìn mẹ mình đang ngồi khóc vì mình mà run rẩy lắp bắp nói :

- Mẹ ơi, con đang ở ngay đây - bên cạnh mẹ nè. Quay sang đây nhìn con nè mẹ . Con vẫn khỏe mạnh mà, chỉ là lúc đó con cảm thấy mình buồn ngủ nên đã nhắm mắt mình lại để ngủ tí rồi sẽ ..rồi sẽ cùng mẹ về nhà mặc thử những bộ quần áo mẹ lựa. Mẹ ơi..., quay qua bên này nè, ... con ở đây nè, chứ người nằm trên đó không phải là con đâu mẹ ơi... Mẹ...

Cô cố nói thật lớn, ra dấu để mẹ chú ý đến mình nhưng cũng chẳng thay đổi gì cả, bèn đi ra đằng sau lưng và choàng tay ôm lấy bà. Tại sao mình không thể ôm lấy mẹ ? Tại sao cơ thể mình lại trong suốt như thế ? Tại sao ?? Mẹ ơi tại sao con lại không thể ôm lấy mẹ cũng như lau đi hàng nước mắt kia?, cô liên tục đặt ra câu hỏi với chính mình và mẹ nhưng tại sao mẹ vẫn không trả lời. Đóa Lệ nghe thấy tiếng kéo cửa và bước chân đang đi vào lập tức quay lại nhìn xem ai thì cô thấy người yêu của mình, chạy thật nhanh tới chỗ anh thì cô xuyên qua hẳn người anh. Vẫn không chấp nhận được sự việc đang xảy ra này nên cô chạy tới nắm lấy tay anh và kéo anh đi thì cơ thể của mình lại xuyên qua và không thể nào nắm được cánh tay mà kéo đi được. Đóa Lệ đứng nghếch người ra nhìn cả hai người thân yêu của mình với ánh mắt vô cùng đau khổ, bi thương. Kỳ Tường dường như cảm nhận được sự hiện diện của người mình yêu nên anh đã quay đầu lại và hướng mắt về chỗ cô đang đứng, thấy vậy cô liền ra dấu hiệu nhưng, anh lập tức lắc đầu và bước lại chỗ mẹ của cô đang ngồi. Chính lúc này đây, Đóa Lệ đã nhận thức được rằng bản thân mình bây giờ chỉ là một linh hồn thể nên dù cho có làm gì hay nói gì mọi người cũng chẳng cảm nhận được mình. Giọt nước mắt của cô rơi xuống sàn và hiện lên một vệt nước nhỏ sau đó cô đi tới chỗ ghế sofa trong phòng mà ngồi nhìn hai người thân.

Kỳ Tường vỗ vai mẹ của người yêu mình sau đó nhỏ nhẹ nói :

- Bác nên về nhà tắm rửa rồi ngủ một giấc đi ạ, tối tối rồi lên đây lại nha bác.

Mẹ của cô đưa tay lên nắm chặt lấy bàn tay của anh và quay người lại đáp :

- Hồi nãy ta có cảm giác như Đóa Lệ ôm lấy mình từ phía sau vậy. Rồi còn nghe quanh quẩn đâu đây giọng nói của con bé nữa. Chắc giờ này nó cô đơn và buồn lắm khi biết mình nằm ở đây. Con bé chưa ăn gì từ hồi trưa giờ hết? Làm sao nó có thể chịu đựng cơ chứ...! Trong khi nó nằm im như tượng ở đây với cái bụng trống rỗng chưa ăn gì hết còn ta thì trưa nay lại ăn một cách thông thả như vậy... ! - giọng bà đầy sự trách móc và buồn rầu. -

Kỳ Tường đặt bàn tay còn lại của mình lên đôi bàn tay đang run rẩy kia, anh khẽ lắc đầu an ủi nói :

- Bác đừng nghĩ như vậy, nếu em Lệ thấy bác không ăn thì em ấy càng đau khổ hơn và trách bản thân mình hơn đó. Thế nên từ bây giờ bác phải vui vẻ lên, không được buồn hay khóc nữa có như vậy thì Đóa Lệ em ấy mới có nghị lực mà chiến đấu với căn bệnh này được chứ. Nên giờ Hạnh Linh sẽ lên chỗ bác về nhà nghỉ ngơi rồi chiều tối cả hai người lên lại nhé.

Nghe được lời động viên này nên tâm trạng của bà cũng đỡ hơn phần nào, từ từ đứng dậy nhìn anh và bảo :

- Ủ, ta biết rồi. Thế thì ta về nhà nghỉ ngơi sau đó soạn ít đồ để tối đem lên đây. Giờ thì cháu trông con bé thay ta nhé, Kỳ Tường .

- Dạ, Hạnh Linh đang đứng ở ngoài đợi bác đó ạ. Chào bác.

160. Chương 79: Chuyển Nhà 2

Cặp chân mày kia càng nhăn nhúm lại hơn, anh lắc đầu trước câu nói của cô rồi quay người tiếp tục bước đi, vừa bước đi vừa suy nghĩ nên phải làm sao để cô ấy không lún thân vào mấy vụ án kinh dị này đây, nếu mình cự tuyệt thì chắc chắn cô ấy sẽ buồn và giận mình lắm, nhưng mà nếu để cô ấy tham gia tìm hiểu vụ án này rồi lỡ có chuyện gì không hay xảy ra thì mình nên biết trả lời làm sao với bác gái đây? Haiss, Tiểu Lệ ơi Tiểu Lệ à... Em làm khó anh quá rồi đấy, phải chi em như những người con gái khác không yêu thích cái ngành tâm lý quỷ quái này thì đỡ cho anh biết mấy... Haiss... Vì maix vừa đi vừa suy nghĩ như vậy nên anh đã đi lố quán cafe cho tới khi người đồng nghiệp của mình chạy lên vỗ vai thì anh mới nhận ra điều đó. Đóa Lệ cùng với người kia đi vào quán kiếm chỗ ngồi trước, trong lúc đợi hai người kia đi vào thì cô bắt chuyện với anh chàng ngồi đối diện mình:

- Em chào anh, em là Tiểu Lệ, hiện tại đang học ngành tâm lý khoa tâm lý tội phạm ạ.
- Uhm, chào em. Anh là Tuấn Mạnh và là cấp dưới của anh Mạc Bảo, em học ngành này lâu chưa?
- À, hiện em là sinh viên năm hai rồi ạ. Em có một cái thắc mắc này không biết có nên hỏi anh không nữa?

Chàng trai Tuấn Mạnh kia đang chuẩn bị trả lời tiếp thì hai người kia đã bước đến và kéo ghế ngồi xuống bàn nên anh chỉ mỉm cười rồi mở menu ra đọc. Mạc Bảo cũng im lặng ngồi kế bên Đóa Lệ, anh cứ quay mặt sang và mở miệng ra tính nói gì với cô nhưng rồi lại thôi, cứ như thế cho tới khi cô đập tay xuống bàn bực bội khó chịu nói:

- Anh có thôi ngay đi được không? Anh không muốn em tham gia vào vụ này thì cứ nói thẳng ra đi, không cần phải úp úp mở mở kiểu vậy đâu. Có biết là em khó chịu lắm không hả, A Bảo?

Cả ba người con trai giật mình trước sự bực bội của cô, cả ba đều ngẩn người ra nhìn cô với ánh mắt đầy bất ngờ vì họ không ngờ rằng cô lại nóng tính như vậy. Hai chàng trai kia chỉ biết im lặng đọc menu rồi sau đó khe khẽ hỏi:

- Sếp, anh muốn kêu loại nước nào? Lệ, em đã chọn được loại mình muốn dùng chưa?

Mạc Bảo im lặng từ lúc vào quán tới lúc thấy cô bực bội nói mình một hơi, giờ đây anh chỉ còn nước cờ đờ là im lặng đợt cơn giận của Tiểu Lệ nguôi xuống rồi mới trả lời, anh trả lời câu hỏi của người đồng nghiệp mình rồi im lặng. Còn cô thì hậm hực lạnh lùng nói:

- Khi nào em muốn uống thì sẽ tự kêu. Cảm ơn ạ

Khi nghe câu nói kia thì hai chàng trai kia đứng dậy đi ra quầy, để lại cô và Mạc Bảo cùng với bầu không khí nặng nề kia. Đóa Lệ cũng chẳng buồn hơi mà bắt chuyện với anh chàng Mạc Bảo ngồi kế bên, và anh thì cũng im lặng như thóc chờ đợi đúng thời điểm thì mới dám lên tiếng nhưng có lẽ cứ chờ đợi mãi như vậy không hề hiệu quả tí nào thế nên anh đành đầu hàng và bắt chuyện với cô trước:

- Anh xin lỗi em được chưa cô bé. Anh thật sự là không muốn em dính vào mấy chuyện này vì nó không tốt cho em. Nhưng mà nếu em hứa với anh điều này thì anh sẽ nói cho em biết tên người nhận xử lý vụ án này, được chứ?

Đóa Lệ cuối cùng cũng đã chiến thắng khi làm mặt giận hờn với anh chàng họ Mạc kia, cô nhanh chóng vui vẻ quay sang nhìn anh gật đầu nói:

- Được, em sẽ hứa với anh điều gì vậy?

Anh khẽ cười kí nhẹ vào đầu của cô, uống ngụm nước trà đá rồi tiếp lời:

- Là sau vụ án này em không được dạy kèm nữa là 1, 2 nữa là em phải luôn tự bảo vệ bản thân mình cũng như bảo vệ mẹ của mình. Chỉ như thế thôi, em hứa với anh được chứ?

Đóa Lệ mắt sáng rỡ gật đầu vui vẻ nhanh nhẩu nói:

- Rồi, em xin hứa là sẽ làm theo những điều anh nói trên ạ. Và giờ thì anh nói cho em biết tên đi.

Mạc Bảo cố vui vẻ mỉm cười với cô, cùng lúc hai chàng trai kia đi về lại bàn và kéo ghế ngồi xuống thì Mạc Bảo đưa tay ra giới thiệu người ngồi đối diện cô tên là Tuấn Mạnh từ ngày hôm nay anh ta sẽ đảm nhiệm

xử lý vụ án này, và anh ta cũng có quyền đồng ý cho cô tham gia cùng khi nào cảm thấy cần thiết nhất. Tuấn Mạnh đưa tay ra bắt tay với Đóa Lệ rồi tự giới thiệu sơ về bản thân, sau đó anh cũng giới thiệu luôn anh chàng ngồi kế bên mình cũng là cấp dưới của mình một bậc. Cả ba người trò chuyện một hồi lâu, sau đó cùng nhau đi về nhà của Đóa Lệ. Đưa cô về tới nhà thì hai anh chàng cấp dưới của Mạc Bảo xin phép về đồn để điều động người xuống nhà cô để thu dọn đồ đạc và vận chuyển sang nhà khác, cô và A Bảo cùng bước vào nhà thì đã nghe tiếng cười nói vui vẻ của mẹ cô và cặp đôi Khắc Lạc rồi, cô quay sang khẽ hỏi nhỏ vào tai của A Bảo:

- Bây giờ mình nên nói làm sao với mẹ em đây? Lỡ bất ngờ như vậy mẹ em không đồng ý thì sao A Bảo?

Mạc Bảo gật đầu đồng tình với câu hỏi ấy, anh đứng im suy ngẫm một hồi rồi ghé sát vào tai của cô đáp:

- Giờ chỉ còn cách nói là cả nhà anh chuyển tới khu vực an ninh sống được mấy ngày nay rồi nhưng ba ba anh lại muốn em và bác gái cùng đến đó sinh sống cùng luôn cho vui cho đầm ấm, vì thế mà hôm nay anh tới đây để báo tin và phụ nhà em đóng gói đồ đạc. Em thấy sao?

Tiểu Lệ nghe xong thấy cũng có lý nhưng suy ngẫm thêm tí nữa thì cô lại thắc mắc:

- Rồi lỡ mẹ em gọi cho ba ba của anh thì sao? Hay là anh cứ nói sự thật đi.

- Thật ra thì cả nhà anh sẽ chuyển sang khu vực an ninh đó với điều kiện là nhà em chuyển qua đó trước. Thế nên cứ như vậy mà nói với mẹ của em nhé.

- Vậy thì quá được rồi. Nào vô chào mẹ em tiếng đi.

Mạc Bảo cùng với Tiểu Lệ đi xuống nhà bếp, anh lễ phép cúi đầu chào mẹ của cô và chào cặp đôi Khắc Lạc còn Tiểu Lệ đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho mình và A Bảo. Vài phút sau cô đã chuẩn bị bữa sáng xong và đem qua bàn, Tiểu Lệ ngồi kế bên anh song đó mở đầu câu chuyện trước với mẹ mình:

- Mẹ đã ăn sáng chưa?

Mẹ cô khẽ cười trước câu hỏi của con gái bèn quay sang nhìn Mạc Bảo hỏi chuyện:

- Ta đoán không nhầm thì hai đứa đang có điều gì muốn nói đúng không nào? Ăn sáng xong đã đi rồi hãy nói chúng cho ta nhé, Mạc Bảo?

Mạc Bảo với Tiểu Lệ xem mắt ghen trước câu nói của mẹ cô như bà đã đi guốc vào trong bụng của họ vậy, cả hai chỉ biết cặm cụi ngồi ăn bữa sáng. Khắc Lạc cùng với người yêu của mình đứng dậy chào mọi người ra về để lát anh đi họp còn người yêu của mình thì lên trường làm thủ tục thôi học và tìm kiếm trường bên Canada. Bây giờ trong nhà của Đóa Lệ chỉ còn ba người: Mạc Bảo và hai mẹ con cô, anh bắt đầu nói vào vấn đề chính:

- Dạ, vấn đề chính hôm nay mà cháu muốn nói với bác gái đó chính là... “Reng reng reng”... Dạ cháu xin lỗi và xin phép nghe điện thoại ạ.

- Ủ, không sao cả, cháu nghe điện thoại đi.

Đóa Lệ quay người sang nhìn mẹ rồi nói:

- A Bình và A Bảo sẽ đi công tác ở nước ngoài trong một thời gian đó mẹ, cả nhà bác Thắng đều chuyển qua khu nhà thuộc sự bảo vệ của quân đội đó. Mà bác Thắng bảo là nếu không có hai mẹ mình chuyển qua bên đó ở thì bác ấy cũng không chịu đi đâu, thế nên chiều nay mình chuyển đó ở mẹ nhé.

Mẹ cô bất ngờ trước lời đề nghị chuyển nhà đột ngột này của cô và Mạc Bảo, bà thở dài đảo mắt nhìn xung quanh nhà một lượt rồi mới trả lời:

- Con nha đầu ngốc này lại gây rắc rối nữa phải không? Tại sao lại phải chuyển nhà trong mọi thứ ở đây và nhà mình vẫn ổn mà con? Bác Thắng chuyển sang khu quân đội ở là đúng vì bác ấy có hai cậu con trai làm trong quân đội, còn mẹ con mình chuyển qua đó không được đâu với lại bán căn nhà này đi thì... Hềy... Mẹ cảm thấy rất tiếc con gái của mẹ à... Hềy...

Sau khi nghe điện thoại xong, anh quay lại chỗ ngồi và tiếp tục nói điều đang dở thì mẹ của Tiểu Lệ cắt ngang nói:

- Ta nghe con bé Tiểu Lệ nói rồi, ta rất cảm ơn trước lời đề nghị này của ba ba cháu nhưng mà..., chuyện chuyển nhà trong hôm nay hơi đột ngột đó, cháu có thấy như vậy không Mạc Bảo?

161. Chương 51 : Ranh Giới Của Sự Sống Và Cái Chết

Đóa Lệ ngồi ở đó quan sát mẹ của mình bước tới chỗ mình đang ngồi, cô chợt mừng đứng dậy dang tay ôm lấy mẹ thì kết quả vẫn là vòng tay ấy vẫn xuyên thấu qua người của bà. Thở dài nhìn mẹ bước tới kéo cửa ra, thấy được con bạn thân mình đang đứng trước cửa đợi mẹ mình thì lòng cô bỗng nhẹ phần nào. Cánh cửa từ từ đóng lại, cô bước đi chậm chậm tới chỗ Kỳ Tường đang ngồi mở quyển nhật kí và đọc từng trang giấy trong đó. Trong lòng của Đóa Lệ không gì có thể diễn tả được những cảm xúc của mình, một nửa cô muốn ôm chầm lấy anh rồi hôn anh thật sâu, một nửa thì cô không dám lại gần anh vì sợ anh sẽ phát sợ khi cảm nhận được cái ôm của linh hồn. Cô chỉ dám đứng cách anh 1 cánh tay, đủ để nghe rõ giọng nói của anh và vừa đủ để nhìn thấy rõ được khuôn mặt ấy. Kỳ Tường mở trang giấy đầu tiên, một tay anh cầm quyển nhật kí, một tay anh sờ lên hàng chữ của cô viết trên đó vừa sờ từng nét chữ anh vừa đánh vần đọc từng chữ :

- " Chỉ cần đủ nắng hoa sẽ nở ". Kể từ rất lâu, từ khi người yêu cũ - anh ta nhẫn tâm rời bỏ em vì cái lí do không gì nực cười bằng đó chính là vì nhà anh ấy không chấp nhận em. Rồi từ dạo ấy, em như người thất thường, không còn quan trọng đến tình yêu nữa. Nếu em nói với anh là em không buồn, không lưu luyến và không còn yêu hay nhưng nhớ anh ta nữa thì liệu anh có tin đó là sự thật không ? Em cá là anh sẽ không tin đâu. Vâng, em vẫn còn nhưng nhớ anh ấy nhiều lắm. Mãi cho tới khi ngày em và anh gặp nhau trong tai nạn tại công viên gần nhà em, thì tự dừng em đã bị anh làm cho sao lãng chuyện nhưng nhớ người yêu cũ mất luôn. Anh tông em ngã rồi cộc cằn với em nữa, lúc ấy em ghét anh cực. Rồi mấy ngày sau anh cùng người bạn tên là Khắc Lạc tới thăm em, thì lúc đấy em có cảm tình với người bạn của anh hơn anh đó, Kỳ Tường. - anh dừng lại ở đó và mỉm cười nói - Lúc đó anh cũng đã ưa gì em đâu, tự dừng và phải em rồi cái phải hiển máu cho em nữa, mà trở trêu hơn là em lại thích nói chuyện với thằng bèo kia hơn là anh. Lúc đấy anh chỉ muốn đi tới chỗ em đang nằm rồi hôn lấy em thôi. - Rồi sau đó anh tiếp tục đọc - Nhưng rồi từ khi em xuất viện, không hiểu sao chúng ta lại gặp nhau nữa, và anh tới xin sđt của em khi xin xong rồi thì anh ngay cả người trông rất là buồn cười nên em và tụi bạn bỏ đi trước, hihi. Nhưng vì trông anh như vậy mà em lại bắt đầu có cảm tình với anh hơn. Những thời gian trước khi mới bắt đầu nhắn tin với anh, điều đó làm em vui lắm. Anh biết không? Lúc đó em chỉ ước rằng phải chi em gặp được anh sớm thì có lẽ em sẽ không đau buồn vì người yêu cũ rồi, có lẽ khi em chỉ ước cảm vs anh thì em sẽ không cảm thấy ấy nấy khó chịu ... em đã từng ước như vậy đó. Em thật ích kỷ phải không anh ? Chỉ biết nghĩ đến bản thân mình thôi, chứ không hề nghĩ đến cái cảm giác của anh sẽ như thế nào khi quen cô gái đã từng đau khổ trong tình yêu như mình cả. Thật sự thì em cũng thấy mình ích kỷ nữa....

Kỳ Tường dừng lại nửa chừng rồi đóng quyển sổ lại, anh nắm lấy bàn tay của người yêu mình, vuốt nhẹ bàn tay của cô, rồi đưa bàn tay ấy lên và cúi xuống khế hôn lên bàn tay đấy. Anh quay sang nhìn cô, ánh mắt như đang cố vui để che đi sự buồn rầu lo lắng, thất thần của mình. Kỳ Tường kéo ghế lại gần sát chỗ Đóa Lệ, đưa bàn tay mình khế sờ lên khuôn mặt ấy, từ vầng trán từ từ xuống má của cô rồi dừng lại ngay ống trợ thở kia. Sau đó anh vươn người tới hôn lên gò má ấy và khế nói :

- Em yêu của anh, tối ngủ một giấc thật ngon rồi sáng mai mở mắt nhìn anh và câu đầu tiên mà em nói ra đó chính là " Em đói quá ồ, mua gì cho em ăn đi " như mỗi sáng khi em hay nói vậy khi mới ngủ dậy vậy đó. Giờ thì hai ta cùng nhau ngủ một giấc thật ngon em nhé. Anh yêu em.

Nói xong anh đặt đầu lên trên giường bệnh và bàn tay vẫn đang nắm chặt lấy bàn tay của cô. Đóa Lệ đợi anh nhắm mắt ngủ hoàn toàn rồi mới dám đi lại gần, cô đưa tay lên vuốt lấy mái tóc người yêu mình, thầm thở dài nghe lời nói :

- Em xin lỗi, vì em quá ích kỉ khi suốt ngày cứ ôm lấy nỗi đau của mình mà không chịu chia sẻ cho mẹ và anh biết. Em xin lỗi vì giờ đây đã khiến anh phải buồn và khóc vì em. Em ...xin lỗi ...anh đừng giận em nhé.

Em cũng nhớ mẹ và anh với mọi người nhiều lắm. Bây giờ đây, em chỉ ước rằng mình có thể chạm vào mọi người thôi.

Cô tiến lại gần ôm lấy anh và dựa đầu mình vô bờ lưng của anh và biến mất.

Trong giấc ngủ, cô mơ thấy bố và em trai của mình họ đang đi với rất nhiều người và phía trước có một người đi trước. Cô hô to tên của bố và em trai thì họ giật mình quay lại nhìn cô nhưng ánh mắt của họ chất chứa nỗi sợ hãi, hoảng hốt và đầy lo lắng buồn rầu, họ dơ tay xua đuổi cô nhưng cô vẫn ngoan cố chạy tới chỗ bọn họ. Đó là Lê mừng rỡ liên tiếp đặt câu hỏi :

- Ủa hai người đi đâu mà đi với nhiều người quá dạ ? Sao con chẳng nhìn thấy mặt của họ đâu hết ? Bố với em đang đi đâu vậy ?

Người bố hoảng hốt, ông nói với giọng điệu như đang muốn xua đuổi cô :

- Con đi đâu mà xuống tận dưới vậy hả ? Tại sao không ở với mẹ mà lại xuống đây để làm gì ? Mau mau đi về với mẹ đi. Có ai hỏi con tên gì thì con không được nói tên của mình ra nghe chưa. Mau quay về đi. Nhanh lên.

Đột nhiên một người lạ mặc nguyên bộ đồ màu đen và cầm bên mình một cây lưỡi hái đứng kế bên rồi ra tay đánh vào lưng của bố Đó là Lê, thấy vậy cô liền lên tiếng :

- Ông là ai mà dám đánh bố của tôi hả ? Mau xin lỗi ông ấy nhanh . Tôi không cho phép ông... - bỗng nhiên cô cảm thấy khó thở giống như đang bị ai bóp chặt cổ của mình, cổ la lên nhưng chẳng tài nào la lên thành tiếng.

Người đàn ông mặc đồ đen không trả lời gì mà chỉ thấy trước mắt ông ta đang hiện lên một cuốn sổ màu vàng ghi chằng chịt chữ ở bên ngoài , còn đôi mắt thì đang chuyển động từ trên xuống dưới, bỗng dưng đôi mắt ấy dừng lại và cô nghe giọng nói vô cùng kinh dị, ớn lạnh hỏi mình :

- Người tên là Tô Diệp, vợ tên Hương, có hai người con . Một gái và một trai, người và con trai người đã chết. Và nay người con gái đang đứng bên cạnh người cũng đã bị bắt xuống đây.

Nghe tới đó, Đó là Lê giật mình hét lớn :

- Ông đừng có nói xạo, tôi không hề chết, bố và em trai tôi cũng vậy. Hai người họ bị người ta hãm hại, còn tôi là chỉ nhắm ngủ một tí thôi chứ không hề có ý chết. Ông mau thả họ ra cho tôi.

Một lần nữa cô lại bị bóp họng làm cho ngộp thở. Tuy người đàn ông đó không có hiện ra hai cánh tay của mình nhưng mà Đó là Lê vẫn cảm nhận được lực bóp của cánh tay đang bóp lấy cổ mình. Bố và em trai của cô thấy vậy cả hai liền quay sang đánh đá vào người đàn ông đang bóp lấy cổ của Đó là Lê, họ vừa đánh đá vừa cầu xin Đó là Lê :

- Quay về nhà với mẹ đi Đó là Lê. Ta cầu xin con luôn đó. Chị hai hãy về sống với mẹ thay cho em và bố đi được không ? Em xin chị luôn đó. Chị hãy chạy đi, chạy đi mà chị hai... Huhuhu... Em với bố xin chị luôn đó. Làm ơn chạy tới cánh cổng màu trắng kia đi. Em xin chị đó, chị hai. Chạy mau đi con gái, giờ này mẹ đang khóc trên đó vì nhớ thương con đó. Ta với em con sẽ giữ chân của người đàn ông này lại để con có đủ thời gian chạy ra phía cánh cổng kia. Chạy đi Đó là Lê.

Đó là Lê thấy bố và em trai mình hành động như vậy, lập tức quay người lại cố chạy thật nhanh thế nhưng sao khi cô đang được nửa đoạn thì có cảm giác nặng nề như đang bị ai tóm lấy chân và giữ chặt lấy vậy. Cô ngược xuống nhìn thì đó là những bàn tay của người chết nằm dưới chân mình đang nắm chặt lấy chân của mình. Đó là Lê vừa sợ hãi vừa van xin khóc lóc :

- Làm ơn buông chân tôi ra đi, tôi còn mẹ chờ ở trên trần gian nữa. Tôi xin mấy người đó. Làm ơn đi mà.. hic hic...

162. Chương 80: Chuyển Nhà 3

Giờ đây anh không biết nên nói làm sao cho bác gái hiểu và chịu chuyển nhà nữa, anh chỉ biết im lặng một hồi sau đấy mới nói lên suy nghĩ của mình cho bác gái và Tiểu Lê nghe:

- Dạ, cháu biết lời đề nghị chuyển nhà trong hôm nay có hơi đột ngột đối với bác, nhưng mà theo những gì mà cấp dưới của cháu và anh Bình thông báo thì nơi này không còn an toàn nữa ạ. Bác yên tâm khi bác chuyển nhà qua ở gần nhà của cháu rồi thì căn nhà này bác có thể cho người khác thuê lại được, và khi bác chuyển sang nhà mới rồi thì tiệm mì của nhà bác có thể mở bán tại nhà mà không cần phải đi xa nữa. Cháu nghĩ như vậy sẽ tiện cho bác và em Lệ nữa. Cháu rất mong bác chấp nhận lời đề nghị này ạ, ba ba của cháu từ bữa cho tới hôm nay vẫn chưa chịu chuyển qua đó ạ, ba ba bảo là khi nào cháu thuyết phục được nhà bác rồi thì mới chuyển đó ạ.

Đóa Lệ nhanh chóng bè theo:

- Mình chuyển qua đó đi nha mẹ, con cũng tiện đường đi học nữa, rồi khi về có thể bán mì tại nhà mà không cần phải đi bộ một đoạn xa xôi nữa. Nhà này mình có thể cho người ta thuê rồi hằng tháng mẹ con mình dư tiền để đi du lịch nè. Đi mẹ, mình chuyển qua bên đó nhé, ở đây tối nào con cũng nghe chú cún nhà mình sủa o xòm hết cả, chứng tỏ là tối có người hay lảng lạng quanh đây đó mẹ ơi. Mà tiệm mì dạo gần đây cũng đóng tiệm hơi trễ nữa đi bộ về nhà như vậy rất nguy hiểm đó.

Mẹ cô đưa tay sang cốc lên đầu của cô, thở dài nói:

- Ta sợ hai đứa con lun rồi, thôi được rồi. Bà già này cũng chả tài nào cãi lại nổi với hai cái miệng này nên ta nghe theo lời của hai đứa vậy. Thế mấy giờ người ta qua phụ đóng gói chuyển nhà vậy, Tiểu Bảo?

- Cháu xin cảm ơn bác đã chấp nhận lời đề nghị này của cháu ạ. À, lính của cháu đã đứng trước hẻm nhà này giờ rồi ạ, giờ chỉ đợi cháu ra hiệu và vô phụ bác và em đóng gói, thu xếp đồ đạc thôi. Để cháu bảo họ vào ạ.

- Uhm, ta lên thu gom đồ đạc trước đây, mọi chuyện ở dưới đây để hai đứa và mọi người lo nhé.

- Tuân lệnh mẹ yêu.

Sau khi mẹ của Tiểu Lệ đi lên phòng thu dọn đồ rồi thì anh ra mở cửa cho lính của mình vào nhà để họ làm việc của mình, còn anh thì đi tới chỗ Tiểu Lệ đang đứng thu xếp bên kia, anh nói:

- Cái lão điên kia đã tỉnh dậy rồi và lão ta cứ ôm cái gối và cười nói song khóc hét, khi lính của anh vào đưa đồ ăn cho lão thì bị lão ấy nắm chặt tay khóc lóc nói “anh sai rồi em à... Anh không muốn sát hại em và con đâu, anh sai rồi.. Huhu...” Một hồi lâu mới chịu buông ra và nhận phần cơm của mình. Mà trong pháp luật thì không được giam giữ cũng như không có quyền xét tội người có bệnh hoặc đang nằm ở bệnh viện, em ạ. Theo em thì phải làm sao đây?

Đóa Lệ đang gói món đồ cổ của bố mình và nghe Mạc Bảo nói chuyện, nghe xong câu chuyện rồi cô dừng tay, quay lưng dựng vào cạnh tủ suy ngẫm vấn đề trên rồi mới trả lời:

- Nhưng vẫn có thể lấy lời khai từ người đó được phải không anh?

Mạc Bảo thì quay lưng lại phụ cô đóng gói mấy món đồ cổ trên tủ, vừa đóng gói vừa trả lời:

- Ủhm đúng rồi em, vẫn có thể lời khai của người đó nhưng một ngày chỉ được phép lấy từ hai đến ba lời khai thôi và không được hỏi dồn dập người bệnh đó.

Đóa Lệ cũng quay người lại cùng anh đóng gói, cô nói tiếp:

- Vậy thì được rồi, từ ngày mai em sẽ tới bệnh viện để lấy lời khai của lão ta. Còn giờ thì chúng ta mau đóng gói thu dọn đồ đạc để còn nhanh chóng chuyển sang nhà mới của em nữa.

Mạc Bảo chỉ biết quay sang nhìn bộ dạng hững hờ của cô rồi tiếp tục phụ mọi người thu dọn mọi thứ cho xong.

Một tiếng trôi qua họ chỉ mới đóng gói và chuyển đi được phần nhỏ của căn nhà Đóa Lệ thôi. Rồi 3 4 tiếng sau cuối cùng họ cũng đã hoàn tất việc chuyển nhà, Đóa Lệ cùng với mẹ thì ra tiệm mì nhà để nấu những món ngon để chiêu đãi và cảm ơn sự giúp đỡ của các anh chàng lính cùng với Mạc Bảo. Tối bữa đó, cô ôm lấy mẹ mình khi bà đang đứng ngoài lan can hóng gió, khẽ vùi đầu vào tấm lưng của mẹ mình, lúc này đây cô cảm thấy mọi thứ thật bình yên và thoải mái làm sao. Mẹ cô đưa tay xuống đặt lên tay con gái mình và bắt đầu nói:

- Con nha đầu Tiểu Lệ này, giờ thì chúng ta ở nhà mới rồi đó con thấy vui chưa? Mẹ thật lòng không muốn rời xa ngôi nhà do bố con xây dựng nên nó, bao nhiêu kỉ niệm, khoảnh khắc vui buồn đẹp đẽ đều ở ngôi nhà đó cả, giờ xa nó khiến mẹ cảm thấy rất là...

Bỗng nhiên cô cảm nhận được có cái gì đó mới chảy ra từ mẹ mình, cô ép sát tai vào lưng mẹ mình thì nghe được tiếng thút thít của mẹ mình thì mới biết ra này giờ mẹ mình đang cố giữ bình tĩnh nói chuyện với mình. Cô càng siết chặt vòng tay của mình ôm chặt mẹ hơn, không nói gì cả cô chỉ im lặng và siết chặt vòng tay của mình để ôm trọn mẹ mà thôi, còn mẹ cô thì không tài nào giữ được bình tĩnh nữa rồi vì thế mà bà đưa tay lên che mặt lại và khóc nức thành tiếng. Suốt một tiếng sau, cô buông lỏng vòng tay của mình rồi đi lấy khăn giấy đưa cho mẹ mình lau mặt và lấy ghế cho mẹ mình ngồi, bấy giờ cô mới bắt chuyện:

- Mẹ à, con xin lỗi vì đã đưa ra lời đề nghị chuyển nhà đột ngột như thế này. Con biết là mẹ rất quý ngôi nhà của gia đình mình và con cũng vậy mẹ à. Cả gia đình mình đã có biết bao nhiêu kỉ niệm hạnh phúc, vui buồn đều trải qua tại ngôi nhà ấy, và nó lại được thiết kế từ bàn tay của bố con nữa. Nhưng mà mẹ à, con mong mẹ hiểu cho con điều này được không ạ. Vì cái ngành con đang theo học, nó có liên quan tới việc tội phạm nên chúng ta cần phải ở nơi được bảo vệ tốt nhất, an toàn nhất mẹ à, vì không ai biết được rằng những tên tội phạm sẽ làm gì với một người luôn hiểu được tâm lí của chúng để rồi vạch trần chúng ra pháp luật. Mẹ hiểu cho con mẹ nhé. Con xin lỗi vì đã khiến mẹ phải rời xa ngôi nhà chứa đầy kỉ niệm của nhà mình.

Mẹ cô kéo ghế sát lại con gái của mình, bà xoa đầu của cô rồi nhẹ nhàng cất giọng:

- Tiểu Lệ, từ trước tới giờ mẹ và bố chưa bao giờ không ủng hộ trước mọi quyết định cũng như sở thích của con cả đúng không nào? Nhưng mà..., hôm nay mẹ sẽ không thể nào mà tiếp tục ủng hộ việc con theo cái ngành tâm lý tội phạm này được, con gái à. Con là một đứa con gái và con nên theo những công việc phù hợp và an toàn cho bản thân mình, con không thể nào mà suốt ngày đối diện những cuộc va chạm, chém giết máu me kinh khủng rồi tới về con chỉ biết cắm đầu vào chúng để suy xét tâm lý của bọn tội phạm được đâu Tiểu Lệ à. Sau này con còn có gia đình nhỏ của riêng mình nữa, còn phải lo từng miếng ăn giấc ngủ cho chồng con của mình và còn rất nhiều việc mà con cần làm để duy trì hạnh phúc gia đình nữa đó con gái à. Con hiểu ý mẹ chứ? Mẹ cũng đã đồng ý chuyển tới đây theo lời đề nghị của con và con trai của bác Thắng rồi, thì giờ mẹ cũng muốn là con chấp thuận theo lời mong ước của người mẹ này được không con?

Đóa Lệ giờ đây như bị tạc tượng trước lời nói chất chứa sự lo lắng, lý lẽ và yêu thương của một người mẹ dành cho cô con gái của mình, nhưng mà cô thật sự bối rối và không biết nên phải trả lời làm sao để mẹ mình không buồn cũng như chấp nhận cho mình tiếp tục theo đuổi đam mê này của mình nữa. Bấy giờ nên phải làm sao đây, nếu mình trả lời rằng “con xin lỗi mẹ, con phải theo đuổi đam mê này của mình mẹ à, con thật sự rất yêu thích và đam mê với ngành tâm lý tội phạm này mẹ ơi. Con đã bỏ ra bao nhiêu công sức để được học vào ngành này vì thế con không thể nào mà bỏ dở nó được đâu, con xin mẹ hiểu cho con” thì chắc mẹ cũng sẽ buồn lắm thậm chí mẹ sẽ giận mình mất, nhưng nếu mình chấp thuận theo lời mẹ thì bao nhiêu công sức bỏ ra để được học ngành này của mình chúng sẽ đổ ra sông ra biển hết sao? Rồi cái chuyện lão điên kia sẽ đi về đâu? Chẳng lẽ lão ấy sẽ thoát khỏi lưới pháp luật và tiếp tục công việc giết mổ người lấy nội tạng kinh dị kia, và cứ như thế bao nhiêu người sẽ chết dưới bàn tay dơ bẩn của lão ta... Không được, mình không chấp nhận cái kết cuộc như vậy. Mình sẽ làm sáng tỏ chuyện này rồi sẽ chiều ý theo ý của mẹ mình. Đúng rồi mình sẽ nói với mẹ rằng “con sẽ nghe theo lời mẹ nhưng con xin mẹ hãy để con hoàn thành xong hết năm hai này mẹ nhé, rồi sau đó con sẽ qua bên trường kia chú tâm học ngành quản lí.”, mình sẽ nói như vậy với mẹ và mẹ mình sẽ không buồn hay giận mình đâu. Sau một hồi lâu ngồi đờ người suy nghĩ thì cô chuẩn bị nói ra suy nghĩ của mình thì nghe tiếng của bác Thắng đứng trước nhà cô vừa bấm chuông vừa lên tiếng hỏi:

- Bà Tô ơi, Tiểu Lệ cháu ơi. Bác có chút bánh cho hai mẹ con này.

163. Chương Cuối :

Trong lúc cô đang cố gỡ những bàn tay ra khỏi chân mình thì lúc này trên trần gian đã trải qua hơn 3 tháng. Mẹ, Kỳ Tường và những người bạn của cô vẫn luôn thay phiên nhau chăm sóc cô, ngày lẫn đêm họ vẫn luôn kể những câu chuyện vui cho Đóa Lệ nghe. Tối nào Kỳ Tường ngồi đọc những dòng chữ ghi trong quyển nhật kí cho Đóa Lệ nghe cùng :

- Ngày tháng năm, em rất buồn và cực kì giận anh luôn Kỳ Tường à. Tại sao anh đi du học với người con gái khác mà lại dám giấu em cơ chứ ? Rồi anh có biết, cái lúc em gọi cho anh thì người con gái nói gì với em không ? Cô ta bảo rằng mình là người yêu anh và yêu cầu em đừng làm phiền anh với cô ta nữa. Em nghe xong mà muốn bay qua bên đó liền để làm rõ ngọn ngành sự tình luôn đó, anh yêu à. Cái ngày hôm đó em rất thất vọng và ghét anh vô cùng nên em đã khóa máy nguyên đêm đó rồi ôm gối khóc và thiếp ngủ đi lúc nào chẳng hay, tới ngày hôm sau khi em tỉnh dậy thì liền tìm cái điện thoại để kiểm tra xem anh có gọi lại cho em và để xem anh giải thích như thế nào với em. Nhưng khi càng đọc mấy tin nhắn của anh thì em càng giận anh hơn nữa, tại sao anh bị người phá như vậy mà vẫn không biết là sao chứ? Đã vậy còn bày đặt nói " anh tôn trọng quyết định của em "..., đọc xong mà cực tức nó nặng lên tới 100kg luôn đó. Cũng vì anh mà em quyết định cắt tóc mái tóc dài của mình đó anh biết không hở Kỳ Tường ngốc. Tại sao cái lúc mà em quyết định là sẽ quên anh đi thì anh lại quay về nước, và chính lúc gặp lại nhau trong sân bay thì em lại không kiềm được cảm xúc nhớ anh đến phát khóc của chính mình. Tại sao anh lại có thể khiến em phát điên phát ghét anh rồi anh lại dễ dàng khiến em mềm lòng và quên đi hết những buồn bực hờn giận mỗi khi thấy bóng dáng anh trước mặt mình cơ chứ. Anh Kỳ Tường ơi, Em yêu anh nhiều lắm.

Anh dừng lại để đổi ca cho cô bạn thân Hạnh Linh của người yêu mình vào, Hạnh Linh đứng kế bên từ rất lâu và đã lắng nghe hết những dòng nhật kí mà anh đã đọc, cô khẽ cười nói :

- Anh thấy con mắt đó ngốc không ? Cái miệng thì nói ghét anh nói giận anh thế mà khi gặp lại anh thì nó chỉ biết khóc vì nỗi nhớ anh rồi xem như chưa có chuyện gì xảy ra cả. Cũng vì cái tính ngốc đó mà giờ nằm một đống ở đây như bà hoàng nè. Thôi nguyên đêm qua chắc anh cực rồi, nên giờ anh về đi để lát trưa còn đi đến công ty nữa. Để nó nằm ở đây cho em lo.

- Đóa Lệ may mắn lắm mới có được người bạn quan tâm và lo lắng tận tình tận tâm như em đó Linh à. Hôm nay nhờ em chăm sóc em ấy thay anh vậy. Cảm ơn em nhiều. Bye em. - Giọng nói anh nghe thấy bình tĩnh và bình thường nhưng đó là tất cả sự cố gắng gồng mình của anh trong suốt 3 tháng qua. Nói xong thì anh đứng dậy rồi kéo cửa ra về.

Đêm hôm đó, Hạnh Linh đang nằm trên ghế sofa thì có cảm giác như ai đang gọi tên mình, cô bật người dậy nhìn về hướng con bạn đang nằm thì không thấy động tĩnh gì cả nên tiếp tục nằm xuống ghế và nhắm mắt lại, nhưng rồi lại nghe tiếng gọi tên mình nữa. Lần này cô khá bức bối và bán nghi bán tín về chuyện tâm linh, tiến lại gần con bạn mình để nhìn xem nó có gì bất thường không, đưa tay lên sờ mặt nó lại cảm nhận được khuôn mặt đang toát ra mồ hôi nhưng vẫn chưa đủ tin nên cô đưa tay sờ xuống cổ và tay của con bạn thì đúng như mình cảm nhận đó là cơ thể của nó đang toát ra mồ hôi. Hạnh Linh cúi thấp người xuống và thử lay lay người và thử gọi nó xem có động tĩnh hay hồi âm gì không . Đóa Lệ cuối cùng cũng đã thoát ra những bàn tay đang nắm lấy chân mình, và đang cố chạy sắp tới cái cánh cổng màu trắng trước mặt mình thì cô quay đầu lại để nhìn bố và em trai mình xem họ như thế nào thì không thể tin được vào mắt mình đó là hai người họ đã bị đánh đập một cách dã man rồi bị lôi cổ đi, còn người đàn ông mặc đồ đen chẳng thấy ông ta đâu hết. Đóa Lệ khóc nức nở khi thấy cảnh tượng đau lòng đó và cố chạy thật nhanh tới cánh cổng đó, bất ngờ người đàn ông kia xuất hiện trước mắt cô với ánh mắt đỏ rực lửa, hàm răng thì nhe ra rồi quát thẳng vào mặt của Đóa Lệ :

- Nhà ngươi tên gì ? Vì sao lại xuống đây ? Nói tên nhà ngươi là gì ?

Hạnh Linh quan sát không rời nét mặt cũng như cơ thể của con bạn mình, bỗng thấy cặp mắt của nó đang chuyển động qua lại. Liền chạy ra kêu y tá và bác sĩ tới phòng để xem xét chính xác, sau đó cô gọi điện thoại cho mọi người. Khi mẹ, Kỳ Tường vừa tới phòng của Đóa Lệ thì cũng là lúc được bác sĩ và y tá đẩy ra tới phòng cấp cứu.

Đóa Lệ nhớ tới lời bố của mình dặn ban nãy, cô chấp tay khóc lóc van xin đáp :

- Con xin ông, hãy tha cho con. Con không phải cố ý mà chết đâu. Con còn người mẹ và mọi người yêu thương đang lo lắng và chờ đợi con từng ngày qua nữa. Con van xin ông, hãy thả cho con về với người nhà của mình đi. Con van xin ông.

- Ta hỏi người tên gì ? Nói mau - một lần nữa cánh tay đẩy bóp lấy cổ của cô, lần này bóp chặt hơn. Khiến cho cô cảm thấy như mình không thể nào mở mắt được nữa.

Các bác sĩ cùng với người bác sĩ được mời từ nước ngoài đang cố gắng hết sức mình để đấu tay đôi với thần chết. Mẹ của Đóa Lệ đứng bên ngoài chấp tay cầu nguyện cùng với Kỳ Tường và Hạnh Linh chờ đợi. Không chỉ mỗi bác sĩ mà cả Đóa Lệ cũng phải đấu tranh với ông thần chết đang đứng trước mặt mình. Dù bị bóp cổ nhưng cô vẫn cố gắng nói :

- Con van xin ông, nếu ông bắt con đi thì con sẽ mang tội bất hiếu còn ông thì bị tội đó là bắt người vô tội. Mẹ con ở trên trần gian sẽ không còn nương tựa nữa. Nên van xin ông hãy thả cho con về mẹ mình. Con tên là Tô....

- Tô gì hả ? Nói mau cho ta !

- Tô...Diệp...

Khi cô nói tên của bố mình ra thì cánh tay đang bóp lấy cổ của mình bỗng nhiên thả lỏng, chớp lấy thời cơ đó mà chạy thật nhanh tới cánh cổng trắng kia đang dần dần khép lại. Đóa Lệ vừa chạy vừa khóc nức, chạy tới cánh cổng đó thì người đứng gác trước cổng hỏi cô tên gì, và lúc này đây cô lập tức nói tên của mình ra và nhận được sự chấp thuận của người đó. Nhịp thở cùng với cõi lòng nặng trĩu vì buồn rầu lo lắng cho con gái của người mẹ nay đã hoàn toàn tan biến mất thay vào đó là một linh cảm tốt về sự sống của con gái mình. Bà quay sang nhìn Kỳ Tường và Hạnh Linh nói :

- Ông trời đã nghe được sự cầu nguyện của người mẹ này rồi, con bé Đóa Lệ sẽ trở về với chúng ta thôi. Tạ ơn trời phật.

Tiếng nhịp tim đập lại bình thường, mắt đã dấu hiệu linh hoạt và đã cắt được cục ung thư đó. Những người bác sĩ thở phào nhẹ nhõm và vỗ vai nhau cười, rồi Đóa Lệ được chuyển về phòng cũ nằm hồi sức . Mẹ và Hạnh Linh chạy ra phụ đẩy cô về phòng, Kỳ Tường đứng ở lại chờ hai người bác sĩ kia ra rồi lập tức hỏi :

- Dạ thưa bác sĩ, cô ấy đã được cứu rồi phải không ạ ?

Cả hai người tháo khẩu trang ra rồi cùng nhau nhìn anh và đồng thanh nói :

- Chúng tôi rất lấy làm tiếc... chúng tôi đã...

Kỳ Tường sốt ruột không thể nhẫn nại thêm nên anh liên tục hỏi :

- Vậy là....cô ấy đã...

Hai người bác sĩ cười khoái chí đáp :

- Ha ha ha, chúng tôi đã chiến thắng ông thần chết rồi. Anh còn không mau chạy về phòng thăm người yêu của mình đi.

Anh mừng rỡ cúi đầu cảm ơn liên hồi rồi nhanh chóng chạy về phòng người yêu mình.

Ngày hôm sau, cặp đôi Diễm Quỳnh cùng với Khắc Lạc đem hoa và trái cây vào thăm. Tất cả mọi người bây giờ đang đứng quanh giường của Đóa Lệ để chờ cô mở mắt ra. Đóa Lệ từ từ mở mắt, đảo mắt nhìn xung quanh phòng bệnh và hành động tiếp theo của cô đã khiến cho căn phòng nồng nặc mùi thuốc đó trở nên vui vẻ và tràn đầy hạnh phúc đó chính là tiếng bụng ọt ọt vì đã nhịn đói suốt mấy tháng trời của cô kêu lên. Kỳ Tường và mẹ cô lắc đầu đồng thanh nói :

- Không dậy thì thôi, chứ một khi dậy thì câu nói đầu tiên chính là ” ọt ọt ” .

Rồi sau đó 4 người còn lại cùng nhau chúc mừng cô đánh thắng ông thần chết.

Ba năm sau, Đóa Lệ cũng đã tốt nghiệp bên Úc và trở về nước làm việc trong công ty của người yêu mình. Hai tháng sau đó, Kỳ Tường và cô tổ chức đám cưới, mọi người và bạn bè đều đến tham dự chúc mừng cho

đôi uyên được hạnh phúc trăm năm. Đêm tân hôn, Đóa Lệ ngồi vào lòng của chồng mình và viết tiếp trang giấy cuối cùng trong quyển nhật kí của mình.

” Cảm ơn ông trời đã ban anh đến bên em, và em cũng cảm ơn anh đã đem nắng đến bên đời em. Chỉ cần đủ nắng, đủ yêu thương và đủ chân thành thì hoa tình yêu sẽ nở. Em yêu anh nhiều lắm. ”

The End <>

164. Chương 81: Vụ Án Kinh Dị P.2

Mẹ cô nhanh chóng đứng dậy rồi bước đi đến vỗ vai cô con gái của mình khẽ mỉm cười song đó bước nhanh xuống nhà mở cửa, Tiểu Lệ thì đứng dậy sau đó và bước xuống theo sau mẹ mình. Mẹ cô ra mở cửa mời bác Thắng người bạn thân cũng là hàng xóm thân thiết sau này của mình vào nhà, nhưng người đàn ông ấy từ chối khéo rồi đặt hộp bánh lên tay của bà và vui vẻ nói:

- Cái này là bánh gạo mà vợ tôi làm tặng chị và cháu Lệ đó, tôi qua đây đưa cho hai mẹ con chị rồi nhanh chóng về dọn dẹp cho bà ấy, nếu không là tôi sẽ bị bà ấy trách mất. Vậy nhé, để ngày mai vợ chồng tôi sẽ qua nhà hai mẹ con chị sau nhé. Ngủ ngon

- Chị nhà giỏi thật, cho tôi gửi lời cảm ơn tới chị ấy nhé. Tối thế này mà còn làm phiền anh đem bánh qua cho hai mẹ con tôi nữa, thật là ái ngại làm sao. Thôi cũng tối rồi đó, anh mau về dọn dẹp đi kẻo chị nhà lại phiền lòng. Cảm ơn hai anh chị nhiều nha, chúc ngủ ngon.

- Ủ chào chị nhé, tôi đi đây.

Đóa Lệ mới từ dưới bếp bưng lên ba ly nước ép nho thì thấy mẹ mình đóng cửa đi vào nhà và cầm trên tay một hộp bánh, cô chạy ra cầm hộp bánh cho mẹ rồi sau đó ra khóa cửa cẩn thận. Mẹ cô ngồi xuống ghế mở hộp bánh ra, nức nở khen:

- Vợ bác Thắng đúng là không hổ danh đầu bếp mà, xem những chiếc bánh gạo mà bác ấy làm kia, ôi thật là đẹp mắt và ngon làm sao. Dù chưa ăn nhưng cũng đã thấy ngon rồi, đúng không con gái?

Đóa Lệ ngồi xuống ghế và bắt đầu nhìn những chiếc bánh gạo một hồi mới phản hồi:

- Mẹ nói quá đúng luôn, bác gái làm những chiếc bánh gạo này trông thật đẹp và ngon, với lại bác ấy là người Hàn Quốc nữa nên khi làm những chiếc bánh này rất có hồn mẹ à. Thôi chúng ta đừng đánh giá nó nữa mà hãy chén nó thôi nào, con không kèm nổi được sự thèm của mình nữa rồi. Con ăn đây.

Mẹ cô nhìn con gái vừa nói dứt câu là tay đã đưa chiếc bánh vào miệng thưởng thức rồi, bà cũng bắt đầu thưởng thức chúng. Và chỉ mất 30 giây thôi một mình Đóa Lệ đã chén hết 4 cái cùng với hai ly nước ép nho, mẹ cô thấy vậy bèn chọc ghẹo:

- Ôi chao, con gái của tôi giờ đâu mất tiêu rồi chứ? Tại sao trước mắt giờ lại một con heo đang ngồi phởn vậy nè. Con gái ơi, con đâu rồi.

Đóa Lệ vì bị chọc như vậy liền đỏ mặt nhăn nhó nói:

- Mẹ này kì ghê, vì đây là lần đầu tiên con được ăn bánh gạo ngon như vậy chứ bộ, đừng chọc con nữa mẹ à. Mẹ mà chọc nữa là con bỏ ăn luôn ấy nhá.

- Nha đầu thúi này, suốt ngày hờ cái là hăm dọa bỏ ăn hoài, ta tét vài cái mông bây giờ. Thôi cũng tới giờ đi ngủ rồi, con dọn dẹp mấy cái đồ này rồi lên phòng ngủ đi. Mẹ đi lên phòng trước đây.

Đóa Lệ cố hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu nói:

- Mẹ à, còn một chuyện con muốn nói với mẹ vì thế mẹ nén lại một chút được không ạ?

- Có phải chuyện là con sẽ vẫn tiếp tục theo ngành tâm lý này cho hết năm hai đúng không, nếu là chuyện đó thì mẹ đồng ý. Nhưng con phải hứa với mẹ là sau khi hết năm hai rồi thì lập tức qua bên kia chú tâm học đó nhé, nếu không là đừng trách sao mẹ đây giận con. Giờ thì đi ngủ đi, ngày mai con còn phải đi học nữa mà đúng không?

Đóa Lệ vô cùng bất ngờ trước câu nói này của mẹ mình, cô chỉ biết chạy đến ôm lấy mẹ và thì thầm câu “con cảm ơn mẹ rất nhiều, con yêu mẹ nhiều lắm mẹ biết không” rồi sau đấy mới chịu buông ra cho mẹ mình lên phòng ngủ. Đang trong lúc dọn dẹp sơ dưới nhà thì Kỳ Tường gọi cho cô:

- Em yêu của anh ơi, dạo đây có phải em bận nhiều chuyện lắm nên đã quên luôn anh chàng người yêu này của mình rồi phải không?

Đóa Lệ vui vẻ đáp:

- Làm sao mà quên được chứ, anh là người yêu không nhẽ nhất thì làm sao người ta quên được. Giờ bên này ở bên chỗ anh đang là 5 chiều nhỉ? Em nhớ anh lắm, bao giờ anh sẽ về đây nghỉ ngơi nữa vậy anh yêu?

- Đúng rồi em yêu, có phải hôm nay mới chuyển nhà sang chỗ khác đúng không nè?

Đóa Lệ không mấy ngạc nhiên trước câu hỏi ấy vì cô biết dù anh người yêu của mình có ở xa mình cách mấy thì anh ấy vẫn luôn biết mọi thông tin về mình chỉ qua tai mắt của anh Khắc Lạc thôi. Cô khẽ cười nói:

- Chà chà, xem ra đường truyền tin qua bên đó cũng lẹ ghê ta, hihi dạ đúng rồi ý, trưa giờ em phụ mọi người chuyển đồ đạc qua nhà mới này mệt gần xỉu luôn nè anh yêu. Hic, ước gì có anh ở đây nhỉ? Để em được sai anh xoa bóp cho em.

Kỳ Tường ngồi xuống ghế bật cười bởi lời than thở của người yêu mình, anh giả vờ nhăn nhó trả lời:

- Thì ra em chỉ nhớ và cần tới anh vào những lúc mệt mỏi thôi sao... Haiss thật là buồn làm sao.

Đóa Lệ vừa bước lên lầu vừa cười khúc khích nói:

- Ấy chết bị anh phát hiện rồi, nhưng mà em xin thề là lúc nào em cũng nhớ anh hết á, chỉ là nhất lúc mệt mỏi không hiểu lại nhớ anh nhiều hơn một chút thôi à. Anh yêu đang làm gì đó

- Ái chà xem kìa cuối cùng cũng chịu thừa nhận, hi à anh đang đi đánh golf với cặp đôi Diễm Quỳnh và vài người bạn ấy mà. Thôi cũng tới giờ em phải ngủ rồi, anh cúp máy đây. Em yêu ngủ ngon nhé. I Love You. Moahz, hôn em.

- Hihihi, vậy anh và mọi người đánh golf vui vẻ nhé, em ngủ đây. Love You Too, moazhh hôn anh.

165. Chương 82: Vụ Án Kinh Dị P.2 (2)

Sáng hôm sau, Đóa Lệ vẫn đang chìm trong giấc ngủ thì có một cuộc gọi đến, cô nghe máy:

- Xin lỗi khi phải làm phiền em như vậy, anh là Tuấn Mạnh đây. Không biết là bây giờ em có thể tới bệnh viện phòng 8 khoa thần kinh được không vậy? Lão tội phạm kia đang rất tỉnh táo, lúc này rất thích hợp để lấy lời khai đó.

- À... Dạ vâng ạ, em tới liền ạ. Khoảng 30 phút nữa là em có mặt ạ. Em chào anh

- Ủ, em lưu sdt của anh lại nhé. Gặp em sau.

- Dạ.

Đóa Lệ bừng tỉnh vội vội vàng vàng đi thay đồ và chuẩn bị bút viết và quyển sổ xong hết rồi phóng nhanh xuống nhà, lúc cô đang lật đặt kiếm giày mang thì mẹ cô từ dưới nhà đang chuẩn bị đồ ăn sáng đi lên hỏi cô:

- Còn sớm mà con gái, hôm nay con học buổi trưa cơ mà. Sao lại lật la lật đặt vậy con? Ăn sáng đã rồi đi.

Cô ngồi mang giày và trả lời mẹ:

- Dạ, dạ con chợt nhớ ra là sáng nay con có vài bài cần phải lên trường để hỏi giáo viên mẹ à, nên con không ăn sáng chung với mẹ được rồi. Chút nữa trên đường đi con sẽ mua gì đó ăn đỡ mẹ ạ. Thôi con đi đây, bye mẹ.

- Đóa Lệ à...

Mẹ cô vừa nói dứt câu thì cô đã mở cửa ra rồi đóng cửa cái rầm lại, sau đó cầm đầu chạy ra bãi gửi xe gần nhà rồi nhanh chóng lên xe chạy lên bệnh viện. lát sau cô đã tới trước cửa phòng của lão tâm thần kia, đang chuẩn bị đẩy cửa vào thì Tuấn Mạnh nắm lấy cổ tay của cô và nói:

- Em ăn sáng gì chưa? Chắc là chưa rồi đúng không, khoan hãy lời khai của lão ta đi. Đi ra đây với anh.

Đóa Lệ ngơ người nhìn anh và ngoan ngoãn đi theo, Tuấn Mạnh kéo cô ngồi xuống ghế rồi ngồi xuống kế bên và mở túi đồ ăn mình cầm theo ra, anh đưa phần hamburger cho cô sau đó mới nói:

Chỉ 3 giọt và cô ấy sẽ không để bạn ra khỏi giường!

by Mgid

- Sếp Bảo và anh trai của anh ấy có dặn với anh đó là phải luôn chăm sóc cho em từng li từng tí trong suốt quãng thời gian giải quyết vụ án này, vì thế em phải ăn phần hamburger này đi đã rồi anh mới cho em vào lấy lời khai được. Mong em hiểu và làm theo.

-... Dạ..., em cảm ơn anh.

10 phút sau khi nạp năng lượng bằng phần hamburger thì cô quay lại phòng số 8 của lão kia, Tuấn Mạnh có tên của lão ấy cho cô biết rồi sau đó đứng bên ngoài chờ. Cô đẩy cửa ra bước vào rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó tiến lại gần chiếc giường mà lão Nhạc đang nằm. Hít một hơi thật sâu, cô khẽ lên tiếng chào:

- Chào ông, ông thấy trong người như thế nào rồi?

Lão Nhạc kia đang nằm lẩm nhẩm gì trong miệng sau khi nghe giọng nói của một cô gái thì ông liền ngồi bật người dậy cùng với đôi mắt mừng rỡ nói:

- A con gái của ta tới thăm ta rồi, nào nào lại đây ngồi gần ta. Ta nhớ con lắm đó con gái bé bỏng của ta, mấy ngày qua ta ở đây lạnh lẽo và cô đơn và nhớ con lắm, Tiểu Tiên à.

Đóa Lệ thấy hành động cũng như lời nói của lão ta, có phần nào cảm thấy xúc động nên cô bước tiến lại gần nhưng khi tiến tới gần thì bỗng nhiên một ánh sáng phản chiếu vào và lóe sáng lên đã khiến cô bình tĩnh lại và đứng lại cách lão ta khoảng 3 mét. Cô cố trấn an bản thân mình sau đó, từ từ nhỏ nhẹ nói:

- Ba ba à, ba ba cầm gì trên tay vậy? Tại sao ba ba mới bảo con ngồi gần mà trên tay thì lại cầm vật gì trên tay vậy? Ba ba mau quăng nó xuống đất đi thì con mới dám lại gần được. Ba ba ơi, Tiểu Tiên cũng nhớ ba ba lắm. Tiểu Tiên muốn được ba ba ôm vào lòng và hôn lên trán. Ba ba ném vật đó xuống đất nhé.

Lão Nhạc đó nửa nghe lời nửa không, miệng lão ta nhét lên sau đó lại kéo xuống, một tay thì lão đang ra như đang ôm lấy Tiểu Lệ, còn một tay thì vẫn không ném vật đang cầm trên tay xuống. Đóa Lệ thấy tình huống như vậy vẫn không mấy khả quan vì thế cô đành đánh liều một lần vậy, cô lớn giọng la to nhằm đánh vào tâm lý của lão ta:

- Tôi đã báo công an bắt ông rồi, đồng bọn của ông cũng đã khai ra ông là người chủ mưu hết rồi, ông không mau bỏ vật kia xuống đất là tôi la lên cho công an vào đây bắt ông đấy, ông Nhạc. Mau bỏ vật đó xuống đất.

Sau một cú nói lớn của cô đã kích động đến sự sợ hãi của lão ta, vì thế lão đã ném con dao thái lan nhỏ xuống đất còn miệng thì lắp bắp nói:

- Tôi không phải là người chủ mưu. Tôi không phải là người chủ mưu, tôi không có muốn giết con gái và cả vợ mình đâu, tất cả là lời sai khiến của một người thôi.

Đóa Lệ đã kịp ghi âm lại lời khai của lão ta, sau đó tiếp tục hỏi:

- Vậy kẻ đó là ai? Ai đã sai khiến ông làm những việc kinh dị như thế? Động cơ nào đã thúc đẩy ông lún thân vào vụ giết người kinh dị này?

Lão ta bỗng nhiên đứng dậy đưa tay lên dò đầu bức tóc, giọng cười kinh rợn bất chợt phát ra từ lão ta, giọng nói cũng đã thay đổi:

- Là ai à? Ha ha ha người có thấy ta đủ ngu để khai không hả con khốn kia? Nếu muốn tao nói cho mày biết thì phải có gì đó trao đổi chứ? Mày chỉ cần cho tao ít máu là được rồi. Thế nào? Một ít máu thôi, sẽ không đau tí nào. Mày cũng chứng kiến cảnh con gái của tao, nó ngoan ngoãn đứng im cho tao lấy máu của nó như thế nào rồi đúng không? Mày cũng thấy khuôn mặt của nó mãn nguyện khi tao làm như vậy với nó mà đúng không? Ha Ha Ha Ha, hay là mày không muốn trao đổi bằng máu mà muốn trao đổi bằng bộ nội tạng của mày? Lại đây nào con cô giáo kia. Đừng sợ, sẽ không đau đâu. Ha Ha Ha

Lão ta vừa nói vừa cúi người xuống nhặt con dao lên và chìa hướng mũi về phía cô và đi từng bước đến chỗ cô đang đứng cùng với khuôn mặt kinh rợn của mình. Đóa Lệ lúc này thật sự rất sợ nhưng cô vẫn cố bình tĩnh đáp lại:

- Ông Nhạc à, tại sao ông lại bắt tay vào làm cái vụ này chứ hả? Ông có biết là tôi đã rất buồn như thế nào khi thấy ông ra nông nổi như thế này không? Ông Nhạc à làm ơn đừng hại thêm mạng người nữa được không? Cứ như vậy khi chết ông sẽ bị hành sát đó, làm ơn tôi xin ông.

- Bà hả, bà đang ở đâu bữa giờ vậy? Có biết là tôi nhớ bà và con lắm không? Khi tôi tỉnh dậy đã thấy mình ở trong căn phòng này rồi, tôi nhớ bà lắm đó Lý Lý à.

Cô lại tiếp tục nói:

- Tại vì ông cứ giết người vô tội như vậy nên mẹ con tôi đã trốn ở nơi khác rồi, cho tới khi nào ông từ bỏ nó thì mẹ con tôi mới quay về với ông. Ông Nhạc à, đừng giết người rồi bán nội tạng như vậy nữa, như vậy là sai trái đó.

- Không được đâu mẹ nó à, nếu tôi nghĩ thì hẳn sẽ cho người lấy hết tài sản nhà mình và cho người đánh tôi đó. Mẹ nó về đây đi, tôi sắp kiếm được bộ nội tạng này ngon lắm, chỉ cần tôi bán cho hẳn bộ này thôi là hẳn sẽ trả cho chúng ta số tiền khổng đủ để xây thêm mấy căn nhà cho thuê nữa đó mẹ nó à. Bà với tiểu Tiên về ở với tôi nhé.

- Không, tôi không thể nào về với ông được đâu ba của bé Tiên à. Trừ phi ông từ bỏ cái nghề tàn ác dã thú này thì tôi và con sẽ về với ông. Bây giờ thì tôi đi đây.

- Lý Lý à bà đừng đi mà, ở lại với tôi đi... Vì ở đây tôi cô đơn lắm, tôi không thấy được mặt bà và con bé. Đừng đừng... Lý Lý à quay lại đây đi.

166. Chương 83: Vụ Án Kinh Dị P.2 (3)

Lão ta vừa nói vừa đảo mắt nhìn xung quanh khắp căn phòng, khuôn mặt từ từ trở lại khuôn mặt bình thường, đôi mắt lão hơi hoen đỏ, lão Nhạc ngồi bệch xuống đất co ro người lại và đưa tay lên ôm lấy đầu mình nên vô tình làm rơi con dao xuống đất, Đóa Lệ thừa cơ hội đó mà đưa chân đá con dao thật mạnh ra phía gần cửa sau đó bước từng bước nhỏ gần lão chậm chậm ngồi xổm gần đó khẽ nói:

- Vợ ông đã nói như vậy rồi thì tôi nghĩ ông nên từ bỏ cái nghề ác này đi, chắc chắn vợ con của ông sẽ quay về thôi. Tôi tin chắc chắn họ sẽ không bỏ rơi ông một mình ở nơi đây mãi đâu, lão Nhạc à.

Cả đôi mắt đỏ ngầu ngược nhìn cô, lão trở lại trạng thái lắp bắp run rẩy:

- Cô nói là vợ con tôi sẽ quay về với tôi nếu tôi từ bỏ việc này sao? Chắc là họ sẽ quay về với tôi không? Cô... Cô chắc chứ...

Đóa Lệ gạt đầu nhẹ nhàng nói:

- Tôi tin chắc là họ sẽ quay về bên ông thôi. Còn giờ thì cũng gần tới ông ăn cơm rồi phải không nào, mau đứng dậy và về lại giường nằm đợi người ta đem cơm tới cho ông nhé, được không?

Lão ta bất chợt nắm lấy tay của cô khẽ run rẩy nói:

- Cô đừng nói cho hắn ta biết là tôi đang ở đây nha, nếu không hắn ta sẽ lại cho người đánh tôi đó. Tôi sợ lắm.

Đóa Lệ lạnh cả người khi bị lão nắm tay chặt như vậy, cổ bình tĩnh mỉm cười nói:

- Tôi xin đảm bảo với ông điều đó, chỉ cần ông ngoan ngoãn lên giường và đợi người đem cơm tới là được. Còn giờ để tôi dìu ông đứng dậy. Nào, một hai ba đứng lên nào.

Cùng lúc này người cộng sự của Tuấn Mạnh đẩy cửa đem cơm bước vào, anh ta chạy đến đưa mâm cơm cho cô cầm lấy còn mình thì dìu lão kia đứng dậy bước về giường, sau đó bưng mâm cơm từ trên tay của cô đặt lên giường cho lão ta. Rồi cùng với Đóa Lệ đi ra khỏi phòng, anh cúi người xuống nhặt con dao nằm dưới cửa lên và lập tức quay sang nhìn cô với đôi mắt lo lắng:

- Cô Đóa Lệ có làm sao không ạ? Ban nãy chúng tôi có xem đoạn ghi hình giữa cô và lão điên kia, khi chúng tôi phát hiện trên tay của lão ấy cầm con dao thì chúng tôi vô cùng bất an và đầy lo lắng, rồi tới lúc cô nói lớn nữa cũng làm cho chúng tôi một phen sợ hãi, và chúng tôi tính xông vào thì sếp Mạnh không cho. Thật sự rất là may khi cô đã làm chủ được tình hình.

Đóa Lệ đỏ ửng mặt khi được người khác quan tâm lo lắng cho mình vì vậy cô chỉ mỉm cười ngại ngùng, anh chàng lính này từ khi bước ra khỏi phòng đi tới phòng giám sát thì vẫn không ngớt miệng khen cô dù chỉ một giây. Đóa Lệ khiêm tốn cười nói:

- Hì, anh quá khen rồi, bấy nhiêu đó vẫn chưa là gì đâu ạ. Anh đừng khen tôi nữa, tôi sắp phồng to mũi vì những lời khen này của anh mất rồi.

Tuấn Mạnh từ trong phòng mở cửa ra nhìn cô cười rồi đưa tay lên xoa đầu cô và nói:

- Làm tốt lắm cô bé. Giờ thì em về nhà ăn cơm mẹ đi rồi đi học nhé. Anh sẽ tiễn em ra chỗ gửi xe.

Đóa Lệ mặt mới vừa hết đỏ nhưng giờ lại đỏ hơn trước hành động cùng với lời khen của Tuấn Mạnh, cô chỉ lẳng lặng gật đầu rồi cùng anh đi ra bãi gửi xe để lấy xe rồi đi học. Cả hai đang trò chuyện thì bỗng nhiên lính của anh gọi đến và nói đầy khẩn cấp:

- Sếp ơi, có chuyện lớn rồi. Lão ta sau khi ăn cơm xong tự nhiên có hành động gì lạ lắm, hình như lão biết chúng ta lắp đặt camera vậy.

167. Chương 84: Vụ Án Kinh Dị P.3

Tuấn Mạnh nghe xong điện thoại thì cơ mặt của anh liền biến sắc, Đóa Lệ thấy vậy nhanh chóng hỏi:

- Có chuyện không hay ở phòng của lão ấy rồi phải không anh? Chúng ta quay lại đó giải quyết tình hình thôi.

Vừa nói dứt câu thì cô đã chạy ngược lại vào bệnh viện và anh cũng chạy theo sau đó. Đóa Lệ chạy hớt hơ thật nhanh đến trước cửa phòng của lão Nhạc thì nghe tiếng la hét lớn trong phòng, cô đang định kéo cửa đi vào thì Tuấn Mạnh đưa tay ra ngăn lại và nói:

- Em không được vào trong đó vì như thế sẽ rất nguy hiểm cho em đó, Đóa Lệ à. Em mau đi về đi, ở đây có bọn anh và bác sĩ lo rồi.

Đóa Lệ quay sang nhìn anh với ánh mắt kiên quyết rồi đáp lời:

- Em cảm ơn sự lo lắng của anh, nhưng với một người học ngành tâm lý như em thì không thể nào mà bỏ mặc bệnh nhân của mình lúc này được. Ngay lúc này đây, bệnh nhân rất cần được trấn an tinh thần lại anh à. Mong anh hiểu ạ.

Nói xong câu đó, cô đưa tay kia lên để gỡ bàn tay của Tuấn Mạnh ra và tiếp tục kéo cửa phòng ra đi vào đó. Tuấn Mạnh chỉ biết lắc đầu thở dài vì anh không thể làm gì để ngăn cản cô lại được cả, sau khi Đóa Lệ vào rồi thì ở bên ngoài anh cùng với những người lính cấp dưới của mình đứng bên ngoài quan sát xem tình hình bên trong như thế nào, nếu bất ổn thì họ sẽ lập tức phá cửa vào. Cô ngăn người trước cảnh tượng đang ở trước mắt mình, mọi thứ đều đổ ngã hết, còn lão Nhạc kia thì đang ngồi co rúm người lại ở một góc kẹt gần cửa sổ. Hít một hơi thật sâu và trấn an tinh thần của mình lại và cúi xuống nhặt từ thứ lên. Sau đó cô đi đến gần chiếc giường bệnh và khẽ hỏi:

- Ông Nhạc ơi, có tôi ở đây rồi nên ông hãy ngoan ngoãn đừng la hét nữa nhé, mau ra đây để uống thuốc nào.

Lão ta chỉ tay thẳng về trước vừa nói trong sự hối hận, ai oán và uẩn ức:

- Ta cầu xin người đừng đến đây hành ta nữa. Tại người mà ta đã nhẫn tâm ra tay giết hết mọi người thân trong nhà và cả vợ và con gái của ta. Ta... Ta... Ra nông nổi này là do người, đồ thần linh ác quỷ kia. Người nói “chỉ cần ta hiến đủ 50 bộ nội tạng thì người sẽ thực hiện mọi mong muốn của ta”, ta đã tin lời của người nói... Từ 1,2,3 rồi cho đến 10 bộ nội tạng đều do chính tay ta giết lấy... Từ bao giờ cái thứ suy nghĩ giết lấy nội tạng đó đã biến ta thành kẻ khát máu như bây giờ. Tất cả là tại người cả.

Đóa Lệ lạnh toát cả người khi nhìn thấy bộ dạng cũng như những lời nói này giờ của lão ta, cô cũng đã từng một lần nghe qua chuyện này nhưng hầu như nó chỉ xảy ra vào những thời đại trước hoặc chỉ là chuyện phi lí mà thôi và cô chẳng tin nó là thật. Nhưng cho tới hôm nay, lần đầu tiên cô đã chứng kiến tận mắt cái chuyện thần linh ma quỷ này, nó thật là ghê tởm và kinh dị làm sao, làm sao mà một người lại đi tin vào những lời bùa ngãi kia cơ chứ? Và tại sao chúng lại khiến người ta trở nên như thế này nếu làm sai lời chúng? Bao nhiêu câu hỏi thắc mắc được đặt ra khi cô đang chứng kiến cảnh tượng lão Nhạc đang chỉ tay vào không trung và nói những câu ai oán kia. Sau khi hối hận oán trách thứ vô hình kia thì lão ta rút tay lại và đưa hai tay ôm lấy đầu mình lại sau đó khóc thét nói:

- Ta xin người hãy tha cho ta đi. Ta không giết người để phục vụ cho người nữa, người đã không thực hiện đúng theo lời hứa với ta nên ta sẽ không phục tùng người nữa. Làm ơn biến đi, đừng có bay quanh quẩn trước mặt ta nữa. Ta không làm theo lời người chỉ phối nữa đâu. Người hãy tha cho ta đi mà... Giờ đây ta chỉ muốn được chết để xuống dưới âm phủ gặp vợ con ta mà thôi...

- Ông Nhạc à, tôi đem thuốc an thần tới chỗ ông rồi nè, mau đứng dậy lại uống thuốc và ngủ đi. Như thế ông sẽ không thấy gì cả.

Lão ta nghe thấy giọng người con gái nói chuyện với mình thì lập tức đứng bật người dậy và đi về phía người con gái đó, lão càng tiến gần thì Đóa Lệ càng nhìn thấy rõ một khuôn mặt đầy sự mệt mỏi, đôi mắt thì thâm quầng, điều đáng lo sợ nhất đó là khắp khuôn mặt cho tới tay chân của lão ấy có những vết bầm kì lạ, cô đảo mắt nhìn xung quanh một thì chẳng thấy trong phòng chẳng có cọng dây nào cả và cửa sổ thì không hề mở ra thì làm sao trên người của lão ta lại có những vết bầm kia. Vì không chú ý đến hành động của lão nên lão ta đã bắt lấy tay của cô và đưa lên miệng chuẩn bị cắn lấy, lúc này Đóa Lệ phản ứng lại kịp thời nên đã xô mạnh lão xuống té ngã về phía giường nằm và bắt đầu lên tiếng nói:

- Ông không được làm như vậy, vì làm như vậy vợ con của ông sẽ không tha thứ đâu. Ông phải tỉnh táo lên, không được để cái thứ vô hình kia chỉ phối nữa. Bây giờ hãy cầm uống mấy viên thuốc mà tôi đã để trên bàn và nhắm mắt lại ngủ đi.

168. Chương 85: Vụ Án Kinh Dị P.3 (2)

Lão Nhạc kia ngượng ngời dậy, nhìn cô thật lâu rồi cười nham nhở nói:

- Mày thì làm sao biết được sự phù hộ của thần linh đang ở đây cơ chứ hả con nhỏ cô giáo kia? Mày nghĩ rằng cho tao uống mấy loại thuốc này thì tao sẽ trở lại bình thường được à? Không đâu, mày lầm to rồi, ha ha ha ha ha ha... Một đứa cô giáo như mày thì biết gì cơ chứ? Thần ấy đang ở đây và chỉ cần tao lấy được

bộ nội tạng của mày đưa cho ngài ấy thì tao sẽ đoàn tụ với gia đình của mình. Ha ha ha ha ha, đồ thứ con người ngu si không tin vào thần linh như mày thì không bao giờ có được điều mình muốn đâu.

- Ông đã sai hoàn toàn rồi, tôi luôn tin vào Đức Phật và những vị thần mang đến điều tốt đẹp. Nhưng tôi hoàn toàn không tin vào những lời ma quỷ mà ông đang tin tí nào, vì nó không tốt tí nào cả. Ông ra nông nổi này hoàn toàn là do ông đã quá ngu muội và lạm dụng thứ bùa ngãi kia rồi đó ông Nhạc à. Tôi nghĩ ông cũng biết hiện tại bây giờ bên ông chả còn ai cả, vợ và đứa con gái cưng của mình đã đều chết dưới bàn tay ghê tởm thối nát kia của ông cả rồi, và tôi cũng chắc chắn một điều đó là hằng đêm ông luôn phải đối diện sự cắn rứt lương tâm khi đã giết hại bao nhiêu người cũng chỉ để phục thù cho cái quỷ quái kia, thậm chí không có đêm nào ông ngủ được một giấc ngon lành cả, đúng không?

- Mày... Câm miệng lại, mày không được phỉ báng ngài ấy, tao làm những việc như vậy vì ngài ấy hứa là sẽ cho tao một cuộc sống ăn sung mặc sướng và vợ con tao sẽ luôn miệng tự hào về tao. Mày không có quyền gì mà nói những lời xúc phạm ngài ấy cả.

- Ông vẫn chưa sáng mắt ra được sao? Nhà cửa của ông bây giờ đều bị tịch cả rồi, vợ con thì qua đời, tài sản thì phá sản và bây giờ ông chẳng còn nơi để về và cũng chẳng còn người thân ruột thịt bên cạnh mình nữa rồi, ông Nhạc à. Bấy nhiêu đó chưa đủ khiến ông sáng mắt và nhận ra sự ngu muội bao lâu nay của mình khi tin vào mấy cái bùa ngãi kia sao? Ông nhìn lại mình đi, từ một người chồng / cha có sự nghiệp an nhàn và hết mực yêu quý gia đình mình nhưng rồi chỉ trong phút chốc ông bị người lạ lừa gạt lấy hết tài sản đã vậy còn dụ dỗ ông đi tin vào những thứ ma quỷ kia cho đến khi bản thân ông dần dần mất đi sự kiểm soát ấy cũng là lúc ông tự mình giết hại bao nhiêu mạng người vô tội kia. Ông Nhạc à, ông đã đi quá xa mức cho phép của một người làm cha làm chồng rồi, tỉnh táo lại và tự nhìn hình phản chiếu của mình hiện giờ qua tấm gương lương tâm sâu bên lòng mình đi.

Trong lúc đang nói để đánh vào tâm lý của lão ta, thì cô rút trong túi áo khoác mình ra cái dây thoi miên. Cô tiến lên phía trước mặt của lão và bắt đầu lắc lư cái dây kia rồi tiếp tục nói:

- Bây giờ ông hãy nhìn vào chiếc dây này đi, nhìn theo dao động của nó, có phải ông đang thấy sợi dây đang lắc qua lắc lại đúng không?

Lão ta từ từ đảo mắt nhìn theo sự dao động của quả lắc mà gạt đầu trả lời câu hỏi của Đóa Lệ, cô tiếp tục hỏi:

- Vậy bây giờ ông sẽ làm theo cũng như trả lời những gì tôi hỏi sau đây được chứ ông Nhạc?

- Được!

- Chúng ta bắt đầu nhé.

Đóa Lệ dơ tay lên ra hiệu cần người giúp mình và vài giây sau Tuấn Mạnh cùng với hai người đi vào sau đó, cô nói nhỏ với họ những thứ mình cần thiết sau đó bắt đầu câu hỏi với lão ta:

- Ông tên là gì? Làm nghề nghiệp gì? Vợ và con gái của ông tên là gì?

- Tôi tên là Phan Khoa Nhạc, nghề nghiệp là phó trưởng phòng, vợ tôi tên là Bích Ánh và con gái của tôi là Phan Bích Hồng.

- Có phải ông là một người có tinh thần cầu tiến và cũng là một người chồng người cha hết mực thương yêu vợ và con đúng không?

- Đúng!

- Hãy cho tôi biết ông đã gặp người này bao giờ chưa?

Tuấn Mạnh đưa bức hình chụp người đàn ông lạ đang cùng ngồi uống với lão ta trong quán bia hơi ra trước mặt của lão. Lão Nhạc nhìn vào bức hình đó thật lâu và lộ ra rõ sự hồi tưởng ra bên ngoài, Tuấn Mạnh và hai người đồng nghiệp đứng bên cạnh ngạc nhiên trước hiện tượng này, còn Đóa Lệ vẫn bình thản hỏi tiếp:

- Vậy là ông biết và đã gặp người này rồi đúng không?

- Đúng!

- Và hãy cho tôi biết điều này, người đó có phải đưa cho ông cái túi này đúng không?

169. Chương 86: Vụ Án Kinh Dị P.3 (3)

Khuôn mặt của lão ta đã biến đổi hoàn toàn khi thấy cái túi đó, miệng lắp bắp trả lời:

- Đ... Ú... N... G...

Đóa Lệ ra dấu hiệu cho Tuấn Mạnh đem cái túi nhỏ ấy tới chỗ lão và cô tiếp tục nói:

- Ông đã mở cái túi này ra như thế nào?

Lão cầm lấy cái túi mở ra một cách rất đơn giản trong khi Tuấn Mạnh và những người khác mở nó vô cùng khó khăn, cả anh và hai người kia há hốc miệng nhìn cái túi được mở ra đơn giản và nhanh chóng tới như vậy. Đóa Lệ tiến lại gần và lão ta không dời ra khỏi quả lắc kia dù chỉ một giây, cô kéo ghế ngồi kế bên lão và tiếp tục hỏi chuyện:

- Và ông đã đọc những dòng chữ nguệch ngoạc này và tin rằng chúng sẽ giúp mình giàu có lên có phải như thế không ông Nhạc?

- Đúng. Tôi đã đọc và hoàn toàn tin vào nó

- Được rồi, bây giờ tôi sẽ giúp ông thoát ra khỏi sự dầy dờ cũng như có thể ngủ ngon từng đêm nhé.

- Được!

Đóa Lệ lấy lại cái túi kia và đưa cho người kế bên mình và nói tiếp:

- Bây giờ nghe và làm theo lời tôi nói sau đây. Ông không cần phải trả lời nhiều nữa, chỉ cần nghe và làm theo thôi.

Trong lúc đó ba người kia đã pha xong liều thuốc an thần và chỉ chờ sự ra hiệu của cô mà thôi. Đóa Lệ nhẹ nhàng nói:

- Hít một hơi thật sâu vào, ông có cảm nhận được luồng khí trong người mình đang bị nén lại không? Nếu có thì gập đầu còn nếu không thì nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu để cảm nhận lại điều đó.

- * gập đầu *

- Sau đó nhắm từ từ cả hai mắt lại và thở ra thật chậm rãi, thật chậm rãi. Tất cả những gì tôi muốn ông nghĩ đến ngay bây giờ đó là ngày sinh nhật con gái của ông tròn 10 tuổi. Bây giờ ông đang cùng với vợ mình thu xếp đồ đạc ra xe để chở con bé đi du lịch biển đúng không nào? Con gái ông mặc bộ đồ như thế nào và màu gì và nét mặt của con bé đang như thế nào?

- Con gái của tôi mặc bộ đầm màu hồng do vợ tôi may cho con bé và nét mặt của con gái tôi đang rất vui vẻ và hớn hở khi được đi du lịch biển với vợ chồng tôi.

- Kể đến là cả ba người xuất phát lên đường, trong suốt đường đi cả ba người đã có những cuộc trò chuyện gì với nhau?

- Chúng tôi đã cùng nhau hát những bài hát vui vẻ, cả vợ và con tôi họ đang cười rất vui vẻ, con bé ngồi ghế sau hát theo và lắc lư người cười trong vui vẻ. Lúc này tôi cảm thấy mình thật may mắn khi có vợ hiền con ngoan như thế này, tôi rất là vui và tôi cũng đang hát theo.. La lá là...

Lão Nhạc vừa nói vừa hát bài hát trong một tâm trạng cực kì vui vẻ sáng khoái, và cả ba người kia gần như cũng đang cảm nhận được cảnh tượng của lão ta, Tuấn Mạnh rung mình mở mắt ra thì mới biết này giờ mình đã bị lôi vào thuật thôi miên của Đóa Lệ vì thế mà anh lập tức quay sang lưng lấy hai người kia và họ đứng ra xa chỗ cô đang ngồi. Đóa Lệ tiếp tục nói:

- Đã tới bãi biển tắm chưa? Lúc này cả nhà ông đang làm gì?

- Chúng tôi đã tới bãi biển và lúc này tôi cùng vợ con mình đang trải khăn và bày đồ ăn ra.
- Sau đó ông đã làm gì?
- Tôi đã lấy ly ra và rót nước vào sau đó đưa cho vợ và con của mình.

Tuấn Mạnh đi tới đặt ly lên tay của lão ta rồi nhanh chóng bước về vị trí cũ để quan sát. Đóa Lệ nói tiếp:

- Sau khi đưa cho vợ và con gái của mình rồi thì ông làm gì tiếp theo đó?
- Cả ba chúng tôi cùng ly và thưởng thức ly nước ép đó.

Vừa nói lão ta vừa đưa ly nước mình đang cầm lên miệng uống ực một hơi, cô lại nói:

- Nước cũng đã uống xong rồi thì giờ ông sẽ làm gì tiếp theo?
- Tôi đặt ly nước xuống đặt rồi cùng vợ con mình chạy ra biển tắm.

Đóa Lệ đón lấy cái ly đặt lên bàn rồi nói:

- Bãi biển bữa nay rất vắng đúng không? Và sóng biển đang đập vào từng cơn như đang nhảy điệu múa chúc mừng sinh nhật cho con gái của ông đúng không?
- Đúng vậy, tiếng gió rì rào như đang hát mừng sinh nhật cho con gái của tôi vậy.
- Giờ đây cả ba người đang ngâm mình dưới dòng biển đúng không?
- Tôi đang bơi trên mặt nước biển, còn con gái và vợ tôi thì ngâm người dưới nước biển.

170. Chương 87: Vụ Án Kinh Dị P.3 (4)

Dứt câu lão ta đã đặt người nằm dưới giường và cùng với nụ cười vui vẻ hạnh phúc trên môi. Lúc này Đóa Lệ đợi lão hoàn thiếp ngủ mới búng tay kết thúc sự thôi miên của mình và cùng với ba người kia đi ra khỏi phòng. Hai người đồng nghiệp của Tuấn Mạnh sau khi chứng kiến thuật thôi miên của Đóa Lệ không ngớt lời khen hâm mộ, vì đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một cô gái sinh viên năm hai lại có thể sử dụng thuật thôi miên một cách rành rọt như vậy. Đóa Lệ cười cảm ơn họ và ngồi xuống ghế lấy ra trong túi mình ra tờ giấy rồi viết lên đó vài dòng rồi quay sang nói chuyện với Tuấn Mạnh:

- Anh cầm tờ giấy này cùng với cái túi ngải này, anh phải lập tức trong ngày hôm nay cho người tới ngôi chùa này để đốt cái túi ngải này đi. Liệu thuốc ban nãy tại anh pha là đúng theo lời yêu cầu em phải không?
- Ừ, bác sĩ đã kê theo đúng theo yêu cầu của em rồi đó. Ok, anh sẽ đi tới chùa đó liền. Và còn gì nữa không em?
- Ngày mai lão ta sẽ tỉnh dậy, có thể sẽ dậy rất sớm hoặc đúng giờ, khi thấy lão có dấu hiệu tỉnh dậy anh phải gọi cho em biết sớm nhé. Để em tiếp tục công việc này. À còn nữa, tới ngôi chùa này rồi thì anh nhớ là nói với Sư Thầy trụ trì đó là “Phật tử Lệ Nhi nhờ thầy giúp đỡ” và hỏi xem ngày mai Sư Thầy có thể qua đây được hay không nữa, anh nhé. Sau khi đốt túi ngải đó xong thì cũng sẽ được rửa đi những cái xấu từ túi nó phát ra. Nên sẽ không sao đâu. Còn giờ thì em về nhé. Bye bye anh.
- Em vất vả rồi, anh nhớ rồi. Thôi em về đi nhé. Ngày mai gặp lại. Bye em.

Cô đứng dậy chào mọi người rồi đi xuống bãi gửi xe, dù đã dặn anh ấy nhưng cô vẫn lo rằng Sư Thầy sẽ từ chối nên cô quyết định tới chùa để gặp Sư Thầy.

Đóa Lệ đang trên đường tới ngôi chùa thì mẹ cô gọi điện thoại:

- Alo, sao trưa nay con không về mà lại không thèm báo cho mẹ biết gì hết vậy con gái?

- Dạ, con xin lỗi mẹ. Do hôm nay có vài bài tập nên con ở lại thư viện tìm tài liệu rồi, chắc tối chiều con mới về. Có gì chiều con về ăn cơm với mẹ nhé. Yêu mẹ, con không thể nghe điện thoại trong thư viện được có gì con sẽ gọi mẹ sau ạ.

Cô dừng xe trước cổng chùa và dắt bộ vào trong, cũng cùng lúc đó Sư Thầy đang đi dạo quanh sân chùa. Tiểu Lệ cất tiếng chào hỏi:

- Dạ con chào Sư Thầy ạ, dạo này thầy có khỏe không?

Sư Thầy vì đã lớn tuổi nên mắt tai cũng hơi kém đi, đi lại gần chỗ cô đang đứng thì mới nhận ra đó là cô Phật tử lí lắc ngày nào, bèn gật đầu cười đáp:

- Sau bao nhiêu lâu không gặp lại con, trông con ra dáng một cô gái chừng chắc nữ tính hơn hồi đó nhiều rồi đó Lệ Nhi. Sư Thầy vẫn khỏe, còn mẹ con vẫn khỏe chứ hả?

- Hihi, may quá Sư Thầy vẫn nhớ ra con hihi, dạ mẹ con vẫn khỏe ạ.

- Ủ vậy thì tốt quá rồi, nào dừng xe ở đó và vào bên trong uống thử loại trà ta mới pha nào.

Đóa Lệ vui vẻ đi theo Sư Thầy vào trong, cũng đã rất lâu rồi cô mới quay lại ngôi chùa này, mọi thứ dường như không hề thay đổi nhiều chỉ tuổi tác của con người thì lại thay đổi rất nhanh. Cô và Sư Thầy vào trong phòng đón khách, nhẹ nhàng ngồi xuống và nhìn ngắm mọi thứ xung quanh cô liền lên tiếng bắt chuyện:

- Cũng khá lâu rồi con không về đây thăm Sư Thầy, nhìn mọi thứ xung quanh vẫn thế nhưng mà chỉ có mỗi Sư Thầy thì lại già đi thôi.

- Chà xem kìa, cô bé lí lắc ngày nào nay đã biết nói ra câu nói đầy tình cảm rồi sao? Ha ha ha ta không già đi mà là tuổi tác không cho phép ta trẻ nữa mà thôi. Hôm nay cơ duyên nào con lại đến đây tìm ta thế Lệ Nhi.

171. Chương 88: Vụ Án Kinh Dị P.3 (5)

Đóa Lệ đưa ly trà lên thưởng thức vị trà, mùi vị thật đậm đà và thơm như mùi vị loại trà mà bố cô thường hay uống mỗi buổi sáng, cô đặt ly xuống bàn và nói ra lí do vì sao hôm nay mình lại đến đây. Sau một hồi kể sự tình cho Sư Thầy nghe và người đã hồi đáp:

- Chuyện này ta có thể giúp con được, nhưng khi nào người bạn kia của con đến đây vậy? Ngày mai ta cùng với sư tiểu sẽ đến bệnh viện đúng giờ.

Đóa Lệ mừng rỡ trước sự đồng ý của Sư Thầy, cô hớn hờ cảm ơn rồi riết:

- Dạ con cảm ơn Sư Thầy nhiều lắm ạ, chúc lát nữa anh ấy sẽ tới đây. Còn việc sáng mai con sẽ đích thân xuống đây đón Sư Thầy ạ. Con rất biết ơn Sư Thầy lắm ạ.

- Nha đầu này, ơn nghĩa gì chứ, giúp người là lẽ đương nhiên rồi. Thế con sẽ ở lại đợi bạn của mình đến hay là con đi về đây?

- Dạ con xin đi về ạ, con hứa là chiều nay về dùng cơm với mẹ rồi ạ.

Cô vừa nói dứt câu và đang chuẩn bị đứng lên thì Tuấn Mạnh đã đến và lễ phép cúi đầu chào:

- Dạ con chào Sư Thầy, con là bạn của em ấy ạ. Tên con là Tuấn Mạnh.

Sư Thầy gật đầu chào lại và mời anh vào ngồi trò chuyện chung, Đóa Lệ đành phải nín lại thêm chút nữa vì không thể nào mà cô có thể đứng dậy đi về liền khi anh ấy vừa mới đến chùa. Sư Thầy hỏi chuyện với Tuấn Mạnh:

- Nay con đến đây là để đốt cái túi vải chứa ngải ma trong đó đúng vậy không? Nào lấy nó ra và ném thật mạnh nó vào cái thùng này, sau đó ta sẽ kêu đồ đệ dẫn con đi tẩy rửa sạch sự ối uế tàn ác từ nó phát ra.

Tuấn Mạnh giật mình trước lời nói ấy của Sư Thầy vì anh chưa kịp nói lí do mình tới đây cho người ấy nghe mà sao Sư Thầy lại biết được hay vậy. Đóa Lệ nhìn thấy khuôn mặt bất ngờ và đầy khó hiểu nên bèn lên tiếng giải bày:

- Sư Thầy chỉ cần nhìn thôi cũng đã biết anh đang tính nói gì rồi thế nên anh cần phải làm theo lời Sư Thầy nói nhanh lên đi, gần tới giờ chùa dùng cơm chiều rồi đó, Tuấn Mạnh.

Anh chỉ biết gật gù làm theo lời nói của hai người kia, anh ném thật mạnh thứ bùa ngải kia vào cái thùng và quay lại trạng thái ban đầu đó là ngồi im lặng lắng nghe lời Sư Thầy nói. Khi thấy chàng trai ném thứ đó vô thì Sư Thầy lập tức đứng dậy và cầm cái thùng đó ra bên ngoài phòng, và kêu cả hai cùng đi theo mình, vừa đi người vừa niệm thần chú bùa giải, lát sau Sư Thầy kêu đồ đệ của mình đang dọn dẹp bên kia lại và nói vào tai của sư tiểu ấy, lập tức vị sư tiểu đó đứng nghiêm còn mắt thì trợn trắng lên, còn miệng thì bắt đầu nhếch lên và nói những câu khó hiểu, một hồi lâu tự mình mở cái thùng có chứa túi ngải kia ra rồi đốt cháy thành tro rồi sau đó ngất xỉu tại chỗ. Thấy vậy Tuấn Mạnh liền chạy tới bế vị sư tiểu đó nhưng bị Sư Thầy can lại lắc đầu không cho phép, rồi kêu ba người khác tới, một người dẫn Tuấn Mạnh đi rửa sạch sự ô uế kia và hai người còn lại thì dìu vị sư tiểu kia đi vào trong phòng nghỉ dưỡng. Đóa Lệ nói không nên lời khiến chứng kiến cảnh tượng đầy bí ẩn, khó lí giải này bèn quay sang nhìn Sư Thầy mà ánh mắt tò mò thắc mắc, Sư Thầy đi vào lại phòng rồi mới bắt đầu giải thích:

- Ta chỉ lại mượn thể xác của vị đồ đệ kia để nói chuyện với linh hồn kia thôi. Thật tội lỗi và đáng thương làm sao. Người đàn ông tên Nhạc kia sau này khi chết chắc chắn sẽ bị đầy đọa nhiều lắm, nhưng cái kẻ đã dụ dỗ ông ấy trước sau gì cũng sẽ bị chính thứ đó hại lại thôi. Ngày mai nếu có thể sau khi ta tới hóa giải lần nữa cho người đàn ông đó thì con và bạn con hãy xin bệnh viện cho ông ấy xuất viện rồi dẫn ông ấy vào đây ở nhé, được không?

- Nếu Sư Thầy đã có lời đề nghị như vậy thì con sẽ làm theo ạ. Ông Nhạc ấy giờ đây chả còn ai bên cạnh nên con nghĩ khi để ông ấy vào đây sống theo lời dạy của Đức Phật thì tội lỗi sẽ nhẹ đi phần nào ạ.

Tuấn Mạnh ngay sau khi được tẩy sạch mọi thứ trên người rồi thì anh được dẫn đến phòng của Sư Thầy đang ngồi trò chuyện cùng với Đóa Lệ, anh cúi đầu cảm ơn Sư Thầy và nói:

- Tuy con theo Thiên Giáo Chúa, nhưng sau hôm nay con đã thấy Phật Giáo cũng có nhiều điều bí ẩn và nhiệm màu ạ, dù gì đi nữa thì con cũng xin cảm ơn Sư Thầy đã giúp đỡ con và Đóa Lệ hoàn thành vụ án này ạ.

- Ta giúp người cũng như giúp bản thân mình thôi, nên con không cần cảm ơn nhiều đâu. Từ ngày mai sau khi ta tới bệnh viện hóa giải lần nữa thì con làm giấy xuất viện cho người đàn ông đó và đưa ông ta vào đây sống luôn có được không vậy?

- Con e là không được ạ, phải chờ xét xử bên tòa án nữa thưa Sư Thầy. Nhưng nếu Sư Thầy đứng ra bảo lãnh ông ta thì chắc chắn là được ạ. Dù sao số tài sản còn lại của ông ấy vẫn còn dư để chạy vụ này ạ.

- À ra là vậy, nếu thế ta sẽ đứng ra bảo lãnh người đó, mọi hồ sơ bảo lãnh có gì mau con giúp ta nhé. Còn giờ cũng gần tới ăn cơm chiều rồi. Nếu không chê cơm chùa thì ở lại ăn cơm cùng ta nhé, được không cả hai?

- Dạ, tụi con cảm ơn lòng tốt của Sư Thầy nhưng tụi con xin lỗi vì không thể ạ.

Cả hai cùng đồng thanh trả lời khiến cho Sư Thầy bật cười. Cuối cùng vụ án kinh dị cũng gần đi đến hồi kết rồi, Tuấn Mạnh và Đóa Lệ thở phào nhẹ nhõm rồi chào tạm biệt nhau và chạy về nhà mình.

172. Chương 89: Vụ Án Kinh Dị P.4

Buổi sáng ngày hôm sau, Đóa Lệ cùng với Sư Thầy và một người sư tiểu đi đến bệnh viện, Tuấn Mạnh đích thân dẫn bọn họ đi đến phòng của lão Nhạc. Tới phòng thì anh đứng ở bên ngoài còn ba người kia kéo cửa và bước vào bên trong. Sau hai tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng cả ba người bước ra với khuôn mặt bình

thường có chút gì đó nhẹ nhõm khẽ ánh lên trong đôi mắt của bọn họ. Tuấn Mạnh cầm theo bộ bìa cứng đựng hồ sơ đi đến chỗ ba người, anh vui vẻ hỏi:

- Vậy là mọi chuyện đã giải quyết ổn thỏa rồi phải không ạ? Con cảm ơn Sư Thầy và Sư tiểu đã chịu khó giúp đỡ con nhiều ạ. Về cái việc Thầy nhờ con làm hồ sơ bảo lãnh thì con đã làm xong hết thủ tục rồi ạ. Hai ngày sau bên tòa án sẽ bắt đầu xét xử vụ án này, vì vậy con mong là Sư Thầy có mặt đúng giờ để tiến hành việc đứng ra bảo lãnh.

- Ông ấy đã hoàn toàn bình phục và chấp nhận ở trong chùa suốt quãng đời còn lại của mình rồi. À chuyện đó ta nhớ rồi, cảm ơn con nhé Tuấn Mạnh.

Cả bốn người đứng trò chuyện vài câu sau đó Tuấn Mạnh cho người đưa Sư Thầy cùng với người đi chung về lại chùa, Đóa Lệ đang tính đi về thì anh bảo với cô là có chuyện muốn bàn bạc thêm vì thế mà cô đã nén ở lại chờ anh thu xếp việc đưa Sư Thầy về. Tuấn Mạnh đi tới chỗ Đóa Lệ đang ngồi lướt điện thoại và nói vào vấn đề chính:

- Từ hôm nay cho tới ngày phiên tòa xét xử, không biết em có thể đến đây để trò chuyện với ông ta được không? Lí do là vì anh đã trao đổi với bên luật sư về việc Sư Thầy muốn bảo lãnh rồi nhưng khả năng ông Nhạc được bảo lãnh hay không thì là 50-50 em à, nếu được thì cũng phải chờ đợi phiên tòa xét duyệt đơn bảo lãnh nữa và trong suốt thời gian đó ông ấy sẽ phải ở trong trại giam. Anh muốn nhờ em nói làm sao để ông ta hiểu ra vấn đề này và đừng có hy vọng nhiều quá. Em giúp anh lần cuối này nhé?

- Anh không cần nói về vấn đề này thì công việc của em vẫn chưa thể nào xong cho tới ông ấy được xét xử xong mà. Thế nên anh cứ yên tâm, ngày mai em sẽ lại đến thôi ạ. Còn giờ thì em về nhé, còn hai tiếng nữa là tới tiết quan trọng rồi anh ạ.

- À còn chuyện này nữa..., mà thôi đợi khi xong vụ án này thì anh sẽ nói cho em sau cũng được. Bye em.

- Bye bye anh.

Kể từ ngày đó trở đi, ngày nào cô cũng tới trò chuyện với ông Nhạc kia. Cuối cùng cũng đã tới ngày xét xử, mọi thứ diễn ra theo chiều hướng êm đẹp và tích cực. Tòa án chấp nhận sự ám hối của ông ta cũng như chấp nhận sự bảo lãnh của bên nhà Chùa. Và công việc của cô cũng đã hoàn thành một cách ổn thỏa tốt đẹp. Ngày hôm sau, Tuấn Mạnh mời Tiểu Lệ đi uống cafe và anh nói:

- Cảm ơn em nhiều lắm, à sắp Bảo có nhờ anh đưa cái này cho em, em cầm và mở ra xem đi.

Đóa Lệ nhận lấy cái phong bì màu hồng và mở nó ra, ở bên trong đó là vài tờ tiền kèm theo một lá thư. Cô lấy ra lá thư ra đọc: “Cảm ơn em nhiều nhé, Tiểu Lệ. Tuy lá thư này anh đã viết trước rồi nhưng tới bây giờ Tuấn Mạnh mới đưa cho em vì anh có dặn với anh ta là khi nào vụ án này kết thúc cả rồi thì hãy đưa cái phong bì này cho em nhận. Anh biết chắc thế nào em cũng sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thỏa cả mà vì thế số tiền ở trong phong bì này tương ứng với mức lương mà người làm tâm lý tội phạm được bọn anh trả cho họ, vì thế em không được từ chối đó, biết chưa cô bé ngốc của anh. Như em đã hứa với anh rồi thì phải thực hiện đúng lời hứa đó, nếu không khi anh về mà thấy em vẫn theo ngành này thì em biết tay với anh. Chúc em luôn thành công nhé. Thương em. Mạc Bảo”. Đọc xong lá thư, cô khẽ mỉm cười một cái rồi gấp nó xếp lại vào trong phong bì, sau đó trả lời:

- Anh ấy thật là..., em cảm ơn anh đã giữ nó hộ em nhé, mà sao có đúng là bên tụi anh trả tiền cho người làm tâm lý tội phạm nhiều tới vậy không hở Tuấn Mạnh?

- Nhiều đó mà nhiều gì em, làm nghề này tổn thất tinh thần nhiều lắm vì thế số tiền mà họ được trả tất nhiên là phải cao rồi. Em hãy nhận chúng mà đi mua đồ hay đi nghỉ dưỡng cùng với mẹ em đi nhé. Và còn nữa, đừng theo đuổi ngành này nữa, theo anh thì em nên học marketing hoặc ngành nào đó nữ tính, nhẹ nhàng và phù hợp với con gái đó.

173. Chương 90: Vụ Án Kinh Dị P.4 (2)

Đóa Lệ gật đầu mỉm cười trả lời:

- Dạ, em không những hứa với anh Mạc Bảo thôi mà còn hứa với mẹ mình nữa vì vậy em đành phải bỏ dở ước mơ theo đuổi ngành này rồi.

Tối bữa đó, khi cô đang nằm chơi game trong phòng thì Hạnh Linh gọi điện thoại qua với một giọng điệu buồn bã:

- Lệ à..., Tao không ngờ anh ấy là hạng người như vậy... Bây giờ tao không muốn ở đây nữa, ngày mai tao phải lập tức bay ra khỏi đất nước này. Tao buồn quá à.

Đóa Lệ hết hồn khi nghe câu nói đó, liên tục hỏi:

- Sao vậy chuyện gì nữa? Giờ mày đang ở đâu hả?

Hạnh Linh nghẹn ngào đáp:

- Tao đang ở trước cửa nhà mày, xuống mở cửa cho tao đi.

1 phút sau Hạnh Linh đã được con bạn thân dìu lên phòng của mình và đặt cô ngồi xuống giường. Đóa Lệ lấy nước cùng với bịch khăn giấy ngồi xuống bên cạnh, rồi hỏi rõ mọi chuyện:

- Chuyện gì mà người mày toàn mùi rượu nồng nặc vậy? Nói tao nghe coi, anh ấy làm gì mà mày lại ra như vậy?

Hạnh Linh người cứ nghiêng qua nghiêng lại, nước mắt đáp:

- Mấy ngày vừa qua, tao có nhắc với anh ấy là hôm nay là ngày kỉ niệm yêu nhau của cả hai đứa nên anh ấy không được bỏ mặc tao. Thế mà, anh lại quên mất mà đi công tác từ sáng nay rồi.

- Và vì như vậy mà mày đã uống rượu say tới như vậy sao hả con này?

- No..., huh... Ắt... Ắt..., lúc tao gọi... Ắt... Thì con nhỏ nào cứ trả lời rằng “hiện tại giám đốc đang trong cuộc họp với đối tác không thể nghe máy được, vui lòng chị gọi lại sau”, rồi một hồi sau anh Lạc gọi lại và la cho tao một trận luôn mày à,... Hic huhuhu... Ắt... Huhuhu...

Đóa Lệ thở dài lắc đầu nhìn con bạn mà không biết nói nữa đây, cô im lặng và lắng nghe nó nói tiếp:

- Lần đầu tiên anh ấy dám bảo tao là quá đáng khi gọi làm phiền anh ấy liên tục như vậy. Anh ấy đang tính là sáng nay đi công tác xong rồi buổi tối sẽ chở tao đi chơi đến hai ngày sau về nhưng mà... Ắt... Ừc... Anh ấy bảo là vì tao hành xử như vậy nên sẽ không có vụ đi chơi cũng như buổi tối nay gặp mặt nhau nữa, mày à. Mày thấy tao làm như vậy có quá đáng không?

-... Ờ thì theo tao, mày làm vậy cũng chỉ là lo lắng và mong đợi trong ngày kỉ niệm của cả hai thôi. Nhưng mà, với một người làm giám đốc và đang đi gặp đối tác như vậy thì sẽ hơi khó chịu một chút, vì biết đâu đó là đối tác quan trọng quyết định cho tương lai của công ty sau này thì sao? Mày và anh ấy đều có cái lí do chính đáng để làm vậy nhưng mà tao nghĩ là... Mày tự mình đi nhậu say như vậy là sai hoàn toàn rồi.

Trong lúc Hạnh Linh qua nhà cô bạn thân thì Khắc Lạc ngồi nhậu một mình ở nhà và gọi nói chuyện với người yêu của Đóa Lệ:

- Hôm nay đáng lẽ là ngày tao với cô ấy hạnh phúc bên nhau. Nhưng tao không ngờ, hôm nay cô ấy lại cư xử như một đứa con nít. Tao đang đi gặp đối tác quan trọng mà cứ gọi làm phiền hoài. Tối nỡ thư ký của tao phải đi vào trong phòng mấy lần để nói mỗi chuyện đó. Tao buồn quá mày à.

Kỳ Tường nằm dài người trên giường mắt thì dán vào tivi, tai thì đeo tai nghe lời than phiền của thằng bạn mình, một hồi sau mới đáp:

- Ừ, rồi sao nữa?

174. Chương 91: Giảng Hòa

Khắc Lạc nói tiếp:

- Thì sau khi cuộc họp kết thúc, tao gọi cho cô ấy và la cho một trận. Nhưng mày cũng biết rồi đó, là một giám đốc thì luôn có những cuộc họp đột xuất mà, nên cô ấy phải hiểu cho tao chứ. Haisss,... Đây cũng đâu phải là lần đầu tiên cô ấy gọi liên tục như vậy đâu...

Kỳ Tường đáp lời:

- Tao đồng ý với mày là khi đang họp với đối tác mà bị người yêu gọi liên tục như vậy khá là khó chịu, nhưng mà có lẽ Hạnh Linh em ấy lo cho mày nên mới như vậy thôi. Hoặc đó là một cái tính của em ấy thì sao? Mà điều quan trọng là sau khi gọi điện thoại la người yêu một trận cho tới giờ thì mày có gọi hỏi xem em ấy đang ở đâu chưa vậy thằng quỷ kia?

- Tại sao tao lại phải gọi hỏi? Trong khi người sai là Hạnh Linh cơ chứ. Mày nói vậy chả khác gì tao tự nhận bản thân mình là người sai???? Haissss..

Lúc này ở trong phòng Đóa Lệ, Hạnh Linh ngồi khóc sụt sùi, vừa khóc vừa nói lại vừa vò nát đồng khảm giấy trên nệm của con bạn:

- Ý mày là tao sai? Mày là bạn thân của tao mà Tiểu Lệ, tại sao không bênh tao mà lại còn bảo tao sai?? Anh ấy mới là người sai, đã hứa với tao rồi nhưng lại không thực hiện đúng lời hứa, anh ấy sai hoàn toàn. Huhuhuhu... Anh ấy là người sai. Bao nhiêu lần rồi, cứ mỗi lần hứa dẫn tao đi chơi thì y như rằng có cuộc họp đột xuất, cứ hễ tao gọi hỏi thì bảo tao không chịu hiểu cho anh. Mày nói đi.. Hic hic.. Anh ấy là người sai phải không?

Đóa Lệ từ đầu buổi tối giờ chỉ có 3 động tác làm tới đó: Im lặng, rút khăn giấy đưa cho nhỏ bạn và thở dài. Bởi vì nếu nói bạn sai thì nó sẽ bảo mình không bênh nó, nhưng nếu bảo anh Bèo sai thì không đúng tí nào. Cô lại tiếp tục im lặng nhìn nhỏ bạn rồi lắng nghe nó nói tiếp:

- Mày bị làm sao vậy hả? Sao không trả lời tao... Hic hic... Tao sẽ không xin lỗi anh ấy đâu. Sau hôm nay tao sẽ giận anh ấy cho tới khi nào anh tự tìm tao và nhận lỗi. Giờ thì tao... Ờe..

Và người hứng hết đồng bày nhảy kia từ cô chẳng ai khác ngoài con bạn thân Tiểu Lệ cả. Sau khi nôn hết lên người con bạn thì cô nằm ịch xuống giường và khò khò, mặc cho ai kia đang ngồi ngậm miệng trợn mắt nhìn mình và trên người đang hứng trọn hết những gì mình để lại cho nó. Đóa Lệ dù buồn nôn lắm nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh nhìn con nhỏ kia lặn xuống giường mà ngủ ngon lành, cô đứng dậy và đi vô nhà tắm để tắm lại.

Ngày hôm sau, Hạnh Linh tỉnh dậy với cái đầu quay cuồng và bộ quần áo nồng mùi rượu xen lẫn mùi nôn trên người, từ từ ngồi dậy thì thấy con bạn đang làm mặt hình sự đứng bên cạnh mình, khẽ cười hì hì với nó rồi liền đứng dậy chuẩn đi thì bị nó nắm cổ áo lại và xạc cho một trận:

- Mày cũng hay quá ha, nhậu cho cổ vô rồi tới qua nhà tao vừa khóc lóc vừa kể lể, đã vậy còn nôn hết lên người tao. Làm tao cả đêm qua ngủ trề lại còn hứng hết từ mày. Còn bây giờ thì lại định cười hì hì rồi chuẩn thôi hả? Mày đứng lại đây, tao chưa tính sổ với mày xong.

Hạnh Linh quay mặt lại nhìn con bạn bằng một khuôn mặt hối lỗi, nheo mắt nhìn nó và nói:

- Dạ... Em biết lỗi rồi thưa chị. Em sẽ không đi đâu hết cả, em ở lại đây để nghe chị giáo huấn ạ. Nhưng trước tiên cho em đi vệ sinh cái đã nha chị Lệ xinh đẹp.

- Hừm... Đi nhanh đi rồi ra đây.

Đóa Lệ buông tay ra cho nhỏ bạn chạy vào nhà tắm, rồi sắp lại giường và lựa đồ cho con yêu tinh kia thay. Trong lúc lựa đồ thì chuông điện thoại reo lên, cô cầm điện thoại của con bạn lên thì thấy tin nhắn từ Kỳ Tường. Biết là sẽ không đúng khi tự ý xem tin nhắn từ điện thoại của người khác nhưng vì đây là người yêu của mình nên đã khiến cô tò mò và rồi cô đã mở tin nhắn ấy lên đọc “Hạnh Linh, em đừng có giận thằng

quỷ kia nha. Tính nó cộc cằn vậy thôi chứ trong lòng không có ác ý gì đâu...” - Ê, mắmlấy cho cái khăn vs cho mượn bộ đồ của mày đi. - Đóa Lệ vội thoát ra và tắt điện thoại của Hạnh Linh rồi đi lấy khăn vs đồ đưa cho nó. Sau khi tắm rửa xong, Hạnh Linh đi tới bàn và cầm điện thoại lên vào mục tin nhắn rồi đọc lớn tin nhắn cho Đóa Lệ đang ngồi tập yoga nghe:

- Tin nhắn từ anh yêu của mày gửi cho tao nè “Hạnh Linh, em đừng có giận thằng quỷ kia nha. Tính nó cộc cằn vậy thôi chứ trong lòng không có ác gì đâu. Hôm qua nó gọi cho anh và bảo là nó biết em lo cho nó nên mới gọi nhiều cuộc như vậy, nhưng vì nó là giám đốc nên luôn có những cuộc họp đột xuất và đôi khi cũng phải đi công tác đột xuất nữa nên mong là em hiểu cho nó. Vì nó ít khi nào nói điều mình nghĩ ra cho người khác nghe để hiểu đằm ra khiến em không hiểu nó. Em tha lỗi cho nó nhé, đừng giận nó. Tội cho anh lắm nếu em cứ giận nó hoài. Chào em. Cho anh gửi lời chào tới người yêu của anh luôn nhé.” Cái gì vậy cà, anh yêu của mày cũng bệnh cho anh Khắc Lạc nữa kìa. Ahuhuhu,... Tao hiền quá mà, Tiểu Lệ. Hic... Mới sáng sớm đọc tin nhắn là không vui rồi... Tao nói rồi, tao sẽ không xin lỗi anh ấy trước đâu.

- Hmmmm...

Hạnh Linh đang có cục tức trong người, có lẽ cục tức ấy càng to hơn khi thấy sự im lặng của con bạn mình, cô quát lên:

- Nè, có nghe tao nói này giờ không vậy hả, con quỷ kia?

Đóa Lệ từ tốn trả lời:

- Tao có đang nghe mày nói từ này giờ, và tao nghĩ anh yêu của tao nói đúng vì Khắc Lạc là bạn thân từ nhỏ của anh vì thế không thể không bênh vực nhau được. Tao không thể nào bênh mày cũng như bênh anh Bèo được vì cả hai người đều có cái tôi lớn, nhưng trong tình yêu thì mày cần phải hạ thấp cái tôi xuống thì mới có hạnh phúc bền lâu được. Tao chỉ có thể khuyên mày như vậy thôi, còn phải làm sao và như thế nào thì hai người tự mày tự mà suy nghĩ đi.

- A... Tao tức điên với mày mất... Tao về đây, ngày mai tao sẽ trả lại bộ đồ này cho mày.

- Cứ về nhà mà suy ngẫm xem mình nên làm gì đi. Bye.

175. Chương 92: Giảng Hòa 2

Hạnh Linh hậm hực tức con bạn mở cửa phòng và một mạch đi xuống nhà ra về, mẹ của Đóa Lệ ở dưới nhà thấy mặt mũi của cô không được vui bèn bắt chuyện:

- Ai dám chọc bạn thân của con gái cưng nhà cô thế này. Thôi đừng giận đừng bực kéo khiến da mặt bị ảnh hưởng theo đó con gái à. Buổi sáng tốt lành nhé Hạnh Linh.

- Dạ con cảm ơn cô ạ, giờ thì con xin phép về ạ. Cô buôn bán đắt nhé.

Mấy ngày sau đó trôi qua, số lượng bị làm phiền của cặp Đóa Lệ bị tăng lên khá nhiều tới nỗi cả cô và Kỳ Tường không thể nhắn tin hay nói chuyện với nhau dù chỉ 5 phút. Và khi tình trạng của cặp đôi kia không khá lên nổi thì bắt buộc một cặp đôi khác phải ra tay giúp đỡ cho họ. Đóa Lệ rủ Hạnh Linh đi chơi và cô mượn có là điện thoại bị hư nên không gọi điện cho người yêu nên đã mượn điện thoại của con bạn để gọi điện. Khi mượn được rồi thì cô nhanh chóng soạn tin nhắn cho Khắc Lạc:

- Anh Bèo hở, em Lệ nè. Tụi em đang đi chơi thì bỗng nhiên Hạnh Linh bảo là đi mua đồ gì á mà này giờ em chả thấy quay lại, hic. Mà điện thoại lại đưa cho em giữ nữa, nên giờ không biết phải liên lạc với bạn ấy làm sao nữa. Anh tới đây tìm bạn ấy với em được không ạ?

Cô gửi tin nhắn đi và chụp lại gửi cho người yêu của mình coi, sau đó quay sang nhờ vả con bạn đi mua đồ giùm mình và tình nguyện ngồi lại giữ đồ. Kỳ Tường đang nằm trên giường và nhận tin nhắn từ người yêu của mình xong thì anh gọi qua ngay cho Khắc Lạc. Khắc Lạc đang nằm ngủ thì nghe điện thoại reo lên liền mở máy trả lời:

- Cái gì vậy? Mà biết bây giờ là mấy giờ không mà gọi cho tao vậy hả thằng kia... Haiss...

Kỳ Tường thừa biết giờ này thằng bạn thân đang ngủ nướng nhưng anh vẫn giả vờ như không biết và khấn trương nói:

- Giờ này mà còn ngủ được nữa sao? Trong khi Hạnh Linh của mày đi đâu mất tiêu sao? Không những mình người yêu của mày thôi mà còn có Đóa Lệ của tao ở đó nữa. Mày mau mà kiếm hai người con gái quan trọng của tao với mày trước khi quá muộn đi. Mau kiểm tra xem điện thoại mày có nhận được tin nhắn gì hay cuộc gọi nào không. Tút tut...

Kỳ Tường không cần nghe lời hồi đáp cũng như phản ứng của thằng bạn mình như thế nào mà liền cúp máy sau khi nói xong, và lập tức nhắn tin báo cáo hoàn thành nhiệm vụ của mình với Đóa Lệ. Lúc này đây, khi đang ngủ nướng thì bị thằng quỷ khùng kia gọi qua nói nguyên dàn đã khiến anh hoàn toàn tỉnh ngủ, anh liền đọc tin nhắn tới từ Hạnh Linh. Và đúng như thằng quỷ đó nói là người yêu của anh đã đi đâu mất tiêu, chỉ còn mỗi Đóa Lệ ở đó lo lắng và chờ anh tới giúp đỡ. Không chần chừ quá lâu, Khắc Lạc lập tức phóng xuống giường rồi lao vào phòng tắm rửa mặt và đánh răng rồi mặc đại một cái áo khoác dài sau đó phóng thật nhanh xuống nhà và dắt xe ra ngoài. Anh chạy được nửa đoạn thì chợt nhớ ra là mình hoàn toàn không biết Đóa Lệ và Hạnh Linh đang ở đâu cả vì thế liền gọi cho Hạnh Linh. Đóa Lệ đang ngồi chơi game trong điện thoại thì nhận được cuộc gọi của Khắc Lạc, cô không vội trả lời liền mà đợi anh gọi tới lần thứ mới trả lời, cô giả bộ thờ dốt nghe máy:

- Dạ... Em nghe nè anh, nãy giờ em lo chạy quanh đây kiếm bạn ấy mà vẫn không thấy ở đâu hết cả. Hic.. Có khi nào bạn ấy bị gã nào bắt cóc không anh?? Hic hic..

Khắc Lạc trong lòng lo lắng tốt cùng nhưng giọng anh vẫn giữ được bình tĩnh và nói:

- Không có đâu em à, giờ em đang ở đâu? Cho anh cái địa chỉ đi.

- Dạ là khu vui chơi A đó anh, hôm nay có hội chợ nên tụi em đến đây chơi. Nhưng mà không ngờ là nó lại đông tới như vậy. Hiện tại em đang ở chỗ vui chơi cổng b đó nha anh, em cúp máy rồi đi tìm con maim đó nữa đây.

- Ủ anh biết rồi. Gặp sau, nhớ đừng đi lung tung kéo lại bị lạc nữa đó.

- Dạ.

Đóa Lệ cúp máy và tiếp tục chơi game trên máy của mình tiếp, một lúc sau thì Hạnh Linh tay xách tay mang một đồng giò túi về với khuôn mặt nhăn nhó, ngồi bịch xuống và bắt đầu than thở:

Mỡ ở bụng và hai bên hông sẽ biến mất chỉ trong 3 ngày!

Một cô gái từ Cần Thơ kể câu chuyện kiếm tiền triệu của mình!

- Tự nhiên khi không mà lại muốn đi cái hội chợ này chi không biết nữa. Thề với mày một điều là trong khu sầm và đồ ăn kia max đông luôn ấy, tao đứng rất lâu mới mua được nhiều đây nè, mệt đã man luôn. Giờ thì nghĩ tí rồi đi về được chưa? Á... Mệt vs nóng quá đi mất.

176. Chương 93: Giảng Hòa 3

Đóa Lệ quay sang nhìn con bạn mình cười hi hi cùng với con mắt ngưỡng mộ vì nó đã không ngại nóng nực để mua những thứ mà mình đã nhờ nó mua. Liền galăng quay sang ngồi quạt và lấy khui nước đưa cho nó uống và nhẹ nhàng vui vẻ nói:

- Bạn Linh thánh thiện của tui đúng là số 1 mà hihi. Giờ bạn ngồi nghỉ ngơi ở đây đi nhé và bạn có muốn tui mua gì cho bạn ăn không? Chắc là nãy giờ đứng chen chúc trong kia bạn đã mệt rồi vs đói bụng lẫn khát nước rồi phải không nào? Để tui đi mua nước với đồ ăn nhé. Ở đây nghỉ ngơi và đợi nha.

- Ối ời,... Tốt bụng gớm, ừ nếu vậy đi mua đồ ăn đi. Tao ở đây đợi mày.

- Okie nà, bye bye. Hihhihi, mãi yêu.

Đóa Lệ đứng dậy và cầm theo điện thoại của nhỏ bạn rồi tung tăng đi mua đồ ăn cho nó. Khắc Lạc cùng lúc đó cũng đã tới khu vui chơi A, anh bước vào cổng và bị bao nhiêu ánh mắt nhìn về mình xen lẫn thì thào chỉ trỏ, anh mặc kệ bọn họ và cứ thế mà đi, vừa đi anh vừa gọi cho Hạnh Linh:

- Alo, anh đã vào tới khu vui chơi rồi này, em đang ở cổng b mà khúc nào mới được?

Đóa Lệ đang ngồi uống nước trong một sạp đồ ăn và cô đã nhìn thấy anh với bộ dạng mắc cười, cố giữ bình tĩnh và đáp:

- Hic... Giờ em rồi quá em chả biết mình đang ở đâu nữa huhu, anh hỏi đại ai đó đi ra khu vui chơi cổng b đi hướng nào đi.

- Hề..., sợ em luôn rồi đó. Em đang ở đâu thì ở yên đó đi, đừng đi kiếm Hạnh Linh nữa. Để anh tự đi kiếm cô ấy là được rồi. Nhớ đó ở yên chỗ đó và đừng đi đâu nữa, đợi tụi anh tìm thấy nhau rồi sẽ tới chỗ em sau.

- Dạ, em nhớ rồi ạ. Vậy anh kiếm bạn ấy thay em nhé.

- Ừ. Anh cúp máy đây.

Khắc Lạc vừa bước qua chỗ Đóa Lệ đang ngồi thì cô cũng nhanh chóng tính tiền và chạy thật nhanh về chỗ của mình để gặp con bạn. Đóa Lệ đi về với tay không nên Hạnh Linh nhăn nhó thở dài:

- Aiss... Đúng là không thể tin nào mà tin được bất cứ lời nói nào từ con bạn thân mỗi khi nó bỗng nhiên tốt bụng và nói chuyện vô cùng ngọt ngào với mình mà. Cuối cùng tay không hoàn tay không... Haiss.. Tui khổ quá mà...

- Hi hi... Thôi mà tao đi mà qua đem theo tiền nên quay lại lấy rồi giờ đi mua cho mày nè. Đừng giận tao mờ. À cho tao mượn điện thoại của mày thêm tí nữa nhé. lát nữa tao sẽ đem đồ ăn về thiệt cho mày. Giờ tao đi đây. Bye bye.

- Chắc là tao tin được mày... Hề... Okie cưng, đi đi... Tao ở đây ngặm nhấm mấy món này đợi tiếp vậy.

- Yêu mày ghê.

Đóa Lệ nói xong chạy đi mất, cô chạy ra cái quán kia tiếp và ngồi xuống ghế rồi kiểm hình sáng giờ cả hai chụp hình tại chỗ đó và gửi cho Khắc Lạc kèm với tin nhắn: “Anh xem cái hình này rồi đi hỏi mấy người ở trong đây chỗ đó ở đâu nhé. Em mới chợt nhớ ra là giờ em phải chạy về phụ mẹ vài việc rồi. Bye bye anh, chúc anh mau chóng tìm được người yêu của anh nhé.”

Khắc Lạc vội đọc tin nhắn và nhanh chóng đi hỏi mọi người xung quanh đường để đi đến chỗ đó, sau một hồi hỏi han, đi hết một đoạn đường dài xa xôi thì cuối cùng anh cũng đã đến được đúng chỗ như tấm hình mà Đóa Lệ gửi cho mình rồi. Anh nhìn từ xa thấy bóng dáng người con gái đang ngồi thơ thẩn, đi từ từ lại rồi khẽ khều vai người con gái ấy và nghe được giọng người con gái hỏi:

- Cái con quỷ yêu tinh này, tao đói mún xui luôn rồi nè. Nãy giờ mày đi mua đồ ăn ở đâu mà lâu vậy hả? Haissss. Giờ còn bày đặt khều vai tao tính gây bắt ngờ nữa hả?

Vừa nói xong cô gái đó quay lại cùng với cánh tay đang ở dạng hình cú đấm, Hạnh Linh bất ngờ khi nhìn thấy anh người yêu của mình đang đứng đằng sau lưng mình cùng với bộ dạng kì cục này, còn anh thì ngồi xuống ghế đá sát bên cạnh cô người yêu và kéo cô ấy lại ôm vào lòng mình và nhỏ nhẹ nói:

- Em có biết là anh lo lắng em tới nỗi chưa kịp thay đồ ngủ mà lập tức tích tốc chạy tới đây để tìm em không Hạnh Linh? Đừng bao giờ như vậy nữa được không? Những ngày qua anh rất là nhớ em, không được gặp, không nhắn tin cũng không được nghe giọng nói của em những điều đó nó rất là khủng khiếp đối với anh. Anh nhớ em lắm. Anh sẽ không gắt gao hay la em như vậy nữa, anh sai rồi. Em đừng giận anh nữa. Anh yêu em.

- Anh buông ra nhanh, tui chưa có hết giận anh đâu. Anh... Buông tui ra.. Tui sắp chết ngộp bởi cái ôm này của anh rồi nè... Anh...

Khắc Lạc cúi đầu xuống và hôn lấy đôi môi đang liên tục trách móc của người yêu mình, và dường như biện pháp này đã giúp cục tức giận của cô mấy ngày nay biến mất hoàn toàn. Cô đẩy nhẹ anh ra, khuôn mặt ngại ngùng ửng hồng nhìn sang chỗ khác rồi hỏi chuyện:

- Tại sao anh lại ở đây? Ai nói cho anh biết là tụi em đang ở đây??
- Thì Đóa Lệ và Kỳ Tường báo cho anh biết, Đóa Lệ bảo với anh là em đi đâu đó rồi lạc mất nên em ấy nhờ anh đến đây tìm em với em ấy. Nhưng lúc anh gọi điện thoại cho em thì Đóa Lệ lại nghe máy, mà điều quan trọng là em ấy cũng bị lạc khi tìm em rồi.
- Nó bị lạc à? Á... Thiệt là... Rồi nãy giờ anh có gặp nó không?
- Không em yêu, em ấy gửi hình chỗ này cho anh cùng với tin nhắn là phải về nhà gấp thế thôi à. Ủa mà sao em lại hỏi vậy?
- Đồ ngốc..., nó với người yêu của nó lừa tụi mình đó. Chứ em có bị lạc đâu, lúc đầu nó bảo là mệt nên nhờ em đi mua mấy món này cho nó rồi sau khi em về tới đây thì nó bảo là sẽ đi mua đồ ăn cho cả hai ăn nhưng rồi mới cách đây mấy phút nó còn quay lại đây để lấy bóp tiền rồi nói lần này đi mua đồ ăn thật sự nữa mà,... Haiss con quỷ này thiệt tình á...

Khắc Lạc ôm bụng cười nghiêng ngả trước kế hoạch giằng hòa của cặp này rồi nói:

- Vậy là nhờ hai người đó mà anh mới gặp em trong bộ dạng ngổ này sao? Mà không sao miễn là anh được gặp em yêu của mình là anh vui rồi. Thế thì chúng ta về nhé, rồi chiều qua kiểm em ấy để cảm ơn mới được.
- Thật là em bó tay luôn, anh nghĩ sao mà mặc bộ này chạy lung tung khắp nơi để kiếm em... Bộ anh không thấy kì cục sao?
- Có gì đâu mà kì cục chứ? Người yêu của anh đang bị nguy hiểm thì anh phải tức tốc đi giải cứu cô ấy chứ, mặc cho ai cười hay nói gì anh không quan tâm. Miễn là anh được gặp người yêu của mình là được rồi.

Khắc Lạc đứng lên và cầm hết những túi xách cho Hạnh Linh và cùng cô đi ra bãi gửi xe và ra về.

Tối bữa đó, Đóa Lệ đang ngồi ăn trái cây và xem phim với mẹ mình thì con bạn thân cùng với người yêu ghé qua nhà tìm cô. Đi ra mở cửa với nụ cười tươi rói cô nói:

- Giờ thì tay trong tay rồi hen. Vui rồi nha con mấm phiền phức kia.

Hạnh Linh chề môi đáp:

- Ồ, giờ thì trả điện thoại cùng với tiền điện thoại và tiền mua đồ lại cho tao được rồi đó. Đừng có mà đánh lẳng đi.

Đóa Lệ nghe thế bèn giả ngây trả lời lại:

- Ủa có hả ta? Ấy chết tự nhiên tao bị đau bụng quá thôi có gì ngày mai lại hai người nha. Bái bai...

Khắc Lạc từ khi nào đã đặt chân vào bên trong nhà của cô rồi thế cô không tài nào có thể đóng cửa lại được, đành phải cười trừ và mời họ vào trong nhà. Cả ba bước vào trong nhà, cùng nhau ngồi xuống chào hỏi mẹ cô vài câu trong khi Đóa Lệ lên phòng lấy điện thoại và bóp tiền xuống trả nợ.

177. Chương 94: Du Học Xa Nhà

Thời gian cũng thấm thót trôi qua nhanh, mới đây thôi đã tròn hai năm quen nhau của Đóa Lệ và Kỳ Tường rồi. Ngay sau khi vừa mới chuyển qua bên môi trường đại học mới thì Đóa Lệ đã phấn đấu học và nhận được một suất học bổng du học ở bên nước Úc ba năm. Ngày người yêu của cô về cũng là ngày cuối cùng cô ở lại thành phố, bao nhiêu niềm vui nỗi buồn chất chứa bao lâu nay cả hai đều đã dành trọn một đêm

để tâm tình thâu đêm. Rạng sáng hôm sau cô đang trở mình chuẩn bị dậy thì Kỳ Tường đã thức dậy từ lâu và đang ngồi bên cạnh nhìn ngắm cô rồi, anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán người yêu của mình và nói:

- Em yêu dậy đi, trời gần sáng rồi và chúng ta còn phải chở em về nhà chuẩn bị mọi thứ để ra sân bay nữa.
- Giá như em được ôm anh ngủ thêm một lúc nữa nhỉ... Hì.. Dạ em biết rồi, em dậy liền đây.

Kỳ Tường bước xuống giường và kéo cô đứng dậy và họ cùng nhau đi thay đồ. Một lát sau cặp đôi thẳng bạn thân kia đã đứng trước cửa phòng của họ gõ cửa và rồi cả bốn người cùng nhau xuất phát đi về. Khi vừa mới bước chân xuống xe thôi mà tim cô như đang có gì đó muốn vỡ òa ra vậy, đảo mắt nhìn xung quanh một lần và cùng người yêu với hai người bạn mình bước vô nhà mình. Mẹ cô đã dậy từ rất sớm để chuẩn bị mọi đồ đạc cũng như kiểm tra xem con gái mình có đem thiếu cái gì không, khi thấy con gái bước vào nhà thì bà bật khóc ôm chầm lấy con và nghẹn ngào dặn dò:

- Khi nào qua tới bên Úc rồi thì nhanh chóng kiểm di Vân nhé con gái, về tới nhà dì rồi thì gọi báo cho mẹ biết nghe chưa. Hôm qua mẹ gửi qua bớt mấy món đồ con cần dùng rồi, nên hôm nay chỉ có nhiều đây thôi, nhưng nếu nhiều qua thì để lại đây rồi ngày mai mẹ gửi qua sau cho con. Mẹ cũng có gói hết mấy bịch đồ ăn khô mà con thích lại và gửi vào hôm qua luôn rồi...
- Mẹ.. Mẹ à..., con biết rồi. Khi nào tới nơi con nhất định sẽ gọi cho mẹ biết được chưa nè. Đồ đạc thì từ từ mẹ chuyển qua cho con nhé, chứ hôm nay con đi với vài người nữa nên chắc không mang nhiều đồ được rồi. Mẹ ở đây nhớ giữ gìn sức khỏe và ăn uống đầy đủ nha. Giờ thì chúng ta phải ra sân bay thôi để con còn làm thủ tục nữa.
- Ủ vậy cứ để đồ lại đây rồi ngày mai mẹ đem đi gửi cho con. Giờ thì đi thôi nào.

Tất cả mọi người cùng với Đóa Lệ đi ra sân bay. Đóa Lệ cùng với Kỳ Tường đi làm thủ tục, anh vừa đi vừa canh dặn người yêu tỉ mỉ từng chi tiết một, một lát sau cả hai đi về chỗ cả ba người kia đang ngồi đợi mình. Hạnh Linh ôm lấy con bạn và nói:

- Qua bên đó rồi nhớ tự mình mà lo lấy bản thân đừng có bỏ bê sức khỏe biết chưa? Một tao rảnh tao bay qua đó thăm mày, okie?
- Ủ tao nhớ rồi. Một rảnh thì qua đó thăm tao nhé.

Kế tiếp đó là Khắc Lạc:

- Khí hậu bên đó em nhớ lưu ý vào mùa gió là được rồi. Với lại nhớ là đừng tắm lúc quá sẽ bị ngắt nước nhé, ka ka ka.
- Anh này kì khôi ghê, em biết rồi. Anh lo mà giữ lửa cho tình cảm của mình đi. Em đi rồi thì không còn ai giảng hòa cho hai người nữa đâu đó.

178. Chương 95: Du Học Xa Nhà 2

Đóa Lệ vừa nói vừa thụt nhẹ vào bụng của anh và cười khúc khích. Cô đi lại chỗ mẹ mình đang ngồi cùng với chú cún cưng của mình, nhẹ nhàng nói:

- Mẹ ơi, con yêu mẹ lắm. Vì thế mẹ phải giữ gìn sức khỏe khi con không bên cạnh nhé, con sẽ gọi điện về cho mẹ thường xuyên. Con sẽ nhớ mẹ và cún cưng lắm: (. Hic
- Thôi được rồi, không được khóc ở đây. Ngoan, qua đó nhớ giữ ý giữ tứ và nghe lời dì Vân nghe chưa con gái.
- Dạ con nhớ rồi.

Nói xong cô cúi xuống nức chú cún cưng của mình một tí và đứng dậy kéo vali đi vào bên trong cùng với người yêu của mình. Đi gần tới chỗ tập trung thì Kỳ Tường kéo mạnh cô vào lòng và ôm chặt lấy rồi nói:

- Em nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, vài ngày nữa anh sẽ qua đó với em. Anh yêu em.

Đóa Lệ ngược mặt lên và hôn lấy anh rồi nói:

- Anh không được qua bên đó trong thời gian được nghỉ này, anh phải thay em chăm sóc mẹ của em nữa chứ. Khi nào anh được nghỉ nữa thì hãy bay qua bên đây thăm em nhé. Giờ em đi đây, em yêu anh nhiều lắm.

- Tuân lệnh em yêu. Bye em. Qua bên đó rồi nhớ gọi báo cho mẹ và anh cùng biết nhé em yêu.

- Dạ em biết rồi. I Love you.

Đóa Lệ đi đến chỗ tập trung rồi cùng họ đi vào phòng cách ly và tiến ra máy bay. Kỳ Tường nhận được tin nhắn của cô báo rằng mình đã lên máy bay rồi thì mới yên tâm đi ra ngoài thông báo với mẹ của cô.

Một tuần lễ trôi qua thật nhanh, nỗi nhớ nhà và người yêu của cô ngày càng tăng lên, cứ mỗi tối trước khi ngủ cô đều gọi về nói chuyện với họ rồi mới yên giấc ngủ. Rồi từng ngày trôi qua đi, Đóa Lệ dần dần cũng đã quen với môi trường mới, khí hậu cũng như những con người mới. Trong lần đi bộ ra trạm xe buýt thì bị một người vô tình đụng té, nhưng không hiểu sao dù chỉ bị quẹt nhẹ thôi mà vết thương cô lại cứ rỉ máu từ lúc té cho tới trường và luôn có cảm giác choáng váng, Đóa Lệ đi xuống phòng y tế băng bó vết thương lại và hỏi cô giáo thì chỉ được nói là chắc do bản thân mình thiếu máu nên mới cảm thấy choáng váng như vậy thôi và cô ấy khuyên nên chú ý đến sức khỏe và ăn nhiều đồ chứa dinh dưỡng hơn. Đóa Lệ cũng nghĩ thế nên chiều hôm đó tan học về, cô đã đi siêu thị mua đồ ăn tắm bổ thân thì vô tình gặp người sáng nay đã quẹt phải mình, anh chàng ấy đi tới bắt chuyện:

- Xin lỗi vì sáng nay đã làm cho bạn bị té. Bạn có bị làm sao không? Vết thương của bạn đã rửa chưa?

- À.. Không sao cả, tôi ổn cả. Chỉ là bị trầy sơ thôi mà.

- Thật chứ? Sáng nay tôi thấy vết thương của bạn chảy máu nhiều lắm mà? Chắc là không sao chứ?

- Chắc chắn mà, tôi không sao cả, đã băng bó vết thương lại rồi.

Chàng trai thở phào nhưng trong lòng vẫn còn chút lo lắng khi anh nhìn thấy khuôn mặt của cô gái này có tí xanh xao, tiếp tục bắt chuyện với cô ấy:

- Thật là trùng hợp khi chúng ta gặp lại nhau ở đây. Tôi tên là Jimmy, 26 tuổi. Còn bạn?

- Đúng vậy, còn tôi tên là Ammy, 20 tuổi.

- Wow, em là du học sinh à? Tôi hiện tại đang là giảng viên của trường đh T, không biết em có học ở trường tôi không nhỉ?

- Em chào thầy, em là học sinh của trường đó ạ. Thật là trùng hợp đến bất ngờ luôn.

Cả hai vừa đẩy xe đi lựa đồ vừa trò chuyện với nhau, và khi cô vừa tính tiền xong thì thầy giáo Jimmy đang ngỡ lời chở cô về nhà nhưng cô lại từ chối lời mời đó và tự mình đi bộ về. Trên đường đi về, cô gọi điện thoại cho nhỏ bạn thân và kể cho nó nghe chuyện hôm nay của mình như thế nào thì một lần nữa cô lại gặp thầy giáo ấy vừa mới rẽ xe vào ngõ trái, chẳng hiểu sao cô lại có duyên với thầy ấy tới như vậy. Tối bữa đó, Kỳ Tường nhắn tin qua báo cho cô biết rằng hai ngày nữa anh và mẹ của cô sẽ bay qua bên đó chơi vài tuần, cô cảm thấy không gì vui sướng bằng chuyện hai người thân yêu nhất qua đây thăm mình.

Hai ngày sau, Đóa Lệ đang đứng đón taxi thì người thầy giáo kia từ đâu lại chạy ngang qua và thấy cô liền chạy sang và dừng trước mặt cô rồi bắt chuyện:

- Em đang bắt taxi sao? Taxi ở khu vực hơi khó bắt nên tôi có thể chở em đi được không?

Đóa Lệ tuy bất ngờ trước sự xuất hiện cũng như lời đề nghị giúp đỡ này của thầy ấy nhưng quả nhiên trong lúc này cô đang rất cần taxi để ra sân bay đón mẹ và anh yêu của mình vì thế mà cô đã đồng ý sự giúp đỡ đó. Thầy giáo xuống mở cửa mời cô vào rồi sau đó vào sau, cả hai xuất phát lên đường, Đóa Lệ khẽ nói:

- Em cảm ơn thầy nhiều lắm ạ, thầy chở em tới sân bay nha.

- Okay, tôi sẽ chở em ra đó. Chắc là người thân của em qua đây thăm em nhỉ?

- Vâng, đúng rồi ạ. Họ qua đây thăm em vài tuần, hihi

Hai tiếng đồng hồ sau, Đóa Lệ đã tới sân bay và cô cúi chào thầy giáo rồi đi vào sảnh đón. Cô đợi hơn nửa ngày trời và cuối cùng cũng đã thấy hai người thân yêu của mình đi về chỗ mình. Đóa Lệ cười tươi chạy lại ôm mẹ và nhìn anh yêu của mình. Ba người bắt xe đi về nhà di của cô, xuyên suốt đường đi cô luôn thuyên nói nhớ mẹ không ngừng nghỉ, còn Kỳ Tường thì ngồi ghế trước quay lại nhìn cô cười lắc đầu. Buổi tối hôm đó, Kỳ Tường cùng với mẹ của cô được đãi một bữa tiệc nhỏ nhưng ấm cúng, sau bữa tối cô cùng với Kỳ Tường đi dạo gần nhà. Kỳ Tường cõng cô trên lưng và vui vẻ trò chuyện:

- Em yêu của tui lại hệt kị nữa rồi... Haiss, thử hỏi tại sao tui phải bay qua đây liên không cần phải đợi lâu là vậy. Em có nhớ anh không?

Đóa Lệ dù cho cố giấu hay có nói xạo với bất kì ai đi nữa thì cô vẫn không tài nào qua mắt được anh chàng người yêu này của mình, và đó cũng là lí do khiến cho cô yêu anh đậm sâu. Cô khẽ cười nói:

- Em thấy mình mập như heo ấy, có hệt kị nào đâu. Em ngày nào mà chẳng nhớ về anh chứ, thậm chí trong giấc mơ luôn mơ về anh nữa là khác hihi. Khi nào anh đi học lại?

- Thôi đi cô nương của tui, em nhẹ như thế này mà mập gì chứ. À hai tháng nữa anh sẽ đi học lại, và có lẽ sau hai tháng này anh sẽ ở lại bên đó học cho tới khi nào tốt nghiệp luôn mới qua đây thăm em được đó em yêu à.

Đóa Lệ bỗng thấy buồn nên giọng cô bỗng nhỏ lại:

- Vậy là anh sẽ học và chỉ học thôi sao? Thế sẽ không qua đây thăm mỗi khi được nghỉ à? Hic...

Kỳ Tường dừng chân và đặt cô xuống đất rồi sau đó quỳ xuống nắm lấy tay của cô và nói:

- Em cần phải học và anh cũng thế, chúng ta phải chịu khó bỏ ra quãng thời gian xa nhau để đi gầy dựng tương lai hạnh phúc của chúng ta sau này. Vì thế nên em đừng buồn nhé. Cho tới khi nào, chiếc nhẫn này được thay bằng một chiếc nhẫn cưới thì anh vẫn cố học thật và làm thật chăm để biến nó thành chiếc nhẫn cưới. Đến lúc đó em sẽ là một cô dâu thật xinh đẹp trong chiếc váy cưới, còn anh là một chú rể lịch lãm trong bộ vest và rồi sau đó chúng ta trao nhau nhẫn cưới. Em hãy cố học thật tốt rồi về nước làm cô dâu của riêng anh nhé, Tô Đóa Lệ.

Cô chẳng thể nào diễn tả bằng lời được cảm xúc của mình khi nghe anh nói câu đó cả, chỉ biết ôm chặt lấy anh mà khóc vì hạnh phúc.

179. Chương 96: Quà Sinh Nhật Bất Ngờ

Hai năm trời xa quê hương để du học thì cuối cùng Kỳ Tường cũng đã trở lại đây cùng với tấm bằng tốt nghiệp loại tốt. Anh và Diễm Quỳnh cùng với Quốc Trình trở về nước sau mấy năm xa quê hương, tất cả mọi người lại đoàn tụ nhưng nay lại thiếu vắng một người đó là Đóa Lệ. Kỳ Tường từ khi về nước thì đã được bố của mình đảm nhiệm vào chiếc ghế tổng giám đốc, rồi từ đó anh luôn tất bật trong việc quản lí cũng như xây dựng thêm những điều mới mẻ cho cả tập đoàn nhà mình. Cứ mỗi lần anh có dự định bên sang Úc thăm cô người yêu của mình thì lại có cuộc họp hoặc đi công tác đột xuất, và lần này tới lần khác công việc như đang muốn cản trở sự gặp gỡ của anh vậy và nó đã khiến anh rơi vào một tình trạng đó là dễ cáu gắt và hay buồn bực vô cơ. Vì thấy thằng bạn mình đang có chiều không tốt cho nên Khắc Lạc đã nhắn tin cho Đóa Lệ và kể hết mọi chuyện cho cô ấy nghe, rồi sau đó lên kế hoạch bất ngờ dành cho Kỳ Tường vào ngay ngày sinh nhật của nó. Đóa Lệ được nghỉ ngắn nên đã bí mật bay về nước rồi sau đó cùng với Hạnh Linh và Diễm Quỳnh chuẩn bị mọi thứ trong căn nhà sau này của Kỳ Tường và cô, còn Khắc Lạc và Quốc Trình có nhiệm vụ đó là đánh lạc hướng của Kỳ Tường bằng cách không cho anh liên lạc với Đóa Lệ từ lúc cô về nước cho tới ngày sinh nhật của anh đến. Kỳ Tường dù khó hiểu trước những hành động của hai thằng bạn mình nhưng anh vẫn không hề nghi ngờ hay thắc mắc gì, cho tới ngày sinh nhật của mình

đến thì trong lúc anh đang làm việc trong phòng tại ngôi nhà riêng của mình bỗng nhiên cúp điện, và điều đó khiến anh bực bội cáu quất lên:

- Cái khí gió gì nữa đây, tại sao lại canh ngay lúc chuẩn bị gọi cho người yêu thì lại cúp điện... Điện mất...

Rồi ở đâu đó vang lên giai điệu của dương cầm, liền đứng dậy và cầm cây đèn bước ra khỏi phòng và mò lần xuống dưới nhà. Khi anh bước xuống từng bậc cầu thang thì đèn sáng lên theo, cho tới khi anh bước hẳn xuống dưới nhà rồi thì giai điệu đó lại tắt và thay vào đó là tiếng hát chúc mừng sinh nhật. Rồi anh cảm nhận được hơi thở của một người khác đang đứng ở sau mình và người đó đang đưa tay bịt mắt mình, anh đưa tay lên sờ đôi bàn tay ấy thì đó là tay của con trai, người đó bảo anh đi từ từ xuống nhà bếp và đếm từ 1 - 10, anh ngoan ngoãn làm theo lời người đó.

- CHÚC MỪNG SINH NHẬT NHA! * pằng pằng *

Quốc Trình, Hạnh Linh, Diễm Quỳnh và Khắc Lạc cùng lên tiếng chúc mừng sinh nhật anh, Kỳ Tường mừng suýt khóc khẽ cười nói to:

- Cảm ơn mọi người nhiều lắm. Hôm nay tui hạnh phúc lắm!

180. Chương 97: Quà Sinh Nhật Bất Ngờ 2

Khắc Lạc với Quốc Trình cùng nhau nói:

- Sao hạnh phúc lạ vậy? Chưa tới phần hấp dẫn nhất mà đã hạnh phúc suýt khóc rồi sao? Giờ thì thổi nến và nhắm mắt lại ước đi rồi sẽ một điều bất ngờ. Nhanh lên

- * phù * Tui ước rằng sinh nhật lần này người yêu của tui về đây để đón sinh nhật cùng với tui và mọi người.

- 1... 2... 3...

- ĐIỀU ƯỚC CỦA ANH ĐÃ THÀNH HIỆN THỰC RỒI ĐÓ, ANH YÊU!

Kỳ Tường mở mắt ra và thấy Đóa Lệ đang đứng trước mặt mình và mặc chiếc váy mà anh mua tặng cho cô, không tài nào cầm được nước mắt nên anh đã rơi vài giọt nước mắt vì món quà sinh nhật đầy bất ngờ này của từ những người và người yêu của mình. Đóa Lệ đi tới cạnh anh và họ cùng nhau cắt bánh kem rồi, tắt cả đèn đồ ăn ra bên ngoài ăn uống. Tất cả mọi người nâng ly chúc mừng sinh nhật, Kỳ Tường vui sướng nói:

- Thật sự là hôm nay là ngày sinh nhật bất ngờ nhất từ trước tới giờ của Kỳ Tường này, nên buổi tối hôm nay mọi người phải nhậu hết mình, không say không về. 1 2 3 dô!

- Năm nay mày cũng đã hơn 20 tuổi rồi thì phải biết cách kiềm chế tính khí lại, và tao chúc mày luôn thành công trên con đường tiếp quản tập đoàn nhà mày, và hạnh phúc mỹ mãn trên con đường tình yêu. 100% dô

- Tuy anh đã cướp người tui yêu thắm một cách thành công rồi thì sau này phải khiến cho cô ấy sống thật hạnh phúc và sung sướng nghe chưa, ông bạn già của tui. 100% dô!!

Trong lúc ba người đàn ông tâm tình thì ba người con gái đang ở trong bếp chuẩn bị thêm vài món đồ ăn, Diễm Quỳnh vui vẻ bắt chuyện:

- Xem ra cũng khá lâu rồi 6 người chúng ta mới có dịp hội ngộ nhỉ? Hai em dạo này trông xinh xắn hẳn ra, còn chị thì sắp sang gần 30 rồi hic, sắp già rồi.

- Chị dâu có già đâu mà còn trông trẻ hơn đây chứ. Khi nào chị với anh Trình đám cưới vậy?

- Hai con nhỏ này..., tui chị tính là một năm nữa sẽ tiến tới hôn nhân. Mặc dù cả hai bên đang hối thúc tui chị cưới sớm rồi, nhưng mà Quốc Trình vẫn cứ không chịu và bảo là đợi thêm một năm nữa khi anh ấy ổn thỏa mọi thứ sẽ đem sánh lễ qua hỏi cưới chị.

- Wow, nếu vậy là năm sau sao? Hihi quá tốt rồi năm sau tụi em cũng hoàn thành xong việc du học rồi, lúc đó tụi em sẽ phụ dâu cho đám cưới chị. Hihihi mong chờ tới năm sau ghê đó hihihi.
- À đúng rồi Hạnh Linh, lúc đó em có thể thiết kế bộ áo cưới cho riêng chị được không? Tại mẫu áo cưới bây giờ chị thấy không có đặc sắc cho lắm.
- Chuyện gì chứ chuyện này, em cũng đang tính là sẽ thiết kế cho chị mà. Hi hi, đúng là tư tưởng lớn gặp tư tưởng lớn chị nhỉ.
- Ủ, hihi. Vậy cảm ơn em trước nha.
- Đồ ăn đã xong rồi, nào chúng ta đem lên cho ba người bụng bìa ăn nào.

Sau khi ăn uống nhậu nhẹt no nê, thì cả 6 người đều hoàn toàn say sấn và không thể tự về nhà được thế nên 2 cặp đôi kia qua đêm lại nhà của Kỳ Tường. Đóa Lệ ra đóng cửa cẩn thận rồi sau đó dọn dẹp sơ mọi thứ, trong lúc đang dọn dẹp thì cảm giác bị choáng váng lại xuất hiện khiến cô cảm thấy khó chịu và hơi lo lắng. Đóa Lệ đang đứng rửa chén và đang có dấu hiệu sắp ngã thì có một vòng tay ôm lấy mình từ sau và dịu dàng nói:

- Anh đã từng nói điều này với em bao giờ chưa nhỉ? Những lúc nhìn em như thế này anh chỉ muốn chúng ta mau cưới nhau để ngày nào anh cũng được nhìn ngắm em trông bộ dạng này hết, em là rất quan trọng với anh, và anh phải cảm ơn cuộc đời và cũng cảm ơn cái thằng người yêu cũ của em đã bỏ lỡ em và nhờ vậy mà anh đã gặp được em và yêu từ đó cho tới bây giờ. Anh yêu em nhiều lắm, chúng ta đã trải qua rất nhiều điều cùng nhau, bao nhiêu buồn vui hạnh phúc chúng ta đã đều trải qua cả. Và bây giờ, chỉ còn một điều duy nhất nữa thôi đó là chờ đợi em thêm một năm nữa và khi đó em sẽ là cô dâu của đời anh, em sẽ là mẹ của các con anh sau này. Hôm nay anh thật sự rất hạnh phúc đó, em yêu à.

Đóa Lệ vừa vui vừa lo sợ cái sự choáng váng ban nãy nhưng cô đang cố bình thường để cho anh yêu mình yên tâm, vui vẻ nói lại:

- Và em cũng phải cảm ơn cuộc đời này đã cho em gặp được anh và yêu anh. Một năm nữa thôi rồi chúng ta sẽ là vợ chồng, khi đấy em sẽ nấu cơm và cùng anh ăn cơm sau chúng ta sẽ cùng nhau dọn dẹp, rồi sau này chúng ta sẽ có những đứa con xinh xắn giống như em như anh đây. Và hai chúng ta sẽ cùng nhau nuôi dạy con mình lớn khôn sau đó chúng ta sẽ thành một gia đình hạnh phúc. Em chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy hạnh phúc rồi anh yêu. Em yêu anh nhiều lắm.

Kỳ Tường xoay người cô lại và hôn lấy cô, họ trao nhau những nụ hôn nồng cháy. Rồi cùng nhau đi lên phòng âu yếm.

Buổi sáng hôm sau, cô nằm trọn lòng của người mình yêu, chường lên hôn anh thì đã bị anh cúi đầu xuống và hôn trước rồi. Lúc đó 2 cặp đôi dưới nhà đã ngủ dậy và họ đang cùng nhau dọn dẹp bãi chiến trường của tối qua, một lát sau Khắc Lạc đi lên gõ cửa phòng thằng bạn và nói:

- Sáng rồi đó, mau dậy xuống mở cửa cho bọn này về rồi hai người muốn ôm nhau ngủ bao lâu cũng được.
- Haiss thằng quỷ này, biết rồi đợi tí, tụi tao xuống liền.

Đóa Lệ cùng với Kỳ Tường đi xuống dùng bữa sáng với 4 người kia, rồi sau đó bàn bạc về việc đi chơi và cuối cùng cũng đã chọn ra ngày đi chơi cho cả nhóm rồi sau đó 4 người bạn đó đi về nhà. Đóa Lệ nén lại dọn dẹp mọi thứ và đợi người yêu lên phòng thay đồ đi làm và chờ mình về nhà. Một tiếng sau, cô đã về tới nhà còn người yêu thì ngoan ngoãn đi làm với một sự vui vẻ và hạnh phúc hiện rõ ra trên mặt mình.

181. Chương 98: Bệnh Tình Tái Phát

Đóa Lệ bước vào nhà và nói chuyện với mẹ vài câu sau đấy đi lên phòng thay đồ để lát cùng mẹ đi mua sắm quần áo. Trong lúc cô đang đứng ngắm mình trước gương, đột nhiên cảm thấy hơi mệt mỏi như kiểu muốn phát sốt thấy làm lạ nên cô đưa tay lên sờ trán thì thấy trán mình hơi nóng thẳm nghĩ chắc là do mấy

hôm nay mãi lo chuẩn bị quà sinh nhật cho anh yêu nên cô thức khuya hơi nhiều vì vậy mà dẫn đến bản thân mệt mỏi. Cô đang trầm tư suy nghĩ thì mẹ của cô lên tiếng gọi, Đóa Lệ nhanh chóng gạt bỏ cái suy nghĩ ấy ra khỏi đầu mình rồi vội xuống nhà chờ mẹ đi mua sắm. Trên suốt đường đi, cơn sốt nhẹ cùng với sự mệt mỏi vẫn theo suốt Đóa Lệ khiến cho cô chạy cứ nửa đoạn thì dừng lại và cứ thế kéo dài cho tới khi mẹ Đóa Lệ thắc mắc hỏi:

- Sao thế con? Con cảm thấy không được khỏe ở chỗ nào? Ra đằng sau ngồi đi để mẹ chở con đi cho an toàn.

Đóa Lệ vẫn cố tỏ ra bình thường đáp lời câu hỏi của mẹ:

- Dạ... Không sao đâu mẹ ơi, chỉ là có gì đó bay vô mắt của con nên con dừng lại đợi cho nó ra thôi hà. Con vẫn chờ mẹ đi được mà, hi hi.

- Hề, nha đầu này thật tình... Vậy thì đợi cho nó ra đi rồi hẵng chạy tiếp, nếu không ổn thì nói ra để mẹ chở con đi cho an toàn thôi.

Hồi lâu hai mẹ con nhà Đóa Lệ cũng đã có mặt tại khu mua sắm, cô cùng với mẹ mình đi dạo một vòng và trò chuyện cười nói vui vẻ với nhau. Sau một hồi đi dạo thì cuối cùng hai người cũng đã chọn một shop quần áo thời trang cho mình rồi cùng nhau vào đó lựa đồ. Đóa Lệ đứng nhìn mẹ lựa quần áo, nhưng chẳng hiểu sao bản thân lại bắt đầu có cảm giác mệt mỏi và hơi choáng váng mặc dù này giờ cô không làm gì nặng nhọc cả, cô đi lại hàng ghế nhựa và ngồi xuống hít thở từ từ với ngồi đợi mẹ mình lựa đồ. Trong lúc chờ đợi thì ngồi suy ngẫm lại những dấu hiệu về tình trạng sức khỏe của mình dạo gần đây có gì đó khá bất ổn, lần đầu tiên cảm thấy choáng váng kéo dài, kể tiếp đó là có những vết bầm tím kì lạ, nữa là những cơn sốt cảm lạnh thất thường dù bản thân không ngâm nước hay dầm mưa, và đặc biệt là khi về đêm cô thường xuyên ra mồ hôi nhưng trước đây thì hiếm khi nào bị như vậy, Đóa Lệ đang mãi suy nghĩ và tự kết luận thử xem bản thân mình bị gì thì bất thành linh mẹ của cô đứng trước mặt, hai tay cầm hai túi xách rồi khẽ hỏi:

- Con gái yêu của mẹ, cuối cùng thì mẹ cũng đã lựa xong quần áo cho cả hai mẹ con mình rồi. Con ngồi đợi mẹ có lâu không con gái?

Sắc mặt của cô đã chuyển sang màu nhợt nhạt từ lúc nào không biết cho tới nghe tiếng mẹ hỏi thì mới giật mình ngước mặt lên nhìn mẹ và cười nói:

- Dạ, không lâu tí nào cả. Vì mẹ luôn chọn những bộ quần áo đẹp nên chọn hơi lâu cũng là chuyện bình thường rồi nè hihi. Chắc này giờ mẹ lựa lâu như vậy là mệt lắm rồi phải không nào? Thế hai mẹ con mình đi ăn gì đó nha mẹ yêu.

Mẹ cô thấy sắc mặt của con mình không được tốt cho lắm bèn có linh cảm không hay ở trong lòng mình và cũng vì nó cái tính hay che giấu sự không ổn của bản thân với người thân thương nên càng khiến cho bà cảm thấy lo lắng cột cùng hơn nhiều. Bà ngồi xuống cạnh con gái, và đặt hai túi xách xuống dưới rồi quay sang ôm lấy con mình vào lòng và nói:

- Con chắc là mình không sao chứ? Dạo gần đây mẹ thấy sắc mặt của con không được tốt cho lắm đó, Đóa Lệ à. Có vấn đề gì về sức khỏe phải nói ra để mẹ và mọi người biết, để mà còn nhanh chóng chữa trị kịp thời nữa. Con hiểu chưa, con bé ngoan này.!

- Dạ con hiểu mà, con sẽ nói cho mẹ biết liền mà. Thôi giờ mình đi ăn gì đi, con đói bụng quá à.

182. Chương 99: Bệnh Tình Tái Phát 2

Sau khi nói xong câu đó thì cô bật người đứng dậy và cầm hai túi xách lên rồi cùng mẹ đi kiểm chỗ ăn uống. Mẹ của cô cố tình đi chậm hơn để quan sát dáng đi của con gái, vì khi còn nhỏ, cứ mỗi lần bà muốn biết con bé có bị bệnh hay không thì chỉ cần để ý tới dáng đi của nó là biết ngay. Và bây giờ, bà cũng đang quan sát dáng đi của con gái mình, quả thật không sai con bé ngoan đó đang bị bệnh nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường vui vẻ như không có gì cả. Bà thở dài nhìn cô với một tâm trạng vô cùng lo lắng không biết

hai ngày nữa nó qua bên kia học lại sẽ như thế nào nữa, lát sau lấy điện thoại ra gọi canh gác người dì ở bên đó chú ý đến con bé và nếu thấy nó có dấu hiệu gì không tốt thì phải gọi báo ngay cho mình biết. Đóa Lệ mãi đi nên không biết rằng mình đã đi cách xa mẹ từ bao giờ, mãi cho tới khi cô dừng chân đứng trước một quán ăn và quay lại hỏi mẹ thì mới biết là mình đã bỏ xa mẹ cả một đoạn đường dài, cô lắc đầu và khẽ cười sau đó đứng sát vào cửa tiệm quán ăn ấy chờ mẹ mình đi tới. Đầu óc bỗng dưng quay vòng, tay chân thì bưng rùn và rồi cô đã tự ngã quỵ nằm xuống đất khiến cho người bán quán và những người khách ở đó hoảng hốt và vô cùng lo sợ. Lúc này mẹ của cô đang đi gần đến thì thấy phía trước có nhiều người đứng bu đông lại và bà thoáng nghe một người khác đi ngược lại về phía mình nói “không hiểu sao cô gái ấy lại ngất xỉu tại trước cửa quán đó nữa, sắc mặt nhìn tái nhợt như chẳng còn tí máu nào cả. Không biết là đi một mình hay với người thân nữa, thật là tội nghiệp” nghe thấy vậy bà lập tức chạy thật nhanh tới chỗ đông người ấy rồi chen vào đó thì người con gái đang ngất xỉu trước cửa quán chính là Đóa Lệ con gái của mình, bao nhiêu hờn vicia của bà bây giờ như đang ngồi trên đồng lửa, vừa hoảng hốt vừa lo lắng và rối rắm vì không hiểu con bé lại ngất xỉu như vậy. Cố lấy người con gái mình dậy nhưng chẳng thấy động tĩnh gì, bà bèn kêu người khác gọi xe cứu thương tới chở con bé đi cấp cứu. Vài phút sau, xe cứu thương đến và đưa con gái và bà về bệnh viện, trên đường tới bệnh viện thì bà liền gọi cho Kỳ Tường:

- Alo, Kỳ Tường xin nghe ạ.

- Ta là mẹ của Đóa Lệ đây, bỗng nhiên con bé bị ngất xỉu tại quán ăn và giờ thì đang trên đường tới bệnh viện. Cháu nếu không bận gì tới đó chờ hai mẹ con ta được không vậy?

- Dạ cháu hiểu rồi. Vài phút nữa cháu sẽ có mặt tại bệnh viện ạ. Chào bác

Hai tiếng trôi qua, mẹ cô vô cùng lo lắng vì vẫn chưa thấy bác sĩ ra thông báo gì cả, còn Kỳ Tường thì mới chở túi xách mua đồ của hai mẹ con Đóa Lệ về nhà và lấy xe của cô ra về rồi sau đó lập tức quay lại bệnh viện để an ủi mẹ của cô. Bà vừa thấy cậu bạn trai của con gái mình tới, liền đi tới chỗ anh và ghen ngào vừa nói vừa khóc:

- Ta đã có nghi ngờ về sức khỏe của con bé dạo gần đây rồi, nhưng ta vẫn ý y là con bé không sao cả và cũng vì thế mà ngày hôm nay con bé nó... Nó mới ngất xỉu ngoài đường như vậy... Ta... Hic...

Kỳ Tường dìu bà ra ghế ngồi sau đó an ủi:

- Bác đừng lo lắng quá, cháu nghĩ là em ấy không sao đâu ạ. Giờ bác phải mạnh mẽ lên để còn chăm sóc em ấy nữa thế nên đừng buồn rầu nữa. Hãy lạc quan lên nha bác gái.

- Nhưng mà ta... Hic... Ta hiểu rồi, ta không buồn rầu nữa. Mà thay vào đó ta sẽ cố mạnh mẽ lên để chăm sóc con gái của mình nữa. Cảm ơn cháu đã mang những túi xách đó và lấy xe về nhà của ta nhé.

Bác sĩ bước ra từ phòng cấp cứu và đi tới chỗ bà và Kỳ Tường đang ngồi đợi tình trạng sức khỏe của cô. Kỳ Tường ngược mắt lên nhìn thấy bác sĩ đang đi tới liền đứng dậy đi lại rồi bắt chuyện hỏi:

- Thưa bác sĩ, tình trạng sức khỏe của người yêu tôi như thế nào rồi?

-..., anh muốn nghe tin tốt hay tin xấu trước? Tôi cho anh chọn.

Kỳ Tường giật mình trước câu hỏi đó của bác sĩ đang đứng nói chuyện với mình, anh suy nghĩ rồi trả lời:

- Vậy có gì lát nữa tôi sẽ tìm bác sĩ rồi hãy nói cho tôi nghe tình trạng của em ấy như thế nào được không ạ? Còn giờ tôi hy vọng bác sĩ cứ tỏ ra bình thường khi nói chuyện với bác gái là được rồi ạ. Cảm ơn bác sĩ nhiều.

- Ok, vậy lát tới phòng số 9 rồi chúng ta sẽ trao đổi rõ hơn.

Nói xong người bác sĩ đó đi lại chỗ mẹ của Đóa Lệ đang ngồi và nói vài câu sau đó đi về phòng làm việc của mình. Kỳ Tường từ từ đi lại chỗ bà đang ngồi và nói:

- Bác gái đừng lo quá ạ, em ấy đã chuyển sang phòng hồi sức rồi, chỉ là em Lệ ăn uống không đều độ nên dẫn đến bị kiệt sức với thiếu máu một tí thôi. Giờ thì chúng ta ra phòng của em ấy nhé.

Mẹ cô dù biết những gì bác sĩ và người yêu của con bé vừa nói cũng chỉ là đang an ủi mình thôi, chứ thật ra thì tình trạng con bé không hề như vậy vì nếu nó thật sự như những gì hai người đó nói thì đâu có chuyện

cấp cứu kéo dài tới hai tiếng đồng hồ đâu chứ. Bà khẽ gật đầu mỉm cười với Kỳ Tường rồi cùng đi về phòng của con gái mình đang nằm hồi sức, vừa đi bà vừa cầu xin cho Đóa Lệ con gái của mình tai qua nạn khỏi và mau chóng bình phục trở lại. Ngay khi đã vào phòng mà con gái đang nằm rồi thì Kỳ Tường quay sang nắm lấy tay của bà và khẽ nói nhỏ nhẹ và điềm tĩnh:

- Nãy bác sĩ nói với cháu là hiện tại bệnh viện đang thiếu nhóm máu của em ấy nên giờ xin phép bác, cháu đi hiến máu mình cho em ấy một lát rồi sau đó mua đồ ăn trưa cho bác, rồi sẽ quay lại sau ạ. Bác cứ ở đây chăm sóc em ấy và chờ cháu được không ạ?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-can-du-nang-hoa-se-no>